NNCL1521-529v1.0

ANNE RICE

LASHER

A MAYFAIR-BOSZORKÁNYOK ÉLETE II.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anne Rice: Lasher

Copyright © by Anne O'Brien Rice
All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin

ISBN 963 86 H 07 2

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2002
Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2002

Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 20/337-1501
e-mail: morad@tiszanet.hu
www.dain.hu
Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Szaklektor: Dr. Torkos Attila
Tördelés: Erdős Árpád

Nyomtatta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft. – 220904
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült 2002-ben.

SZERETETTEL
Stan Rice-nak,
Christopher Rice-nak és
John Prestonnak

Mély hálával
Vicky Wilsonnak,
mert bátor, látnoki és lelkes

Keresztanyámnak és nagynénémnek,
Patricia O'Brien Harbersonnak,
az aranyszívű nagyasszonynak,
aki templomba vitt

ÉS

Alice Allen Daviau-nak,
anyám nővérének emlékére
akitől olyan sokat kaptam.

MONDÓKA

Nyerget hozott a koca,
Bölcsőt himbált malacka,
Ugrált az asztalon a tányér,
Kanalat nyelt a kaszroly,
A nyárs az ajtó mögött
Hurkacöveket lökdösött.
Szólt a rostélj: „Teringettét!
Én vagyok a rendőr bácsi,
Aki nem tud nyugton állni,
Levágom a fejét!”

EGY

KEZDETBEN volt Apa hangja.

– Emaleth! – súgta Anya hasának közelében, mikor Anya aludt. Aztán dalolta neki a múlt hosszú dalait. A dalokat a donnelaith-i szurdokból, ahol a kastély áll, ahol majd találkoznak, ha Emaleth megszületik, mindentudónak, mint Apa. Ahogy nálunk szokás, mondta Apa a gyors nyelven, amelyet nem értettek mások.

Másoknak olyannak tűnt, mint a zöngicsélés vagy a füttyögés. Ez volt a titkos nyelv, mert ők hallották azokat a szótagokat is, amelyek olyan sebesen futnak, hogy a többiek nem ragadhatják meg őket. Dalolhattak egymásnak. Már Emaleth is képes volt rá, jószerint tudott is beszélni.

– Emaleth, édesem, Emaleth, lányom, Emaleth, párom! – Apa várta őt. Gyorsan kell növekednie, hogy erős legyen apának. Majd ha eljön az idő, Anya is segít. Anya tejét kell innia.

Anya aludt. Anya sírt. Anya álmodott. Anya beteg volt. Ha pedig Apa és Anya marakodtak, beleremegett a világ, és Emaleth megismerte a félelmet.

De akkor mindig jött Apa, énekelt Emaleth-nek, és emlékeztette, hogy Anya úgysem értheti a dalt, olyan sebesen futnak a szavak. Emaleth úgy érezte a dallamtól, hogy kis kerek világa kitágul, és most valami határtalan térben lebeg, ahol Apa éneke ringatja.

Apa szavalt is, gyönyörűen, olyan szavakat, amelyek összecsengenek. Emaleth beleborzongott a rímekbe. Nyújtogatta kezét-lábát, ide-oda forgatta a fejét, olyan jólestek neki a rímek.

Anya nem szólt Emaleth-hez. Anyának nem is volt szabad tudnia, hogy Emaleth itt van. Emaleth icipici, mondta Apa, de tökéletes a formája, és máris hosszú a haja.

De megértette, mikor Anya beszélt, és ha Anya írt, Emaleth látta a szavakat. Gyakran hallotta Anya suttogását. Tudta, hogy Anya fél. Néha látta Anya álmait. Látta Michael arcát. Harcot látott. Látta Apa arcát, olyannak, amilyennek Anya látja, ami megszomorítja Anyát.

Apa szerette Anyát, de Anya mindig olyan rettentően megharagította, és ha ütötte Anyát, Anya szenvedett, még el is esett, Emaleth pedig sikított, vagy sikítani próbált. De Apa mindig eljött később, mikor Anya már aludt, és azt mondta, hogy Emaleth-nek nem szabad félnie, mert majd találkoznak Donnelaith-ben, ahol körben állnak a sziklák. Azután mesélt a régi napokról, mikor egy szigeten éltek mind a gyönyörűk, még a többiek és a kis nép eljövetele előtt.

Szomorú és csüggesztő az emberek gyöngesége és a kis nép tragédiája. Nem jobb lenne, ha eltörölnék őket a Földről?

– Elmesélem neked a dolgokat, amelyeket tudok. És a dolgokat, amelyeket nekem meséltek –, mondta. Emaleth látta a kőkört és Apa alakját, olyan magasnak, amilyen most, ahogy pengeti a hárfát. Mindenki táncolt. Látta a kis népet, amely tüzes haraggal bujkált az árnyékban. Nem szerette őket, nem akarta, hogy leosonjanak a faluba. A kis nép ösztönösen gyűlöl minket, mondta Apa, hogy is ne gyűlölne? De most már nem számítanak, foszlányok csupán álmokból, amelyek nem váltak valóra.

Most az ő órájuk üt. Emaleth és Apa órája.

Látta Apát a régi napokban, ahogy áll kitárt karokkal. Karácsony volt, a szurdokvölgyet betemette a hó. Közel jöttek a skót fenyvesek. Az emberek himnuszokat énekeltek. Emaleth szerette a hangok hullámzását. Olyan sokat kell majd látnia és tanulnia!

– Ha elszakadnánk egymástól, szívem szép szerelme, jöjj a donnelaith-i völgybe! Meg tudod találni. Képes leszel rá. Már keresik Anyát az emberek, olyan emberek, akik el akarnak választani minket. De ne feledd, úgy születsz a világra, hogy ismersz mindent, amit ismerned kell. Tudsz most válaszolni?

Emaleth megpróbálta, de nem tudott.

– Táltos! – mondta Apa, és megcsókolta Anya hasát. – Hallak, drágám, szeretlek! – Emaleth örült, ha Anya aludt, mert ha Anya felébredt, akkor sírt.

– Azt hiszed, nem ölném meg egy szempillantás alatt? – kérdezte Apa. Michaelen veszekedtek. – Kiirtanám, mint a gazt! Úgy hagyjál itt! Miből gondolod, hogy nem teszem meg?

Emaleth látta ezt a Michael nevű embert, akit Anya szeretett, és Apa nem szeretett. Michael New Orleansban lakott egy nagy házban. Apa vissza akart menni a nagy házba, magának akarta a házat, mert az övé volt, és forrt benne a harag, amiért most Michael lakik benne. De tudta, hogy ki kell várnia az idejét, mert előbb el kell jönnie Emaleth-nek, magasan, erősen. Meg kell lennie a Kezdetnek. Apa Donnelaith-ben akarta a találkozót. A Kezdet a minden. Ha nincs Kezdet, semmi sincsen.

Virágozz, leányom!

Táltos!

Ma már senki sem lakik Donnelaith-ben, de majd lakni fognak: Apa, Emaleth és a gyermekeik. Sok száz gyermek. Donnelaith lesz a Kezdet kegyhelye. – A mi Betlehemünk – suttogta Apa. Az lesz minden idők Kezdete.

Sötét volt. Anya a párnába sírt. Michael, Michael, Michael!

Emaleth tudta, mikor kel a nap.

Minden kiszínesedett. Látta Anya kezét, amint sötéten, törékenyen, hatalmasan lebeg fölötte, és eltakarja a világot.

KETTŐ

SÖTÉT VOLT a házban. Elmentek az autók, már csak Michael Curry ablakában égett a lámpa, a régi szobában, ahol Deirdre kuzin meghalt. Mona tökéletesen tisztában volt vele, mi történt az este, és nem is tagadta, hogy örül neki. Majdnem olyan, mintha ő tervelte volna ki, majdnem...

Az apjának azt mondta, hogy kimegy Metairie-be Ryan bácsival, Jenn és Clancy kuzinokkal, csak éppen Ryan bácsinak nem szólt róla. Ryan bácsi tehát réges-rég távozott, a többiekhez hasonlóan abban a hiszemben, hogy Mona hazament az apjával az Amelia utcába, amit persze esze ágában se volt megtenni.

Korábban a temetőben volt, ahol elveszítette a fogadását, mert fogadott magával, hogy David nem tesz ilyet Húshagyókedd estéjén, a Mayfair-kripta előtt. David megtette, nem valami prímán, bár tizenöt éves fiúhoz képest nem is olyan rosszul. Mona imádta, ahogy elsompolyogtak, élvezte a fiú félelmét és a maga izgalmát, a temető meszelt falának megmászását, a lopakodást az ösvényeken, a magas márványkripták között. Nem csekély mértékben szította az izgalmát, hogy a kavicsra kellett ledőlnie a nyirkos hidegben, de azért megtette, elegyengetve maga alatt a szoknyáját, hogy akkor se legyen piszkos, mikor lehúzza a bugyiját.

– Most csináld! – mondta Davidnek, akinek addigra nem kellett buzdítás vagy parancs. Mona előbb az egyetlen csillagot bámulta, amelyet látni lehetett a hideg, felhős égen, majd fölvándorolt a tekintete a szögletes sírkövecskék lépcsőfokain a névig: Deirdre Mayfair.

Aztán David elment. Csak úgy.

– Te semmitől sem félsz – jegyezte meg később.

– Tőled kellene? – Felült, csalódottan, túlhevülten, nem is játszva az élvezetet. Tulajdonképpen nem is kedvelte túlságosan az unokatestvérét, de azért elégedett volt, hogy nyélbe ütötte a dolgot.

A feladatot tehát elvégezte. Majd beírja a titkos \WS\MONA\DOC mappába, ott tárolja azokat a hódításokat, amelyeket senkivel sem oszthat meg. Senki sem törheti fel a gépét, még Ryan bácsi vagy Pierce kuzin sem, akiket többször is rajtakapott, hogy belenyúlkálnak a gépébe, és kutatnak a könyvtárakban – „jó kis darab, Mona.” Az is, a leggyorsabb 386 IBM, ami a piacon kapható, maximális memória, maximális meghajtó. Mona egyfolytában ámult, hogy mennyire nem ismerik az emberek a számítógépet. Ő napról napra többet tudott meg róla.

Igen, ez egy olyan pillanat, amelynek a számítógép lesz az egyetlen tanúja. Talán még hagyomány is lehet belőle, most, mikor a szülei amúgy istenigazából nekiláttak, hogy halálra igyák magukat. Annyi még a meghódítandó Mayfair! Igazság szerint nincsenek is mások az aktában Mayfaireken kívül, kivéve persze Michael Curryt, de most már ő is Mayfair. A család elkapta a grabancát.

Michael Curry, egyedül abban a házban. Leltározzunk csak. Húshagyókedd, este tíz, három órája vonult el a Comus, Mona Mayfair magányosan lapít a Gesztenyefa utca és az Első utca sarkán, légiesen, mint egy kísértet, nézi a házat, és csak az övé a sötét, bársonyos éjszaka, hogy azt tehesse, ami neki tetszik.

Az apja mostanára fixen kiütötte magát; nyilván úgy kellett hazavinni. Csoda lenne, ha gyalog meg tudná tenni a tizenhárom sarkot az Amelia és a Szent Károly út sarkáig. Még meg se jött a Comus, de már annyira berúgott, hogy lezöttyent a Szent Károly semleges terepére, ott kuporgott felhúzott térdekkel, és üvegből nyakalta a Southern Comfortot, Ryan bácsi, Bea néni, egyáltalán mindenki szeme láttára, aki esetleg kíváncsi lett volna rá, és egyértelműen közölte a lányával, hogy ne macerálja.

Mona nem macerálta. Michael Curry úgy kapta föl, mint a pelyhet, és az egész parádé alatt ott ülhetett a nyakában. De jólesett ilyen erős férfin lovagolni, fél kézzel kapaszkodni a selymes, fürtös, fekete hajába! Kész élvezet volt, ahogy az arca simogatta Mona combjait. Egy kicsit meg is ölelgette, már amennyire merte, és a bal tenyerét ott hagyta Michael arcán.

Ez férfi, ez a Michael Curry, Az apja pedig úgy berúgott, hogy már észre se vette, mit művel Mona.

Az anyja viszont már húshagyókedd délutánján kiütötte magát. Az ugyancsak egy csoda, ha egyáltalán felébredt, hogy lássa a Szent Károlyon elvonuló Comust. Persze ott van Ó Evelyn, szokása szerint hallgatagon, de éberen, és nyitva tartja a szemét. Ha Alicia felgyújtaná az ágyat, Ó Evelyn majd hív segítséget. Mostanában már tényleg nem lehet egyedül hagyni Aliciát.

Lényeg, hogy minden klappol. Még Michael Vivian nénije sincs az Első utcában. Átment a felsővárosba, Cecília néninél tölti az éjszakát. Mona látta is őket, ahogy távoznak felvonulás után. Aaron Lightner, a titokzatos tudós meg Bea nénivel lépett le. Mona kihallgatta őket, amikor megbeszélték. Bea autójával menjenek? Aaronéval? Mona örült, ha elképzelte őket együtt. Aaron Lightner tíz évet fiatalodott, amióta Beatrice körül sertepertél, a szürke hajú Bea pedig az a fajta asszony, aki után, akárhova menjen, máig megfordulnak a férfiak. Ha belejtett a Walgreen'sbe, a férfiak kijöttek a raktárból, hogy segítsenek. Vagy valamelyik úriember megkérte, hogy ajánljon már egy jó sampont korpa ellen. Szinte már vicc, ahogy buknak Bea nénire, de Aaron olyan férfi, akit a néni akar is, és ez új.

Az nem gáz, ha ott van Eugenia, az öreg cseléd, mert ő úgyis beveszi magát a hátsó hálószobába, és ha egyszer fölhajtotta a lefekvés előtti pohár portói borát, attól fogva állítólag semmi sem ébresztheti föl.

Gyakorlatilag senki sincs a házban, csak az ő embere. Most pedig, mióta Mona megismerte a Mayfair-boszorkányok történetét, mióta sikerült végre megkaparintania Aaron Lightner hosszú írását, kötéllel se lehetett volna távol tartani az Első utcától. Mennyi kérdése lett volna az olvasmányról, a Skóciából származó tizenhárom boszorkányról, akiknek elsőjét, a szegény javasasszonyt máglyán égették el 1659-ben Donnelaith falujában. Pont az a szaftos história, amilyet szeretne magának az ember. Legalábbis ha Monának hívják az embert.

Bizonyos részeket különösen izgalmasnak talált a hosszú családi sagában, de Julien bácsi élete volt az egészben a legérdekesebb.

Ma még Gifford nénje sincs New Orleansban, leutazott Floridába, elbújt a destini házba, ott retteg a klán miatt. Könyörgött a családnak, hogy ne menjenek föl Húshagyókedden a házba. Szegény Gifford néni. Kitiltotta a házából és az agyából a Mayfair-boszorkányok talamascás krónikáját. „Úgyse hiszem el!”

Gifford néni örökösen félt. Bedugta a fülét, hogy ne is hallja a régi meséket. Szegény Gifford néni csak mostanában tudja elviselni a nagyanyja, Ó Evelyn társaságát, mert Ó Evelyn az utóbbi időben alig nyitja ki a száját. Gifford néni még azt se szereti kimondani, hogy Ó Evelynnek Julien volt a nagyapja.

Időnként Mona olyan mérhetetlenül és kétségbeesetten sajnálta Gifford nénit, hogy majd elsírta magát. Gifford néni mintha egymaga szenvedne a családért, és Rowan Mayfair eltűnése senkit sem zaklatott föl annyira, mint őt. Még Ryant se. Gifford néninek szerető szíve, érző lelke volt, és senkivel se lehetett jobban megbeszélni az élet gyakorlati dolgait, hogy mit vegyünk fel az iskolai össztáncra, kell-e már borotválni a vádlinkat, és milyen parfüm illik egy tizenhárom éves lányhoz (Laura Ashley No. L), vagyis azokat a bugyutaságokat, amelyekről Monának az esetek ötven százalékában sejtelme sem volt.

No és mitévő legyen most Mona a szabadságával, mikor itt áll egyedül Húshagyókedd éjszakáján, amiről senki sem tud, és aligha fogja megtudni? Ő bezzeg tudta. Felkészült. Az Első utca az övé! Szinte suttogott az a fehér oszlopos, sötét, fenséges ház, hogy gyere csak, Mona, gyere be! Itt élt és halt meg Julien bácsi. Ez a boszorkányok háza, te pedig, Mona, vagy olyan boszorkány, mint akármelyik! Ide tartozol!

Talán maga Julien bácsi szólt hozzá személyesen. Nem, csak képzelődik. Ekkora fantáziával, mint az övé, az ember azt lát és hall, amit akar.

Ki tudja? Ha egyszer bent lesz, talán még láthatja is Julien bácsi szellemét! Hú, de csodálatos lenne! Főleg ha olyan kedélyes és bohókás lesz, mint az a Julien bácsi, akiről folyton álmodik.

Átment a tölgyek sötét, súlyos mennyezete alá, és fürgén megmászta a régi kovácsoltvas kerítést. Hangos puffanással ért földet a sűrű aljnövényzetben és a begóniák között. A levelek vizesen, hidegen csapkodták az arcát, ami nem tetszett neki. Helyre rángatta rózsaszín szoknyáját, és kiszaladt a nyirkos földről a macskaköves ösvényre.

Szűrt fényű lámpák világítottak a nagy kulcslyuk-ajtó két oldalán. A tornác elmerült a sötétségben, alig lehetett látni a hintaszékeket, amelyeket ugyanolyan feketére festettek, mint a zsalugátereket. A kert összehúzta magát, és magába zárkózott.

Maga a ház olyan volt, mint mindig, vagyis gyönyörű, rejtelmes és hívogató, bár Monának a szíve mélyén el kellett ismernie, hogy neki jobban tetszett a pókhálós ruina, mielőtt Michael nekiesett volna a kalapácsával. Úgy szerette, mikor Deirdre néni az oldaltornácon gubbasztott a hintaszékben, és a ház csaknem eltűnt az iszalag vastag szövedékében.

Hát persze, Michael megmentette, de ó, mennyire szeretett volna Mona bejutni még előbb a romlásnak indult házba! Mindent tudott a hulláról, amelyet a padlásszobában találtak. Az anyja és Gifford néni évekig veszekedtek rajta. Alicia alig tizenhárom évesen szülte a lányát, és Gifford már a kis Mona első emlékeiben is szerepelt.

Volt idő, mikor maga se tudta, ki az anyja, Gifford-e vagy Alicia? Meg ott volt Ó Evelyn, aki mindig a térdére ültette Monát, és bár nem beszélt sokat, azért énekelte azokat a régi, méla dalokat. Gifford lett volna logikusabb anyának, mert Alicia már akkor az alkoholizmusig vedelte magát. Évek óta Mona a háziasszony az Amelia utcai házban.

Sokat beszélgettek akkoriban a padlásszobai tetemről. Beszélgettek Deirdre kuzinról, a katatóniában sorvadó örökösnőről. Beszélgettek az Első utca rejtelmeiről.

Amikor Mona először jár az Első utcában – pontosan Rowan és Michael esküvője előtt –, még mindig érezni vélte a hullaszagot. Szeretett volna fölmenni a padlásra, és megérinteni azt a helyet. Ám Michael Curry akkor már felújította a házat, és a munkások lefestették a padlást. Gifford néni pedig azt mondta: „Ne menj sehová!”, és zordan nézett rá, valahányszor unokahúga megpróbált elcsámborogni.

Az egy csoda volt, nézni, hogy dolgozik Michael Curry. Mona arról álmodott, hogy egy napon ugyanez történik majd a Szent Károly és az Amelia sarkán álló házzal.

Na, most már fölmehet a második emeletre. Hála a krónikának, azt is tudja, ki volt a halott ember: a Talamasca fiatal nyomozója, Stuart Townsend. Bár még mindig nem világos, ki mérgezte meg. Mona a maga részéről Cortland bácsira tippelt, aki igazából nem is a bácsikája volt, hanem az ükapja, az egyik legfirnyákosabb kirakós a családi krónikában.

Szagok. Utána akart nézni annak a másik szagnak, amelyet nem lehetett kiszellőztetni az Első utcai ház előteréből és nappalijából. Ennek semmi köze sem volt a holttesthez. A karácsonyi katasztrófa szaga volt, olyan szag, amelyet senki más nem érzett, feltéve, ha Gifford néni az igazat mondta.

Mert Gifford néni füllentős volt. Sehogy sem akarta elismerni, ha „látott dolgokat”, vagy furcsa szagokat érzett. „Én semmit sem érzek!” – hajtogatta bosszúsan. Vagy lehet, hogy mégse? A Mayfairek sokszor olvastak a mások gondolataiban, de értettek hozzá, hogy elzárkózzanak egymás elől.

Mona mindent meg akart fogni. Meg akarta keresni a gramofont. A gyöngyök nem érdekelték, neki a gramofon kellett. Valamint tudni akarta A NAGY CSALÁDI TITKOT, hogy mi történt Rowan Mayfairrel karácsonykor? Miért hagyta el a férjét, Michaelt, akihez épp csak hogy feleségül ment? És miért találták Michaelt a jéghideg úszómedencében, amelybe majdnem belefulladt? Mindenki azt várta, hogy Michael meg fog halni, kivéve Monát.

Persze ő is beérhette volna találgatásokkal, mint a többiek, de neki ez nem volt elég. Neki a Michael Curry-féle változat kellett a karácsonyról. Megjegyzendő, ilyen változat nem létezett, mert ha Michael mondott is valamit a talamascás barátjának, abból Aaron Lightner egy pisszenést sem volt hajlandó elárulni. De a rokonság túlságosan sajnálta Michaelt, semhogy nyaggassa. Arra számítottak, hogy nem ússza meg élve.

Monának sikerük beosonnia karácsony másnapján este az intenzív osztályra, és megfognia Michael kezét. Dehogyis fog ez meghalni! Igen, fáj a szíve, mert hosszú ideig nem lélegzett a hideg vízben, és pihennie kell, hogy elmúljon a fájdalom, de a közelében se jár a halálnak. Mona rögtön tudta, ahogy megérintette a férfi pulzusát. Olyan volt a fogása, mint egy Mayfairé. Benne is volt valami extra, mint minden Mayfairben. Mona tudta róla, hogy Michael látja a szellemeket. Annak ellenére tudta, hogy a férfi nem szerepelt a Mayfair-krónikában. Vajon elmondja-e az igazságot valaha? Mona még a mellékhatásokról is hallott észbontó pusmogásokat.

Ó, mennyi mindent kell tanulni, mennyi minden vár fölfedezésre! De rossz vicc, tizenhárom évesnek lenni! Úgy tizenhárom ő, mint Szent Johanna, vagy Sienai Szent Katalin, akik persze szentek voltak, de csak egy hajszál választotta el őket a boszorkányságtól.

No és a gyermek-keresztesek? Ha Mona is velük van, bizony hogy visszahódítják a Szentföldet. Mi lenne, ha országos lázadást szítana a tizenhárom éves lángeszek között, hogy az intelligencia függvényében szavazhassanak, és kaphassanak jogosítványt, mihelyt kilátnak a műszerfal mögül? No hát ebből még sok mindennel várni kell.

Ma este azt a lényeges dolgot tudta meg, miközben visszafelé jöttek a Comusról, hogy Michael eléggé megerősödött, már hálhatnának együtt, amennyiben rávehetné, bár az nem lesz könnyű meccs.

Az ilyen korú férfiakban ötvöződik a legjobban a tudatosság és az önfegyelem. Öregemberekkel, mint Randall dédnagybácsi, könnyű elbánni, az ilyen David-szerű suttyókat megeszi.

De hogy Michael Curryre hajtson egy tizenhárom éves lány? Mintha az Everestet akarnám megmászni, gondolta mosolyogva, pedig megteszem, ha belehalok is! És ha egyszer megkapta, talán ő is megtudhatja, amit Michael tud Rowanról, hogy min veszekedtek karácsony első napján, és miért tűnt el Rowan. Ezzel tulajdonképpen nem követnek el árulást Rowan ellen, hiszen Rowan egy másik férfival dobbantott, ez úgyszólván biztos, és a család minden tagja, akár hangoztatja, akár nem, iszonyúan aggódik Rowanért.

Holott nem is halt meg, csak elpályázott, és nyitva hagyta az istálló ajtaját. Hát nem épp arra jön Mona, aki meg van veszve Michael Curryért, a nagy szőrmókért?

Egy percig bámulta a hatalmas kulcslyuk-ajtót, és azon tűnődött, hány rokonról látott is fotográfiákat, ahogy ebben az ajtóban állnak? Julien dédnagybácsi arcképe még mindig a falon lógott az Amelia utcai házban, bár Mona anyja mindig levette, ha Gifford nénit várták látogatóba, akkor is, ha ezzel borzasztóan megsértette Ó Evelynt. Ó Evelyn úgyszólván megszűnt beszélni, ha nem rettegett volna Monáért és Mona anyjáért, fel se ébred a révedezésből többé, de hát Alicia tényleg a végét járta az italtól, Patrick pedig annyira lepukkant, hogy már azt se tudta, kicsoda.

Nézte a kulcslyuk-ajtót, és szinte látta Julien bácsi ősz haját, kék szemét. Csak el is gondolni, hogy egykor itt táncoltak, ő és Ó Evelyn! Erről nem tud a Talamasca. Ó Evelynen, unokáin, Giffordon és Alicián, és Alicia egyetlen lányán, Monán átlépett a történelem.

De mit bíbelődik ezekkel a jelenésekkel? Julien bácsi nincs is az ajtóban. Vigyázat, ezek a látomások nem igaziak! Az igazi, az most jön.

Átment a macskaköves ösvényen a házhoz, majd megint vissza a macskakőre, az oldaltornác mellett, ahol Deirdre néni annyi éven át gunnyasztott a hintaszékben. Szegény Deirdre néni. Hányszor látta a kerítésen túlról, de egyszer sem sikerült bejutnia a házba. Most már azt is tudja, micsoda rettenetes gyógyszerezéssel butították el.

A tornác mostanában szép és patyolattiszta, szúnyogháló sincs már rajta, bár Michael bácsi visszatette Deirdre hintaszékét, és használta is, mintha ő is megbolondult volna, ült kint órákig a hidegben. A nappali szoba ablakait csipkével és selyemdrapériákkal függönyözték el. Ezt a gazdagságot!

És itt, ahol az ösvény elfordul és kiszélesedik, itt zuhant le és halt meg sok-sok évvel ezelőtt Antha néni, aki ugyanolyan elátkozott boszorkány volt, amilyen majd a lánya, Deirdre lesz. Antha koponyája összezúzódott, fejéből és szívéből kiomlott a vér.

Most senki sem akadályozhatta meg, hogy Mona letérdeljen és a kőre tenyereljen. Egy villanásra mintha látta volna Anthát, a tizennyolc éves lányt, nagy, halott szemét és a véres hajába gabalyodott smaragdos nyakéket.

Már megint képzelődik. Az ember sose tudhatja, mikor fantáziál, főleg ha olyan sztorikat hall egész életében, mint ő, és olyan sokszor lát furcsa álmokat. Gifford zokog az Amelia utcai konyha asztalánál:

– Az a ház gonosz, én mondom neked, hogy gonosz! Oda ne engedd Monát!

– Eh, badarság, Gifford, ő akarja szórni a virágokat Rowan Mayfair esküvőjén. Ez megtiszteltetés.

Bizony hogy megtiszteltetés. A leggrandiózusabb családi esküvőn! Monának nagyon tetszett. Ha Gifford néni nem tartja szemmel, még azon a délután átkutatja stikában az egész Első utcai házat, miközben a többiek pezsgő mellett magasztalták az üdvös fejleményeket, és Mr. Lightneren törték a fejüket, aki akkor még nem ismertette meg őket a históriával.

Pedig ott se lehetett volna az esküvőn, ha Ó Evelyn ki nem kel a karosszékéből, hogy a sarkára álljon Gifforddal szemben.

– Csak hadd menjen a gyermek az oltárig – susogta szikkadt hangján. Ó Evelyn kilencvenegy éves volt. Szinte sohasem beszélt, és ez azzal az óriási előnnyel járt, hogy ha kinyitotta a száját, mindenki elhallgatott és figyelt. Mármint ha Ó Evelyn nem motyogott.

Volt, mikor Mona utálta Gifford nénit, mert folyton ijedezik meg drukkol, és mindig olyan rémült az arca. Persze Gifford nénit nem lehetett igazán utálni, ahhoz túlságosan jó volt mindenkihez, főleg a húgához, Aliciához, Mona anyjához, akiről most már mindenki lemondott. Háromszor utalták be kórházi elvonókúrára, de az se használt. Gifford kivétel nélkül minden vasárnap beállított az Amelia utcába, csapott egy kis rendet, felsöpörte a járdát, elüldögélt Ó Evelynnel és ruhákat hozott Monának, aki utált vásárolni.

– Igazán öltözhetnél már úgy, hogy jobban hasonlíts egy kamaszra pendítette meg pár hete.

– Kösz, de én szeretem a kislányos ruháimat – mondta Mona. – Ez az álcám. Különben is, a kamaszok többnyire snasszak. Az üzleti stílus ellen nincs kifogásom, de ahhoz egy kicsit alacsony vagyok.

– De hát a melltartód úgyis elárul! Ezekből az aranyos pamut rucusokból egyre nehezebb kellően nagy méretet találni.

– Az egyik percben azt akarod, hogy nőjek fel, a másikban, hogy viselkedjek illedelmesen. Minek nézel, kislánynak vagy szociológiai problémának? Nem szeretek beilleszkedni. Te még sose gondoltál rá, Gif néni, hogy a beilleszkedés romboló lehet? Nézd csak meg a férfiakat a híradóban. Még sose fordult elő a történelem során, hogy egy ország fővárosában egyformán öltözködjön minden férfi. Nyakkendő, ing, szürke öltöny. Ijesztő.

– Én a felelősségről beszélek! Hogy a korodnak megfelelően öltözködj és viselkedj. Egyiket sem teszed, és szokás szerint most is elbeszélünk egymás mellett! Nem illik hozzád, hogy babiloni szajhát játsszál, masnival, kamasz változatban!

Giffordnak elakadt a szava, annyira megrémítette, hogy kiszaladt a száján a szajha szó. Kezét tördelte, elegánsan vágott fekete haja lángvörös arcába hullott.

– Jaj, Mona drágám, úgy szeretlek!

– Tudom, Gif néni, de kérlek, az isten szerelmére, és mindenre, ami szent, hogy soha többé ne nevezz semmiféle-izé változatnak.

Addig térdelt a macskakövön, míg zavarni nem kezdte a hideg.

– Szegény Antha – mormolta. Felállt, megigazgatta rózsaszín ruháját, hátradobta a haját, és ellenőrizte, hogy helyén van-e a szaténmasni. Michael bácsinak tetszett a szaténmasni.

– Amíg Monának megvan a masnija – mondta este, útban a Comusra –, addig nem lesz semmi baj.

– Tizenhárom múltam novemberben – súgta ő, közelebb húzódva, hogy megfoghassa Michael kezét. – Már szekálnak, hogy ejtsem a hajszalagot.

– Te? Tizenhárom? – Tekintete végigsiklott a lányon, a másodperc töredékéig megállapodott a mellén, és frankón elpirult! – Nahát, Mona, ezt nem hittem volna. Ezzel együtt ne merészeld kivenni a hajadból a szalagot! Még álmodni is szoktam ezzel a szalagos vörös hajaddal!

Persze költőien és játékosan mondta. Olyan ártatlan, egészséges ember volt, olyan aranyos. Mindenki láthatta rajta. De akkor is, nem pirult el egy icipicit? Persze vannak a korabeli férfiak

között, akik érdektelen csecsszopónak tekintenek egy tizenhárom éves lányt, akkor is, ha nagy a melle, de Michael történetesen nem tartozik közéjük.

Majd egy kicsit foglalkoznia kell a stratégiával, ha bejut a házba, Michael közelébe. Egyelőre körül akarja járni a medencét. Fölment a lépcsőn a kockakövekkel burkolt széles teraszra. A medence kéken csillogott – mert a víz színtje alatt égtek a lámpák –, és enyhén gőzölgött.

Érthetetlen, miért fűtik, Michael ugyan nem fog itt úszni még egyszer. Ő maga mondta. Na mindegy, Szent Patrik napján az időjárástól függetlenül úgyis legalább száz Mayfair klambó lesz itt. Mégis tanácsosabb fűteni.

Átment a terasz túlsó végébe, ahol vért találtak a hóban a fürdőház mellett, vagyis itt zajlott le a verekedés. Most minden tisztára van söpörve a fakadó rügyek alatt. Kicsit még mindig meg van késve a kert a bolond tél, a New Orleansban ritkaságnak számító hó miatt, de a múlt heti meleg már visszahozta a csodatölcsért; Mona érezte az illatát, látta a parányi bimbókat a sötétben. Nehéz elképzelni, hogy itt mindent véres hó takart, és a víztükör alatt lebegett véresre vert arccal Michael Curry, akinek megállt a szíve.

Ekkor egy másik szag csapta meg az orrát, ugyanaz a furcsa, idegen szag, amelyet korábban érzett a ház előterében és a szalonban, ahol a kínai szőnyeg volt. Gyenge, de félreismerhetetlen. Az oszlopos korlát közelében, elkeveredve a csodatölcsér hideg illatával. Nagyon csábító szag. Olyan ínycsiklandó, mint a vajkaramella, csak ez nem ételszag.

Hirtelen megharagudott arra az akárkire, aki bántotta Michael Curryt. Elejétől fogva tetszett neki Michael. De Rowan Mayfair is. Borzasztóan szeretett volna hatszemközt maradni velük, hogy kifaggathassa őket, mesélhessen nekik, főleg pedig hogy megkérhesse őket, adják neki a gramofont, ha megtalálják, de hát sose volt rá alkalma.

Letérdelt, mint az előbb, és megérintette a hideg követ, amitől fájt a térde. Itt a szag, de nem lát semmit. A személyzeti sötét verandára pillantott a főépület mellett. Sehol egy fény. Majd az istállót nézte a vasrácson túl, Deirdre tölgyfája mögött.

Egy fény. Ezek szerint Henri még ébren van. Vele mi legyen? Bár Henri nem gond. Este, a Comus utáni vacsorán megállapíthatta, hogy Henri máris fél a háztól, nem szeret itt dolgozni, és nemigen marad sokáig. Sehogy se tudja kiókumlálni, mivel járjon Michael kedvében, aki egyre azt hajtogatta:

– Én csak egy fakofferes vagyok, Henri, bőven beérem vörös babbal és rizzsel.

Fakofferes. Mona fölment hozzá vacsora után, mielőtt Michael, akinek sikerült leráznia a rokonságot, elindult volna esti egészségügyi sétájára.

– Mi a jó franc az a fakofferes, Michael bácsi?

– Micsoda stílus ez? – mímelt gúnyos meglepetést a férfi, majd akaratlanul megsimogatta Mona haján a szalagot.

– Bocs – így Mona –, de tudod, egy felsővárosi úrilánynál, hogy úgy mondjam, kötelező a gazdag szókincs.

Michael nevetett, kicsit úgy, mintha le lenne nyűgözve.

– A fakofferes az a személy, akinek nem kell azon izgulnia, hogy a középosztály kedvében járjon – magyarázta. – Megérti ezt egy felsővárosi úrilány?

– Meg hát. Rendkívül logikus, amit mondasz, és tudatnom kell veled, hogy a konformizmus minden formáját utálom.

Ismét az a gyengéd, elbűvölő nevetés.

– Hogy lett belőled fakofferes? – ütötte a vasat a lány. – Hol lehet beiratkozni?

– Oda nem lehet beiratkozni, Mona – felelte a férfi. – Fakofferesnek születni kell. A fakofferes a tűzoltónak az a fia, aki jó sok pénzt keres. A fakofferes maga nyírhatja a gyepet, akkor, amikor akarja. Maga moshatja le az autóját. Furgonnal furikázhat akkor is, ha azzal zrikálják, hogy Mercedesszel kellene. A fakofferes szabad ember. – Hogy mosolygott! Persze magát is gúnyolta, olyan fásult módon, de Mona kiszúrta, hogy szeret ránézni. Igen, szeretett Monára nézni! Csak a fáradtság és a jólneveltség tartotta vissza.

– Nekem tetszik ez – közölte. – Az ingedet is leveted, ha füvet nyírsz?

– Mennyi idős vagy is te, Mona? – kérdezte Michael incselkedőn félrehajtott fejjel, ám a szeme tökéletesen ártatlan volt.

– Már mondtam, hogy tizenhárom – felelte. Lábujjhegyre állt, és puszit lehelt Michael arcára, amitől a férfi megint elpirult. Igen, felmérte őt, látta a mellét, a dereka és a csípője körvonalát a bő, rózsaszín pamutruha alatt. Ettől függetlenül megindította Mona gyengédsége. Szeme fénye megtört egy pillanatra, aztán azt mondta, hogy járnia kell egyet, majd a Húshagyókeddről mondott valamit, hogy miként sietett el a ház előtt kisfiú korában, Húshagyókedd estéjén, útban a Comusra.

Nem, tényleg nincs baja a szívének, csak az orvosok ijesztgetik, és tömik gyógyszerekkel, akkor sincs, ha hébe-hóba panaszkodik Ryannek a kis fájásokra, amelyek emlékeztetik, hogy mit tehet és mit nem. Na, Mona majd hamarosan kideríti, mit tehet és mit nem.

Sokáig állt a medencénél, és a történet cserepeire gondolt, Rowan szökésére, valami vetélésre a szalonban, a mindent elöntő vérre, az ájultra vert Michaelre az úszómedencében. Lehet, hogy a vetélés okozza a szagot? Kérdezte Pierce-től, hogy ő érzi-e. Nem. Kérdezte Beát. Nem. Kérdezte Ryant. Persze hogy nem. Ne kajtass már örökösen titkok után! Gifford nénire gondolt, ahogy áll a kórház folyosóján karácsony huszonötödike estéjén, mikor mind azt hitték, hogy Michael meghal, és nyúzott arccal néz Ryanre.

– Te tudod, mi történt! – mondta.

– Babonás őrültség – felelte Ryan. – Még csak meghallgatni sem vagyok hajlandó! Megtiltom, hogy szóba hozd a gyerekek előtt!

– Nem akarom szóba hozni a gyerekek előtt! – mondta Gifford néni, és reszketett az álla. – Nem is akarom, hogy megtudják! Könyörgöm, ne engedd őket annak a háznak a közelébe! Nem ezért könyörgök egyfolytában?

– Persze, én vagyok a hibás! – sziszegte Ryan bácsi. Szegény Ryan bácsi, a család jogásza, a család oltalmazója! Gyönyörű példája, mit művel az emberrel a konformizmus, mert Ryan bácsi minden szempontból isteni hím volt, az az igazi heroikus típus, szögletes állkapocs, kék szem, jó széles váll, lapos has, művészkéz, de ezt senki sem vette észre, mert aki Ryan bácsira nézett, az csak az öltönyt, az oxfordi puplininget és a tükörfényes Church's cipőt látta. Bár a Mayfair és Mayfainnél hajszálra így öltözött az összes hím. Kész csoda, hogy a nők nem, hogy ők kifejlesztettek egy stílust, amibe belefértek a gyöngyök, a pasztell árnyalatok és az eltérő magasságú cipősarkak, valóságos kicsapongás, gondolta Mona. Neki saját stílusa lesz, csak egyszer legyen milliomos.

Ám a folyosói szóváltás közben is csak azt lehetett látni Ryan bácsin, hogy mennyire kétségbe van esve, és mennyire aggódik Michael Curryért. Dehogy is akarta bántani Gifford nénit. Sose akarta.

Akkor jött Bea néni, és csitította őket. Mona már akkor szólhatott volna Giffordnak, hogy Michael Curry nem hal meg, de ha ezt teszi, azzal csak még jobban megrémíti a nagynénjét. Gifforddal semmiről sem lehetett beszélni.

De már Aliciával se lehetett, amióta egyfolytában részeg volt, és Ó Evelyn gyakran nem is válaszolt, ha Mona szólt hozzá. Persze, ha akart, nagyon oda tudott figyelni. „Mentálisan tökéletesen ép” – mondta az orvosa.

Sose fogja elfelejteni azt az esetet, mikor azt kérte, hadd menjen el az akkor még retkes és lerobbant házba, ahol Deirdre kornyadozott a hintaszékben.

– Julien bácsiról álmodtam – magyarázta az anyjának és Gifford néninek. – Azt mondta, hogy fütyüljek Carlotta nénire, másszak át a kerítésen és üljek Deirdre ölébe.

Ez az utolsó szóig igaz volt. Ám Gifford néni hisztizni kezdett.

– Nehogy egyszer is odamenj Deirdre kuzinhoz!

Alicia kacagott, kacagott és kacagott, és Ó Evelyn csak nézte őket.

– Arra jártadban láttál valaha valakit Deirdre nénivel? – kérdezte Alicia.

– De CeeCee, hogy tehetsz ilyet! – riadt meg Gifford.

– Csak azt a fiatalembert, aki mindig vele van.

Ettől Gifford néni végképp kiborult, és szabályosan megeskette Monát, hogy soha többé nem megy a közelébe se a Gesztenyefa utca és az Első utca sarkának, még csak rá se néz arra a házra!

Mona persze nem csinált ügyet a dologból, és arra sétált, ha tehette. Két barátnője a Szent Szívből egész közel lakott az Első és a Gesztenyefa sarkához. Időnként hazakísérte őket, csak hogy meglegyen az ürügy. A barátnők örültek, hogy Mona segít házi feladatot írni, ő pedig szívesen tette, mert a lányok mindenfélét meséltek a házról.

– Az az ember egy szellem – suttogta az anyja, ott, Gifford előtt. – Soha, senkinek se áruld el, hogy láttad! De nekem megmondhatod. Hogy nézett ki? – Majd megint olyan fülsértő nevetésbe tört ki, Gifford pedig elsírta magát. Ó Evelyn nem szólt, de semmi sem kerülte el a figyelmét. Látni lehetett az apró kék szeme éber csillogásából, ha figyelt valamire. Mi az ördögöt gondolhatott a két unokájáról?

Később, mikor mentek kifele az autóhoz (Jaguar szedán, nagyon Giffordhoz illő, nagyon Metairie-stílus), Gifford félrevonta Monát.

– Szépen kérlek, hidd el nekem, hogy nem szabad odamenned! mondta. – Az a ház maga a gonosz!

Mona megpróbált fogadkozni, de félszívvel tette. Az ő sorsa már eldőlt: mindent meg kellett tudnia a házról. Most pedig, Michael és Rowan szakítása után életfontosságú lett, hogy bejusson és kiderítse.

Kíváncsisága csak megháromszorozódott, amióta rátalált Ryan íróasztalán a Talamasca dokumentumára, a Mayfair-boszorkányok aktájára. Elmarta, rohant egy büféasztalhoz, hogy elolvashassa, mielőtt rajtakapnák. Donnelaith Skóciában! Nincs ott még ma is valamilyen birtoka a családnak? Hú, micsoda história! Persze Antha és Deirdre esete volt benne az igazi botrány. Rögtön tudta, hogy a dokumentum eredeti változatának tartalmaznia kellett Michaelt és Rowan Mayfairt is, de ebből már kihagyták őket.

Aaron Lightner „a jelenlegi örökös” születése előtt szakította meg „az elbeszélést”, ahogy ő nevezte, hogy ne sértse az élők érzékenységét, habár a rend véleménye szerint a családnak joga volt ismernie a történetét.

Hmmm. Elképesztőek ezek a Talamascánál. „És Bea néni hozzá fog menni az egyikhez!” – gondolta Mona. Mintha azt hallaná, hogy egy jó nagy, zamatos légy most akadt fönt a ragadós pókhálón.

Hogy Rowan Mayfair kisiklott Mona markából, hogy sose lehetett öt percük négyszemközt, az olyan tragédia, aminek a \WS\MONA\KUDARC mappában a helye.

De az a nagyon erős benyomása támadt, hogy Rowan ugyanúgy fél a hatalmától, mint a többiek.

Na, Mona ugyan nem félt. Egyre inkább úgy érezte magát, mint egy táncos, aki most bontakoztatja ki igazán a képességeit. Alig százötvenkét centiméter volt, nem valószínű, hogy ennél sokkal magasabbra fog nőni, de a teste minden nappal érettebb lett.

Szerette az erejét és a különlegességét. Élvezte, hogy olvasni tud a gondolatokban, és olyan dolgokat lát, amit mások nem. Lázba hozta, hogy az ember, akit látott, tulajdonképpen szellem. Nem is lepődött meg túlságosan, amikor hallotta. Bár azokban a napokban sikerült volna bejutnia a házba!

Csak hát azok a napok elmúltak, most most van, bár a most is állati klassz. Rowan eltűnése egészen felbolygatta a családot; a rokonság mindenféléket kitálalt. És itt ez a pompás ház, amiben nincs egy lélek, kivéve Michael Curryt és őt.

A szag az úszómedence mellett tompult egy kicsit, vagy ő szokta meg, de azért még megvolt.

Ez a pillanat az övé!

Felment a hátsó, szúnyoghálós tornácra, sorra próbálgatta a konyhaajtókat. Ha csak egyet nyitva hagytak... de nem, az a pléhpofájú Henri úgy bezárta a házat, akár egy erődöt. Nem mintha gond lenne. Mona tudta, hogy jusson be.

Egészen hátra osont, a fürdőszobává alakított régi konyháig, és fölnézett az ablakra. Ugyan ki zárna be egy ilyen magas ablakot? De hogy jusson föl oda? Úgy, hogy idevonszolja az egyik nagy műanyag kukát, aminek szinte nincs is súlya. Bement az átjáróba, megragadta a kuka fogantyúját, és ezt kapd ki, gurult! Ezt nevezem hatékonyságnak! Fölkapaszkodott, először csak térdelt a rugalmas, fekete műanyag fedélen, aztán lábbal is tiporta, miközben fölfeszítette a zöld zsalugátert, majd megnyomta a rolettát.

Úgy fölszaladt, mint a sicc, és nem is állt meg, csak mikor már akkora volt a rés, hogy Mona beférhetett. Össze fogja koszolni a ruháját a poros párkányon, de nem érdekes. Két kezére támaszkodva felhúzódzkodott, becsusszant az ablakon, és lehuppant a szőnyeges padlóra.

Az Első utcában vagyok! Hű, mekkorát dübbent! Egy másodpercig mozdulatlanul állt a kis fürdőszobában, mereven nézte a régi vécécsésze csillogó fehér porcelánját, a kézmosó kagyló márványlapját, és arra az utolsó álomra emlékezett, amelyben Julien bácsi hozta el ebbe a házba, és együtt mentek föl a lépcsőn.

Most már elmosódott, ahogy az álmok szoktak, de előbb még megörökítette számítógépes naplójának \WS\ALMOK\JULIEN mappájában, ahogy minden álmát szokta, és ha el is felejtette az álmot, annál jobban emlékezett a számtalanszor olvasott aktára.

Julien bácsi felhúzta a gramofont, azt, amelyet állítólag Monának kell megkapnia, és járta a táncot hosszú, steppelt, atlasz háziköntösében. Azt mondta, hogy Michael túl jó. Az angyaloknak megvannak a maguk korlátjai. „Engem ritkán győzött le a tiszta jóság, ugye érted, Mona” –, mondta azzal a kedves franciás hangsúlyával, mert az álmokban mindig angolul szólt Monához, noha a lány tökéletesen beszélt franciául –, „viszont a tökéletesen jóságos egyéniség, önmagát nem számítva, mindenkinek az idegeire megy.”

Tökéletesen jóságos. Mona begépelte: „Tökéletesen Fasza, Tökéletesen Nyálcsordító, Tökéletesen Bika!” Aztán csatolta a bekezdést a „Michael” aktához.

„Gondolatok Michael Curryről: még vonzóbb a szívroham óta, mint egy sebzett mancsú nagy ragadozó, mint egy csontja törött lovag, mint Lord Byron a dongalábával!”

Mindig az volt a véleménye Michaelről, hogy „meg kell dögleni érte”, ahogy a folklór mondja. Ennyit álmok nélkül is tudott, bár hogy még forróbbra hevítsék a vakmerőségét, arra jók voltak az álmok, a dráma, amire Julien bácsi célozgatott, mikor azt mondta, Michael pazar trófea, és elmesélte, hogy Ó Evelyn alig volt tizenhárom – annyi, mint Mona –, amikor Julien bácsi vele hált az Első utcai ház padlásszobájában, és ebből a törvénytelen egyesülésből született szegény Laura Lee, Gifford és Alicia anyja. Julien bácsi adta Ó Evelynnek a gramofont: „Vidd el a háztól, mielőtt jönnének! Vidd innen, és vigyázz rá...”

„...Eszeveszett fondorlat volt. Meg kell értened, Mona, hogy sose hittem a boszorkányságban, de meg kellett kísérelnem valamit. Még éltem, mikor Mary Beth elkezdte égetni a könyveimet. A pázsiton tüzelte el őket, mintha gyerek lennék, akinek se jogai, se méltósága! Az a gramofon egy kis vudu, varázslat, az akaratom fókusza.”

Mindez nagyon tiszta és érthető volt az álomban, de már másnap nagyrészt feledésbe merült az „eszeveszett fondorlat”. Oké, szóval a gramofon. Julien bácsi azt akarja, hogy az enyém legyen. Boszorkányság, a kedvencem!

No és mi történt mostanáig az ördöngös gramofonnal?

Julien bácsi ennyi vesződséget – már ha vesződségnek tekintünk egy tizenhárom éves ágytársat – vállalt 1914-ben, csak hogy kijuttassa a házból a gramofont, és mikor Ó Evelyn át akarta adni Monának, Gifford és Alicia irtózatosan hajba kaptak. Élete legpocsékabb napja volt. Még egyszer sem hallotta így marakodni a testvéreket.

– Nem fogod odaadni neki azt a gramofont! – visított Gifford. Rárohant Aliciára, ütötte, ahol érte, és megpróbálta kilökdösni a hálószobából, ahol a húga a gramofont tartotta.

– Ezt nem teheted! Mona az én lányom, és Ó Evelyn azt mondta, hogy az övé! – visított Alicia.

– Ne ijedj meg – mondta Ó Evelyn, aki a szalonban maradt. – Lánykorukban is folyton így veszekedtek. Gifford nem fogja elpusztítani a gramofont. Majd eljön az idő, amikor a tied lesz. Nincs az a Mayfair, aki elpusztítaná Julien bácsi gramofonját. A gyöngyöket máris viheti Gifford.

Monát nem érdekelték a gyöngyök.

Ó Evelyn akkor úgy három-négy hétre való szövegét mondta el egyszerre.

Gifford belebetegedett, hónapokig beteg volt. Nem bírta a gyűrődést. Logikus. Ryan bácsinak le kellett vinnie a floridai Destinbe, hogy a nyaralóban pihenje ki magát. Ugyanez történt Deirdre temetése után; Gifford néni annyira a betege lett, hogy Ryannek Destinbe kellett vinnie.

Gifford néni mindig Destinbe menekült, a fehér homokhoz, az öböl tiszta vizéhez, a modern kis ház csendjéhez, békéjéhez, ahol nem voltak pókhálók és mesék.

De Monának az volt a legborzasztóbb, hogy Gifford néni nem adta oda neki a gramofont! Mikor végül sarokba szorította, és kérdezte, hol van, Gifford néni bevallotta:

– Felvittem az Első utcába. Felvittem a gyöngyöket is, és eltettem őket biztos helyre. Ott a helye Julien bácsi holmijának, abban a házban, akárcsak az emlékének! – Mire Alicia visítani kezdett, és újból egymásnak estek.

Az egyik álomban azt mondta Julien bácsi, miközben a gramofon zenéjére táncolt: „Ez a keringő a Traviatá-ból való, gyermekem, jó zene egy kurtizánnak.” Julien táncolt, a vékony hangocska szopránban trillázott.

Mona tisztán hallotta a dallamot. Az ember ritkán képes eldúdolni azt, amit álmában hall. Kedves, karcos hangja volt a gramofonnak. Ó Evelyn fölismerte a melódiát, amit Mona dudorászott. Verdi volt, Violetta keringője.

– Ez Julien lemeze volt – mondta.

„Igen, de hogy jutok hozzá a gramofonhoz?” – kérdezte Mona az álomban.

„Hát ebben a családban senki se tud önállóan kitalálni semmit?” – Julien bácsi majdnem sírt. – „Olyan fáradt vagyok! Nem látod? Egyre gyöngülök! Kérlek, kössél lila hajszalagot, chérie! Nem szeretem a rózsaszín szalagot, habár lélegzetelállító vörös hajban. Kössél lilát Julien bácsinak! Olyan fáradt vagyok...”

„Miért?” – kérdezte Mona, de Julien bácsi már eltűnt.

Ezt tavasszal álmodta. Vásárolt magának lila szalagot, de Alicia megesküdött, hogy a lila balszerencsét hoz, és elkobozta a pántlikát. Ma esti masnija rózsaszín volt, akárcsak csipkés pamutruhája.

Úgy rémlik, közvetlenül ez után az álom után, májusban halt meg szegény Deirdre kuzin, és Rowan meg Michael örökölte a házat. Akkor kezdődött a nagy felújítás. Nem mehetett el úgy a ház előtt, hogy ne lássa Michaelt, vagy a tetőn, vagy létrán kapaszkodva, vagy egy magas vaskorláton átmászva, vagy ahogy az attikán sétál, kezében kalapáccsal.

– Thor! – kiáltott oda neki egyszer. A férfi nem hallotta de integetett, és mosolygott. Meg kellett dögleni érte!

Nem minden álmának az idejében volt biztos. Mikor elkezdődtek, nem sejtette, hogy ilyen gyakoriak lesznek. Álmai hullámzottak a térben. Kezdetben nem volt annyi esze, hogy dátumozza őket, és összeállítsa Mayfairék időrendjét. Ma már mindent beírt a \WS\MAYFAIR\KRONO aktába. Minden hónappal több trükköt tanult meg a számítógépéről, egyre változatosabb módokon tudta nyilvántartani gondolatait, érzelmeit és terveit.

Kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és átlépett a konyhába. Az üvegajtón túl egy pillanatra szabályszerűen fölszikrázott az úszómedence, mintha kóbor szellő borzolná a tükrét. Mintha élne. Mikor a lány lépett egyet, piros fénypont villant a mozgásérzékelőn, de Mona rögtön látta a konyhapultba épített kapcsolótáblán, hogy a riasztót nem állították be. Ezért nem kezdett el bőgni, mikor ő kinyitotta az ablakot. Ezt a mázlit! El is felejtette a nyamvadt riasztót, pedig hát tulajdonképpen az mentette meg Michael életét. Meg is fulladt volna, ha nem találják meg a tűzoltók, akik a saját apjának a laktanyájából jöttek, bár persze Michael apja rég meghalt.

Michael. Igen, a végzetes vonzerő esete volt az első perctől, és ebben fontos szerep jutott a méreteinek, például az olyan dolgoknak, hogy épp megfelelő vastagságú a nyaka. Mona messzemenően méltányolta a férfiak nyakát. Képes volt végignézni egy egész filmet azért, hogy kigyönyörködhesse magát Tom Berenger nyakában.

És az az arany kedély! Michael bácsinak mindig volt Mona számára egy mosolya és sok-sok kacsintása. Hogy szerette Mona azt az óriási, megdöbbentően ártatlan, kék szempárt! Fénylik, mint a suviksz, mondta egyszer Bea, de ezt bóknak szánta. „Egyszerűen túl sok van belőle!” Még Gifford is megérezte.

Ha egy férfi ilyen megtermett, az általában hülye. Az intelligens Mayfairek mindig kifinomultan arányosak. Akire nem illett a Brooks Brothers vagy a Burberrys', azt proskribálták, és mérget tettek a teájába. És attól fogva, hogy hazajöttek a Harvardról, úgy jattoltak jobbra-balra, mint a felhúzós játék, örökösen napbarnítottan és jólfésülten.

Kezdett ilyen lenni már Pierce kuzén is, Ryan büszkesége és öröme, aki princetonira fazonírozott szőke hajáig tükörfényes másolata volt az apjának. Képzelni sem lehetett mellé tökéletesebb párt Clancy kuzinnál, akit Gifford néniből klónoztak, csak a keservet felejtették ki belőle. Pierce, Ryan és Clancy olyanok voltak, mintha bakelitből csinálták volna őket. Jogtanácsosok, akiknek az az életcélja, hogy minél kisebb legyen a kavarodás.

A Mayfair és Mayfair tele volt ilyen bakelit-emberekkel.

– Oda se neki – ütötte el Alicia lányának kritikáját. – Kezelik a pénzt, hogy nekem és neked ne legyen vele gondunk egy szál se.

– Kétlem, hogy ez olyan jó ötlet – mondta Mona, és az anyját nézte, amint a szája mellé dugja a cigarettát, miközben az asztalon kotorászik a borospohara után. Odatolta Aliciának a poharat, és utálta magát, amiért ezt teszi, mert kínszenvedés volt látni az anyját, aki még a borát sem találja meg magától.

Ám Michael Curryt, robusztus lezserségében, gyönyörűséges érdességében össze sem lehetett hasonlítani a Mayfair-férfiakkal; hiányzott belőle az a magániskolái folyamatos fény, amelyet a Ryan-félék fejlesztettek tökélyre, de mégis imádni való dúvad volt, mikor föltette a sötét keretes szemüvegét, és Dickenst olvasott, mint ma délután, mikor Mona fölment a szobájába. Nem érdekelte a húshagyókedd, nem is akart lejönni. Még mindig nem tért magához Rowan árulásából. Nem foglalkozott az idővel, mert ha elgondolkozik rajta, akkor az is eszébe jut, milyen régen ment el Rowan.

– Mit olvasol? – kérdezte Mona.

– Ó, csak a *Nagy várakozás*okat – felelte Michael. – Sokadjára. Most járok annál a résznél Joe feleségéről, Mrs. Joe-ról, mikor a T-ket irkálja a táblára. Olvastad? Szeretem újraolvasni a könyveimet. Olyan, mint mikor többször meghallgatod a kedvenc dalodat.

Egy isteni neandervölgyi szendergett ebben a testben, aki csak arra várt, hogy a hajánál fogva vonszolhassa a barlangjába a nőt. Igen, egy neandervölgyi, cro-magnoni aggyal, aki tudott olyan mosolygós, jól nevelt úriember lenni, amilyet csak elvárhat a család. Gazdag szókincse is volt, ha úgy döntött, hogy használni fogja. Mona csodálta érte. Neki akkora szókészlete volt, mint egy végzős egyetemistának. Az iskolában egyszer azt mondták róla, hogy a legnagyobb szavakat tárolja a világ legparányibb testében.

Michael az egyik percben úgy beszélt, mint egy New Orleans-i rendőr, a másikban pedig mint egy iskolaigazgató. „Verhetetlen ötvözet” – írta Mona a számítógépes naplójába. Aztán eszébe jutott Julien bácsi figyelmeztetése: „Michael túlságosan jó!”

– Gonosz vagyok? – súgta a sötétségnek. – Nem számít. – Persze egy pillanatig sem tartotta magát gonosznak. Az ilyen régimódi gondolkodás Julien bácsihoz illik, főleg ahhoz az alakjához, amelyben megjelent Mona álmaiban. Kisebb korában nem ismerte az idevágó szavakat, de most már igen: „negatív önértékelés, öngúny.” Ezt írta be a \WS\JULIEN\JELLEM alkönyvtár ÁLOM aktájába.

Lassan keresztülment a konyhán és a keskeny tálalón. A tornácról szép fehér fény hullott a padlóra. Micsoda pompás ebédlő! Michael azt hitte, hogy a harmincas években készült a padló, de Monának Julien elmagyarázta, hogy 1890-ben, és ezt a tekercsben szállított burkolóanyagot hívták deszka mokettnek. Mitévő legyen ezzel a rengeteg mindennel, amit Julientől tudott meg az álmokban?

Meglepően jól látta a sötétben a zsúfolt falfestményt, amely a Riverbendet, Julien szülőhelyét, és az ültetvényen zajló különös életet ábrázolta. Volt itt cukormalom, rabszolgakunyhók, istállók; hintók gördültek a folyóparti régi úton. No de macskaszeme van, vagy nem? Mindig is az volt. Szerette a sötétséget. Biztonságban és otthon érezte magát tőle. Énekelni támadt kedve a sötétségtől. El se tudná magyarázni másoknak, milyen jól érzi magát, ha magányosan kószálhat a sötétben!

Megkerülte a fényesre dörgölt, hosszú asztalt, amelyről tökéletesen eltüntették a húshagyókeddi büfé cukormázas tortáit és a pezsgőbólés ezüsttálat. Hú, apám, a Mayfairek biztosan betegre ették magukat az Első utcában, annyira örültek, hogy Michael hajlandó tovább vinni a házat így is, hogy

Rowan lelépett, méghozzá milyen gyanús körülmények között. Tudja vajon Michael, hol jár a felesége?

– Összetört a szíve! – mondta Bea néni könnyes szemmel.

Oké, itt jön a srác a csodaragasztóval! Helyet kérünk a kis Monának!

Átment a nagy kulcslyuk-ajtón az előtérbe. Ott megállt, és megfogta az ajtófélfát, úgy, ahogy Julien bácsitól látta sok-sok régi képen, ebben az ajtóban vagy a másikban. Érezte, milyen csendes és nagy ez a ház, beszívta a fa aromáját.

Az a másik szag. Már megint! Megjön tőle az... mi is? Az ehetnékje. Nyálcsordító, akármi legyen is. Nem karamella, nem is csokoládé, de valami hasonlóan tömény, olyan zamat, amibe száz másik zamatot sűrítettek. Mint mikor először harapunk bele a konyakos cseresznyével töltött csokoládészívbe. Vagy egy Cadbury húsvéti tojásba.

Nem, ide különb hasonlat kell, nem kaja. Mit szólnánk a forró kátrány illatához? Bolondult érte, akárcsak a benzinszagért, amivel egyszerűen nem bírt betelni. Hát inkább ilyesmi.

Végigment a folyosón, látta a többi riasztó hunyorgó fényeit, egy sincs bekapcsolva, várakoznak. A szag a lépcsőnél volt a legerősebb.

Mona tudta, hogy Ryan bácsi átvizsgálta az egész területet; miután felmosták a vért és elvitték a kínai szőnyeget, ő még visszatért valami vegyszerrel. A vegyszer még több vért mutatott ki, ami valósággal foszforeszkált a sötétben. Most már annak sincs nyoma. Eltűnt. Ryan gondoskodott róla, hogy a kórházból hazatérő Michael ne találjon semmit, és megesküdött, hogy ő nem érez semmit.

Mélyen beszívta a szagot. Igen, úgy gerjed tőle az ember. Mint mikor egyszer az alsóvárosba buszozott, magányosan, nyughatatlanul, tele zsozsóval, akkor csapta meg az az isteni pecsenyeszag, hogy muszáj volt leszállni, és megkeresni a helyet, ahonnan jött, egy kis éttermet a Francia Negyedben, az Eszplanád út egyik lepukkant házában. Az íze fele olyan jó se volt, mint a szaga.

Már megint visszaértünk az ételhez. Csakhogy ez nem ennivaló.

Benézett a szalonba, és most is ugyanúgy meghökkent, mint mikor először látta, mennyire átalakította Michael a nappalit Rowan távozása óta. Persze, a kínai szőnyeget elvitték, hiszen csurom vér volt. De azért még nem kellett volna megváltoztatnia a kettős szalon régi alaprajzát. Márpedig megtette. Szentségtörés.

Most már csak egyetlen terem volt. A boltív alatt hosszú, puha pamlag állt a belső falnál; az elszórtan elhelyezett francia székeket, amelyek mind Julienéi voltak, gyönyörűen kirittyentették új arany- és csíkos damaszttal, amitől állatian gazdag benyomást keltettek, és volt egy üveglapos asztal, amelynek az üveglapján átlátszottak a hatalmas, régi szőnyeg sötét ámbraszín árnyalatai. Nyolc méter is meglehetett hosszában az a szőnyeg, hogy végigérte mindkét szobát, és eltakarta a padlót a két kandalló előtt. És milyen ódonnak látszott, valószínűleg a padlásról kerülhetett elő. Talán Michael hozta le az aranyozott székekkel együtt.

Azt mondják, ez volt minden utasítás, amit adott a hazajövetele után. Változtassák meg a kettős szalont. Hozzák ide Julien holmijait, hogy egész másképp nézzen ki.

Logikus. Nyilvánvalóan ki akarja radírozni Rowan nyomait, el akarja törölni a tereket, ahol a legboldogabb perceiket töltötték. Volt a székek között, amelyik már megfakult, itt-ott lepattogzott a fája. És milyen vékonynak, selymesnek tetszett a szőnyeg a padló fenyőfa deszkáján.

Talán az egész bútort összevérezték. Monának senki se akarta elmondani, mi történt. Neki senki se akart mesélni, kivéve Julien bácsit. Álmaiban viszont nem volt annyi lélekjelenléte, hogy kérdezzen valamit. Julien bácsi meg csak beszélt és beszélt, és táncolt és táncolt.

Most nincs gramofon a szobában. Pedig milyen jó húzás lett volna idehozni a többi cuccal. De nem tették. Egyszer se hallotta, hogy rábukkantak volna egy gramofonra.

Valahányszor itt járt, mindannyiszor utánanézett a földszinten. Michael egy apró magnetofont hallgatott a könyvtárban. A szalon elmerült a csendben, és a Bösendorfer hangversenyzongora, amelyet szögbe állítottak a második kandalló előtt, inkább bútordarabnak látszott, mint olyan tárgynak, ami énekelni tud.

Akkor is gyönyörű szoba. Milyen jó lehet elterülni a nagy, puha pamlagon, ahonnan látni az összes tükröt, a két fehér márványkandallót, az egyiket jobbról, a másikat balról, és átellenben két ajtó vezet Deirdre régi tornácára. Igen, gondolta Mona, jó kilátó, ugyanakkor elragadó szoba. Néha

táncra perdült az Amelia utcai kettős szalon kopasz deszkapadlóján, tükrökről álmodott, arról álmodott, hogy tarolni fog a közös alappal, amelyhez a Mayfair és Mayfairtől kölcsönzi a tőkét.

Még egy évet adjatok, és felrobbantom a tőzsdét, csak egy hazardőrt találjak annál a nehézkes cégnél! Nincs értelme kérni őket, hogy most hozzák rendbe az Amelia utcát. Ó Evelyn mindig elzavarta az ácsokat és a munkásokat. Ragaszkodott a „békéjéhez”. Különben is, mi értelme felújíttatni egy olyan házat, amiben Patrick és Alicia folyton csak isznak, Ó Evelyn meg annyi, mint egy falikar?

Monának megvolt a saját tere, ahogy mondják, a főútra néző, nagy, emeleti hálószoba. Ott tartotta a számítógépét, az összes lemezét, mappáját és könyvét. Eljön még az ő napja! Addig is bőségesen van ideje tanítás után, hogy tanulmányozta a részvényeket, kötvényeket, pénzeszközöket és hasonlókat.

A Mona Egy, a közös alap, az volt az ő igazi álma. A Mayfairek csak jegyezhetik majd a részvényeit, de személyesen ő maga válogatja ki, környezetvédelmi megfontolásokat szem előtt tartva, a cégeket, amelyek érdemesek lesznek a befektetéseire.

Mona figyelemmel kísérte a *Wall Street Journal*ból és a *New York Times*ból a fejleményeket. A környezetvédelemre érzékeny cégek nagyokat kaszáltak. Kitaláltak egy mikrobát, amely nemcsak az olajszennyezéseket eszi meg, de a sütőt is lepucolja, ha beleengedik. Ez lesz a jövő divatja. A Mona Egy olyan legenda lesz, mint a Fidelity Magellan vagy a II. Miklós. Akár most is belevágott volna, ha vállalja valaki a kockázatot. Csak egy icipicit nyílna meg az ajtó, hogy beférhessen a felnőttek országába! Ryan bácsi érdeklődött, igen, és mulatott, és álmélkodott, és zavarba jött, de nem kockáztatott.

– Te csak tanulj – intette Monát. – Bár be kell vallanom, le vagyok nyűgözve, hogy így ismered a tőzsdét. Honnan veszed te ezeket a dolgokat?

– Viccelsz? Onnan, ahonnan te – felelte a lány. – A Journalból, a Barron'sból, és onnan, hogy éjjel-nappal bármikor rákapcsolhatok a legfrissebb statisztikákra. – A modemjével rengeteg hirdetőtáblához hozzáférhetett. – Éjfélkor akarsz tudni valamit a részvényekről? Ne az irodába telefonálj. Engem hívjál!

Hogy kacagott Pierce!

– Csak hívd Monát!

Ryan bácsi a húshagyókeddi fáradság ellenére is fölvillanyozódott, de nem annyira, hogy ne fújjon visszavonulót egy újabb lanyha kifogással:

– Nos, nagyon örülök, hogy érdeklődsz ilyen dolgok iránt.

– Érdeklődöm? – vágott vissza a lány. – Készen állok a hatalomátvételre! Miért vagy ilyen szívbajos, Ryan bácsi, ha agresszíven kellene növelni a tőkét? Hát Japán? Azzal a szimpla elvvel sem vagy tisztában, hogy ha külföldön egyensúlyozod ki az amerikai tőkepiaci befektetéseidet, akkor globális...

– Állj, állj! – mondta Ryan. – Ki fog befektetni egy alapba, aminek az a neve, hogy Mona Egy?

– Mindenki! – vágta rá Mona.

Az volt benne a legjobb, hogy Ryan bácsi végül elnevette magát, és ismételten megígérte, hogy megveszi Mona tizenötödik születésnapjára a fekete Porsche Carrerát. Amióta beleesett a márkába, Mona egyetlen alkalmat sem hagyott ki, ha emlékeztethette a nagybátyját. Mire jó a Mayfair-vagyon, ha még egy hamis jogosítványt se tudnak vásárolni belőle, hogy már most padlóig nyomhassa a gázt? Mindent tudott az autókról. A Porsche volt az ő kocsija, és ha látott egyet, rögtön leragadt mellé, hátha jön a tulajdonos. Háromszor stoppolt így, vadidegenekkel. Persze erről egy szót se senkinek! Bele is halnának.

Mintha egy boszorkány nem tudna vigyázni magára!

– Igen, igen – mondta Ryan az este –, nem felejtettem el a fekete Porschét, de te sem felejtetted el az ígéretedet, ugye, hogy sose fogsz óránként ötvenöt mérföldnél gyorsabban hajtani?

– Már megint viccelsz? – kérdezte a lány. – Mi a francnak akarnék óránként ötvenöt mérfölddel menni egy Porschében?

Pierce majdnem félrenyelte a gines tonikot.

– Márpedig nem fogsz kerekes koporsót vásárolni annak a gyermeknek! – jelentette ki Bea néni. Mindenbe beleszól! Biztosan ezt is megtelefonálja Giffordnak!

– Miféle gyermeknek? Én nem látok itt semmiféle gyermeket – mondta Pierce.

Mona még folytatta volna a közös alapot, de húshagyókedd volt, mindenki elfáradt, és Ryan bácsi kibogozhatatlanul belekeveredett a Randall bácsival folytatott bájcsevelybe. Randall bácsi a hátát mutatta Monának, hogy ne is lássa. Azóta csinálja ezt, amióta Mona berángatta az ágyába. Nem érdekes. Puszta kísérlet volt, a nyolcvanas éveikben járó emberek és a suhancok összehasonlítására.

Most Michael a célja, és vigye el az ördög Randall bácsit. Randall bácsi a vénsége miatt volt érdekes, azonkívül egy ilyen aggastyán úgy tud nézni egy fiatal lányra, amit Mona roppant izgalmasnak talált. De Randall bácsi nem volt jóindulatú ember, Michael pedig az volt, és Mona szerette a jóindulatot. Magában régóta izolálta ezt a tulajdonságot. Volt, mikor ilyen leegyszerűsítve osztotta fel a világot: jóindulatúakra és rosszindulatúakra.

Holnap be kell lépnie a tőzsdébe.

Holnap vagy holnapután esetleg összeállítja a Mona Egy portfolióját, az utóbbi öt év vezető részvényei alapján. Milyen könnyű átadni magát az ábrándozásnak, elképzelni, amint a Mona Egy akkorára nő, hogy klónoznia kell belőle egy második közös alapot, a Mona Kettőt, aztán a Mona Hármat, és akkor majd egyre csak járja a világot a saját repülőgépén, hogy találkozzon azoknak a társaságoknak az igazgatótanácsával, amelyekbe befektetett.

Ellenőrizni fogja a kínai gyárakat, a hong kongi hivatalokat, a párizsi tudományos kutatásokat. Ehhez mindig cowboykalapban képzelte el magát. Momentán nem rendelkezett cowboykalappal, a masni volt a védjegye. De ha a képzelt repülőgépből lépett ki, mindig kalap volt a fején. Eljön még ennek az ideje. Tudja.

Nem kéne kinyomtatni Ryan bácsinak a grafikont, amit a tőzsde tavalyi hullámzásairól készített? Ha lenne pénze, már keresett volna rajta egy vagyont. Igen, be is tölti azt az aktát, és kinyomtatja.

De most ne vesztegessük az időt.

Ma este az a célja, hogy meghódítsa a Michael névre hallgató daliát, és megtalálja a titokzatos gramofont.

Csillámlottak az árnyékban az aranyozott fotelek, a kecses, egyenes hátú székek. Tűfestésű párnák halmozódtak a damaszttal bevont, puha pamlagon. A mozdulatlanság fátyola borult mindenre, mintha füstté vált volna a világ. Por a zongorán. Hát nem sokat lendít az a szegény öreg Eugenia. Henri meg valószínűleg túl előkelő, hogy poroljon vagy söpörjön. Michael pedig túlságosan beteg és közönyös, hogy érdekelje, mit csinálnak ezek.

Mona kijött a kettős szalonból, és a lépcsőhöz ment. Az emeleten nagyon sötét van, úgy, ahogy illik, mintha az árnyak mennyországába vezetne a grádics. Megérintette az orsópillért, aztán elindult. Szabadon és egyedül kóborolhat a sötét házban!

– Itt vagyok, Julien bácsi! – dudorászta súgva. Az emeleten látta, hogy Viv néni szobája üresen áll, pont mint várta.

– Szegény Michael, mindenestül az enyém vagy! – mormolta. Mikor megfordult, látta, hogy a nagy hálószoba ajtaja nyitva áll, és egy kis éjjeli lámpa halvány fénye szivárog ki a szűk, magas folyosóra.

Hát egyedül vagy, nagyfiú. Nem félsz abban a szobában, ahol Deirdre meghalt. Valamint ne feledjük Mary Beth dédnagynénit, és mindazokat, akik látták a szellemeket körülötte, mikor Mary Beth ebben az ágyban feküdt, és őelőtte ki tudja, ki mindenki feküdt még benne?

Gifford szerencsétlen döntésnek tartotta, hogy Michael átköltözik abba az elátkozott szobába, de Mona megértette. Miért maradna a nász-szobában, miután Rowan elhagyta? Mellesleg az északra néző nagy háló volt a legszebb és a legkülönlegesebb szoba a házban. Maga Michael újította föl a stukkós mennyezetet és a gipszmedaliont, maga fényezte a hatalmas, félmennyezetes ágyat.

Ó, megértette ő Michaelt! A maga módján Michael is szereti a sötétséget. Mi másért nősült volna be ebbe a családba? Van benne valami, amit csábít a sötétség. Jól érzi magát a szürkületben, jól érzi magát a sötétségben, akárcsak Mona. Elég volt látni, hogyan sétálgat az éjszakai kertben. A

éjszaka az ő időszaka. Ha kedveli is a hajnalt, amiben Mona kételkedett, csakis azért, mert homályos, és elmosódik benne a világ.

„Túl jó”, hallotta Julien szavait. Na majd meglátjuk.

Az ajtóhoz osont, és meglátta a parányi éjszakai égőt, amelyet közvetlenül a konnektorba dugtak a túlsó falon. A csipkefüggönyökön lágyan hullott be az utcai lámpák fénye, és ott feküdt Michael, fejét elfordítva a lánytól, patyolatfehér pamutpizsamában, amelybe a lelkiismeretes Henri nyílegyenes éleket vasalt. Keze félig nyitva hevert a takarón, mintha ajándékot várna. Mona hallotta, ahogy hosszan, rekedten és reszketegen sóhajt.

Ám a férfi nem hallotta őt. Álmodott. Az oldalára fordult, háttal Monának, és mélyebbre merült mormoló álmába.

Beosont.

Michael naplója az éjjeliszekrényen feküdt.

Mona fölismerte a borítójáról; ma este látta, hogy a férfi ír bele. Roppant nagy tapintatlanság lenne belenézni, nem is tudná megtenni, de ó, úgy szeretné látni, csak néhány szót!

Mi lenne, ha belekukkantana?

Gyere haza, Rowan. Várlak.

Halk sóhajjal becsukta a naplót.

Na, nézzük a tablettákat. Teletömik ezzel a cuccal. A legtöbb nevet ismerte, mert elég hétköznapi orvosságok voltak, és az öreg Mayfairek elég sűrűn szedték őket. Főleg vérnyomásgyógyszerek, meg a Lasix, ez a gonosz vizelethajtó, amely nyilván az összes káliumot kiszivattyúzta Michaelből, úgy, mint Aliciából, mikor összeszedte magát, és le akart fogyni, azonkívül három veszélyes hangzású lötty. Valószínűleg ezektől volt olyan, mint aki álmából próbál ébredni.

Tehetnék neked egy nagy szívességet, és kidobhatnám ezt a szemetet a kukába, gondolta Mona. A Mayfair-boszorkányok bájitala, az kell neked. Ha majd hazamegy, utánanéz a könyvtárában, az egyik nagy gyógyszerészeti könyvben az összes drognak. Nini, Xanax. Ettől lesz csak zombi az ember. Minek adják neki napjában négyszer? Aliciát levették a Xanaxról, mert marokszám ette, sörrel-borral.

Hm, ez nagyon balsorsú szobának érződik. Szép az ablakok fölött a bonyolult díszítés meg a csillár, de akkor is balsorsú szoba. És itt is az a szag.

Nagyon enyhe, de akkor is ugyanaz a delikát zamat, ami nem tartozik a házhoz, a karácsonyhoz van valami köze.

Az ágyhoz lépett, amely nagyon magas volt, ódivatú ágyak szokása szerint, és lenézett Michael bácsi párnába süppedt fejére, ahogy a profilja, a szemöldöke és a szempillája meglepő élességgel kirajzolódik a hófehér pamuthuzaton. Nagyon férfias. Még egy csipet tesztoszteron, és kefeszemöldökű, hordómellű majom lenne. De hiányzott az a csipet, és tökély lett az eredmény.

– Ó, szép új világ! – suttogta Mona. – Hogy ilyenek teremnek benned!

Rendesen lenyugtatták. Totál ki volt ütve.

Valószínűleg azért veszítette el a kezei adományát. Karácsonyig többnyire kesztyűt viselt, arra hivatkozva, hogy nagyon érzékeny a keze. Ó, mennyire igyekezett Mona, hogy szóra bírja erről! Ma este Michael többször is megjegyezte, hogy már nincs szüksége kesztyűre. Hát persze hogy nincs, ha ennek a kacatnak a tetejébe óránként beszedsz még két milligramm Xanaxot! Így zárták rövidre Deirdre erejét, gyógyszerezéssel. Ó, mennyi elszalasztott lehetőség! De ezt nem szalasztjuk el.

Hát ez a helyes kis üveg meg micsoda? Elavil? Ez is nyugtató, nemde? Hú, és mekkora adag! Csoda, hogy Michael le tudott jönni az este a lépcsőn. És még ő is a nyakában ült a Comus alatt! Szegény ördög. Hát ez majdnem szadizmus.

Lágyan megérintette a férfi arcát. Milyen simára van borotválva. Michael nem ébredt föl. Megint sóhajtott egy nagyot, csaknem ásított, ami nagyon férfiasán hangzott.

Mona tudta, hogy felébreszthetné, hiszen nincs kómában, de akkor egy roppant kínos gondolata támadt. Ő már volt Daviddel ma este! A fenébe! Nagyon tisztán, higiénikusán bonyolította le, de

akkor is lucskos lett tőle. Nem ébresztheti föl Michaelt, amíg nem mártózik meg egy finom meleg fürdőben.

Hmm. Hogy mostanáig ez nem jutott eszébe! A ruhája még mindig maszatos. Ez a baj a tizenhárom esztendővel. A gyémántnak egyenetlen a ragyogása. Életbevágó dolgokat felejt el az ember. Még Alicia is megmondta.

– Az egyik percben, drágám, még a számítógép kis varázslója vagy, a következőben sivalkodsz, mert nem találod a babáidat! Már megmondtam, hogy a faliszekrényben vannak a babáid! Senki sem vette el a nyomorult babáidat! Ó, de örülök, hogy nem kell többé tizenhárom évesnek lennem! Azt ugye tudod, hogy tizenhárom voltam, mikor születtél?

Nekem mondod? És tizenhat éves voltál, én pedig három, amikor elhagytál az alsóvárosban, úgyhogy két órán át kóvályogtam a Maison Blanche-ban. „Elfelejtettem, oké! Nem hurcolászom olyan sokat az alsóvárosba!” Ki más találhatna ilyen mentséget, mint egy tizenhat éves anya? Nem is volt olyan rossz. Mona kedvére kiliftezte magát, fölfelé és lefelé.

– Ölelj magadhoz! – esdekelt, míg Michaelt nézte. – Borzasztó gyerekkorom volt! – Ám a férfi úgy aludt, mintha boszorkány merítette volna álomba egy varázspálcával.

Talán nem is ez az elhalás éjszakája. Nem, nem, mindennek tökéletesnek kell lennie a támadáshoz. És nemcsak Davidtól maszatos, de a temető földjétől is. Még néhány száraz levél is belegabalyodott a hajába. Nagyon opheliás, de nemigen szexi.

Esetleg ez az az éjszaka, amikor át kell kutatnia a manzárdot, hogy megkeresse a gramofont, és felhúzza. Talán régi lemezek is vannak mellette, az, amit Ó Evelyn szokott játszani? Talán ez nem is Michael éjszakája, hanem Julien bácsié, akivel ma kell találkoznia az árnyékok között?

De ha egyszer olyan buja, olyan istenien földhözragadt az ő fakofferes Endümiónja, azzal a kis hoporccsal az orrán, és a halvány redőkkel a homlokán, tiszta Spencer Tracy, igen, álmainak férfija. Egy kézre eső férfi fölér két álombéli szellemmel.

Ha már a kéznél tartunk, nézd csak, milyen nagy, sima a keze! Ez már férfikéz. Senki se mondaná róla: „Magának olyan ujjai vannak, mint egy hegedűsnek”. És ő még ezt a zsanért tartotta szexinek, ezt az epedő tekintetű, szőrtelen mellű, éteri zsanért, mint David kuzén. Á, most már az érdesebbet, a mélyenszántóbbat, a különbet méltányolja a férfiakban.

Megérintette Michael állkapcsát, fülének szélét, a nyakát. Megérintette fürtös, fekete haját. Nincs puhább és finomabb a fürtös, fekete hajnál. Anyjának és Giffordnak milyen selymes fekete haja van. Az ő vörös haja sose lesz selymes. Megcsapta Michael bőrének kellemes, titokzatos, meleg illata. Lehajolt, megcsókolta az arcát.

A férfi szeme kinyílt, de mintha nem látott volna. Mona leült mellé. Nem bírta megállni, pedig tudta, hogy most betört a magánszférába. Michael megfordult. Hogy is szól az a terv? Mmmm!... Hirtelen olyan éhség rohanta meg, amiben még csak erotika sem volt, sokkal inkább elaléló regényesség. Azt szerette volna, ha a férfi átöleli, ölbe kapja, megcsókolja – ilyen hétköznapi dolgokat. Ez férfi karja lenne, nem fiúé. Táncolhatnának. De csodálatos, hogy nincs benne semmi fiús, hogy ennyire dúvad, amilyenné egyes férfiak sohasem lehetnek, ilyen szögletes, érdes, elvadult, a testszínű szájával és a kissé fenyegető szemöldökével! Észbe kapott, hogy Michael őt nézi. Sápadt arca tisztán kirajzolódott az utcai lámpák egyenletes fényében.

– Mona! – súgta.

– Igen, Michael bácsi. Itt felejtettek. Valami keverés volt. Álhatók itt?

– Hát édes, akkor fel kell hívni apádékat.

Fészkelődött, hogy felüljön, gyönyörűségesen borzasán, fekete haja a szemébe lógott. Csakugyan begyógyszerezték, ehhez nem fér kétség.

– Tévedés, Michael bácsi! – mondta Mona erélyesen, de gyengéden, és a férfi mellére nyomta a tenyerét. Ó, de szuper! – Anyu és apu alszanak. Azt hiszik, Ryan bácsiéknál vagyok Metairie-ben. Ryan bácsi pedig azt hiszi, hogy otthon vagyok apuékkal. Ne telefonálj senkinek. Csak felidegesíted őket, nekem meg egyedül kellene hazataxiznom, és azt nem akarom. Itt szeretnék aludni.

– De ha észreveszik...

– A szüleim? Nekem elhiheted, hogy nem fognak észrevenni semmit. Láttad apukámat az este, Michael bácsi?

– Ja, édes, láttam. – Megpróbálta elfojtani az ásítást, de nem sikerült neki. Váratlanul nagyon aggodalmas arcot vágott, mintha nem illene ásítozni, miközben Mona alkoholista apjáról beszélnek.

– Nem fog sokáig élni – mondta a lány unottan. Ő se akart az apjáról diskurálni. – Nem bírom az Amelia utcát, ha mindketten részegek. Nincs ott senki, csak Ó Evelyn, és ő különben sem alszik soha. Őket vigyázza.

– Ó Evelyn – mélázott Michael. – Milyen kedves név. Ismerem én Ó Evelynt?

– Azt ugyan nem. Ki nem teszi a lábát a házból. Mondta nekik egyszer, hogy hozzanak el téged hozzánk, de ők persze sose hoztak. Ó Evelyn az én dédanyám.

– Á, igen, az Amelia utcai Mayfairek! – mondta a férfi. – A nagy rózsaszín ház. – Aprót ásított, majd fáradságosán egyenesebb testtartásba tornászta magát. – Bea mutatta. Szép ház. Neoreneszánsz. Bea mesélte, hogy Gifford ott nőtt fel.

Neoreneszánsz. Építészeti szakszó a tizenkilencedik század végéről.

– Ja, igen, mi itt New Orleansban konzolos stílusnak hívjuk – mondta a lány. – 1882-ben épült, egyszer átalakította egy Sully nevű építész. Tele van tömve mindenféle kacattal egy Fontevrault nevű ültetvényről.

Michaelben rögtön feltámadt az érdeklődés. De Mona nem történelemről és gipszhabarcsról akart beszélni. A férfit akarta.

– Akkor ugye megengeded, hogy maradjak? – kérdezte. – Tényleg kénytelen vagyok, Michael bácsi. Logikailag ugyanis nincs más lehetőség. Maradnom kell.

Michael hátradőlt a párnára. Alig bírta nyitva tartani a szemét.

Mona megragadta a csuklóját. A férfi észre sem vette, mit művel a lány – hogy úgy vizsgálja a pulzusát, mint egy orvos. Michael keze súlyos volt és hideg, túlságosan hideg. Ám a szíve egyenletesen vert. Akkor minden oké. Megközelítőleg se olyan beteg, mint az apja, akinek már hat hónapja sincs hátra. De neki nem a szíve a beteg, hanem a mája.

Ha behunyta a szemét, látta Michael szívének kamráit. Olyan ragyogó, meghatározhatatlan, bonyolult dolgokat látott, mint egy modern festményen: a vakmerő színek, tömbök, vonalak, lüktető formák habzását. Ó, nincs ennek semmi baja, nem fog belehalni, ha Mona bebújik ma éjszakára az ágyába.

– Tudod, mi a te bajod? – kérdezte. – Ezek a gyógyszerek. Dobd őket a szemétbe. Ennyi gyógyszertől akárki megbetegedne.

– Gondolod?

– Mona Mayfairrel beszélsz, aki huszadiziglen Mayfair, és olyan dolgokat tud, amiket mások nem. Julien bácsi háromszorosan is az ükapám. Tudod, mit jelent ez?

– Háromszorosan is Julientől származol?

– Ja, és mindenki mástól, különböző gubancos vonalakon át. Ki se lehet bogozni számítógép nélkül. De nekem van számítógépem, és levezettem az egészet. Azért van, mert apám és anyám első unokatestvérek, akik össze se házasodhattak volna, de apám teherbe ejtette anyámat, és aztán már muszáj volt, bár tulajdonképpen nem sokat nyom a latban, amennyire mi összevissza vagyunk házasodva...

Félbeharapta a mondatot. A csivitelő számát adja, túl sok a szöveg egy ilyen korú férfinak, aki ennyire fáradt. Ügyesebben csináld!

– Nincs neked semmi bajod, nagyfiú – mondta. – Dobd ki a szereket.

– Vagyis élni fogok? – mosolygott Michael. – Fogok még létrára mászkálni, szögezni és kalapálni?

– Úgy fogod forgatni a kalapácsodat, mint Thor! – ígérte Mona. – De akkor szabadulj meg ezektől a nyugtatóktól. Nem értem, minek nyugtatnak agyon, nyilván attól félnek, hogy ha nem teszik, halálra izgulod magad Rowan néni miatt.

Michael halkan nevetett, és gyengéden megfogta a lány kezét. Ámde sötét árnyék ült az arcán, a szemében, és egy pillanatig még a hangja is sötét volt.

– De te jobban bízol bennem, igaz, Mona?

– Abszolúte. Azonkívül szerelmes vagyok beléd.

A férfi fölkacagott.

– Csak nem?

Mona belekapaszkodott a kezébe, nehogy Michael elhúzza. Nem, nincs semmi baja a szívének. A drogok intézték el.

– Szerelmes vagyok beléd, Michael bácsi, de neked semmit sem kell tenned ez ügyben. Csak légy rá érdemes.

– Helyes. Pont erre gondoltam, hogy érdemesnek is kell lennem egy ilyen aranyos kislányhoz, aki a Szent Szív líceumba jár.

– De kéééérlek, Michael bácsi! – tiltakozott Mona. – Nyolcéves voltam, amikor elindultam erotikus kalandozásaimra! Nem elveszítettem a szüzességemet, hanem gyökerestül kiirtottam. Érett asszony ül az ágyad szélén, aki csak tetteti, hogy kislány. Ha az ember tizenhárom éves, és nem is cáfolhatja, mert az összes rokon tud róla, akkor politikai döntés lesz a kislányság. Logikus. De higgyél nekem, nem az vagyok, akinek látszom.

Michael mindentudón és csúfondárosan nevetett.

– No és mi lesz, ha a feleségem, Rowan, hazajön, és itt talál, amint szexről és politikáról tartasz előadást?

– A feleséged, Rowan, nem jön haza – vágta rá Mona, de nyomban meg is bánta. Nem akart ilyen baljós, ilyen nyomasztó dolgot mondani. Azonkívül Michael arcán látszott, hogy hisz is neki. – Mármint... Rowan...

– Mi van Rowannal, Mona? Mondd el nekem – kérte Michael csendesen, halálos komolysággal. – Mit tudsz? Mi van a kis Mayfair-szívedben? Hol a feleségem? Boszorkányozz egy kicsit.

Mona sóhajtott. Megpróbálta olyan fojtottra és halkra fogni a hangját, amilyen a férfié.

– Senki sem tudja – felelte. – Irtóra félnek, de senki sem tudja. És van egy olyan érzésem... hogy Rowan nem halt meg, de... na szóval, előfordulhat, hogy nem lesz többé a régi. – A férfira nézett. – Érted, mit akarok kifejezni?

– Azt, hogy nincs jó előérzeted a feleségemmel és a hazajövetelével kapcsolatban? Ezt mondod?

– Ja, nagyjából. Csakhogy nem tudom, mi történt itt karácsonykor, nem mintha arra kérnélek, hogy meséld el. Egyvalamit azért meg tudok mondani. Fogom a csuklódat, igaz? Rowanról beszélgetünk, Rowanért aggódsz, de a pulzusod azért normális. Nem vagy te olyan beteg. Agyongyógyszereztek. Túlzásba estek, logikátlanul viselkednek. Detoxikálásra van neked szükséged.

Michael csüggedten sóhajtott.

Mona előrehajolt, és szájon csókolta a férfit. Közvetlen kapcsolat. Kicsit meghökkent magától, és meghökkentette Michaelt. De nemigen lett folytatása, tettek róla a szerek, pokrócba bugyolálták a csókot.

Mennyit számít a kor! Férfit csókolni, aki ezerszer is csinálta, egész más, mint egy fiút csókolni, aki talán kétszer ha csinálta. Itt bezzeg értik a csíziót. Csak egy erősebb lökésre van szükség, hogy beinduljon a masina.

– Na, édes, ne olyan hévvel! – mondta kedvesen Michael, és a bal vállánál fogva eltolta magától a lányt.

Monába belehasított az a csaknem fájdalmas tény, hogy itt ez a férfi, de ő valószínűleg nem képes rábírni arra, hogy megtegye, amit Mona akar. Talán sohasem lesz képes.

– Tudom, Michael bácsi, de neked is meg kell értened, hogy nálunk ez családi hagyomány.

– Tényleg?

– Dédanyám tizenhárom éves volt, mikor lefeküdt Julien bácsival ebben a házban. Azért lettem én ilyen okos.

– És csinos – mondta Michael. – De én is örököltem valamit az őseimtől. Azt pedig tisztességnek hívják. – Felvont szemöldökkel, lustán mosolygott a lányra, és megpaskolta Mona kezét, mintha tényleg nem lenne több kiscicánál vagy kisdednél.

Jobb lesz hátrálni. Michael bódultabbnak látszott, mint kezdetben. Hiba lenne, ha megpróbálná lerohanni – de ha egyszer annyira éhezik rá! Éhezte a közelségét, éhezett a felnőttek világára,

amelyet Michael testesített meg a szemében. Az a hülye, zűrzavaros érzése támadt, hogy beszorult a gyerekkorba, és majdnem elsírta magát.

– Tulajdonképpen betehetnélek a homlokzati hálószobába – tűnődött a férfi. – Tiszta és rendes, amióta Rowan elment. Akarsz ott aludni? Szép szoba. – Kásás volt a hangja, és lecsukódott a szeme beszéd közben. Szeretettel megsimogatta a lány kezét.

– A homlokzati hálószoba jó lesz – felelte Mona.

– Találsz ott flanel hálóingeket. Rowanéi voltak. Én ajándékoztam neki. Persze túl hosszú lesz. De várj csak, talán még ébren van Viv néni. Szólok neki, hogy itt vagy.

– Viv néni a felsővárosban van, Cecília néninél – mondta Mona, és kísérletileg még egyszer megszorította Michael kezét. Lassan kezdett melegedni. – Életre-halálra összebarátkoztak, Viv néni és Cecilia néni. Véleményem szerint Viv néni ma már tiszteletbeli Mayfair.

– Aaron. Aaron alszik a második hálószobában – töprengett fennhangon Michael.

– Aaron Bea nénivel van. Liezonjuk van. Visszamentek a Pontchartrain lakosztályába, mert Aaron túlságosan illedelmes, hogy idehozza Beát.

– Ez igaz? Bea és Aaron? Hú, és én csak észre se vettem!

– Mert nem akartad. Fogadok, hogy hamarosan Aaronból is tiszteletbeli Mayfair lesz.

– Hát nem óriási lenne? Beatrice tökéletes. Nem gondolod, hogy Aaronhoz olyan asszony való, aki méltányolni tudja, ha valaki úriember? – Ismét becsukódott a szeme, mintha nem parancsolhatna neki.

– Michael bácsi, nem létezik olyan asszony, aki ne méltányolná, ha valaki úriember – mondta Mona.

A férfi pillája fölpattant.

– Te mindent tudsz?

– Frászt. Bár tudnék, illetve ki akar mindent tudni? Isten nagyon unhatja magát. Szerinted?

– Fogalmam sincs róla. – Michael megint mosolygott. – Micsoda tűzkígyó vagy te, Mona!

– Csak várj, amíg meglátsz flanel hálóingben!

– Nem foglak. Elvárom, hogy bezárd az ajtódat, és aludj. Aaron hazajöhet, Eugenia fölébredhet, és elkezdheti ezt az örökös mászkálását...

– Örökös mászkálását?

– Tudod, milyenek az öregek. Olyan álmos vagyok, Mona. Te nem vagy álmos?

– Mi van, ha félni kezdek egyes-egyedül abban a homlokzati hálószobában?

– Nem hiszem.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy te nem félsz semmitől. Te is tudod, és azt is tudod, hogy én is tudom.

– Le akarsz feküdni velem, ugye?

– Nem.

– Hazudsz.

– Nem baj. Nem teszem meg, amit nem szabad megtennem. Édes, azt hiszem, tényleg hívnom kellene valakit.

– Bízzál bennem – mondta Mona. – Megyek lefeküdni. Holnap együtt reggelizünk. Henri azt állítja, hogy príma buggyantott sonkás tojást tud készíteni, pirítóssal és majonézzel.

Michael bágyadtan mosolygott, mert túl fáradt volt a vitatkozáshoz, talán még ahhoz is, hogy észben tartsa a telefonszámokat, amelyeket fel kellene hívnia. Micsoda gonosz dolog ez a drog! A legegyszerűbb mondatszerkezet is nehéz lesz tőle. Mona gyűlölte a drogokat. Nem is nyúlt szeszhez vagy narkóhoz, semmilyen formában sem.

Azt akarta, hogy az agya olyan legyen, mint a kasza.

Michael hirtelen fölnevetett.

– Mint a kasza! – mormolta.

Aha, tehát elkapta! Mona vigyázott, nehogy jelezze a felismerést, mert a férfi észre sem vette, hogy ő nem beszélt. Elmosolyodott. Szerette volna ismét megcsókolni a férfit, de úgy vélte, nem szolgálna előnyére. Inkább ártana. Michael néhány perc múlva visszamerül a tompa álomba.

Ő pedig vesz egy fincsi, hosszú fürdőt, és utána talán megkeresi az emeleten a gramofont.

Meglepetésére Michael félrelökte a takarót, kikászálódott az ágyból, és elindult Mona előtt, mint egy rogyadozó lábú gavallér.

– Gyere, megmutatom, mi hol van – mondta ásítva, aztán egy nagyot sóhajtott, miközben kivezette a lányt a szobából.

A homlokzati hálószoba ugyanolyan gyönyörű volt, mint az esküvő napján. Akárcsak akkor, most is állt a márványkandalló párkányán egy nagy sárga-fehér rózsacsokor. A fehér selyempongyola úgy hevert a mennyezetes ágy világos damasztszövet takaróján, mintha Rowan csakugyan hazajönne.

Michael megállt, és bámult maga elé, mint aki elfelejtette, mit akart. Nem emlékezett. Mona érezte volna, ha emlékezik. Görcsösen kereste az összefüggéseket. Ezt teszik az emberrel a drogok, elveszik az ismerős dolgok összefüggéseit.

– A hálóingek! – mondta. Bágyadtan intett a fürdőszoba nyitott ajtaja felé.

– Meg fogom találni őket, Michael bácsi. Feküdj vissza az ágyba.

– Ugye, édes, nem félsz igazából? – Milyen ártatlan.

– Nem, Michael bácsi – ígérte Mona. – Menj vissza aludni.

A férfi úgy meredt rá, mintha nem egészen értené, amit a lány mond. De mindenképpen gondoskodni akart, illendő aggodalmat akart tanúsítani.

– Ha mégis megijednél... – kezdte.

– Nem fogok, Michael bácsi. Csak ugrattalak. – Mona önkéntelenül elmosolyodott. – Többnyire én vagyok az, akitől félni kell.

Erre már Michaelnek is mosolyognia kellett. Megcsóválta a fejét, aztán kiment, de még vetett Monára egy nagyon kék és imádni való pillantást, amelyben a tűz felperzselte egy pillanatra a szereket, majd becsukta az ajtót.

A fürdőszobában volt egy mutatós kis gázmelegítő, amelyet Mona rögtön bekapcsolt. A fonott polcon vastag fehér törülközők tucatszám. A faliszekrény felső polcán megtalálta a flanel hálóingeket: régimódi, vastag hálóingek voltak, tarka virágmintával. Kiválasztotta a legrikítóbbat, egy rózsaszín alapon piros rózsásat, aztán megengedte a vizet a hosszú, mély kádba.

Óvatosan kivette a hajából a rózsaszín taft masnit, és letette a tükörasztalra, a kefe és a fésű mellé.

Micsoda álomház! Mennyire más az Amelia utcában, ahol nyirkosán korhad a padló az oroszlánmancs-lábú fürdőkádak alatt, ahol még jobban rájuk rongyolódott volna a néhány megmaradt törülköző, ha Bea néni nem hoz egy új adagot a diszkontból. Mona volt az egyetlen, aki valaha is mosta őket; rajta kívül senki se mosott ott semmit, habár Ó Evelyn naponta felsöpörte a járdát, ahogy ő nevezte a gyalogjárót.

Ez a ház megmutatta, mire képes a szeretet. Igen, a fehér csempe régi, de a szilvakék szőnyeg új és vastag. Réz csapok, amelyek működnek is, és pergamenpapír-ellenző a tükör melletti, süllyesztett lámpákon. Rózsaszínre párnázott ülésű szék; a mennyezeti pici medalion közepéből leereszkedő apró csillár négy rózsaszín gyertyaégőt tart.

– És a pénz, ne feledd a pénzt! – mondta Alicia nem is olyan rég, mikor Mona hangosan sóhajtozott, hogy miért ne szépülhetne vissza a ház?

– Miért nem kérünk pénzt Ryan bácsitól? Mayfairek vagyunk! Ott a hagyaték! A fene egye meg, vagyok olyan idős, hogy felfogadjak egy építési vállalkozót, idehozassak egy vízvezeték-szerelőt! Miért esik itt szét minden?

Alicia csak legyintett. Emberektől pénzt kérni annyi, mint felszólítani őket, hogy avatkozzanak be. Az Amelia utcában senki sem szeretné, ha kiszállna a Mayfair-rendőrség, nemde? Ó Evelyn nem szerette a lármát és az idegeneket. Mona apja nem akarta, hogy faggassák. És így tovább. Kifogás mindig akadt.

Így hát a dolgok zavartalanul rozsdásodhattak, rohadhattak és törhettek tovább. Két hátsó fürdőszoba már évek óta nem volt használható. Az ablakok betörtek, vagy lemeszelték őket. Ó, végtelen volt a lista.

Gonosz kis gondolat fészkelte be magát Mona agyába. Már akkor is kerülgette, amikor Michael megjegyezte, hogy a házuk neoreneszánsz. Vajon mit szólna a dolgok állásához az Amelia

utcában? Talán lenne néhány ötlete, például megmondhatná, tovább hull-e Mona szobájában a vakolat. Ő legalább tudná, ez a szakmája, a házak felújítása. Haza kellene vinni, hogy megnézze a házat.

Ám akkor bekövetkezne az elkerülhetetlen. Michaelnek okvetlenül észre kellene vennie, hogy Alicia és Patrick egyfolytában nyakal, akkor pedig telefonálna Ryan bácsinak, ahogy előbb-utóbb megtette mindenki. Jönne a szokásos patália. Esetleg beállítana Bea néni, és megint az elvonót emlegetné.

Senki se érti, hogy az ilyen elvonókúrák többet ártanak, mint használnak. Alicia még eszelősebben jött haza a kórházból, még mohóbban vágyott italba fojtani a nyomorúságát. A legutóbbi kirohanása volt a legcudarabb. Szét akarta verni Mona szobáját. Mona a testével védte a számítógépet.

– Bezáratni a tulajdon anyádat? Te tetted! Te és Gifford, te hazug kis boszorkány, te tetted ezt velem, a tulajdon anyáddal! Mit gondolsz, én tettem volna ilyet a saját anyámmal? Boszorkány vagy, igaza van Ó Evelynnek, boszorkány vagy, veszed ki a hajadból azt a masnit! – Nekiesett a lányának. Mona a csuklójánál fogva nyomta hátra.

– Nyugodj le, anyu! Hagyd abba!

Akkor Alicia elernyedt, ahogy szokott, eldőlt, akár egy zsák krumpli, zokogott, és az öklével püfölte a padlót. És milyen megrendítő volt látni az ajtóban Ó Evelynt, mert ez azt jelentette, hogy segítség nélkül kapaszkodott fel a hosszú lépcsőn.

– Ne bántsd azt a gyermeket! – mondta keményen. – Közönséges alkoholista vagy, Alicia! A férjed is egy közönséges alkoholista!

– Az a gyermek bánt engem! – vinnyogta Alicia.

Nem, Mona soha többé nem dugná kórházba, de a többiek megtennék. Sosem lehet tudni. Jobb nem belerángatni Michaelt, még ha szívesen segítene is Monának a felújításban. Ezt a tervet ejtjük, és áttérünk a következőre.

Mire kibújt a ruhájából, a fürdőszoba megtelt pompás, meleg párával. Lekapcsolta a villanyt, hogy csak a gázkályha narancsszín lángja világítson, aztán elmerült a kádban, hogy haja legyezőként terüljön szét a meleg vízben, mintha megint Ophelia lenne, aki a halál felé úszik a híres patakban.

Ide-oda fordította a fejét, hogy hosszú haja kavarogjon a vízben, igazán kitisztuljon a vörös örvény. Kiszedegette belőle az avartörmeléket. Uramatyám, akár svábbogár is akadhatott volna bele! De rémes! Ettől a hosszú áztatástól és kavarogtatástól lesz a haja sűrű és fényes. A zuhany csak lelapítaná. Azt szerette, ha a haja minél sűrűbb felhővé fújódik.

Parfümszappan. Ahogy dukál. Egy flakon sűrű, gyöngyházszín sampon. Itt tudnak élni. Olyan, mint egy jó szállodában.

Ráérősen megmosakodott, hajat mosott, kiélvezve minden percet, aztán tetőtől-talpig tajtékosan elmerült a vízbe, hogy leöblítse a szappant és a sampont. Talán anélkül is fel tudná újítani az Amelia utcát, hogy a család új seprői náluk söprögessenek. Talán meg tudná értetni Michael bácsival, hogy óvatosan, szőrmentén kell intézni a dolgokat, nem szabad beszélnie Patrickról és Aliciáról, egyébként is tudja mindenki. No de mi lenne, ha Ó Evelyn közölné a munkásokkal, hogy menjenek haza, vagy nem használhatnak zajos eszközöket?

Jó érzés tisztának lenni. Újra Michaelre gondolt, az alvó óriásra a boszorkányok ágyában.

Felállt, a törülközőért nyúlt. Erélyesen szárazra dörgölte a haját, előredobta, majd hátra, élvezte a meztelenség szabadságát, aztán kilépett a kádból. Melegen, biztonságosan tapadt rá a puha, tiszta flanel hálóing, bár persze túl hosszú volt. Majd felcsippenti, mint egy kisleányka az ómódi képen. Annak érezte magát benne. Annak érezte magát a masnitól. Ómódi kisleányka, ez volt a kedvenc álcája, olyannyira, hogy már nem is számított álcának.

Még egyszer gorombán megdörgölte a haját. Elvette a kefét a tükörasztalról, egy percig bámulta magát a tükörben, aztán határozott húzásokkal hátrakefélte a haját a homlokából és a válláról, hogy rendesen száradjon meg, ahogy kell.

Körülötte szuszogott és kígyózott a gázkályha melege, ujjaival kocogtatta Mona homlokát. Fölemelte a masnit, és a helyére tűzte. Kikandikált a feje búbja mögül a két kis csücsök. Akár az ördög szarvai.

– Julien bácsi, ütött az óra! – súgta, szorosan lehunyva a szemét. Mutass egy kapaszkodót! Hol keressem a gramofont? – Ide-oda ringatózott, Ray Charles modorában, miközben megpróbált kiragadni egy élesebb mozzanatot a sápadó álmokból.

Vékony, távoli hang – alig hallható hang – szűrődött át a gázkályha lágy mormolásán. Hegedűk? Túlságosan gyönge, hogy fel lehessen ismerni a hangszereket, csak annyit hall, hogy sok és... és... Kinyitotta a fürdőszoba ajtaját. Valahol a messzeségben a *Traviata* keringője szólt. Ez a... a szopránhang énekel. Mona gépiesen dudorászni kezdett, aztán egyszer csak megint nem hallotta. Uramisten, és ha a gramofon lent van a szalonban?

Törülközőjét sálként a nyakába vetette, mezítláb végigtrappolt a folyosón, és átkukkantott a korláton. Nagyon tisztán hallatszott a keringő, erősebben, mint az álmaiban. A nő vidáman dalolt olaszul, és most bevágott a kórus, mint egy madárcsapat, a sercegő hanglemezen.

A lány szívverése meglódult. Megérintette a masniját, hogy biztosan ül-e a hajában, aztán nemtörődöm halomba hullatta a törülközőt, és elindult a lépcsőhöz. Ebben a pillanatban puha fény gyűlt a kettős szalon ajtóiban, és annál erősebb lett, minél lejjebb ért Mona a lépcsőn. Csupasz talpát kissé horzsolta a gyapjúszőnyeg. Amikor véletlenül lenézett, nagyon babásnak látta a lábujjait a flanel hálóing alatt, amelyet valóban föl kellett csippentenie, mint egy képeskönyvi kislánynak.

Megtorpant. Már nem a piros gyapjúszőnyegen állt, hanem egy nagyon elnyűtt, nagyon vékony, keleti futószőnyegen. Érezte, hogy más a szövet. Követte a kopott perzsa rózsák rózsaszín-kék zuhatagát a lépcsőn. Körülötte megváltoztak a falak, a tapéta poros óarannyá sötétedett, és a mélyben ismeretlen csillár függött a mennyezeti gipszlevelek tojásdad koszorújából, valami frivol, velencei csillár, amelyet Mona még egyszer sem látott, és ezen az apró csilláron valódi gyertyák égtek.

Érezte a viasz illatát. A szoprán tovább énekelt a megbízható, hintázó ritmusra, amitől Monának is kedve kerekedett énekelni. Szíve túláradt.

– Julien bácsi! – súgta. Majdnem elsírta magát. Ó, ez volt élete legnagyszerűbb látomása!

Lenézett az előcsarnokba. Itt is kedves minták, amelyeket most lát először. Az első magas szalonajtóból, ugyanabból, amelyen át ugyanerről a lépcsőről lelőttek egy régi rokont, nem a mostani szoba látszott, és parányi gázlángok lobogtak a kecses kristálycsillárokon.

Ó, de a szőnyeg ugyanaz! És ott állnak Julien aranydamaszt székei!

Lerohant a lépcsőn, hol jobbra, hol balra pillantott, mert hol itt, hol ott látott egy újabb részletet: falba süllyesztett, régi gázégőket, amelyekben metszett üvegtölcsér védte a lángot, és a hatalmas bejárat színes üvegét, amely ugyancsak nem volt ott előzőleg.

A zene olyan hangosan szólt, amennyire egy gramofon szólhat. Nini, ott a nippes polc, zsúfolásig porcelán csecsebecsékkel, az első kandallón a réz óra, a hátsón a görög szobrok, és a régi, rojtos bársonyfüggönyök mézbarna tócsává terülnek szét a fényes padlón!

Az ajtók keretét olyanra festették, mintha márványból lennének! És a lambériát is! A múlt század végén volt nagyon divatos ez a fajta erezés. A mennyezet sötét kárpitján úgy vibrál a fény, mintha a kis gázlángok is a keringőt járnák.

Mi lehet a hiba ebben a szövedékben? A szőnyeg ugyanaz, mint amit látott, de ez érthető, hiszen Juliené volt, és ott, a szoba közepén, az ő kedves karosszékeit állították körbe társalkodáshoz.

Mona fölemelte a karjait, és keringeni kezdett lábujjhegyen, addig táncolt körbe-körbe, míg a szűk hálóing keskeny, tökéletes haranggá kerekedett körülötte. Együtt énekelt a szopránnal, simán megértette az olaszt, pedig olaszul tanult meg a legkevesebb ideje. Megbabonázta az egyszerű ritmus, szilajon hajlongott előre-hátra, haja ostorként suhogott az arca körül, majd visszaomlott a hátára. Pillantása végigröppent a mennyezet sárgásán elmosódó, erezett tapétáján, aztán megállapodott a nagy pamlagon, Michael új pamlagján, csak ezt nem bézs damaszttal kárpitozták, hanem olyan kopott aranyszín bársonnyal, mint az ablakfüggönyök, amelyek olyan isteni melegen csillognak a vibráló fényben.

Michael mozdulatlanul ült a pamlagon, és őt nézte. Mona lépés közben megtorpant, és leengedte a karjait, behajlítva őket, akár egy balerina. Haja lefolyt a vállairól. Michael félt. A pamlag közepén ült pamut pizsamájában, és úgy bámulta Monát, mint egy rémet, vagy egy groteszk csodalényt. A muzsika szólt, Mona mély lélegzetet vett, lecsendesítette lázas érverését, aztán közelebb ment a pamlaghoz, miközben azt gondolta, hogy még sose volt része ilyen rémítő látványban, mint ez a férfi, aki úgy ül a pamlagon, meredt szemmel, mintha most lenne megbomlóban az esze.

De Michael nem reszketett. Olyan volt, mint Mona. Nem félt semmitől. Csak fölzaklatta, megrendítette, elborzasztotta a látomás, mert látta, látnia kellett, és hallotta a zenét; Mona lerogyott mellé a pamlagra, a férfi megfordult, ránézett, a szeme elkerekedett a gyengéd csodálkozástól; Mona a szájára tapasztotta a száját, és magához rántotta, piff-puff, már be is indult a láncreakció. Megvan Michael! Az övé!

Még elhúzódott egy pillanatra, mintha újra meg akarná nézni a lányt, meg akarna bizonyosodni róla, hogy Mona van vele. A szeme még ködös volt a gyógyszerektől, de talán most jól is jönnek, elaltatják azt a fennkölt katolikus lelkiismeretét. Mona ismét megcsókolta, kissé cuppogósan a mohóságtól, és a férfi lába közé nyúlt. Huhú, harcra kész!

Michael szorosan átölelte, és valami halkan panaszos hang szakadt föl belőle, ami annyira jellemző volt rá, hogy már késő, vagy isten bocsássa meg neki. Mona alig hallotta a szavakat.

Magára húzta a férfit, belesüllyedt a porszagú pamlagba. A szoprán keringő-ütemben szárnyalt az égnek. Kinyújtózott a pamlagon a fölemelkedő férfi alatt, és érezte, ahogy Michael keze, idegborzolóan enyhe reszketéssel felrántja a flanelt, majd végigsúrolja az ő pucér hasát, aztán a combját.

– Van ám itt még valami! – súgta, erélyesen visszahúzva magára a férfit. Michael keze kíméletesen beléje nyomakodott, felébresztette, valósággal bekapcsolta, mint egy tűzriasztót. Mona levei csörgedezni kezdtek a lába között.

– Gyerünk már, nem bírom tovább! – sürgette. Az arca tüzelt. – Adjad már! – Valószínűleg vadul hangzott, de egy pillanattal sem bírta tovább játszani a kislányt. A férfi belefúrta magát, és elkezdte azt a kéjesen horzsoló dugattyúzást, amitől Mona hátravetette a fejét, és majdnem sikított: – Igen, igen, igen!

– Oké, Molly Bloom! – súgta rekedten Michael, és akkor Mona elélvezett, és élvezett, és élvezett, és ezt alig lehetett kibírni, a fogát csikorgatta, nyögött, aztán csukott szájjal jajgatott, akárcsak Michael.

Zihálva fordult az oldalára, tetőtől-talpig lucskosan, mintha Ophelia lenne, akit most találtak meg a virágos patakban. Keze megakadt a férfi hajában, nyilván túlságos eréllyel tépázta. Akkor rémes visítást hallott, és kinyitotta a szemét.

Valaki lekapta a tűt a lemezről. Megfordultak, Mona rámeredt a görnyedt kis alakra. Eugenia, a fekete cseléd állt az asztal mellett, keresztbe font karokkal, állat komoran fölszegve.

Egyszer csak nem volt ott semmiféle gramofon. A pamlagot damaszttal vonták be, a sápadt lángok helyett villanykörték égtek.

Eugenia pedig a semmi mellett állt erényes tartásban, az összegabalyodott párral átellenben, és azt mondta:

– Mr. Mike, hát mit művel maga azzal a gyermekkel?

Michael elhűlt, kétségbeesett, szégyenkezett, össze volt zavarodva, és valószínűleg öngyilkosságot fontolgatott. Lekászálódott Monáról, megkötötte a pizsamája zsinórját, és úgy bámulta Eugéniát, ahogy az őt.

Most van itt az ideje Mayfairnek lenni. Julien ükunokájának lenni. Mona fölállt, és az öregasszony felé indult.

– Meg akarja tartani az állását, Eugenia? Akkor menjen vissza a szobájába, és csukja be az ajtót.

A sötét, ráncos, öreg arc belefagyott egy pillanatra az erényes fölháborodásba, aztán ellágyult Mona tekintetétől.

– Tegye csak, amit mondok. Nincs itt semmi ok az aggodalomra. Mona azt teszi, amit Mona akar. És Mona jó Michael bácsihoz, ezt maga is tudja. Menjen!

Megbabonázta Eugeniát, vagy csak lehengerelte? Mit számít? A varázserő, az varázserő. Eugenia beadta a derekát. Mindig beadják. Szinte már gyávaság, ezzel a merev pillantással venni rá őket, hogy teljesítsék a kívánságát, de meg kellett tennie.

Eugenia bizonytalanul lesütötte a szemét, és ideges bicékeléssel kisietett a szobából, majd felzörömbölt a lépcsőn. De érdekes, hogy így tud sietni!

Michael visszasüllyedt a pamlagra, elkeskenyedő szemmel, nagyon higgadtan bámult a lányra, mintha arra próbálna emlékezni, mi történt, és pislogott zavarában.

– Jézusom, Mona! – súgta.

– Megtörtént, Michael bácsi – mondta a lány. Váratlanul cserbenhagyta a hangja, és cserben akarta hagyni a barátsága. – Hadd feküdjek melléd az ágyba – kérte reszketegen, csaknem elfúlva. – Mert most marhára félek.

Feküdtek a nagy ágyban, a sötétben. Mona a félmennyezet raffolt szaténját bámulta, azon tűnődve, melyik mintát nézhette Mary Beth. Michael némán, bódultan, kimerülten hevert mellette. Az ajtót bezárták.

– Ébren vagy? – súgta a lány. Borzasztóan szerette volna megkérdezni Michaelt, hogy mit látott, de nem merte. Úgy őrizte magában a kettős szalon képét, mint egy megszentelt, szépia fotográfiát. Nem ezeket a képeket látta, a gázcsillárokkal és ugyanezekkel a székekkel?

– Ez nem történhet még egyszer, édes – szólalt meg Michael kábán. Soha többé. – Magához húzta a lányt, de már nagyon álmos volt, és a szíve erőlködött egy kicsit, de csak icipicit, egyébként nem volt semmi baja.

– Ha te mondod, Michael bácsi – súgta vissza Mona. – Bár ehhez én is hozzáfűzném a magamét. – Mary Beth ágyában, Deirdre ágyában. A férfihoz simult, élvezte kezének melegét, ahogy ernyedten pihen az ő mellén.

– Kedves! – súgta a férfi. – Mi volt az a keringő? Nem Verdi? A *Traviata*l Úgy hangzott, de... – Elaludt.

Mona mosolyogva hevert a sötétben. Michael hallotta! Ott volt vele! Michaelhez fordult, óvatosan megcsókolta az arcát, nehogy felébressze, majd ő is elaludt, fejét a férfi mellére hajtva, egyik karját becsúsztatva a pizsamafelső alá.

HÁROM

SZŰNNI NEM AKARÓ sivársággal ömlött San Franciscóra a téli eső, mosta Nob Hillen a meredek utcákat, párafátyolba takarta a bolondosan elegyes épületeket, az Isteni Kegyelem katedrális kísértetszürke, neogótikus homlokzatát, a nehézkesen méltóságteljes, stukkós garzonházakat, az ódon Fairmont hotelen túl a dölyfös modern tornyokat. Az ég gyorsan feketedett, a csúcsforgalom a legundokabb formáját mutatta.

Samuel Larkin doktor lassan elgurult a Mark Hopkins mellett, vagy minek is hívják mostanában a szállót. Béketűrően araszolt autójával egy lármás villamos mögött a California utcán, szórakozott elismeréssel adózva az ázott turistáknak, akik a sötét hidegben is állhatatosán csüggtek a járművön. Vigyázott, nehogy megcsússzon a síneken, az elővárosi vezetők rémén, és mikor zöldre váltott a lámpa, kivágódott a villamos mögül.

Sorra maradtak el a lejtős Market utca háztömbjei, Chinatown fából faragott, szép, egzotikus kapuja. A Market olyan hely volt, amelyet Lark mindig egy kicsit ijesztőnek, de ugyanakkor gyönyörűnek talált; sokszor eszébe juttatta első éveit a városban, amikor még simán be lehetett villamosozni a munkába, csakugyan a Top of the Mark volt a város legmagasabb pontja, és nyoma se volt ezeknek a manhattani felhőkarcolóknak.

Hogy volt képes Rowan Mayfair otthagyni ezt a várost? Bár igaz, hogy Lark csak kétszer járt New Orleansben. De akkor is olyan, mintha Párizst hagynánk ott a parlagért. Ez volt Rowan történetének egyetlen része, amelyet Lark nem értett.

Majdnem elment a Keplinger Intézet jellegtelen bejárata mellett. Rendőrkanyart csinált, kissé túlzott gyorsasággal bevágódott a felhajtóra, és legurult a föld alatti parkoló száraz sötétségébe. Máris öt óra múlt tíz perccel, a gépe fél kilenckor indul New Orleansbe. Nincsenek vesztegetni való percei.

Felvillantotta igazolványát az őrnek, aki nyomban telefonált, hogy ellenőrizze az adatokat, majd bólintott, és beengedte a sebészt.

A liftnél megint igazolnia kellett magát, ezúttal egy apró videokamera alatti hangszóróból csukladozó női hangnak. Lark utálta, amikor mások látták, de ő nem láthatta őket.

A lift hangtalanul repítette a tizennegyedik emeletre, Mitchell Flanagan laboratóriumába. Pillanatok alatt megtalálta az ajtót, ahol fény derengett a füstüveg mögött, és erélyesen kopogtatott.

– Lark vagyok, Mitchell! – felelte a túloldali dünnyögönek. Mitchell Flanagan olyan volt, mint rendesen, maga a testet öltött tutyimutyiság; vaksin pislogott Larkre drótkeretes pápaszemének vastag lencséi mögül, sárga üstöke prímán beillett volna parókának egy madárijesztő fejére, laboratóriumi köpenye poros volt, de csodamód nem esett rajta egyetlen folt sem.

Rowan kedvenc lángelméje, gondolta Lark. Én meg a kedvenc sebésze voltam. Akkor miért vagyok féltékeny? Még mindig nem gyógyult ki egészen Rowan Mayfairből. A nő elment Délre, férjhez ment, most nyakig bele van gabalyodva valami orvosi rémtörténetbe – és akkor mi van? Ő csak le akarta fektetni, de sose sikerült.

– Jöjjön be – mondta Mitch. Látszott rajta, hogy legszívesebben beráncigálná Larket a szőnyeges folyosóra, ahol puha fényű, pici izzók fehér füzérei választották el a padlót a menyezettől és a padlótól.

Meg tudnék őrülni ezen a helyen, gondolta Lark. Itt tényleg nem lepődnék meg, ha egy ajtón benyitva embereket látnék csíramentesített kalitkában.

Mitch mutatta az utat a vasajtók között, amelyeknek apró ablakai mögött fény világított, és elektronikus neszek hallatszottak.

Larknek több esze volt, semhogy bebocsátást kérjen ezekbe a szentek szentjeibe. A Keplinger még más orvosok elől is titkolta a genetikai kutatásokat. Ezt a magánbeszélgetést Mitchell Flanagannel Rowan Mayfair vagy a Mayfair-család – vásárolta meg irtózatos áron.

Mitchell bevezette Larket egy tágas irodába, amelynek hatalmas üvegablakaiból a Lower California utca zsúfolt épületeire és az öböl hídjára lehetett látni. Hosszú, krómozott karnisokról csüngő, tüllszerűen gyér szövésű, vékony, műselyem függöny takarta és tompította az estét, amitől Lark még fojtogatóbbnak és fenyegetőbbnek érezte. Túlságosan élesen emlékeztetett a felhőkarcolók kora előtti San Franciscóra. A híd tökéletesen aránytalan, és nem itt lenne a helye.

A nagy mahagóni asztal egyik oldalán számítógépes monitorokból állt a fal. Mitchell leült a merev hátú székre, és intett Larknek, hogy foglaljon helyet vele átellenben a kényelmesebb fotelben az asztal másik oldalán. A bordó kárpitozás valószínűleg nehézselyemből készült, a bútorok enyhén keleties ízűek voltak, de az is lehet, hogy teljesen stílustalanok.

A baljós estét mutató ablakokon túl kartotékszekrények sorjáztak, amelyeknek minden fiókját számzár nyitotta. A szőnyeg ugyanolyan gránátvörös volt, mint a fotel, amelyben Lark ült. Mélyvörösre kárpitozták a többi széket is, amelyek jóformán belemosódtak a szőnyegbe és a sötét falburkolatba.

Az asztal csupasz volt. Mitchell madárijesztő bozontja mögött absztrakt festmény terpeszkedett, amelyen egy leginkább ondósejtre emlékeztető valami törekedett eszeveszett csapkodással a megtermékenyítendő petesejt felé. Bár gyönyörű színei voltak – rengeteg kobaltkék, tüzes narancs, neonzöld –, mintha egy haiti művész követte volna el, aki véletlenül rábukkant egy tudományos folyóiratban egy spermát és petét ábrázoló rajzra, és azt választotta modellnek, nem tudva, mit jelentenek, bár az is lehet, hogy nem törődött vele.

Az irodából csörgött a pénz. A Keplinger Intézetből csörgött a pénz. Megnyugtató, hogy Mitch ilyen pacuhának, máiénak, sőt egy kicsit mosdatlannak látszik. A bolond tudós, aki nem tesz engedményeket az üzleti vagy testületi zsarnokságnak. Legalább két napja nem borotválkozott.

– Istenem, de örülök, hogy eljött végre! – mondta Mitch. – Már azt hittem, megbolondulok! Két hete hozzám vágja ezt, semmi magyarázat, csak hogy Rowan Mayfair küldte... és derítsek ki mindent, amit tudok!

– És kiderítette? – kérdezte Lark. Ki akarta gombolni az esőkabátját, aztán másképp döntött. A padlóra tette az aktatáskáját. Volt benne egy magnetofon, de nem akarta használni. Őt gátlásossá tenné, Mitchellre pedig valószínűleg ráhozná a frászt.

– Mit vár két hét alatt? Tizenöt évet fog igénybe venni az emberi génállomány feltérképezése, vagy erről még nem hallott?

– Mit tud mondani? Most nem a New York Times tudományos rovatának ad interjút. Vázolja fel a képet. Mivel állunk szemben?

– Ilyet akar? – Mitch a számítógép felé intett. – Valami háromdimenziósat, természetes színekben?

– Először beszéljen. Nem bízom a számítógépes szimulációkban.

– Nézze, mielőtt bármit mondanék... további mintákra van szükségem. Még több vérre, szövetre, mindenre, amit lehet. Utasítottam a titkárnőmet, hogy naponta telefonáljon ebben az ügyben a maga irodájának. Miért nem hívott vissza?

– Képtelenség többet szerezni. Amije van, az minden.

– Hogyhogy?

– Megkapott mindent, amit én kaptam, akkor, amikor én kaptam. Még valami van New Yorkban... de arról majd később. Lényeg, hogy nem szolgálhatok további vérrel, szövettel, magzatvízzel, semmivel. Mindent átadtam magának, amit Rowan Mayfair küldött.

– Akkor Rowan Mayfairrel kell beszélnem.

– Lehetetlen.

– Miért?

– Nem tudná lekapcsolni ezt a hunyorgó neont a plafonon? Meg kell őrülni tőle. Közönséges izzó nincs ebben az extra szobában?

Mitchell meghökkent. Úgy dőlt hátra, mint akit meglöktek. Egy percig mintha nem is értette volna, mit mondtak neki.

– Ó, persze! – felelte végül. Megérintett egy kapcsolót az asztallap alatt. A mennyezetvilágítás végre kialudt, és az asztalon felgyűlt két lámpácska. Kedves, puha, sárga fényük életre keltette az asztallap sötétzöld posztóját.

– Így már jobb. Utálom a műfényt – közölte Lark. – Most pedig mondja el, mit tud,

– Először maga mondja el, miért nem beszélhetek Rowan Mayfairrel, miért nem kaphatok több időpontot, miért nem küldött fényképeket erről a valamiről? Beszélnem kell vele...

– Senki sem találja Rowant. Jómagam hetek óta próbálkozom. A családja karácsony óta keresi. Akkor veszett nyoma. Az esti fél kilences géppel utazom a családhoz New Orleansbe. Én vagyok az utolsó, aki hallott Rowanról. A két héttel ezelőtti hívás az egyeden bizonyíték, hogy még életben van. A telefon és a minták. Amikor Rowan kívánságára kapcsolatba léptem a rokonaival, hogy pénzt kérjek tőlük, akkor értesültem az eltűnéséről. Talán egyszer látták karácsony óta... egy Donnelaith nevű skóciai faluban.

– Mi van a csomagküldővel, amely leszállította a mintákat? Honnan jött a furgon? Nyomozzák ki.

– Megtörtént. Zsákutca. A szolgáltató egy genfi szállodaportástól kapta, akinek viszont egy kijelentkező nővendég adta. A nő személyleírása nagyjából illik Rowanra, de nincs bizonyíték, hogy Rowan megszállt volna a hotelben, legalábbis nem a saját nevén. Titokban történt az egész. A portás napokkal előbb kapta az utasítást, hogy hova kell majd eljuttatnia a csomagot. Nézze, nekem elhiheti, hogy a család lenyomozott mindent. Elsősorban ők akarják megtalálni Rowant. Szabályosan őrjöngtek, amikor telefonáltam nekik, és beszámoltam a dologról. Azért megyek most át. Személyesen akarnak találkozni velem, én pedig boldogan teljesítem a kívánságukat, ha ők fizetik a cechet. Egész Genfben ott vannak a nyomozóik. Rowan sehol. Márpedig higgye el, ha ez a család nem talál valakit, azt nem is lehet megtalálni.

– Miből?

– Pénzből. A Mayfairek pénzéből. Maga még nem hallhatta, hogy Rowan tavaly ősszel kitalálta a Mayfair Gyógyintézetet. Most pedig mondja el, Mitchell, hogy mi van ezekkel a mintákkal? El kell érnem a gépet. Bízhat a józan eszemben. Tegyünk úgy, mintha élnénk, ha meg nem haragszik.

Mitchell Flanagan szótlanul töprengett egy percig. Keresztbe fonta a karját, kissé előretolta az alsó ajkát, szórakozottan levette a szemüvegét, a levegőbe bámult, majd visszatette a szemüveget, mintha csak azzal lenne képes gondolkozni, és mereven bámult Larkre.

– Oké – kezdte. – Az, aminek mondta, illetve aminek maga szerint Rowan mondta.

Lark nem reagált. A nyelvét harapdálta, és némán sürgette Mitchet, hogy folytassa.

– Ez nem Homo sapiens – mondta az. – Emlős, főemlős, hímnemű, potens, az immunrendszere akár a dinamit, a legutolsó tesztek szerint érett korú, bár ez nem vehető bizonyosra, és valami elképesztő, ahogyan az ásványi anyagokat és a fehérjéket felhasználja a csontjaihoz. Az agyveleje óriási. Lehetnek súlyos hiányosságai, de ezt nem tudhatom, amíg le nem futtatok további teszteket.

– Mondja el, milyen lehet.

– Kizárólag röntgenkép alapján azt mondanám, hogy nagyjából hetvenöt kilogrammot nyom, és a január végén készült tesztek százkilencvennyolc centiméteres magasságra utalnak. Magassága jelentősen változott a december huszonnyolcadikán készült párizsi és a január ötödikén készült berlini röntgenfelvételek között. Január ötödike és január huszonhetedike között nem történt mérhető változás, ami arra utal, hogy a lény fejlődése befejeződött, de ezt nem mondhatom biztosra. A koponya még nem alakult ki teljesen, de azóta ez is megtörténhetett.

– Mennyit nőtt december és január között?

– Hét és fél centimétert. A növekedés elsősorban a combokon figyelhető meg; valamennyit nőtt az alkar, és egészen keveset nyúltak az ujjak. Egyébként a keze igen hosszú. A koponya kissé nagyobb lett, valószínűleg nem annyira, hogy feltűnő legyen, de nagyobb az átlagos fejnél. Egy szavába kerül, és megmutatom a számítógépen. Megmutatom, hogy néz ki, hogyan beszél...

– Nem, csak mondja. Mi van még?

– Hogyhogy még?

– Igen, még.

– Ez nem elég? Lark, itt magának kell magyaráznia nekem! Hol futtatták le ezeket a teszteket? A klinikák beterítik egész Európát. Ki végezte a vizsgálatokat?

– Azt gondoljuk, hogy Rowan. A család már utánanézett, de a klinikáknak fogalmuk sincs semmiről. Az történhetett, hogy Rowan beosont ezzel a kreatúrával, megcsinálta a röntgent és kiosont, mielőtt bárki észbe kapott volna, hogy egy orvos engedély nélkül tartózkodik az intézményben, vagy hogy a férfikísérő nem páciens. Berlinben senki sem emlékszik, hogy látta volna Rowant. Kizárólag a röntgen számítógépes nyilvántartása igazolja, hogy ott járt. Ugyanez érvényes a koponyaszkennelésre, az elektrokardiogramra, és a talliumterhelési tesztre. Genfben Rowan bement a klinikára, személyesen utasította a laboratóriumot, hogy milyen teszteket rendel, természetesen senki sem kérdezett semmit – fehér köpeny, parancsoló fellépés, német nyelvtudás –, aztán fogta az eredményeket és távozott.

– Hihetetlenül egyszerű lehetett.

– Az volt. Ezek nem zárt intézmények, és emlékszik Rowanra. Ki merné faggatni Rowant?

– Hát persze.

– A párizsiak emlékeznek, méghozzá jól emlékeznek rá, de nem tudtak segíteni a kutatásban. Nem tudják, honnan jött Rowan és hova ment. A férfikísérőt magasnak, vékonynak írják le. Hosszú hajú volt, és kalapot viselt.

– Hosszú hajú? Biztos ebben?

– Olyan biztos, mint a párizsi asszony, aki beszámolt a család nyomozóinak. – Lark vállat vont. – Amikor Rowant látták Donnelaith-ben, ugyancsak egy hosszú fekete hajú, magas, vékony férfi kísérte.

– És azóta se beszélt vele egy szót se, amióta Rowan figyelmeztette, hogy küldeni fogja a cuccot.

– Pontosan. Azt mondta, amint teheti, megint megkeres.

– Hát a telefonhívás? Regisztrálták? R-beszélgetést kért?

– Azt mondta, hogy Genfből telefonál. Elmondta ugyanazt, amit már közöltem magával. Okvetlenül el akarja juttatni hozzám az anyagot. Majd megpróbálja hajnal előtt postázni, én pedig adjam át magának. Elmondta, hogy ő hozta a világra a kérdéses alanyt. A törülköző foszlányaiban van a magzatvíz. Mellékeli hozzá elemzésre a saját vérét, nyálát és haját. Remélem, elvégezte az elemzést.

– Naná.

– Hogyan hozhatott világra valamit, ami nem ember? Tudni akarok mindent, amit felfedezett, legyen akármilyen zagyva vagy ellentmondásos. Holnap el kell magyaráznom a családnak, és meg kell magyaráznom magamnak is!

Mitch a szájához emelte jobb öklét, hogy elfojtsa halk köhögését. Krákogott.

– Mint mondottam, ez nem Homo sapiens – kezdte, szúrósan nézve Larkre. – Bár látszhat annak. A bőre sokkal rugalmasabb – ilyen bőrrel kizárólag emberi magzatoknál találkozhatunk, hogy aztán a kreatúra bőre megőrzi-e ezt a rugalmasságot, azt az idő fogja eldönteni. A koponya képlékeny, mint egy újszülötté, ez ugyancsak maradhat így, bár szintúgy nem megmondható. Az utolsó röntgenfelvételen még mindig megvan a kutacsa, sőt, bizonyos jelek arra utalnak, hogy meg is marad.

– Úristen! – mondta Lark, és akaratlanul megérintette a fejét. Mindig roppantul furcsállta, hogy a csecsemőknek kulacsuk van. De hát neki sose voltak gyerekei, az anyák meg láthatólag nem találtak semmi különöset a likas fejű lényecskékben.

– Mellesleg ez a lény sose volt szabványos embrió – folytatta Mitch. A magzatvízben talált sejtek arra utalnak, hogy teljesen kifejlett, miniatűr férfinak született, majd valószínűleg megdöbbentő ruganyossággal kitágította magát, és máris a lábára állt, úgy, ahogy az újszülött csikó vagy a zsiráfborjú.

– Száz százalékos mutáns – mondta Lark.

– Nem, ezt a szót verje ki a fejéből. Ez nem mutáns, hanem egy különálló és komplex fejlődési folyamat eredménye; véletlen mutációk és kombinációk több millió éves sorozatának végterméke.

Ha nem Rowan Mayfair hozta volna a világra – márpedig a minták alapján bizonyosan állíthatom, hogy ő az anya –, akkor olyan lénnyel lenne dolgunk, amely teljes elszigeteltségben alakult ki valamilyen ismeretlen kontinensen, öregebb a Homo erectusnál vagy a Homo sapiensnél, jóval öregebb, és olyan genetikai jellegzetességeket örökölt más fajoktól, amelyekkel az ember nem rendelkezik.

– Más fajoktól.

– Pontosan. Ez a lény a maga külön evolúciós létráját mászta meg. Nem földönkívüli, ugyanabból az őslevesből fejlődött ki, de a DNS-e sokkal bonyolultabb. Ha kiterítené a kettős spirálját, kétszer olyan hosszú lenne, mint az emberé. A lény – felületes vizsgálatra legalábbis így tűnik olyan alacsonyabb életformákkal való hasonlóságokat is magával hozott a létrán, amelyek belőlünk, emberekből már kikoptak. Épp csak nekiláttam a felbontásnak. Ez a baj.

– Nem tudna gyorsabban dolgozni? Akkor több mindent találhatna.

– Lark, itt nemcsak a sebességről van szó. Még csak most kezdjük megérteni az emberi génállományt – hogy mi a reszli gén, és mi a valódi. Hogyan elemezhetnénk ennek a dolognak a genotípusát? Mellesleg kilencvenkét kromoszómája van, vagyis kétszer annyi, mint az egészséges embernek. A sejthártyáinak a felépítése szembeszökően eltér a miénktől, de hogy miben, azt meg nem mondhatom, mivel a saját sejthártyáinkról se nagyon tudjuk, miből vannak. Ez a lényeg. A kreatúráról ugyanazért nem tudok többet, amiért az emberről sem. De nem azonos velünk.

– Még mindig nem értem, miért nem lehet mutáns.

– Lark, ez messze több mint egy elfajulás. Túl van a mutáción. Magasan szervezett, önmagában is tökéletes. Nem baleset. Gyönyörűen fejlett. Gondoljon a kromoszómális hasonlóság százalékarányaira. A csimpánz és az ember génjei kilencvenhat százalékban azonosak. Ez a lény legföljebb negyven százalékban hasonlít ránk. A vérmintákból lefuttatott, egyszerű immunológiai tesztek ezt bizonyítják, vagyis hárommillió éve különült el az emberi törzsfejlődés fájától, már ha odatartozott egyáltalán. Szerintem nem. Szerintem ez egy másik fának az ága.

– De hogy lehet Rowan az anya? Nem lehet csak úgy...

– A válasz ugyanolyan megdöbbentő, mint amilyen egyszerű. Rowannak is kilencvenkét kromoszómája van. Pontosan ugyanannyi exonja és intronja. Ezt igazolja a vér, a magzatvíz és a szövet, amit küldött. Bár bizonyosra veszem, hogy magától is rájött.

– De hát Rowan kórlapjai?! Senkinek sem tűnt fel, hogy ennek a nőnek dupla annyi kromoszómája van, mint másoknak?

– Ellenőriztem az egyetemi utolsó általános kivizsgálásában a vérmintákat. Kilencvenkét kromoszóma, bár a többi fizikális vizsgálat eredményeiből arra kell következtetnem, hogy a fölös kromoszómák alszanak. Senkinek sem tűnt föl, mert senki sem készített Rowanról géntérképet. Ki készített volna? Miért készített volna? Rowan soha életében, egyetlen napig sem volt beteg.

– De valaki...

– Lark, a DNS feltérképezése a csecsemőkorát éli. Vannak, akik feltétlenül ellenzik, hogy valaha is megcsinálják. Milliószám élnek orvosok világszerte, akiknek fogalmuk sincs, mi van a génjeikben. Van, aki nem is akarja tudni. Én sem akarom. Nagyapám Huntington-choreában halt meg. A bátyáim nem akarják tudni, hordozzák-e a gént. Én sem akarom tudni. Persze előbb-utóbb meg kell majd vizsgáltatnom magamat. Lényeg az, hogy a génkutatás épp csak elkezdődött. Ha ez a fajzat húsz éve jön a világra, simán elmegy embernek. Torzszülöttnek tartották volna.

– Tehát azt mondja, hogy Rowan nem ember?

– De, ember. Feltétlenül. Én csak azt próbáltam elmagyarázni, hogy minden más vizsgálat, amelyet életében elvégeztek rajta, normális eredményeket adott. A gyerekkori vizsgálatok eredményei normálisak, növekedésének üteme normális. Vagyis a fölös kromoszómalánc egyszer sem kapcsolt be... addig, amíg el nem kezdett növekedni a méhében ez a gyerek.

– És aztán mi történt?

– Gyanúm szerint a fogamzás számos összetett kémiai reakciót indított el Rowanban. Ezért van tele a magzatvíz mindenféle tápanyaggal, fehérjékkel és aminosavakkal. Arra is utalnak bizonyítékok, hogy a fejlődő lénynek az embrionális szakasz után is jelentős allantoin-zsákja volt. És az anyatej! Tudja, hogy anyatejet is kaptam? Nem olyan az összetétele vagy a sűrűsége, mint a

normálisé. Összehasonlíthatatlanul több fehérjét tartalmaz az emberi anyatejnél. De ennek az elemzéséhez megint csak hónapokra, talán évekre lenne szükségem. Egészen más típusú méhlepénnyel van dolgunk. Ahhoz is alig van elég anyagom, hogy elkezdhessem!

– Rowan normális volt – mondta Lark. – Rowan egy látszólag haszontalan génláncot hordozott. Amikor megtörtént a fogamzás, ezek a gének bekapcsoltak, hogy elindítsanak bizonyos folyamatokat.

– Igen. Jól és következetesen működött benne a szabványos emberi genom, ám a dupla spirálba bele voltak sodorva ezek az extra gének, várva valamilyen lökésre, hogy a DNS-ük elkezdje, amire utasítása van.

– Sikerül klónozniuk ezt a DNS-t?

– Teljes mértékben. Ám ez még ezeknek a sejteknek az osztódási sebessége mellett is időt vesz igénybe. Különben van még egy sajátossága ezeknek a sejteknek: ellenállók minden baktériumtörzzsel szemben. Ugyanakkor hihetetlenül rugalmasak. A sejthártya miatt van, ahogy már mondtam. Nem emberi sejthártya. Ha pedig ezek a sejtek elpusztulnak szélsőséges melegtől vagy hidegtől –, szinte alig marad utánuk salakanyag.

– Összezsugorodnak? Eltűnnek?

– Mondjuk úgy, hogy összehúzódnak, és ez az egyik legizgalmasabb tulajdonsága ennek a lénynek. Ha éltek hozzá hasonlók a földön, nem hagytak hátra megkövült nyomokat, azon egyszerű okból, hogy a maradványaik sokkal gyorsabban húzódnak össze és hullanak szét, mint az emberéi.

– Kövületek? Most meg már a kövületeknél tartunk? Az előbb még egy szörnyetegről beszéltünk...

– Nem, sohasem beszéltünk szörnyetegről, hanem a méhlepényes emlősök egy másik, hatalmas előnyökkel bíró fajtájáról, amelynek enzimjei láthatólag felbomlanak a halál beálltával. A csontok egészen más kérdést jelentenek. Úgy tűnik, hogy a csontok nem keményednek meg. Bár ezt nem tudom biztosan. Nagyon nem bánnám, ha lenne egy kutatócsoportom erre a célra. Legszívesebben az egész Intézetet...

– Kompatibilis ez az anyag a mi DNS-ünkkel? Szét tudja vágni a láncot, és össze tudja kombinálni a mi...

– Nem. Jézusom, micsoda zsenik ezek a sebészek! Negyven százalékos hasonlóság nem elég. Lark, majmokat nem lehet patkányokkal pároztatni. Valamilyen más, erőteljes reakció is lejátszódik. Talán túl sok ellentmondásos utasítást ad a DNS. Vigyen el az ördög, ha tudom! De az halálbiztos, hogy nem kombinálódnak. Képtelen voltam összehozni bármilyen emberi sejttel. Ám ez nem azt jelenti, hogy nem lehet megcsinálni. A lény létrejöhetett úgy, hogy nagyon gyors, ismétlődő mutációk játszódtak le egy adott gén nukleotidjaiban.

– Curukk, én ezt nem értem. Sebész vagyok, mint említettem.

– Mindig tudtam, hogy maguk azzal sincsenek tisztában, mit művelnek.

– Mitch, ha tudnánk, mit teszünk, hogy tudnánk megcsinálni? Ha egyszer szüksége lesz ránk, bár imádkozzék, hogy ne legyen, majd még áldani fogja a tudatlanságunkat, a humorérzékünket és a pökhendiségünket. Na szóval... ez a lény... nem tud párzani az emberekkel?

– Nem, hacsak nem olyanok, mint Rowan. Rendelkezniük kell a negyvenhat alvó kromoszómával. Épp ezért kell megtalálnunk Rowant, és elvégezni rajta az összes lehetséges vizsgálatot.

– De ez a lény képes párzani Rowannal, igaz?

– Az anyjával? Igen. Valószínűleg képes! De Rowan aligha lehet olyan eszelős, hogy ezt megpróbálja.

– Azt mondta, hogy a lény egyszer már teherbe ejtette, de ő elvetélt. Gyanítja, hogy ismét terhes.

– Ő mondta magának ezt?

– Ő. Nekem pedig el kell döntenem, hogy közlöm-e ezt a családdal, a Mayfair-családdal, amely most akarja felépíteni az Egyesült Államok legnagyobb idegsebészeti kórházát és kutatóintézetét.

– Igen... Rowan nagy álma. De térjünk vissza a családhoz. Hányan vannak? Vannak fivérek és nővérek, akiket meg lehet vizsgálni? Mi van Rowan anyjával? Él még? Él az apja?

– Testvérei nincsenek, az anyja és az apja meghalt. Viszont van rengeteg unokatestvér, akik összevissza házasodnak egymás között, illetve nem is, inkább majdhogynem tudatosan eltervelt módon zajlik a beltenyészet, amire a család nem túl büszke. Elzárkóznak a génvizsgálat elől, amelyre már korábban is szerették volna felkérni őket.

– De lehetnek mások is, akik ezt a fölös kromoszómaláncot hordozzák. Mi van a kreatúra apjával, a férfival, aki teherbe ejtette Rowant? Neki is kilencvenkét kromoszómájának kell lennie.

– Valóban? Ez a férfi Rowan férje volt. Biztos ebben?

– Igen, feltétlenül.

– Rá is sort kerítünk. Rengeteg anyag van róla. Beszéljen a kreatúra agyáról. Mit mutatott a számítógépes tomográfia?

– Másfélszerese az emberi agyvelőnek. A homloklebeny fenomenális növekedést mutat a párizsi és a berlini tomográfos vizsgálat között. Fogadnék, hogy a lénynek elképesztő nyelvi és verbális adottságai vannak. De ez csak gyanú. És a hallása is rendkívül összetett. Minden arra utal, hogy olyan hangokat is érzékel, amelyeket az emberek nem. Mint a denevérek vagy a tengeri élőlények. Ez nagyon fontos tulajdonság. A szaglása is rendkívül fejlett, legalábbis annak kell lennie. Sosem lehet tudni. És akarja hallani, miért olyan csodálatos ez a dolog? Mert a fenotípusa annyira hasonlít a mienkhez. Egészen másképp fejlődött, háromszor annyi fehérjére volt szüksége, mint egy normális emberi lénynek, kialakította a saját, sokkal savasabb laktázát, és a végén mégis majdnem úgy néz ki, mint mi.

– Hogyan foglalná össze?

– Sehogy. Térjünk vissza a férfihoz, aki teherbe ejtette Rowant. Mit tudunk róla?

– Mindent, amit tudni akarhatunk. San Franciscóban élt. Már akkor is megvolt a maga híre, mielőtt feleségül vette volna Rowant. A San Franciscó-i közkórházban minden elképzelhető módon kivizsgálták. New Orleansban nemrég esett át egy súlyos szívrohamon. A kórelőzményei máris megszerezhetők. A tudtán kívül is megtehetnénk, de kérni fogjuk tőle. Ha neki is megvan a kilencvenkét kromoszómája... nos, akkor...

– Meg kell lennie.

– De Rowan egy külső tényezőt emlegetett. Azt mondta, az apa normális, sőt azt is mondta, hogy szereti az apát. A férje volt. Nagyon zaklatott lett a hangja. Nagyjából ekkor fejezte be a beszélgetést. Azt mondta, keressem meg a családot, kérjek pénzt, aztán letette. Máig sem tudom, hogy nem szakították-e meg a vonalat.

– Ó, tudom már, ki az az ember! Hát persze! Mindenki róla beszélt. Ez az az ember, akit Rowan kimentett a tengerből.

– Pontosan. Michael Curry.

– Igen, Curry. A hapsi, aki okkult erejű kézzel jött vissza a halálból. De szerettünk volna lefuttatni vele néhány vizsgálatot! Még Rowant is próbáltam felhívni az ügyben. Olvastam az újságcikkeket a hapsiról.

– Igen. Ő az.

– Rowannal ment vissza New Orleansba.

– Többé-kevésbé.

– Összeházasodtak.

– Össze.

– Okkult erő. Tudja, mit jelent ez?

– Tudom, hogy állítólag Rowannak is volt. Én mindig óriási sebésznek tartottam, de mások makacsul állították, hogy képessége van a gyógyításra, a diagnosztizálásra, és az ég tudja, mire még. Mit jelent ez az okkult erő?

– A vudu marhaságot felejtse el. Én a markergénekre gondolok. Ez az okkult adottság is lehet marker. Akkor jelentkezik, amikor a kilencvenkét kromoszóma. Illetve ez tényleg az a kérdés, hogy mi volt előbb, a tyúk-e vagy a tojás? Úristen, bár lennének adataink a rokonaikról! Nézze, rá kell beszélnie a családot, hogy egyezzenek bele néhány tesztbe.

– Nehéz. Ismerik az ámisokkal folytatott genetikai vizsgálatokat. Hallottak a mormonokkal kapcsolatos tanulmányokról. Tudják, mit jelent az alapító hatás, és nem büszkék a

beltenyészetükre. Épp ellenkezőleg, kitartó családi gúnykacaj tárgya, és nagy családi blamázs. Miközben továbbra is házasodnak egymás között, unokatestvérek unokatestvérekkel, mint Wilkesék az Elfújta a szél-ben.

– Muszáj együttműködniük. Ez túl fontos. Nem tudom, képes-e átugrani ez az átkozott dolog egy nemzedéket, vagyis... beleszédülök a lehetőségekbe. Ami a férjet illeti, meg tudjuk most szerezni a kórelőzményét?

– Hadd kérjem el személyesen. Mindig az udvariasság a legjobb politika. Ám az adatok a San Franciscó-i Közkórházban vannak, abban pedig senki sem fogja megakadályozni, hogy rájuk telefonáljon, mihelyt kiteszem innen a lábamat. Curry engedte, hogy vizsgálják. Tudni akarta, miért van ez az erő a kezében. Talán magának is megengedte volna, hogy tanulmányozza, ha időben elérte volna. A sajtó miatt vonult illegalitásba. Azt hiszem, a végén már kesztyűt viselt, hogy ne ugráljanak az agyában a képek.

– Igen, igen, magam iktattam az esetét – mondta Mitch. Egy pillanatra megmerevedett, mintha megbénult volna, aztán kihúzta íróasztala fiókját, kiemelt belőle egy telefirkáit, jókora sárga jegyzettömböt, tollat vett elő a zsebéből és körmölni kezdett majdnem olvashatatlan macskakaparással. Valamit motyogott, aztán krákogott.

Lark várt, de mikor látta, hogy Mitch teljesen elkeveredett, visszarántotta a valóságba.

– Rowan valami olyasmit mondott, hogy beavatkozás történt a lény születésekor. Vegyi vagy termikus beavatkozás. Nem akarta megmagyarázni, miről beszél.

– Na szóval – mondta Mitch, még mindig körmölve, miközben bal kezével tüskésen ágaskodó hajában turkált –, volt termikus tevékenység, nyilvánvalóan, és kémiai, méghozzá hatalmas. Más folyadékok is vannak ezeken a rongyokon. Rengeteg. Olyan, mint a koiosztrum, tudja, amit szoptatás előtt választanak ki a nők, csak ez más. Sokkal sűrűbb, savasabb, tele tápanyagokkal, mint a tej, de egészen más összetételű. Jóval több laktáz. De hogy visszatérjek a kérdéséhez, igen, történt beavatkozás, de nehéz megállapítani, honnan származott.

– Lehetett okkult?

– Maga kérdezi? Mi ez, titkos konferencia? Csak nem, hívjuk fel a *National Enquirer*-t, ha itt végeztünk? Persze hogy lehetett okkult. Maga is tudja, hogy az úgynevezett gyógyító adottsággal megáldott emberek keze mérhető hőt áraszt. Lehetett okkult, lehetett. Úristen, Lark, meg kell találnom Rowant és ezt a valamit! Muszáj! Nem ülhetek itt, és...

– Pontosan ezt kell tennie! Üljön meg itt ezekkel a mintákkal, és vigyázzon, nehogy történjen velük valami! Klónozza tovább a DNS-t, és vizsgálja meg minden szempontból. Holnap felhívom New Orleansból, ha Michael Curry megengedi, hogy elemezzék a vérét.

Lark felállt, fogta az aktatáskáját.

– Várjon csak! New Yorkról mondott valamit. Hogy New Yorkban is van anyag.

– Ó, igen, New Yorkban. Amikor Rowan világra hozta ezt a valamit, rengeteg vért veszített. Aztán meg el kellett tűnnie. Karácsony első napján történt. A New Orleans-i halottkém összeszedte az összes kórbonctani nyomot, és elküldte az International Genome-nak New Yorkba.

– Te jó ég, azok bele is fognak bolondulni!

– Nem tudom, hogy egyáltalán összerakták-e már. Egyelőre a család szórványos jelentéseket kapott, amelyek azt támasztják alá, amit maga mondott: genetikai abnormalitások az anyában és a gyerekben. Iszonyatos mennyiségű emberi növekedési hormon; másfajta enzimek. De maga lépéselőnyben van velük szemben, mert magánál vannak a röntgenfelvételek és a koponyaszkennelések.

– A család ilyenekbe is beavatja?

– Igen, amióta megértették, hogy magával Rowannal beszéltem; Rowan adott nekem valami jelszót, hogy a család hajlandó legyen fizetni a maga munkáját. Mikor tudomásul vették, hogy én beszéltem utoljára Rowannal, azonnal nagyon segítőkészek lettek. Bár nem hinném, hogy felfogták, miről van szó, és elapadhat a segítőkészségük, mihelyt elkezdek magyarázni. Egyelőre bármit megtennének, hogy rátaláljanak Rowanra.

Mélységesen aggódnak érte. Várni fognak a repülőtéren, úgyhogy nekem mennem is kell. Már itt se vagyok.

Mitch gyorsan megkerülte az asztalt, és követte Larket a hosszú fénycsíkokkal díszített, félhomályos folyosóra.

– De mijük van New Yorkban? Az van nekik, ami nekem?

– Eddig kevesebb – válaszolta Lark. – Egyet kivéve. Van náluk egy darab méhlepény.

– Meg kell kapnom!

– Meg fogja. A család átengedi magának. New Yorkban pedig, mint mondtam, egyelőre senkinek sem állt össze a kép. De szerepet játszik itt egy másik csoport is.

– Hogy érti ezt? Hol?

Lark megállt a külső folyosóra vezető ajtónál, és a kilincsre tette a kezét.

– Rowannak barátai vannak egy Talamasca nevű szervezetnél. Valami történeti kutató társaság. Ők ugyancsak vettek mintákat a születés és az eltűnés helyén.

– Vettek?

– Igen, de nem tudom, mi történt ezzel. Annyit tudok, hogy a szervezet roppantul érdeklődik a Mayfair-család története iránt. Úgy törődnek velük, mint a tulajdonukkal. Engem is éjjel-nappal hívogatnak, amióta kapcsolatba léptem a családdal. Egyikükkel, Aaron Lightnerrel holnap reggel találkozom New Orleansban. Kiderítem, mit tudnak még.

Kinyitotta az ajtót, és a lifthez indult. Mitchell ügyetlenül szaporázta mögötte a lépést. A szokott szétfolyó tekintetével figyelte, ahogy a lift feltárja az ajtaját a gombnyomásra.

– Mennem kell, öregfiú – mondta Lark. – Akar velem jönni?

– Olyan nincs a sifonérban. Irány a labor. De ha nem telefonál holnap...

– Telefonálok. Addig is, legyen ez...

– ... totális titok. Tök-totális. Vagy van valami a Keplinger Intézetben, ami nem a legnagyobb stikában folyna? Elásott titok lesz a titkok erdejében. Emiatt ne aggódjék. Az irodai számítógépemhez senki sem férhet hozzá rajtam kívül. Ha hozzá is férne, nem találná a mappákat. Ne aggódjék. A Keplinger Intézetben így szokás. Majd mesélek néhány sztorit... persze megváltoztatott nevekkel és időpontokkal.

– Jól van. Holnap felhívom. Lark megrázta Mitch kezét.

– Ne hagyjon lógva, Lark. Ez a valami párosodhat Rowannal! És ha megteszi...

– Majd felhívom.

Egy utolsó pillantást vetett a bámész tekintetű Mitchre, aztán csukódott a liftajtó. Rowan szavai jutottak eszébe, amikor telefonon beszéltek: „Van a Keplinger Intézetben egy illető, akire rábízhatja! Meg kell keresnie. Mitch Flanagan. Mondja meg neki, én üzenem, hogy ez megéri az idejét!”

Ebben igaza volt. Mitch rendes ember. Larknek itt nem kellett félnie.

Ám ez még nem oldotta föl a szorongását. Egyfolytában Rowanért aggódott, miközben a repülőtér felé robogott. Amikor először hallotta a hangját külföldről, azt hitte, a nő megőrült. Rowan attól félt, hogy a beszélgetésüket váratlanul megszakítják.

Csak az volt a baj, hogy Lark az első pillanattól kezdve roppant izgalmasnak találta ezt a dolgot: Rowan hívását, a szövetmintákat, a későbbi felfedezéseket, még ezt a csodabogár New Orleans-i családot is. Soha nem élt még át ehhez foghatót. Nem bánta volna, ha jobban aggódik, és mérsékeltebben lelkesedik. Kalandra indult, bizonytalan időre szabadságolta magát az egyetemi kórházból, és alig várta, hogy lássa a New Orleans-iakat, a házat, amelyet Rowan örökölt, a férfit, akihez feleségül ment, és a családot, amelyért lemondott az orvosi pályafutásról.

A repülőtérnél már szakadt az eső. Ám Lark annyit utazott éveken át, hogy ez ugyanúgy hidegen hagyta, mint a chicagói havazás vagy a japán monszun.

Gyorsan átvette a jegyét az első osztály pultjánál, és néhány perc múlva már útban is volt a kapuhoz. Jól időzített: most szólították az utasokat a New Orleans-i géphez.

Hát persze, itt van ennek a lénynek a problémája. Lark még nem választotta külön a rejtélyét Rowan és a Mayfair-család rejtélyétől. Most ismerte be először, hogy nemigen hisz a kreatúra létezésében. Azt tudja, hogy Rowan létezik. De hogy ez a sarj? Viszont Mitch Flanagan feltétel nélkül hisz a létezésében. Hisz a Talamasca is, amely egyfolytában hívogatja Larket. És Rowan is hiszi!

Hát persze hogy létezik. Bizonyítékok támasztják alá a létezését, ugyanúgy, mint a bubópestisét.

Ő volt az utolsó a kapunál. Pazarul időzített. Se ácsorognia, se várakoznia nem kellett.

Éppen oda akarta adni a jegyét a fiatal légikísérőnek, mikor valaki megfogta a karját.

– Larkin doktor?

Magas, markos, nagyon fiatal férfi állt előtte. A haja szőke, a szeme csaknem színtelen.

– Igen, Larkin vagyok – felelte, de azt akarta mondani: Ne most!

– Erich Stolov vagyok. Velem beszélt telefonon. – Apró fehér kártyát villantott föl Lark előtt, de a sebésznek nem volt szabad keze. Aztán az utaskísérő elvette a repülőjegyét, ő pedig elvette a névjegyet.

– Azt mondta, Talamasca?

– Hol vannak a minták?

– Miféle minták?

– Amiket Rowan küldött magának.

– Nézze, most nem...

– Kérem, most rögtön mondja meg, hol vannak!

– Már bocsánat, de nem teszek ilyet. Amennyiben beszélni óhajtana velem New Orleansben, holnap délután találkozom az ön Aaron Lightner barátjával.

– Hol vannak a minták? – kérdezte a fiatalember, és hirtelen elállta Lark előtt a géphez vezető ajtót.

– Takarodjon az utamból! – súgta Lark. Szempillantás alatt olyan dühbe gurult, hogy legszívesebben a falhoz csapta volna Stolovot.

– Kérem, uram! – szólt közbe rendkívül nyugodtan az utaskísérő. Szíveskedjék távozni a kapuból, hacsak nincs jegye erre a járatra.

– Ez az, távozzék a kapuból! – háborgott Lark. – Hogy merészel így lerohanni! – Félrelökte a fiatalembert, és lecsörtetett a rámpán. Szíve dübörgött, ruhája alatt izzadtság csordogált.

– Hogy merészeli a nyomorult féreg? – motyogta hangosan.

Felszállás után öt perccel már le is csapott a hordozható telefonra. Pocsék volt az összeköttetés, különben se hallott soha semmit a repülőgépek telefonjain, de most sikerült elérnie Mitchet.

– Senkinek egy szót se! – hajtogatta.

– Világos – mondta Mitch. – Senki se tud semmit, nyugodjon meg. Ötven technikusom dolgozik ötven darabon, de csak én látom egészben a kirakóst. Senki sem férkőzhet be az épületbe, ebbe az irodába vagy ebbe az anyagba.

– Holnap hívom, Mitch. – Lark bontotta a vonalat. – Az a pökhendi szemét! – motyogta. Pedig Lightner milyen kedves ember. Nagyon britnek, nagyon óviláginak, nagyon kifinomultnak hangzott, mikor telefonon beszéltek. Kik ezek a talamascások.

Csakugyan barátai Rowan Mayfairnek, ahogy állítják? Nem úgy látszik.

Hátradőlt, és megpróbálta átgondolni a Keplinger Intézetben folytatott hosszú beszélgetést; megpróbálta újra átélni telefonbeszélgetését Rowannal. Molekuláris fejlődés, DNS, sejthártyák. Rémítő és igézetes.

Az utaskísérő újabb poharat nyomott a markába, finom dupla martinit, pedig Lark nem is kérte. Jól meghúzta a jeges italt.

Összerázkódott, mert hirtelen eszébe jutott, hogy Mitch azt mondta, tudna háromdimenziós számítógépes képet mutatni erről a kreatúráról. Mi az ördögnek nem nézte meg, az isten szerelmére? Persze úgyis csak valami neonnal rajzolt, bolond körvonalat látott volna a képernyőn. Mit tud Mitch a kreatúra igazi külsejéről? Rút-e vajon? Vagy gyönyörű?

Azon kapta magát, hogy megpróbálja elképzelni ezt a cérnavékony lényt, a hatalmas agyával és a hihetetlenül hosszú kezével.

NÉGY

MEG EGY ÓRA nagyszerdáig. Csend volt a kis házban, amely minden ajtaját kitárta az öbölparti fehér homoknak. A csillagok alacsonyan égtek a távoli szemhatáron, amely egyetlen sötét ecsetvonás volt a tenger és az ég között. Puha szél járt az alacsony mennyezetű, apró szobákban, trópusi üdeséget lopott a szögletekbe és zugolyokba, noha magában a házikóban hideg volt.

Gifford nem bánta. Jól bebugyolálta magát sátornyi, kámzsagalléros, vastag shetlandi gyapjúpulóverébe, szoros gyapjúzoknit húzott, és egyszerre élvezte a csípős szellőt meg a serényen ropogó tűz perzselő hőségét. A hideg, a tengerszag, a tűz illata – ez jelentette neki a téli Floridát, az ő búvóhelyét, menedékét, ahol biztonságban lehetett.

Elnyúlt a kandallóval átellenben a rekamién, a lángok játékát figyelte a fehér plafonon, és lanyhán tűnődött, hogy miért tette mindig annyira boldoggá Destin, miért kínált olyan tökéletes menekülést otthona örökös homályából? Dorothytól, apai dédanyjától örökölte ezt a parti kis házat, és évek óta itt töltötte élete legboldogabb pillanatait.

De most nem volt boldog, csak kevésbé szerencsétlen, mint New Orleansban lenne, ha maradt volna húshagyókeddre. Ismerős volt ez a szerencsétlenség, ez a szorongás. Minden eltökéltsége ellenére se bírt volna elmenni húshagyókedden az Első utcai házba, akármilyen lelkifurdalása van is most a megfutamodás miatt.

Húshagyókedd a floridai Destinben. Mintha nem is ez a nap lenne. Tisztaságban, nyugalomban, távol a parádék rútságától, a tömegtől, a teleszemetelt Szent Károly úttól, az iszogató-veszekedő rokonoktól, és Ryantól, az ő szeretett férjétől, aki úgy tesz, mintha Rowan Mayfair nem szökött volna meg Michael Currytől, mintha karácsony első napján nem került volna sor a véres küzdelemre az Első utcában, mintha mindent el lehetne simítani, fel lehetne dúcolni és meg lehetne erősíteni körültekintő jogi nyilatkozatokkal és előrejelzésekkel, holott darabokra hullik a világ.

Michael Curry majdnem meghalt karácsonykor. Senki sem tudja, mi történt Rowannal. Mindenki tudja, hogy ez rettenetes, mégis oda akarnak csődülni húshagyókedden az Első utcába. Na, majd elmesélteti velük, mi történt.

Persze a nagy Mayfair-hagyaték nem forog igazi veszélyben. Gifford piramidális öröksége sem forog igazi veszélyben. A Mayfair Lelkiállapotot fenyegeti a veszedelem, a hatszáz-egynéhány helyi Mayfair – háromszoros és négyszeres unokatestvérek – közös kedve forog kockán, amelyet nemrég az egekig repített Rowan Mayfair, az új örökösnő házassága, hogy aztán az alvilágig tapossa Rowan váratlan szökése és Michael Curry szenvedése, aki még mindig nem épült föl a karácsonyi szívrohamból. Szegény Michael. Gifford a saját szemével látta, hogy tíz évet öregedett januárban.

Ezt a húshagyókeddi összejövetelt a háznál nem a bizakodás, hanem az elkeseredés diktálta, mert mindenek ellenére ragaszkodni akarnak az iszonyatok délutánja óta tarthatatlan derűlátáshoz és lelkesedéshez. Hogy ilyen szörnyűséget műveljenek Michaellel, hát senkit sem érdekel, mit érez az az ember? Ilyet, hogy csak így körülhemzsegjék a Mayfairek, mintha mi sem lenne természetesebb Rowan távozásánál. Jellemző a Mayfairekre, hogy valami fennkölt családi tevékenységbe vagy ünneplésbe csomagolják a melléfogást, a modortalanságot, az erkölcstelenséget.

Nem embernek születtem, Mayfairnek születtem, gondolta Gifford. Mayfairhez mentem feleségül, Mayfaireket hoztam a világra, és kétségtelenül Mayfair-halállal halok, ők pedig megszállják a ravatalozót, és Mayfair-stílusban zokognak. Pedig hát mi volt az én életem? Az utóbbi időben elég gyakran gondolt erre, Rowan eltűnése majdnem összeroppantotta. Mennyit bír

el még? Miért nem figyelmeztette Michaelt és Rowant, hogy ne házasodjanak össze, ne lakjanak abban a házban, de még New Orleansban sem?

Aztán ott a Mayfair Gyógyintézet, a hatalmas idegsebészeti klinika és kutatóközpont, amit Rowan talált ki az eltűnése előtt. A rokonok százai lelkesen üdvözölték a vállalkozást, de senki sem lelkesedett annyira, mint Gifford elsőszülöttje és kedvence, Pierce, akinek a szíve vérzik, mert meghatározatlan időre felfüggesztették a Gyógyintézet terveit, mint mindent, ami Rowannal volt kapcsolatban. Shelby is össze van törve, holott ő nem is folyt bele annyira a dologba, mert még mindig oda van a jogi karon; sőt Lilia, a kicsi, aki a legmesszebbre szakadt az anyjától, még ő is azt írta Oxfordból, hogy okvetlenül és mindenáron folytatniuk kell a Gyógyintézetet!

Egész lénye pattanásig feszült. Ahányszor összeállította a képet, mindannyiszor meg is rémült tőle. Szentül meg volt győződve róla, hogy valamit föl kell fedezni, meg kell találni, el kell végezni!

És Michael balsorsa? Vele mi lesz? Lábadozik, állítólag. De hogyan árulhatnák el neki, mennyire rosszul állnak a dolgok? Visszaesne, újabb szívrohamot kapna, amely végzetes lehetne.

Még egy ártatlan férfi, akit elpusztított a Mayfair-hagyaték, gondolta Gifford keserűen. Nem csoda, ha az unokatestvéreinkhez megyünk feleségül; nem akarunk ártatlanokat bajba keverni. Mayfair legyen, aki Mayfairrel házasodik, mert könyékig véres a kezünk.

Az pedig végképp elviselhetetlen és iszonyú gondolat, hogy Rowan veszedelemben forog, csak azért ment el karácsonykor, mert kényszerítették, és valami történhetett vele. Márpedig úgyszólván bizonyosra vette, hogy valami történt Rowannal. Valami rettenetes. Mind érezték. Mona is érezte, és ha Gifford unokahúga érez valamit, arra jobb odafigyelni. Mona sose volt az a színfalhasogató, ripacs Mayfair, aki szellemeket lát a Szent Károly-úti villamoson, mindössze megjegyezte a múlt héten, hogy szerinte a továbbiakban nem szabad számítani Rowan visszatérésére, tehát ha akarják a Gyógyintézetet, akkor Rowan nélkül kell lépniük.

Gifford mosolygott. Micsoda gondolat, hogy a fenséges Mayfair és Mayfair, a Mayfairek képviselője az idők végezetéig, odafigyeljen arra, amit egy tizenhárom éves csitri mond. Pedig odafigyeltek.

Az volt a legnagyobb titkos bánata, hogy nem vitte el Rowanhoz Monát, mikor még volt idő. Mona talán megérez valamit, és kinyitja a száját. De hát Giffordnak annyi bánata volt. Néha úgy rémlett, másból sem áll az élete, mint egy nagy, sóhajtozó bánatból. A képeskönyvből kivágott metairie-i ház, a pazar gyerekek, a jóképű férj és a tulajdon diszkrét déli bája maszk volt csupán a bánaton, mintha egy nagy-nagy kaszabörtönre épült volna az élete.

Már csak arra várt, hogy mikor jön a hír: Rowan halott. És a hagyatéknak, évszázadok óta először, nincs örököse. Ó, a hagyaték! Mióta elolvasta Aaron Lightner hosszú beszámolóját, nem tud ugyanazzal a szemmel nézni a hagyatékra. Hol lehet a becses smaragd? Ryan, az ő gyakorlatias férje bizonyosan elzárta egy páncélszekrénybe. Oda kellett volna elzárni azt az iszonyú „históriát” is. Talán sose lesz képes megbocsátani Ryannek, amiért hagyta, hogy Mona megkaparintsa a Talamasca hosszú értekezését a boszorkányos évszázadokról.

Talán az elszökött Rowan vitte magával a smaragdot. Erről eszébe jutott valami, még egy apró bánat. Elfelejtette elküldeni Michaelnek a medált.

Ő találta meg a medence mellett, két nappal karácsony után, miközben a nyomozók és az igazságügyi orvosszakértő a házban vizsgálódtak, Aaron és az a furcsa kollegája, Minekishíjják Erich pedig a falat és a szőnyeget mocskoló vérből vettek mintákat.

– Tisztában vagy vele, hogy ezt is beleírják az aktába? – tiltakozott Gifford, ám Ryan hagyta őket. Lightnerben mindenki megbízott, sőt, Beatrice szerelmes volt belé. Giffordot az se lepte volna meg, ha feleségül megy az angolhoz.

A medál – gyönyörű, régi ezüstérem, szakadt láncon – Szent Mihályt, az arkangyalt ábrázolta. Gifford a retiküljébe rejtette, és azóta legalább százszor fontolgatta, hogy átküldi Michaelnek, persze, csak azután, mikor hazajött a kórházból, nehogy fölzaklassa. Oda kellett volna adnia Ryannek, mielőtt elutazott. Bár ki tudja? Talán épp ezt a láncot viselte karácsony napján, mikor majdnem belefúlt az úszómedencébe. Szegény Michael.

A tűzben hangos pattogással omlottak össze a hasábok, és a megnyugtató, puha lángok hosszú farkasfogakat rajzoltak a sima, rézsútos mennyezetre. Csak most döbbent rá, milyen halk volt egész nap a hullámverés. A Mexikói-öbölben időnként nem is hallani a hullámokat. Mi történhetett az óceánnal? Gifford szerette a hullámok hangját. Bár úgy mennydörögnének a sötétben, mintha az öböl el akarná nyelni a szárazföldet; mintha a természet akarna visszavágni a nyaralóknak, toronyházaknak és lakókocsi-parkoknak, emlékeztetve, hogy bármelyik percben eltörölhetné őket a bársonyos homokról egy hurrikán vagy egy árhullám. Ami előbb-utóbb bekövetkezik.

Giffordnak tetszett a gondolat. Bősz hullámverésben mindig jól tudott aludni. Ő nem félt semmitől, ami természetes; rettegését, nyomorúságát a családi legendák, titkok, mesék szították. Még azt is szerette, hogy a házikója olyan törékeny, és kártyapakliként csukná össze a vihar.

Délután mérföldeket gyalogolt déli irányba, hogy megnézze a házat, amelyet nemrég vásárolt Michael és Rowan. Akkurátusán modern építmény volt, magas cölöpökről nézett le egy kihalt partszakaszra. Életnek semmi nyoma, de hát Gifford nem is számított rá.

Lesújtottan ténfergett hazafelé, annyira elkeserítette a ház látványa hogy örült neki Rowan és Michael; ebben töltötték a mézesheteiket –, és örült, amiért az ő házikója alacsonyan, ósdin bújik meg egy jelentéktelen kis dűne mögött, úgy, ahogy mostanában már nem is szabad építkezni. Gifford szerette, mert elszigetelt, és mert olyan meghitt viszonyban van a homokkal és a vízzel. Örült, hogy ha kiteszi a lábát az ajtón, csak három lépés a pallóig, aztán már lent is van a tenger szélén.

Az öböl, az már az óceán. Akár zajos, akár csendes, az már az óceán, a nagy, végtelen óceán. Az öböl foglalta el a déli látóhatárt. Mintha a világ végén lenne.

Még egy óra, és itt a hamvazószerda. Feszülten várta, mint a boszorkányok óráját, és haragudott a húshagyókeddre, ami sohasem szerzett neki különösebb örömet, viszont mindig jobban fölzaklatta a kelleténél.

Ébren akarta kivárni, hogy vége legyen; érezni akarta a kezdődő nagyböjtöt, mintha attól még a hőmérséklet is megváltozna. Jól megrakta a tüzet, összegömbölyödött a rekamién, aztán csak töprengett órák hosszat, mintha meg akarna fejteni valamit, számolta a perceket, persze lelkifurdalása volt, amiért nem ment el az Első utcába, nem tett meg mindent, amivel megakadályozhatta volna a katasztrófát, majd elöntötte a neheztelés azok iránt, akik sose engedik, hogy valóra is váltsa a jó szándékait, akik képtelenek megkülönböztetni a valós és vélt veszélyt, és élből elutasítanak mindent, amit Gifford mond.

Figyelmeztetnie kellett volna Michael Curryt! Figyelmeztetnie kellett volna Rowan Mayfairt! De hát olvasták a történetet! Nekik is tudniuk kellett volna! Senki sem lehet boldog abban az Első utcai házban. Micsoda esztelenség volt felújítani! Annak a háznak minden egyes téglájában, minden kanál habarcsában a gonosz lakozik! Tizenhárom boszorkány! Még csak bele is gondolni, hogy Julien holmija volt a padláson! A gonosz lakott azokban a dolgokban, a stukkós mennyezetekben, az erkélyek és ereszek alatt, mint a darazsak a korinthoszi oszlopfőkben. Annak a háznak nincs reménye, nincs jövője. Gifford mindig tudta.

Őt nem kellett felvilágosítaniuk a Talamasca amszterdami tudósainak, mert tudta.

Már akkor tudta, mikor először járt az Első utcában, kislányként, az ő szeretett nagyanyjával, Ó Evelynnel, aki már akkor az Ó névre hallgatott, mert valóban öreg volt, és mert rajta kívül több fiatal Evelyn volt akkoriban, az egyik Charles Mayfairnek lett a felesége, egy másik Bryce-nak most nem is emlékszik rá, mi lett velük.

Elmentek Ó Evelynnel az Első utcába, hogy megviziteljék Carl nénit, és a szegény, pusztuló Deirdre Mayfairt. Gifford látta az Első utca híres szellemét, tisztán látta a férfialakot Deirdre széke mögött. Ó Evelyn is látta, kétségtelenül Gifford agyában. És Carlotta néni, a gonosz, rideg, szívtelen Carlotta úgy csevegett velük abban a rémes szalonban, mintha nem lenne ott semmiféle szellem.

Deirdre már akkor katatón volt. „Szegény gyermek” – mondta Ó Evelyn. „Julien előre látott mindent.” Ez is egyike volt a kinyilatkoztatásoknak, amelyeket Ó Evelyn sohasem volt hajlandó megmagyarázni, noha sűrűn ismételgette őket. Később pedig azt mondta Giffordnak, az ő

kisunokájának: „Deirdre sose tudta, milyen mulatságos közénk tartozni, neki ebből csak a bánat jutott.”

Mulatság is volt benne?, tépelődött most is, mint akkor. Mit értett Ó Evelyn mulatság alatt? Gifford gyanúja szerint a nagyanyja ismerte. Ott volt a mulatság a régi fényképeken, amelyek őt ábrázolták Julien bácsival. Julien és Evelyn a Stutz Bearcatben egy nyári napon, fehér köpenyben, autós szemüveggel; Julien és Evelyn az Audubon park tölgyfái alatt; Julien és Evelyn Julien második emeleti szobájában. Aztán jött az az évtized Julien halála után, mikor Evelyn Európába utazott Stellával, és akkor volt a „liezonjuk”, amelyről Evelyn nagy ünnepélyességgel beszélt.

Gifford kiskorában, mielőtt Ó Evelyn elnémult volna, nagyanyja élvezettel mesélgette suttogó, de határozott hangon, hogyan hált tizenhárom évesen Juliennel, vagy hogyan jött el Julien az Amelia utcába, és kiáltotta a járdáról: „Evelyn, gyere le, gyere le!”, és kényszerítette Evelyn nagyapját, Walkert, hogy engedje ki a lányt a bezárt padlásszobából.

Harag és gyűlölség volt Julien és Evelyn nagyapja között egy riverbendi gyilkosság óta, mikor a suhanc Julien kezében véletlenül elsült egy pisztoly, és megölte unokatestvérét, Augustint. Augustin unokája örökre meggyűlölte ősének gyilkosát, noha többé-kevésbé valamennyien ősei voltak egymásnak. Gubanc, gubanc. A Mayfair-családfa olyan, mint a tüskebozót, amely Csipkerózsika várában nőtte be az ajtókat és az ablakokat.

Mona mégis kibogozta a számítógépén, és csak nemrég jelentette büszkén, hogy sokkal több ágon kötődik Julienhez és Angélique-hez, mint bárki más! Nem is szólva a régi haiti Mayfairek vérvonalairól! Gifford szédelgett, és elszomorodott. Miért nem érdeklik Monát csak egy kicsivel jobban a vele egykorú fiúk és az öltözködés? Miért van így odáig a családért, a számítógépekért, a versenyautókért és a fegyverekért?

– Hát ebből se tanultad meg, mire képes egy pisztoly? – kérdezte. Ebből a hatalmas törésből, köztünk és az Első utcai Mayfairek között? Minden egy pisztoly miatt történt.

Mona mániáinak azonban, legyenek kicsik vagy nagyok, nem lehetett gátat vetni. Ötször is elvonszolta Giffordot egy nyomorúságos kis lőtérre a folyó másik oldalán, csak hogy megtanulják, hogyan kell lőni a nagy, lármás harmincnyolcasokkal. Gifford már ettől őrjöngött, de még mindig okosabb volt elkísérni Monát, mint azon idegeskedni, hogy mit művel, ha szabadjára hagyják.

És Ryan még helyeselte! Attól fogva Giffordnak pisztolyt kellett tennie a kesztyűtartóba! Pisztolyt kellett tartania a háznál!

Monának mindent meg kellett tanulnia! Elmondta vajon neki Ó Evelyn a régi meséket? Mert Ó Evelyn időnként kiemelkedett a hallgatásból, és a hangja még mindig megvolt, és rá tudott zendíteni a dalra, mint a törzs vénje, aki szóban adja tovább a hagyományt:

– Ott halhattam volna meg, abban a padlásszobában, ha nincs Julien. Meghaltam volna, eszelősen, némán, fehéren, mint a plánta, amely sose látott napot. Julien gyermeket adott nekem, az lett a ti anyátok, szegényke.

– De miért, miért kellett Julien bácsinak egy ilyen kislánnyal csinálnia? – kérdezte Gifford, de csak egyszer, mert Evelyn lemennydörögte:

– Légy büszke a Mayfair-véredre! Légy büszke! Julien előre látott mindent. Az örökös ága gyengült. Szerettem Julient, és Julien szeretett engem. Ne is próbáld megérteni ezeket az embereket, Julient, Mary Bethet, Cortlandet, mert földön járó óriások voltak ők, amilyenek ma már nincsenek.

Földön járó óriások. Cortland, Julien tulajdon fia nemzette Ó Evelynt, bár ő ezt sose ismerné el! És Laura Lee, Julien lánya! Édes Istenem, Gifford még követni se tudta volna a vérvonalakat papír-ceruza nélkül, bár őszintén szólva nem is akarta megtenni. Földön járó óriások! Inkább pokolbeli ördögök!

– Ó, de gyönyörűséges! – lelkesedett Alicia, aki kéjesen hegyezte a fülét, és mindig boldogan csúfolta Giffordot a félelmeiért. – Folytasd, Ó Evelyn, mi történt azután? Mesélj Stelláról!

Alicia már tizenhárom évesen iszákos volt. Idősebbnek látszott a koránál, noha vékony és kis növésű volt, mint Gifford. Az alsóvárosban kocsmázott idegen férfiakkal, amíg Fielding nagyapu „össze nem hozta” Patrickkal, hogy megzabolázzák egy kicsit. Éppen Patrickkal! Borzalmas ötletnek bizonyult, bár akkoriban nem tűnt olyan rossznak.

Ez az én vérem, ezek az emberek, gondolta Gifford. Ez az én húgom. Patrickhoz ment feleségül, aki három-négyszeresen is az unokatestvére. Na, legalább az az egy biztos, hogy Mona nem lett degenerált. Beltenyésztésű, kétségtelen, alkoholisták gyermeke, ez is biztos, de azt leszámítva, hogy nagyon „filigran", ahogy Délen nevezik az alacsony lányokat, minden tekintetben sikerült.

Valószínűleg a legcsinosabb a maga nemzedékében, és bizonyosan a legintelligensebb, a legvakmerőbb és a legharciasabb, aki nem tud olyat tenni, hogy Gifford ne szeresse. Mosolyognia kellett, mikor eszébe jutott a fülhallgatós Mona, kezében a pisztollyal, azon a lőtéren, ahogy ordítja:

– Gyerünk, Gifford néni, sose tudhatod, mikor lesz szükséged rá! Két kézzel fogd!

A szellemi koraérettség korai asszonyisággal párosult, és Gifford majd' megőrült, ha arra gondolt, hány férfit ismerhetett már ez a gyermek. Akármennyire szerette az unokahúgát, inkább a férfiakat féltette, akik fölkeltették Mona érdeklődését. Szívtelen Mona! Az a szörnyűség, ami például az öreg Randall-lal történt! Úgyszólván bizonyos, hogy Mona elcsábította, azután rögtön el is veszítette az érdeklődését a kaland iránt, de Gifford senkiből se tudott kiszedni egyenes választ, Randallból biztosan nem, mert ő agyérgörcsös rohamokat kapott Mona említésére, és esküdözött, hogy ő „egy légynek se" tudna ártani, nemhogy egy kislánynak, satöbbi. Mintha börtönbe akarták volna csukatni!

És ha belegondolunk, hogy a nagy bölcs Talamasca semmit se tudott Monáról; semmit sem tudott Ó Evelynről és Julien bácsiról; semmit sem tudott arról a kislányról, aki ebben a nemzedékben az egyetlen igazi boszorkány lehet!

Giffordot zűrzavaros, már-már szégyellni való elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy a Talamasca sem tudja a családnál jobban, miért lőtte agyon Julien Augustint, egyáltalán mi volt a célja Juliennek, és miért nemzett annyi törvénytelen gyermeket?

Ó, de hát a Talamasca krónikájának legnagyobb részét egyébként is képtelenség elfogadni! Egy kísértet, az egy dolog, de egy olyan szellem, ami – ah, olyan ízléstelen! Nem engedte, hogy Ryan megismertesse a családdal a dokumentumot. Épp elég baj, hogy Ryan, Lauren és Randall olvasták; és Mona, épp Mona, elemelte az aktát a nagybátyja asztaláról, és mire megakadályozhatták volna, már el is olvasta az egészet!

Viszont Mona meg tudja különböztetni a képzeletet a valóságtól. Alicia nem tudja. Azért iszik. A legtöbb Mayfair nem tudja. Ryan, Gifford férje sem tudja. A természetfölötti vagy a gonosz görcsös elutasítása annyira eltávolította már a valóságtól, mint egy vén vudukirálynőt, aki szellemeket lát mindenütt.

De Monának van esze. Még mikor tavaly felhívta Giffordot, és bejelentette, hogy ő, Mona Mayfair, nem szűz többé, a defloráció pontos ideje nem érdekes, viszont az ő szemléletmódjának a megváltozása a legfontosabb dolog a világon, még akkor is szakított időt, hogy hozzátegye:

– Szedem a tablettát, Gifford néni, és jegyzem a ciklusaimat. Azért tettem, mert ugye felfedezés, élmény, korty a kehelyből, tudod, amiket Ó Evelyn szokott mondani. De nagyon ügyelek az egészségemre.

– Mona, meg tudod te különböztetni a helyeset a helytelentől? – kérdezte a letaglózott Gifford, és máris megeredtek a könnyei, holott a szíve legeslegmélyén irigyelte egy kicsit a lányt.

– Igen, meg, Gifford néni, és te is tudod, hogy tudom. Üzenem a történelemnek, hogy ismét felkerültem a faliújságra. Most fejeztem be a nagytakarítást. És sikerült megvacsoráztatnom aput és anyut, mielőtt nekikezdtek volna az éjszakai banzájnak. Most minden csendes és kellemes. Ó Evelyn beszélt ma. Azt mondta, ki akar ülni a tornácra, hogy nézze a villamosokat. Úgyhogy ne aggódj, mindent lefedeztem.

Mindent lefedezett! Aztán jött Mona különös vallomása Pierce-nek, nyilvánvalóan tudatos hazugság:

– Figyelj, nekem tulajdonképpen smakkol, hogy folyton részegek. Nem mintha nem szeretném, ha emberek volnának, és nem innák halálra magukat a szemem előtt, így viszont annyi a szabadságom, mint a nyű. Ki nem állhatom, mikor átjönnek a tapintatlan unokatestvérek, és arról faggatnak, mikor szoktam lefeküdni, vagy megírtam-e a házi feladatot. Bebarangolhatom a várost, és senki se toszogat érte.

Pierce az oldalát fogta. Pierce imádta Monát, meglepő módon, mert Pierce általában az ártatlan, szelíd egyéniségeket szerette, mint amilyen az unokahúga és menyasszonya, Clancy Mayfair volt.

Mona nem volt ártatlan, csak a szó eredeti értelmében, vagyis nem tartotta magát rossznak, és nem akart rosszat. Ő csak olyan... pogány volt.

Volt is fölösen szabadsága a pogány tempóihoz, és nyilvánvalóan előre megfontolt szándékkal tett vallomást a korai nemi életről. Alig pár héttel azután, hogy Mona a tettek mezejére lépett, Gifford telefonja már izzott unokahúgának változatos kalandjaitól:

– Te tudtad, hogy ez a gyerek a temetőben szereti csinálni? – kiáltott Cecilia.

De mit tehetett Gifford? Alicia már látni se bírta a nővérét, be se akarta engedni a házba, pedig Gifford igazán sűrűn járt hozzájuk. Ó Evelyn meg senkinek sem árulta el, hogy mit látott és mit nem látott.

– Én mindent elmondtam a fiúimról! – közölte Mona. – Akkor meg minek izgulsz!

De legalább Ó Evelyn nem mesélte már éjjel-nappal, hogyan táncoltak Juliennel gramofonszóra. És egyelőre talán az is elkerülte Mona zsenge fülét, hogy a dédnagyanyjának liezonja volt Stella kuzinnal. Végül is arról még a fortélyos Mr. Lightner sem szerzett tudomást! Egy mukk sincs a krónikájában Stella nőiről.

– Az volt életem fénypontja – mesélte Ó Evelyn roppant gusztussal Giffordnak és Aliciának. – Európában utazgattunk, éppen Rómában időztünk Stellával, amikor megtörtént. Nem tudom, Lionel merre járt, az a borzalmas nörsz pedig elment valahova a pici Anthával, Egyszer sem éltem át olyan szerelmet, mint Stellával. Stella sok nővel volt, maga mondta nekem azon az éjszakán, hogy a számukat se tudja, és azt mondta, hogy a nők szerelme olyan, mint a tejszínhabos tejszín. Szerintem is. Máskor is megtettem volna, ha jött volna valaki, aki úgy el tudja rabolni a szívemet, mint Stella. Emlékszem, hogy miután visszajöttünk Európából, a Francia Negyedbe jártunk, Stellának volt ott egy kis lakása. Ott aludtunk a nagy ágyon, utána osztrigát, rákot ettünk, és bort ittunk. Ó, hogy miért voltak olyan rövidek azok a római hetek! Ó... – És mondta, és mondta, és mondta, amíg vissza nem keveredett a gramofonhoz; hogy azt Julien adta neki. Stella megértette. Stella sose kérte vissza. Mary Beth állított be az Amelia utcába: „Add ide Julien gramofonját!” Hat hónapja halt meg Julien, és Mary Beth máris felforgatta a szobáit.

– Természetesen nem adtam oda. – Majd Ó Evelyn bevitte a szobájába Giffordot meg Aliciát, felhúzta az apró gramofont, és játszani kezdte a régi orfeumi kuplékat, aztán pedig a *Traviata* áriáit. – Stellával láttam ezt az operát New Yorkban. Hogy szerettem Stellát.

– Drágáim – mondta egyszer nekik, Aliciának, Giffordnak, és Monának, aki olyan pici volt, hogy talán nem is értette –, egyszer majd meg kell ismernetek a másik nő édes, alázatos, drága szerelmét. Ne legyetek bolondok. Nincs abban semmi fajtalan. Cukor az a kávéban. Eperfagylalt. Csokoládé.

Hát csoda, ha Aliciából ordas ribanc lett? Fel se fogta, miket művel. Összeadta az magát matrózokkal, katonákkal, fűvel és fával, amíg Patrick meg nem rohanta. „Alicia, én megmentelek!”

Hajnalig tartó, nagy, közös vedelés volt az első éjszakájuk, aztán Patrick azt mondta, majd ő kézbe veszi Aliciát, szegény kis veszendő lelket, ő majd gondot visel rá. Teherbe ejtette, ebből lett Mona. Ám azokban az években még volt pezsgő és mosoly, ma már csak isznak, és a románcból nem maradt semmi, kivéve Monát.

Gifford az órájára nézett, az Ó Evelyntől kapott, pici arany karórára. Igen, már egy óra sincs hátra húshagyókeddből, a boszorkányok órája, az már hamvazószerda, és akkor ő is visszatérhet New Orleansba.

Valószínűleg megvárja a reggelt, talán a delet is, azután behajt a városba, boldog közönnyel az iszonyatos motorizált hullám iránt, amely a másik irányban kifelé igyekszik New Orleansból, és négyre otthon lesz. A mobile-i Szent Cecilia-templomnál megáll, hogy megkenjék a homlokát hamuval. Olyan vigasztaló volt a kis templom, a szentek és angyalok gondolata, hogy be tudta hunyni a szemét. Ami porból lett, porrá lészen. Már csak egy óra húshagyókeddből, és mehetek haza.

Mi olyan rémítő a húshagyókeddben, kérdezte Ryan.

– Hogy ti úgy gyűltök össze az Első utcában, mintha Rowan nyitna ajtót! Ez a rémítő!

Megint az éremre gondolt. Ellenőriznie kell, hogy a retiküljében van-e. Majd később.

– Meg kell értened, mit jelent a családnak ez a ház – mondta Ryan, épp Ryan! Mintha ő nem tudná, ő, aki tízsaroknyira nőtt fel, Ó Evelyn históriáin! – Most nem a Mayfair-boszorkányok meséjéről van szó, hanem rólunk, a családról!

Gifford a rekamié támlájába fúrta a fejét. Ó, bár örökre itt maradhatna Destinben! De nem szabad, sohasem lesz az. Destin rejtekhely, nem lakás. Destin csak egy part, egy ház és egy kandalló.

Feje mellett, a párnán fülsértően felcsörömpölt a kis fehér telefon. Egy darabig azt se tudta, hol keresse. Tapogatózó keze leverte a villáról a kagylót.

– Itt Gifford – szólt bele fáradtan. Hála Istennek, Ryan volt az!

– Csak nem ébresztettelek föl?

– Nem – sóhajtott az asszony. – Hát mikor alszom én? Különben is vártam. Mondd, hogy rendben ment minden, mondd, hogy Michael jobban van, mondd, hogy nem sérült meg senki, vagy...

– Az ég szerelmére, Gifford! Mikre gondolsz te, mikor ilyeneket mondasz? Hogy ez a sirám visszafordíthatja, ami esetleg már megtörtént? Varázsolsz? Mi haszna? A szájamba akarod adni a szavakat, amelyeket hallani akarsz? És nekem mit kellene tennem? Közöljem tapintatosan, hogy valakit letaposott egy lovas rendőr, vagy elgázolt egy parádés dobogó?

Ah, tehát minden rendben! Semmi baj. Már most letehette volna, de az figyelmetlenség lett volna Ryan iránt, aki most akarja közölni vele, apró jelentések formájában, a vezérmotívumot, miszerint: „Nem történt semmi baj, te szamár, maradhattál volna a városban.”

– Huszonhat év után sem ismered az észjárásomat – mondta lanyhán, mert nem igazán akart vitatkozni, sőt, még beszélni sem. Most tört rá a kimerültség, mikor már csaknem vége volt a húshagyókeddnek.

– Nem, halálbiztosan nem ismerem az észjárásodat – felelte Ryan egykedvűen. – Nem tudom, miért vagy Floridában, ahelyett, hogy velünk lennél.

– Térj át a következő témára – kérte Gifford mézédesen.

– Michael jól van, valósággal kicsattan. Mindenki prímán van. Jean gyűjtötte be a legtöbb gyöngyöt; a kis CeeCee nyerte a jelmezversenyt, és Pierce most rögtön feleségül akarja venni Clancyt! Ha azt akarod, hogy a fiad helyesen és ildomosán viselkedjék, akkor okosabb, ha hazajössz, és megbeszéled az esküvőt Clancy anyjával, mert énrám biztosan nem hallgat.

– Említetted már, hogy mi álljuk a lakodalmat?

– Odáig még nem jutottam.

– Hát jussál. Ez minden, amit Clancy anyja hallani akar. Térjünk vissza Michaelhez. Mit beszéltetek neki Rowanról?

– Olyan keveset, amennyit lehetett.

– Hála Istennek!

– Még nem elég erős, hogy hallja az egész történetet.

– Ki ismeri az egész történetet? – kérdezte Gifford epésen.

– Közölnünk kell vele, Gifford. Már nem halogathatjuk sokáig. Tudnia kell. Testileg gyógyul, lelkileg... nem tudom. Senki se tudja. Olyan... másnak látszik.

– Úgy érted, öregebbnek – mondta síri hangon az asszony.

– Nem, csak másnak. Nem azért, mert őszül. A pillantása, a viselkedése. Olyan úrias és békés, olyan türelmes mindenkihez.

– Nem szabad fölzaklatnotok – intette Gifford.

– Ezt bízd rám – felelt Ryan az egyik olyan kedvenc kifejezésével, amelyet mindig végtelen gyöngédségbe csomagolt. – Te csak magadra vigyázz. Ne menj egyedül a tengerbe.

– Ryan, a víz jéghideg. Egész nap raknom kellett a tüzet. Pedig olyan tiszta a tenger, olyan tiszta, kék és csendes. Néha arra gondolok, örökre itt tudnék maradni. Ne haragudj, Ryan. Csak nem bírok fölmenni az Első utcába, nem bírok abban a házban lenni!

– Tudom, Gifford, tudom, de légy nyugodt, a kölykök szerint ez volt a legjobb húshagyókedd. Mindenki örült, hogy vissza lehet menni az Első utcába. Nagyjából ott is volt mindenki, különböző

időpontokra elosztva. Összesen legalább hat-hétszáz rokon adta egymásnak a kilincset. Én mindenesetre belezavarodtam a számolásba. Emlékszel a dentoni Mayfairekre? Texasból? Még ők is átjöttek. És New Yorkból Gradyék. Ez csodálatos volt Michaeltől, hogy hagyta, hadd legyen minden úgy, mint máskor. Nem akarok szemrehányást tenni, Gifford, de ha láttad volna, milyen jól sikerült, te is megértenéd.

– Mi van Aliciával? – kérdezte Gifford. Ezt úgy kellett érteni: kibírta Alicia józanon? – Jól vannak Patrickkal?

– Alicia át se tudott jönni a házhoz. Délután háromra holtrészeg volt. Patricknak pedig nem kellett volna átjönnie. Patrick beteg. Rá kell beszélnünk, hogy forduljon orvoshoz.

Gifford sóhajtott. Ő abban bízott, hogy Patrick meg fog halni. Minek áltatná magát? Sohasem szerette, még csak nem is kedvelte Patrickot, aki a legocsmányabb teher lett a környezete nyakán: rosszindulatú iszákos, aki különös kéjjel komiszkodott a feleségével és a lányával. Mona fütyült rá. „Nem tisztelem aput” – mondta hidegen. Ám Alicia kiszolgáltatott pofozógépe volt Patricknak. „Mit nézel rám így? Mit csináltam már megint? Megittad az utolsó sört? Tudtad, hogy az az utolsó, szántszándékkal ittad meg!”

– Miért, hogy viselkedett Patrick? – kérdezte Gifford, abban a képtelen reményben, hogy Patrick elesett és nyakát törte, csak Ryan nem akarja megmondani.

– Összeveszett Beatrice-szal. Mona miatt. Azóta nyilván el is felejtette az egészet. Parádé után hazacsörtetett. Tudod, milyen Bea, ha Monáról van szó. Még mindig el akarja küldeni más iskolába. Hát azt tudod, mi történt Aaron és Bea között? Michael Viv nénije mondta...

– Tudom – sóhajtott Gifford. – Aaron okosabb lehetne, miután maga tanulmányozta a családunkat.

– Ó, felejtsd már el azt a badarságot – nevetgélt Ryan udvariasan. Ha meg tudtál volna feledkezni róla, itt maradhattál volna, és remekül mulathattál volna. Isten a megmondhatója, ennél csak rosszabb idők jönnek, ha majd megtaláljuk Rowant.

– Ezt miért mondod?

– Mert akkor problémáink lesznek, komoly problémáink. Nézd, túlságosan fáradt vagyok, hogy folytassam ezt a témát. Rowan pontosan hatvanhét napja tűnt el. Teljesen kimerített, hogy nyomozókkal kell tárgyalnom, Zürichben, Skóciában és Franciaországban. Húshagyókedd mulatságos volt. Mindenki remekül mulatott. Együtt voltunk. De Beának igaza van abban, hogy Monát át kell íratni más iskolába, ha már egyszer ösztönös zseni.

Gifford azt akarta válaszolni, hogy Mona úgyse megy máshova, ha pedig kényszerítik, egyszerűen felül a repülőgépre, vagy a vonatra, vagy a buszra, és meg sem áll hazáig. Monát nem lehet másutt iskoláztatni! Ha Svájcba küldenek, negyvennyolc órán belül itthon lenne. Ha Kínába küldenek, onnan is hazajönne, talán még hamarabb. Gifford most semmit sem tudott, csak a szokott, megnyugtatóan fájó szeretetet érezte unokahúga iránt, és görcsösen hitt benne, hogy Monának úgyse lesz semmi baja. Egyszer megkérdezte tőle:

– Mi a különbség a férfiak és a nők között?

– A férfiak nem tudják, mi minden történhet – felelte Mona. – Ezért boldogok. De a nők mindent tudnak, és örökösen izgulnak.

Gifford akkor kacagott. A másik drága emléke a hatéves Monához fűződött. Alicia úgy kiütötte magát az Amelia utcai ház tornácán, hogy egyenesen rázuhant a retiküljére, és Mona, miután sehogy sem tudott hozzáférni a kulcshoz, felmászott a rostélyzaton a magas emeleti ablakhoz, amelybe épp csak egy apró, fűrészes peremű lyukacskát rúgott a spangnis lakkcipője sarkával, akkorát, hogy hozzáférjen a kallantyúhoz. Persze, az egészet újra kellett üvegezni, de Mona olyan körültekintő volt, olyan magabiztos. Alig néhány üvegszilánk hullott a kertbe és az emeleti szőnyegre. „Miért nem ragasztod be zsírpapírral?” – kérdezte később, amikor Gifford kihívta az üvegest. „Nálunk a többi lyuk is azzal van befoltozva.”

Miért tűrte, hogy az a gyermek ilyeneken menjen keresztül?! És Monának máig ilyeneket kell elviselnie! Ez egy másik körhintája volt a búbánatnak és a lelkifurdalásnak, amelyen Gifford órákig tudott körhintázni. Mint a Michael-és-Rowan körhintán. Hogy is ne? Nem volt olyan hónap, hogy eszébe ne jutott volna a kép, amelyben a hatéves Mona bevonszolja az eszméletlen anyját az ajtón.

Blades doktor áttelefonált az utca túlsó oldaláról, a rendelőből: „Gifford, itt van nálunk a húga, nagyon rossz állapotban! A kislány és Ó Evelyn azt se tudják, mihez kapjanak!”

– Mona miatt ne aggódj – törte meg Ryan a fáradt, kínos csöndet, mintha olvasna a felesége gondolataiban. – Mona a legkisebb gondunk. Csütörtökre megbeszélést hívtunk össze Rowan eltűnése ügyében. Leülünk, és eldöntjük, mit tegyünk.

– Hogyan dönthetnétek el? – kérdezte Gifford. – Nincs rá bizonyítékotok, hogy Rowan nem a saját jószántából nem jön haza Michaelhez. Ti...

– Nos, édes, van rá bizonyítékunk, méghozzá nyomós. Ez a helyzet, és ezt tudomásul kell vennünk. Most már vitán felül áll, hogy a két utolsó alkalommal, amikor készpénzt vettek föl Rowan személyi számlájáról, nem ő írta alá a csekket. Ezt kell közölnünk Michaellel.

Csönd. Ez volt az első cáfolhatatlan tény, és Gifford annyira megrendült, mintha mellbe vágták volna. Elakadt a lélegzete.

– Egyértelműen hamisítványok – mondta Ryan. – És ezek az utolsó csekkek, édes. Semmi, ismétlem, semmi sem futott be a bankba azóta, hogy két hete beváltották őket New Yorkban.

– New Yorkban.

– Igen. Ott szakad meg a nyom. Gifford, még abban sem lehetünk bizonyosak, hogy Rowan megfordult-e New Yorkban. Nézd, ma már háromszor telefonáltam ebben az ügyben. Az ország többi részében nincs húshagyókedd. Mire hazajöttem, kifolytak a rögzítőből az üzenetek. Az orvos, aki telefonon beszélt Rowannal, útban van ide San Franciscóból. Fontos közlendői vannak, de nem tudja, hol van Rowan. Ezek a csekkek az utolsó...

– Értelek – mondta Gifford bágyadtan.

– Nézd, Pierce kimegy holnap a doktor elé. Én lemegyek érted. Már eldöntöttem.

– Badarság, itt az autóm. Úgyse tudunk egyszerre ketten vezetni. Ryan, feküdj le és aludj. Otthon leszek holnap, mire a San Franciscó-i doktor megérkezik.

– Érted akarok menni, Gif. Kölcsönzők egy kocsit, és majd én vezetem az autódat hazáig.

– Butaság, Ryan, holnap délben indulok. Már kiterveltem. Menj, találkozz a doktorral! Menj be az irodába! Tedd, amit tenned kell. Lényeg, hogy a család összegyűlt, és istenien sikerült minden, Rowan ide vagy oda. Michael láthatólag társas lény. És ugyan mit jelenthet két hamis csekk?

Csönd. Természetesen mindketten tudták; mit jelenthet.

– Mona megbotránkoztatott valakit az este?

– Csak az unokatestvérét, Davidet. Egyébként remekül érezte magát. Pierce jól van. Bulira ment Clancyvel. Az úszómedence gőzölög. Barbara alszik. Telefonált Shelby, sajnálkozik, hogy nem jöhetett haza. Telefonált Lilia is. És Mandrake. Jenn összebújt Elizabeth-tel a kuckóban. Helyben össze fogok esni.

Gifford nagyot sóhajtott.

– Mona hazament abba a házba, ahhoz a kettőhöz? Egyedül, Húshagyókedd éjszakáján?

– Monának kutyabaja. Ó Evelyn telefonálna, ha baj történne. Alicia ágya mellett ült, mikor délután eljöttem tőlük.

– Tehát erről is hazudunk magunknak, mint mindig.

– Gifford!

– Tessék, Ryan.

– Szeretnék föltenni egy kérdést. Még sosem kérdeztem tőled ilyet, és most se kérdeznék, ha nem...

– ...telefonon beszélnénk.

– Igen. Ha nem telefonon beszélnénk.

Sokszor szóba került már közöttük hosszú házasságuknak ez a sajátossága, hogy telefonon tudnak a legjobbakat beszélgetni, mert akkor valamiért és valahogyan türelmesebbek egymáshoz, és képesek elkerülni a veszekedéseket, amelyek egyébként kirobbannának.

– A kérdés így hangzik – mondta Ryan a szokott célratörésével. – Mit gondolsz, mi történt karácsony napján abban a házban? Mi történt Rowannal? Van valamilyen gyanúd, sejtésed, előérzeted, spúrod?

Gifford szóhoz sem jutott. Így igaz, hogy Ryan soha életükben nem kérdezett tőle ilyet. Energiájának nagy részét az kötötte le, hogy megakadályozza Giffordot, nehogy válaszokat keressen fogós kérdésekre. Ez nemcsak egyedülálló, de riasztó is, mert Gifford tisztában van vele, hogy nem tud felnőni az alkalomhoz; neki nincsen boszorkányos válasza a kérdésre. Egy hosszú percig töprengett, hallgatta a tűz ropogását és a tenger sóhajtozását. Olyan halkan pihegett, hogy az ő lélegzete is lehetett volna.

Gondolatok tolongtak rendetlen összevisszasággal az agyában. Majdnem kibökte: „Kérdezd meg Monát.” Aztán szégyenkezve észbe kapott. Ilyesmire venné rá az unokahúgát? És akkor minden bevezetés vagy különösebb megfontolás nélkül kimondta:

– Az ember átjött karácsonykor. Az a dolog, a szellem – nem fogom nevén nevezni, te is tudod a nevét –, valamit tett Rowannal. Ez történt. Az ember már nincs az Első utcában. Valamennyien tudjuk. Mindannyian, akik valaha is láttuk, tudjuk, hogy már nincs ott. A ház üres. A dolog rászabadult a világra, a... – Enyhén hisztérikus, falzettes hadarása olyan váratlanul szakadt félbe, ahogy elkezdődött. Lasher, gondolta. De nem mondhatta ki. Sok-sok évvel ezelőtt Carlotta néni megrázta, és azt mondta: „Soha, de soha ki ne mondd azt a nevet, hallod?”

És még most, ezen a csendes, biztonságos helyen sem bírta kimondani. Valami megakadályozta. Mintha egy kéz szorítaná a torkát. Talán a féltés és a kegyetlenség furcsa keveréke, amelyet Carlotta mutatott iránta. A Talamasca krónikája szerint a kikapart szemű Anthát kilökték a padlásszoba ablakából. Édes Istenem! Carlotta nem tehetett ilyet!

Nem csodálkozott, hogy a férje tétovázik, mielőtt válaszolna. Inkább magán csodálkozott a csendben. Baljós toronyként sötétlett föl előtte házasságának iszonyú magányossága.

– Te tényleg hiszed is ezt, Gifford. A szíved mélyén ezt hiszed, édes Giffordom.

Az asszony nem felelt. Nem bírt. Porba volt sújtva. Ők folyton csak veszekednek. Jó idő lesz, rossz idő lesz? Megerőszakolja-e Monát egy vadidegen valamelyik éjszakán, amikor egyedül ballag hazafelé a Szent Károly úton? Ismét fölemelik a jövedelemadót? Megbuktatják-e Castrót? Vannak kísértetek? Vannak Mayfair-boszorkányok? Képes beszélni valaki a holtakkal? Miért viselkednek olyan furcsán a holtak? Mi az ördögöt akarnak a holtak? A vaj nem egészségtelen, és a vörös hús sem az. Idd meg a tejedet. A felnőtt szervezete nem tudja lebontani a tejet, és így tovább, és így tovább.

– Igen, Ryan – felelte már-már szórakozott szomorúsággal. – Hiszek benne. Mert nézd, Ryan, én azt hiszem, amit látok, és én mindig láttam az embert. Te sohasem láthattad.

A rossz igealakot használta. Láthattad. Súlyos hiba. Hallotta az apró, pihegő sóhajokat, amelyekkel férje elhúzódik tőle, el a hit vagy a bizalom lehetőségétől, vissza a saját, jól felépített világába, ahol nincsenek szellemek, és csak egy családi vicc a Mayfair-boszorkányság, ugyanolyan vicces, mint a régi házak, fura hagyatékok, páncélszekrénybe zárt ékszerek és aranypénzek. Ugyanolyan vicces, mint hogy Clancy Mayfair Pierce Mayfairnek lesz felesége, aminek igazán, de igazán nem lenne szabad megtörténnie, lévén mindketten Julien leszármazottai, akárcsak Alicia és Patrick, de mi haszna lett volna közölni velük? Mi haszna? Itt nem létezik ok, nem létezik eszmecsere, nem létezik igazi bizalom.

De van szeretet, gondolta Gifford. Van szeretet, és van egyfajta tisztelet. Senkire nem volt akkora szüksége, mint Ryanre, így azt mondta, amit ilyenkor szokott:

– Szeretlek, drágám. – Csodálatos volt ennyire szívből fakadóan és komolyan kimondani egy ilyen Ingrid Bergman-i sort. – Igazán. – Milyen szerencsés ő.

– Gifford... – Csend a vonal másik végén. Egy jogász gondolkodik némán, az ezüsthajú, kék szemű ember, aki a gyakorlati idegeskedéseket vállalta az egész családért. Miért kellene hinnie a kísértetekben? A kísértetek nem próbálják kijátszani a végrendeleteket, nem pereskednek, nem fenyegetnek adórevízióval, nem bírságolnak meg az ebédhez ivott két martiniért.

– Mi az, drágám? – kérdezte halkan.

– Ha hiszel ebben – mondta Ryan –, ha valóban hiszed, amit most mondtál... ha ez a szellem átjött... és a ház üres... akkor miért nem akarsz idejönni, Gifford? Miért nem jöttél át ma?

– Az a valami elvitte Rowant! – mondta haragosan az asszony. – Ennek még nincs vége, Ryan! – Hirtelen felült. A szokott módon párolgott el minden csepp jóindulata a férje iránt. Fárasztó,

lehetetlen alak, aki zátonyra futtatta az ő életét! Ez az igazság. Bár az is igaz, hogy szereti. De az is, hogy a szellem átjött. – Ryan, te nem érzel dolgokat abban a házban? Nincs vége, még csak most kezdődött! Meg kell találnunk Rowant!

– Reggel megyek érted – mondta Ryan dühösen. A felesége haragja benne is felgyújtotta a haragot. Bár küzdött ellene. – Odamegyek, és hazahozlak!

– Oké, Ryan – felelte Gifford. – Kívánom, hogy megtehesd. – Hallotta a saját hangjában a megadást jelentő rimánkodást.

Csak annak örült, hogy volt bátorsága elmondani azt a kis részt „az emberről". Ő eljátszotta a szerepét, hogy Ryan vitatkozhasson, ledorongolhassa és agyonszekírozhassa a kritizálással majd valamikor. Holnap.

– Gifford, Gifford, Gifford... – dalolta Ryan halkan. – Lemegyek. Ott leszek, mielőtt felébrednél.

Gifford hirtelen elgyöngült. Úgy érezte, mozdulni se tud, míg a férje ide nem jön, míg be nem lép azon az ajtón.

– Jól zárkózz be, kérlek – mondta Ryan –, és feküdj le aludni. Fogadok, hogy a rekamiéra vackoltad be magad, és minden tárva-nyitva áll...

– Ez Destin, Ryan.

– Zárkózz be, ellenőrizd, hogy az éjjeliszekrény fiókjában van-e a pisztoly, és kérlek, kérlek, nagyon kérlek, kapcsold be a riasztót!

Pisztoly! Jóságos Ég.

– Úgyse használom, ha nem vagy itt.

– Épp akkor van rá szükséged, drágám. Amikor nem vagyok ott. Gifford megint elmosolyodott, mert eszébe jutott Mona. Bumm, bumm, bumm!

Csókok.

Máig csókokat leheltek egymásnak. Aztán letették.

Tizenöt éves volt, mikor az első csókot váltotta Ryannel, akivel szerelmesek voltak egymásba. Később, Mona születésekor azt mondta Alicia: „Te szerencsés vagy, mert szereted a magad Mayfairjét. Én emiatt mentem hozzá a magaméhoz!"

Bár akkor és ott elvette volna tőle Monát. Alicia valószínűleg nem tiltakozott volna. Alicia már akkor iszákos volt. Kész csoda, hogy Mona egyáltalán megszületett, pláne ilyen harsogó egészségben! Bár sohase fontolgatta komolyan, hogy elveszi Aliciától a kicsinyét. Hogy utálta mindenki Ellie Mayfairt, akivel ő személyesen sohasem találkozott, mikor meg sem állt Kaliforniáig Deirdre újszülöttjével, Rowannal, hogy megmentse a családi átoktól. Ugyanabban a rettenetes évben halt meg Cortland bácsi, mert leesett a lépcsőn az Első utcában. De megviselte Ryant.

Gifford tizenöt éves volt, és már akkor nagyon szerelmesek voltak egymásba. Nem, gondoljon, ki mit akar, egy csecsemőt akkor sem lehet elvenni az anyjától. Deirdre is abba őrült bele. Cortland bácsi hiába próbálta megakadályozni.

Monának persze sokkal jobb helye lett volna Giffordnál. Azt a hét meg a nyolcát, úgyszólván akárkinél jobb helye lett volna, mint Aliciánál és Patricknál. Gifford a maga módján mindig úgy gondoskodott róla, mint a tulajdon gyermekéről.

A tűz parázzsá omlott. Gifford kezdett fázni. Jobb lesz ismét befűteni. Különben sincs már szüksége sok alvásra. Ha kettő tájban elbóbiskol, éppen kialussza magát, mire megérkezik Ryan. Ez az egyik előnye annak, hogy negyvenhat éves: már egyáltalán nem kell aludnia.

A nagy kőkandalló elé térdelt, leemelt egy kis tölgyfa hasábot a csinosan fölmáglyázott farakásról, és a pislákoló lángokba vetette. Egy marék összegyűrt újságpapír, gyújtós, és már ropogott is, göndören nyalogatta a koromtól fekete téglákat, lehelte Gifford arcába-kezére a fényes meleget, hogy végül kénytelen volt hátrébb húzódni. Váratlanul eszébe jutott valami kellemetlen, aminek a tűzhöz és a családi krónikához volt köze, ám Gifford tudatosan és gondosan ki is törülte az agyából.

Állt a nappaliban, nézte a fehér partot. Most egyáltalán nem hallotta a hullámokat. A szellő a csend vastag pokrócát terítette a világra. A csillagok úgy égtek, mintha a végítélet miatt jöttek

volna közelebb a földhöz. Olyan gyönyörűség volt a szellő tisztasága, hogy Gifford sírni szeretett volna.

Bár addig maradhatna, míg elege lesz belőle; míg vágyakozni kezd az otthoni tölgyek után. Ám ez sohasem történt meg. Mindig előbb kellett távoznia, mint kedve volt. Kötelesség, család – minden alkalommal hazakényszerítette Destinből valami, mielőtt felkészült volna.

Nem mintha nem szerette volna a pókhálót, a vén tölgyeket, a málladozó falakat, a megdőlt házakat, repedezett járdákat, számtalan jó rokonának szíves ölelését. Igen, szerette, csak néha szeretett megszabadulni tőlük.

Ennek vége.

Összeborzongott.

– Bár meghalhatnék! – súgta. Reszkető hangja elhalt a szélben. Átment a nyitott konyhába – amely csak egyetlen cikkelye volt a hatalmas nappalinak –, töltött magának egy pohár vizet, megitta. Aztán kilépett a nyitott üvegajtón, keresztülvágott az udvaron, fölment a lépcsőn az apró dűne fölötti pallóra, és onnan le a tiszta homokra.

Itt már lehetett hallani a Mexikói-öbölt. Megtöltötte az embert a hangja. Semmi sem létezett kívüle. A szellő letépte a horgonyláncokat, eltörölte az érzékelést. Amikor Gifford visszanézett, a nyaraló csalókán kicsinek és jelentéktelennek rémlett, inkább bunkernek, mint mutatós kis tanyának a homoktöltés mögött.

A törvény szerint nem szabad átalakítani olyasmit, ami 1955 előtt épült. Amikor Dorothy dédanya megépíttette gyermekeinek és unokáinak, Destin még nem volt több álmos kis halászfalunál, legalábbis így mesélik. Akkoriban nem voltak toronyházak, nem volt Goofy Golf, csak ez.

A Mayfairek máig őriznek belőle megbújó, apró darabkákat, Pensacolától le a Seaside-ig húzódó mérföldeken át: a csörtető hordák és az építészeti előírások előtti időből maradt, változatos nagyságú és korú, ódon bungalókat.

Váratlanul fagyos öklökkel rohanta meg a szél, mintha fel akarná borítani. Gifford lement a vízhez, mereven nézte a szelíd hullámokat, amelyek lustán nyaldosták a villogó partot. Itt szeretett volna lefeküdni és aludni. Lánykorában megtette. Hol is van biztonságosabb part az ismeretlen destini szakasznál, ahol nem járnak homoki robogók, egyáltalán semmiféle jármű nem zavarhatja az embert ocsmány kerekeivel vagy lármájával?

Ki is volt az a költő, akit Fire Island partján öltek meg? Vélhetőleg álmában gázolták el, bár senki sem tudott biztosat. Borzasztó, egyszerűen borzasztó. A nevére nem emlékezett, csak a verseire. Főiskolai napok; sör; Ryan megcsókolja tánc közben a sétahajón, és megígéri, hogy elviszi New Orleansból. Hazugság! Kínában fognak élni! Vagy Brazíliában? Ryan meg sem állt a Mayfair és Mayfairig, amely szőröstül-bőröstül bekapta, mikor még huszonegy se volt. Emlékszik még vajon a kedvenc költőikre? Hogy szerették D.H. Lawrence versét a kék enciánokról, vagy Wallace Stevens „Vasárnap reggel”-ét.

De nem a férjét hibáztathatja azért, ami történt. Ő nem bírt nemet mondani Ó Evelynnek, Fielding nagyapunak és az összes öregnek, akik annyit törődtek vele, miután a szülei meghaltak. Gifford és Alicia mindig is mintha az öregekhez tartoztak volna. Ryan anyja sohasem bocsátotta volna meg nekik, ha nem tartanak nagy, fehér uszályos esküvőt. És ő sem hagyhatta itt Aliciát, aki olyan kicsi volt, de máris hibbant, és örökösen csak a bajok voltak vele. Még tanulni sem mehetett máshova. Mikor kérte, Ó Evelyn azt válaszolta:

– Mi bajod neked Tulane-nal? Oda villamossal is kimehetsz. – És Gifford kiment. A Sophie Newcomb főiskolára. Kész csoda, hogy másodéves korában elengedték a Sorbonne-ra.

– Te tízrét Mayfair vagy – közölte Ó Evelyn, mikor megbeszélték az esküvőt. – Anyád is hogy megbotránkozna, Isten nyugtassa. Gondold el, hogy szenvedne tőle.

Nem, komolyan nem is került szóba, hogy Gifford elmenjen, és északon vagy Európában vagy akárhol lakjon. A templom miatt tört ki a legnagyobb veszekedés. A Jézus Szent Neve templomban esküdjenek, vagy menjenek vissza az Ír Csatornához, a Szent Alfonzba?

Gifford és Alicia a Jézus Szent Neve iskolában tanultak; vasárnap a felsővárosi Jézus Szent Neve templomban hallgattak misét, az Audubon parkkal átellenben, amelyet egy világ választott el

a vén Szent Alfonztól. Fehér volt a templom, még nem festették ki a hajót, és gyönyörű, fehér márványszobrok álltak benne.

Gifford abban a templomban volt elsőáldozó, ott bérmálták, ott vonult a körmenetben érettségi előtt, kezében csokorral, bokáig érő fehér ruhában, fehér magas sarkú cipőben, mint akit most fognak bemutatni a társaságban.

Esküdjünk a Jézus Szent Nevében! Olyan természetesnek tűnt. Mi volt Giffordnak a Szent Alfonz, a Mayfairek régi temploma? Deirdre Mayfair úgyse tudná meg. Akkor már gyógyíthatatlan elmebeteg volt. De Fielding nagyapu prézsmitált: „A mi templomunk a Szent Alfonz, és te tízrét Mayfair vagy!” Tízrét Mayfair.

– De utálom ezt a kifejezést! Teljesen értelmetlen! – panaszkodott többször is Gifford. – A rétestésztára kell gondolnom tőle.

– Badarság – mondta Ó Evelyn. – Azt jelenti, hogy tízszeresen Mayfair vagy, tíz különböző vérvonal által. Ezt jelenti. Inkább lennél rá büszke.

Esténként Ó Evelyn kiült a tornácra, és addig kötögetett, amíg látott. Mindig szerette nézni a Szent Károly úton az álmos alkonyatokat, a korzózó sokaságot, a villamosokat, amelyek sárga lámpákkal dübörögtek a kanyargó síneken. Por, az még a zaj és a por ideje volt, a légkondicionálás és a padlószőnyeg előtt, amikor Gifford a hátsó udvaron segített leszedni a kötélről a papírmerevvé száradt, mosott ruhát. Embereket lehetett csinálni az ódon kis ruhacsipeszekből, faemberkéket, parányi kalapban.

Igen, az öregekhez tartoztunk, gondolta Gifford. Anyja örökösen beteg volt, szenvedett, remeteéletet élt, zárt ajtók mögött járkált föl-alá, aztán meghalt, mikor a lányai még kicsik voltak.

De Gifford továbbra is szerette azt a régimódi életet, amelyben a Szent Károly úton sétált Ó Evelynnel, aki sose vált meg a botjától, vagy felolvasott Fielding nagyapunak.

Nem, gondolta, sose akartam elmenni igazából. Sose maradt sokáig egyik modern amerikai városban sem. Dallas, Houston, Los Angeles nem az ő ízlése volt, még ha kezdetben nagyon vonzotta is a tisztaságuk és a praktikusságuk. Emlékezett, mikor először járt Los Angelesben. A csodák városa! De gyorsan el is fáradt azokon a helyeken. Destinnek is az a varázsa talán, hogy olyan közel van az otthonhoz. Semmiről sem kell lemondanom, hogy ide jussak. Ha padlóig nyomom a gázpedált, alkonyatkor már láthatom is New Orleanst, a svábbogarak, a korhadás, a családunk és a sok-sok boldog ember otthonát.

Eszébe jutott az a Hilaire Belloc-idézet, amelyet az apja halála után talált a papírok között:

Hol katolikusan néz föl a napra a világ,
Én részemről mindig is így találtam legalább,
Ott van zene, hahota, folyik a veresbor, a jó
Benedicamus Domino!

– Hadd áruljak el neked egy kis titkot – mondta egyszer az anyja, Laura Lee. – Ha valaki tízrét Mayfair, mint te, az sose lehet boldog New Orleanson kívül. Ne is fáradj. – Hát, talán igaza volt. Tízrét, tizenötödrét. De boldog volt-e Laura Lee? Gifford máig emlékszik nevetésére, karcos, mély hangjára: – Drága lányom, túl beteg vagyok én ahhoz, hogy a boldogságra gondoljak. Hozd ide a *Times-Picayune*-t, és adj egy csésze forró teát.

Ha elgondolja, hogy Monában több a Mayfair-vér, mint bárkiben a klánban! Akkor micsoda Mona? Huszadrét? Látnia kell azt a számítógépes családi térképet, az összes vérvonalat, az egymással házasodó háromszoros-négyszeres unokatestvérek végtelen grafikonját! Igazából azt akarta tudni: került-e az utóbbi négy-öt nemzedékben friss vér a családba?

Ez már kész nevetség, ahogy a Mayfairek Mayfairekkel házasodnak, nem is fáradva azzal, hogy megmagyarázzák a kívülállóknak. Most pedig Michael Curry ott van egyes-egyedül abban a házban, és csak az isten tudja, hova ment Rowan, a tulajdon érdekében ellopott gyermek, aki visszajött, hogy magára zúdítsa az átkot...

Ryan mondta egyszer, egy különösen meggondolatlan pillanatában:

– Tudod, Gifford, két dolog számít az életben: a család és a pénz. Hogy ilyen nagyon gazdag legyen az ember, mint mi, és így körülvegye a család.

Hogy kacagott Gifford! Április tizenötödikén kellett lennie, Ryan épp kitöltötte az adóbevallását. De az asszony tudta, hogyan kell ezt érteni. Gifford nem volt se festő, se énekes, se táncos, se zenész. Ryan se. A pénz és a család töltötte ki a világukat. Mint mindazokét a Mayfairekét, akiket Gifford ismert. Nekik nem pusztán családot, de klánt, nemzetet, vallást, megszállottságot jelentett a család.

Sose lett volna életem nélkülük, gondolta, és ki is mondta a szavakat úgy, ahogy itt szerette, ahol a tengeri szél fölfalt mindent, ahol úgy megrészegült a hullámok összefolyó robajától, hogy énekelni lett volna kedve. Énekelnie kellene.

Hát még Monának milyen jó élete lesz! Mona arra a főiskolára megy, amelyikre akar! Mona maradhat vagy mehet. Választhat. Most éppen nincsen megfelelő unokatestvér, aki a férje lehetne? Dehogy nincs! Gifford húszat is tudna, ha megerőltetné az agyát, de nem akarja. Monának olyan szabadsága lesz, amilyen Giffordnak sose volt. Mona erős. Gifford álmaiban Mona mindig nagyon erős volt, és olyan dolgokat tett, amilyenekre senki sem volt képes, például végigsétált egy magas fal tetején, és azt mondta: „Gyere csak fel, Gifford néni!” Az egyik álmában Mona egy repülőgép szárnyán ülve cigarettázott, miközben szálltak a fellegek között, és ő, Gifford, rémülten kapaszkodott egy kötélhágcsóba.

Mozdulatlanul állt a parton, félrehajtotta a fejét, hogy a szél az arcába csapja a haját, és eltakarja vele a szemét. Lebegett, a szél tartotta egyenesen. Ó, de gyönyörű ez, milyen gyönyörű! És Ryan érte jön, hogy hazavigye. Ryan itt lesz. Talán csoda történt, és Rowan él! Rowan haza fog jönni! Minden meg lesz magyarázva, és ismét felragyog Rowan első hazatérésének fáklyája!

Igen, süllyedj le a homokba, és aludj. Álmodj róla. Gondolj Clancy ruhájára. Segítened kell neki, az anyjának fogalma sincs az öltözködésről. Hamvazószerda van már?

Nem látta a karóráját az egek fényeinél. Még a hold sem segített, holott vakítóan izzott a vízen, ám Gifford a csontjaiban érezte, hogy elkezdődött a nagyböjt; hogy messze New Orleansban a Király és a Comus összenyitották báltermeiket, és udvaroncaik az utolsó húshagyókeddi pukedliknél tartanak. A farsangnak vége.

Be kell mennie. Ryan is megmondta, hogy menjen be, zárjon be mindent, és kapcsolja be a riasztót. Meg kell tennie, mert Ryan mondta. Majd egy este, ha nagyon fog haragudni a férjére, úgyis itt alszik a homokban, szabadon, biztonságban, a csillagok alatt, mint egy vándor. Ezen a parton, ahol egyedül lehet az ismert világ legősibb részeivel: a tengerrel és a homokkal. Ez bármelyik korban lehetne, bármelyik könyvben, bibliai időkben, a legendák Atlantiszában. Ám egyelőre tedd azt, amit Ryan mond. Az isten szerelmére, nehogy itt találjon alva, mikor jön, mert nagyon dühös lesz!

Ó, bár itt lenne most Ryan!

Tavaly, azon az éjszakán, mikor Deirdre Mayfair meghalt, Gifford sikoltva ébredt, Ryannek kellett lefognia. „Valaki meghalt!” – sikoltozta. Ryan akkor engedte csak el, mikor megcsörrent a telefon. „Deirdre az, Deirdre!”

Azt is meg fogja érezni, ha Rowannal történik valami? Vagy Rowan túl messze van a nyájtól? Talán már meg is halt, valami undorító, cudar halállal, talán alig néhány órával a távozása után? Nem, mert jöttek tőle levelek és üzenetek, Ryan is megmondta, hogy pontos volt minden kódszám. És Rowan csakugyan felhívta külföldről azt a kaliforniai orvost.

Ó, majd holnap megtudunk valamit attól az orvostól! Elfordult a tengertől, megindult a sötét dűne és a dűne tetején a puha fényfonál felé.

Alacsony házak az egyik oldalon és a másikon, követik egymást a végtelenségig, aztán egy toronyház baljós tömege, megtűzdelve apró lámpákkal, figyelmeztetésül az alacsonyan szálló gépeknek; a messzeségben, ahol kanyarodik a föld, a kisváros fényei, és kint a tengeren a fellegek göndörödnek a holdvilágnál.

Igen, ideje bezárni és lefeküdni, De a tűz mellett. Ideje aludni, azzal az éber nyúl-álommal, amelyet mindig élvezett, ha egyedül volt, és még égett a tűz. Meg fogja hallani, mikor fél hatkor kattan a kávéfőző; hallani fogja az első hajót, amely a part felé tart.

Hamvazószerda. Édes vigasztalódást érzett, hitből és jámborságból elegyítve. Porból lettél, porrá leszesz. Állj majd meg, hogy hamuval illessék a homlokodat. És ha eljön az idő, vágd le a szentelni való pálmát Virágvasárnapra. És nagypénteken vidd el a templomba Monát, Pierce-t, Clancyt és Jennt, hogy megcsókoljátok a keresztet, mint régen. Talán a kilenc templomot is végigjárjátok, ahogy akkor volt szokás. Ő, Ó Evelyn és Alicia kilenc templomot jártak végig, amelyek akkor még mind felsővárosinak számítottak, azokban a napokban, amikor a várost sűrűn lakták a katolikusok, az igazi, hívő katolikusok. Jézus Szent Neve, Szentlélek, Szent István, Szent Henrik, Segítő Szűz Mária, az Örök Segedelem Anyja kápolna, Miasszonyunk menetele, Szent Alfonz, Szent Teréz. Megvolt a kilenc?

Nem mindig fáradtak azzal, hogy olyan messze menjenek, mint a Szent Patrik, vagy a színesek temploma a Louisiana úton, bár bizonyosan jártak ott is, mert a katolikus templomokban nem létezett a szegregáció, és a Szentlélek szép templom volt. Az a legszomorúbb, hogy Ó Evelyn máig emlegeti a Szent Mihályt, amelyet lebontottak. Marianne kuzin a Szent Mihályban volt irgalmasnővér. De szomorú, ha lebontanak egy templomot és egy zárdát, szomorú, ha ezeket az emlékeket eladják a bontó vállalatnak! És ez a Marianne is Julien sarja volt, legalábbis ezt mondták róla.

Mennyi maradt ezekből a templomokból? Nos, az idei nagypénteken majd elhajt a Szent Károly és az Amelia sarkára, és ráveszi Monát, hogy keressék meg őket. Mona szeret rosszhírű helyeken kószálni. Ezzel fogja beleugratni: „Gyere! Meg akarom találni nagyanya kilenc templomát! Szerintem még megvannak!” Vajon Ó Evelynt is rá tudnák beszélni, hogy jöjjön? Hercules hozhatná autóval, miközben ők gyalogolnak. Ó Evelyn nem gyalogolhat, ahhoz már túl öreg. Butaság lenne ilyet várni tőle.

Mona kapna az alkalmon, csakhogy Mona megint kérdezgetni kezdene arról a gramofonról. A fejébe vette, hogy most, miután felújították az Első utcai házat, valaki rá fog találni a gramofonra a manzárdban, és neki adja. Nem tudja, hogy a gramofon nem is a manzárdban van, hanem a gyöngyökkel együtt olyan helyen rejtőzik, ahol senki...

A gondolat félbeszakadt. Egyszerűen kirepült Gifford agyából. Most ért a palló tetejére, és lenézett a házára, a nappali négyszögére, a melegen, kitartóan lobogó lángokra, és a zegzugos, krémszín bőrdíványokra a karamellszínű, csempés padlón.

Valaki volt Gifford házában. Valaki állt a rekamié mellett, amelyen Gifford átszundikálta az estét, a tűz mellett állt. Még a lábát is föltette a kandallóra, úgy, ahogy Gifford szerette, főleg, ha mezítláb volt, hogy érezze a kőben bujkáló hideget.

Ez az ember nem volt se mezítlábas, sem lezser, sőt, nagyon tip-topnak tűnt a lángok fényében. Igen magas volt és „királyian vékony”, mint Edwin Arlington Robinson régi versében Richard Cory.

Gifford valamivel lassabban folytatta útját a pallón, majd átlépett a szélből a hátsó udvar viszonylagos csendjébe és melegébe. Háza olyan volt az üvegajtó mögött, mint egy kép. Csak ezzel az emberrel volt valami baj. És nem is a sötét tweedzakójával vagy a gyapjúpulóverével, hanem a hajával, a hosszú, fényes, fekete hajával.

Úgy omlik a vállára, mint Krisztusnak, gondolta Gifford, és valóban, mikor az ember megfordult és ránézett, a bóvli Krisztusokra kellett gondolni, azokra a csiricsáré képekre, amelyeket ha ide-oda forgatnak, Jézus nyitja-csukja a szemét, csupa üvöltő szín és rögtön felfogható csinosság: omlatag fürtök, omlatag ruhák, gyengéd mosoly, amelyben nincs titok és nincs szenvedés. Még a szakálla és a bajusza is olyan ápolt volt, mint a családi Krisztusoké. Szentes és ünnepélyes lett tőlük az arca.

Igen, ilyesféle volt ez az ember. Ki az ördög ez az ember? Szomszéd, aki betévedt az első ajtón, hogy huszonöt amperes biztosítékot vagy elemlámpát kunyeráljon? Harris tweedben?

A nappaliban bámulta a tüzet, hosszan hullámzó Jézus-arcélét mutatva Giffordnak, majd lassan megfordult, és úgy nézett az asszonyra, mintha egész idő alatt hallotta volna, ahogy a széljárta sötétben mozog, de csak most ért hallótávolságba, hogy néma kérdőjelként álljon az acélkeretes ajtóban.

Premier plánban hirtelen felragyogott mindent jóvátevő, lenyűgöző szépsége, amely elbírta a különc hajviseletet és a drága ruhákat. Akkor a kísértő szépségen kívül még valami más döbbentette meg az asszonyt: egy aroma, csaknem illat.

Bár nem édes volt ez az illat. Nem virág, nem cukor, nem fűszer, nem; de nagyon hívogató. Gifford szeretett volna mély lélegzetet venni. Valahol érezte már ezt az illatot, nem olyan régen. Igen, megrohanta máskor is már ez a különös éhség. De most nem emlékszik. Akkor nem is tűnt fel a sajátos aroma... Az arkangyalos éremhez van valami köze. Ó, a medál! Majd meg kell néznie, hogy a retiküljében van-e. De milyen butákat is gondol, miközben idegen van a házban!

Tudta, hogy gyanakodnia kellene. Azonnal ki kellene derítenie, még mielőtt belép a házba, hogy ki az, és mit akar. Ám eddig élete összes ilyen ijedtségét sikerült megúsznia, és a végén félig-meddig restelkedett, amiért ekkora felhajtást csinál. Vele még sohasem történtek igazán rossz dolgok.

Talán szomszéd, vagy valaki, akinek defektet kapott az autója. Valaki, aki észrevette az alvó, magányos partszakaszon a tüze fényét, vagy a kéményből szálló szikrákat.

Nem annyira aggasztotta, mint izgatta, hogy itt áll a házában, a tulajdon tüze mellett ez az idegen, és őt nézi. Nem volt fenyegető az arca vagy a viselkedése, sőt, ugyanazt a kíváncsiságot és meleg érdeklődést látszott érezni az asszony iránt.

Figyelte, ahogy Gifford belép. Az asszony már csukta volna az üvegajtót, de meggondolta magát.

– Tessék? Mit tehetek önért? – kérdezte. Az öböl ismét csak susogott. Gifford háttal állt a világ végének, és a világ végén csend volt.

Az illat fullasztóvá erősödött, betöltötte a szobát. Elkeveredett a kandallóban égő tölgyfahasábok, a megpörkölt téglák, a hideg, friss levegő szagával.

– Jöjj hozzám, Gifford! – felelte puha, megdöbbentő egyszerűséggel. Jöjj karjaimba!

– Nem hallottam magát. – Mielőtt észbe kapott volna, már hullottak is a szájából a szavak, mesterkélt, kínos mosolytól kísérve. Közelebb húzódott a tűz melegébe. Az illat olyan kéjes volt, hirtelen semmi mást nem akart tenni, mint lélegezni. – Ki maga? – Megpróbált udvariasan beszélni. Hanyagul. Normálisan. – Ismerjük egymást?

– Igen, Gifford! Ismersz engem. Tudod, ki vagyok – mondta. Dallamos volt a hangja, mintha verset szavalna, pedig nem rímekben beszélt, csak külön körüldédelgetett a szája minden szótagot. – Láttál, mikor nem voltál több, mint kicsi lány. – Az utolsó szót gyönyörűen ejtette. – Tudom, hogy láttál. Most nem emlékszem a pillanatra, te emlékezhetsz kettőnk helyett. Gifford, gondolj vissza, gondolj vissza a poros tornácra, az elvadult kertre! – Szomorúan töprengőnek látszott.

– Nem ismerem – mondta az asszony, de hiányzott a hangjából a meggyőződés.

Az ember közelebb jött. Arccsontjait finoman faragták, és a bőre, ó, milyen selymes és makulátlan volt a bőre! Bizonyosan különb egy bóvli Krisztusnál. Ó, sokkal inkább emlékeztet Dürer híres önarcképére!

– Salvator Mundi – suttogta Gifford. Nem az a címe annak a festménynek?

– Elveszítettem az utóbbi évszázadokat – mondta az ember –, ha ugyan valaha is az enyéim voltak, miközben azért küzdöttem, hogy bár a legegyszerűbbikét is lássam a szilárd dolgoknak. Ám most régibb emlékeket és igazságokat követelek magamnak, melyek előbb voltak Mayfair-szépségeim becézgetésénél. És krónikáimra kell hagyatkoznom, mint az emberek szokták, e szavakra, melyeket kapkodva írtam, miközben sűrűsödött a fátyol, keményedett a hús, megfosztva engem a szellem távlatától, mely talán a mostaninál gyorsabbá és könnyebbé tette volna győzelmemet.

Gifford. Magam írtam le a Gifford nevet. Gifford Mayfair, Gifford, Julien unokája. Gifford eljött az Első utcába. Gifford látta Lashert, ugye, igazat mondok?

Az asszony megmerevedett a név hallatán, és alig értette a zsolozsmázó folytatást.

– Igen, megfizettem az árat az összes nyivákoló porontyért, de csak azért, hogy visszakapjak egy még csodásabb sorsot, és neked egy még csodásabb, még tragikusabb szerelmet.

Olyan volt beszéd közben, mint Krisztus, amilyennek Dürer festette, talán szándékosan, egy kicsit bólogatott a nagyobb nyomaték kedvéért, ujjai templomtornyot formáltak egy futó pillanatra,

majd szétröppentek a levegőbe. Krisztus, aki nem tudja, hogyan változtasson a világon, valamelyik apostolt kell kérdeznie a tizenkettő közül, de azt tudja, hogy meg fog halni a kereszten.

Gifford agya kiürült. Egyáltalán nem működött, nem tudott választ vagy tervet kidolgozni. Lasherl Teste hirtelen közölte vele, mennyire meg van rémülve: fölemelte a kezét, és tördelte, ahogy szokása volt. Ujjai elmosódott szárnyként repestek a látótere szélén.

Pulzusa meglódult, és annyira elöntötte a forróság, hogy már nem is látta az embert, csak a szépséget érzékelte, mint egy ablaküvegről visszaverődő, eltorzult tükörképet. Rettegése bénítóvá fokozódott, és újabb kényszeres mozdulatot erőszakolt rá: a homlokához kellett kapnia. Akkor az ember keze egy mindent kioltó, sötét villanással előrevágódott, és megmarkolta Gifford csuklóját. Forró, fájdalmas volt a szorítása.

Az asszony behunyta a szemét. Annyira félt, hogy egy pillanatra kiesett a világból. Nem is élt. Lekapcsolódott a tér-időről; ismét fölemelkedett a félelem, aztán lecsapott, és ostora a rettegés felé űzte Giffordot. Bőre érezte az ember ujjainak szorítását, orra érezte a tömény, forró, hívogató illatot.

– Engedjen el! – könyörgött haragos, dacos rémülettel.

– Mit akartál tenni, Gifford – dalolta csaknem félénken a mézízű hang. Most egészen közel állt az asszonyhoz. Ijesztően magasra nőtt, már-már szörnyszülötté, megvolt két méter is, Gifford nem tudta felbecsülni, csak azt, hogy a szörnyszülöttséghez közelít ez a törékeny lény, akinek a homlokcsontjai nagyon plasztikusan kirajzolódnak a sima bőr alatt.

– Mit akartál tenni? – ismételte gyerekesen, nem nyűgösen, csak nagyon ártatlan és fiatal hangon.

– Keresztet akartam vetni! – suttogta rekedten az asszony. Meg is tette, kitépte magát az ember markából, és elölről kezdte, az Atyának, a Fiúnak és a Szendéteknek nevében, ámen! Magában mondta a szavakat. Összeszedte az erejét, és az ember szemébe nézett. – Maga nem Lasher! – mondta ki a szót, amely csaknem elhalt az ajkán. – Maga csak egy ember! Egy ember, aki itt áll!

– Lasher vagyok – felelte olyan gyöngéden, mintha szavai érdességétől szeretné védeni az asszonyt. – Lasher vagyok, testté lettem, és eljöttem megint, gyönyörűségem, Mayfair-boszorkányom! – pergette a szépen, gondosan formált szavakat. – Hús és vér vagyok, igen, ember vagyok ismét, igen, és szükségem van rád, szépségem, Gifford Mayfair! Vágj meg, és vérezni fogok. Csókolj meg, és felszítod szenvedélyemet. Győződj meg róla magad.

Megint bekövetkezett a szétkapcsolás. A rettegés nem lett fásabb, fakóbb, kezelhetőbb. Aki ennyire megrémült, az beleájulhat az irgalmas öntudatlanságba, és Gifford fontolgatta is egy pillanatig a megoldást, de tudta, ha megteszi, akkor vége. Előtte állt az ember, belőle jött az illat, amely elárasztotta Giffordot. Alig félméternyiről tekintett le az asszonyra, sugárzó, átható pillantású, esdeklő szemével, és az arca olyan sima volt, mint egy gyermeké, a szája majdnem olyan rózsás, mint a gyerekek szája.

Mintha észre sem vette volna, mennyire szép, vagy inkább öntudatlanul használta a szépségét, hogy elkápráztasson, felzaklasson, vigasztaljon, elzsongítson. Mintha nem magát látta volna Gifford szemében, hanem az asszonyt.

– Gifford! – súgta. – Julien unokája!

Hirtelen olyan iszonyú lett, olyan baljós, mint a gyerekkori szorongások a vigasztalan sivárságban, amikor a térdeit átkulcsolva sírt, még a szemét sem merte kinyitni, annyira félt a recsegő háztól, félt anyja nyögésétől, félt a sötétségtől, amely fáradhatatlanul rajzolta magából a borzalmakat.

Kényszerítette magát, hogy lesüsse a szemét, érezze a pillanatot, a talpa alatt a csempét, a tűz idegesítően fáradhatatlan lobogását, hogy lássa a kezét, milyen hófehér, és öregesen dagadnak rajta az erek, aztán fölnézzen a hullámzó, sötét hajtól koszorúzott, sima, derűs Krisztus-arcra. Faragott ereszek a selymes fekete szemöldöknek, finom csontgyűrűk a szeme körül, amitől még élénkebb lesz a tekintete. Férfias állkapocs, ami erőt és formát ad a rövidre nyírt, fényes szakállnak.

– Menjen innen! – Milyen gyámoltalan, milyen siralmas volt a hangja! Elképzelte a pisztolyt a szekrényben. Most tudta meg, hogy mindig vágyott az ürügyre, amikor használhatja. Érezte

emlékeiben a korditot, és a gretnai betonfalú lőtér piszokszagát. Hallotta Mona ujjongó biztatását. Érezte, mekkorát szökken az a nagy valami, amikor meghúzza a ravaszt. Ó, hogy vágyott rá!

– Jöjjön vissza reggel! – mondta, erélyes bólogatással kísérve a szavait. – Távoznia kell a házamból. – Még a medál is eszébe jutott. Istenem, miért nem tette a nyakába? Fel akarta tenni. Szent Mihály úr, védj bennünket a harcban!

– Menjen innen!

– Nem tehetem, szépségem, Giffordom – felelte, mintha lassú ütemű melódiát énekelne.

– Őrültségeket beszél! Nem ismerem magát! Ismételten kérem, hogy távozzék! – Hátra akart lépni, de nem mert. Az ember arcában váratlanul megfakult a varázs vagy a részvét. Gyanakodva, sőt talán epésen bámult Giffordra. Valóban gyermekarc volt, mozgékonyságával, bubájával, felvillanó érzelmeinek önfeledt gyorsaságával. Milyen sima, tökéletes a homloka! Micsoda arányok! Dürer volt vajon ilyen tökéletes?

– Emlékezz rám, Gifford! Bár én emlékezhetnék rád. A fák alatt álltam, mikor láttál. Bizonyosan ott álltam. Mondd el, mit láttál. Segíts emlékezni, Gifford! Segíts képpé szőni a szálakat! Eltévedtem ebben a forróságban, tele vagyok ősi gyűlöletekkel és sérelmekkel, ősi tudatlansággal és kínokkal! Biztos, hogy bölcs voltam, mikor láthatatlan voltam! Bizonyosan közelebb álltam a légi angyalokhoz, mint a földi ördögökhöz! De ó, mily hívogató a hús! Nem fogom elveszíteni ismét, nem fognak elpusztítani! Testem élni fog! Ismersz engem. Mondd, hogy ismersz.

– Nem ismerem magát! – vágta oda az asszony. Hátrált, de csak egy lépést. Olyan kevés választotta el őket. Ha megfordulna, és futásnak eredne, az ember elkapná a nyakát. Giffordban újra fölágaskodott a félelem, az esztelen félelem, hogy ráteszi a hosszú ujjait az ő nyakára, mert megteheti, senki sem akadályozhatja meg benne, az emberek ilyeneket szoktak csinálni, és ő kettesben van vele, mindez lassan őrlődött az agyában, de mégis megszólalt:

– Takarodjon innen, hallja, mit mondok?

– Nem tehetem gyönyörűm – felelte az ember, kissé felvonva szemöldökét. – Szólj hozzám, mondd el, mit láttál réges-régen, mikor eljöttél a házba?

– Miért akar engem? – Megkockáztatott még egy lépést. Mögötte nyúlik el a part. És ha futásnak eredne, keresztül az udvaron, föl a pallóra? Akár a rémálmok puszta földje, olyan a hosszú homokpart. Nem megálmodta réges-régen? Soha, de soha ki ne mondd azt a nevet!

– Most ügyetlen vagyok – mondta váratlan, szívből jövő őszinteséggel. – Azt hiszem, szellemként kecsesebb voltam, nem igaz? A kellő pillanatban jöttém-mentem. Most csak csetlek-botlok az életben, mint mindannyian. A Mayfairjeimre van szükségem, mindőtökre szükségem van. Lehet-e, hogy énekelek egyszer még egy hallgatag, szépséges völgyben, a szurdokban, a hold alatt? Hogy még egyszer összegyűjthetlek benneteket a körben? Ó, Gifford, most már sose lesz ilyen szerencsénk! Szeress engem, Gifford.

Elfordult, mintha szenvedne. Nem akart, nem várt részvétet az asszonytól. Nem érdekelte. Egy hosszú, sebzett percig hallgatott, és tompán bámult a konyha felé. Volt valami mérhetetlenül kísértő az arcában, a viselkedésében.

– Gifford – szólalt meg –, mondd el, mit látsz bennem? Szépnek látsz? – Megfordult. – Nézz rám.

Lehajolt, és úgy csókolta meg Giffordot, mintha itatóra ereszkedő madár kóstolna a vízbe, olyan sebesen, azzal a szédítő szárnycsapással; az illat hullámokat vetett, mintha állat szaga lenne, olyan jó, meleg szag, kutyáé vagy madáré, ha kiveszik a kalitkájából. Szája rátapadt Giffordére, hosszú ujjai felkúsztak az asszony nyakán, hüvelykujja gyengéden cirógatta Gifford állkapcsát és arcát. Mikor a nő megpróbált elmenekülni, mélyen magába zárkózni, ahol egyedül lehet, és senki sem bántja, hirtelen kéj sugárzott szét az ágyékából. Olyan váratlan volt, hogy nem tudott tiltakozni. Az ember fogta, hogy össze ne essen, ő tartotta gyengéden a nyakát, és a két hüvelykujja mintha a torkán nyugodott volna. Borzongás futott végig az asszony hátán, és leszaladt a karjain. Úristen, el fog ájulni. Elájul.

– Nem, nem, drágám, dehogy bántanálak. Mi lenne akkor a győzelmemből, Gifford?

Akár egy dal. Gifford szinte hallotta ütemét, melódiáját, ahogy folytak a szavak a sötétségben. Az ember megint megcsókolta, és megint, és a hüvelykujja nem zúzta össze Gifford gégéjét. Az asszony karja bizsergett.

Hirtelen nem találta a kezét, aztán rádöbbent, hogy a tenyere az ember mellén pihen. Persze nem tudta eltolni. Ez itt férfi, vitathatatlanul erősebb, úgyhogy fölösleges kapálózni. Aztán az illathoz hasonlóan öntötte el a lüktető izgalom; kéjes rándulás borzongatta végig, majdnem olyan volt, mint egy kielégülés, ám ez a kielégülések hullámát ígérte, és ennyi kielégülés már nem több a folyamatos megadásnál.

– Igen, add nekem! – mondta az ember, ismét azzal a gyermeki egyszerűséggel. – Te nekem lettél. Az enyémnek kell lenned.

Elengedte az asszonyt, aztán megfogta a karját, és gyöngéden felemelte a padlóról. Gifford arra tért magához, hogy fekszik a hideg csempén, a szeme nyitva van, látja és hallja, amint az ember lerántja a gyapjúzokniját, és azon tűnődött, nem fog-e szúrni a pulóver. Milyen érzés lesz megölelni valakit, aki ilyen szúrós, vastag pulóvert visel? Szólni próbált, de az illat fölkavarta a gyomrát, illetve inkább összezavarta. Az ember előrehulló haja selymesen cirógatta az arcát.

– Úgyse teszek ilyet! – mondta, ám a hangja szórakozottan, lanyhán, erőtlenül csengett. – Távozz tőlem, Lasher, távozz tőlem! Mondom neked, hogy távozz! És Stella azt mondta anyának... – A gondolat elillant, mint a pára. Egy kép villant át az agyán, egy régi kép, unokanővéréről, a kamasz Deirdre-ről: virágos ruhában, csukott szemmel nyúlik el a tölgyfa ágán, előrelöki a medencéjét, a Gonosz Gondolatok és Fajtalan Simogatások arca, az önkívület arca! Ő, Gifford, a fa alatt állt, és látta az ember elmosódó körvonalát, felvillanó alakját, és az ember Deirdre-rel volt.

– Szabadíts meg minket a gonosztól – suttogta.

Élete negyvenhat évében egyetlen másik férfi érintette meg így, egyetlen másik férfi tépte le róla a ruhát így, tréfából vagy ügyetlenségből, fúrta bele magát, és csókolta a nyakát. Ez test volt, nem szellem, igen, test. Átjött. Nem bírom! Istenem, segíts!

– Őrangyalom, jó barátom... – Elhagyták a szavak. Nem egyezett bele, de tudomásul kellett vennie a szörnyűséget, hogy nem is tiltakozott. Nem volt más, csak ez az ocsmány passzivitás, ez a zűrzavar, hiába próbált fogást találni a vállán, hogy ellökhesse, a tenyere lecsúszott a puha gyapjúszöveten, Lasher kíméletlenül elélvezett benne, épp akkor, amikor Giffordot is sodorni kezdték a hullámok oda, ahol sötétség van, és csend és béke.

De nem odáig.

– Miért? Miért csinálod ezt? – Hangosan beszélt? Lebegett, szédült, eltelt édes és átható érzésekkel, olyanokkal, mint az illat, és Lasher hímtagjának hatalmas lendülete, a döfölés, ami olyan természetes és jó. Az oldalára fordult, mert azt hitte, abbamaradt, aztán észbe kapott, hogy meg se moccant. Lasher megint beléje nyomta magát.

– Édes Gifford – dalolta. – Illik mátkámul a szurdokban, a körben. Mátkám!

– De hiszen te bántasz engem! – mondta az asszony. – Ó, istenem! Anya! Segíts! Isten! Valaki!

Lasher újból eltakarta a száját a szájával, újból megöntözte magjának forró vetésével, olyan sok volt, hogy kicsorgott Giffordból. Hánykolódott az édes, puha igézetek árjában.

– Segítsen valaki!

– Nincs itt senki, drágám. Ez a világmindenség titka – mondta Lasher. – Ez az én motívumom, az én kiáltásom. Ez az én üzenetem. Ugye, milyen jó? Egész életedben azt mondogattad magadnak, hogy nem fontos...

– Igen...

– Hogy vannak fennköltebb dolgok, de most már megérted, hogy az emberek a kárhozatot kockáztatják ezért, ezért a húsért, ezért az önkívületért.

– Igen...

– Tudod, hogy akármi voltál, vagy leszel, most élsz, és velem vagy, és benned vagyok, te pedig ez a test vagy, mindegy, mi lehetsz még ezenkívül. Gyönyörű Giffordom!

– Igen...

– Teremts nekem gyermeket. Lássad őt, Gifford. Lássad parányi tagjait, amint fölbukik a tudatba; lásd meg, emeld ki a sötétből. Légy álmaimnak boszorkánya, Gifford, légy az én gyermekem anyja.

Sütött rá a nap, kellemetlenül melegítette a vastag szvetter, és hirtelen fölébresztette a fájdalom; addig lökte a magasba a ködön át, amíg ki nem nyílt hunyorgó szeme, de nem a ködre, hanem a vakító égre.

A fájdalom kígyózott, lüktetett. Ezek görcsök. Fájások! Ráparancsolt a kezére, hogy csússzon be a lába közé. Nedves volt. Fölemelte a kezét, hogy lássa a vért. Az arca elé tartotta, és a vér rácsöpögött. Érezte. Még a vakító izzásban is látnia kellett, milyen vörös.

Hirtelen lecsapott rá a víz; nagy, jéghideg, iszonyú erejű hullámok söpörtek át rajta, majd úgy haltak el, mintha a szél szippantaná magába őket. A hullámverésben feküdt! Keleten fölkelt a nap az izzó felhősánc mögött, és végigmosta a kék eget.

– Ó, látod ezt? – suttogta Gifford.

– Sajnálom, drágám – mondta Lasher. Nagyon messze állt, rémalak volt a ragyogásban, olyan sötét, hogy Gifford semmit sem látott belőle, csak a lobogó, hosszú haját. Majd visszajött az asszonyhoz, milyen selymes a haja, milyen finom és fekete, milyen illatos, ám ő már csak egy távoli alak, aminek van még illata, hangja, de semmi több.

– Sajnálom, gyönyörűségem. Annyira akartam, hogy éljen, és tudom, hogy te is igyekeztél. Sajnálom, édesem, szerelmetes Giffordom. Nem akartalak bántani. Úgy iparkodtunk mindketten! Én Uram, én Istenem, bocsáss meg! Most mitévő legyek, Gifford?

Csönd. Ismét jöttek a hullámok.

Elment az ő nádszálvékony, selymes hajú Krisztusa, aki olyan sokáig beszélt hozzá? A víz átcsapott Gifford arcán. Olyan jó volt. Mit is mondott, valamit a városkáról, ott van lent a betlehem, apró, gipsz istengyermek fekszik a szénában, és ott vannak a barna csuhás fráterek. Nem akart pap lenni, csak egy a testvérek között. „Te nagyobbakra rendeltettél.”

Egy percre megszakította a fájdalmat az elveszett órák, elveszett szavak és képek érzése, Gifford is járt Assisiben, el is mesélte. Ferenc az ő szentje. Kihozná Lasher az érmet? A retiküljéből? Az Szent Mihály, de akkor is kéri. Lasher meg fogja érteni. Aki érti Szent Ferencet, az érti az arkangyalt is, az ismeri a szenteket. Kérni is akarta, de Lasher egyre csak mesélt a dalokról, amelyeket énekel , az olasz dalokról meg a latin himnuszokról természetesen, és a napsütésben fürdő itáliai dombokról, aztán meg a sötét, hideg ködről, amely megáll Donnelaith fölött.

Émelygett, sós volt az ajka. A keze annyira kihűlt, hogy az már fájt. Csípte a víz! Megint jött a tenger, balra gördítette, a homokra, amely szúrta Gifford arcát. A hasában elviselhetetlen volt a kín. Ó, Istenem, ekkora kínt akkor lehet csak érezni, ha... ha mi? Segíts rajtam!

Visszahullott jobbra; kinézett a Mexikói-öböl izzásába, belenézett a reggel kohójába. Uramisten, hát igaz, és ő nem bírta megfékezni, az pedig átnyúlt a suttogó titkok és fenyegetések tüskebozótján, és megölte.

Mi lesz Ryannel nélkülem? Mi fog történni Pierce-szel, ha nem leszek ott? Clancynek szüksége van rám! Nem tarthatják meg az esküvőt, ha velem ez történik! Tönkretesz mindent! Az istenért, hol van Rowan? És melyik templomban esküsznek? Nem szabad visszamenniük a Szent Alfonzba! Rowan!

Hirtelen lázas szorgalommal készítette a listákat és a rendeléseket, és elsodródott, és telefonálni akart Shelbynek meg Liliának, majd megint jött a víz, de már nem is bánta, hogy olyan sós és dermesztő. Alicia nem tudta, hol a gramofon! Senki sem tudta, csak Gifford. Hát a lakodalmi asztalkendők? Százszámra vannak lenvászon asztalkendők az Első utcai ház padlásán, azokat lehetne használni az esküvőre, csak Rowan jöjjön haza, és mondja – jóságos ég, Mona az egyetlen, akiért nem kell aggódnia. Mona prímán ellesz, Monának nincs is szüksége rá, Mona...!

Milyen jólesett a víz, dehogy bánta, egy szemet se, ahogy mondják. Hol a smaragd? Magaddal vitted, Rowan? Lasher elhozta az érmet. Itt van a nyakán, de most szó sem lehet róla, hogy fölemelje a kezét, és megragadja a láncot. Most leltárra van szükség, amiből nem szabad kihagyni a gramofont, a gyöngyöket, a smaragdot és Julien bácsi lemezeit, a régi gramofonlemezeket, és a

ruhákat a padláson, Ó Evelyn ládájában. Belefordult a vízbe. Az majd lemossa a kezéről és az arcáról a vért.

Dehogy is baj, hogy hideg a víz. Mikor volt az baj? Csak ez a fájdalom, ez a szaggató, metélő kín. Mit gondolsz, ér ennyit az élet? Nem tudom. Mit gondolsz? Nem különösebben szokatlan ez a kín, ez a szenvedés, nincs ebben semmi különös, csak nem tudom, megéri-e. Komolyan nem tudom.

ÖT

ANYA MOST SZENVEDETT. Nem tudott szabadulni a ragasztószalagtól, amely megbéklyózta a karját. Vergődött. Emaleth hánykolódott kínjában, ahogy hallgatta Anya sírását. Anya émelygett a mocskos ágytól, amelyen feküdt, oldalt fordította a fejét, és betegség jött ki a szájából. Emaleth világa rengett.

Emalethnek fájt a szíve Anyáért. Bár tudná, hogy ő itt van, de Anya nem tudta. Anya sikított és sikított, de nem jött senki. Anya tombolt, és tépte a ragasztószalagot, de az nem lett lazább. Anya hosszasan aludt, furcsa álmokat látott, aztán fölébredt, és megint sírt.

Ha Anya a távoli ablakokra nézett, Emaleth látta a tornyok és fények városát. Hallotta, amit Anya hallott, a repülőgépeket a magasban, az autókat a mélyben, látta a fellegeket, és ha Anya tudta ezeknek a dolgoknak a nevét, akkor Emaleth is tudta. Anya megátkozta ezt a helyet, megátkozta magát, imádkozott emberekhez, akik halottak voltak. Apa elmesélte Emalethnek, kik voltak ezek az emberek, és azt is mondta, hogy úgysem segíthetnek Anyának.

A holtak kívül vannak, mondta Apa. Ő volt a holtaknál, és nem akart velük lenni addig, amíg el nem jön az ideje. El fog jönni, de addigra ő és Emaleth elszaporodnak, megsokasodnak, és uralmuk alá hajtják a földet. A gyermekeiké lesz a föld.

– A tökéletes pillanatban jöttünk el ismét. Még sohasem készült föl ennyire a világ. A távoli múltban túlságosan nehezünkre esett a túlélés, de most nem; mi vagyunk az alázatosak, mi fogjuk örökölni a földet.

Emaleth imádkozott, hogy Apa jöjjön vissza. Apa kiszabadítja Anyát az ágyból, és Anya nem sír többé. Apa szerette Anyát. Azt mondta:

– Ne felejtsd el, hogy szeretem őt. Szükségünk van rá. Nála van a tej, és tej nélkül nem nőhetsz elég magasra.

Emaleth várta, hogy kiemelkedhessen ebből a sötétségből. Akkor majd kinyújtóztatja a tagjait, megnő, járni fog és elbújik Apa ölelésében. Szegény Anya. Anya szenvedett. Anya egyre többet aludt.

Magányos és üres volt a szoba, amikor Anya aludt. Egyre mélyebbre süllyedt az álomba. Emaleth félt, hogy Anya nem ébred fel többé. Forgolódott, nyúlkált, tapogatta a világ határait. Látta, hogy körülötte meghal a világosság. Ó, csak esteledik megint, és a tornyokon kigyúltak a fények. Emaleth hamarosan meglátja az igazi fényt, tisztán fogja látni, mondta Apa. A fény felséges.

A holtak nem ismerik a fényt, mondta Apa. Ők csak a pusztulást ismerik.

Emaleth kinyitotta a száját, és megpróbált szavakat formálni. Lökdöste a világ tetejét. Lökdösött és forgolódott Anyában. De Anya aludt, fáradtan, éhesen, magányosan. Talán így a jobb, mert most álmodik, és nem fél. Szegény Anya.

HAT

YURINAK EL KELLETT utaznia Aaron Lightnerhez. Ott kellett hagynia a Talamascát, mindegy, milyen parancsot kapott, meg kellett keresnie Aaront New Orleansban, ki kellett derítenie, mi történt az utóbbi hónapokban, ami ennyire elszomorította kedves patrónusát és barátját.

Amikor az autó elsuhant az anyaház elől, Yuri tudta, hogy talán soha többé nem látja belülről ezeket a falakat. A Talamasca nem bocsátott meg a parancsszegőknek, és Yuri nem hivatkozhatott arra, hogy nem ismeri a Talamasca törvényeit.

Mégsem esett nehezére, hogy otthagyja a hideg hajnal fojtott, szürke magányában azt az áldott helyet London elővárosában, ahol élete nagy részét töltötte.

Ezt a tényt tette a mérleg egyik serpenyőjébe, a másikba pedig azt, hogy semminemű kétely vagy habozás nincs benne. Pedig megpróbálkozott a felelősségteljes vívódással, erkölcsi és logikai szempontból elemezte tetteit, ahogyan egy jó emberhez illik.

Csak hát az a helyzet, hogy már döntött. Illetve a Vének döntöttek helyette, amikor utasították, hogy szakítson meg minden kapcsolatot Aaron Lightnerrel, és közölték vele, hogy a Mayfair-boszorkányok aktáját lezárták.

Valami rossz dolog történt a Mayfair-boszorkányokkal, valami, ami megsebezte és elcsüggesztette Aaront. Ő tehát elmegy Aaronhoz. Bizonyos értelemben a legegyszerűbb dolog volt, amire valaha is vállalkozott.

Yuri szerbiai cigány volt, sötét bőrű, magas ember, a szempillája nagyon sötét, nagy szeme koromfekete. Kissé hullámos haját rövidre nyíratta, hogy ne legyen feltűnő. Vékony, szíjas alakja volt, és hanyag kényelemmel öltözködött, általában gyapjúzakóba, kámzsanyakú pulóverbe és gyűrt anyagú, khaki nadrágba.

A szeme kissé ferde volt, az arca kissé szögletes, a szája szép formájú, gyakran mosolygó. Ugyanúgy elment volna hindunak, mint mexikóinak; még Kambodzsában vagy Thaiföldön sem keltett feltűnést. Volt valami ázsiai íz a vonásaiban, sima, aranyszín bőrében, talán még a csendes modorában is. Főnökei a Talamascánál „Láthatatlan Embernek” hívták.

Yuri volt a Talamasca vezető hírszerzője. Gyerekkora óta az „okkult nyomozók” titkos rendjéhez tartozott. Noha neki nem voltak rendkívüli adottságai, kitartóan és jól működött együtt a Talamasca ördögűzőivel, médiumaival, látnokaival és boszorkánymestereivel világszerte. Roppant hatékonyan kutatott föl eltűnt személyeket, lankadatlan szorgalommal, precízen gyűjtötte az adatokat, szerezte a híreket a való világban. Fáradhatatlan, született magándetektív volt. Szerette a Talamascát. Mindenre hajlandó volt a rendért, nem létezett olyan kockázat, amelyet nem vállalt volna érte.

Úgyszólván sohasem tett föl kérdéseket a megbízásaival kapcsolatban. Nem is akart átfogó képet alkotni arról, amivel foglalkozott. Kizárólag Aaron Lightnernek vagy David Talbotnak dolgozott, akik nagyon előkelő helyet foglaltak el a rendben, és olyan kiváló eredményeket ért el, hogy a két magas méltóság, Yuri örömére, időnként még össze is kapott rajta.

Lágy hangon, ráérős lassúsággal, szinte akcentus nélkül beszélt egy csomó nyelvet. Még nyolcéves se volt, mikor az anyjától – és az anyja szeretőitől – megtanult angolul, szerbül és olaszul.

Ha egy gyerek ilyen zsenge korban sajátít el sok nyelvet, az nem csak a kommunikáció, de a logika és a képi gondolkodás terén is előnyt jelent. Vágott az esze, mint a borotva. Nyílt természetű volt, noha életkörülményeinek elfojtásai miatt csak ritkán engedhette szabadjára beszédességét.

Sok mást is köszönhetett az anyjának, ennek az okos, vagány, keresetlen szépségű asszonynak. Nagyon jól keresett az ágytársain, ennek ellenére nem volt benne egy szemernyi dölyf, fesztelenül fecsegett azoknak a szállodáknak az alkalmazottjaival, ahol a férfiakat szórakoztatta, és voltak barátnői, akikkel egész délutánokat átdiskurált kávé vagy angol tea mellett.

Yurival egyetlen szerető sem bánt komiszul. Sokan nem is találkoztak vele. A régi ismerősök mindig kedvesek voltak hozzá, Yuri anyja másképp nem is tűrte volna meg őket. A kisfiú kivirult a kedvesség és a barátságos rendetlenség légkörében, úgyszólván önállóan, idő előtt tanult meg olvasni képeslapokból és újságokból, és szeretett csavarogni.

Keserű hallgatása akkor kezdődött, amikor a cigányokhoz került. Ezt sohasem felejtette el, hogy a tulajdon vérei, rokonai műveljenek vele ilyet. Ezek a tolvajok gyerekeket vásároltak, majd arra kényszerítették őket, hogy Rómában és Párizsban lopjanak. Yurit azután kaparintották meg, hogy az anyja meghalt a szülőfalujában, a szerbiai nyomorúságos fészekben, ahová akkor költözött vissza a fiával, mikor már tudta, hogy menthetetlen.

Évekkel később Yuri megpróbálta kinyomozni a falucskát, és hogy élnek-e még ott rokonai, de nem tudta rekonstruálni az utat, észak felé Olaszországon át, és onnan Szerbiába. Az utazás emlékeit eltorzította a kín, mert tudta, hogy az anyja szenved, meg kell küzdenie minden lélegzetvételért, ő pedig idegen földre fog kerülni, és hamarosan egyedül lesz.

Miért maradt olyan sokáig a cigányoknál? Miért volt olyan jó kis zsebtolvaj, aki a turisták körül szökdécselve-ficánkolva emelte el a pénztárcákat, úgy, ahogy tanították? Valami baj volt a fejével, hogy ezt tette?

Valószínűleg élete végéig nem hagyja nyugodni ez a kérdés. Természetesen verték, éheztették, heccelték és fenyegették, és mikor másodszor kapták el szökés közben, közölték vele, hogy megölik, ha még egyszer próbálkozik. Bár igaz, tudtak kedvesek, meggyőzőek is lenni, és ígértek neki fűt-fát.

Ám kilencévesen több esze lehetett volna. Yuri legalábbis így gondolta. Az anyja még gyerekkorában se lett volna ilyen bolond. Ő soha életében nem hódolt be egyetlen stricinek sem, és nem volt az a férfi, akitől féljen, noha hébe-hóba szerelmes lett beléjük... legalábbis egy kis időre.

Yuri sose látta az apját, de tudta róla, hogy Los Angelesből való amerikai volt, és gazdag ember. Mielőtt fölkerekedtek volna Rómában az utolsó utazásra, anyja egy bank széfjében helyezte el Yuri apjának útlevelét, némi pénzt, pár fényképet és egy finom japán órát. Ennyi maradt Yuri apjából, aki meghalt, mikor a fia kétéves volt.

A cigányok hónapokon át kényszerítették a gyereket, hogy Párizsban, majd Velencében, aztán Firenzében lopjon, és csak a tél közeledtére mentek le Rómába.

Yuri kapott az alkalmon. Az anyja mellett megismerte az Örök Várost, tudta, hova kell menni. Egy vasárnapi délelőttön, miközben a cigányok szorgosan zsebelték ki a Szent Peter téren nyüzsgő sokaságot, a gyerek egy frissen lopott pénztárcával bevágódott egy taxiba, és hamarosan már a Via Veneto zsúfolt kávéházaiban vadászott pénzes partnerre, ugyanazzal a kellemmel, ahogy az anyja csinálta.

Yuri előtt nem volt titok, hogy vannak férfiak, akik jobban kedvelik a kisfiúkat a nőknél. Gyakran megleste az anyját a kulcslyukon vagy az ajtó résén át, és sokat tanult a példájából. Tisztában volt vele, hogy kezdeményezőnek lenni könnyebb a passzivitásnál, és kölcsönös jóindulat esetén vadidegenekkel is elviselhetőbb a dolog.

Anyjának annak idején nagy előnyére szolgált barátságos természete, amit a fia is örökölt. Ez még jól jöhet.

Yuri nemigen hízott meg a sovány koszton, amelyen a cigányok tartották, de gyöngyfogsora volt, és tőle telhetően ápolta is, hogy hófehér maradjon. Tudta, hogy gyönyörű hangja van. Begyakorolta a mosolygást egy nyilvános vécé tükre előtt, majd elindult, hogy kipróbálja választott partnerein.

Kiváló emberismerőnek bizonyult.

Néhány kisebb tévedés után egykettőre visszakerült anyja világába, a jó szállodák ismerős díszletei közé, szótlan hálával élvezte a nagyszerű, forró zuhanyt, a pazar étkeket, amelyeket a szobapincér tálalt, és meggyőző fesztelenséggel – meg egy kis kesernyés nevetéssel – tálalta föl a szükséges mesét, amivel fölszabadíthatta a lelkiismereti gátlások alól ágytársainak egyértelmű, kiszámítható és teljesen kezelhető vágyait.

Hol hindunak mondta magát, hol portugálnak, egyszer még amerikainak is. A szülei vakációzó turisták, akik elengedték vásárolni és csavarogni. Igen, boldogan elfogadja, ha a kedves úriember ruhákat akar vásárolni neki az előcsarnok butikjában. A szülei nem veszik észre, á, ne is tartson ettől. Könyv, újság? Igen, azt is, és csokoládét, azt nagyon szereti. Mosolyában és hálálkodásában igazság keveredett a művészettel.

Ha kellett, fordított az ügyfeleinek. Cipelte a csomagjaikat. Kivitte őket taxival egyik kedvenc helyére, a Villa Borghesébe, végigmutogatta a falfestményeket, szobrokat és az érdekességeket, amelyeket szeretett. A pénzt, amit kapott, nem számolta, csak zsebre gyűrte, ragyogó mosollyal, cinkosán kacsintva.

Közben egyfolytában rettegett, hogy a cigányok kiszúrják és elkapják. Annyira félt ettől, hogy időnként a lélegzete is elállt. Igyekezett minél többet tartózkodni a négy fal között. Volt, hogy a félelemtől vacogva ácsorgott sikátorokban, cigarettázott, átkozta magát, és azon töprengett, el merje-e hagyni Rómát. A cigányok Nápolyba tartottak; talán már ott is vannak.

Volt, hogy a szállodai folyosókon lézengett, és a maradékot ette, amit az ajtók előtt, a szobapincérnek kitett tálakon talált.

Ám egyre könnyebben ment a dolog. Most már előre kikötötte, hogy meg is alhasson éjszakára a tiszta ágyban.

Egy kedves, ősz amerikai fényképezőgépet vásárolt neki, csak mert Yuri érdeklődött a fényképezés iránt; egy francia megajándékozta zsebrádióval, mondván, hogy ő unja cipelni. Két fiatal arab vastag pulóvert vett neki egy üzletben, amely angol importcikkeket árult.

Új szabadsága tizedik napjára annyit keresett, hogy az már zavarta. Bankóktól dagadtak a zsebei. Még ahhoz is vette a bátorságot, hogy délben bemenjen egy jó étterembe, és önállóan rendeljen ebédet.

– Mama azt mondja, hogy meg kell ennem a spenótomat – szólt legszebb olaszságával a pincérnek. – Van spenótjuk? – Tudnivaló, hogy a római éttermek egyik legfinomabb ínyencsége a spenót, amelyet épp csak megmutatnak a forró víznek, hogy elvegyék a nyers ízét. A zsenge tűzdelt borjúszelet kitűnő volt! Bőkezű borravalót hagyott a tányérján, majd távozott.

De meddig mehet ez így?

Kalandja tizenötödik napján – bár lehet, hogy kicsivel később –, találkozott az emberrel, aki megváltoztatta az életét.

Beköszöntött a november, kezdett hűlni az idő. Yuri a Via Condottin csellengett, ahol új kasmírsálat vásárolt az egyik divatos butikban, a Spanyol Lépcső közelében. Válláról fényképezőgépe lógott, rádiója a zsebében lapult, a pulóver alatt. Tele volt pénzzel, felváltva cigarettázott és pattogatott kukoricát evett egy apró celofán tasakból. Élvezte a koraestét, a lármás amerikaiakkal zsúfolt, kivilágított kávéházakat, és nem sokat törődött a cigányokkal, akiket szökése óta nem látott.

A szűk utcából kitiltották az autókat; szép lányok, római szokás szerint kart karba öltve igyekeztek hazafelé a munkából, vagy tarkára mázolt Vespáikkal manővéreztek a tömegben a közeli főútvonalak felé. Yuri kezdett megéhezni. A pattogatott kukoricától nem lehet jóllakni. Ne menjen be valamelyik étterembe? Majd kér egy asztalt magának és az anyjának, kivárja a megfelelő időt, aztán rendel, óvatosan látni engedve a pénzét, hogy a pincér gazdagnak higgye.

A pattogatott kukorica sóját nyalogatta a szájáról, és törte a fejét, hogy mit tegyen. Amikor elnyomta a cigarettáját, meglátott az egyik kávéházi asztalnál egy embert, aki egy félig telt pohár és egy boroskancsó mellett görnyedezett. A húszas éveiben járt, a haja kócosán omlott a vállára, de jól szabott ruhát viselt. Ez fiatal amerikaira utalt, bár nem pénztelén hippire; méregdrága japán fényképezőgép, jegyzetfüzet és kézitáska volt az asztalán. A bőrkötésű jegyzetfüzetbe próbált írni, de amint papírra vetett néhány szót, elfogta a kínos köhögés, ugyanaz, amely Yuri anyját gyötörte

az utolsó utazáson; minden köhintésnél eltorzult az arca a fájdalomtól, és görcsösen behunyta a szemét, amelyet úgy nyitott ki, mintha nem hinné, hogy ilyen egyszerű dolog ennyire fájhat.

Yuri figyelte. Ez az ember nemcsak beteg, de fázik is, mert didereg. Azonkívül részeg. Ettől viszolygott egy kicsit, mert cigány gazdái jutottak eszébe, akik folyton részegek voltak. Utálta, ha valaki kapatos, akárcsak az anyja, akinek egyetlen passziója, a fia emlékezete szerint, a feketekávé volt. Ám a részegségen kívül mindent vonzónak talált ezen az emberen: a gyámoltalanságát, a fiatalságát, a nyilvánvaló kétségbeesését. Ismét megpróbált írni, aztán úgy nézett körül, mintha tudná, hogy meleg helyet kellene keresnie, mert gyorsan közeledik az éjszaka; fölemelte a poharát, lassan kiitta a sötétpiros bort, hátradőlt, megint kitört belőle a kínzó köhögés, hogy csak úgy rázkódott bele a gyönge válla; aztán kimerültén dőlt hátra a kovácsoltvas széken.

Úgy huszonöt körül járhatott ez a férfi; a haja kócos volt, de tiszta. Kék zakója alatt gyapjúmellényt, fehér inget, selyem nyakkendőt viselt. Ha nem volna ilyen részeg és beteg, könnyű zsákmány lenne. Jó zsákmány.

Csak hát beteg. Yurinak összeszorult a szíve, ahogy elnézte, milyen nyomorultul gunnyaszt, mintha mozdulni se tudna, holott nyilvánvalóan szeretne. Körülnézett. Nem látott cigányokat, nem látott rendőrt. Simán el tudja támogatni ezt a szegény embert az utcáról valami meleg helyre. Az asztalhoz sietett.

– Ön fázik – mondta angolul. – Engedje meg, hogy eltámogassam egy taxihoz. Itt, a Piazza di Spagnán rögtön kaphat taxit, és az elviszi a szállodájába.

Az ember úgy bámult rá, mintha nem értene angolul. Yuri lehajolt, és rátette a kezét a vállára. A férfi lázas volt, a szeme véres. De milyen érdekes arca volt: nagyon csontos, főleg a járom- és a homlokcsontjai voltak erősek. És milyen szőke! Yuri talán tévedett, mert ez egy svéd vagy norvég, aki nem tud angolul. Ám ekkor megszólalt.

– Emberke! – mondta lágyan, és mosolygott. – Az én emberkém!

– Emberke is vagyok! – húzta ki magát a fiú. Mosolygott és kacsintott, pedig belehasított a fájdalom, mert az anyja is így becézte. Ez az idegen ugyanúgy mondta. – Hadd segítsek! – sürgette. Megfogta a beteg jobbját, amely nyirkosán, élettelenül hevert az asztalon. – Maga nagyon fázik!

A férfi szólni akart, de köhögni kezdett. A fiú megmerevedett. Hirtelen félni kezdett, hogy ez az ember vért fog köpni. Az elővett egy zsebkendőt, olyan sután, mintha még ez a mozdulat is nehezére esne, és eltakarta az arcát. Néma csendben rázkódott, mintha most nyelne vissza mindent: vért, hangot, kínt. Aztán furcsán, félszegen, oldalazva fel akart állni.

Yuri átvette az irányítást. Átkarolta az ember vékony derekát, kíméletesen talpra állította, keresztülkormányozta a kovácsoltvas asztalok, zsinatoló turisták között, majd lassan, türelmesen támogatta a gyönyörű, tiszta Via Condottin, a tarka virágárus kioszkok és a nyitott üzletek mellett.

Addigra besötétedett.

Amikor a Spanyol Lépcső tövében robajló forgalomhoz értek, a férfi azt suttogta, hogy van egy szálloda a Lépcső tetején, de nem tudja, képes lesz-e fölkapaszkodni. Yuri gondolkozott. Hosszú ideig tartana, amíg kerülnének taxival, de ennek az embernek az lenne a legjobb, mert a lépcsőmászás tényleg megárthat neki. Lemeszelt egy taxit, gyorsan megadta a címet.

– Igen, a Hassler – mondta a férfi megkönnyebbülten. Belesüppedt az ülésbe. A szeme hirtelen fennakadt, mintha most mindjárt meghalna.

Az ismerős előcsarnokban, ahol Yuri annyit játszadozott kisgyerekkorában, bár nem annyit, hogy a közönyös és akadékoskodó képű alkalmazottak emlékezzenek rá, kiderült, hogy a betegnek nincs is itt szobája, csak egy vaskos köteg lírája, és egy imponáló csomagja nemzetközi hitelkártyákból. Egy lakosztályt kért, könnyed, gördülékeny olaszsággal, amelyet csak néha szakított meg egy köhögés. A gyerek jelenlétére nem adott magyarázatot, holott úgy támaszkodott Yuri vállára a jobb karjával, mintha nélküle összeesne.

Az ágyra zuhant, és sokáig nem szólt. Enyhe, áporodott, forró szag áradt belőle. A szeme lassan nyílt és csukódott.

Yuri levest, vajat, kenyeret, bort rendelt a szobapincértől. Nem tudta, mi mást tehetne még ezért az emberért, aki úgy mosolygott az ágyon, mintha kedvesnek találná a gyerek viselkedését. Yuri ismerte ezt az arcot. Az anyja gyakran mosolygott rá így.

A fürdőszobába ment cigarettázni, hogy a füst ne zavarja a beteget.

Hozták a levest. Yuri kanállal megetette a férfit. A szoba kellemes és meleg volt. Utána bort itatott vele. Jólesett látni, hogy eszik. Neki rettenetes élményt jelentettek a koplalás hónapjai a cigányok között. Kicsi korában sohasem kellett éheznie.

Akkor vette csak észre, hogy a beteg részben béna, amikor borostás állán lecsordult a bor. Mozdítani akarta a jobb karját, de nem bírta. Tényleg, a kávéházban is bal kézzel próbált írni! A baljával vette elő a zsebéből a pénzt; azért is ejtette el. A karja, amelyet a fiú vállán nyugtatott, használhatatlan, csaknem irányíthatatlan. A fél arca is béna volt.

– Mit tehetek önért? – kérdezte Yuri olaszul. – Ne hívjak orvost? Meg kellene mutatnia magát orvosnak. Van családja? Meg tudja magyarázni, hogyan értesíthetem őket?

– Beszélj hozzám – felelte a férfi olaszul. – Maradj mellettem. Ne menj el.

– Beszéljek? De miért? Mit mondjak?

– Mesélj – kérte halkan olaszul. – Mondd el, ki vagy, és honnan jöttél. Mondd meg a nevedet.

Yuri kitalált egy mesét. Ezúttal Indiából jött, maharadzsa fia volt. Az anyja megszökött vele. Párizsban elrabolták őket a bérgyilkosok. Yuri épphogy el tudott menekülni. Gyorsan, könnyedén, különösebb érzés nélkül csörgedeztek belőle a szavak, és egyszer csak látta, hogy a férfi mosolyog sőt, még nevetgél is egy kicsit –, mert tudja, hogy ő füllent, és ettől a mosolytól Yuri nekibuzdult, a sületlenségig fantasztikussá és meghökkentővé cikornyázta a mesét, mert örült, ha az ember szeme jókedvűen felcsillant.

Yuri állítólagos anyjának volt egy mesés drágaköve, egy óriási rubin, amelyet a maharadzsa okvetlenül vissza akar kapni. Ám az anyja elrejtette az ékkövet egy római széfben, és mielőtt a bérgyilkosok megfojthatták és a Tiberisbe vethették volna, utolsó leheletével odakiáltotta a fiának, hogy senkinek sem szabad elárulnia, hol a rubin. Akkor ő bevágódott egy kis Fiatba, és látványosan elmenekült az emberrablók elől. De a legdöbbenetesebb dolog akkor következett be, mikor a kezében tartotta a rubint, mert kiderült, hogy nem is ékkő, hanem rugóra járó, parányi szelence, amely az örök ifjúság és egészség bájitalának fioláját rejti.

Hirtelen elnémult. Annyira összeszorult a szíve, hogy attól félt, rosszul lesz. Riadtan, kapkodva folytatta:

– Persze anyámnak addigra késő volt, mert már elsüllyedt holtan a Tiberisben. De az ital még mindig megmentheti az egész világot.

A párnákba süppedt betegre nézett, aki mosolyogva figyelte. Haja nyirkosán, csapzottan tapadt a homlokába és a nyakába, inggallérját átáztatta az izzadság, nyakkendője lazán lógott.

– Engem megmenthetne? – kérdezte.

– Hát persze! – felelte Yuri. – Hát persze, de...

– A rablók elvették.

– Igen, mögém settenkedtek a bank előcsarnokában! Kitépték a kezemből! Odaszaladtam a biztonsági őrhöz, kicsavartam a kezéből a pisztolyt, két rablót agyonlőttem, de a harmadik megszökött a drágakővel. És az a tragédia, az iszonyat, igen, az iszonyat, hogy nem is tudja, mi van benne! Nyilván el fogja adni egy házalónak! Nem tudja! A maharadzsa nem árulta el a gonosz embereknek, miért akarja visszakapni anyámtól a rubint.

Elnémult. Hogy találhatott ki ilyet... az örök ifjúság nedűjét? Itt ez a fiatalember, halálosan beteg, sőt, talán haldoklik, nem tudja mozgatni a jobb karját, pedig többször próbálta. Hogy mondhatott ilyet? Az anyjára gondolt, ahogy holtan fekszik Szerbiában a szűk ágyon, és akkor jönnek a cigányok, hogy ők Yuri nagybátyjai és unokatestvérei! Hazugok! És az a mocsok, a rettenetes mocsok!

Az anyja biztosan nem hagyta volna ott, ha tudja, hogy ez történik. Hideg harag öntötte el a fiút.

– Mesélj a maharadzsa palotájáról – kérte a beteg halkan.

– Ó, igen, a palota! Hát az tiszta fehér márványból van... – Hatalmas, boldog megkönnyebbüléssel festette le a palotát. Mesélt a padlókról, a szőnyegekről, a bútorokról...

Utána pedig mesélt Indiáról, Párizsról és azokról a mesebeli helyekről, ahol járt.

Kora reggel ébredt, az ablaknál, ahol elaludt, a párkányon összefont karjára hajtva a fejét. A mélyben homályszürke fénybe burkolózott Róma hatalmas városa. A szűk utcákból felhallatszott a lárma. Apró autók száguldoztak harsány berregéssel.

Az emberre nézett, aki meredt szemmel nézett vissza rá. Yuri egy pillanatig azt hitte, hogy meghalt. De az halkan megszólalt:

– Yuri, most el kellene intézned nekem egy telefonhívást.

A fiú bólintott. Nem mutatkozott be a férfinak, de talán a mesékben szólta el magát. Nem érdekes. Elhozta a telefont az éjjeliszekrényről, felmászott az ágyra az ember mellé, bemondta a nevet és a számot a központosnak. Londonban kellett fölhívni valakit, aki angolul válaszolt. Yuri fölismerte, hogy tanult emberrel beszél.

Átadta az üzenetet, amit a beteg bágyadt, fénytelen hangon mondott olaszul:

– A fia, Andrew miatt telefonálok. Nagyon beteg. Nagyon. Rómában fekszik, a Hassler szállóban. Kéri, hogy jöjjön el hozzá. Azt mondja, ő már nem mehet önhöz.

A vonal másik végén a londoni ember átváltott olaszra, és egy darabig ezen a nyelven folyt a társalgás.

– Nem, uram – vitatkozott Yuri, követve Andrew utasításait. – Azt üzeni, nem hívat orvost. Igen, uram, itt marad. – Leírta a beteg állapotát, amennyire Andrew füle hallatára tehette. Leírta a bénulást. Az apa magánkívül volt az aggodalomtól. Az első géppel indulni akart Rómába.

– Megpróbálom rábeszélni, hogy hívasson orvost. Igen, uram.

– Köszönöm, Yuri – mondta az apa a vonal másik végén, és a fiúnak megint csak arra kellett gondolnia, hogy itt se mutatkozott be. – Kérlek, maradj mellette – folytatta. – Ott leszek, amilyen hamar tudok.

– Ne aggódjék – mondta a fiú. – Nem megyek el.

Amint bontotta a vonalat, nyomban elölről kezdte az érvelést.

– Nem akarok orvost – tiltakozott Andrew. – Ha fölveszed azt a kagylót, és orvost hívsz, kiugrom az ablakon. Hallod? Ide ne jöjjön orvos. Úgyis késő.

A fiú szólni se tudott. Sírás kerülgette. Köhécselő anyjára gondolt a vonaton, amely Szerbia felé viszi őket. Miért nem erőszakoskodott, hogy az anyja menjen orvoshoz? Miért nem?

– Beszélj hozzám, Yuri! – kérte a beteg. – Találj ki meséket! Vagy róla beszélj, ha akarsz! Mesélj az anyádról. Látom magam előtt. Látom gyönyörű, fekete haját. Az orvos sem segíthetett volna rajta, Yuri. Anyád tudta. Beszélj hozzám, kérlek.

Enyhe borzongás futott végig a fiún, amint a férfi szemébe nézett. Tudta, hogy Andrew olvas a gondolataiban. Az anyjától hallott cigányokról, akik képesek erre. Yuriból hiányzott ez a képesség. Az anyja azt állította, hogy benne megvan, de a fiú nem hitte, mert sohasem tapasztalt semmit, ami erre utalt volna. Mérhetetlenül fájt, ha a vonaton ülő anyjára gondolt. Hinni akarta, hogy csakugyan késő volt már az orvoshoz, de ebben már sohasem lehet biztos. Zsibbasztó tudat volt. Yuri elhallgatott. Fekete és hideg lett a világ.

– Mesélek, ha eszik egy kis reggelit – mondta. – Rendelek valami meleget.

A férfi fásultan nézte, aztán elmosolyodott.

– Jól van, emberke – mondta. – Ahogy akarod. Csak orvost ne. Kérjél reggelit. Yuri, arra az esetre, ha nem szólalnék meg többé, jegyezz meg valamit. Ne tűrd, hogy a cigányok még egyszer kézre kerítsenek. Kérd meg apámat, hogy segítsen... majd ha megjön.

Az apa csak este jött meg.

Yuri a fürdőszobában volt az emberrel, aki a vécécsészébe hányt, miközben a fiú nyakába kapaszkodott, hogy ne essen el. Vért is hányt. Keserves feladat volt, tartani a beteget a gyomorkeverő bűzben, de Yuri nem volt hajlandó elengedni. Véletlenül fölnézett, és ott állt a londiner mellett az apa, egy szemmel láthatóan gazdag ember, akinek fehér haja volt, noha nem is volt még olyan öreg.

Szóval ez az apa!, gondolta Yuri néma haraggal. Aztán az indulat forrósága kihűlt, csak fásultság maradt utána.

Milyen ápolt volt ez az ember, a sűrű, hullámos, fehér hajával, milyen drága ruhákat viselt! Odajött, megfogta a fia vállát. Yuri hátralépett. A fiatal londiner is segített az apának. Lefektették Andrew-t az ágyra.

Andrew kétségbeesetten kapott Yuri után. A fiút szólongatta.

– Itt vagyok, Andrew – mondta Yuri. – Nem hagyom itt. Ne aggódjék. Most viszont engedje meg, hogy az apja orvost hívjon, kérem, Andrew! Tegye, amit az apja mond!

Egyik térdét felhúzva leült a férfi mellé, megfogta a kezét, ránézett. A beteg állán sűrűbben, durvábban ütközött ki a barnás borosta, a haja zsíros verejtékszagot árasztott. Yuri alig bírta megállni, hogy ne sírjon.

Vajon őt fogja hibáztatni az apa, amiért nem hívott orvost? Nem tudta. Az apa a londinernek mondott valamit. A londiner elment, az apa leült, és csak nézte a fiát. Nem volt szomorú, nem nyugtalankodott, még csak enyhe felindulás sem látszott rajta. Kedves kék szeme volt, csontos kezén vastag erek kéklettek. Öreg kéz.

Andrew sokáig bóbiskolt, aztán megint Yurit hívta, hogy meséljen a maharadzsa palotájáról. Yurit idegesítette az apa jelenléte, de kitörülte a tudatából. Andrew haldoklik, és az apa nem hív orvost! Nem erősködik. Mi a fene baja van ennek az apának, hogy ennyire nem érdekli a fia? De ha Andrew ismét a mesét akarja hallani, akkor legyen kedve szerint.

Az anyjára gondolt, aki egyszer napokat töltött a Danieli hotelben egy nagyon öreg némettel. Mikor az egyik barátnője megkérdezte, hogy tud elviselni egy ilyen aggastyánt, Yuri anyja azt felelte: „Jó hozzám, és haldoklik. Bármit megtennék, hogy megkönnyítsem neki a halált.” Eszébe jutott, milyen volt a tekintete, amikor végre megérkeztek abba a nyomorult faluba, és a cigányok közölték vele, hogy az ő anyja már nem él.

Elmesélte a maharadzsát. Mesélt az elefántjairól, hogy milyen gyönyörű, aranyszegélyes vörös bársony a nyergük. Mesélt a háremről, amelynek Yuri anyja volt a királynője. Mesélt egy sakkjátszmáról, amelyet öt éven át játszottak az anyjával egy pompás térítővel borított asztalon, egy mangrovefa alatt, úgy, hogy egyikük sem győzött. Mesélt az öccseiről és húgairól. Mesélt aranyláncra fűzött, kedvenc tigriséről.

Andrew-ról szakadt a verejték. Yuri kiment a fürdőszobába mosdókesztyűért, de a beteg kinyitotta a szemét, és a nevét kiáltotta. A fiú visszaszaladt, megtörülgette a férfi homlokát és arcát. Az apa meg se mozdult. Miféle alak ez?

Andrew meg akarta érinteni a fiút a baljával, de úgy tűnt, már azt a kezét sem tudja mozgatni. Yuri megrémült. Elszántan fölemelte a férfi kezét, és megcirógatta ujjaival a saját arcát. Andrew elmosolyodott.

Körülbelül egy félóra múlva elaludt. Aztán meghalt. Yuri nézte. Látta, mikor megtörtént. A mellkas nem mozgott többé. A szemhéjon gyufaszálnyi rés nyílt. Aztán semmi.

Az apára pillantott, aki csak ült, rászögezve szemét a fiára. Yuri mozdulni sem mert.

Végre fölállt az apa, az ágyhoz jött, megállt, nézte a halottat, majd lehajolt, megcsókolta Andrew homlokát. Yuri megdöbbent. Orvost nem hív, de most bezzeg megcsókolja, gondolta haragosan. Érezte, hogy eltorzul az arca, tudta, hogy sírni fog, nem bírja majd magába fojtani – azzal már el is sírta magát.

Bement a fürdőszobába, vécépapírba fújta az orrát, elővett egy cigarettát, a kézfejéhez ütögette, a szájába dugta, rágyújtott, pedig reszketett az ajka. Kapkodva szívta a cigarettát, miközben nem látott a könnyeitől.

A szobából zaj hallatszott. Emberek jöttek-mentek. Yuri a fehér csempének támaszkodott, és láncban szívta a cigarettákat. Nemsokára elapadtak a könnyei. Ivott egy pohár vizet, aztán csak állt, keresztbe font karokkal, és azt gondolta: le kellene lécelnem.

Az ördög fog védelmet kérni ettől az embertől a cigányok ellen! Az ördög kér tőle bármit! Kivárja, amíg vége lesz a felfordulásnak, aztán meglóg. Ha valaki kérdőre vonná, kitalál valami furmányos kifogást, aztán télak. Nem gond. Egyáltalán nem gond. Esetleg itt hagyja Rómát.

– Meg ne feledkezz a széfről – mondta az apa.

Yuri ugrott egyet. A fehér hajú ember az ajtóban állt. Mögötte mintha üres lett volna a szoba. Andrew holttestét elvitték.

– Hogyhogy? – kérdezte Yuri olaszul. – Miket mond maga nekem?

– Anyád hagyta rád, apád útlevelével és órájával együtt. Azt akarta, hogy a tied legyen.

– Már nincs meg a kulcsom.

– Elmegyünk a bankba. Megmagyarázzuk.

– Nekem nem kell magától semmi! – dühöngött Yuri. – Meg tudom csinálni magam is! – El akart menni az apa mellett, de az elkapta a vállát, és ilyen öreg emberhez képest meglepően erős keze volt.

– Yuri, kérlek! Andrew azt akarta, hogy segítsek neked!

– Hagyta meghalni! Szép kis apa maga! Csak ült itt, és hagyta meghalni! – Ellökte magától, és már majdnem kint volt az ajtón, amikor a derekát kapták el.

– Nem az igazi apja voltam, Yuri. – Kíméletesen letette a fiút a fal tövébe. Erőt vett magán, megigazította a kabátja hajtókáját, nagyot sóhajtott. Nyugodtan nézett a gyerekre. – Ugyanahhoz a szervezethez tartozott, és ebben a szervezetben tekintett az apjának, de nem volt vér szerint a fiam. És meghalni jött Rómába. Azt kívánta, hogy itt halhasson meg. Teljesítettem a kívánságát. Ha lettek volna más kívánságai, közölte volna velem. De ő csak annyit mondott, hogy viseljem gondodat.

Már megint a gondolatolvasás! Micsoda fortélyos emberek! Kifélék ezek? Gazdag cigányok? Yuri gúnyosan vigyorgott. Keresztbe fonta a karját, megvetette a lábát a szőnyegen, és gyanakodva sandított az angolra.

– Segíteni akarok rajtad – mondta az. – Te különb vagy a cigányoknál, akik elraboltak.

– Tudom – felelte Yuri. Az anyjára gondolt. – Vannak emberek, akik különbek másoknál. Jóval különbek.

– Ahogy mondod.

Most pucolj el!, gondolta a gyerek. Meg is próbálta, de az angol ismét elkapta, és nem engedte. Yuri erős volt tízéves korára, ez pedig egy öregember, mégsem szabadulhatott tőle.

– Csak egy kis időt adj, Yuri! – kérlelte. – Addig, amíg elmegyünk a bankba, és kinyittatjuk a széfet. Utána eldönthetjük, mit tegyünk.

Yuri elsírta magát, és ezúttal ellenkezés nélkül hagyta, hogy az ember kivezesse a szállodából a várakozó autóhoz, egy elegáns német szedánhoz. A bank enyhén ismerősnek tűnt, de a bentiek vadidegenek voltak. Yuri elhűlve figyelte a fehér hajú angolt, aki mindent megmagyarázott, egykettőre kinyittatta a széfet, és átadatta Yurinak a széfben levő útleveleket, az apja japán óráját, egy vastag köteg lírát és amerikai dollárt, és egy nyaláb levelet, amelyek közül legalább egyet az anyjának címeztek, Rómába.

Yurit lázba hozta, hogy láthatja ezeket a tárgyakat, megérintheti őket, és lélekben megint közel lehet a pillanathoz, mikor elkísérte ide az anyját, aki a széfbe záratta mindezt. A szívére szorította a tárgyakat, amelyeket a banktisztviselők barna borítékokba csomagoltak.

Az angol újból kivezette az autóhoz. Néhány perc múlva újra megálltak egy kis irodánál, ahol az angol ismerőseként köszöntött egy embert. Yuri egy háromlábra szerelt fényképezőgépet látott. Az ember intett neki, hogy üljön le a fényképezőgép elé.

– Minek? – kérdezte a gyerek élesen. Még mindig szorította magához a barna borítékokat. Haragosan meredt a fehér hajú emberre, és barátságos ismerősére, aki úgy nevetett, mintha nagyon aranyosnak találná Yurit.

– Új útlevélhez – felelte az angol olaszul. – A tieid közül egy sem igazán jó.

– Ez nem okmányiroda! – közölte megsemmisítően a gyerek.

– Mi önállóan intézzük az útleveleinket – magyarázta az angol. – Jobban szeretjük így. Milyen nevet akarsz? Vagy ezt inkább rám bízod? Szeretném, ha beleegyeznél, mert akkor jöhetnél velem Amszterdamba, és ott majd eldönthetnéd, hogy tetszik-e.

– Nem! – vágta rá Yuri. Eszébe jutott, hogyan mondta Andrew, hogy semmi orvos. – Semmi rendőrség! Semmi árvaház, semmi kolostor, semmi hatóság! Nem! – És még elhadart számos hasonló kifejezést olaszul, szerbül és románul, amelyek mind ugyanazt jelentették: – Semmi börtön!

– Szó sincs börtönről – felelte az angol türelmesen. – Elkísérhetsz amszterdami házunkba, ahol úgy jöhetsz-mehetsz, ahogy neked tetszik. Amszterdami házunk biztonságos hely. Saját szobád lenne.

Biztonságos hely. Saját szoba.

– De kik maguk? – kérdezte.

– A nevünk Talamasca – felelte az angol. – Tudósok vagyunk, kutatók, ha úgy tetszik. Adatokat gyűjtünk, vállaljuk a tanúskodás felelősségét, ugyanis felelősnek érezzük magunkat. Ezzel foglalkozunk. De majd a repülőgépen mindent elmagyarázok.

– Gondolatolvasók – mondta Yuri.

– Igen – felelte az angol. – És kirekesztettek, magányosak, néha olyanok, akiknek senkijük sincs egymáson kívül. Néha különbek vagyunk másoknál, néha sokkal különbek. Akárcsak te. A nevem Aaron Lightner, és szeretném, ha velem jönnél.

Az amszterdami anyaházban Yuri meggyőződött róla, hogy akkor szökhetne el, amikor kedve tartja. Többször is ellenőrizte, de mindannyiszor nyitva találta az ajtókat. A szobája kicsi volt, patyolattiszta, az ablak a csatornára és a macskaköves rakpartra nézett. A fiúnak tetszett, bár hiányolta az itáliai ragyogó fényt. Ez itt szürkébb hely volt, északi, mint Párizs, de azért jó. A házban melegen égett a tűz, voltak jó puha díványok és fotelek, amelyekben szunyókálni lehetett, ruganyos derékaljú ágyak, és sok finom étel. Tetszettek neki az amszterdami utcák, mert az 1600-as években épült régi házak összeértek, hosszú, összefüggő, meseszép homlokzatokat alkotva. Tetszettek neki a meredek nyeregtetők. Tetszettek a szilfák. Tetszettek a tisztaságtól illatozó új ruhák, és egy idő után még a hideg is tetszett.

Az anyaházban barátságos emberek jöttek-mentek. Naponta emlegették a Véneket, de Yuri nem tudta, hogy kik ezek.

– Akarsz biciklizni, Yuri – kérdezte Aaron. A fiú megpróbálta, és a többi, fiatal és öreg kerékpáros példáját követve hamarosan ő is ördöngös gyorsasággal karikázott az utcákon.

Csak beszélni nem akart. Hosszas noszogatás után elmesélte a maharadzsa történetét.

– Nem – tiltakozott Aaron. – Azt mondd el, ami igazából történt.

– Miért kellene bármit is elmondanom? – kérdezte Yuri. – Azt se tudom, minek jöttem ide! – Egy éve már, hogy csak hazudozott magáról mindenkinek. Még Andrew-val se közölte az igazságot. Akkor miért mondaná el ennek az embernek? Hirtelen mégis kiszakadt belőle, holott úgy érezte, senkinek sem tartozik számadással, magyarázattal. Kitálalt az anyjáról, a cigányokról, mindenről... beszélt és beszélt. Elmúlt az éjszaka, megjött a reggel, de Yuri még mindig beszélt, Aaron Lightner pedig ült az asztalnál, és hallgatta.

És mire mindent elmondott, megismerte Aaron Lightnert, és az is megismerte őt. Úgy döntöttek, hogy Yuri nem hagyja el a Talamascát, legalábbis nem most.

Yuri hat évig járt iskolába Amszterdamban.

Az anyaházban lakott, az idejét leginkább tanulással töltötte, iskola után és hétvégéken Aaron Lightnernek dolgozott: anyagokat rögzített a számítógépben, obskúrus hivatkozásoknak nézett utána a könyvtárban, vagy csak különböző megbízásokat teljesített: postára járt, csomagokat hozott el.

Rájött, hogy a Vének köztük vannak, egyszerű rendtagok között, de senki sem tudta, kik ők. Az volt a szabály, hogy a talamascás nem árulta el senkinek, ha vén lett. Tilos volt megkérdezni: „Vén vagy?”, „Nem tudod, Vén-e Aaron?” Tilos volt ilyesmit találgatni.

A Vének tudták, kik a Vének. A Vének számítógépeken és telexgépen tartották a kapcsolatot az anyaházzal. Bárki, még az olyan nem hivatalos rendtag is, mint Yuri, akkor beszélhetett a Vénekkel, amikor akart. Akár éjnek évadján is bekapcsolhatta a számítógépét, hosszú levelet írhatott a Véneknek, és a nyomtató már reggel ontotta a több lapos választ.

Ez természetesen azt jelentette, hogy sok Vén van, akik közül néhányan mindig „elérhetők”. Valós személyiséggel és hanggal, amennyire Yuri megállapíthatta, nem rendelkeztek, azonkívül, hogy emberségesek, figyelmesek voltak, mindent tudtak, és gyakran engedték sejteni, hogy mindent tudnak a fiúról, még olyan dolgokat is, amelyekben Yuri bizonytalan volt.

Elbűvölte ez a szótlan diskurálás a Vénekkel. Mindenfélét kérdezett, és a Vének sohasem mulasztottak el válaszolni.

Ha lement reggelizni az ebédlőbe, körülnézett, és arra gondolt, itt van-e vajon az a Vén, aki felelt éjszakai levelére? Persze akár Rómába is mehetett a levele. Vének voltak minden anyaházban, annyit lehetett tudni róluk, hogy ők az öregek, a tapasztaltak, a rend igazi vezetői, bár hivatalosan a rendfőnök volt a vezető, akit a Vének választottak, és csak nekik tartozott számadással.

Szomorú nap volt Yuri számára, mikor Aaron visszaköltözött Londonba, mert az amszterdami ház volt az egyetlen otthona, amelyet ismert. Ám Aarontól nem akart elválni, így együtt hagyták el Amszterdamot az elővárosi nagy házért London mellett, amely ugyancsak szépséggel, meleggel és biztonsággal várta őket.

Yuri megszerette Londont. Ujjongott, mikor megtudta, hogy Oxfordba küldik. Hat évig tanult Oxfordban, sűrűn hazajárt a hétvégéken, lubickolt a szellemi életben.

Huszonhat évesen felkészült rá, hogy a rend teljes jogú tagja legyen. Nem voltak kétségei. Örömmel fogadta a külföldi megbízásokat Davidtól és Aarontól. Nemsokára közvetlenül a Vénektől kapta a feladatokat, és visszatérése után számítógépen jelentett nekik.

– A Vénektől származó megbízásból – mondta Aaronnak, ha távozott. Aaron sohasem kérdezett semmit, és sohasem látszott csodálkozni.

Akárhová ment, akármilyen munkára, külföldről mindig hosszú beszélgetéseket folytatott Aaronnal. Hűségesen szolgálta az idős David Talbotot is, akiről köztudott volt, hogy belefáradt a Talamasca irányításába, és hamarosan leköszönhet rendfőnöki tisztéről, esetleg a Vének udvarias felkérésének engedve.

Aaron volt az egyetlen, akinek elszámolással tartozott, és akihez ragaszkodott.

Tudta, hogy különleges kapcsolat fűzi Aaronhoz. Az ilyesfajta, logikátlanul szenvedélyes ragaszkodás a gyerekkorba, a magányba, a megmentő kéz, a jóság eltörölhetetlen emlékeibe ereszti gyökereit. Olyan szeretet ez, amelyet csak az pusztíthat el, aki a szeretetet kapja. Aaron az én apám, gondolta Yuri. Ugyanígy érezhette az apjának Andrew is, aki a római szállodában halt meg.

Ahogy nőtt, úgy töltött egyre több időt a házon kívül. Szeretett csavarogni. Annak örült a legjobban, ha beleolvadhatott a tömegbe. Szeretett idegen nyelveket hallani, megmártózni minden rendű-korú népségtől pezsgő, óriási városokban. Semmi sem villanyozta föl annyira, mint ha ismeretlen és megismerhetetlen maradhatott.

Ám akárhol tartózkodott, szinte naponta felhívta Aaront, aki sohasem pirongatta ezért a kötődésért. Jó szívvel fogadta, és ahogy teltek az évek, ő is megnyitotta a fiú előtt a lelkét; kezdte beavatni Yurit csalódásaiba és reményeibe.

Néha beszélgettek a Vénekről, de olyan diszkréten, amiből Yuri nem állapíthatta meg, hogy Aaron Vén-e vagy sem. Természetesen nem is volt szabad tudnia. Bár enelkül is úgyszólván biztosra vette. Ha még Aaron se Vén, akkor ki az? Hiszen Aaron az egyik legbölcsebb, legöregebb tagja a rendnek.

Elszomorodott, amikor Aaron egyhuzamban hónapokat töltött az Egyesült Államokban, ahol a Mayfair-boszorkányok után nyomozott. Még sohasem tapasztalta, hogy Aaron ilyen hosszú ideig maradjon távol az anyaháztól.

Közeledett a karácsony, amely oly sok emberhez hasonlóan Yurinak is a magányt jelentette. Bekapcsolta a számítógépét, lehívta a Mayfair-boszorkányok aktáját, az egészet kinyomtatta, és aprólékosan áttanulmányozta, mert rá akart jönni, mi tartja Aaront ilyen sokáig New Orleansban.

Szórakoztatta a Mayfair-boszorkányok aktája, de nem találta izgalmasabbnak a Talamasca többi ügyiratánál. Szerepet keresett magának esetleg gyűjthetne Aaronnak adatokat Donnelaith-ben? Egyébként nem nagyon hatott rá az akta. Furább történetek is voltak a Talamasca nyilvántartásában.

Magának a Talamascának is bőven voltak titkai, de Yuri sohasem érdeklődött irántuk.

A karácsony előtti héten a Vének bejelentették, hogy David Talbot lemond a rendfőnök tisztéről, és az olasz-német származású Anton Marcus lesz az utóda. Londonban senki sem ismerte Anton Marcust.

Yuri sem. Őt főleg az keserítette el, hogy nem mondhatott búcsút Davidnek. Némi titok övezte David eltűnését; a Talamascánál szokás szerint a Véneket emlegették, a zavart, értetlenséget, neheztelés tükröző megjegyzések a rend szervezetét és irányítását firtatták. Tudni akarták, hogy David a visszavonulása után is Vén marad-e, ha ugyan az volt valaha. Visszavonult rendtagok is lehetnek Vének, vagy csak az aktívak? Néha eléggé középkoriasnak érződött, hogy ezt senki sem tudhatja.

Yuri korábban is hallott már ilyet. Ez sem tartott néhány napnál tovább. Egy nappal a bejelentés után megérkezett Anton Marcus, és egycsapásra meghódított mindenkit lebilincselő kedvességével, a rendtagok tevékenységének és hátterének beható ismeretével. A londoni anyaházba tüstént visszatért a béke.

Anton Marcus vacsora után, a pompás ebédlőben szólt a rendtagokhoz. Jól megtermett ember volt, üzletiesen ápolt benyomást nyújtott sima, ezüst hajával, aranykeretes vastag szemüvegével, és a Talamascánál dívó, csiszolt angolsággal beszélt, azzal a kiejtéssel, amelyet Yuri is elsajátított.

Anton Marcus mindenkit emlékeztetett a Véneket megillető titoktartás és tapintat fontosságára. A Vének köztünk vannak. A Vének nem irányíthatnak, ha tetemre hívják és faggatják őket. A Vének akkor nyújthatják a legjobb teljesítményt, ha megmaradnak névtelen testületnek, amelyben megbízunk.

Yuri vállat vont.

Amikor egyszer hajnali kettőkor fölment a szobájába, a nyomtatóban a Vének üzenete várta. „Örülünk, hogy szakítottál időt Anton köszöntésére. Úgy érezzük, Antonból nagyszerű rendfőnök válik. Ha az alkalmazkodás nehéz lesz számodra, mi mindig itt vagyunk.” Mellékeltek egy megbízást is. Raguzába kellett mennie fontos csomagokért, amelyeket elvisz Amszterdamba, aztán hazajön. Rutinmunka. Vicc.

Yuri szívesen töltötte volna a karácsony Aaronnal New Orleansban, de mikor telefonon beszéltek, Aaron megmondta, hogy ez lehetetlen, a nyomozás jelenlegi állása rendkívül csüggesztő. Pályafutásának legcsüggesztőbb élménye.

– Mi történt a Mayfair-boszorkányokkal? – érdeklődött Yuri, és elmondta, hogy olvasta az aktát. Megkérdezte, nem végezhetne-e valami kis munkát a nyomozással kapcsolatban. Aaron azt felelte, nem.

– Kitartás, Yuri! – buzdította. – Találkozunk még, ha Isten is úgy akarja.

Aaronra nem voltak jellemzők az ilyen kijelentések. Ez volt az első félreérthetetlen jele annak, hogy nagy baj van.

Szentestén Aaron felhívta Yurit New Orleansból.

– Életem legnehezebb idejét élem – mondta. – Vannak dolgok, amelyeket meg akarok tenni, de a rend nem engedi. Vidéken kell maradnom, holott a városba szeretnék menni. Mire tanítottalak, Yuri? Hogy legfontosabb betartani a törvényeket. Lennél olyan szíves elismételni ezt a jótanácsot?

– Aaron, mit tennél, ha szabadon cselekedhetnél? – kérdezte Yuri. Aaron azt felelte, hogy valami szörnyűség leselkedik Rowan Mayfairre,

Rowannak szüksége van rá, ízért el kellene menni hozzá, hogy megtegye, amit tehet. Ám a Vének megtiltották. A Vének azt mondták, maradjon a Tölgyes Rejtek anyaházban. Nem szabad „közbeavatkoznia”.

– Aaron – mondta Yuri –, a Mayfair-boszorkányok egész története során megpróbáltunk közbeavatkozni, és mindannyiszor kudarcot vallottunk. Számodra se veszélytelenebb ezeknek az embereknek a közelsége, mint Stuart Townsend vagy Arthur Langtry számára, akik belehaltak abba, hogy kapcsolatba léptek Mayfairékkel. Mit tehetnél te?

Aaron vonakodva egyetértett. A beszélgetés megbékítette a dolgok állásával. Azt mondta, David és Anton alighanem indokoltan tartják távol az eseményektől, mert Anton Davidtól örökölte a posztját, és David ismerte a történetet. De ez akkor is nehéz.

– Nem vagyok biztos annak az életnek az érdemében, amely abból áll, hogy az oldalvonal mögül figyelünk – mondta. – Egyáltalán nem vagyok biztos benne. Talán mindig is egy pillanatra vártam, és az a pillanat most elérkezett.

Különös, nagyon különös beszéd volt ez Aarontól. Yurit mélységesen fölzaklatta. Ám két új megbízást is kapott Antontól, tehát elutazott Indiába és Bálira, hogy lefényképezzen bizonyos helyeket meg személyeket. Bőven akadt dolga, és élvezte a csavargást, mint mindig.

Aaron csak január közepén kereste meg, és arra kérte, utazzon el a skóciai Donnelaith-be, nézzen utána, nem láttak-e ott egy titokzatos párt. Yuri kapkodva jegyezte az utasításokat:

– Rowan Mayfairt és a férfi kísérőjét keresd. Nagyon magas, vékony, sötét hajú.

Yuri néma döbbenettel állapította meg, mi történt. A Mayfairek kísértete, a szellem, amely nemzedékek óta kísérti a családot, valamilyen módon utat talált a látható világba. Nem kérdezgetett, de lázba hozta a dolog. Ez egyszerre fontos és rettenetes. Meg akarta találni ezt a lényt.

– Ezt akarod, ugye? Megtalálni őket? Biztos, hogy Donnelaith-ben kell kezdeni?

– Pillanatnyilag nincs más kiindulási pontom – felelte Aaron. – A pár akárhol lehet Európában. Akár az Egyesült Államokba is visszatérhettek.

Nagyon reményvesztetten beszélt. Yuri még az este elutazott Donnelaith-be.

A szokott módon értesítette a Véneket: begépelte a számítógépébe, és továbbította Amszterdamba. Közölte, mi a megbízatása, mit fog tenni az ügyben, azzal távozott Londonból.

Sikerrel járt Donnelaith-ben. Sokan látták a titokzatos párt. Sokan leírták a férfit. Yuri még egy vázlatot is készített róla. Ugyanabban a szobában aludt, mint a pár, összegyűjtötte az ujjlenyomatokat, bár hogy melyik kié, azt természetesen nem tudta megmondani.

Nagyon helyes, üzenték a Vének a faxban, amelyet Londonból küldtek Yuri edinburghi szállodájába. Főbenjáró. Ez azt jelentette, hogy a pénz nem számít. Ha a titokzatos pár hagyott maga után tárgyakat, Yurinak fel kell kutatnia őket, de a legnagyobb diszkrécióval. Donnelaith-ben senki sem szerezhet tudomást a nyomozásról. Yuri kissé megütődött. Ő mindig úgy dolgozott, hogy ezt senki sem vette észre. Ezt közölte is a Vénekkel.

„Elnézést kérünk” – jött a következő fax. „Csak így tovább.”

Donnelaith megragadta Yuri képzeletét. Először tűntek valóságosnak a Mayfair-boszorkányok, és ez olyan bűvös fénnyel ragyogta be a nyomozást, amely még sohasem fordult elő Yuri pályafutása során.

Összevásárolta a turistáknak kínált könyveket és brosúrákat. Lefényképezte a donnelaith-i székesegyház romjait, a nemrég föltárt kápolnát, és benne egy ismeretlen szent szarkofágját. Utolsó donnelaith-i délutánján estig bóklászott a romok között, este fölhívta Aaront, ellelkendezte a benyomásait, és megpróbálta rábírni Aaront, hogy ő is nyilatkozzék a rejtélyes párról.

Lehet a férfi ez a Lasher nevű szellem, aki emberi álcában átjött a világunkba?

Aaron azt felelte, nagyon szívesen adna magyarázatot, de az idő most nem alkalmas rá. Michael Curryt, Rowan Mayfair férjét majdnem megölték karácsonykor New Orleansban. Történjék akármi, ő Curry közelében akar maradni.

Miután Yuri visszatért Londonba, átadta az ujjlenyomatokat és a fényképeket a laboratóriumnak feldolgozásra és osztályozásra, majd jelentést írt Aaronnak, és elküldte faxon az Egyesült Államokba. A szokásos másolatot elfaxolta az amszterdami Véneknek. A kinyomtatott példányt iktatta, aztán lefeküdt aludni.

Reggel, mikor megpróbálta letölteni a forrásanyagot a Mayfair-boszorkányokról, rá kellett döbbennie, hogy gyökeres változás következett be a nyomozásban.

Az összes forrásanyagot – a szerkesztetlen tanúvallomásokat, leltárokat, fotóanyagot, képeket, stb. – lezárták. A Mayfair-boszorkányok egész aktáját lezárták. Yurinak a hivatkozások segítségével sem sikerült találnia semmit.

Felhívta Aaront, hogy megkérdezze, mi történt. Furcsa módon Aaronnak nem volt tudomása arról, hogy a Mayfair-aktát titkosították volna. Indulatossággal palástolta a meghökkenését, mert nem akarta elárulni csodálkozását a fiatalembernek, de Yuri így is megérezte, hogy patrónusa nyugtalan.

Este írt a Véneknek. „Engedélyt kérek, hogy csatlakozhassak Aaron kutatásához, és elutazhassak New Orleansba. Nem értem teljességgel, mi történt, nincs is szükségem rá, de szükségesnek érzem, hogy Aaron mellett legyek.”

A Vének nemet mondtak.

Yuritól alig néhány nap múlva elvették az ügyet. Közölték vele, hogy Erich Stolov váltja föl a nyomozásban, akinek nagy tapasztalata van „az ilyesféle dolgok” felkutatásában, Yuri pedig talán menjen el egy kis párizsi vakációra, rövidesen úgyis Oroszországba kell utaznia, ami rettentő sivár, hideg vidék.

„Szibériába küldenek?” – gépelte be Yuri a gunyoros kérdést a számítógépbe. – „Mi lesz a Mayfair-boszorkányokkal?”

Amszterdamból azt válaszolták, hogy majd Erich Stolovnak gondja lesz a Mayfairek európai anyagaira, Yurinak pedig ismételten azt tanácsolták, hogy pihenjen egy kicsit. Arra is emlékeztették, hogy minden, amit a Mayfair-boszorkányokról tud, bizalmasnak minősül, tehát Aaronnal sem szabad megvitatnia a kérdést. Hozzátették, hogy „efféle nyomozásnál” ez a szokott figyelmeztetés.

„Tudod, ki vagyunk” – folytatódott a levél. – „Mi nem avatkozunk be. Óvatosak vagyunk. Figyelünk. Ugyanakkor vannak elveink. Ebben az esetben eddig nem tapasztalt kockázatok merültek föl, ezért az ügyet át kell adnod tapasztaltabb embereknek, olyanoknak, mint Erich. Aaron tudja, hogy a Vének lezárták az aktát. Róla nem hallasz többé.”

Ez volt az a megdöbbentő mondat, az a szófüzér, amely mindent felborított.

Róla nem hallasz többé.

Éjnek évadján, mikor az anyaház aludt a csípősen hideg, téli éjszakában, Yuri számítógépes levelet írt a Véneknek.

Vegyes érzésekkel vagyok kénytelen félbehagyni ezt a nyomozást. Aggódom Aaron Lightnerért. Hetek óta nem hívott fel. Szeretnék kapcsolatba lépni Aaronnal. Kérlek, adjatok tanácsot."

Hajnal négykor a telexgép ébresztette. Amszterdamból megérkezett a válasz. „Yuri, hagyd ezt az ügyet. Aaron jó kezekben van. Nincs is jobb nyomozó Erich Stolovnál és Clement Norgannál, akik most már teljes munkaidőben foglalkoznak az üggyel. A nyomozás nagyon gyorsan halad, és egy napon majd megismerheted az egész történetet. Addig ez titok. Ne kérd többé, hogy beszélhess Aaronnal.”

Ne kérjem többé, hogy beszélhessek Aaronnal?

Ezek után Yuri nem tudott aludni. Lement a konyhába. A kenyérsütéstől illatozó, barlang nagyságú konyha több egybenyitott helyiségből állt. Csak az éjszakás szakácsok dolgoztak, most vetették be a kenyeret a hatalmas kemencékbe, és rá se néztek Yurira, aki töltött magának egy kis kávét tejszínnel, és leült a tűz mellé egy fapadra.

Rádöbbent, hogy képtelen követni a Vének utasítását. Ő nemcsak szerette Aaront, de annyira ragaszkodott hozzá, hogy el sem tudta képzelni az életet nélküle.

Rettenetes, hogy ennyire csüggjünk egy másik emberen, hogy csak akkor érezzük magunkat jól, ha ő is megvan, mert szükségünk van rá, szeretjük, mert ő életünknek koronatanúja. Keserű felismerés volt ez Yurinak, de a tény ettől még nem változott.

Fölment, és telefonált Aaronnak a tengerentúlra.

– A Vének utasítottak, hogy ne beszéljek veled többé – mondta. Aaron elhűlt.

– Jövök – folytatta Yuri.

– Ez kitaszítást jelenthet – figyelmeztette Aaron.

– Majd meglátjuk. Ott leszek New Orleansban, amilyen hamar csak tudok.

Megrendelte a repülőjegyét, becsomagolt, és lement, hogy várjon az autóra. Lejött Anton Marcus, kék hálóköntösben, bőr papucsban, kócosán; látnivalóan most ébredhetett.

– Nem mehetsz, Yuri – mondta. – Ez a nyomozás percről-percre veszélyesebb. Aaron ezt nem érti.

Bevitte a fiatalembert az irodájába.

– A mi világunknak saját időszámítása van – mondta szelíden. – Ha úgy tetszik, olyanok vagyunk, mint a Vatikán. Egy-két évszázad nekünk semmi. Évszázadok óta figyeljük a Mayfair-boszorkányokat.

– Tudom.

– Most bekövetkezett valami, amitől féltünk, de nem tudtuk elejét venni. Szörnyű, rettentő veszélyekkel fenyeget minket és másokat. Itt kell maradnod, várva az utasításokra. Tedd, amit mondtak.

– Nem. Ne haragudj, de én Aaronhoz megyek – mondta Yuri. Felállt, elhagyta a szobát. Nem nézett vissza. Nem érdekelték különösebben Anton érzelmei.

Még vetett egy hosszú búcsúpillantást az anyaházra, de mikor Heathrow irányába repítette az autó, már csak egyetlen dologra tudott gondolni, amely egy fúga témájaként bontotta ki magát az agyában. A római hotelszobában haldokló Andrew-t látta. Aaront látta, ahogy ül szemközt az asztalnál, és azt mondja: „A barátod vagyok.” Az anyját is látta, amint a szerbiai faluban haldoklik.

Nem vívódott.

Aaronhoz megy. Tudta, hogy ezt kell tennie.

HÉT

LARK MELY ÁLMÁBÓL RIADT FÖL, amikor a gép leszállt New Orleansban. Megdöbbenve látta, hogy már a kapunál járnak. Az utasok elindultak kifelé. A légikísérő ragyogó mosollyal nézett le Larkre, szép karján lógatva a sebész esőkabátját. Lark egy kicsit zavarba jött, mintha valamilyen becses előnyt veszített volna el, aztán fürgén fölpattant.

Rettenetesen fájt a feje, éhes volt, és ólomsúllyal nyomasztotta ennek a titoknak, Rowan Mayfair talányos gyermekének a perzselő izgalma. Értelmes embertől hogy várhatnak magyarázatot erre a tényre? Hány óra van? New Orleansban reggel nyolc. Vagyis a nyugati parton még csak hat.

Rögtön meglátta a fehér hajú embert, aki őt várta, és tudta, hogy Lightner az, mielőtt sor került volna a kézszorításra és a bemutatkozásra. Nagyon rokonszenves, öreg szivar volt. Szürke öltöny meg a többi.

– Közbejött egy családi probléma, dr. Larkin, ezért nem lehet itt sem Ryan, sem Pierce Mayfair. Engedje meg, hogy elvigyem a szállodájához. Ryan azonnal megkeres minket, amint teheti. – Ugyanaz a brit pallérozottság, amely annyira tetszett Larknek a telefonban.

– Örülök az ismeretségnek, Mr. Lightner, de meg kell mondanom, hogy San Franciscóban már összefutottam az egyik kollégájával, és az nem volt kellemes.

Lightner meglepődött. Felmentek a várócsarnokba. Pillanatnyi komor zárkózottság sötétítette el az angol arcát.

– Nem tudom, ki lehetett – mondta leplezetlen bosszankodással. Olyan fáradtnak látszott, mint aki egész éjjel nem aludt.

Lark kezdte jobban érezni magát. Fejfájása enyhült. Kávéról, fánkról álmodozott, egy ebédről a Komtur Palotájában, esetleg egy délutáni szunyókálásról. Aztán eszébe jutottak a minták. Rowanra gondolt. Megint elfogta az a kínos izgalom, és azzal együtt a visszás érzés, hogy valami rossz, visszatetsző dologba keveredett.

– A szállodánk alig néhány saroknyira van a Komtur Palotájától mondta Lightner csevegő hangon. – Ma este átvihetnénk magát oda. Talán Michaelt is rábeszélhetnénk, hogy jöjjön velünk. Valami... baj történt Ryan családjában, különben ő is itt lenne. Mi van ezzel a kollégámmal? Elmondhatja nekem? Van poggyásza?

– Nincsen, csak az útitáskám, meg amit egy éjszakára csomagoltam. Mint a legtöbb sebész, Lark is szeretett korán kelni. San Franciscóban ebben az időben már műtött. Minden lépéssel jobban érezte magát.

Kiléptek az üvegajtón a csillogó, meleg napfénybe, a taxik, limuzinok nyüzsgésébe. Itt nem is volt olyan hideg, nem, egyáltalán nem az a csípős hideg, mint San Franciscóban. De a fény jelentette az igazi különbséget. Ide valahogy több jutott. És a levegő meg se mozdul. Kellemes.

– Ez a kollégája azt mondta, hogy Erich Stolov a neve. Mindenáron azt akarta tudni, hol vannak a minták.

– Úgy? – kérdezte Lightner, kissé összeráncolva a szemöldökét. Balra intett, mire a limuzinok sokaságából előgördült egy titkolózóan fekete ablakú, csillogó, hosszú, szürke Lincoln. Lightner nem várta meg, hogy a sofőr kiszálljon, maga nyitotta ki a hátsó ajtót.

Lark, bár kissé zavarta az autóban megmaradt, enyhe cigarettaszag, hálásan bújt be a Lincoln puha, szürke bársony belsejébe, és kinyújtóztatta lábait a tágas helyen. Lightner beült mellé, és a limuzin rögtön elindult, a színezett ablakok sötétségébe zárkózva a reggeli ragyogás elől.

De azért kényelmes autó volt, és nagyon gyors.

– Mit mondott magának Erich? – kérdezte Lightner tudatos egykedvűséggel, ami nem vezette félre Larket.

– Elém állt, követelte, hogy mondjam meg, hol vannak a minták. Durván. Kimondottan támadóan és durván. Nem értem. Meg akart ijeszteni?

– Ön nem árulta el neki, amit tudni akart – mondta Lightner csendes határozottsággal, és kinézett a színezett ablakon. Most kanyarodtak rá a főútról a gyorsforgalmira. Ez a rész akárhol lehetett volna, a tömzsi külvárosi házakkal, amelyekről nevek ordítottak, az üres telkekkel, az elhanyagolt fűvel, a motelekkel.

– Nem, természetesen nem! Semmit se mondtam neki! – tiltakozott Lark. – Nem tetszett a dolog. Egyáltalán nem tetszett! Említettem, hogy Rowan Mayfair diszkrécióra kért. Azért vagyok itt, amit maga mondott, és mert a család hívott, hogy jöjjek. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy bárkinek odaadhatnám a mintákat, és nem is hiszem, hogy elkérhetném őket azoktól, akiknél most vannak. Rowan kifejezetten ragaszkodott hozzá, hogy a vizsgálatokat titokban, és egy meghatározott helyen végeztessem el.

– A Keplinger Intézetben – mondta Lightner kedvesen, udvariasan, mintha a Lark homlokára erősített súgókártyáról olvasna. Halvány szeme tökéletesen higgadt maradt. – Mitch Flanagannel, a genetikai géniusszal, aki munkatársa volt Rowannek, mielőtt úgy döntött, hogy felhagy a kutatással.

Lark nem szólt. A limuzin hangtalanul suhant a felüljárón. Errefelé sűrűbbek lettek a házak, és még jobban elvadult a fű.

– Ha maga tudja, akkor miért tőlem kérdezte az a pasas? – érdeklődött Lark. – Miért állt az utamba, miért akart rákényszeríteni, hogy vallják színt? Mellesleg szeretném tudni, hogy maga miből jött rá. Egyáltalán kicsoda maga? Ezt is szeretném tudni.

Lightner elfordította a tekintetét, szomorúan, fáradtan.

– Ugye, említettem már, hogy ma reggel baj történt a családban?

– Igen. Együttérzésem. Nem akartam ridegen viselkedni, de nagyon dühöngtem a barátja miatt.

– Tudom – mondta Lightner jóindulatúan –, és megértem. Stolovnak nem lett volna szabad így viselkednie. Telefonálok a londoni anyaházba. Megpróbálom kideríteni, mi történt, illetve gondoskodom róla, hogy a jövőben ne forduljon elő ilyesmi. – Egy pillanatra kigyúlt a szeme az indulattól, aztán valami fanyar félelem vette át a helyét, de az is rögtön eltűnt. Az angol nyájasan mosolygott. – Ezt majd én elintézem.

– Hálás lennék – mondta Lark. – Hogyan szerzett tudomást Mitch Flanaganről és a Keplinger Intézetről?

– Mondjuk úgy, hogy kitaláltam – felelte Lightner. Fölzaklatta, ami történt, ezt még most is tudni lehetett róla, amikor gondosan kidolgozott derűt ültetett az arcára, és a hangja nem árult el mást, mint fáradtságot és kedvetlenséget.

– Mi ez a baj? Mi történt?

– Egyelőre nem ismerek minden részletet. Annyit tudok, hogy Pierce és Ryan Mayfaimek korán reggel el kellett utaznia a floridai Destinbe. Ők kértek meg, hogy jöjjek ki ön elé. Úgy rémlik, Ryan feleségével, Gifforddal történt valami, de ebben megint csak nem vagyok biztos. Nem tudom.

– Mi van ezzel az Erich Stolovval? Vele dolgozik?

– Nem közvetlenül. Stolov két hónapja járt itt. Ő már egy új nemzedék a Talamascánál. A szokott história. Majd kiderítem, miért viselkedett így. Az anyaház nem tudja, hogy a minták a Keplinger Intézetben vannak. Ha ifjabb tagjaink olyan lelkesen olvasnák az aktákat, mint amennyi lelkesedést a terepmunkában tanúsítanak, akkor már kitalálhatták volna.

– Miféle aktákra céloz?

– Ó, ez hosszú történet, és nem is könnyű elmondani. Megértem önt, ha vonakodik beszélni ezekről a mintákról. Én a maga helyében egy szót sem szólnék róluk senkinek.

– Van már valami hír arról, hogy hol tartózkodik Rowan?

– Semmi. Csupán a korábbi jelentés nyert igazolást. Vagyis hogy a skóciai Donnelaith-ben látták őt és a társát.

– Az meg mi? Hol van Skóciában ez a Donnelaith? Bejártam az egész Felföldet, horgásztam, vadásztam, de sose hallottam hírét Donnelaith-nek.

– Romfalu, ahol pillanatnyilag nyüzsögnek a régészek. Külön a turistáknak és az egyetemi kutatóknak tartanak fönt egy fogadót. Itt látták Rowant, körülbelül négy hete.

– Az régen volt. Hát ez baj. Vagyis semmi új.

– Semmi új.

– Hogy nézett ki ez a társ? – kérdezte Lark.

Lightner arca alig észrevehetően elsötétedett. A sebész nem tudta, hogy a kimerültségtől-e, vagy a keserűségtől.

– Ó, ön többet tud róla, mint én – felelte az angol. – Rowan küldött magának röntgenfelvételeket, kiprintelt EKG-kat meg a többit. Képet nem mellékelt?

– Azt nem – mondta Lark. – Kik maguk tulajdonképpen?

– Nézze, Larkin doktor, becsülettel bevallom, hogy nem ismerem a választ erre a kérdésre, valószínűleg sohasem ismertem. Csak manapság őszintébb vagyok magamhoz. Mindenféle dolgok történnek. New Orleans igézete –akárcsak a Mayfaireké – mindenkin elvégzi a munkáját. A vizsgálatokra csak úgy ráhibáztam; azt is mondhatná, hogy kiolvastam az agyából.

Lark nevetett, Az angol ezt nagyon barátságosan és valahogy filozofikusán közölte. A sebésznek hirtelen megtetszett ez az ember. Most kezdett fölfedezni rajta ezt-azt a limuzin félhomályában, például, hogy Lightner enyhe tüdőtágulásban szenved, sohasem dohányzóit, valószínűleg nem is volt nagyivó, és remekül tartja magát, ahhoz képest, hogy a nyolcadik ikszben jár, ami az emberi program szerint a sebezhető gyöngeség évtizede.

Lightner mosolyogva nézett ki az ablakon. A sofőr csak egy elmosódó árnykép volt a fekete üvegen túl.

Lark most vette észre, hogy a limuzint ellátták a szabványos kényelemmel: van benne apró televízió, és a középső ajtók zsebeiben hűtött üdítők bújnak meg.

Hát kávé? Vajon mikor ihatnak kávét?

– Van a termoszban – mondta Lightner.

– Aha, kiolvasta az agyamból! – A sebész kurtán fölnevetett.

– Kávézás ideje van. – Az angol mosolyogva figyelte, ahogyan Lark kinyitja a termoszt, megkeresi az oldalzsebben a műanyag poharat, és teletölti gőzölgő kávéval.

– Maga nem kér, Lightner?

– Köszönöm, nem. El akarja mondani, mit talált Mitch Flanagan barátja?

– Nem igazán. Senkinek sem akarom elmondani, csak Rowannak. Telefonáltam Ryan Mayfairnek a pénz miatt, úgy, ahogy Rowan utasított. De arra vonatkozólag nem szólt, hogy kinek árulhatom el a vizsgálati eredményeket. Azt ígérte, megkeres, ha teheti. Ryan Mayfair szerint lehetséges, hogy Rowant bántották. Sőt, talán már meg is halt.

– Így van – mondta az angol. – Jó, hogy eljött.

– Pokolian aggódom Rowanért! Nagyon nem örültem, amikor otthagyta az egyetemet. Nagyon nem örültem, amikor csak úgy fogta magát, és férjhez ment. Nagyon nem örültem, amikor lemondott a gyógyításról. Annyira meg voltam döbbenve, mintha valaki azt mondta volna: „Délután háromkor vége lesz a világnak”. Nem is hittem el, csak mikor Rowantól hallottam. Többször is.

– Emlékszem. Gyakran telefonált önnek tavaly ősszel. Nagyon aggasztotta az ön esetleges rosszallása. – Az angol ezt ugyanolyan higgadtan mondta, mint mindent. – Szüksége volt az ön tanácsára a Mayfair Gyógyintézettel kapcsolatban. Bizonyosra vette, hogy amint ön megérti, mennyire sokat jelent neki a Központ, azt is meg fogja érteni, miért hagyott föl a praktizálással. Mert itt hatalmas volt a tét.

– De hiszen maga a barátja Rowannak, ugye? Sokkal inkább az övé, mint ezé a Talamascáé.

– Úgy gondolom, hogy a barátja voltam. Bár talán cserbenhagytam. Nem tudom. Vagy ő hagyott cserben engem. – Csipetnyi keserűség, sőt, talán harag bujkált a hangjában. Aztán megint olyan nyájasan mosolygott.

– Be kell vallanom magának valamit, Mr. Lightner – szólt Lark. – Először azt gondoltam, hogy ez a Mayfair Gyógyintézet egy légvár. Rowan ugyancsak meghökkentett. Ám aztán végeztem egy kis magánnyomozást. Ennek a családnak vitathatatlanul megvan hozzá a pénze, hogy létrehozza a gyógyintézetet. Kezdetben nem is sejtettem, holott tudnom kellett volna, amennyit emlegették. Rowan a legintelligensebb és a legprímább sebész, akit betanítottam.

– Készséggel elhiszem. Amikor beszéltek, mondott valamit Rowan a mintákról? Ön azt mondta, hogy Genfből telefonált, február tizenkettedikén.

– Ismétlem, beszélni akarok Ryannel, aki a legközelebbi rokon. Beszélni akarok a férjjel, hogy eldönthessük, mit tegyünk.

– Bizonyos, hogy a minták általános megdöbbenést váltottak ki a Keplinger Intézetben – mondta Lightner. – Szeretném, ha közölné, miket küldött Rowan. Hadd magyarázzam meg, miért érdekel. Beteg volt Rowan, amikor önnel beszélt? Olyan anyagokat küldött, amelyeknek hozzá volt köze?

– Igen, mintákat a saját véréből és szöveteiből, de arra nem mutatott jel, hogy beteg lenne.

– Csak más.

– Ja, ki merném jelenteni. Más. Jól mondta.

Lightner bólintott. Majd ismét elfordította a fejét, és egy nagy temetőt bámult, amelyben rengeteg csúcsos tetejű márványházikó szorongott. A forgalom gyér volt, a Lincoln gyorsított. Milyen sok hely van itt! Mekkora csend! A város elég slampos volt, sőt, szedett-vedett, Larknek ennek ellenére tetszett ez a nyitottság, ahol nem kell örökös csúcsforgalomban fuldokolni, mint otthon.

– Lightner – mondta –, maga lehet a barátja Rowannek, de én ettől semmivel sem vagyok kevésbé kényes helyzetben.

Kanyarodtak, lefele gördültek a rámpán, veszélyesen közel egy téglából rakott, vén templomtoronyhoz. Lark megkönnyebbült, amikor leértek az utcára, akármilyen koszlott volt is. Jó, hogy itt ennyi a hely, még akkor is, ha minden elhanyagolt egy kicsit. Errefelé lelassul a mozgás. Déli város.

– Tudom én ezt, Larkin doktor – mondta az angol –, és megértem. Nem ismeretlen előttem az orvosi etika és az orvosi titoktartás. Tudom, mit követel a jólneveltség és a tisztesség. Az itteniek is tudják. Ezért is kellemes itt lenni. Most nem kell Rowanról beszélnünk, ha nem akar. Reggelizzünk meg a szállóban, jó? Esetleg nem akar lefeküdni? Később is találkozhatunk az Első utcai házban. Alig néhány saroknyira van. A család mindent megszervezett.

– Tudja, hogy nagyon komoly a helyzet? – kérdezte Lark váratlanul. A limuzin megállt egy apró szálloda előtt, amelynek csinos kék árnyékvetői voltak. A portás már jött is, hogy kinyissa a Lincoln ajtaját.

– Természetesen az – helyeselt Aaron Lightner –, de ugyanakkor nagyon egyszerű. Rowan a világra hozta ezt a különös gyermeket, aki, mint mindketten tudjuk, nem gyermek, hanem a férfi, akit Skóciában láttak Rowannal. Most azt szeretnénk tudni, hogy képes-e szaporodni? Képes-e párzani az anyjával, vagy más emberrel? A fejlődés egyetlen célja a szaporodás, igaz? Ha egyszeri mutáció lenne, amelyet külső feltételek idéztek elő, például sugárzás, vagy valamilyen kinetikus képesség, akkor nem nyugtalankodnánk ennyire. Akkor csak lenyomoznánk, ellenőriznénk, hogy szabad akaratából van-e vele Rowan, aztán... esetleg lelőnénk.

– Maga mindent tud róla?

– Nem, nem mindent, épp ez az aggasztó. De azt tudom, hogy Rowan azért küldte el magának ezeket a mintákat, mert attól félt, hogy ez a valami szaporodni képes. Menjünk be, jó? Szeretnék beszélni a családdal, hogy mi történt Destinben. A Talamascát is szeretném felhívni Stolov miatt. Nekem is van itt lakosztályom, mondhatni, ez a New Orleans-i főhadiszállásom. Igen kedvelem ezt a helyet.

– Persze, menjünk csak be.

Még oda se értek a pulthoz, de Lark már bánta az apró útitáskát és az egy váltás ruhát. Tudta, hogy egyhamar nem távozik innen. Újabb gejzírként szökkent föl benne az izgalom, amely valami homályosan baljós, fenyegető dologra figyelmeztette. Tetszett neki a kis előcsarnok, körülötte a nyájas déli hangok, a magas, elegáns fekete ember a liftben.

Majd vásárolnia kell. Nem baj. Az angol elkérte a kulcsot. Larket már várta a lakosztály, és Lark várta, hogy reggelizhessen.

Igen, csakugyan ettől félt Rowan, gondolta, miközben fölfelé vitte őket a lift. Mondott is valami ilyet, hogy ha ez a lény szaporodni képes...

Lark akkor persze nem tudta, mi az ördögről beszél a nő. De Rowan tudta. Mindenki másról el lehetne hinni, hogy csak hülyéskedik. De Rowan Mayfairről nem.

Lark egyelőre túlságosan éhes volt a további gondolkozáshoz.

NYOLC

NEM SZOKOTT BELESZÓLNI a telefonba. Csak fölvette a kagylót, a füléhez tartotta, aztán ha valaki ismerős beszélt, akkor esetleg válaszolt. Ryan tudta róla ezt, úgyhogy rögtön belemondta a csendbe:

– Ő Evelyn, borzasztó nagy baj van!

– Micsoda, fiam? – kérdezte Ó Evelyn szokatlanul melegen, olyan remegő cérnahangon, amely mintha nem is az övé lett volna.

– Megtalálták Giffordot a destini tengerparton. Azt mondták... – Elcsuklott a hangja, és nem bírta folytatni. Aztán átvette Pierce, és azt mondta, együtt mentek föl Destinbe. Aztán visszavette Ryan, és arra kérte Ó Evelynt, maradjon Alicia mellett, mert Alicia őrjöngeni fog, ha meghallja.

– Értem – felelte Ó Evelyn. Valóban értette. Gifford nem egyszerűen megsebesült, hanem meghalt. – Megkeresem Monát –, tette hozzá olyan halkan, hogy talán nem is hallották.

Ryan hebegett még valamit, hadarva, zavarosan, hogy később még hívni fogják, és hogy Lauren „körbetelefonálja” a családot. Ezzel be is fejeződött a beszélgetés. Ó Evelyn letette a kagylót, és a faliszekrényhez ment a botjáért.

Nem nagyon szerette Lauren Mayfairt. Rideg, pökhendi jogásznak tartotta, a legrosszabb fajta sivár, fagyos üzletasszonynak, aki világéletében jobban szerette az aktákat, mint az embereket. De arra jó lesz, hogy értesítse a rokonságot. Kivéve Monát. Mert Mona nincs itt, pedig neki is meg kell mondani.

Mona fönt van az Első utcai házban. Ó Evelyn tudta. Talán a gramofont keresi, és a gyönyörű gyöngyöket. Azt is tudta, hogy Mona egész éjszakára kimaradt. De Monáért sose kellett aggódnia. Mona meg fogja tenni mindazt, amit mások csak szerettek volna. Megteszi a nagyanyja, Laura Lee helyett, az anyja, CeeCee helyett, sőt Ó Evelyn helyett. Megteszi Gifford helyett...

Gifford meghalt! Nem, ez nem lehet, ez képtelenség. *Miért nem éreztem meg, amikor történt? Miért nem hallottam a hangját?*

Térjünk vissza a gyakorlati dolgokhoz. Állt Ó Evelyn a folyosón, és azon töprengett, merjen-e egyedül elindulni Mona keresésére, kimenjen-e a hepehupás utcákra, a téglával és kockakövekkel burkolt járdákra, amelyeken eleshet, bár ez még sohasem történt meg vele, aztán úgy döntött, hogy az új szemével megteheti. És ki tudja, talán ez lesz az utolsó alkalom, mikor valóban láthat vele.

Tavaly még annyira rossz volt a szeme, hogy be se bírt menni a belvárosba. De a fiatal Rhodes doktor kioperálta a szeméből a hályogot, és azóta Ó Evelyn olyan jól látott, hogy az emberek csak ámultak, mármint ha közölte velük – ami ritkán fordult elő –, hogy most éppen mit lát.

Ó Evelyn tisztában volt vele, mennyire lényegtelen a beszéd, és évek óta hallgatott. Az emberek tudomásul vették. Csináljanak, amit akarnak. Mellesleg úgysem engedték volna, hogy magáról meséljen Monának. Ó Evelyn egyre mélyebbre süllyedt a korai idők emlékeibe, és már nem is mindig volt szüksége hallgatóságra, ha elemezni vagy magyarázni akarta őket.

Egyébként is mi haszna volt mesélni Aliciának és Giffordnak? Amilyen életük van. És Giffordénak már vége!

Újra elcsodálkozott, hogy Gifford meghalhat. Igen, Alicia őrjöngeni fog, akárcsak Mona. És én is, mihelyt igazán felfogom.

Bement Alicia szobájába. Alicia aludt, összegömbölyödve, akár egy gyerek. Éjszaka fölkelt, és úgy felhajtott egy fél üveg whiskyt, mint az orvosságot. Az ilyen ivás megöli az embert. Aliciának kellett volna meghalnia, gondolta Ó Evelyn. Úgy kellett volna lennie. Csak a rossz ajtónál állt meg a Szent Mihály lova.

Ráterítette Aliciára a kötött takarót, és kiment.

Lassan leóvakodott a lépcsőn, nagyon-nagyon lassan; botja gumis végével gondosan megvizsgált minden fokot, megbökdöste a szőnyegeket, nehogy bujkáljon alattuk valamilyen tárgy, amiben megbotolhat és eleshet. A nyolcvanadik születésnapján elesett. Ez volt öregkorának legcudarabb ideje, amikor addig kellett ágyban feküdnie, míg meg nem gyógyult a csípője. De a szívének jót tett. Rhodes doktor is megmondta:

– Száz évig fog élni!

Rhodes doktor küzdött meg a családtagokkal, amikor azt mondták, hogy Ó Evelyn túl öreg a hályogműtéthez.

– Nem értik, hogy meg fog vakulni? Én elérhetem, hogy ismét lásson! Az agyműködése pedig tökéletes!

Agyműködés. Ó Evelynnek tetszett a szó. Meg is mondta az orvosnak.

– Miért nem beszél hozzájuk többet? – kérdezte Rhodes doktor a kórházban. – Tudja, hogy gyengeelméjű öregasszonynak tartják?

Ó Evelyn kacagott.

– Hiszen az is vagyok! – mondta. – Akikkel pedig szerettem beszélni, azok rég elmentek. Már csak Mona maradt, és mellette nem nagyon jutok szóhoz.

Hogy nevetett az orvos!

Ó Evelyn úgy nőtt fel, hogy olyan keveset beszélt, amennyire egyáltalán lehetséges. Az az igazság, hogy talán soha nem szólt volna senkihez, ha nincs Julien.

Ma már csak arra az egyre vágyik, hogy egy napon mindent elmondhasson Monának Julienről. Talán a mai nap lenne az a nap. Valósággal belekáprázott a felismerésbe. Mondd el Monának! Abban a házban van a gramofon és a gyöngysor. Mona most már megkaphatja őket.

Megállt a beugróban a tükrös fogas előtt. Elégedett volt magával; igen, nyugodtan kimehet az utcára. A meleg gabardin ruhájában aludt, ami épp megfelelő ebben az enyhe tavaszi időben. Egyáltalán nem lett gyűrött. Olyan könnyű egyenes gerinccel, ülve aludni, összekulcsolva két kezét az ölében. Zsebkendőt terített a fotel kárpitozott támlájára, az arca alá, ha netán kicsordulna a szájából valami, ha álmában elfordítja a fejét. Ám csak ritkán maradt folt a vásznon. Többször is használhatta ugyanazt a zsebkendőt.

Nem volt kalapja, de hát, Rowan Mayfair esküvőjét leszámítva évek óta nem járt sehova, és nem tudta, hová tette Alicia a kalapjait. Az esküvőre kellett lennie egy kalapjának, ha megerőltetné magát, talán eszébe jutna, hogy nézett ki az a kalap, valószínűleg szürke volt, régimódi kis fátyollal. Valószínűleg rózsaszín virágok voltak rajta. Bár lehet, hogy csak álmodik. Elég valószínűtlennek rémlett maga az esküvő is.

Semmiképpen sem kapaszkodhat föl még egyszer az emeletre, hogy keresgéljen, és itt lent hátul, az ő szobácskájában nincsen semmiféle kalap. Mellesleg rendezett a frizurája. Évek óta ugyanabba a laza kontyba fésüli. Ha megtapogatja a tarkóját, érzi, hogy a hajtűk biztosan rögzítik a fonadékot. A haj méltóságteljes fehér keretbe foglalja az arcát. Sose búslakodott, hogy megőszült. Nem, nem kell neki kalap. Kesztyűje sincs, és ma már senki sem fog vásárolni neki kesztyűt.

Rowan Mayfair esküvőjén meg is jegyezte az a rémes Lauren Mayfair: „Ma már senki sem visel kesztyűt!” Mintha nem is számítana a dolog. Bár talán Laurennek van igaza.

Ó Evelyn nem is nagyon bánta a kesztyűt. Beérte a brossaival és a hajtűivel. A harisnyája egyáltalán nem harmonikázott, a cipőfűzője meg volt kötve. Mona kötötte meg tegnap este, nagyon szoros masnira. Akár indulhat is. Az arcát nem nézte meg, sose nézte meg, mert az nem az ő arca volt, hanem valaki másnak a mély, függőleges barázdákkal felszántott, nagyon ünnepélyes és hideg arca, amelyen lefittyent a szemhéj, a bőr lazán lógott a csontokon, a szemöldök és az áll körvonalai felpuhultak.

Inkább a reá váró sétára gondolt. Már a gondolatának is örült. És mivel Gifford elment, nem lesz, aki hisztizzen, ha Ó Evelyn elesik, vagy leütik, vagy eltéved. Hirtelen valóságos csodának érezte, hogy megszabadult Gifford szeretetétől – mintha még egyszer sarkig tárult volna a világra nyíló kapu. Előbb-utóbb Mona is át fogja élni ezt a megkönnyebbülést, ezt a szabadulást. De most még nem.

Végigballagott a hosszú, magas folyosón, és kinyitotta az első ajtót. Egy éve nem ment le ezen a lépcsőn, kivéve az esküvőt, de akkor meg vitték. Nem volt korlát, amibe kapaszkodjon. A korlátbábok évek óta elkorhadtak, Alicia és Patrick meg csak kicsavarta és behajigálta őket a ház alá.

– Ezt a házat a dédapám építtette! – jelentette ki Ó Evelyn. – Maga rendelte ezeket a korlátbábokat, személyesen ő választotta ki a katalógusból! És nézzétek meg, mire jutott mellettetek! – Vigye el őket az ördög!

Különben vigye el őt is. Hogy gyűlölte a dédapját, akinek óriási árnyéka elsötétítette a gyermekkorát, az eszelős Tobiast, aki megragadta a kislány kezét, és azt sziszegte: „Csak nézzétek meg, itt a boszorkányok jegye!” És facsargatta a parányi hatodik ujjat. Ó Evelyn soha életében nem szólt hozzá egyetlen szót sem!

Ám ha egy egész házat fenyeget az összedőlés, az sokkal fontosabb annál, hogy az ember mennyire utálja az építtetőt. Ez a ház volt talán az egyetlen jó dolog, amit Tobias Mayfair valaha művelt. Fontevrault, hajdani szépséges ültetvényük elpusztult a lápvidéken, neki legalábbis mindig ezt válaszolták, ha kérte, hogy vigyék ki, mert látni szeretné. „Az a vén hodály? Rég elöntötte a Bayou!” Bár lehet, hogy hazudnak. Érdekes lenne, ha ki tudna gyalogolni Fontevrault-ig, és azt látná, hogy még mindig áll a ház.

Ami persze csak álom. Ám az itteni büszkén és gyönyörűen uralja a Szent Károly és az Amelia sarkát. Valóban tenni kellene valamit, valamit, valamit...

Ha van korlátbáb, ha nincs, ő remekül le tud menni a bot segítségével, főleg amióta ilyen tisztán lát. Egész könnyen vette a fokokat, és már végig is ment az ösvényen, és kinyitotta a vaskaput! Ehhez mit szólnak? Évek óta először kijött a házból!

Hunyorogva bemérte a távolban a villogó járműveket, és egy lendülettel átkelt a Szent Károly tóparti oldaláról a folyóparti oldalra. [*New Orleansban szokás „tóparti-ként” és „folyóparti”-ként megkülönböztetni a Pomchartrain-tó és a Mississippi közé eső utcák két oldalát, akkor is, ha az utcákat kilométerek választják el a folyótól és a tótól. (ford. mj.)*]

Ott már várnia kellett egy kicsit, de hamarosan eljött az alkalom.

Mindig szerette a folyóparti oldalt, ahogy ők hívták. Tudta, hogy Patrick a sarki étteremben van. Iszik és reggelizik, szokása szerint.

Keresztülvágott az Amelia utcán és a parányi Antonine-on, amely alig méternyire nyílt az Ameliából. Megállt a sarkon, és benézett az étterem ablakán. Ott ült a girhes, hóka Patrick, az utolsó asztalnál, mint rendesen, a sörével, a sült tojásával és az újságjával. Még csak észre se vette

Ó Evelynt. Itt fog ülni fél napon át, a söre és az újságja mellett, aztán talán átmegy az alsóvárosba, és folytatja az ivást a kedvenc bárjában. Késő délután felébred Alicia, rátelefonál Patrickra a bárban, és visítozni kezd, hogy jöjjön haza.

Tehát itt van Patrick, és nem látja őt. Hogy is láthatná? Nem számított rá, hogy Ó Evelyn önszántából kitegye a lábát hazulról.

Nagyon helyes, Ó Evelyn épp ezt akarta. Ballagott tovább az alsóváros felé. Senki sem látta, senki sem állította meg.

Hogy fénylenek a fekete kérgű tölgyek, és a parkokban a letaposott pázsit. A kanálisokat még mindig eldugaszolta a húshagyókeddi szenny, a szemétgyűjtőkből kicsordult a hulladék.

Ment Ó Evelyn a piszokszínű, koszlott, hordozható illemhelyek mellett, amiket mostanában felállítanak Húshagyókedden, ment abban az ocsmány bűzben a Louisiana útig. Ahová nézett, mindenütt csak a piszkot látta. A napfény húshagyókeddi műanyag klárisokat villogtatott a fákon, azt a fajtát, amit mostanában dobálnak. Nincs még egy olyan siralmas látvány, mint a Szent Károly út Hamvazószerda napján, gondolta Ó Evelyn.

Megállt a pirosnál, ahol egy nagyon takaros, fekete öregasszony várakozott.

– Jó reggelt, Patricia! – köszönt rá Ó Evelyn. A fekete szalmakalapos asszony hátrahőkölt.

– Szentséges ég, Ó Evelyn kisasszony! Mit keres ilyen messze hazulról?

– Megyek a Kertvárosba. Nem lesz semmi bajom, Patricia, itt a botom. Nem bánnám, ha kalapom és kesztyűm is lenne, de hát nincs.

– Elég szégyen, Ó Evelyn kisasszony – mondta az öregasszony azon a cukorédes, illedelmes hangján. Drága teremtés volt ez a Patricia, mindig előttük ment el az unokájával, aki nyugodtan kiadhatta volna magát fehérnek, de persze nem adta, vagy talán még nem jutott eszébe.

– Ó, nem lesz nekem semmi bajom! – nyugtatta meg Ó Evelyn. – Ott van a Kertvárosban az unokahúgom, oda kell adnom neki a gramofont. Aztán kapott észbe, hogy hiszen Patrícia nem is tud ezekről a dolgokról. Hiába állt le a kapunál traccsolni, nem ismeri az egész történetet, bár honnan ismerhetné? Ó Evelyn azt hitte egy percre, hogy ismerőssel diskurál.

Patrícia még mindig beszélt, de Ó Evelyn már nem hallotta. A lámpa zöldre váltott. Keresztül kellett mennie az úton.

Ment is, olyan fürgén, ahogy tudott, megkerülve az utat két részre osztó, magasított betonsávot, mert fölösleges töredelem lett volna fellépni rá, aztán lelépni róla.

Persze túl lassú volt a lámpához, már húsz éve is lassú volt, mikor még sűrűn megtette ezt a sétát az Első utcai házhoz, hogy lássa a szegény Deirdre-et.

Kárhozott volt abban a nemzedékben az összes fiatal. Valamennyien áldozatul estek Carlotta Mayfair gonoszságának és ostobaságának. Carlotta Mayfair halálra gyógyszerezte az unokahúgát, Deirdre-et. Bár most miért gondol erre?

Zűrzavaros gondolatok árja ostromolta Ó Evelynt.

Cortland, Julien szeretett fia. Belehalt, hogy leesett a lépcsőn. Az is Carlotta bűne volt. Ide hozták Cortlandot a Touróba, innen alig kétsaroknyira. Ó Evelyn a tornácon ült, rálátott a székéből a kórház téglafalának a tetejére. Micsoda megrázkódtatás volt hallani, hogy Cortland ott halt meg, kétsaroknyira, és csak idegenekhez szólhatott a kórteremben!

És ha elgondolja, hogy Cortland volt az apja! Eh, nem mintha számítana, nem igazán. Julien számított, igen, meg Stella, de az apák és az anyák, azok nem.

Barbara Ann belehalt Ó Evelyn születésébe. Nem is volt igazi anya, csak egy kámea, egy árnykép, egy olajfestmény. „Látod? Ó az anyád.” Egy ócska ruhákkal tömött láda, egy rózsafüzér és egy befejezetlen hímzés, ami talán illatosító zacskónak készült.

Hogy csapong az agya! A gyilkosságok számbavételénél tartott, igaz? Azt számolta, hány gyilkosságot követett el Carlotta Mayfair, aki ma már ugyancsak halott, hála annak a jó Istennek!

Stella meggyilkolása, az volt a legrettenetesebb. Azt bizonyosan Carlotta követte el. Az ő fejére szállt Stella vére. Evelyn és Julien már 1914 boldog napjaiban tudta, hogy iszonyú dolgok jönnek, de semmit sem tehettek ellenük.

Egy pillanatra fölrémlett előtte a vers, úgy, ahogy azon a réges-régi napon látta, amikor elszavalta Juliennek a padlásszobában. „Látom, de nem tudom, mit jelent.”

Botlás közben vérzik a láb,
Iszonyat a tudás ára.
Elfagyott a tavaszi éden,
Pusztulásban jajgat a gyász.

Micsoda nap ez! Mennyi minden visszajön, pedig milyen üde, édes a jelen, milyen selymesen legyezi a szellő.

Ment, mendegélt Ó Evelyn.

Itt van az üres telek a Toledanón. Ide se építenek már semmit. De rútak is ezek a bérkaszárnyák, pedig itt pompás udvarházak álltak valaha, előkelőbbek az övénél is. Ha elgondolja, hány és hány ember ment el azóta, amikor kézen fogva vitte Aliciát és Giffordot az alsóvárosba, vagy a másik irányban, a parkba! De a Szent Károly még őrzi a szépségét. Elődübörgött a villamos, csörömpölve fordult a kanyarban. Egyetlen végtelen kanyar a Szent Károly út, már akkor is az volt, mikor Ó Evelyn villamossal utazott az Első utcáig. Ma már persze nem tudna fellépni a villamosra, szó sem lehet róla.

Most nem emlékszik, mikor hagyta abba a villamosozást, de több évtizede lehetett. Majdnem kiesett egy este, mikor jött hazafelé, és elszórta a Marks Isaacs és Maison Blanche reklámtasakjait. A vezetőnek kellett kiszállnia, hogy segítsen. Nagyon kínos és megalázó volt. Ó Evelyn csak

bólintott, szokása szerint némán, és hálásan megérintette a vezető kezét. Aztán a villamos tovacsörömpölt nagy szelet kavarva, és Ó Evelyn egyedül maradt a senkiföldjén, a járművek végtelen folyamában, amelyen nem lehetett átkelni. A nagy ház mintha egy másik világban lett volna az út másik oldalán.

– Hitted volna akkor, hogy még húsz évet élsz, megéred, hogy Deirdre meghal és eltemetik, megéred szegény Gifford halálát?

Nem hitte, hogy akár egy évvel túlélhesse Stellát, majd meg Laura Lee-t. Az egyetlen lányát. Azt gondolta, hogy ha abbahagyja a beszédet, a halál érte jön, és elviszi.

De nem így történt. Aliciának és Giffordnak szüksége volt rá. Aztán Alicia férjhez ment, és akkor Monának lett szüksége rá. Mona születése új hangot adott Ó Evelynnek.

Ó, nem akar így gondolni a dolgokra! Nem egy ilyen kedves reggelen! Megpróbált beszélni az emberekhez, de ha egyszer az olyan természetellenes az ő számára!

Hallotta, hogy mások beszélnek hozzá, illetve látta a szájuk mozgását, és tudta, hogy fel akarják kelteni a figyelmét. De ő inkább megmaradt az álmaiban, ahol Stella derekát átölelve andaloghatott a római utcákon, vagy Stellával fekhetett a kis hotelszoba ágyán, csak ők ketten, és órákig csókolózhatott vele a félhomályban.

Ó, az volt az arany idő! Hála Istennek, hogy nem tudta, milyen színtelen lesz... később. Igazából egyszer, Stellával ismerte meg a nagyvilágot, és mikor Stella meghalt, vele halt a világ is.

Ki volt a legnagyobb szerelme életének tavaszán? Julien a bezárt szobában, vagy a nagy kalandok Stellája? Nem tudta eldönteni.

Az az egy biztos, hogy Julien kísértette, Julient látta éber álmaiban, Julien hangját hallotta. Volt idő, amikor bizonyosra vette, hogy Julien mindjárt feljön a lépcsőn, úgy, mint mikor ő tizenhárom éves volt. Félrelökte Evelyn dédapját: „Te nyomorult eszelős, engedd ki a lányt!” Ő pedig vacogott a padlásszobában a félelemtől. Julien azért jön, hogy elvigyen. Logikus lenne. Julien máig körülötte lebeg. „Húzd föl a gramofont, Evelyn! Mondd ki a nevemet!”

Stellát brutálisabban és teljesebben ragadta el a tragikus halál; úgy tűnt el, szívettépő és édes fájdalomban, mintha valóban a mennyekbe röpítette volna utolsó lélegzete. Biztos, hogy Stella az égbe került. Az, aki annyi embert tett boldoggá, hogyan is juthatott volna pokolra? Szegény Stella. Sose volt igazi boszorkány, csak egy gyermek. Az ilyen kedves lelkek, mint Stella, talán nem is akarnak kísérteni; egykettőre megtalálják a fényt, ahol sokkal különb dolgokkal foglalkozhatnak. Stella emlék volt, igen, de sohasem kísértet.

A római hotelszobában Evelyn combjai közé csúsztatta a kezét, és azt mondta:

– Ne, ne ijedezz! Hadd érintselek meg. Hadd nézzelek. – Széthúzta Evelyn térdeit. – Ne szégyenkezz. Ne félj, egy nővel semmi okod a félelemre. Ennyit tudhatnál már. Vagy nem volt gyengéd hozzád Julien bácsi?

– Legalább a zsalut csukjuk be! – könyörgött Evelyn. –Úgy zavar a fény, és ez a lárma a piazzán! – Holott egész teste bizsergett, annyira kívánta Stellát. Akkor tudatosodott benne, hogy nyugodtan megérintheti minden porcikáját, szívhatja a mellét, magára húzhatja. Hogy szerette Stellát! Bele tudott volna fulladni Stellába.

Ó Evelyn élete igazából azon az 1929-es éjszakán ért véget, amikor Stellát agyonlőtték.

Látta, amint Stella összeesik a szalonban, és az az ember a Talamascától, az az Arthur Langtry rohan, hogy kicsavarja Lionel Mayfair kezéből a pisztolyt. Alig valamivel később az a talamascás ember is halálát lelte a tengeren. Szegény bolond. És Stella még meg akart szökni vele Európába, itt hagyva Lashert a kislányával! Ó, Stella, hogy is gondolhattál ilyen rettentő csacsiságot? Ó Evelyn megpróbálta óvni ezektől az európai emberektől, akik titkos könyveket és lajstromokat írnak; próbálta megmagyarázni, hogy Stellának nem szabad szóba állnia velük. Carlotta bezzeg tudta, ezt az egyet meg kell adni neki, bár egyébként mindenben tévedett.

Most meg már ismét előkerült egy ilyen ember, mégse gyanakszik senki. Aaron Lightnernek hívják, és a család úgy emlegeti, mint egy szentet, csak mert Donnelaith-ig visszavezette a törzsi krónikát. Mit tudnak ezek Donnelaith-ről? Julien is csak célozgatott rettentő dolgokra fojtott hangon, amikor együtt háltak, és a háttérben szólt a muzsika. Julien járt azon a helyen Skóciában, de a többiek nem.

Ó Evelyn utána is halt volna Juliennek, ha nincs a kis Laura Lee. Nem hagyhatta itt a lányát. Mindig belekapaszkodott egy babakéz, és visszahúzta. Laura Lee-é. Most Monaé. Vajon él addig, hogy meglássa Mona gyerekét?

Stella átjött, ruhát hozott Laura Lee-nek, hogy elvihesse az iskolába, majd váratlanul azt mondta:

– Drágám, felejtsd el ezt az egész bárgyúságot az iskolával! Szegény kicsi. Én halálosan utáltam iskolába járni. Gyertek velünk Európába, velem és Lionellel! Nem élheted le az életedet úgy, hogy örökösen egy helyben rostokolsz!

Evelyn sose látta volna Rómát, Párizst, Londont és a többi csodálatos helyet, ha Stella nem viszi magával, Stella, az ő drágája, Stella, aki nem volt hű, csak odaadó, és akitől Evelyn megtanulta, hogy az utóbbi a fontos.

Szürke selyemruhát viselt Stella halálának éjszakáján, és hosszú gyöngysort, Stella gyöngyeit, és kiment, lerogyott a fűbe, ott zokogott, miközben Lionelt elvitték. A ruha tönkrement. Az összes ablak betört. Stella apró kupacban hevert a politúros padlón, és villanófények lobogtak körülötte. Ott hevert Stell, ahol táncoltak, és az a talamascás ember elfutott az iszonyattól. Az iszonyattól...

Julien, előre láttad ezt? Beteljesült a költemény? Evelyn sírt és sírt, majd később, mikor elmentek az emberek, és elvitték Stella holttestét, mikor mindenre csend borult, és az Első utcai ház elmerült a sötétségbe, amelyben itt-ott megvillant egy üvegcserép, Evelyn beosont a könyvtárba, kivette a könyveket, és kinyitotta Stella falba mélyített, titkos rejtekhelyét.

Itt tartotta Stella a képeiket, a leveleiket, mindent, amit el akart dugni Carlotta elől.

– Nem akarjuk, hogy tudjon rólunk, igaz, mucikám? De vigyen el engem az ördög, ha elégetem a képeinket.

Evelyn kiakasztotta a nyakából Stella hosszú gyöngysorát, és betette a sötét üregbe, édes-fényes románcuk apró emlékei mellé.

– Stella, miért nem szerethetjük egymást mindig? – sírta hazafelé jövet a hajón.

– Ó, drágám, a világ sose fogadná el – válaszolta Stella, akinek akkor már viszonya volt egy utassal. – De majd találkozunk. Kerítek egy helyet az alsóvárosban, ahol együtt lehetünk.

Stella szavának állt. Micsoda bűbájos kis udvari lakás volt az, és csak az övék!

Laura Lee naphosszat az iskolában ült, tőle tehát nem kellett tartani. Laura Lee sose gyanított semmit.

Evelynt mulattatta, hogy itt szeretkezik Stellával, a vakolatlan téglafalú ház rendetlen kis lakásában, ahova fölhallatszik a földszinti étterem lármája, és a Mayfair-klánnak sejtelme sincs a dolgukról. Szeretlek, drágám!

Stella volt az egyetlen, akinek megmutatta Julien gramofonját. Egyedül Stella tudta, hogy Julien utasítására hozta el Evelyn a gramofont az Első utcai házból. Julien, a szellem még mindig ott volt Evelyn közelében; csak el kellett képzelnie, és máris érezhette a haját, a bőrét.

Sok évvel Julien halála után Evelyn belopózott a szobájába, és felhúzta a gramofont. Föltette a lemezeket, és lejátszotta a keringőt; behunyta a szemét, és elképzelte, amint Juliennel táncol – öregen is milyen ruganyosan és nyalkán járta, milyen könnyen nevetett a helyzet iróniáján, mennyire türelmes volt a mások gyarlósága, álnoksága iránt! Evelyn eljátszotta a keringőt a kis Laura Lee-nek.

– Apádtól kaptam ezt a lemezt – mondta a lányának. Milyen szomorú volt a gyermek arca, Evelyn sírni tudott volna a láttán. Ismerte egyáltalán Laura Lee a boldogságot? De a békét ismerte, és ez talán elég.

Hallja Julien a gramofont? Valóban készakarva kötötte magát a földhöz?

– Sötét idők jönnek, Evie, de én nem adom fel. Nem megyek némán a pokolba, és nem engedem, hogy ő diadalmaskodjék! Ha tehetem, átnyúlok a halálon, úgy, ahogyan ő csinálta. Elleszek én az árnyékban. Te csak játszd el nekem a dalt, hogy halljam, hogy visszahívhasson a hangja.

Hogy meghökkent Stella, amikor évekkel később Evelyn szóba hozta Julien régi meséit, miközben spagettit ettek, bort ittak és dixielandet hallgattak a Francia Negyedben, a kis lakásban.

– Szóval te vitted el azt a kis gramofont? Igen, emlékszem. De nem keversz össze valamit, Evie? Julien velünk mindig olyan jókedvű volt biztos vagy benne, hogy így félt? Persze, hogy emlékszem

a napra, mikor anya elégette a könyveit! Hű, de haragudott! De nagyon haragudott! Aztán mentünk el érted. Emlékszel? Azt hiszem, én meséltem neki, hogy rabként tartanak az Amelia utcán a padlásszobában, mert csak a düh menthette meg, hogy ne haljon meg ott, azon a délutánon. Az a rengeteg könyv! Vajon mi lehetett bennük? De utána már boldog volt, Evie, főleg mikor elkezdtél hozzánk járni. Boldog volt, míg meg nem halt.

– Igen, boldog – jelentette ki Evelyn. – Holta napjáig birtokában volt ép eszének.

Gondolatban visszatért abba az időbe. Markolta a gubancos, tüskés iszalagot, mászott egyre magasabbra a stukkós falon. Ó, csak még egy percig lehetne olyan erős, mint mikor lépett a rácsozat egyik lécéről a másikra, húzódzkodott az iszalagon, vizes virágokat markolva, amíg meg nem érkezett a macskakövek fölé kinyúló, emeleti tornáctetőre, és meg nem látta az ablak mögött a rézágyában fekvő Julient.

– Evalynn! – kukkantott ki az ablakon, és a kezét nyújtotta a lánynak. Evelyn erről még Stellának sem mesélt.

Tizenhárom éves volt, mikor Julien először vitte föl abba a szobába.

Voltaképpen azon a napon kezdődött az igazi élete. Juliennel úgy tudott beszélgetni, mint senki mással. Mennyire tehetetlen volt a csöndben, amely csupán akkor tört meg, ha a nagyapja elverte, vagy ha a többiek addig könyörögtek, hogy megszólalt, de akkor is többnyire versben beszélt. Tulajdonképpen nem is hozzájuk szólt, csak kiolvasta a szavakat a levegőből.

Julien hallani akarta azt a különös verset, a jóslatot. Julien félt, mert tudta, hogy sötét idők jönnek.

De azért mennyi gondtalan öröm jutott az öregembemek és a néma gyermeknek! Délután Julien szeretkezett vele, nagyon lassan, kissé nehézkesebben és ügyetlenebbül, mint később Stella, igen, de hát öregember volt, igaz? Mentegetőzött, amiért olyan sokáig tartott elérnie a befejezésig, de azért micsoda gyönyörűséggel ajándékozta meg a lányt a lentre adott csókjaival, ügyes ujjaival és a titkos, buja kis szavakkal, amelyeket cirógatás közben sugdosott Evelyn fülébe. Ez volt a titkuk, Juliené és Stelláé, hogy mindketten tudták, hogyan kell simogatni és csókolni.

Olyan puha és parázna dolgot csináltak a szerelemből, hogy az ember készséggel és kéjesen várta az erőszakot is.

– Sötét idők – ismételte Julien. – Nem mondhatok el neked mindent, szép kislányom. Nem merem megmagyarázni. Tudod, hogy Mary Beth elégette a könyveimet, kint a gyepen. Elégette, ami az enyém volt. Az életemet égette el vele. Ám most szeretném, ha megtennél valamit értem, ha hinnél benne a kedvemért. Vidd el a gramofont ebből a házból! Meg kell tartanod, az én emlékemre. Ez a tárgy az enyém, szerettem, megérintettem, annyira átitattam a szellememmel, amennyire egy botladozó halandó képes átlelkesíteni egy tárgyat. Vigyázz rá, Eve, és játszd le nekem a keringőt.

Add át azoknak, akik szeretni fogják, ha majd Mary Beth elment. Mary Beth ugyanúgy nem élhet örökké, mint én sem. Ne engedd, hogy Carlotta megkaparintsa! Jön majd idő...

Ismét visszasüllyedt a szomorúságba. Akkor már jobb a szerelem.

– Gyenge vagyok – mondta Julien. – Látom, de nem tehetek semmit. Ugyanúgy nem tudom, mit lehetne csinálni, mint ahogy mások sem tudják. Mi van, ha a pokol a magány helye? Ha senki sincs benne, akit gyűlölni lehet? Ha olyan, mint a sötét éjszaka a skóciai Donnelaith-ben? Akkor majd előjön a pokolból Lasher.

– Csakugyan ezt mondta? – kérdezte évekkel később Stella. Alig egy hónapra rá agyonlőtték. 1929-ben örökre becsukódott a szeme.

Milyen sok élet telt el Stella halála óta! Hány nemzedék követte egymást! Hogy megvénült a világ!

Néha kimondottan vigasztaló volt hallani, ahogy az ő aranyos rőt hajú Mona Mayfairje szapulja a modern művészetet:

– Majdnem a végén járunk a századnak, és az első húsz évben lement az összes sikeres és önálló stílus! Stella látta! Hogyha látta az art decót, hallgatott dzsesszt, látott egy Kandinszkijt, akkor látta a huszadik századot. Mi volt azóta? Nézd már meg ennek a miami szállodának a hirdetését! Akár 1923-ban is rajzolhatták volna, amikor te Stellával hetyegtél!

Igen, vigasztalás volt Mona, több értelemben is.

– Hát mucikám, lehet, hogy elszököm Angliába ezzel a talamascás emberrel – közölte Stella pár héttel a halála előtt. Megállt a kezében a spagettis villa, úgy hagyta félbe az evést, mintha ott és akkor határozta volna el, hogy elmenekül az Első utcából, elmenekül Lashertől, és az idegen tudósoknál keres menedéket.

– De Stella, Julien óva intett ezektől az emberektől! Azt mondta, őket jelenti a versemben az alkimista! Azt mondta, hosszú távon csak árthatnak nekünk, ezekkel a szavakkal mondta, Stella, kért, hogy szóba se álljunk velük, soha, de soha!

– Ide figyelj, ez az ember a Talamascától vagy honnan, ez megpróbálja kideríteni, mi történt a másikkal, mármint a hullával a padláson. Ha az ember Mayfair, azt ölhet meg, akit akar. Senki sem akadályozhatja meg, mert senki se tudja, mit kellene tenni. – Vállat vont. Egy hónap múlva agyonlőtte Lionel, a bátyja, és nem volt többé Stella.

Senki se maradt, aki tudott a gramofonról, vagy Julienről és Evelynről a padlásszobában. Evelyn egyetlen tanúja a sírba szállt.

Igazán egyszerű volt Julien végső betegsége alatt elhozni a gramofont a házból. Julien kivárta a pillanatot, amikor Mary Beth és Carlotta elment otthonról, azután leküldte a fiúkat az ebédlőbe, hogy hozzanak föl egy másik „zenedobozt”.

Csak mikor teljes hangerővel bömbölt a lemez a nagy gramofonon, akkor mondta meg Evelynnek, hogy fogja a kicsit, és fusson. A lelkére kötötte, hogy énekeljen, míg megy, énekeljen, mintha játékból tenné, csak daloljon torkaszakadtából, míg haza nem ér a felsővárosba.

– Az emberek azt fogják gondolni, hogy megbolondultam – mondta a lány halkan, a kezét nézve. A bal kezén ott volt a hatodik ujj, a boszorkányok bélyege.

– Téged érdekel, mit gondolnak? – Milyen gyönyörűen mosolygott Julien! Alvás közben látszott csak rajta a kora. Felhúzta a nagy zenedobozt. – Fogd ezeket az operalemezeket – nekem vannak másikak –, szorítsd a hónod alá, meg tudod tenni. Vidd el a felsővárosba. Ha képes lennék rá, drágám, hogy úriemberként én cipeljem föl helyetted a padlásszobádba, akkor bizonyosan megtenném. Ha a Szent Károly úthoz érsz, ints le egy taxit. Add oda ezt a taxisnak, hogy ő vigye be a dolgokat.

Evelyn tehát rázendített, együtt dalolt a nagy zenedobozzal, miközben kivitte a kis gramofont a házból.

Úgy vonult a kincsével, mint egy ministráns fiú a körmenetben.

Addig vitte, míg annyira megfájdult a karja, hogy nem bírta tovább. A Prytania és a Negyedik utca sarkán le kellett tennie a terhet. Ült a járdán, a térdét átkarolva, és pihent, miközben előtte robogtak a járművek. Végül megállított egy taxit, noha még sohasem csinált ilyet, és mikor hazaérkezett, a sofőr egészen a manzárdig fölvitte a gramofont az öt dollárért, amit Julien adott Evelynnek. „Köszönöm, naccsága!”

Az volt a legsötétebb nap Julien halála után, amikor átjött Mary Beth, és faggatta, hogy van-e nála „valami Julientől”? Hogy elhozott-e valamit a manzárdból? Evelyn csak a fejét rázta, szokása szerint nem volt hajlandó szólni. Mary Beth tudta, hogy hazudik.

– Mit adott neked Julien? – kérdezte.

Evelyn a padlásszobájában ült, háttal a szekrénynek, amelynek zárt ajtaja mögött rejtőzött a gramofon, és nem felelt. Julien meghalt, ez volt minden, amire gondolni tudott, Julien meghalt!

Még azt se tudta, hogy benne van a gyerek, Laura Lee, szegény, elátkozott Laura Lee! Éjszaka némán, Julienért lángolva kószált az utcákon, és akkor mert muzsikálni a gramofonnal, ha az Amelia utcai nagy házban kialudtak a fények.

Évekkel később, amikor Stella meghalt, fölszakadt a régi seb, és ők mintha eggyé olvadtak volna, hogy Evelyn egyszerre veszítse el két csodálatos szerelmét, az egyetlen meleg fényt, amely bevilágított sorsának rejtelmei közé, a zenét, a tüzet.

– Ne is próbáld beszéltetni – mondta Evelyn dédapja Mary Bethnek. – Menjél innen! Menj vissza a házadba! Hagyj békén bennünket! Nem akarunk itt látni! Ha lenne valamije annak az aljas latornak ebben a házban, úgyis elpusztítanám!

Ó, a kegyetlen ember! Laura Lee-t is elpusztította volna, ha teheti! „Boszorkányok!” Egyszer fogta a konyhakést, és azzal fenyegetőzött, hogy levágja Evelyn kezéről a fölös ujjacskát. Hogy sikított Evelyn! A többieknek kellett lefogniuk a dédapját – Pearlnek, Aurorának és a többi fontevrault-i öregnek, akik akkor még náluk laktak.

De Tobias volt a legvénebb és a legkomiszabb. Hogy gyűlölte Julient azért az 1843-ban eldördült pisztolylövésért, amikor Julien agyonlőtte Riverbendben Augustint, Tobias apját. Julien még csak suhanc volt, Augustin fiatalember, és Tobias, a rémült szemtanú olyan kicsi, hogy még szoknyát viselt. Akkoriban szokás volt lányruhát adni a kisfiúkra.

– Az apám ott, a szemem láttára esett össze holtan a lábam előtt!

– Nem akartam megölni! – gyónta Julien Evelynnek az ágyban. – Sose akartam, hogy a család két ága keserű haraggal forduljon el egymástól. Azóta is próbálnak békíteni minket, ám csak megmarad a két tábor. Vagyunk mi itt, és vagytok ti az Amelia utcában. Annyira bánom, ha rá gondolok! Még csak kölyök voltam, és az a bolond nem tudta, hogy kell vezetni egy ültetvényt. Igazán nincsenek aggályaim, ha le kell puffantanom valakit, de akkor semmit sem terveltem ki előre, komolyan nem! Igazán nem akartam megölni az ükapádat. Hebehurgya baklövés volt.

Evelynt nem érdekelte. Utálta Tobiast. Utálta a többieket is. Vénemberek.

Mégis egy vénember képében érintette meg először a szerelem, Julien manzárdszobájában.

Aztán jöttek az éjszakák, amikor lesétált a sötétben az alsóvárosba, megmászta a falat, és fölkapaszkodott a rostélyzaton. Milyen könnyű volt felkúszni a magasba, és lebámulni a kockakövekre!

A kövekre, amelyeken meghalt szegény Antha. De akkor még csak készülődött Antha és Stella szörnyű halála.

Mindig örömmel fog emlékezni a sűrű, zöld vadszőlőre. Milyen puhán simult mászás közben a cipője alá!

– Ah, *chérie*! – mondta Julien. – Gyönyörűségem, vadócom! – Feltolta az ablakot, hogy Evelyn bebújhasson. – *Mon Dieu*, gyermek, le is eshettél volna!

– Soha! – súgta Evelyn. Kitől félt volna Julien karjaiban?

Még Julien fiúja, Richard Llewellyn sem állhatott közéjük. Sose lépett be kopogtatás nélkül. Senki sem sejthette, hogy Richard Llewellyn mennyit tud. Évek múlva Llewellyn beszélt ezzel az utolsó talamascás emberrel, noha Evelyn figyelmeztette, hogy ne tegye. Richard másnap feljött hozzá.

– Rólam nem beszéltél, ugye? – kérdezte Ó Evelyn. Milyen öregnek látszott Richard. Már nem sok ideje volt hátra.

– Nem, azt nem meséltem el. Nem akartam, hogy azt gondolja...

– Mit? Hogy Julien képes volt lefektetni egy magamkorú lányt? – kacagott Ó Evelyn. – Egyáltalán nem kellett volna szóba állnod azzal az emberrel. – Richard nem érte meg az év végét. A halála után átadták a régi lemezeit Ó Evelynnek. Nyilván hallhatott a gramofonról, mi másért hagyta volna épp rá a lemezeket?

Réges-rég oda kellett volna adnia a gramofont Monának, ahelyett, hogy ennyit ceremóniázott a két ütődött unokája, Alicia és Gifford előtt. Gifford képes lett volna elkobozni a zenedobozt és a gyönyörű nyakéket.

– Azt próbáld meg!

Giffordban lehet bízni, hogy mindig rosszul dönt, és mindent félreért. Hápogott az iszonyattól, amikor Ó Evelyn elszavalta a verset.

– Miért akarta Julien, hogy ez a tied legyen? Mit képzelt, mire megy vele? Te is tudod, hogy boszorkány volt! Ugyanolyan boszorkány, mint a többiek!

Aztán előállt a rettenetes vallomással, hogy fogta az összes holmit, és eldugta az Első utcában, abban a házban, ahonnan származtak!

– Hogy tudtad ezt megtenni, te kis bolond? – kérdezte Ó Evelyn. – Ez Monának járt volna, aki a dédunokája Juliennek! Gifford, hogy pont oda, abba a házba, ahol Carlotta megtalálja és elpusztítja!

Hirtelen eszébe jutott, hogy Gifford ma reggel meghalt. Megy a Szent Károly úton az Első utca felé, és az ő idegtépő, dühítő, észvesztő unokája halott!

– Miért nem tudtam? Julien, miért nem jöttél, miért nem szóltál!

Több mint ötven éve, hogy hallotta Julien hangját, egy órával a halála előtt. Hallotta, ahogy fölkiált az ablakába. Fölpattant, kitárta az ablakot az esőre, és ott lent állt Julien, csak Evelyn azonnal tudta, hogy ez nem az igazi, és megrémült, hogy Julien talán már meg is halt. Julien barátságosan, vidáman intett, és egy nagy, sötét kanca állt mellette. *Au revoir, ma chérie!* Ezt kiáltotta.

Akkor végigrohant tíz sarkot az alsóvárosig, felkapaszkodott a rostélyzaton, és néhány drága percre még láthatta a szemét, az élő szemét, amint őt nézi. Ó, Julien, hallottam, hogy hívsz! Láttalak! Láttam megtestesült szerelmedet! Feltolta az ablakot. Fölemelte Julient.

– Eve – súgta ő. – Evie, fel akarok ülni. Evie, segíts! Haldoklóm, Evie! Meg fog történni, már jön!

Sose tudták meg, hogy ott volt.

A tornác tetején kuporgott a tomboló viharban, és hallgatta őket. Meg se fordult a fejükben, hogy kinézzenek, miközben bezárták az ablakot, visszafektették Julient, és elküldtek a rokonokért. Evelyn a kémény mellett gubbasztott, bámulta a villámot, és azt gondolta: miért nem csapsz belém? Miért nem halok meg? Julien meghalt!

– Mit adott neked? – faggatta Mary Beth, ahányszor találkoztak. Minden évben átjött.

Mary Beth alaposan megnézte a csepp Laura Lee-t, aki vézna, ványadt csecsemő volt, nem az a fajta baba, akit az emberek szeretnek a karjukba kapni. Mary Beth mindig tudta, hogy Julien volt Laura Lee apja.

Hogy gyűlölték a többiek!

– Julien fajzata, nézd csak meg, ott a kezén a boszorkánybélyeg, mint neked!

Nem is volt az olyan rossz, csak egy icipici fölösleges ujj. A legtöbben nem is vették észre. Laura Lee rettenetesen szégyelte, pedig a Szent Szívben senki se tudta, mit jelent.

– A boszorkányság jegye! – hajtogatta Tobias. – Sok van! A veres haj az első, a hatodik ujj a második, a szörnyeteg magasság a harmadik. Neked hat ujjad van. Menj csak az Első utcába, lakj annál az átkozottnál, akitől a talentumodat örökölted! Takarodj a házamból!

Persze sose ment, amíg Carlotta ott tanyázott. Bölcsebb volt, ha csak magukkal törődtek, ő és a kislány, nem véve tudomást a vénemberekről. Laura Lee annyira beteges volt, hogy még az érettségit se tudta letenni. Szegény Laura Lee, aki egész életét azzal töltötte, hogy kóbor macskákat cipelt haza, azokkal beszélgetett, meg járta a háztömböt, felkutatta a macskákat és etette őket, míg végül a szomszédok nem bírták szó nélkül. Már nem is volt valami fiatal, amikor férjhez ment, aztán meg itt maradt két ilyen lánnyal.

Mi lennénk a hatalmas boszorkányok, azok, akik hat ujjal születnek? Hát Mona a vörös hajával?

Teltek az évek. A hatalmas Mayfair-vagyon Stellára szállt, utána Anthára, majd Deirdre-re...

Mind elpusztultak, akik a homály korában születtek. Hogy így koppantsanak még egy ilyen fényes lángot is, amilyen Stella volt!

– De jönni fog egy másik kor, a küzdelmek és katasztrófák kora – ígérte Julien az utolsó éjszakán, amikor igazán beszélgettek. – Ezt jelenti a költeményed, Evelyn. Majd megpróbálok itt lenni.

A zene vinnyogott és dobrokolt. Julien mindig ezt hallgatta.

– Figyelj csak, chérie! Tudok egy titkot róla és a zenéről. Rosszabbul hall minket, ha zenélünk. Ez egy régi titok, magától Marie Claudette grand-mere-től tudom.

A gonosz démon nem bír ellenállni a muzsikának, amellyel ki tudjuk zökkenteni. Ha zenét hallgathat, nincs füle másra. Ugyanígy lépre csalja a rím és a ritmus. Ezeknek a dolgoknak a látható mintái megigézik a szellemeket, amelyek honuk örökös homályában kétségbeesetten vágynak a rendre, a szimmetriára. A zenével idecsalom és összezavarom. Mary Beth is tudja. Mit gondolsz, miért állnak zenedobozok minden szobában? Mit gondolsz, miért ragaszkodik annyira Mary Beth a gramofonjaihoz? Hogy legyen a lénytől egy kis nyugalma, amire időnként mind rászorulunk.

És ha majd elmegyek, kislány, húzd föl a gramofont! Zenélj, és gondolj rám! Talán meghallhatom, talán eljöhetek hozzád, talán áttör a valcer a sötétségen, hogy visszahozzon magamhoz és hozzád.

– De Julien, miért nevezed gonosznak? Otthon mindig azt hallottam, hogy te parancsolsz a házi szellemnek. Tobias mondta Walkernek. Nekem is megmondták, amikor közölték velem, hogy Cortland az apám. Lasher, a varázserejű szolga, aki teljesíti Julien és Mary Beth minden kívánságát.

Julien megcsóválta a fejét, és azt felelte egy nápolyi dal leple alatt:

– Gonosz ez, jól jegyezd meg, méghozzá a legrosszabb fajta gonosz, de ő sem tudja magáról. Szavald csak el még egyszer azt a verset. Mondd el nekem.

Ó Evelyn utálta szavalni a verset. Úgy ömlött belőle, mintha ő lenne a gramofon, és valaki megérintené egy láthatatlan tűvel, mire özönleni kezdtek a szájából a szavak, amelyeket nem is értett. Szavak, amelyek megrémítették Julient, és őelőtte az unokahúgát, Carlottát. Szavak, amelyeket Julien újra és újra elszavalt ezekben a hónapokban.

Milyen erősnek látszott, milyen sűrű volt még mindig a fürtös, fehér haja, hogy ragyogott a szeme az értelemtől! Meg se legyintette a vénség vaksága, siketsége. Vajon a sok szerelem tartotta fiatalon? Meglehet. Rátette sima, száraz kezét Evelynére, és megcsókolta a lány arcát.

– Hamarosan én is meghalok, és semmit sem tehetek ellene. Ó, az a drága év, az a néhány drága hónap!

Fiatalon jött el hozzá abban a látomásban! Fölhallatszott a hangja Evelyn ablakába! Milyen snájdig volt, ahogy állt az esőben, sugaras mosolyával, szárán fogva a lovát! *Au revoir, ma chérie!*

Később is jöttek apró látomások, olyan sebesen, mint a villanófények lobogása. Julien az eldübörgő villamoson. Julien egy autóban. Julien a temetőben, Antha temetésén. Bár lehet, hogy csak áltatás volt. De azért Ó Evelyn megesküdött volna, hogy egy becses pillanatra Stella temetésén is látta Julient.

Ezért vonta felelősségre Carlottát, miközben álltak a sírok között?

– A zene volt, ugye? – kérdezte a gyűlölettől és a gyásztól reszketve. Zenére volt szükséged! Amikor a leglármásabban játszott a zenekar, Lionel megrohanhatta Stellát, és agyonlőhette, úgy, hogy „az ember” még csak nem is tudott róla! A zenét használtad, hogy eltereld „az ember” figyelmét. Ismerted a fortélyt, amit Julien nekem is elárult! A zenével tetted lóvá „az embert”! Te ölted meg a húgodat, te vagy a gyilkosa!

– Távozz tőlem, boszorkány! – sziszegte Carlotta. – Te is, meg a fajtád!

– Akkor is tudom! Az öcsédre adták rá a kényszerzubbonyt, pedig te vagy a gyilkos! Te uszítottad Lionelt! A zenét használtad hozzá, mert ismerted a fortélyt!

Minden erejére szüksége volt, hogy el tudja mondani ezeket a szavakat, de ha szerette Stellát, meg kellett tennie. Magányosan feküdt a kis lakás ágyán, a Francia Negyedben, szorította magához Stella ruháját, hullatta rá a könnyeit. És a gyöngyök! Sose fogják megtalálni Stella gyöngyeit. Befele fordult Stella után, soha többé nem merte megengedni magának a vágyat.

– Neked adnám, mucikám – mondta Stella a gyöngysorról –, tudod, hogy szívesen neked adnám, de Carlotta szörnyű ramazurit csapna, mert a hivatalos lelkifröccs szerint nincs jogom elajándékozni a koronaékszereket. Ha tudna a gramofonról, amelyet Julien beleegyezésével vittél el, akkor azt is elszedné tőled. Carlotta egy raktárfőnök. A pokolban is ezt fogja csinálni, hogy nyilvántartja, nem úszta-e meg valaki véletlenül a purgatóriumot, vagy megkapta-e a neki járó, rendes adagot a tűzből és a kénkőből. Vadállat. Édes mucikám, lehet, hogy most nem találkozunk egy darabig, mert előfordulhat, hogy megszököm ezzel a talamascás angollal.

– Az nem vezethet jóra! – mondta Evelyn. – Félek!

– Ma este táncolunk és mulatunk! Eredj már, fölveheted a gyöngyömet, ha nem táncolsz!

Soha többé nem beszéltek egymással. Ó, azok a vérgyöngyök a politúros padlón!

Nos, igen, felelte később Carlottának, nála volt a gyöngysor, de azon az éjszakán ott is hagyta a házban. Ettől fogva egyetlen kérdésre sem válaszolt, ha az ékszert firtatták.

Pedig mások is kérdezték az eltelt évtizedekben. Egyszer még Lauren is.

– Az egy méregdrága gyöngysor. Nem emlékszel, mi lett vele?

Sőt a fiatal Ryan, akit úgy szeretett Gifford, sőt Ó Evelyn is, még ő is kénytelen volt szóba hozni az ízetlen témát.

– Ó Evelyn, Carlotta néni nem hajlandó levenni a napirendről a gyöngyöket. – Gifford akkor legalább megmaradt a bölcs hallgatásnál, hála annak a jó Istennek, bár szörnyű szerencsétlen képet vágott. Nem lett volna szabad megmutatni neki a gyöngysort. De azért egy szót sem szólt.

Ha nem lett volna Gifford, a méregdrága ékszer maradt volna örökre a falban. Gifford, Gifford, Gifford, a Földre Szállt Angyal, a Kotnyél Kisasszony! Bár aztán csak visszakerült a falba. Ez a szép a dologban. Megint a falban vannak a gyöngyök.

Eggyel több ok, hogy egyenesen, lassan, magabiztosan menjen. A gyöngyök ott vannak fent, és természetesen Monának járnak, mert Rowan Mayfair elment, és talán sose tér vissza.

Egek, milyen sok ház eltűnt erről a hosszú útról! Csakugyan szomorú. Mi pótolhat egy díszes, méltóságteljes kúriát, ahol vidám színű zsalugáterek zárják a félköríves ablakokat? Hát biztosan nem ezek az enyvvel összetákolt, agyonhabarcsozott viskók, ezek a sivár bérlakások, amelyeket a középosztálynak húztak föl, mintha tényleg bolondnak néznék az embereket!

Ebben is Monának volt igaza, mikor kereken megmondta, hogy a modern építészet egy csőd. Aki nem hiszi, nézzen körül. Azért is szeretik annyira mostanában a régi házakat.

– Tudod-e, mit számolgatok, Ó Evelyn? 1860 és 1960 között valószínűleg több házat építettek és bontottak le, mint az egész emberi történelem során. Nézd az európai városokat. Amszterdamban 1600 óta állnak házak. Aztán nézd New Yorkot. Az Ötödik sugárúton csaknem minden épület új; úgyszólván egyetlen századfordulós házat sem hagytak meg. Azt hiszem, van a Frick-kúria, de egy második már nem jut eszembe. Persze sose jártam igazán New Yorkban, csak Gifforddal, őt pedig nem érdeklik a régi házak. Úgy tartja, hogy ahova vásárolni megyünk, ott vásárolni kell!

Evelyn egyetértett, még ha nem is mondta ki. Evelyn mindig, minden kérdésben egyetértett Monával, de erről hallgatott.

Monában éppen ez volt az óriási, hogy mielőtt minden szeretetét a számítógépére pazarolta volna, Ó Evelynt használta próbaközönségnek, és Monának ugyan sose kellett mondani semmit. Mona egymaga is képes volt lefolytatni egy hosszú társalgást, szélvészgyorsan ugrálva témáról témára. Mona volt Ó Evelyn legnagyobb kincse. Most, hogy Gifford elment, majd elüldögélnek együtt, és gramofonoznak. És a gyöngysor? Bizony hogy Mona nyakába akasztja a gyöngyöket!

Megint elfogta az a romlott, rettenetes megkönnyebbülés. Nincs többé Gifford, a meghajszolt arcú, rémült tekintetű, nincs Gifford, aki lelkiismeretet, tisztességet emlegessen fojtott hangon, aki iszonyattal nézze Alicia hullását a halálba, nincs Gifford, aki őrt álljon fölöttük.

Ez még mindig a Szent Károly út? Hamarosan oda kell érnie a Washington sarkára, de annyi itt az új ház, hogy teljesen megzavarodik tőlük.

De zajos lett az élet, de goromba. Szemeteskocsik mennydörögtek, falták a hulladékot. Teherautók csattogtak az úton. A banános ember meghalt, a fagylaltos meghalt. A kéményseprők se járnak többé, az öregasszony nem hozza a szedret. Laura Lee kínok között halt meg. Deirdre megőrült, aztán hazajött a lánya, Rowan, egyetlen nappal késve le a lehetőséget, hogy élve láthassa az anyját, karácsonykor pedig valami rettenetes történt, amiről senki sem akar beszélni. És Rowan Mayfair elment.

Akkor mi van, ha Rowan Mayfair és az új férje megtalálták a gramofont és a lemezeket? De nem, Gifford mondta, hogy nem találták. Gifford vigyázott, veszély esetén, ha kell, visszalopta volna őket.

Ugyanazt a rejtekhelyet használta, mint Stella, azt is csak azért, mert Evelyn elárulta neki. Butaság volt. Minek is pazarolt egyetlen mesét, verset vagy dalt az unokáira? Szemek voltak csak a láncban, de a drágakő Mona.

– Nem fogják megtalálni, Ó Evelyn! Ugyanoda rejtettem el a gyöngyöket a könyvtárban. És a gramofont is. Bizton ellesz ott az összes hóbelevanc!

Gifford, a countryklub oszlopa magától fölment abba a sötét házba, hogy eldugja a holmikat. Látta vajon vészjósló útján az embert?

– Sose lelnek rájuk! Ott fognak elkorhadni a házzal együtt! – bizonykodott Gifford. – Tudod, hiszen magad mutattad meg a helyet, azon a napon, amikor a könyvtárban jártunk!

– Gúnyolódsz velem, gonosz gyerek? – Pedig csakugyan ő mutatta meg a titkos rejteket, azon a délutánon, mikor Laura Lee-t eltemették. Az volt talán az utolsó alkalom, amikor Carlotta megnyitotta a házat.

Ez 1960-ban történt; Deirdre már nagyon beteg volt, és hosszú időre kórházba is került, miután elvették tőle a kislányát, Rowant. Cortland egy éve halt meg.

Ám Carlotta mindig sajnálta Laura Lee-t, sajnálta, amiért ilyen anyja van, mint Evelyn. Aztán ott volt Millie Drága meg Belle, és azt mondták, Carlotta, nem hozhatnánk át ide őket? Carlotta pedig búsan nézett Evelynre, próbálta gyűlölni, mégis sajnálta, hiszen Evelyn akkor temette el a lányát. Bár talán őt, Evelynt is eltemették elevenen, azon a napon, amikor Stella meghalt.

– Idehozhatod a családot – mondta Millie drága, és Carlotta nem mert tiltakozni. – Ide bizony! – csatlakozott Belle, mert ő tudta, hogy Laura Lee-nek Julien volt az apja. Mindenki tudta. – Ide bizony! – mondta Belle, az édes Belle. – Gyertek vissza hozzánk, ahányan csak vagytok!

Miért ment oda? Maga se tudta! Talán hogy ismét lássa Julien házát. Talán egész idő alatt a könyvtárba akart belopózni, hogy ott van-e még a gyöngysor, nem találták-e meg.

Miközben gyülekeztek a rokonok, és pusmogtak Laura Lee szenvedéséről, szegény Giffordról, szegény kicsi Aliciáról, és hogy milyen szomorú sors jutott nekik, Evelyn kézen fogta Giffordot, és bevezette a könyvtárba.

– Hagyd abba ezt a sírást az anyád után – szólt rá. – Laura Lee fölment az égbe. Most pedig gyere, mutatok neked egy titkos helyet. Mutatok valami csodaszépet. Van itt neked egy nyakék.

Gifford megtörülte a szemét. Kábultan támolygott az anyja halála óta, és csupán akkor ocsúdott fel a kábulatból, amikor feleségül ment Ryanhez. Ám Giffordban még mindig lehetett reménykedni. Laura Lee temetésének délutánja két kézzel kínálta a reményt.

Azt el kell ismerni, hogy Giffordnak, akármennyit nyűgösködött, csakugyan jó élet jutott: szerette Ryant, gyönyörű gyerekei születtek, elég nagy szíve volt, hogy szeresse Monát, de békén is hagyja, bár halálosan félt a kislánytól.

Halál. Élet. Gifford meghalt. Lehetetlen. Aliciának kellett volna. Micsoda zűrzavar! Rossz ajtónál állt meg a Szent Mihály lova. Látta ezt Julien?

Mintha csak tegnap temették volna Laura Lee-t. Gondolj a könyvtárra, milyen poros volt, milyen elhanyagolt. Asszonyok csevegtek a szomszédban.

A polchoz vezette Giffordot, félretolta a könyveket, és előhúzta a hosszú gyöngyfüzért.

– Ezt most hazavisszük. Harminc éve dugtam ide, amikor Stella meghalt a szalonban. Carlotta sose találta meg. Ezek pedig fényképek, amelyeken én vagyok Stellával. Ezeket is elviszem. Egy napon majd nektek adom.

Gifford ámulattal nézte a hosszú gyöngysort. Evelyn pedig olyan jól érezte magát, hogy mégis legyőzte Carlottát, megmentette a gyöngyöket, mikor minden más elveszett. A gyöngyök és a zenedoboz, az ő kincsei.

– Hogy érted azt, hogy a másik nő szerelme? – kérdezte Gifford sok-sok estével később, amikor a tornácon ülve beszélgettek a Szent Károly úton zajló forgalom vidám lármájában.

– Azt értem, amit mondok, vagyis hogy csókoltam a száját, szívtam a mellét, a lába közé dugott nyelvvel kóstoltam a zamatát, hogy szerettem, és elsüllyedtem benne!

Gifford felháborodott és megijedt. Vajon érintetlenül ment férjhez? Nagyon valószínű. Micsoda rémes dolog egy szűzlány. Bár ha létezett valaki, aki a legjobbat tudta kihozni az ilyen dologból, akkor az Gifford.

Ó, itt a Washington utca! Ez az, semmi kétség. És lám, még a virágbolt is itt van, vagyis Ó Evelyn elővigyázatosan fölkapaszkodhat ezeken az alacsony lépcsőfokokon, és rendelhet virágot az ő drága kislányának.

– Hova tetted a kincseimet?

– Ezeket a dolgokat ne mondd el Monának!

Értetlenül bámulta az üzlet kirakatát, amely mögött rabként szorongtak a virágok, és azon rágódott, hova is küldje a virágokat Giffordnak? Mert most Gifford halt meg.

Ó, édesem...

Tudta, milyen virágot akar küldeni. Tudta, milyen virágokat szeretett Gifford.

Nem hozzák haza a virrasztásra. Hát persze hogy nem. Ezek a metairie-i Mayfairek ugyan nem. Dehogy tennének ilyet! A holttestét valószínűleg máris pingálják valami hűtött ravatalozóban.

– Engem meg ne próbáljatok bejegelni! – közölte Deirdre tavalyi temetése után, amikor Mona elmesélte, milyen volt, miként hajolt a Kaliforniából érkezett Rowan Mayfair a koporsó fölé, hogy megcsókolja a halott anyját. Carlotta meg még azon az estén holtan zuhant bele Deirdre hintaszékébe, mintha utána akarna halni az unokahúgának, és otthagyta azt a kaliforniai szegény Rowan Mayfairt egyes-egyedül abban a kísértetházban.

– Ó, idők, ó, erkölcsök! – Mona kinyújtóztatta vékony, fehér karját, és jobbra-balra dobta a hosszú, vörös haját. – Rosszabb volt, mint Ophelia halála.

– Aligha! – vitatkozott Ó Evelyn. Végül is Deirdre évek óta nem volt eszén, és ha ebben a kaliforniai doktornőben, ebben a Rowan Mayfairben lett volna egy csipet kurázsi, akkor réges-rég hazajön, és felelősségre vonja azokat, akik bántották, és gyógyszerekkel bolondították az anyját. Nem volt áldás azon a kaliforniai lányon, tudta ezt Ó Evelyn, azért is nem hozták el az Amelia utcába, ennélfogva Ó Evelyn egyetlenegyszer látta, az esküvőn, mikor nem is mátkának tűnt, hanem áldozatnak a család oltárán, talpig fehérben, nyakán a zölden parázsló smaragddal.

Nem is azért ment el az esküvőre a Mária Mennybemenetele templomba, mert Rowan Mayfair, az örökösnő házasságot kötött egy Michael Curry nevű fiatalemberrel, hanem mert Mona hintette a virágokat, és Mona örült volna, ha Ó Evelyn eljönne, ott ülne a padban, és bólogatna a dédunokájának.

De nehéz volt betenni a lábát ennyi év után abba a házba, és látni megint olyan gyönyörűnek, amilyen Julien és az ő idejében volt. De nehéz volt látni, milyen boldog Rowan Mayfair doktornő, és ártatlan férje, Michael Curry. Olyan volt ez a Michael Curry, mint Mary Beth egyik ír fiúja, magas, izmos, nagyon kedves és őszinte a maga érdes, tudatlan módján, bár azt mondták róla, hogy tanult ember, és tudott is viselkedni, pedig valami kültelki családból származik, tűzoltó volt az apja.

Ó, mennyire hasonlít Mary Beth fiúira, gondolta Ó Evelyn, de csak ennyire emlékezett az esküvőből, ennyire emlékezett Deirdre lányából. Korán hazahozták, mert Alicia annyira berúgott, hogy nem maradhattak tovább. Ó Evelyn nem bánta. Ült Alicia ágya mellett, ahogy szokta, morzsolta a rózsafüzért, álmodozott, és dudorászta a dalokat, amelyeket Julien játszott a manzárdban, a gramofonon.

Ott táncoltak az új házasok a kettős szalonban. A gramofon pedig a könyvtár falában lapul, és sose fogja megtalálni senki! Ó Evelyn nem is gondolt rá. Vagy talán akkor kellett volna előkeresnie, amikor a többiek énekeltek, nevettek és ittak? Akkor kellett volna fölkurbliznia újra, ki kellett volna mondania Julien nevét, hogy betoppanhasson a lakodalomra, mint váratlan vendég?

Akkor meg se fordult a fejében, annyira aggódott, hogy Alicia orra fog esni.

Késő este az Amelia utcában Gifford feljött Alicia szobájába, és Ó Evelyn vállára tette a kezét.

– Örülök, hogy eljöttél az esküvőre – mondta kedvesen. – Örülnék, ha gyakrabban járnál el hazulról. – Aztán megkérdezte: – Nem nézted meg a titkos helyet? Ugye, nem szóltál nekik?

Ó Evelyn nem fárasztotta magát a válasszal.

– Rowan és Michael nagyon boldog lesz! – Gifford megcsókolta a nagyanyja arcát, és elment. A szoba szaglott a szesztől. Alicia úgy nyögött, mint az anyja valamikor, mindenáron meg akart halni, hogy a mamájával lehessen.

Washington utca. Igen, ez az! És a másik oldalon még mindig megvan a fehér zsindelyes, Anna királynő stílusú ház! Persze, ez az egyetlen a négy sarokházból, amelyik megmaradt, de akkor is ugyanaz, változatlanul!

Itt a virágüzlet. Igen, virágot akart rendelni, ugye? Az ő drága kislányának, az ő drágájának...

Nini, milyen fura dolog történt! Ott áll a virágüzlet ajtajában egy pápaszemes fiatalember, és hozzá beszél. Jó lesz figyelni ebben a robajban.

– Ó Evelyn! Maga az? Alig ismertem meg. Mit keres ilyen messzire otthonról? Jöjjön már be, Ó Evelyn. Hadd telefonáljak az unokájának.

– Az unokám meghalt – mondta Ó Evelyn. – Nem telefonálhat neki.

– Igen, asszonyom. Elnézést, tudom. – Kijött az apró tornác szélére. Ó Evelyn most látta, hogy tulajdonképpen nem is fiatal. Ismeri ő ezt a fiatalembert?

– Nagyon sajnálom Gifford kisasszonyt. Egész délelőtt egyfolytában futnak be a rendelések. Hadd telefonáljak Alicia kisasszonynak, hogy jöjjön ide, és vigye haza.

– Ha azt hiszi, szegény fiam, hogy Alicia képes idejönni értem, akkor nagyon tudatlan. – Minek beszél? Egyáltalán minek beszél? Réges-rég felhagyott ezzel a csökönyös bolondsággal. Agyonfárasztja magát, ha épp ma fogja elölről kezdeni a karattyolást.

Minek is hívják ezt az embert? Most meg mi a csudát mond? Persze, ha megerőltetné magát, eszébe jutna, ki ez, mikor látta utoljára, mikor járt az Amelia utcában valamilyen küldeménnyel, vagy hogy integetett-e esténként, ha elsétált a ház előtt, de érdemes emlékezni ilyen dolgokra? Érdemes követni a fonalat az útvesztőben? Ó, micsoda bosszúság! Micsoda buta bosszúság!

A fiatalember lejött a lépcsőn.

– Ó Evelyn, nem engedi meg, hogy fölsegítsem a boltba? Milyen csinos ma, de szép ez a brossa!

Azt elhiszem, hogy csinos vagyok, mélázott Ó Evelyn, csak elbújtam ebben az öregasszonyban. De minek mondjak ilyeneket, csak azért bántsam meg ezt az ártatlan embert, ezt a jelentéktelen embert, mert kopasz és vérszegény? Ez nem tudhatja, hogy Ó Evelyn milyen régen öregasszony. Bizonyos értelemben már Laura Lee születése után elkezdődött, mikor idáig tolta a kosárfonott babakocsit, majd a temetőt megkerülve tért haza. Akár lehetne is öreg.

– Honnan tudta, hogy az unokám meghalt? Ki mondta magának? Ez elképesztő! Hirtelen azt se tudta, hogy ő honnan szerzett tudomást róla.

– Mr. Fielding telefonált. Azt mondta, legyen tele virággal a szoba. Sírva mondta. Jaj, olyan szomorú ez, Ó Evelyn. Őszinte részvétem. Igazán annyira sajnálom. Nem is tudom, mit mondjak ilyenkor.

– Hát pedig tudnia kellene, ha egyszer virágot árul. Valószínűleg gyakrabban ad el virágot a holtaknak, mint az élőknek. Be kellene tanulnia ilyen kedves dolgokat. Az emberek elvárják magától, hogy beszéljen, ugye?

– Mi is volt, asszonyom?

– Ide figyeljen, fiatalember, akárki is maga! Virágot rendeltem magától az én Gifford unokámnak.

Ezt már hallotta a virágárus, de itt pénzről volt szó.

– Kössön álló díszcsokrot fehér kardvirágból, piros rózsából, liliomból, és tegyen rá szalagot. A szalagra írja rá: Unokám. Hallja? Csak ennyit. Nagy és gyönyörű csokor legyen, és gondja legyen rá, hogy a koporsó mellé állítsák. Mellesleg hol lesz az a koporsó? Volt annyi tisztesség Fielding kuzénban, hogy megmondja, vagy magának kell körbetelefonálnia a ravatalozókat?

– Metairie-ben, asszonyom. Már tudom. Mások is telefonáltak.

Mi van Metairie-ben? Micsoda? Miket mond ez az ember? Hatalmas teherautó zötyögött és dübörgött a kereszteződésben a Carondelet felé.

Jaj de kellemetlen! És azok a házak ott! Édes Istenem, azt a gyönyörű villát is lebontották ezek az idióták? Csupa idióta vesz körül.

Megigazította a haját. A fiatalember a karját ráncigálta. Ne nyúljon hozzám, mondta vagy akarta mondani Ó Evelyn. Mit vitatkozik ő ezzel a fiatalemberrel? Nem is tudja. Egyáltalán mit keres itt? Nem ezt kérdezte pont ebben a pillanatban a fiatalember is?

– Hadd ültessem be egy taxiba, asszonyom, vagy magam viszem haza.

– Dehogy visz! – tiltakozott Ó Evelyn, és ahogy ránézett az üveg mögötti virágokra, eszébe jutott minden. Faképnél hagyta a fiatalembert, és lekanyarodott a Szent Károly útról a Kertvárosba, a temető irányába. Mindig ez volt az egyik kedvenc útvonala, amelyen láthatta a Mayfair-síremléket, mikor elment a temető kapuja előtt. Nini, még mindig megvan a Komtur Palotája! Idelátszanak a napvető ponyvák. Hány éve is volt, mikor itt vacsorázott? Persze Gifford mindig azon rimánkodott, hogy hozza el ide.

Villásreggeli Gifforddal a Komtur Palotájában. Milyen jól nevelt, fényes arcú fiú ez a Ryan, nehéz elhinni, hogy Mayfair, Julien egyik dédunokája. Bár egyre több Mayfairen csillog ez a fénymáz. Gifford mindig rákot rendelt remuládmártással, és egyszer sem csöpögtette le a sálját vagy a blúzát.

Gifford. Úgyse történhetett Gifforddal semmi.

– Fiatalember! – mondta.

A fiatalember mellette jött, és fogta az ő karját. Zavart volt, fölényes, értetlen és büszke.

– Mi történt az unokámmal? Mondja el nekem. Mit mondott magának Fielding Mayfair? Olyan szétszórt vagyok. Ne nézzen feledékeny öregasszonynak, és engedje el a karomat. Nincs szükségem magára. Mi történt Gifford Mayfairrel, ezt kérdezem én magától!

– Nem tudom biztosan, asszonyom – felelte a fiatalember. – A homokban találtak rá. Sok vért veszített, valami belső vérzést emlegetnek. De nem tudok ennél többet. Meghalt, mire a kórházba értek vele. Ennyit tudok, és a férje most útban van ide, hogy kinyomozzon mindent.

– Hát persze, hogy útban van – mondta Ó Evelyn, és kitépte a karját. – Mintha már szóltam volna, hogy engedjen el!

– Félek, hogy el fog esni, Ó Evelyn. Még sose láttam ilyen messzire a házától.

– Mennyi az, fiam? Nyolc sarok? Bármikor elmegyek én ennyit. Volt valaha egy kis vegyesbolt a Prytania és a Washington sarkán. Ott vásároltam a fagylaltot. Fagylalttal etettem Laura Lee-t. Kérem, legyen szíves elengedni a karomat!

A virágárus megkövült. Olyan összetörtnek, sebzettnek, szomorúnak látszott. Szegény. De ha az ember öreg és gyenge, semmije se marad a tekintélyén kívül, és az is bármelyik pillanatban összeroppanhat. Ha most elesik, ha összecsuklik a lába – de nem, nem engedi, hogy ez történjék!

– Kedves fiú maga, az isten áldja meg. Nem akartam megbántani, de ne beszéljen hozzám úgy, mintha ütődött lennék, mert nem vagyok az. Kísérjen át a Prytania utcán. Túl széles. Azután menjen vissza, és kösse meg a csokrot az én drága lányomnak, és szabad megkérdeznem, honnan fogja tudni, ki vagyok én?

– Asszonyom, én vittem a virágokat a születésnapjára minden évben, rengeteg virágot! Ismeri a nevemet is. Hanky vagyok. Nem emlékszik rám? Én szoktam integetni, mikor elmegyek a kapu előtt.

Ezt nem szemrehányóan mondta, de most már igencsak gyanakodott, és nagyon valószínűnek tűnt, hogy hamarosan a tettek mezejére lép, begyömöszöli őt egy taxiba, vagy ami még rosszabb, felhív valakit, hogy térítse jobb belátásra Ó Evelynt, hiszen nyilvánvaló, hogy ilyen öregasszony nem képes egyedül megtenni egy ekkora utat.

– Ó, igen, Hanky, persze, hogy emlékszem magára! A maga apja volt Harry, aki elment a vietnami háborúba. Az anyja, ő pedig visszaköltözött Virginiába.

– De amilyen igaza van, asszonyom! Tökéletesen jól tudja! – Hogy örült Hanky! Ez a legőrjítőbb és a legbőszítőbb az öregségben. Ha az ember össze tud adni kettőt meg kettőt, már megtapsolják! Igen, megtapsolják! Siralmas. Persze hogy emlékezett Harryre. Évek óta ő szállította hozzájuk a virágokat. Vagy az az öreg Harry volt? Ó, istenem, Julien, miért éltem ilyen sokáig? Minek? Mit keresek itt?

Feltűnt a temető fehér fala.

– Na nézze, Hanky, legyen jó fiú, kísérjen át az úttesten. Mennem kell.

– Kérem, Ó Evelyn, hadd vigyem haza! Hadd telefonáljak az unokája férjének!

– Pont annak a maflának, maga tökéletlen! – Szembefordult a fiatalemberrel. – Mindjárt ráhúzok magára ezzel a bottal! – Ettől az ötlettől akaratlanul is nevetnie kellett, mint ahogy nevetett Hanky is.

– De asszonyom, nem fáradt el? Nem akarna pihenni? Jöjjön vissza a virágüzletbe, és pihenjen.

Hirtelen olyan törődöttnek érezte magát Ó Evelyn, hogy egy szó sem jött ki a torkán. Minek beszéljen? Úgyse hallgatnak rá.

Keményen megvetette a lábát a sarkon, két kézzel markolta a botját, és nézte a Washington utca lombos folyosóját. Gyakran gondolta, hogy itt nőnek a legkülönb tölgyek a városban, le egészen a folyóig. Most adja föl? Valami rettentő baj van, rettentő nagy baj, és mi is volt a küldetése? Úristen, nem emlékszik!

Fehér hajú öregúr állt a másik oldalon. Van olyan öreg, mint ő? Rámosolygott Ó Evelynre. Mosolygott, és integetett, hogy jöjjön át. De micsoda gigerli volt! Ebben a korban! Ó Evelynnek muszáj volt nevetnie a színes ruhák, a sárga selyemmellény láttán. Úristen, hiszen ez Julien! Julien Mayfair! Ez olyan hatalmas és élvezetes megrendülés volt, mintha valaki hideg vizes

mosdókesztyűvel simogatta volna az arcát, hogy ébredjen föl. Nézz rá, nézd Julient! Integet, hogy jöjjön már Evelyn, siessen! Aztán eltűnt, egyszerűen eltűnt, sárga mellényestül, mindenestül, úgy, ahogy szokta, a nyakas halott, a bolond halott, az érthetetlen halott! Ám Evelynnek eszébe jutott minden. Mona fönt van, abban a házban. Gifford végzetes vérveszteséget szenvedett, és Ó Evelynnek az Első utcába kell mennie. Julien tudja, hogy oda kell mennie, és neki ez elég.

– Te engedted neki, hogy megérintsen? – hüledezett Gifford, CeeCee meg vihogott, a maga ostoba, mesterkélt modorában.

– Gyönyörrel, drágáim!

Bár Tobiasnak és Walkernek mondhatott volna ilyet. Napokkal Laura Lee születése előtt kilakatolta a padlásszoba ajtaját, és a saját lábán bement a kórházba. A vénemberekkel akkor közölték a hírt, amikor az újszülött biztonságban volt a karjaiban.

– Nem érted, mit művelt az a gazember? – kiabálta Walker. – Csak azért, hogy elültesse a boszorkányok magját! Ez is boszorkány!

Milyen áttetsző volt Laura Lee. Ez is a boszorkányság jegye? Ha igen, csak a macskák tudták. Látni kellett volna, hogy sündörögnek Laura Lee körül, hogy púpozzák a hátukat, törleszkednek vékony lábacskájához. Laura Lee a boszorkányujjával, amit nem örökített át se Aliciára, se Giffordra, hála annak a jó Istennek!

A lámpa zöldre váltott.

Ó Evelyn nekivágott az utcának. Ügyet se vetett a fiatalemberre, aki csak beszélt és beszélt. Ment a fehérre meszelt fal mellett, a csendes és láthatatlan holtak, a tisztességgel eltemetett holtak szomszédságában, és mire a kapuhoz ért a tömb közepénél, nyoma se volt már a fiatal Virágos Hankynek, és Ó Evelyn nem nézett vissza, hogy hova lett, mit csinál, nem rohan-e a boltjába, hogy értesítse a rendőrséget. Idelátszik a Mayfair-síremlék széle, egy picit kiszögellik középütt az ösvényre. Ismert mindenkit, aki benne fekszik, bármelyik kőtáblán bekopogtathatott volna: „Szervusztok, drágáim!”

Giffordot nem ide temetik, ó, nem. Gifford Metairie-ben fog nyugodni. A countryklub-Mayfairek, gondolta Ó Evelyn. Mindig így hívták őket, már Cortland idejében is, vagy maga Cortland találta ki ezt a jelzőt a tulajdon gyerekeire? Cortland, aki egyszer azt súgta a fülébe: „Szeretlek, lányom!”, de olyan gyorsan, hogy a countryklub-Mayfairek ne hallhassák.

Gifford! Édes Giffordom!

Elképzelte Giffordot a szép, piros gyapjúkosztümjében, fehér blúzban, nyakán laza selyemmasnival. Gifford kesztyűt hordott, de csak ha vezetett. Nagyon gondosan igazgatta el az ujjain a karamellszínű bőrkesztyűt.

Fiatalabbnak látszott Aliciánál, pedig ő volt az öregebb. Adott magára, ápolta magát, szerette a többi embert.

– Idén nem maradhatok Húshagyókeddre – mondta. – Egyszerűen nem bírok! – Átjött hozzájuk, és közölte, hogy Destinbe megy.

– Hát remélem, azt nem várod el tőlem, hogy én fogadjak itt mindenkit! – rikoltotta fejvesztetten Alicia. Ledobta a tornácra a képeslapját. – Én ezt nem bírom! Nem tudom megcsinálni a sonkát és a kenyeret! Nem tudom! Nem is fogom! Be fogom zárni az ajtót. Evelyn meg csak ül itt! Hol van Patrick? Itt kellene maradnod, hogy segíts! Miért nem csinálsz valamit Patrickkal? Tudod, hogy Patrick most már délelőtt is iszik? Iszik egész délelőtt! Hol van Mona? A kutya mindenségit, Mona elment, anélkül, hogy nekem szólt volna! Valakinek meg kéne már fegyelmeznie Monát! Szükségem van Monára! Mielőtt távozol, lennél szíves bedeszkázni azokat a nyomorult ablakokat?

Milyen higgadt maradt Gifford.

– Idén az Első utcába mennek, CeeCee – mondta. – Semmit sem kell tenned azonkívül, amit egyébként tennél, hiába határozod el az ellenkezőjét.

– De komisz vagy hozzám! Azért jöttél ide, hogy ezt közöld? Hát Michael Curryvel mi van? Úgy tudom, majdnem meghalt karácsonykor, akkor megkérdezhetem, miért rendez húshagyókeddi fogadást? – Alicia akkor már reszketett a méltatlankodástól és a haragtól, amiért ennyire eszelős és logikátlan ez az élet, amelyben még képesek el is várni tőle dolgokat. Hát nem ezért itta magát halálra, hogy örökre mentesüljön minden felelősség alól? Hát mennyi pia kell még hozzá?

– Ez a Michael Curry majdnem belefulladt a vízbe, és erre mit csinál? Mulatságot rendez? Nem tudja, hogy eltűnt a felesége? Michael Curry! És ki az ördög mondta, hogy lakhat abban a házban? Mi lesz az örökséggel? És ha Rowan Mayfair sose jön vissza? Menjél, menjél csak Destinbe! Miért is törődnél velem! Hagyj csak itt, ugyan mit számít! Menj a pokolba!

Fölösleges harag, fölösleges szavak, lényegtelenek, mindig lényegtelenek. Mondott Alicia egyetlen becsületes vagy őszinte szót húsz év óta? Nemigen.

– Nem az én ötletem, CeeCee, ők akarnak összejönni az Első utcában. Elmegyek – szólt Gifford olyan halkan, hogy Alicia valószínűleg nem is hallotta, és ezek voltak az utolsó szavai a húgához. Ó, édesem, drágám, hajolj le hozzám még egyszer, csókold meg az arcomat, fogd meg a kezemet, akár a puha bőrkesztyűddel is, úgy szerettelek, csillagom, kisunokám, akármit is mondtam! Szerettelek, nagyon szerettelek!

Gifford.

Gifford autója elhúzott, Alicia pedig állt a tornácon, és káromkodott. Mezítláb állt a hidegben. Félrerúgta a képeslapot.

– Szóval csak úgy elmegy! Csak úgy! Hát ezt nem hiszem! Csak úgy elmegy! Most mit várnak, mit tegyek?

Ó Evelyn egy szót sem szólt. Részegeshez beszélni annyi, mint vízre írni. A szavak elvesznek a semmiben, amiben a részeges darvadozik. Lehet ennél rosszabb egy kísértet?

Gifford próbálkozott és próbálkozott. Gifford a körme hegyéig Mayfair volt. Gifford szeretett. Nyűgösködött, de szeretett.

Lelkiismeretes lányka a könyvtárban: „Csak úgy elvisszük a gyöngyöket?”

Elveszett ez az egész nemzedék, a tudomány és a lélektan korának Mayfair-sarjai. Mennyivel jobb volt a krinolinok, hintók és vuduboszorkányok korában. Időszerűtlenek vagyunk. Julien tudta.

De Mona nem elveszett. Végre egy boszorkány, aki lépést tart a korral! Mona a számítógépénél, csócsálja a rágógumit, és olyan sebesen gépel, mint senki a világon. „Ha rendeznének olimpiát gépírásból, én biztos megnyerném!” Az ernyőn mindenféle sémák és grafikonok. „Látod ezt? Ez a Mayfair-családfa. Tudod, mire jöttem rá?”

A végén úgyis a művészet és a mágia győzedelmeskedik, mondta Julien. Tudom. A számítógép, ez lenne a művészet és a mágia? Már az is, ahogy az ernyő izzik a sötétségben, meg az a kis belső mikrofon, amelyet Mona úgy programozott, hogy azt mondja hátborzongató bádoghangon:

– Jó reggelt, Mona. Itt a számítógéped. Ne felejts el fogat mosni. – Rémítő volt figyelni, ahogy Mona szobája reggel nyolckor életre kel, a számítógép beszél, a kávéskanna sziszeg és gurgulázik, a mikrosütő csipogva bekapcsol, hogy megmelegítse a zsemlét, és a tévében megszólal a CNN híradója. Szeretek bekapcsolódva ébredni, mondta Mona. Az újságosfiú megtanulta, hogy az emeleti tornácra, Mona ablaka alá hajítsa a *Wall Street Journal*-t.

Mona, meg kell találni Monát!

A Gesztenyefa utcába megy, hogy megtalálja Monát. Idáig eljutott.

Most pedig keresztül kell menni a széles Washington úton. Korábban, a lámpánál kellett volna átkelnie, de akkor nem láthatta volna Julient. Jól alakulnak a dolgok. A reggel mozdulatlan, üres és csendes. A tölgyek templomhajóvá hajolnak az utcán. Ott áll kihaltan a régi tűzoltólaktanya. Elmentek volna a tűzoltók? De az persze nem esik útba. Le kell sétálnia a Gesztenyefa utcán, és majd most jönnek a csúszós járdák, a tégla és a macskakő, talán jobb lenne, ha az úttestre kerülne, a parkoló kocsik mellé, úgy, ahogy évekkel ezelőtt csinálta, mintsem megbotoljon és elessen. Ezeken az utcákon lassan járnak az autók.

Mint a Paradicsom, olyan puha és lombos a Kertváros.

A vezetők megvárták, hogy fellépjen a járdára, majd hangos hussanással húztak el mellette. Igen, fordulj be az utcába. Még itt is a Húshagyókedd szemete! Ezt a szégyent, ezt a szégyent!

Miért nem jönnek ki ezek, miért nem söprik le a gyalogjárót? Hirtelen elbúsult, mert ma reggel ő sem tette meg, holott elhatározta. Szeretett söpörni. Jó sokáig elnyújtotta. Alicia lekiabált: „Jössz már?”, de Evelyn csak söpört és söpört.

– Órákig elsepreget itt, Ó Evelyn kisasszony – jegyezte meg Patrícia. Miért ne? A levelek mindig lehullnak. Ej, hiszen ha a Húshagyókeddre gondolt, akkor is csak az jutott eszébe, hogy milyen mulatságos lesz felsöpörni majd a gyalogjáróról azt a sok szemetet és piszkot.

Csakhogy ma reggel közbejött valami, ami elszakította a söprűtől. Mi is?

Halálos csend volt a Kertvárosban. Csakugyan, mintha senki sem lakna itt. Akkor már sokkal jobb a Szent Károly út lármája. Ott soha sincs egyedül az ember; még éjszaka is bevilágítanak az ablakon a fényszórók, barátságos sárgára festik a tükröket. Ki lehet állni kora hajnalban a sarokra, lehet nézni, ahogy elcsörömpöl a villamos, arra cselleng egy ember, vagy autó cammog, és fiatalok nevetgélnek benne.

Ment, mendegélt Ó Evelyn. Bizony itt is lebontották a régi házakat, legalábbis néhányat. Valószínűleg igaz volt az, amit Mona mondott, mit is, az építészettel kapcsolatban. Elképesztő a látomásnak ez a hiánya. A tudomány és a képzelet összeütközése. „A forma és a funkció kapcsolatának félreértelmezése”, ezt mondta Mona. Van sikeres forma, és van, ami sikertelen. Minden forma. Mona mondta ezt. Mona szerette volna Julient.

Kijutott a Harmadik utcába. Félig már ott is van. Semmiség átkelni ezeken a kis utcákon. Egyáltalán nincs forgalom. Még senki sem kelt föl. Magabiztosan lépkedett a napfénytől csillogó aszfalton, ahol nem lesnek rá gonosz repedések vagy hasadékok, hogy elgáncsolják.

Julien, miért nem jössz vissza? Miért nem segítesz? Miért kell neked mindig ilyen selmának lenni? Édes Istenem, Julien! Most akár fel is húzhatom a gramofont a könyvtárban! Senki sincs ott, aki megakadályozzon, csak Michael Curry, az a kedves ember, és Mona. Muzsikálhatok a gramofonnal, és kimondhatom a nevedet!

Micsoda édes illat! Virágzik a fagyal. El is felejtette. És ott a ház, úristen, nézd csak, milyen színes! Sose hitte, hogy ennyi színe legyen, de most valósággal ragyog. Szürkéslila, zöldek a zsalugáterei, és a vaskerítés koromfekete.

Ó, hiszen restaurálták! De jól tette Michael Curry!

Ott áll az emeleti tornácon, onnan néz le Ó Evelynre. Michael Curry. Igen, ez ő.

Nagyon borzasán állt ott, a pizsamájára dobott, nyitott háziköntösében, és cigarettázott. Olyan volt, mint Spencer Tracy, ugyanolyan sűrű, érdes és ír, csak az ő haja fekete. Kedves, kellemes férfi, rengeteg fekete hajjal. Nem kék a szeme? Innen kéknek látszik.

– Jó reggelt, Michael Curry! – köszöntötte Ó Evelyn. – Hozzád jöttem. Azért jöttem, hogy Mona Mayfairrel beszéljek.

Úristen, hogy visszahőkölt és megriadt! Ám Ó Evelyn tisztán zengő hangon dalolta:

– Tudom, hogy Mona bent van. Szóljál csak neki, hogy jöjjön ki! Jött is az ő álmos leánykája, fehér hálóingben, gyűrötten, ásítozva, ahogy a gyerekek szokták, ha senki se szidja meg őket érte.

Álltak a fák koronája fölött, a fekete korlátnál. Ó Evelyn most döbbent rá, mi történt, hogy hol voltak együtt ezek. Drága jó Istenem, pedig Gifford is figyelmeztette, hogy Mona „rálépett az útra”, hogy úgy mondjuk, ennélfogva ügyelni kell rá; dehogyis a gramofont kereste ez a gyermek, a Mary Beth szája íze szerint való ír fiút kereste, Rowan Mayfair férjét, Michael Curryt.

Ó Evelyn jóleső vágyat érzett, hogy kacagjon és nevessen.

„Óriási!”, ahogy Stella mondta volna.

De Ó Evelyn annyira elfáradt, hogy a fekete kerítésbe kellett kapaszkodnia, és örült, mikor nyílt a nagy ajtó, és felhangzott a meztelen talpak meghitt, összetéveszthetetlen csattogása a verandán, és meglátta a dédunokáját, egészen addig örült, amíg eszébe nem jutott, mit kell mondania Monának.

– Mi az, Ó Evelyn? – kérdezte Mona. – Mi történt?

– Nem láttál semmit, gyermek? Nem szólított a neveden? Gondolkozz, kincsem, mielőtt én mondanám meg. Nem, nem az anyád.

Akkor Mona kislányarca összegyűrődött, és elöntötték a könnyek. A keze fejével dörgölte őket, miközben kinyitotta a kaput.

– Gifford néni – sírta olyan fiatal cérnahangon, ami egyáltalán nem volt jellemző Monára, az Erősre, Monára, a Géniuszra. – Gifford néni! És én még örültem, hogy nincs itt!

– Nem te tetted, drága gyermekem – mondta Ó Evelyn. – Vér a homokon. Ma reggel történt. Talán nem szenvedett. Talán most is néz bennünket az égből, és nem érti, min szomorkodunk.

Michael Curry a márványlépcső tetején állt, immár illedelmesen összehúzott háziköntösben, papucsosan, zsebre vágott kézzel. Még a haját is megfésülte.

– De hiszen ez a fiatalember nem beteg – állapította meg Ó Evelyn. Mona zokogni kezdett. Gyámoltalanul bámulta a pirospozsgás arcú, sötét hajú férfit a tornácon.

– Ki mondta, hogy szívbetegségben haldoklik? – kérdezte Ó Evelyn, és figyelte, ahogy Curry lejön a lépcsőn. Megszorította a fiatalember kezét. – Nincs ennek a makkegészséges ifjúnak semmi baja!

KILENC

A KÖNYVTÁRBA KÉRTE ŐKET Az egyik sarokban volt a kis barna táskagramofon, a káprázatos, hosszú gyöngysor és az apró köteg fénykép Stella és Ó Evelyn közös fiatalságáról, de most nem erről akart beszélni. Rowanról kellett beszélnie.

Mona örült, hogy megtalálták a tárgyakat, nagyon felvidították a Giffordért érzett gyászában, de Michaelnek most nem Mona volt a legnagyobb gondja. Pokolian szenvedett a meggondolatlanságától, illetve az egyik percben még szenvedett, de a következőben már más gondolatok foglalkoztatták. Például az, hogy eltelt két hónap, amiben ő is úgy élt itt a házban, mint egy családi kísértet, de ennek vége. Meg kell keresnie a feleségét.

Épp hogy megjöttek Ryanéktől, ahol két óra hosszat iszogattak-beszélgettek Gifford temetése után. Visszatértek a házba, erre a megbeszélésre, néhányan meg csak azért, hogy még egy kicsit együtt lehessenek, és sirathassák Giffordot, családi szokás szerint.

Az éjszakai virrasztáson és a mai temetésen is láthatta a meghökkent arcokat, miközben a rokonok a kezét szorongatták, és közölték vele, „mennyivel jobban néz ki”, és hallhatta, hogy róla pusmognak. „Nézd csak Michaelt! Michael visszatért a halálból!”

Egyrészt itt volt ez a rettentő, égbekiáltó sokk, amit Gifford idő előtti halála okozott – hogy így haljon meg egy tökéletes feleség és anya, itt hagyva imádott férjét, azt a ragyogó eszű jogászt, és a három bűbájos gyerekét. Másrészt ott volt a másik sokk, hogy Michaelnek kutyabaja, hogy a legendás, elhagyott férj, a Mayfair-hagyaték legújabb férfi áldozata mégse fogja bedobni a törülközőt. Michael virul. Felkelt, felöltözött, a saját kezével vezette az autóját a temetési menetben, és egyáltalán nem kapkodott levegő után, nem szédült el, nem fordult föl a gyomra.

Össze is zörrentek Rhodes doktorral a ravatalozó előszobájában a gyógyszerek miatt, és Michael maradt fölül. Egyáltalán nem romlott az állapota. Kiöntötte a gyógyszereket, és eltette a fiolákat. Később majd elolvassa a címkéket, ellenőrzi, miket kapott, de most nem. A betegség elmúlt, neki pedig dolga van.

Mona mindig valahol a látómezeje peremén lappangott, nagy szemekkel nézte őt, és időnként odasúgta: „Nem megmondtam?” Mona, a kerek, majdnem pufók arcával, a nagyon halvány szeplőivel, a hosszú, sűrű, vörös hajával. Ezt a fajta vöröset senki se hívja gyufafejűnek, inkább utánafordulnak, és megbámulják.

És itt a ház. Mivel magyarázza meg a házat? Hogy a ház megint mintha élne. Hogy mikor fölébredt Mona karjaiban, ismét érezte, hogy újra itt van valami, ami láthatatlan, és figyel. A ház nyikorgott, mint azelőtt. Ránézésre is olyan volt, mint azelőtt. És akkor még itt a szalonban felcsendülő muzsika rejtélye. És az, amit Monával művelt. Csak nem kapta vissza a képességét a láthatatlan dolgok látására?

Nem beszélték meg Monával, ami történt. Eugenia sem szólt. Szegény kis öreg. Biztosan szörnyetegnek és szatírnak tartja őt. Technikailag az is. Úgy tűnik, meg fogja úszni. De akkor sem fogja elfelejteni az öregasszony ismerős alakját, ahogy áll az apró gramofon mellett, ami ott sincs, egy hajszálpontosan ugyanolyan gramofon mellett, mint amit később találtak meg a könyvtárfal üregében.

Nem, nem beszéltek meg semmit. Gifford halála mindent elsöpört.

Mona a dédnagyanyja karjaiban sírta át a tegnapi délelőttöt, és görcsösen próbált emlékezni egy álomra, amelyben készakarva, habzó gyűlölettel lesújtott a nagynénjére. Ami persze esztelenség. Ezt Mona is tudta. Mindenki tudta. Végül Michael megfogta a kezét, és azt mondta:

– Akármi történt is itt, az az én hibám, és nem te ölted meg a nagynénédet. Nem te követted el. Véletlenül történt. Hogyan is ölhetted volna meg azzal, amit itt tettél?

Mona ettől olyan villámgyorsan magához tért, ahogy csak a szertelen fiatalság tud – de átsejlett ezen valami más is, az a józanság, amit a férfi az első perctől megérzett benne, az alkoholista szülő gyerekének hideg önállósága. Erről Michael is mesélhetett volna. Mona semmiképpen sem volt hétköznapi kislány; de akkor is, hogy egy korabeli férfi, egy tizenhárom éves csitrivel... Hogy tehetett ilyet? Bár furcsa módon ettől nem lett kevesebb a ház szemében, amely mintha látta volna őket.

Egyelőre a bűn elmaradt valahol a zűrzavarban. De csak elmaradt. Tegnap este, virrasztás előtt Mona és Ó Evelyn leszedegették a könyveket a polcról, és megtalálták a gyöngysort, a gramofont és Violetta keringőjét egy fényes, régi RCA Victor lemezen. Ugyanazt a gramofont. Michael szeretett volna belekérdezni a lány és a dédanyja izgatottan hadaró párbeszédébe, de Gifford már várta őket.

– Most nem játszhatjuk le – mondta Ó Evelyn –, mert Gifford meghalt. Csukjátok le a zongorát, takarjátok le a tükröket. Gifford így szeretné.

Henri hazafuvarozta Monát és Ó Evelynt, hogy átöltözhessenek a virrasztás előtt, majd elvitte őket a ravatalozóba. Michael Beához, Aaronhoz, Viv nénihez és másokhoz csatlakozott. Szégyenkező áhítattal nézte a világ vad szépségét, a friss virághabot hordozó sötétséget, az új lombtól roskadozó fákat, a puha tavaszi estét.

Gifford rémesen festett a koporsóban. Rövid haja túlságosan fekete volt, az arca túlságosan vékony, a szája túlságosan vörös, és mindene túlságosan csúcsos, összekulcsolt ujjainak hegyétől a kosztüm szigorú gyapjúszövetét feszítő, apró melléig. Mint egy spórolósan készült, merev kirakatbábu, amelyen rongynak látszik a legdivatosabb ruha. Fagyott. Azt lehetett volna hinni, hogy hűtőládában fekszik, nem koporsóban. A szürkére kárpitozott, agyonstukkózott metairie-i ravatalozó, amelyet megtömtek virágokkal és középszerű Anna királynő stílusú székekkel, akárhol lehetett volna.

De azért persze Mayfair-virrasztás volt, sok borral, beszéddel, sírással; több egyházi méltóság is lerótta a tiszteletét, kék-fehér madárrajokban érkeztek az apácák, tucatszám jöttek az üzletfelek, ügyvédbarátok, metairie-i szomszédok, mind kékben, mint a kékmadarak.

Megrendülés, kétségbeesés, lidércnyomás! A legszűkebb család viaszmerev arccal fogadta a rokonok és barátok kondoleálását. Kint kikeleti tündöklésbe öltözött a világ, mint Michael mindannyiszor megállapította, ha kilépett az ajtón.

Az otthon átremetéskedett, hosszú, csüggedt betegség után olyan vakítónak tűntek a legegyszerűbb dolgok is, a gipszhabarcs bolondos, arany cirádái, a nyirkos és tökéletes virágok a kinti neonfényben – mintha frissen találták volna ki őket. Még sose látta, hogy ennyi gyereket hozzanak el egy temetésre, hogy ennyi síró gyerek imádkozzon a koporsónál, és adjon búcsúcsókot a halottnak, aki jellegtelenül tökéletesre preparáltan aludta végig utolsó közszereplését a fehér atlasz ágyban.

Este tizenegykor, egyedül tért haza. Átnézte a ruháit, becsomagolt a bőröndjébe, és eltervezte, mit fog tenni. Bejárta a házat. Ekkor eszmélt rá, hogy a házban ismét lakik valami, amit szinte érezni, látni lehet. Illetve nem is; maga a ház beszélt a lakójához, a ház válaszolt neki.

Persze őrültség azt gondolni, hogy a ház él, de ő ezt már korábban, örömben és ürömben is tudta róla, és most ismét fölismerte; de mennyivel jobb is volt ez, mint a magány, a betegség, a gyógyszeres bódulat, az „édes félhalottság” két nyomorult hónapja, amikor a ház szürkén, használhatatlanul hallgatott, és nem tanúskodott semmihez.

Sokáig bámulta a gramofont, és a méregdrága gyöngysort, amelyet olyan hanyagul dobtak oda a szőnyegre, mint a húshagyókeddi bizsut.

Még mindig hallotta Ó Evelynt, amint Monához beszél, egyszerre mély és lágy, különös hangján.

Senki más nem tudta, mik ezek a könyvespolc mögötti, titkos rekeszből származó kincsek, vagy nem törődött velük; úgy hevertek a félhomályos sarokban, a könyvtorony mellett, akár a szemét. Senki se nyúlt hozzájuk, észre se vette őket.

Most pedig itt volt a megbeszélés a temetés után. Ezen át kellett esni.

Ryanék házában is sor kerülhetett volna rá, de Ryan és Pierce azt mondták, ők most rögtön bemennek az irodába, annyira fárasztják őket a látogatók, de útközben szívesen tesznek egy kitérőt az Első utcába. Nagyon aggódnak Rowanért, Michaelnek nem szabad azt gondolnia, hogy egy pillanatra is elfeledkeztek Rowanról. Szegény, szerencsétlen férj, szegény, szerencsétlen fiú!

A figyelem kíméletlen fényében sem látszottak kevésbé tökéletesnek: Ryan, a napbarnított bőrével, sima, fehér hajával, opálkék szemével, és Pierce, pont az a fiú, amilyet mindenki szeretne magának, a ragyogó eszű, jól nevelt Pierce, akit teljesen összetört az anyja halála. Ennek nem lett volna szabad így lennie; be kellett volna biztosítaniuk magukat ellene. Mert, kérdezte Bea, mi a halál a countryklub-Mayfaireknek? Igazán kérhette volna az engedélyüket, mielőtt kopogtatott.

Ám Michael nem halogathatta tovább ezt a megbeszélést. Nem tehette. Túlságosan sok időt pocsékolt el. Amióta hazajött a kórházból, szellemként lappangott ebben a házban. Gifford véletlen, rettenetes és méltánytalan halála riasztotta volna föl a bódulatból? Nem az tette, hanem Mona.

Hát most majd összejönnek, és ő elmagyarázza, hogy most már tennie is kell valamit Rowanért; már össze is csomagolt, és útra kész.

Meg kell érteniük. Úgy feküdt itt, mint akit megátkoztak, álomlétre kárhoztattak, és egyre csak búsult, mert kudarcot vallott, és Rowan elhagyta.

Azonkívül itt a medál. Az arkangyalos medál. Destinben találták, Gifford retiküljében. Michael rögtön ráismert, amikor Ryan a kezébe nyomta, éppen a sír mellett. Meg kell találnom Rowant! Meg kell tennem, amiért ide küldtek! Meg kell tennem, amit tenni akarok! Mozognom kell! Erősnek kell lennem megint!

A medál. Gifford talált rá az úszómedence mellett valamivel korábban, talán éppen karácsony napján, és azóta is vissza akarta adni Michaelnek, de félt, hogy fölzaklatja. Bizonyosra vette, hogy Michaela. Vér volt a medálon. Most viszont tisztán csillogott. Akkor pottyant ki a retikülből, amikor Ryan átnézte a tartalmát. Sír melletti rövid csevely, alig pár másodperc a déli napsugárban fürdő hideg márványmauzóleumban, ahol több százan álltak sorban, hogy megszoríthassák Ryan kezét. „Gifford is azt szeretné, hogy haladéktalanul adjam át neked.”

Szóval nemigen volt ideje marcangolni magát a kis vörös miatt, aki azt mondta: „Dobd ki ezeket a mérgeket. Nincs neked szükséged rájuk.”

Kitárta előttük a könyvtár ajtaját.

– Gyertek! – invitálta őket. Szokása szerint most is egy kissé furán érezte magát attól, hogy ő a gazda az ő házukban. Intett Ryannek, Pierce-nek és Aaron Lightnernek, hogy foglaljanak helyet az asztalnál. Ő is leült a szokott helyére. Észrevette, hogy Pierce a kis gramofont és a hosszú gyöngysort nézi. Erre is sort kerítenek majd.

– Tudom, mennyire rossz ez – mondta Ryannek, mert valakinek el kell kezdeni. – Ma temetted el a feleségedet. Tiszta szívből együttérzek veled, és nagyon nem bántam volna, ha későbbre halaszthatom ezt a dolgot, de beszélnem kell Rowanról.

– Természetesen – vágta rá Ryan habozás nélkül. – Mi pedig azért vagyunk itt, hogy elmondjuk, mit tudunk. Bár az nem valami sok.

– Értem. Randallból vagy Laurenből egy szót sem lehet kihúzni, mert egyre csak azt hajtogatják: beszélj Ryannel, Ryan tud mindent, ezért kértelek meg, hogy gyere el hozzám, és mondd el, mi történt. Olyan voltam, mint aki bekómált. Meg kell találnom Rowant. Becsomagoltam, készen állok az útra.

Ryan döbbenetesen fegyelmezettnek látszott, mintha átpöccintette volna a belső kapcsolót Üzleti Módba; nem volt a viselkedésében semmi keserűség vagy neheztelés. Pierce viszont még mindig össze volt törve, és vigasztalhatatlannak tűnt. Talán még azt se hallotta, mit mondott Michael.

Aaront is lesújtotta Gifford halála. Összekapaszkodtak Beával, őt vigasztalta a megpróbáltatásban, a metairie-i ravatalozó, a temető és a mauzóleum stációin. Összes brit illemtudása sem rejthette el, mennyire nyúzott, fáradt és kétségbeesett. Alicia hisztérikus állapotba került, kórházba kellett vinni. Ebben is Aaron segített; ott állt Ryan mellett, amikor az közölte Patrickkal, hogy Alicia alultáplált, beteg, és ápolásra van szüksége. Patrick erre meg akarta ütni

Ryant. Bea nem csinált titkot belőle, hogy egyre jobban szereti Aaront; végre talált egy férfit, akire támaszkodhat, mondta halkan Michaelnek, miközben hazafelé autóztak.

És most mindent ennek az embernek kellett cipelnie, Ryan Mayfairnek, ennek a jogásznak, aki a legapróbb részletig teljesítette a rokonság óhajait – pedig már nem állt mellette Gifford, hogy veszekedjen vele, higgyen benne, segítsen neki. És ő máris dolgozott. Most még nem fogja fel, milyen rossz, ami történt, okoskodott Michael. Még korán van ahhoz, hogy Ryan igazán megijedjen.

– Mennem kell és kész – mondta. – Mit kell tudnom? Hova kell mennem? Mi az utolsó adatunk Rowanról? Mik a legjobb nyomok?

Csönd lett. Bejött Mona, fürtjeiben illedelmes fehér masnival, egyszerű fehér pamut ruhácskában, amilyet gyerekeknek illendő viselniük gyász idején. Behúzta maga után a folyosóra nyíló ajtót. Senkihez sem szólt, és senki sem nézett rá, senki sem látszott észrevenni, vagy senkit sem érdekelt, hogy a lány leült a túlsó falnál a bőrszékbe, és Michaelt figyelte a poros könyvtár másik végében. Michael nem állhatta el az útját, és voltaképpen nem is volt fontos. Nincs itt semmi olyan, amit Mona nem tud, vagy ne hallhatna. Egyébként is összefűzi őket a titok. Michaelt legalább annyira megigézte a kislány, mint amennyi bűntudatot okozott neki. Mona elválaszthatatlanul hozzátartozott az ő felépüléséhez, és ahhoz, amit most akart tenni.

Reggel nem azzal ébredt: „Ki ez az idegen gyerek az ágyamban?” Épp ellenkezőleg. Tudta, kicsoda Mona, és tudta, hogy Mona ismeri őt.

– Nem mehet – szólt Aaron.

Michael fölrezzent az éles hangra. Már megint Mona, és Mona becézgetései körül csapongtak a gondolatai. Ó Evelyn álomszerű alakját látta, amint megjelenik az utcán.

– Nem ismeri a teljes képet – folytatta Aaron.

– Miféle teljes képet?

– Úgy éreztük, nem lenne tanácsos mindent közölni veled – mondta Ryan –, de mielőtt elkezdenénk, hadd magyarázzunk meg valamit. Igazából nem tudjuk, hol van Rowan, és mi történt vele. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy bármi történt volna. Szeretném, ha megértenéd ezt.

– Beszéltél az orvosoddal? – kérdezte Pierce váratlanul fölélénkülve, mintha ő se akarna kimaradni. – Mit mondott? Végleg felépültél?

– Végleg, uraim. Meg fogom keresni a feleségemet. Most pedig mondjátok meg, ki irányítja a nyomozást Rowan után. Kinél van Rowan Mayfair aktája?

Aaron ékesszóló brit modorban megköszörülte a torkát, halk, hagyományos bevezetésként a beszédhez.

– A Talamasca és a Mayfair-család képtelen volt felkutatni – mondta. – Jelentős költségekkel járó, kiterjedt nyomozást végeztek, de hiába.

– Aha.

– Ennyit tudunk. Rowan innen egy sötét hajú, magas férfival távozott. Mint már említettük, vele látták a New York-i gépen. Kétségtelen, hogy az év végén Zürichben tartózkodott, ahonnan Párizsba utazott, majd Párizsból Skóciába. Később Genfben időzött. Genfből akár New Yorkba is visszatérhetett. Ezt nem tudjuk.

– Úgy érti, hogy ismét itt lehet az országban?

– Lehet – mondta Ryan. – Nem tudjuk. – Szünetet tartott, mintha nem lenne több mondanivalója, vagy csak össze akarná szedni a gondolatait.

– Rowant és ezt az embert – vette át a szót Aaron – látták a skóciai Donnelaith-ben. Ehhez nem fér kétség. A genfi szemtanúk jelentése nem ennyire meggyőző. Rowan zürichi tartózkodásáról azért tudunk, mert onnan hajtotta végre a banki átutalást; a párizsiról azért, mert ott vizsgálatokat végzett, amelyeknek eredményét elküldte Kaliforniába, dr. Samuel Larkinnek, a genfiről, mert onnan telefonált az orvosnak, és postázta a mintákat. Egy genfi klinikán is folytatott vizsgálatokat, és azoknak az eredményét ugyancsak továbbította Larkin doktornak.

– Rowan telefonált ennek az orvosnak? Személyesen beszélt vele? Reménykedő boldogságot kellett volna éreznie a hír hallatán, de ő csak a fullánkját érezte. Belevörösödött. Rowan telefonált,

de nem nekem. A régi orvosbarátját hívta föl San Franciscóban. Michael igyekezett nyugodtnak, hálásnak, nyitottnak látszani.

– Igen – csatlakozott Aaron –, február tizenkettedikén telefonált Larkin doktornak. Röviden beszélt. Elmondta, hogy küldeni fog leleteket, mintákat, vizsgálati eredményeket, satöbbi, Larkin vigye át a Keplinger Intézetbe, és elemeztesse. Azt ígérte, hogy később még megkeresi az orvost. Mindezt titokban közölte. Utalt rá, hogy bármikor megszakadhat a vonal. Olyan volt a hangja, mintha veszélyben forogna.

Michael némán ült, arra törekedett, hogy egyszerűen csak feldolgozza az adatokat, megfejtse jelentésüket. Imádott felesége az imént még telefonálgatott egy idegen férfinak. Most mindenestül megváltozott a kép.

– Ezt nem akarták közölni velem – mondta.

– Igen – felelte Aaron. – Azonkívül a Genfben és Donnelaith-ben folytatott beszélgetések arra utaltak, hogy Rowan kényszer hatása alatt cselekedhetett. Ryan nyomozói ugyanerre a következtetésre jutottak, noha a megkérdezettek egyszer sem ejtették ki a kényszerítés szót.

– Értem. De élt, és egészséges volt, mikor beszélt Samuel Larkinnel. És ez február tizenkettedikén történt – összegezte Michael.

– Igen...

– Oké, mit láttak ezek az emberek? Mit láttak ezeken a klinikákon?

– A klinikákon senki sem vett észre semmit. Viszont tudnia kell, hogy ezek óriási intézmények. Valószínűleg úgy történt, hogy Rowan és Lasher beosont, Rowan eljátszotta az orvost vagy a laboránst, aszerint, amit a helyzet követelt, elvégezte a vizsgálatokat, majd távozott, mielőtt bárki észbe kapott volna.

– Ezt abból az anyagból tudják, amit ennek a Larkin doktornak küldött?

– Igen.

– Elképesztő, de hát egy orvos megtehet ilyet, igaz? – jegyezte meg Michael, és vigyázott, hogy higgadt legyen a hangja, mert nem akarta, hogy a pulzusát vizsgálgassák. – Tehát február tizenkettedikén még életben volt – mondta. Dátumokat, napokat próbált számítgatni, de teljesen kiürült az agya.

– Volna még egy apró hír – szólalt meg Ryan. – Ami egyáltalán nem tetszik nekünk.

– Mondjad.

– Európában Rowan hatalmas átutalásokat hajtott végre. Hatalmas átutalásokat, francia és svájci bankokon át. De január végén megszakadtak az átutalások, és ezek után csupán két egyszerű csekket váltottak készpénzre New Yorkban, február tizennegyedikén. Ma már tudjuk, hogy az aláírást hamisították.

– Ó! – Michael hátradőlt. – Tehát Lasher fogságban tartja! Ő hamisította a csekkeket.

Aaron sóhajtott.

– Ezt nem tudjuk... biztosan. A donnelaith-iek és a genfiek sápadtnak, betegesnek írják le Rowant. A kísérőjéről azt mondják, hogy nagyon figyelmes volt, egy pillanatra sem tágított Rowan mellől.

– Értem – súgta Michael. – Mit mondtak még? Ne hallgassanak el semmit!

– Donnelaith-ben régészeti feltárás folyik – mondta Aaron.

– Igen, ezt is tudom – felelte Michael. Ryanre pillantott. – Olvastad a Mayfair Krónikát?

– Ha a Talamasca aktájára gondolsz, akkor igen, átvizsgáltam, de úgy gondolom, jelenleg azzal az egyszerű kérdéssel kell foglalkoznunk, hogy hol van Rowan, és miként érhetjük el?

– Folytassa Donnelaith-nél – kérte Michael az angolt.

– Rowan és Lasher négy napra bérelt lakosztályt a fogadóban. Jelentős időt töltöttek a vár, a székesegyház és a falu romjainak vizsgálatával. Lasher nagyon sok emberrel beszélt.

– Muszáj ezen a néven emlegetnie? – kérdezte Ryan. – Egészen más hivatalos nevet használt!

– Ehhez semmi köze a hivatalos névnek – szólt közbe Pierce. – Ezt az adatot törölhetjük, apa. A donnelaith-i ásatást teljes egészében a családunk finanszírozza. Én még csak nem is hallottam róla, amíg el nem olvastam a Talamasca aktáját. Apa se. Az egészet...

– Lauren intézte – mondta kesernyésen Ryan. – De ez nem tartozik a tárgyhoz. Tehát január óta nem látták őket.

– Folytasd – sürgette Michael, olyan tapintatosan, amennyire tudta. Hogyan írják le őket az emberek?

– Egy körülbelül százhetvenkét centiméteres nő, nagyon sápadt és beteges külsejű, és egy rendkívül magas, legalább két méteres férfi, lobogó, hosszú fekete hajjal. Mindketten amerikaiak.

Michael szólni akart, de a szíve meglódult, és egy kis fájdalmat érzett a mellében. Nem akarta, hogy tudjanak róla. Elővette a zsebkendőjét, összehajtotta, és megtörülgette a felső ajkát.

– Rowan él, veszélyben van, a fajzat rabságban tartja – suttogta.

– Mese – mondta Ryan. – Nem állná meg a helyét egyetlen bíróság előtt sem. Találgatunk. A hamis csekkek már egy másik fejezethez tartoznak. Sürgősen lépni kell a hagyaték ügyében.

– De a törvényszéki leletek is elég rejtélyesek – szólt közbe Aaron.

– Igen, észbontóan zűrzavaros! – csatlakozott Pierce. – Két genetikai intézethez is elküldtük az itt talált vérmintákat, de egyiktől se kaptunk értelmes választ!

– Válaszoltak – jegyezte meg Aaron. – Azt állítják, hogy a vérminták okvetlenül szennyeződtek vagy meghamisították őket, mert egy azonosíthatatlan főemlősre utalnak.

Michael keserűen mosolygott.

– De mit mond ez a Larkin doktor? Rowan direkt neki küldte el a cuccot. Mit tud? Mit mondott neki Rowan a telefonban? Tudnom kell mindent.

– Rowan zaklatott volt – felelte Pierce. – Félt, hogy megszakítják a vonalat. Mindenképpen azt akarta, hogy Larkin vigye át az anyagot a Keplingerbe. Larkint nagyon nyugtalanította a dolog. Azért is hajlandó együttműködni velünk. Rajong Rowanért, nem akar csalódást okozni neki, ugyanakkor osztozik az aggodalmainkban.

– Ez a Larkin doktor itt van – jegyezte meg Michael. – Láttam a virrasztáson.

– Igen, itt van – mondta Ryan –, de nem szívesen beszél a Keplinger Intézetbe került leletekről.

– Abból, amit az orvos hajlandó elmondani – szólt Aaron halkan –, arra következtethetünk, hogy bőséges vizsgálati anyaggal rendelkezik a teremtményről.

– Teremtmény! – haragudott Ryan. – Már megint átcsúsztunk a mesék birodalmába! Nem tudjuk, hogy ez a valami teremtmény-e, vagy... elő ember, vagy micsoda. És a nevét se tudjuk. Azt tudjuk, hogy kellemes, művelt, intelligens, gyorsan beszél, amerikai kiejtéssel, és azok, akik Donnelaith-ben szót váltottak vele, érdekesnek találták.

– Mi köze ennek a dolgunkhoz? – kérdezte Pierce. – Apa, az ég szerelmére...

– Mit küldött Rowan dr. Larkinnak? – szakította félbe Michael. – Mit derített ki a Keplinger Intézet?

– Hát ez az – mondta Aaron. – Larkin doktor nekünk nem hajlandó mindent elmondani. De magának talán hajlandó lesz. Beszélni akar magával. Genetikai vizsgálatot akar végezni magán.

– Éppen most? – mosolygott Michael.

– Igazad van, ha gyanakszol – mondta Ryan, aki a haragos türelmetlenség és a kimerültség között ingadozott. – Nem először környékeznek meg bennünket genetikai vizsgálat céljából. Zárt csoportnak számítunk, amelybe nem lehet bejutni.

– Mint a mormonok vagy az ámisok – mondta Michael.

– Pontosan – helyeselt Ryan –, és számos kiváló törvényes okunk van, hogy ne engedjük meg az ilyesfajta vizsgálódást. Mellesleg mi köze lehet ehhez a Curry családnak?

– Azt hiszem, eltérünk a tárgytól – mondta Aaron. Célzatos pillantást vetett Michaelre. – Akárminek nevezzük is Rowan társát, hús-vér lény, és nyilvánvalóan elmegy embernek.

– Magával nem lehet értelmesen beszélni? – dühöngött Ryan.

– Dehogynem – felelte az angol.

– A saját szememmel akarom látni az orvosi bizonyítékokat! – követelte Ryan.

– Miből fogod tudni, hogyan értelmezd? – kérdezte Pierce.

– Most már elég legyen! – szólt rá Ryan.

– Apa, ezt akkor is meg kell beszélnünk!

Michael fölemelte a kezét, hogy elhallgattassa őket.

– Figyeljetek! A vizsgálati eredmények úgyse döntenek el semmit. Én láttam az embert, és beszéltem vele.

Csönd lett a könyvtárban.

Michael rádöbbent, hogy családtagok jelenlétében először ejtett ki a száján ilyesmit azóta, hogy a dolog megesett. Soha nem árulta el Ryannek és Pierce-nek, de egyetlen Mayfairnek sem, ami karácsony első napján történt. Megint Monára tévedt a tekintete, majd visszatért ahhoz az emberhez, aki ismerte az egész históriát – Aaronhoz.

A többiek leplezetlen és gátlástalan kíváncsisággal meredtek rá.

– Nem gondolnám, hogy kétméteres – folytatta Michael, ismét erőltetve a higgadt hangot. Beletúrt a hajába, majd megállította a mozdulatot, és egy tollért nyúlt, amelyre nem volt szüksége. Ökölbe szorította a jobbját, aztán ellazította, és szétnyitotta az ujjait. – Szabályos kézitusát vívtam vele, mikor itt volt. Inkább olyan magas, mint én, legföljebb százkilencven centiméter. A haja rövid, fekete, mint az enyém, a szeme kék.

– Azt akarod mondani – kérdezte Ryan csalóka nyugalommal –, hogy te láttad az embert, akivel Rowan távozott?

– Csakugyan beszéltél vele? – csatlakozott Pierce.

– Le tudod írni, vagy képes vagy azonosítani a személyt? – Ryan halálosan elsápadt dühében.

– Egyelőre azzal foglalkozzunk, ami a feladatunk – szólt közbe Aaron. – Karácsonykor majdnem elveszítettük Michaelt. Egy szót se tudott szólni heteken át. Michael...

– Oké, Aaron! – csitította Michael. – Oké. Mit akarsz tudni, Ryan? Rowan egy férfival távozott. A férfi százkilencven centiméter magas volt, vékony, a ruháimat viselte. Fekete haja volt. Úgy vélem, ma már nem ilyen. Akkor nem volt hosszú a haja. Nem volt ennyire magas. Hiszel nekem? Elhiszel valamit abból, amit hallottál? Ryan, én tudom, ki volt. A Talamasca is tudja.

Ryan nem bírt válaszolni. Pierce is meg volt rökönyödve.

– „Az ember” volt, Ryan bácsi – mondta Mona közömbösen. – Az ég áldjon meg, szállj már le Michaelről! Nem ő engedte át „az embert”, hanem Rowan.

– Mona, ebbe te ne szólj bele! – förmedt rá Ryan az önuralom határán. Pierce rátette a kezét az apjáéra. – Egyáltalán mit keresel te itt? Menj ki!

Mona meg se moccant.

Pierce intett neki, hogy maradjon csöndben.

– Normálisnak látszik ez a valami, a mi „emberünk”, a mi Lasherünk a többi ember szemében? – kérdezte Michael.

– Szokatlannak – felelte Ryan. – Minden tanúskodás erre utal. Nem mindennapi jelenség, finom modorú, kedveli a társaságot. – Úgy némult el, mintha nehezére esne a folytatás. – Itt van nálam az összes jelentés. Mellesleg átfésültük Párizst, Genfet, Zürichet, New Yorkot. Az ember a magassága ellenére sem kelt túlzott feltűnést. Legtöbbet a donnelaith-i régészek találkoztak vele. Szerintük elbűvölő ember volt, kicsit különc, nagyon gyorsan beszélt, és elég sajátos elképzelésekkel bírt a faluról és a romokról.

– Oké, értem, mi történt. Rowan nem megszökött Lasherrel, hanem az hurcolta el őt. Kényszerítette Rowant, hogy vigye Donnelaith-be. Kényszerítette Rowant, hogy vegye ki a bankból a pénzt. Rowan rábeszélte ezekre a vizsgálatokra, aztán, amikor tehette, továbbította a cuccot Larkin doktornak.

– Nem biztos – vitatkozott Ryan. – Egyáltalán nem biztos. Ám a csekkhamisítás legalább szolgáltat némi törvényes jogcímet a további lépésekhez. Továbbá, a pénznek, amit külföldi bankokba utaltattunk át Rowan számlájára, mostanra nyoma veszett. Lépnünk kell. Nincs választásunk. Meg kell védenünk a hagyatékot.

– Larkin doktor közlése szerint – szakította félbe Aaron egy könnyű mozdulattal – Rowan tudta, hogy a kreatúra nem ember. Rowan azt akarta, hogy Larkin vizsgáltassa meg Lasher genetikai felépítését. Leginkább az érdekelte, hogy a lény képes-e megtermékenyíteni emberi nőket, főleg őt. Éppen ezért küldött a saját véréből is, elemzés céljára.

Kínos csend lett a könyvtárban.

Egy töredék másodpercig már-már fejvesztett rémületet árult el Ryan arca. Azután összeszedte magát, keresztbe vetette lábait, és megfogta bal kezével Michael asztalának szélét.

– Nem tudom, mit higgyek erről a különös emberről. Komolyan nem tudom. És erről a talamascás históriáról, a tizenhárom boszorkány láncolatáról, az egészről. Nem hiszem el. Ez az igazság. Nem hiszem el, és véleményem szerint a családtagok többsége sem hiszi el. – Farkasszemet nézett Michaellel. – Ám az világos, hogy már nem lenne értelme kutatást indítanod Rowan után. Időpocsékolás lenne Genfbe utazni. Genfet átfésültük. A Talamasca is átfésülte. Donnelaith-ben a mi magánnyomozónkon kívül huszonnégy órás ügyeletet tart a Talamasca is, akik, elismerem, nagyon értenek ehhez a dologhoz. New Yorkban nem sikerült valódi nyomra bukkannunk, kivéve a hamis csekkeket. Nem olyan nagy összegre szóltak, hogy feltűnést keltsenek.

– Értem – szólt Michael. – Tehát hova menjek? Mit csináljak? Mert ezek az igazán fontos kérdések.

– Feltétlenül – helyeselt Ryan. – Érthető okokból nem akartunk közölni veled mindent, amit kiderítettünk. De most már tudod. Továbbá azt is tudod, hogy a legjobb, ha itt maradsz, betartod Rhodes doktor utasításait, és vársz. Minden szempontból ez a legértelmesebb megoldás.

– Még valami – szólt Pierce.

Apja határozottan bosszúsnak látszott, de ismét csak túlságosan fáradt volt a tiltakozáshoz. Az asztalra könyökölt, és elfödte tenyerével a szemét. Ám Pierce nem tágított.

– El kell mondanod, hogy pontosan mi történt itt karácsony napján. Tudni akarom. Kezdettől fogva segítettem nektek. Rám bíztátok a Mayfair Gyógyintézetet. Folytatni akarom, és nagyon sokan vannak rajtam kívül is, akik folytatni akarják. De ahhoz előbb beszélnünk kell. Mi történt, Michael? Ki ez az ember? Kicsoda?

Michael tudta, hogy mondania kellene valamit, ám ez egyelőre lehetetlennek tűnt. Hátradőlt, és a könyvsorokat bámulta a rokonok mögött. Pillantása megkerülte a földre halmozott könyveket, a rejtelmes gramofont, és odalopakodott Monához.

A lány kényelmesen elterült a székben, egyik lábát átvetve a karfán. Túlkorosnak látszott a fehér temetési ruhához, amelynek szoknyáját illedelmesen a lába közé gyűrte. A korábbi flegma és kissé csúfondáros nézésével figyelte a férfit. Gifford halálhíre előtt volt ilyen a szeme.

– Rowan elment az emberrel – közölte rendkívül nyugodtan és érthetően. – Az ember ugyanis átjött.

Annak a kamasznak az egykedvűségével mondta, aki unja a mások ostobaságát, és nem tesz engedményt a csodáknak.

– Vele ment el Rowan. Ez a hosszú hajú fazon, ez a magas, vékony mutáns nem más, mint az ember, a szellem, az ördög. Lasher. Michael összeverekedett vele a medencénél, ő pedig lecsapta, bele a vízbe. Tőle származik a kinti szag. És tőle szaglik a szalon, mert ott született.

– Képzelődsz – mondta Ryan, olyan indulattal, hogy csak suttogni bírt. – Közöltem veled, hogy ebbe ne avatkozz bele!

– Amikor elmentek – folytatta Mona –, Rowan bekapcsolta a riasztót, hogy jöjjön valaki, és segítsen Michaelen. Vagy maga az ember kapcsolta be. Még egy kretén is láthatja, hogy ez történt.

– Mona, nyomatékosan kérlek, hogy menj ki! – mondta Ryan.

– Nem megyek! – mondta a lány.

Michael nem szólt. Hallotta a szavakat, de nem jutott eszébe, mit válaszolhatna. Rowan igyekezett megakadályozni, hogy az ember belelökje őt a vízbe. Ezt akarta elmondani, de minek mondta volna? A felesége végül is hagyta, hogy belefulladjon a medencébe. Hagyta? Rowant kényszerítették!

Ryan ingerült kis torokhangot hallatott.

– Engedelmükkel közölném – szúrta közbe Aaron nagy türelemmel –, hogy dr.Larkin számos olyan adattal bír, amelyekkel mi nem rendelkezünk. Vannak röntgenképei a kézről, a lábról, a gerincről, a medencéről, tomográfos felvételei, és más leletei. A teremtmény nem ember. A genetikai felépítése elképesztő. Főemlős, melegvérű, a külseje olyan, mint a mienk, de nem ember.

Pierce úgy bámulta az apját, mint aki attól fél, hogy Ryan bármelyik pillanatban robbanhat. De az csak a fejét rázta.

– Majd akkor hiszem, ha látom. Majd ha Larkin doktor személyesen közli velem.

– Apa! – kérlelte Pierce. – Nézd meg a törvényszéki orvosszakértői jelentést, abban is ez van! Azt mondják, hogy a minták szennyezettek, megromlottak, vagy manipulálták őket, mert a genetikai állomány alapján ez a vér és ezek a szövetek nem lehetnek emberé!

– Úgy van, ahogy Mona mondta – szólt Michael fojtottan. Kissé kihúzta magát ültében, és Ryanre nézett, utána pedig Monára.

Volt valami Aaron viselkedésében, ami egész idő alatt zavarta, de nem tudta meghatározni, mi az. Különben azt sem tudta, hogy zavarja az angol viselkedése, amíg a barátjára nem tévedt a pillantása.

– Hazajöttem – mondta – és itt volt. Úgy nézett ki, mint Rowan. Úgy nézett ki, mint én. Kialakulhatott a... a gyermekünkből. A piciből. Rowan állapotos volt.

Elnémult. Hosszan sóhajtott, kissé megcsóválta a fejét. De tudta, hogy folytatnia kell:

– Ez az emberlidérc akkor született – mondta. – Nagyon erős volt. Gúnyolódott velem. Úgy... úgy mozgott, mint a madárijesztő az Oz-ban... ügyetlenül, folyton elesett, aztán felugrott, és kacagott. Elvileg kitekerhettem volna a nyakát, de nem tudtam. Sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott. Többször is behúztam neki, össze kellett volna zúznom az arccsontjait, de épp csak egy vágás esett rajta. Rowan igyekezett megakadályozni a verekedést, de akkor nem láttam világosan... és most se látom... kit próbált védeni? Engem? Vagy őt?

Gyűlöletes volt, ahogy ezek a szavak előbuktak a szájából, de ideje, hogy kiadjon magából mindent, a fájdalmat és a vereséget is.

– Segített Rowan az embernek, amikor az belelökött a medencébe? kérdezte Mona.

– Te fogd be a szád, Mona! – csattant fel Ryan. A lány ügyet sem vetett rá. Michaelt nézte.

– Nem, nem segített – felelte a férfi. – Holott senki se nézte volna ki Lasherből, hogy meg tudja csinálni egyedül. Fogtam már padlót egyszer-kétszer életemben, de nagydarab emberek és jól célzott ütések kellettek hozzá. Lasher cérnavékony volt, csúszkált a jégen, ezzel együtt akkorát lökött rajtam, hogy beleestem a medencébe. Emlékszem, őt néztem zuhanás közben. Kék szeme van, és nagyon fekete haja, de ezt már mondtam. A bőre nagyon világos, és gyönyörű, akkor legalábbis az volt.

– Mint a csecsemő bőre – jegyezte meg Aaron halkan.

– Szóval azt próbálják közölni velem, hogy ez nem emberi lény? – kérdezte Ryan idegesen, szorongva.

– Ez tudomány, uram – szögezte le Aaron –, nem vudu. Ez a teremtmény húsból és vérből van, hogy úgy mondjuk, de a génállománya nem emberi.

– Ezt Larkintól hallotta.

– Nos, többé-kevésbé – ismerte el Aaron. – Fogalmazzunk úgy, hogy a szavaiból szűrtem ki.

– Kísértetek, szellemek, kreatúrák! – mondta Ryan annak az embernek a hangján, akinek feslőben vannak a varratai.

– Ugyan, apa, ne csinálj már akkora kázust belőle – kérlelte Pierce pillanatnyi felnőttes fölénnyel.

– Gifford azt mondta, hogy szerinte az ember jött át – szólt Ryan. – Ez akkor volt, mikor utoljára beszéltem a feleségemmel, és azt mondta... Elnémult.

Csend volt.

– Úgy hiszem, Michael – mondta Aaron csipetnyi türelmetlenséggel –, abban az egy pontban megegyeztünk, hogy nem megy sehova.

– Ja, felfogtam – felelte Michael. – Maradok. De látni akarom az összes jelentést, tájékoztatást akarok minden szintről. Beszélni akarok ezzel a Larkin doktorral.

– Van még egy igen fontos kérdés – jelezte Aaron. – Ryan, magától értetődő okokból, nem engedélyezte, hogy Giffordot felboncolják.

Ryan bőszülten meredt az angolra. Michael még sose látta ennyire ellenségesnek. Aaron is megérezte. Csak egy pillanatnyi zavart tétovázás után tudta folytatni:

– Viszont van véres ruházat, amelynek a segítségével lehet vizsgálatokat végezni.

– Minek? – kérdezte Ryan. – Mi köze a feleségemnek magához? Egyáltalán az egészhez?

Aaron képtelen volt válaszolni. Hirtelen nagyon csüggedtnek látszott. Hallgatott.

– Azt akarja mondani, hogy a feleségemnek dolga volt azzal a valamivel? Hogy az ölte meg?

Aaron nem felelt.

– Apa, anya elvetélt – szólt közbe Pierce –, és te is tudod... – Félbeharapta a mondatot, de az ütést már nem lehetett meg nem történtté tenni. – Anyám – folytatta – túlfűtött idegzetű volt. Ő és apa...

Ryan nem felelt. A dühe kikristályosodott valamivé, ami rosszabb volt az indulatnál. Michael akaratlanul megrázta a fejét. Mona arca egykedvű volt, mint rendesen.

– Volt bizonyíték a vetélésre? – kérdezte Aaron.

– Anyánál intrauterin vérzés következett be – felelte Pierce. – Ezt mondta a helyi orvos. Valami vetélésféle történt.

– Te ezt nem tudod! – torkolta le Ryan. – A helyi orvosok azt mondták, hogy anyád elvérzett. Ennyit tudtak. Súlyos vérveszteség. Anyád vérezni kezdett, és nem hívott, vagy nem tudott segítséget hívni. Ott halt meg a homokon. A feleségem gyengéd szívű, normális asszony volt, de ugyanakkor negyvenhat éves, teljesen valószínűtlen, hogy elvetélt volna. Kimondottan nevetséges ötlet! Giffordnak fibrómái voltak.

– Apa, kérlek, hadd vizsgálják meg, amijük van! Tudni akarom, miért halt meg anya! Azt is tudni akarom, ha a daganatok okozták! Tudni akarom! Kérlek! Mindnyájan tudni akarjuk! Mi okozta a vérzését?

– Na jó! – mondta Ryan tajtékzó dühvel. – Szóval azt akarod – fordította tenyérrel kifelé a két kezét –, hogy vizsgálják meg anyád ruháit?

– Igen – felelte Pierce nyugodtan.

– Na jó. Akkor megtesszük érted, érted és a húgaidért. Elvégeztetjük a vizsgálatokat. Kiderítjük, mi okozta a vérzést.

Pierce-en látszott, hogy elégedett, ám ugyanakkor aggódik az apjáért. Ryannek még volt mondanivalója, de intett, hogy várjanak. Fölemelte a jobbját, ismét intett, utána kezdett csak beszélni.

– Megteszem, amit ilyen körülmények között tehetek. Folytatom Rowan felkutatását. Megvizsgáltatom a véres ruhákat. Azt teszem, ami épelméjű és helyes. Ami becsületes. Törvényes. De nem hiszek ebben az emberben! Nem hiszek ebben a kísértetben! Sose hittem! És most sincs okom, hogy higgyek benne! És akármi legyen is az igazság, annak semmi köze a feleségemhez!

De térjünk vissza Rowanhoz. Gifford már Isten kezében van, de Rowan még lehet a mienkben. Nos, Aaron, hogyan szerezhetnénk meg a Keplinger Intézettől ezeket az úgynevezett tudományos adatokat? Ez lesz az első lépésem: kiderítem, milyen úton kötelezhetnénk őket, hogy szolgáltassák ki az anyagot, amit Rowan küldött Larkinnek. Most bemegyek az irodába. Meg fogom szerezni azt az anyagot! A hagyaték kedvezményezettje eltűnt, fennáll a bűncselekmény lehetősége, máris foganatosítottunk törvényes lépéseket az örökséggel, a számlákkal, az aláírásokkal és a többivel kapcsolatban. – Elnémult, mint aki nem képes ennél többre, a semmibe bámulva, akár egy automata, amelyből kifogyott az áram.

– Megértem magát, Ryan – szólt halkan Aaron. – De még a legkonzervatívabb szemtanú is mondhatja, hogy itt valamilyen rejtéllyel állunk szemben, aminek ez a hímnemű kreatúra a központja.

– Maga és a Talamascája! – suttogta Ryan. – Maguk következtetnek. Maguk lesnek és figyelnek! Ránéznek ezekre a zavarba ejtő tényekre, és bedobnak egy értelmezést, ami illik a hiedelmeikhez, a babonáikhoz, a csökönyös rögeszméjükhöz, hogy létezik a szellemek és rémek világa! Hát erre nem vagyok vevő. Azt gondolom, hogy ez a maguk krónikája a mi családunkról nem egyéb egy... egy égbekiáltó blöffnél, ha tudni akarja az igazságot. Nem... magam is nyomoztatok önök után, ha nagyon akarja tudni!

Aaron összehúzta a szemét.

– Nem hibáztatom érte – mondta fanyarul.

Hirtelen nagyon keserű és haragos lett az arca. Mintha a haragját, az értetlenségét, az ellentmondásos érzéseit palástolná. Michael még a korábbinál is erősebben érezte. Aaron, ahogy mondani szokás, nem volt önmaga.

– Magánál vannak a ruhák, Ryan? – kérdezte az angol, úgy erőltetve a viszolyogtató témát, mintha nagyon haragudna, hogy ezt kell tennie, és Ryanen töltené ki a haragját. – Gifford ruhái. Mit viselt a felesége, amikor meghalt?

– Kutyaúristenit! – sziszegte Ryan. Fölkapta a kagylót, és másodpercek alatt előkerítette a titkárnőjét a belvárosban. – Carla, itt Ryan! Telefonáljon a kórboncnoknak Walton megyébe, Floridába! Telefonáljon a ravatalozóba! Mi történt Gifford ruháival? Szükségem van rájuk. – Letette a kagylót. – Van még valami? Szeretnék már elmenni az irodába! Dolgom van! Korán kell hazamennem. A gyerekeimnek szüksége van rám. Aliciát kórházba vitték. Neki is szüksége van rám. Egyedül kell lennem egy darabig, meg akarom... meg akarom gyászolni a feleségemet! Pierce, szeretném, ha most távoznánk, már amennyiben velem jössz.

– Igen, apa, de tudni akarom, mi van anya ruháival.

– Az ég áldjon meg, mi köze ehhez Giffordnak? – kérdezte Ryan. Úristen, te is megbolondultál?

– Csak tudni szeretném – mondta Pierce. – Tudod-e... tudod-e, hogy anya rettenetesen félt, hogy ide kell jönnie Húshagyókedden, hogy...

– Ne, ne folytasd! Ne tedd! – csattant föl Ryan. – Maradjunk a dolgunknál! Maradjunk annál, amit tudunk! Megteszünk mindent, amit tennünk kell, nem számít, milyen okból! Michael, holnap a rendelkezésedre bocsátók mindent, amink van Rowanról. Nem, máris megteszem! Átküldőm az egész nyomozás jegyzőkönyvét.

Újra fölkapta a kagylót, és fénysebességgel beütögette a számot. Nem is bajlódott a bemutatkozással, csak annyit mondott a vonal másik végén levő személynek:

– Küldje át küldönccel a Rowannal kapcsolatos összes papírt! Igen, mindent! A nyomozási jegyzőkönyveket, a csekkek fénymásolatait, minden fecnit! A férje kéri. Joga van látni, ő a férj! Joga... van!

Csönd. Ryan figyelt.

– Hogy érti ezt? – kérdezte.

Az arca mészfehérré fakult, aztán színesedni kezdett. Lángvörös lett, mire letette a kagylót.

– A maguk nyomozói elvitték a feleségem ruháit? – kérdezte Aarontól. – Elvitték a waltoni halottkém hivatalából és a ravatalozóból? Ki engedte meg?

Aaron nem felelt, de Michael kiolvashatta a vonásaiból a megdöbbent értetlenségét. Aaron nem tudta, és ez a tény legalább annyira megrendítette, mint amennyire megalázta. Gondolkozott, aztán óvatosan vállat vont.

– Sajnálom – mondta végül. – Én senkit sem hatalmaztam föl erre. Bocsánatot kérek. Rajta leszek, hogy haladéktalanul küldjenek vissza mindent.

Michael most már megértette, hogy Aaron miért nem önmaga. Valami történik a színfalak mögött, Aaron és a rend között. Korábban is érezte, de nem tudta, miként értelmezze.

– Szívből ajánlom, hogy ezt tegye! – figyelmeztette Ryan. – Torkig vagyok a tudósokkal, a titkokkal, és ezzel a leselkedéssel egymás után! – Felállt. Pierce követte példáját.

– Gyere, apa. – Pierce ismét átvette az irányítást. – Menjünk haza. Délután visszamegyek az irodába. Induljunk.

Aaron nem állt föl. Nem nézett Ryanre. Maga elé meredt, és engedte, hogy sodorják a gondolatai. Ez több volt egyszerű rosszkedvnél.

Michael felállt, és kezet fogott Ryannel. Pierce-szel is kezet rázott, ahogy szokott.

– Nagyon köszönöm mindkettőtöknek.

– Ez a legkevesebb – mondta Ryan mogorván. – Holnap találkozunk, te, én, Lauren és Randall. Megtaláljuk Rowant, ha Rowan...

– ... megtalálható – fejezte be Mona.

– Megmondtam, hogy hallgass! – förmedt rá Ryan. – Menj haza! Ó Evelyn ott van egyedül.

– Ja, ja, valaki mindig egyedül van, és valakinek mindig szüksége van rám, mi? – kérdezte Mona. Leemelte a lábát a karfáról, fölállt, megigazgatta kislányos pamutruháját. A fehér masni kettős kis hurokban kandikált a feje búbja mögül. – Megyek, na, ne izgulj.

Ryan úgy meredt a lányra, mintha egyetlen másodperccel se bírná tovább a jelenlétét, azután Monához sietett, átölelte, és magához szorította. Ijesztő csend lett, amelyet egy még ijesztőbb hang tört meg, a férfizokogásé, amilyet egy nő ritkán hallat, az a boldogtalan, szégyenkező hang, amely fuldokló fojtottságában már-már természetellenes.

Pierce átkarolta az apja vállát. Ryan kétségbeesett keserűséggel megcsókolta Mona arcát, megszorította unokahúga vállát, aztán elengedte. Mona szelíden átölelte a férfit, és ő is megcsókolta Ryan arcát.

Pierce kiment, Ryan követte.

Az ajtó nyílása-csukódása közötti szünetben Michael valóságos kórust hallott a folyosóról: Beatrice fojtott hangját, Randall dörmögését, és még másokat, akiknek a hangját nem ismerte föl a zűrzavarban.

Észbe kapott, hogy egyedül van Aaronnal és Monával. Aaron nem mozdult. Fásult volt, és olyan súlyos betegnek látszott, mint alig néhány napja maga Michael.

Mona a sarokba húzódott. Állt keresztbe font karokkal, lángoló hajával, mint egy kis gyertya, és láthatólag nem óhajtott távozni.

– Mondja el, mit gondol! – unszolta Michael az angolt. – Most kérem először a... a baleset óta. Mire gondol? Beszéljen hozzám!

– Tehát tudós véleményemre kíváncsi – állapította meg Aaron, ugyanazzal az enyhe keserűséggel, még mindig elfordítva a szemét.

– Az elfogulatlan véleményére – válaszolta Michael. – Ryan annyira nem hajlandó hinni ebben a dologban, hogy az fölér egy hitvallással. Mi az, amit elhallgatott előlem?

Kérnie kellett volna Monát, hogy menjen ki, Beához kellett volna kísérnie, hogy vegye gondjaiba. De nem tette, csak nézte Aaront. Az angol arcvonásai megfeszültek, aztán elernyedtek.

– Nem készakarva titkolóztam – válaszolta valahogy különös hangon. – Zavarban vagyok. – Tekintete visszatért Michaelhez. – Ezt a vizsgálatot én vezettem, amíg Rowan el nem ment. Azt hittem, hogy az után is vezetni fogom. Ámde nyomós okom van azt hinni, hogy a Vének átvették az irányítást, és a vizsgálatot az én tudtomon kívül kiszélesítették. Nem tudom, ki vitte el Gifford ruháit. Ez nem a Talamasca módszere, tudja, hogy nem az! Rowan eltűnése után engedélyt kértünk Ryantől, hogy ide jöhessünk, mintákat vehessünk a véres szőnyegből, a kárpitból. Magát is megkérdeztük volna, de nem...

– Persze, tudom...

– Nekünk ez a stílusunk. A katasztrófa sodorvizén haladunk, elővigyázatosan járunk el, megfigyelünk, de nem döntünk.

– Nekem nem tartozik magyarázattal. Barátok vagyunk. Azt hiszem, meg tudom fejteni, mi történt. Ez rendkívüli horderejű nyomozás lehet a maguk Vénei számára. Most már nem egy kísértettel van dolgunk, hanem egy mutánssal. – Keserűen fölnevetett. – És a lény rabságban tartja a feleségemet!

– Ezt én is megmondhattam volna – szúrta közbe Mona.

Aaron továbbra sem zökkent ki megdöbbentő fásultságából. Réveteg elkeseredéssel bámult a semmibe. Képtelen volt megnyílni, hiszen ezek a dolgok a rendjét érintették. Végül csak fölnézett Michaelre.

– Igaza van, lenyűgözően gyógyul. Maga Rhodes doktor csodája. Nem lesz itt semmi baj. Holnap találkozunk, legalábbis maga és én, még ha engem nem is engednek be Ryanék megbeszélésére.

– Ez az akta, amit átküldenék... – kezdte Michael.

– Láttam – felelte Aaron. – Együttműködtünk. A jelentéseim benne vannak az aktában. Majd meglátja. Nem tudom, mi történt. Beatrice és Vivian vár rám. Beatrice roppantul aggódik érted, Mona. És itt van Larkin doktor. Beszélni akar magával, Michael. Kértem, hogy halassza el holnapig. Most engem vár.

– Jól van, oké! Előbb akarom olvasni a jelentést. Ne engedje, hogy Larkin lelépjen.

– Ó, a legnagyobb örömmel marad! Sorra járja a város összes jó éttermét, és az egész éjszakát átbulizta valami fiatal sebésznővel a Tulane-ról. Nem fog kicsúszni a kezünkből!

Mona meg se mukkant, csak nézte Michaelt, ahogy követte az angolt a folyosóra, aztán megállt az ajtóban. Michaelben fájó hirtelenséggel tudatosodott a lány jelenléte, illata, az árnyékok között parázsló vörös haja, gyűrött, fehér szaténszalagja, Mona egész lénye, minden, ami történt, és az a tény, hogy az emberek elmenőben vannak, ő tehát hamarosan kettesben maradhat ismét a lánnyal.

Ryan és Pierce éppen kilépett a bejárati ajtón. A Mayfaireknél mindig sokáig tartott a búcsúzkodás. Beatrice megint sírt, és Ryant nyugtatta, hogy nem lesz semmi baj. Randall a szalonban ült, az első kandalló mellett, értetlen, töprengő arccal. Mintha egy nagy, sötétszürke varangy gubbasztott volna abban a székben.

– Hogy vagytok, drágáim? – kérdezte Bea, és futott, hogy egyszerre foghassa meg Michael és Mona kezét. Megpuszilta Mona arcát. Aaron elsurrant az asszony mellett.

– Most már minden oké – mondta Mona. – Hogy van anyu?

– Lenyugtatták. Intravénásán táplálják. Ma végigalussza az éjszakát. Egy percig se aggódj miatta. Apád is megvan, otthon ül Ó Evelynnel. Azt hiszem, Cecília ment át hozzájuk. Anne Marie anyádnál van.

– Erre számítottam – mondta Mona rosszkedvűen.

– Mit akarsz csinálni, drágám? Hazavigyelek? Átjössz hozzám egy kis időre? Alhatsz a szobámban ma éjszaka. Vagy inkább a rózsaszín szobában?

– Nincs nekem semmi bajom! – Mona megrázta a fejét, és a vállát vonogatta. – Komolyan nincs. Majd egy kicsivel később hazasétálok.

– Hát te? – kérdezte Bea Michaelt. – Odanézzenek, milyen remek színed van! Hiszen te újjászülettél!

– Ja, úgy tűnik. Ide figyelj, át kell gondolnom a dolgokat. Ideküldik Rowan aktáját.

– Ó, ne olvasd el azokat a jelentéseket! Olyan nyomasztók! – Megfordult, Aaront kereste, aki a falat támasztotta. – Aaron, ne engedd!

– Pedig el kell olvasnia, kedvesem – mondta Aaron. – Nekem pedig vissza kell mennem a szállodába. Larkin doktor vár.

– Ó, te és az az orvos! – Belekarolt Aaronba, és megcsókolta az arcát. Az ajtóhoz indultak. – Akkor várlak.

Randall feltápászkodott. Az ebédlőből előlézengett két fiatal Mayfair. Hosszas búcsúzkodás következett, szívből jövő szavakkal, felcsukló zokogással vegyesen; ki-ki elmondta, mennyire szerette Giffordot, szegény, gyönyörű Giffordot, a jóságos, melegszívű Giffordot. Bea megfordult, visszarohant, két karjába ölelte Monát és Michaelt, megpuszilta őket, majd nagy nehezen visszatért Aaronhoz. Volt abban valami meghittség, ahogy belekarolt az angolba, és ahogy az levezette a lépcsőn. Randall előttük ért a kapuhoz.

Aztán elment mindenki. Mona a kulcslyuk-ajtóban állt, és integetett. Most elég idétlenül festett rajta a gyerekes ruha a széles övvel, bár a fehér hajszalag mintha a lényegéhez tartozott volna.

Megfordult, ránézett Michaelre, majd nagy zajjal becsapta az ajtót.

– Hol van Viv néni? – kérdezte Michael.

– Nem menthet meg, nagyfiú – mondta Mona. – Kiment Metairie-be Bernadette nénivel, hogy vigasztalja Gifford srácait.

– Hol van Eugenia?

– Képzeld, megmérgeztem. – Elvonult a férfi mellett, be a könyvtárba. Michael követte, sziklaszilárdan, erényes beszédektől és nyilatkozatoktól duzzadón.

– Ez nem fog megtörténni még egyszer – kezdte, ám amint bent volt a könyvtárban, Mona becsukta az ajtót, és átnyalábolta.

Michael csókolni kezdte, keze rácsúszott a lány mellére, majd fölrántotta a pamutszoknyát.

– Ez nem történhet meg! Úgyse engedem! Még fele esélyt sem adsz! Mona üde, bársonyos tagjai ráfonódtak. Háta, karja, csípője ropogósan friss volt a pamut alatt. Lángolt a gerjedelemtől, olyan

izgalom sütött belőle, mint akármelyik asszonyból, akivel a férfi szeretkezett. Halk csattanás hallatszott. Mona kinyújtotta a karját, és rátolta a reteszt a könyvtárajtóra.

– Vigasztalj meg, nagy ember – mondta. – Meghalt a nagynéném, akit nagyon szerettem. Roncs vagyok. Nem színezek. – Hátralépett. Könnyek csillogtak a szemében, és megtörten szipogott.

Kigombolta a pamutruhát, és lecsúsztatta magáról. Kilépett a kelme fényes tányérjából, és ottmaradt csipkés kosarú, drága fehér melltartóban meg alsószoknyában, amelynek korca fölött sápadtan világított derekának selymes bőre. Hangtalanul folytak a könnyei. Megrohanta Michaelt, átkulcsolta a nyakát, csókolta, és a férfi lába közé csúsztatta a kezét.

Fait accompli volt, ahogy mondani szokás. Majd mikor elfészkelődtek a szőnyegen, még odasúgta:

– Ne izgulj miatta!

Michael álmos volt. Belesüllyedt az álomba, de nem merült mélyre, nem tudott, mert túl sok minden lebegett lelki szemei előtt. Dúdolni kezdett. Hogy ne izgulna? Le se bírja hunyni a szemét. Dúdolt, majd halkan énekelni kezdett.

– Violetta keringője – mondta Mona. – Kapaszkodj belém még egy kicsit, jó?

Úgy rémlik, aludt, vagy az álomhoz hasonlóan békés állapotba süppedt. Ujjai Mona imádnivaló, verejtékes kis nyakán nyugodtak. Ajka Mona homlokához tapadt. Aztán csengettek. Eugenia ráérősen ment ajtót nyitni.

– Megyek már, jövök! – kiáltotta, ahogy szokta.

Meghozták a jelentést. Ezt látnia kell. De hogy férjen hozzá úgy, hogy nem ébreszti föl a szőnyegen alvó gyereket? Akkor is látnia kell! Fél órába se telt, hogy idehozzák. Rowanra gondolt, és olyan rettegés fogta el, hogy nem talált szavakat hozzá, nem tudott határozni, még gondolkozni sem.

Felült, megpróbálta összeszedni magát, lerázni magáról a szex bágyadtságát, megpróbálta nem látni a szőnyegen alvó meztelen lányt, aki vörös hajának vánkosára hajtotta a fejét, hasa ugyanolyan sima és tökéletes volt, mint a melle. Minden porcikája kéjesen hívogatott. Michael, te disznó, hogy tehettél ilyet!

Tompa vibrálással csapódott a nagy bejárati ajtó. Eugenia egyenletes lépéssel eldobrokoltak a könyvtár előtt, aztán csend lett.

Michael felöltözött és megfésülködött. Mereven bámulta a gramofont. Igen, ugyanaz, amit a szalonban látott, amelyik a kísértetkeringőt játszotta. És itt van rajta a fekete lemez, amelyre sok évtizeddel ezelőtt fölvették a kísértetkeringőt!

Egy pillanatra összezavarodott. Megpróbálta elszakítani a tekintetét a tündöklő gyermektől, és nem értette, hogy tud ilyen higgadt lenni. Pedig akkor is az. Nem lehet örökösen negyven fokon élni. Azt gondolta: lehet, hogy a feleségem él, lehet, hogy meghalt, de nekem hinnem kell, hogy él! És ott van azzal a valamivel! A valami nem lehet meg Rowan nélkül!

Mona megfordult. A háta fehér és tökéletes, a csípője kicsinységében is egy parányi asszonyé. Fiatalsága ellenére sincs benne semmi fiús. Nő, minden ízében.

Vedd le róla a szemed, ember! Eugenia és Henri itt van valahol a közelben. Ne kísértsd a sorsot! Magad provokálod, hogy befalazzanak a pincében!

Nincs is pince.

Tudom. Jó, akkor a padláson!

Lassan kinyitotta az ajtót. Csend volt a nagy előtérben. Csend volt a kettős szalonban. Ám az előtér asztalán, ahová a postát és a küldeményeket helyezik, ott volt a boríték. Látta az ismerős, dombornyomású Mayfair és Mayfair nevet. Lábujjhegyen odaosont, felkapta a borítékot, izgulva, hogy bármelyik pillanatban előbukkanhat Eugenia vagy Henri, aztán átment az ebédlőbe. Itt leülhet az asztalfőre, elolvashatja az anyagot, és ha jönne valaki, megakadályozhatja, hogy odamenjen a könyvtárajtóhoz.

Mona előbb-utóbb felébred és felöltözik. Aztán mi lesz? Michael nem tudta, csak abban reménykedett, hogy a lány nem megy haza, nem hagyja itt.

Rohadt gyáva! Rowan, megértenéd te ezt? Furcsa, de Rowan megértené. Rowan megértette a férfiakat, jobban, mint bármelyik asszony, akit Michael ismert, még Monánál is jobban.

Felkapcsolta a kandalló mellett az állólámpát, majd leült az asztalfőre, és kivette a borítékból a fénymásolatokat.

Sokat megtudott belőlük.

A New York-i és európai genetikusuk meglehetősen gúnyosan fogadták a mintákat. „Több emlősfajta genetikai anyagának tudatos kombinációjáról lehet szó."

A donnelaith-i szemtanúk beszámolója, az volt a taglócsapás. „A nő beteg volt. Többnyire a szobában maradt. De ha a férfi távozott, akkor elkísérte. Mintha az ragaszkodott volna hozzá, hogy a nő elkísérje. Betegnek látszott, nagyon betegnek. Legszívesebben javasoltam volna, hogy menjen orvoshoz."

Egy genfi szállodai alkalmazott csont-bőr, talán ötvennégy kilós asszonyként írta le Rowant. Iszonyú volt.

Rámeredt a hamis csekkek fénymásolatára. Hamisítás! Még csak nem is jó! Nagy, régimódi betűkkel írták, mintha I. Erzsébet korából, egy pergamenről került volna ide!

Rendelvényes: Oscar Aldrich Tarnen.

Miért ezt a nevet választotta? Michael ezt is megértette, mikor megnézte a csekk hátoldalát. Hamis útlevél. A banktisztviselő jegyezte föl az adatokat.

Nyilván ezt a nyomot követik. Megtalálta az ügyvédi iroda feljegyzését. Oscar Aldrich Tament utoljára február tizenharmadikán látták New Yorkban. A felesége február tizenhatodikán jelentette be, hogy eltűnt. Tartózkodási helye ismeretlen. Következtetés? Az útlevelet ellopták.

Michael összecsapta a nátronpapír iratgyűjtőt. Az asztalra tette a kezét, a kezére hajtotta a fejét, és megpróbálta nem érezni azt az apró szúrást a szívében. Emlékeztette magát, hogy ez olyan jelentéktelen kis fájdalom, nem erősebb egy csípésnél, tulajdonképpen évek óta megvan, ugye?

– Rowan! – mondta ki hangosan, mint egy fohászt. Gondolatai visszatértek karácsonyhoz, ahhoz az utolsó villanáshoz, amelyben Rowan letépi az ő nyakáról a láncot, és az érem lehullik.

Miért hagytál el? Hogy tehetted?

Iszonyúan elszégyellte magát. Szégyenkezett és félt. Boldogság töltötte el azt az önző kis szívét, mikor meghallotta, hogy a démon rákényszerítené Rowanra az akaratát; örült, hogy a felesége a nyomozók szerint kényszer hatása alatt cselekedett! Örült, hogy ez a kevély Ryan Mayfair előtt hangzik el. Ó, ez azt jelenti, hogy fortélyos felesége nem szarvazta föl az ördöggel! Rowan szereti őt!

De uramisten, mit jelent ez Rowannak! A biztonsága, a hivatása, az élete! Micsoda önző, hitvány ember vagy te! De ha úgy fáj! Annyira fájt, hogy Rowan elment azon a napon, fájt a medence jeges vize, a Mayfair-boszorkányok az álomban, a kórházi szoba, a szíve, mikor először ment lépcsőn...

Összefonta karjait az asztalon, lehajtotta a fejét, és némán sírt.

Nem tudta, mennyi idő telt el, bár egyébként mindent tudott. Tudta, hogy a könyvtárajtó nem nyílt ki, Mona valószínűleg még alszik. És az alkalmazottak is tisztában vannak vele, hogy mit művelt, különben körülötte lebzselnének. Tudta, hogy leszállt a szürkület. Hogy a ház vár valamire, vagy figyel valamit.

Végül hátradőlt. Látta, hogy kint olyan fehér a fény, mint a tavaszi estéken szokott, és külön kirajzolódik benne minden levél, míg bent az arany lámpafény egy kis derűt lop a tágas szobába, a régi falfestmények közé.

Egy hangocska csapta meg a fülét; cérnavékonyan dalolt a messzeségben. Michael mozdulatlanul figyelt, és fokozatosan fölismerte, hogy Violetta énekel a gramofonon. Ezek szerint fölébredt a nimfája, és felhúzta az ódon játékot. Össze kell szednie magát. Beszélnie kell Monával ezekről a halálos bűnökről.

Felállt, lassan keresztülvágott az árnyékok között a könyvtárig. Az ajtónál már erősen hallatszott a zene; Violetta trillázott boldogan a Traviatá-ból. A keringő, amelyet akkor húznak, amikor Violetta még egészséges és vidám, mielőtt sorvadni kezdene, fantasztikus operai stílusban. Puha arany fény szűrődött ki az ajtó alatt.

Mona többé-kevésbé éber állapotban, a kezére támaszkodva ült a padlón. A melle olyan színű volt, mint a csecsemők bőre. A bimbója is rózsaszínű volt, mint egy kisbabáé.

Nem szólt semmiféle zene. Valamilyen lárma csalta volna meg a fülét? Mona a kovácsoltvas teraszra nyíló ablakot bámulta, és Michael meglátta, hogy az ablak nyitva van. Egészen fel volt tolva, hogy ki lehessen lépni a szobából. Nyitva volt a zsalugáter is, holott maga Michael csukta be, mert szerette nézni a délutáni nap fénypálcáit. Zaj hallatszott az utcáról, de csak egy autó volt, amely szélsebesen robogott át a keskeny, félhomályos kereszteződésen.

Mona döbbentnek látszott. A haja összeborzolódott, az arca még mindig sima volt az alvástól.

– Mi az? – kérdezte Michael. – Idejött valaki az ablakhoz?

– Be akart jönni – felelte a lány, az álomtól kásás hangon. – Érzed ezt a szagot? – Megfordult, ránézett a férfira, majd öltözni kezdett, mielőtt Michael válaszolhatott volna.

Michael az ablakhoz sietett, és becsukta a zöld zsalugátert. A sarkon senki sem volt, illetve senkit sem lehetett látni a tölgyfák alatti sötétség-

ben. Az utcai holdkerek higanygőz lámpa belegabalyodott az ágak hálójába. Michael lerántotta az ablakot, és bezárta. Egész idő alatt zárva kellett volna lennie! Dühöngött.

– Érzed? – kérdezte Mona. Felöltözött, mire a férfi megfordult. Amióta Michael kicsukta az utcai lámpa fényét, a könyvtár elsüllyedt az árnyékokban. Mona odajött, és a hátát fordította Michael felé, hogy a férfi kösse meg az övét.

– A szentségit, ki volt az? – Kellemes érzés volt hozzáérni a keményített pamuthoz. Legjobb tudása szerint megkötötte az övet, mert még sose segített így egy kislánynak, de igyekezett, hogy csinos legyen. Mona megfordult, kibámult a férfi mellett az ablakon.

– Nem érzed azt a szagot, ugye? – Az ablakhoz ment, kilesett a réseken, majd megrázta a fejét.

– Nem láttad, ki volt, ugye? – Félig-meddig ki akart rohanni a kerten át, hogy megkerülje a háztömböt, nekiessen az ismeretleneknek, akiket talál, két irányban átkutassa a Gesztenyefa utcát, addig, míg lel valakit, aki gyanús. – Hol a kalapácsom?

– A kalapácsod?

– Én nem használok pisztolyt, édes. Mindig beértem a kalapáccsal. Az előszoba beépített szekrényéhez sietett.

– Michael, az illető rég távozott. Akkor ment el, mikor felébredtem. Hallottam, ahogy rohan. Nem hinném... szerintem azt se tudta, hogy van-e itt valaki.

Michael visszajött. Valami fehéren fénylett a sötét szőnyegen. Mona masnija. Fölemelte. A lány szórakozottan kivette a kezéből, és a hajába tűzte. Nem volt szüksége tükörre.

– Mennem kell – mondta. – Meg kell néznem anyámat, Cee-Cee-t. Már úton kellene lennem. Nyilván halálra rémült, hogy kórházban van.

– Egyáltalán semmit sem láttál? – kérdezte a férfi. Követte Monát az előtérbe.

– Megéreztem azt a szagot – felelte a lány. – Azt hiszem, a szag ébresztett fel, aztán hallottam a zajt az ablakból.

Milyen higgadtan mondta. Michaelt szinte égette az oltalmazás vágya.

Kinyitotta az ajtót, és ő ment ki elsőnek a tornác széléig. Akárki rejtőzhetett a tölgyeken túl, az utca másik oldalán egy fal mögött, akár a kertjét telezsúfoló, magas begóniák és pálmák alatt is. Az én kertem!

– Megyek, Michael. Majd később felhívlak – mondta Mona.

– Te becsavarodtál, ha azt képzeled, hogy hagylak hazáig gyalogolni ebben a sötétségben! Megőrültél?

Mona rálépett a lépcsőre. Hirtelen jött gyanakvással fúrta bele a tekintetét az árnyékokba, holott az előbb még tiltakozni akart. Töprengve felpillantott az ágakra, majd végignézett a sötét Gesztenyefa utcán.

– Van egy ötletem. Kövessél, aztán ha előugrik, öld meg a kalapácsoddal, akárki legyen is. Nálad van a kalapácsod?

– Nevetséges. Hazaviszlek autóval. – Behúzta a lányt a házba, és becsukta az ajtót.

A fehér inges, nadrágtartós Henri a konyhában ült, és whiskyt ivott fehér porceláncsészéből, hogy ne lehessen látni. Letette az újságot, és felállt. Hát persze, majd ő hazaviszi a gyermeket. Vagy a kórházba? Magától értetődik. Ahogy Mona kisasszony óhajtja. A kabátjáért nyúlt, amelyet a mellette levő szék támlájára akasztott.

Michael kikísérte őket a felhajtóig, mert nem bízott a sötétségben, és kivárta, hogy beüljenek az autóba. Mona integetett. Haja nagy vörös folt volt az ablakban. Michaelnek megfájdult a szíve, amiért hagyta elmenni egy búcsúölelés nélkül, azután elszégyellte magát a gondolattól.

Bement a házba, és bezárta a konyhaajtót.

Visszatért az előszoba faliszekrényéhez. Ott volt a régi szerszámos ládája, a lépcső alatt. Ez a ház olyan nagy, hogy minden szinthez kell egy szerszámos láda. Ám ezek a régi szerszámai voltak, a kedvencei, és itt a kopottra használt nyelű, kormos kalapács, San Franciscó-i éveinek kísérője.

Különös tudatosság töltötte el, amikor jó erősen megmarkolta a kalapácsnyelet, és a könyvtár ablakához ment, hogy kilessen még egyszer. Ez a papája kalapácsa volt. A kamasz Michael magával vitte San Franciscóba, a többi szerszámmal együtt. Jó, hogy van valamije a papától a gondosan felleltározott, hatalmas Mayfair-vagyonban, ha csak egy-két egyszerű szerszám is. Megemelte a kalapácsot. De szeretné belevágni a betörő fejébe! Hogy valami szemétláda megpróbáljon bemászni a könyvtár ablakán, mintha nem lett volna elég bajunk ebben a házban!

Hacsak...

Felkapcsolta a sarokhoz legközelebbi lámpát, és megvizsgálta az apró gramofont. Poros. Senki sem nyúlt hozzá. Michael nem tudta, megérintheti-e. Letérdelt, rátette az ujját a puha filccel fedett korongra. A *Traviata* lemezei vastag, kifakult borítóikban rejtőztek. A forgattyú a gramofon mellett hevert. Hihetetlenül ócskának látszott. Ki játszotta le kétszer is a keringőt, holott a gramofont belepi a por?

Recsegés hallatszott, mintha járkálna valaki a házban. Talán Eugenia. Vagy talán nem.

– A fenébe! – mondta. – Itt van a rohadék?

Azonnal elkezdett kutatni. Sorra végigjárta a földszinti helyiségeket, fülelt, figyelt, alaposan megnézte a riasztó parányi fényeit, amelyek figyelmeztették volna, ha valami mozog mögötte a szobákban. Majd fölment az emeletre, bekukkantott faliszekrényekbe, fürdőszobákba, ahol még egyszer sem járt, sőt, benézett a homlokzati hálószobába is, ahol meg volt vetve az ágy, és a kandalló párkányán sárga rózsák álltak vázában.

Látszólag rendben talált mindent. Eugenia nem volt itt. Ám a személyzeti fedett tornácról látta a távoli vendégházat, amely fényesen ki volt világítva, mintha állna benne a bál. Az Eugenia. Mindig felkapcsolja az összes villanyt. Egymást váltották Henrivel, így tehát most Eugéniának kell egyedül lennie ott hátul, ahol a konyhában szól a rádió, és a televízióban megy a „Gyilkosság, írta a nő”.

A sötét fák mocorogtak a szélben. Michael látta a mozdulatlan pázsitot, az úszómedencét, a kockaköveket. Semmi se mozdult, csak a fák, amelyektől csalókán hunyorogtak a vendégház távoli fényei.

Fel a másodikra. Be kell néznie minden zugba.

Itt sötétség volt és csend. A lépcső tetején üres a kis pihenő. Az ablakon bevilágított az utcai lámpa. A raktár ajtaja nyitva, a polcok fehéren, tisztán, üresen vártak valamire. Megfordult, és benyitott Julien egykori szobájába, amely most az ő dolgozószobája volt.

A két ablak volt az első, amit meglátott, a jobb oldali ablak, amely alatt Julien meghalt az ágyon, és a bal oldali, amelyen Antha kimenekült, hogy a tornáctetőről zuhanjon a halálba. Olyan ez a két ablak, mint két szem.

A rolettákat fölhúzták, a korai este szűrt fényében úszott a csupasz deszkapadló, és a rajzasztal.

Csakhogy ez a padló nem volt csupasz. Kopott szőnyeg takarta, ott pedig, ahol a rajzasztalnak kellett volna lennie, a keskeny rézágy állt, amelyet réges-rég elszállítottak a szobából.

Michael matatva kereste a villanykapcsolót.

– Kérem, ne gyújtsa föl! – mondta egy halk, rekedt hang. Franciás kiejtéssel.

– Ki a fene maga?

– Julien! – felelte súgva. – Az isten szerelmére, nem én mentem oda a könyvtár ablakához! Jöjjön be, amíg még van idő, hadd beszéljek önnel!

Michael becsukta az ajtót. Az arca égett, verejtékezett. Szorosabban markolta a kalapácsot. Tudta, hogy ez Julien hangja, mert hallotta már a magasságban, a tenger felett, egy másik birodalomban; sebesen pergő szavakkal ugyanez a halk hang ismertette az esetet, hogy úgy mondjuk, és mondta neki, hogy visszautasíthatja.

Úgy rémlett, hogy mindjárt fölemelkedik a fátyol, ő ismét meglátja a fénylő Csendes-óceánt, a saját hullám hánytorgatta, vízbe fűlt testét, és eszébe jut minden. Ám nem történt ilyen. Valami sokkal félelmesebb és izgalmasabb dolog történt! Hosszú, vékony lábú, sötét árnyat látott, amely a párkányra támaszkodva állt a kandalló előtt. Látta selymes fehér haját az ablakon beszűrődő fényben.

– *Eh bien*, Michael! De nagyon fáradt vagyok! De nehéz ez nekem!

– Julien? Elégették a könyvét? Az élete történetét?

– *Oui, mon fils* – válaszolta. – Elégette minden lapját az én édes Mary Bethem. Az összes írásomat... – Halkan, bánatos értetlenséggel beszélt, kissé felvonva a szemöldökét. – Jöjjön csak, jöjjön közelebb. Foglaljon helyet azon a széken. Kérem! Meg kell hallgatnia!

Michael szót fogadott. Letelepedett az ismeretlen, porlepte tárgyak összevisszaságában az egyetlen bőrszékbe, amelyről tudta, hogy igazi. Megérintette az ágyat. Tömör. Hallotta a rugók nyikorgását. Megérintette a selyem ágytakarót. Valódi. Szédült és ámult.

Két ezüst gyertyatartó állt a kandalló párkányán. Az árny megfordult, sercenő gyufát rántott, és meggyújtotta a gyertyákat. Keskeny vállú, de nagyon egyenes tartású, kortalanul elegáns, magas alak volt.

Visszafordult Michaelhez. A mögötte arányló, meleg fény tökéletesen kirajzolta barátságos, kék szemét, csaknem elragadtatott arcát.

– Igen, fiam! – mondta. – Nézzen csak rám! Hallgasson meg. Most kell cselekednie, de engedje meg, hogy előbb előadjam a magamét. Ó, hallja? Erősödik a hangom!

Gyönyörű hangja volt. Michael, aki egész életében szerette a szép hangokat, mohón fülelt minden szótagra. Ómódi hang volt, olyan, mint azoké a régi filmcsillagoké, akiket Michael annyira szeretett, azoké a színészeké, akik művészetté avatták a köznapi beszédet. Még az is eszébe jutott, hogy hátha csak a képzelete működik ebben a különös kábulatban?

– Nem tudom, meddig leszek – mondta a hazajáró lélek. – Nem tudom, hol várakoztam erre a pillanatra. Földhöz kötött halott vagyok.

– Itt vagyok, figyelek. Ne menjen el! Tegyen akármit, de ne menjen el!

– Ha tudná, milyen nehéz volt átjönnöm! Hogy erőlködtem! És a tulajdon lelke zárt ki magából!

– Félek a kísértetektől – mondta Michael. – Ír tulajdonság. De hát ezt maga is tudja.

Julien elmosolyodott, a kandallónak dőlt, keresztbe fonta karjait. Az apró gyertyalángok meglibbentek, mintha igazi teste lenne, amely megmozdítja a levegőt, igazi testre simulna a fekete gyapjúöltöny és a selyeming. Hosszú nadrágot és tükörfényesre kefélt, régimódi, gombos cipőt viselt. Mikor mosolygott, kék szemű, finom, ráncokkal barázdált arca még élőbbnek látszott a fehér haj keretében.

– Elmesélem a történetemet – mondta egy kedves tanító hangján. Ne ítéljen fölöttem. Vegye el, amit adni tudok.

Bizalom és izgalom megmagyarázhatatlan elegye töltötte el Michaelt. Eljött az a valami, amitől egyfolytában félt, ami egyfolytában kísértette itt van, és a barátja! Nem Julien volt az, akitől félnie kell.

– Maga az angyal, Michael – mondta. – Maga az, akinek még van egy lehetősége.

– Tehát a harc még nem ért véget.

– Nem, *mon fils*, korántsem.

Pillanatnyi borzongás futott végig rajta, és olyan mérhetetlenül szomorúnak tűnt, hogy Michael már attól félt, szertefoszlik a látomás. De Julien még erősebb, még színesebb lett. Mosolyogva intett a sarok felé.

Ott állt egy asztalon, a rézágy lábánál a gramofon faládikója!

– Mi valóságos ebben a szobában? – kérdezte Michael halkan. – És mi a káprázat?

– *Mon Dieu*, hiszen ha tudnám! De sohasem tudtam! – Julien szélesebben mosolygott, és megint a kandallónak támaszkodott. Szemében csillogott a gyertyaláng, ahogy ide-oda jártatta álmatag tekintetét a falakon. Ó, mit adnék egy cigarettáért, egy pohár vörösborért! – súgta. – Michael, ha már nem lát, ha majd elválunk – Michael, játssza le értem a valcert, én is lejátszottam önért! – Esdeklő pillantása fölsiklott a mennyezetre. – Játssza le mindennap, hátha még itt leszek!

– Megteszem, Julien.
– Most pedig figyeljen jól...

TIZ

NEW ORLEANS EGYSZERŰEN tüneményes volt. Lark azt se bánta volna, ha soha többé nem kellene eljönnie. A Pontchartrain szálloda kicsi volt, de nagyon kényelmes. Tágas lakosztályát, amely a Szent Károly útra nézett, kellemesen hagyományos bútorokkal rendezték be, és a Karibi teremben olyan ételeket tálaltak eléje, mint még sehol. Hát egy ideig maradhat magának San Francisco. Délig aludt, aztán bevágott egy mesébe illő, déli reggelit. Ha majd hazamegy, megtanulja, hogy kell kukoricakását főzni. Ez a cikóriás kávé is elég furcsa: az első korty, az valami rémes, de aztán ki se bírja nélküle az ember.

Csak ezek a Mayfairek ne hajszolnák az őrületbe. Késő délutánra járt az idő a második napon, amelyet ebben a városban töltött, és még mindig nem végzett semmit. Bokáját a térdére polcolva ült az aranyszín bársonnyal kárpitozott, hosszú kanapén, egy nagyon kényelmes, L alakú darabon, és a noteszébe firkáit, miközben Lightner a szomszéd szobában intézett valami telefont. Lightner nagyon fáradtan érkezett vissza a hotelbe. Lark úgy látta rajta, hogy az angol szívesebben aludna fönt, a szobájában. Ilyen korú emberre rá is fér a szundikálás; nem hajthatja magát éjjel-nappal így, ahogy Lightner csinálja.

Az angol hangja élesedett. Idegesíthette az a valaki, akivel Londonban vagy akárhol beszélt.

Hát persze, nem a család hibája, ha Gifford Mayfair váratlanul meghalt a floridai Destinben, és az utolsó két napot kitöltötte a virrasztás, a temetés, és a gyász, amelynek egyenletes túlfűtöttségéhez hasonló jelenséggel Lark ritkán találkozott életében. Lightnert mindegyre elhívták a család nőtagjai, megbízásokat adtak neki, vigasztalást, tanácsot kértek. Két szót, ha tudott váltani a sebésszel.

Lark annyira kíváncsi volt, hogy elment tegnap este a virrasztásra. Nem tudta elhinni, hogy Rowan Mayfair a rokona lehessen ezeknek a szószátyár délieknek, akik egyforma lelkesedéssel emlegetik az élőket és a holtakat. De micsoda jóképű és jól eleresztett társaság voltak! Mindenki Beamerrel, Jaggel vagy Porschével furikázott. Az ékszereik igaziaknak tűntek. A beltenyészet szemrevaló külsőt produkált, akármi járt is vele.

Aztán ott volt ez a férj, ez a Michael Curry, akit körülajnározott a család. Nem volt rajta semmi különös, vagyis ugyanolyan mutatós volt, mint a többiek. Ápolt, jól táplált. Biztosan nem úgy nézett ki, mint aki most esett át egy szívrohamon.

Ám a nyugati parton Mitch Flanagan épp most bontotta föl Curry DNS-ét, amelyre azt mondta, hogy rendkívül különös; Currynek ugyanolyan szokatlan a genetikai térképe, mint Rowané. Flanagannek „sikerült”, ahogy ez a Keplinger Intézetben szokás, az érintett engedélye vagy tudomása nélkül megszerezni Michael Curry anyagait. Ám Larknek most sehogy sem sikerült utolérnie Flanagant!

Mitch sem tegnap este, se ma délelőtt nem vette föl. Helyette valamilyen masina kornyikált Larknek, majd felkérte, hogy hagyja meg a számát.

Ez nem tetszett a sebésznek. Mit lacafacázik Flanagan? Lark látni akarta Curryt. Beszélni akart vele, föl akart tenni neki néhány kérdést.

Jó volt bulizni, meg minden – éjszaka rendesen be is rúgott a virrasztás után –, ma este az Antoine-ba tervezett vacsorát, két tulane-i kolléga – két hatökör – társaságában, de ez nem változtat a tényen, hogy nem szórakozni jött ide, és most, hogy Mrs. Ryan Mayfairt eltemették, talán rátérhetnének a tárgyra!

Visszajött Lightner. Lark abbahagyta a firkálást.

– Valami baj van? – kérdezte.

Lightner letelepedett szokott helyére, az állítható támlájú karosszékbe. Állat az öklére hajtva töprengett, mielőtt válaszolt volna. Szép fehér hajú, sápadt ember volt, a modora lefegyverző. Sötött róla a fáradtság. Lark szerint okosan tette volna, ha vigyáz a szívére.

– Nos – kezdte Lightner –, kínos helyzetben vagyok. Úgy tűnik, hogy Floridában Erich Stolov jelentkezett Gifford holmijáért. Idejött, és elhozta az asszony ruháit a ravatalozóból. Most pedig elment, anélkül, hogy megbeszéltük volna a dolgot.

– De hát Stolov a maguk bandájához tartozik!

– Igen – felelte Aaron kesernyés fintorral. – Az én bandám tagja. A Vének pedig azt tanácsolják, az új rendfőnök szerint, hogy ne firtassam „a nyomozásnak ezt a részét.”

– Mit jelent ez?

Lightner rövid ideig hallgatott, mielőtt felelt volna.

– Mondott valamit az egész család genetikai vizsgálatáról – tekintett a sebészre. – Szóba akarja hozni Ryannek? Úgy vélem, a holnap reggel már nem lenne túl korai.

– Benne vagyok. De tudják ezek, mibe mennek bele? Mármint itt csakis az övék a rizikó. Ha öröklődő betegségekre, hajlamokra bukkanunk, akkor ez mindent befolyásolhat, a biztosítástól a katonai szolgálatig. Igen, meg akarom tenni, de most inkább Curryre összpontosítanék. És erre a Gifford nevű asszonyra. Teljesen kizárt, hogy megszerezhessük Gifford anyagait? Ne siessük el a dolgot. Úgy veszem észre, ez a Ryan Mayfair nagyon csavaros eszű jogász. Nem fog beleegyezni a család átfogó genetikai vizsgálatába. Bolond is lenne, ha belemenne vagy bátorítaná.

– Én most éppen kiestem a kegyeiből. Ha nem lennék jó barátságban Beatrice Mayfairrel, Ryan még a szokottnál is kevésbé bízna bennem.

Lark már találkozott a kérdéses Mayfairrel. Tegnap ő hozta meg a szállodába a destini tragikus haláleset hírét, ez a mutatós, vékony derekú nő, aki fölfelé fésülte szürke haját, és az egyik legsikeresebb arcfölvarratással dicsekedhetett, amit Larkin az utóbbi években látott, bár úgy sejtette, hogy ennek a fényes szemű, tökéletesen faragott arcú asszonynak valószínűleg nem ez volt az első műtétje. A nyaka sima volt, akár egy fiatal nőé, csupán az álla alatt árulkodott egy apró horpadás. Szóval ő – és Lightner? Már a virrasztáson kitalálhatta volna, ahol Beatrice Mayfair kétségbeesetten kapaszkodott Lightnerbe, és a sebész többször is láthatta, hogy Lightner megcsókolja az asszonyt. Lark csak reménykedhetett, hogy neki is lesz ekkora szerencséje nyolcvanévesen, ha ugyan megéri. Mert lehet, hogy nem, ha nem hagyja abba a piálást.

– Nézze – mondta –, ha Gifford Mayfairnek van kartotékja ebben a kórházban, akkor azt hiszem, bizalmasan is megszerezhetem a Keplinger Intézet révén, anélkül, hogy zavart okoznék, vagy lebuknék.

Lightner elkomorodott, és megrázta a fejét, mintha rendkívül ízléstelennek találná az ötletet.

– Ne többször engedély nélkül – kérte.

– Ryan Mayfair sohasem tudja meg. Ezt bízza ránk, az Orvosi Titkosszolgálatra, vagy nevezze, ahogy akarja. De most Curryt akarom látni.

– Megértem. Holnapra ezt is megszervezhetjük. Vagy talán már estére. Most gondolkoznom kell.

– Miről?

– Az egészről. Miért engedték meg a Vének Stolovnak, hogy idejöjjön, és így tolakodjon, kockáztatva a család haragját? – Inkább hangosan gondolkodott, nem is várva feleletet Larkintől. – Tudja, én az egész életemet okkult jelenségek nyomozásával töltöttem, de ennyire még sose gabalyodtam bele egy családba. Egyre lojálisabb leszek hozzájuk, és egyre jobban aggódom értük. Szégyellem, hogy nem avatkoztam be Rowan távozása előtt, de egyértelmű utasításom volt a Vénektől.

– Nyilván ők is úgy gondolják, hogy genetikailag nagyon furcsa ez a család – vélte Larkin. – Ők is örökletes vonásokat keresnek. Te jó isten, a tegnapi virrasztáson legalább hat embertől hallottam, hogy Gifford médium volt! Látta „az embert”, aki valamiféle családi kísértet. Azt mondták, sokkal hatalmasabb ereje volt, mint amennyit elárult. Úgy hiszem, talamascás barátai ugyanezen az ösvényen haladnak.

– Hiszen épp erről van szó – mondta Lightner nagy sokára, nem sietve el a választ. – Egy ösvényen kellene járnunk, és nem vagyok biztos benne, hogy ezt tesszük-e. Eléggé... zavarba ejtő.

Fojtottan lüktető csicsergéssel megszólalt a dívány mellett a mobiltelefon, amely nyersen modernnek tűnt a bársony és mahagóni bútorok közt. Lark fölvette.

– Dr. Larkin – szólt bele, mert mindig ezt mondta a telefonba, egyszer még egy repülőtéri nyilvános készülékbe is, amely csörömpölésével kizökkentette a révedezésből.

– Itt Ryan Mayfair – mondták a másik végén. – Ön a kaliforniai orvos?

– Igen, nagyon örülök, hogy beszélhetek magával, Mr. Mayfair, de nem szerettem volna épp ezen a napon zavarni. Várhatok holnapig.

– Doktor, ott van magával Aaron Lightner?

– Igen, itt. Akar beszélni vele?

– Nem. Kérem, figyeljen ide. Ma meghalt intrauterin vérzés következtében Edith Mayfair, aki unokája volt Lauren és Jacques Mayfaimek, továbbá unokatestvére Giffordnak, Rowannak és nekem. Ugyanaz történt vele, ami a feleségemmel. Elvérzett magányosan az Eszplanád úti lakásán. A nagyanyja talált rá a temetés után. Azt hiszem, meg kellene beszélnünk ezt a genetikai vizsgálatot. Lehet, hogy... problémák adódnak a családdal.

– Jóságos isten! – súgta Lark.

Milyen hidegen, milyen egykedvűen beszélt Ryan Mayfair!

– Be tudna jönni az irodámba? És megkérné Lightnert, hogy jöjjön ő is?

– Okvetlenül. Ott leszünk...

– Tíz perc múlva – fejezte be helyette Lightner. Már föl is állt, és kivette Lark kezéből a kagylót.

– Ryan – mondta –, értesítse a család nőtagjait. Nem akarok nyugtalanságot kelteni, de most egyetlen nőnek sem szabad egyedül maradnia. Ha valami történne, mindenütt legyen valaki, aki orvost hív, mert erre szemmel láthatóan sem Gifford, sem Edith nem volt képes. Tudom, mit kérek... Igen, igen. Mindenkit. Pontosan ezt kell tenni. Igen, tíz perc múlva ott vagyunk magánál.

Kimentek a lakosztályból, és az elegáns kis lift helyett inkább a rövid lépcsőn ereszkedtek le a földszintre.

– Maga szerint mi az ördög folyik itt? – kérdezte Lark. – Mit jelent ez az újabb halál, pontosan olyan, mint Gifford Mayfairé?

Lightner nem válaszolt. Komornak és türelmetlennek látszott.

– Csak nincsen szuperhallása? Honnan tudta, mit mondott nekem Mayfair a telefonban?

– Szuperhallás – mormolta Lightner szórakozottan.

Kiléptek a főbejáraton, és beültek egy várakozó taxiba. A levegő még mindig hűvös volt, de már elegyedett bele egy csipetnyi balzsamos meleg. Ahová Lark nézett, mindenütt zöldet látott, vagy elszórt, slamposan varázsos töredékeket, talán csak egy régi lámpaoszlopot, egy kovácsoltvas erkély darabját vagy egy stukkós homlokzatot.

– Szerintem az a kérdés – szólalt meg Lightner, megint csak inkább magának címezve a szavakat, mint a sebésznek –, mit fogunk mondani nekik. Tudja azt maga nagyon jól, hogy mi folyik itt. Tudja, hogy semmi köze a genetikai betegségekhez, hacsak nem a fogalom legtágabb értelmében.

A taxi rendőrkanyart írt le a Szent Károly úton, és robogni kezdett, kényelmetlenül összerázva két utasát a bőrülésen.

– Nem értem magát – mondta Larkin. – Nem tudom, mi folyik itt. Ez valamilyen tünetegyüttes, mint a toxikus sokk.

– Ugyan már, öregem – ellenkezett Lightner –, tudjuk mi azt. Párosodni próbál velük. Maga mondta, nem? Rowan tudni akarta, hogy a kreatúra képes-e megtermékenyíteni emberi nőket vagy őt. Átfogó genetikai vizsgálatot akart ebben a tárgyban.

Lark szólni sem tudott. Igazából nem is gondolta még át ezt a kérdést, és megint rá kellett döbbennie, hogy maga se tudja, hisz-e ebben az új élőlényben, ebben a himnemű teremtményben, amelyet Rowan Mayfair szült. Tudat alatt máig abban reménykedett, hogy lesz valamilyen „természetes” magyarázat.

– Természetes – mondta Lightner. – A természetes félrevezető szó. Nem tudom, megérem-e, hogy láthassam. Nem tudom, képes-e gondolkozni, bír-e emberi önfegyelemmel, erkölcsi felfogással, feltéve, ha van egyáltalán tudata úgy, ahogy mi értelmezzük...

– Komolyan arra gondol, hogy ez vadászik a Mayfair asszonyokra?

– Természetesen – mondta Lightner. – Ez nyilvánvaló. Mit gondol, miért vitte el Gifford véres ruháit a Talamasca? A fajzat megtermékenyítette Giffordot, aki elvetélte a magzatot. Nézze, Larkin doktor, jobb, ha szembenéz a tényekkel. Én megértem az ön tudományos érdeklődését és a lojalitását Rowan iránt, de elképzelhető, hogy Rowannal nem találkozunk többé.

– Úristen!

– Tehát kérem, ne áltassa magát. Közölnünk kell a családdal, hogy a fajzat portyázik. Nincs időnk arra, hogy általában emlegessünk örökletes betegségeket és genetikai vizsgálatokat. Nincs időnk adatgyűjtésre. A család nagyon sebezhető. Felfogja, hogy ez a nő ma halt meg? Akkor halt meg, amikor a család Giffordot temette?

– Maga ismerte?

– Nem. De azt tudom, hogy harmincöt éves volt, emberkerülő, afféle családi csajbókos, itteni kifejezéssel élve, amiből elég sok akad Mayfairéknél. Lauren Mayfairben nemigen lángolt a nagyanyai szeretet Edith iránt. Hitem szerint most is azért ment el az unokájához, hogy lekapja a tíz körméről, mert nem vett részt unokatestvérének temetésén.

– Nohát éppenséggel megvolt rá az oka, nem? – kérdezte Lark, de rögtön meg is bánta. – Istenem, csak egyetlen támpontom lenne Rowan hollétére!

– Micsoda optimista maga – jegyezte meg Lightner epésen. – Rengeteg támpontunk van, ám egy sem biztat azzal, hogy akár maga, akár én láthatjuk még egyszer Rowan Mayfairt, vagy beszélhetünk vele.

TIZENEGY

AKKOR KAPTA MEG AZ ÜZENETET, amikor átvette New Orleansba szóló jegyét. Azonnal telefonáljon Londonba.

– Yuri, Anton beszélni akar veled – mondta egy ismeretlen hang. Azt üzeni, hogy maradj New Yorkban, ott várd be Erich Stolovot, aki holnap délután érkezik.

– Szerinted mi ennek az oka? – kérdezte Yuri. Ki ez a nő? Úgy beszél, mintha ismerné őt, bár ő még sose hallotta a hangját.

– Úgy gondolja, jobban ereznéd magadat, ha beszélnél Stolovval.

– Jobban? Minél jobban?

Nem volt olyan mondanivalója, amit ne közölt volna Anton Marcusszal. Nem értette a döntést.

– Foglaltattunk neked szobát, Yuri – folytatta a nő. – A St. Regisben. Erich ott fog felhívni holnap délután. Küldjünk érted autót? Vagy taxival jössz?

Yuri töprengett. Nem egészen húsz perc múlva beszálláshoz szólítják. A jegyére pillantott. Nem tudta, mit erezzen, mit gondoljon. Tekintete végigpásztázta a hosszú csarnokot, a hömpölygő, tarka emberáradatot. Poggyász, gyerekek, széles vállú, egyenruhás alkalmazottak. Újságok egy megsötétedett, műanyag ládában. Repülőtér. Ebből a helyből meg nem mondta volna, hogy Washingtonban van-e, vagy Rómában. Nem voltak verebek, tehát nem lehet Kairó, viszont lehet Frankfurt vagy Los Angeles.

Hinduk, arabok, japánok haladtak mellette. És megszámlálhatatlan osztályozhatatlan ember, aki egyaránt lehetne kanadai, amerikai, brit, ausztrál, német, francia, honnan tudhatná?

– Ott vagy, Yuri? Kérlek, menj a St. Regisbe. Erich beszélni akar veled, személyesen akar tájékoztatni a nyomozás állásáról. Anton nagyon aggódik.

Ez az – az engesztelő hangnem, amelyben el akarják hitetni, hogy nem is követett el függelemsértést, amikor csak úgy kisétált a házból! És mi ez a furcsa bizalmaskodás valakitől, akit nem ismer?

– Anton is borzasztóan szeretne beszélni veled! – folytatta a nő. Össze lesz törve, ha megtudja, hogy pont akkor telefonáltál, amikor házon kívül volt! Hadd mondjam meg neki, hogy a St. Regisbe mész! Küldethetünk érted egy kocsit. Nem probléma.

Mintha Yuri nem tudná! Mintha nem repült volna ezer géppel, nem ült volna be ezer autóba, nem szállt volna meg ezer szállodában, ahová a rend foglalt neki helyet! Mintha nem lenne áruló!

Nem, ez az egész teljesen hamis. A rend sohasem viselkedett gorombán, de nem is beszéltek ebben a modorban Yurival, aki tökéletesen ismerte a stílusukat. Talán ez az a hangnem, amelyet fönntartanak a hibbantaknak, akik engedély nélkül távoznak az anyaházból, akik az engedelmességben, hűségben, odaadásban telt évek után csak úgy becsapják maguk mögött az ajtót?

Tekintete megakadt egy nőn, aki a túlsó falat támasztotta. Tornacipő, farmer, kötött kabát. Nincs rajta semmi feltűnő, kivéve rövid, sötét haját, amelyet hátrafésül. Egész csinos. A szeme apró. Cigarettázott, de mivel mindkét kezét zsebre vágta, a cigaretta az ajkáról lógott. Yurit nézte.

Figyelte. Yuri most már megértette, igaz, csak részben, de neki az is bőven elég volt. Lesütötte a szemét, motyogott valamit, hogy hadd gondolkozzon, igen, valószínűleg elmegy a St. Regisbe, és majd onnan telefonál.

– Jaj, de örülök, hogy ezt hallom! – mondta a behízelgő, meleg hang. Anton is úgy fog örülni!

– Elhiszem. – Letette a kagylót, fölkapta a csomagját, és elindult a csarnokban. Nem számolta, hány kapu, utasellátós pult, könyvesbolt, ajándékbolt marad el mellette, csak talpalt és talpalt, majd

balra fordult, elment a kapuig, amely az utolsó volt a repülőtérnek ebben a szárnyában, ott sarkon fordult, és fürgén sietni kezdett visszafelé.

Kishíján beleszaladt a nőbe, aki közelről követte. Szó szerint belebámultak egymás arcába. A nő összerezzent, kitért, majdnem megbotlott. Az arca elvörösödött. Egy pillantást vetett a férfira, aztán befordult egy rövid folyosóba, és eltűnt egy személyzeti ajtó mögött. Yuri várt. A nő nem jött vissza. Nem akarta, hogy a férfi újra lássa, vagy közel legyen hozzá. Yuri tarkóján felborzolódtak a hajszálak.

Ösztöne azt súgta, hogy adja vissza a jegyet, menjen egy másik légitársasághoz, és egy kevésbé feltűnő útvonalon próbáljon eljutni Délre. Majd Nashville-be repül, onnan Atlantába, és végül New Orleansba. Hosszabb ideig tart, de nehezebb lesz megtalálni.

Megállt egy telefonfülkénél, és táviratot küldött saját nevére a St. Regisbe, hogy majd adják át neki, ha megérkezik. Nem fog megérkezni.

Ez egyáltalán nem volt játék. Több országban követték már rendőrök. Egyszer egy dühös, rosszindulatú fiatalember ragadt rá. Sőt meg is támadták kocsmai szóváltásokban, amikor munkája miatt el kellett vegyülnie a nyomornegyedek vagy kikötők söpredékében. Egyszer letartóztatta a párizsi rendőrség, ám mindannyiszor sikeresen végződött a dolog.

Ezekkel megbirkózott.

De mi történik most?

Valami nagyon rossz érzés kínozta, ami egyszerre volt gyanakvás és harag. Eltévedt és elárulták. Beszélnie kell Aaronnal! De most nincs idő, hogy telefonáljon. Különben is, hogyan terhelhetné Aaront ezzel/ Segíteni akart, nem pedig rázúdítani Aaronra holmi eszelős mesét, hogy követték egy repülőtéren, és Londonban egy ismeretlen hang fogadta a hívását.

Másodpercnyi kísértésbe esett, hogy visszahívja Londont, kiverje a rikácsot, követelje, hogy beszélhessen Antonnal, megkérdezze, mi történt, ki volt ez a nő, aki ráragadt a repülőtéren?

Végül nem volt bátorsága hozzá, és nem bízott benne, hogy bármit elérhetne vele.

Ez volt a legrettenetesebb. Nem bízhatott benne, hogy bármit is elérhetne. Valami történt. Valami megváltozott.

Közeledett az indulás ideje. Yuri körülnézett. Nem látta a nőt, de ez nem jelent semmit. Fölszállt a repülőre.

Nashville-ben keresett egy telexgépet, és hosszú levelet írt a Véneknek az amszterdami házba, amelyben elmagyarázta, mi történt. „Később még jelentkezem. Hűséges vagyok, megbízható vagyok. Nem értem, mi történt. Személyesen kellene megmagyaráznotok, miért tiltottatok el tőle, hogy találkozzam Aaronnal, vagy ki volt ez a nő, és miért követnek. Nem akarom eltékozolni az életemet. Aggódom Aaronért. Emberek vagyunk. Mit vártok, mit tegyek?”

Átolvasta. Ez ő, az ő jellemzően melodramatikus stílusa, amely gyakran váltott ki enyhe csipkelődést, vagy megpaskolták érte a fejét. Hirtelen émelyegni kezdett. Odaadta az irodistának a levelet és egy húszast.

– Ne most küldje el, hanem három óra múlva! – A telexkezelő megígérte. Három óra múlva Yuri már Atlantát is elhagyja.

Megint látta a nőt, ugyanazt a kötött kabátos nőt, aki szájában cigarettával állt a pultnál, és hidegen bámulta Yurit, miközben a férfi felszállt az atlantai gépre.

TIZENKETTŐ

MAGAM KERESTEM MAGAMNAK? Így lesz végem, a saját önzésem, hiúságom miatt? Megint behunyta a szemét, hogy ne lássa a szoba hatalmas, üres kockáját, amely kopáran, fehéren villogott a szemhéja mögött. Michael, gondolta. Michael, mondta ki a nevét a sötétben, és megpróbálta elképzelni, lehívni arcát elméjének monitorán. Michael, az arkangyal.

Mozdulatlanul elnyúlt, igyekezett nem vergődni, nem rúgkapálni, nem erőlködni, nem sikítani. Csak feküdt, mintha saját jószántából terülne el a mocskos ágyon, kezén a ragasztószalagból hurkolt bilinccsel, amely az ágytámlához kötözi. Már nem próbálta elszakítani, se testi erővel, sem elméjének hatalmával, amely végzetes pusztítást tudott végezni a puha emberi szöveten.

Ám tegnap éjszaka sikerült kiszabadítania a bal bokáját. Maga sem tudta, hogyan. Kihúzta a ragasztószalag vastag, idomtalan béklyójából. Ezzel a szabad lábával sikerült többször is változtatni a fekvésén az éjszaka hosszú óráiban, és lassan lejjebb tolni maga alól a vizelettől és hányástól kérges felső lepedőt.

Persze az alatta levő lepedők is mocskosak. Három napja fekszik itt? Négy napja? Nem tudta, és ebbe bele kellett bolondulni. Ha csak eszébe jutott a víz, az őrület kerülgette.

Bizony nagyon lehet, hogy ez már a negyedik nap.

Megpróbált emlékezni rá, meddig bírja az ember étlen-szomjan. Tudnia kellene. Ilyen egyszerű tényt minden idegsebésznek tudnia kell. De mivel az emberek többsége nem kötöz másokat az ágyhoz, és nem hagyja magukra őket napokon át, nincsen szükségük erre az információra.

Emlékezett heroikus történetekre, amelyeket olvasott, csudálatos mesékre hősökről, akik nem haltak éhen, amikor körülöttük mások éhen haltak, akik mérföld hosszan gyalogoltak a hóban, ahol mások meghaltak volna. Belőle nem hiányzik az akaraterő, ez igaz, bár egyébként nagy baj van vele. Már akkor beteg volt, mikor idekötözték. Csaknem folyamatosan beteg volt, amióta elhagyták New Orleanst. Émelygett, szédült – néha még fekve is úgy érezte, zuhan – és fájtak a csontjai.

Elfordult, mozgatta a karját egy kicsit, amennyire tudta, föl-le, föl-le, tornáztatta a szabad lábát, forgatta a másikat a ragasztószalag bilincsében. Egyáltalán elbírja még a lába, ha Lasher egyszer visszatér?

Ebből logikusan adódott a következő gondolat: és ha nem tér vissza? Ha úgy dönt, hogy nem jön, vagy ha valami megakadályozza? Az élményektől részegen bukdácsol bele a vakvilágba, és bizonyos, hogy a legkomikusabb baklövéseket követi el. Eh, tényleg nem érdemes arra gondolni, hogy mi lesz, ha nem tér vissza. Akkor ő meghal.

Itt ugyan senki sem találja meg.

Tökéletesen elszigetelt hely volt, egy toronymagas, üres irodaház, magasházak százainak erdejében, egy bérlőket nem talált, befejezetlen „orvosi kutatóintézet” a rút, elterpeszkedő, déli metropolisz mélyén, amelyet ő választott, mert ebben a kórházakkal, klinikákkal és orvosi könyvtárakkal pukkadásig tömött városban úgy elbújhatnak a kísérleteikkel, mint két levél a fán.

Maga szervezte meg, hogy bekapcsolják a közműveket; az ötven emeleten valószínűleg most is ég a villany, ahogy hagyta. Ez a szoba sötét, mert Lasher eloltotta a lámpát, és ez irgalomnak bizonyult, ahogy teltek a napok.

Ha besötétedett, láthatta a széles ablakból a csúnya felhőkarcolók sűrű bokrát. Időnként a lemenő nap lángoló izzásba borította az ezüstös tükörüveget. Fent a rubinvörös égen fáradhatatlanul gomolyogtak a fehér felhők.

A fény, azt örökre el lehet nézni, a fényt. Ám egy kicsit jobban érezte magát, ha besötétedett, és körülötte hangtalanul kigyúltak a lámpák. Emberek vannak a közelben, mindegy, tudják-e, hogy ő itt van. Valaki jöhet. Valaki... Valaki odaállhat az egyik iroda ablakába egy távcsővel, de miért?

Ismét álmodni kezdett, hála istennek, visszaért a kör legmélyebb pontjára – „nem érdekel" – és elképzelte, hogy Michaellel sétál a donnelaith-i mezőn, mindent elmagyaráz, ez volt a kedvenc álma, amelyikben elsüllyedhetett, ha egyszerre akart szenvedni, mérlegelni, tagadni.

„Egyik téves ítélet következett a másikból. Behatárolt választásaim voltak. Ám a hiba a kevélység volt, hogy azt képzeltem, megteremthetem ezt a lényt, azt képzeltem, parancsolhatok neki. Mindig a kevélység. A Mayfair-boszorkányok egész története a kevélységről szól. Ám ez a tudomány misztériumaiba burkolózva jött el hozzám. Olyan iszonyúan félreértjük a tudományt. Azt képzeljük, a meghatározottról, a szabatosról, az ismertről szól, holott a tudomány a kapuk vérfagyasztó sorozata az ismeretlenbe, amely akkora, mint a világmindenség, vagyis végtelen. És én tudtam ezt, tudtam, de elfelejtettem! Ez volt az én hibám."

Elképzelte a füvet; felidézte a romokat; látta a székesegyház magas, törékeny, szürke íveit a völgyben, és úgy érezte, valóban ott van és szabad.

Összerázkódott, mert hangot hallott.

A kulcs volt az a zárban.

Megdermedt és hallgatott. Igen, a kulcs fordul. Hangosan, félelem nélkül csapódott a külső ajtó. Hallotta a lépéseket a csempés padlón. Hallotta fütyörészését, dudorászását.

Ó, istenem, köszönöm neked, Istenem!

Újabb kulcs. Újabb zár, és az az illat, az ő puha, jó illata, ahogy közeledik az ágyhoz.

Megpróbálta gyűlölni, megmerevedni a gyűlölettől, ellenállni a részvétteli arcnak, a ragyogó nagy szemnek, amely olyan gyönyörű, amilyen csak a szem lehet, és bánatosan tekint le rá. A bajusza és a szakálla most már koromfekete és nagyon sűrű, mint egy szentképé. Középen kettéválasztott haja parányi cakkot rajzolt finoman formált homlokára.

Igen, csodaszép volt, vitathatatlanul csodaszép. Bár lehet, hogy nincs is itt. Talán csak álmodik. Talán csak képzeli, hogy végre visszajött.

– Nem, drága angyalom! Szeretlek! – súgta. Súgta?

Ahogy közelebb húzódott, Rowan rájött, hogy a száját nézi. A szája kissé megváltozott. Talán férfiasabb lett, határozott metszésű, és rózsaszín. Ilyennek is kell lennie egy szájnak, hogy ne vesszen el a sötét, fénylő bajusz és a szakáll rövidre nyírott gyűrűi között.

Elfordult. Lasher lehajolt hozzá, megfogta meleg kezével a felkarját, ajkával végigsúrolta Rowan arcát, nagy kezével megérintette a mellét, megdörzsölte a mellbimbóit, és Rowanba belenyilallt az utált érzés. Ez nem álom. Ez Lasher keze. Ha elájulhatna, nem kellene tudomást vennie róla. De itt van, tehetetlenül, nem szabadulhat, és nem tiltakozhat.

Olyan megalázó volt ez a hirtelen, feltétlen öröm, hogy Lasher itt van, ő pedig úgy lángol az érintésétől, mintha a szeretője lenne, nem a foglya, és magányában elaléló hálával fogad minden kedvességet vagy gyengédséget a rabtartótól.

– Drágám, drágaságom! – A nő hasára hajtotta a fejét, úgy törleszkedett hozzá, mintha észre se venné a szennyes ágyat, pusmogott, dudorászott, majd rikoltva fölpattant, és táncra perdült, járta körbe-körbe, nagyokat rúgva, dalolva-tapsolva, valóságos önkívületben! Ó, hányszor látta így Rowan! De még sohasem ropta ekkora tűzzel. Milyen különös látvány volt, finom, vékony karjával, keskeny vállával, és a csuklójával, amely kétszer olyan hosszúnak tűnt, mint egy igazi emberé!

Behunyta a szemét, ám elsötétült szemhéján az alak tovább pörgött és bokázott. Hallotta lábának dobogását a szőnyegen, és kacagásának kéjes futamait.

– Úristen, miért nem öl már meg? – suttogta.

Lasher elhallgatott, és ismét föléje hajolt.

– Ne haragudj, édes drágaságom, ne haragudj! – Ó, az a gyönyörű hang, a mély hang! Olyan hang, amely Szentírást olvashatna egy autórádióból a magányos vezetőnek, egy éjszakai utazás mérföldjein át. – Nem akartam ilyen hosszú időre menni! – magyarázta. – Szívettépő és keserű kalandban jártam! – Hadarni kezdett. – Bánatban és felismerésben, halálnak látásában, nyomorúságoktól és csalódásoktól ostromoltan... – Majd a szokott zönögésbe-suttogásba fulladt a

hangja; előre-hátra ringatózott, dünnyögött, motyogott, vagy talán fütyült, halkan füttyögött cserepes ajkaival.

Úgy roskadt térdre, mint akit letaglóztak. Megint Rowan hasára hajtotta a fejét, meleg keze a nő lába közé lógott, megint nem vett tudomást az ágy szennyéről, úgy csókolgatta Rowan bőrét.

– Drágám, angyalom! Rowan akaratlanul felsírt.

– Oldozz már ki, engedj már el! Itt fekszem a piszokban! Nézd meg, mit műveltél velem! – A harag elfojtotta a hangját, úgyhogy csak feküdt, mozdulatlanul, némán, a dühtől megbénulva. Ha vagdalkozni kezd, Lasher órákig duzzoghat. Az ablakhoz áll, és sír. Hallgass! Használd az eszed!

Lasher állt és leste.

Aztán előhúzta apró kését, amely ugyanúgy villogott az üres szoba kopár félhomályában, mint a foga.

Milyen gyorsan átvágta a ragasztószalagot! Semmiség volt az ennek a vékonypénzű óriásnak, hogy átnyúljon rajta, és vágjon, vágjon.

Rowan karja kiszabadult. Használhatatlanul elzsibbadt, de szabad volt. Minden erejét összeszedve próbálta fölemelni. A jobb lába nem engedelmeskedett.

Lasher alája csúsztatta a karjait, megemelte, fölállt, a melléhez szorította.

Rowan sírt, zokogott. Megszabadult az ágytól, megszabadult, csak volna annyi ereje, hogy megmarkolja Lasher nyakát, és...

– Megfürdetlek, édes gyönyörűségem, szegény, drága szerelmem! – mondta Lasher. – Imádott, szegény Rowanom! – Valóban körbe-körbe táncolnak? Vagy csak ő szédül? Megcsapta a fürdőszoba, a szappan, a sampon, a tiszta dolgok illata. Lasher beletette a hideg porcelánkádba, és ráengedte a meleg vizet.

– Ne túl forrót! – súgta Rowan. Körös-körül mozgott a vakító fehér csempe, fölfelé masírozott a falakon. Villogott. Hagyd abba!

– Nem, nem túl forrót – buzgólkodott Lasher. A szeme nagyobb, fényesebb lett, a szemhéjak élesebb rajzúak, mint mikor Rowan utoljára látta. A szempillája rövidebb, de még mindig sűrű és szurokfekete. Úgy mérte föl mindezt, mintha egy laptop számítógépbe jegyezné az adatokat. Elkészült? Ki tudja? Kinek adhatja át, amit megtudott, ha átadhatja egyáltalán? Édes istenem, és ha Larkin nem kapta meg azt a csomagot?

– Ne zsémbelj, édes drágaságom! – kérte Lasher. – Jók leszünk egymáshoz, szeretni fogjuk egymást. Bízni fogsz bennem, újra szeretni fogsz. Semmi okod a halálra, Rowan, semmi okod, hogy elhagyj! Szeress engem, Rowan!

A nő holttetemként hevert az örvénylő vízben. Moccanni sem bírt. Lasher kigombolta fehér blúzát, lehúzta róla a nadrágot. A víz sustorgott, sziszegett, és milyen meleg volt! A piszokszag elenyészett. Lasher félredobta a szennyes ruhát.

Rowannak sikerült megmozdítania a jobbját. Cibálta a bugyiját, de nem volt annyi ereje, hogy lehúzza. Lasher átment a szomszédba. Rowan hallotta, amint lerántja az ágyról a lepedőket. Döbbenetes, hány hangot megtart az elme. Most például a kupacba hulló ágynemű hangját. Ki hitte volna, hogy ennek is van hangja? Pedig tudja, hogy van. Oktalan fejjel fölidézte magában azt a kaliforniai délutánt, mikor az anyja tisztát húzott. Ugyanilyen hangja volt.

Nejlontasak szakad, kihullik belőle a tiszta lepedő. Lasher kirázza, majd elsimítja az ágyon.

Vállig csúszott a vízbe. Újra megpróbálta használni a karját. Addig feszítette a csempének, míg sikerült felülnie.

Lasher megállt mellette. Levetette nagykabátját. Egyszerű, garbónyakú pulóvert viselt, és riasztóan soványnak látszott, mint rendesen. Ám acélos erő érződött vékonyságában, amelyben nyoma sem volt a nyeszlett, alultáplált égimeszelők ideges feszengésének. A haja most már a válláig ért, és fekete volt, mint Michaelé. Minél hosszabbra nőtt, annál lazábbak lettek, szinte már hullámmá simultak a gyűrűk. A halántékán begöndörödött a haja a fürdőkádból felcsapó párától, és amikor közelebb hajolt Rowanhoz, hogy megcirógassa, a nő észrevette, hogy a pórustalannak látszó bőrre csillogó hártya borul.

Lasher a fürdőkádnak támasztotta. Fölemelte apró kését – ó, ha lenne bátorsága megszerezni!

Levágta Rowanról a mocskos bugyit, kihalászta a habzó vízből, félredobta. A kád mellé térdelt.

A nőt nézte, és már megint énekelt, dalolt, dünnyögött, vagy mi is volt ez a furcsa hang, amely majdnem a New Orleans-i esték kabócáira emlékeztette Rowant? Félrehajtotta a fejét.

Az arca keskenyebb volt, mint néhány napja, talán férfiasabb, ez a titka, a kerekdedség végleg eltűnt a vonásaiból. Az orra is vékonyodott egy keveset, a vége legömbölyödött, kifinomult. Ám a feje körülbelül ugyanakkora maradt, és a súlya se változhatott. Miközben kifacsarta a mosdókesztyűt, Rowan azt próbálta megállapítani, nőttek-e az ujjai? Nem úgy látszott.

A feje. Megvan még vajon a kutacs? Mennyi ideig tart, hogy benőjön a feje lágya? Rowan gyanúja szerint a növekedés lelassult, de nem állt meg.

– Hol jártál? – kérdezte. – Miért hagytál itt?

– Miattad mentem el – sóhajtott Lasher. – Miattad kellett haraggal távoznom. Azonkívül vissza kellett térnem a világba, hogy tanuljak. Látnom kellett a világot. Vándorolnom kellett. Szövögetnem kellett álmaimat. Nem tudok álmodni, ha gyűlölsz, ha rikoltozol és gyötörsz engem.

– Miért nem ölsz meg?

Lasher bánatosan nézett rá. Összehajtotta a meleg mosdókesztyűt, megtörölte a nő arcát és az ajkát.

– Szeretlek – mondta. – Szükségem van rád. Miért nem tudod nekem adni magadat? Miért nem engeded át magadat? Mit kérsz, amit megadhatok neked? Hamarosan miénk lesz az egész világ, gyönyörűm, drágaságom, és te az én királynéma, az én szépséges királynéma leszel! Csak te is segítenél!

– Miben segítsek? – nézett rá Rowan.

Összeszedte minden gyűlöletét, minden haragját, minden erejét, és megpróbált láthatatlan, gyilkos erőt sugározni Lasher felé. Roncsold szét a sejteket, roncsold szét az ereket, roncsold szét a szívet! Küszködött, kínlódott, aztán elcsigázottan hanyatlott hátra a kádban.

Ekkora gyűlölettel több embert megölt már akaratlanul, de Lashert nem ölhette meg, mert ő túlságosan erős, sejthártyái túl erősek, csontképző sejtjei a maguk felgyorsult tempójában hemzsegnek, mint ahogy egész szervezete ebben az ütemben dolgozik, egyszerre támadva és védekezve. Ó, csak még egyszer tanulmányozhatná ezeket a sejteket! Ó, ha...

– Hát én csak ez vagyok neked? – kérdezte Lasher remegő szájjal. Istenem, hát mi vagyok én? Csak egy kísérlet?

– És én mi vagyok neked, hogy itt tartasz rabságban, és napokig magamra hagysz? Ne kérd, hogy szeresselek. Bolond vagy, ha erre kérsz. Ó, bár tanultam volna a többiektől, megtanultam volna, hogy kell igazi boszorkánynak lenni! Akkor megtehetném, amit akartak tőlem!

Lasher összerándult a sértéstől. Szeméből elapadtak a könnyek, csillogó, rugalmas bőre lángvörös lett egy pillanatra. Hosszú ujjai ökölbe szorultak, mintha ismét meg akarná ütni, noha esküdözött, hogy soha többé nem tesz ilyet.

Rowant nem érdekelte. Ez volt az iszonyatos. Tagjai cserbenhagyták, bizseregtek, sajogtak, minden ízülete fájt. Ki tudna szökni innen, ha sikerülne megölnie Lashert? Aligha.

– Mit vártál tőlem? – kérdezte Lasher. Lehajolt, ismét megcsókolta Rowant. A nő elfordult. A haja átázott. Szeretett volna lehúzódni a víz alá, de attól félt, hogy nem tudna fölmerülni. Lasher kifacsarta a mosdókesztyűt, és tovább fürdette. Lefürdette tetőtől talpig. Rácsavarta a vizet Rowan fejére, és hátrasimította a tincseket a nő homlokából.

Rowan már annyira megszokta a szagát, hogy nem is érzékelte; csupán közelsége melegét érezte, és a mélyből fakadó, ernyesztő vágyat. Hát persze hogy kívánta.

– Engedd, hogy ismét bízhassak benned, mondjad ismét, hogy szeretsz – rimánkodott Lasher –, és rabszolgád leszek, nem rabtartód! Esküszöm, szerelmem, fényességem, Rowanom, mindnyájunk anyja!

Rowan nem felelt. Lasher föltápászkodott.

– Mindent kitakarítok neked – mondta büszkén, mint egy gyerek. Rendet csinálok, gyönyörű tiszta lesz minden. Hoztam neked dolgokat. Új ruhát. Hoztam virágot. Üdvlakká változtatom titkos rejtekünket! Kint vannak a dolgok a liftnél. Meg fogsz lepődni!

– Gondolod?

– Ó, igen, nagyon fog tetszeni neked, majd meglátod! Most csak fáradt vagy és éhes. Igen, éhes. Ó, igen, muszáj enned!

– És ha legközelebb itt hagysz, fehér szaténszalaggal fogsz megkötözni? – Milyen rekedt volt a hangja, milyen mérhetetlenül megvető. Behunyta a szemét. Gépiesen fölemelte a jobbját, és megérintette az arcát. Igen, kezdenek működni az izmok és az ízületek.

Lasher kiment. Rowan nagy erőfeszítéssel felült, kihalászta a fürdőkesztyűt a vízből, és mosakodni kezdett. A víz koszos volt. Mocskos. Emberi ürülékrögök úsztak a tetején. Az ő ürüléke. Ismét felfordult a gyomra. Hátradőlt, úgy várta, hogy elmúljon az émelygés. Aztán meggörnyesztette fájó hátát, előrehajolt, kihúzta a dugót még mindig gyönge, zsibbadt, ügyetlen ujjaival, és bekapcsolta az örvényfürdőt, hogy lemossa a szennyes tajtékot.

Hátradőlt az örvénylő vízben, amely buborékokat vetett a lábánál, mélyeket lélegzett, erővel behajlította a jobb kezét, aztán a balt, aztán a jobb lábát, azután a balt, majd elölről kezdte a gyakorlatokat. A víz kellemesen fölmelegedett. A sustorgás elnyelte a másik szoba hangjait. Rowan elbújt a tiszta kényelem gondolat nélküli perceiben, és élvezte életének talán utolsó örömét.

Ez pedig így történt:

Karácsony első napja, süti a nap a szalon padlóját, Rowan a saját vérében hever a kínai szőnyegen, mellette az újszülött Lasher ül, ámulva, éretlenül.

De hát az ember is éretlenül születik, még éretlenebbül, mint Lasher. Így kellett nézni. Lasher csak fejlettebb, mint egy emberi újszülött, de nem szörnyeteg, egyáltalán nem az.

Segített neki, hogy felállhasson, járkáljon, ámult lázas karattyolásán, csengő kacagásán. Nem gyönge volt, inkább hiányzott a mozgáskoordinációja. Amint túljutott a kezdeti sokkon, fölismert és szabatosan megnevezett mindent. A piros szín annyira megdöbbentette, hogy az már-már az iszonyattal volt határos.

Rowan egyszerű, szürkésbarna ruhákba öltöztette, mert Lasher viszolygott a rikító színek érintésétől. Olyan szaga volt, mint egy újszülött babának. Tapintásra is olyan volt, akár egy újszülött, kivéve, hogy máris voltak izmai, és percről percre erősödött.

Aztán megjött Michael, és akkor volt az a rettenetes csata.

Ebben a csatában Rowan megfigyelhette, miként tanulja meg Lasher, úgymond menet közben, az eszeveszett táncolás és a részeg dülöngélés után a verekedéshez szükséges, koordinált mozgást, majd miként üti le Michaelt, ami feltűnő könnyedséggel sikerült neki, mihelyt felfogta, hogyan kell csinálni.

Egészen bizonyos, hogy ha ő nem vonszolja el, megölte volna Michaelt. Félig becsalogatta, félig begyömöszölte az autóba, kihasználva Lasher zavartságát és növekvő rettegését a vijjogó riasztótól. Gyűlölte a fülsértő hangokat.

A repülőtérig egyfolytában beszélt, hogy milyen élesek a körvonalak, milyen döbbenetes akkorának lenni, mint a többi ember, kinézni az autó ablakán, és szemmagasságban látni őket. A másik birodalomban felülről nézett, vagy belülről, de sohasem az emberi síkból, kivéve, ha megszállt valakit, ami kínszenvedést jelentett számára. Kivéve Julient, igen, Julient, de ez hosszú história.

Szép hangja volt, nagyon hasonlított az övére vagy Michaelére. Akcentus nélkül beszélt, és mintha líraibb zöngét adott volna a szavaknak, bár Rowan ebben nem volt biztos. A hangoktól ugrott egyet; a tenyerét a zakójához dörgölte, hogy érezze a tapintását, és egyfolytában nevetett.

A repülőtéren úgy kellett megfékeznie, hogy ne szagolgassa a haját meg a bőrét, és ne akarja megcsókolni. Addigra tökéletesen járt. Futott a folyosón, csak mert mulattatta. Fel-felszökkent a levegőbe. Arra vittek egy rádiót, amitől valóságos transzba esve ringatózott előre-hátra – Rowan még majd sokszor látja ebben az állapotban.

Azért a New York-i gépre szállt, mert éppen az indult, de felült volna akármelyikre, csak innen szabaduljon. Eszelősen féltette Lashert, meg akarta oltalmazni mindenkitől addig, amíg megnyugtathatja, és megvizsgálhatja, micsoda valójában; birtoklás, őrjöngő izgalom, rémület és veszett nagyravágyás tombolt benne.

Ő szülte ezt a lényt, ő teremtette! Ezt nem kaparintják meg, nem veszik el, nem zárják el tőle! De már akkor is tudta, hogy nem gondolkodik normálisan. Beteg volt, legyöngítette a szülés.

Többször is majdnem elájult a repülőtéren. Lasher támogatta föl a gépre, és közben suttogva hadart a fülébe, folyamatos megjegyzésekkel kísérve minden látnivalót, közbe-közbeszúrva egy-egy megjegyzést régi dolgokról.

– Felismerek mindent! Látod, emlékszem arra, amit Julien mondott, hogy ez a csodák kora, és megjósolta, hogy tíz év múlva kiöregednek a gépezetek, amelyek nélkül akkoriban el sem tudták képzelni az életet! Nézd csak a gőzhajókat, mondta, milyen gyorsan átadták a helyüket a vasútnak, most pedig már ilyen automobilokat vezetnek az emberek. Mindent tudott, hogy szerette volna ezt a repülőgépet! Tudom, hogy működik a motor... A gyúlékony üzemanyag átváltozik kocsonyás folyadékból gőzzé...

...És beszélt és beszélt; Rowan időnként csitította, végül arra biztatta, hogy próbálja meg leírni, mert annyira kimerült, hogy már azt sem értette, mit hall. Lasher nem tudott írni. Nem tudott parancsolni a tollnak. De olvasni tudott, és lecsapott minden olvasnivalóra, amit talált.

New Yorkban magnetofont követelt. Rowan álomba zuhant a Helmsley Palace lakosztályában, miközben Lasher fel-alá járkált, időnként térdhajlítást végzett, vagy kinyújtotta a karját, és beszélt a magnetofonba:

– Mármost valóban létezik egyfajta érzékelése az időnek, a ketyegésnek, mintha a világban már az óra feltalálása előtt létezett volna a ketyegés, a természetes mérték, amelynek talán szívverésünkhöz, lélegzetünk üteméhez volt köze, és a legkisebb hőmérsékletváltozás is hatással van rám. Nem szeretem a hideget. Nem tudom, éhes vagyok-e vagy sem. De Rowannak ennie kell, Rowan gyenge és beteg szagú...

A legbujább érzésre ébredt: egy száj tapadt a mellére, és olyan erősen szívta a mellbimbóját, hogy majdnem fájt. Sikoltva kinyitotta a szemét, és meglátta Lasher fejét; az ő hasára tenyerelve szopott. Rowan melle feszült a tejtől; amikor megfogta a bal mellét, érezte, hogy olyan kemény, mint a márvány.

Egy pillanatra annyira megrémült, hogy segítségért akart kiáltani. Félretolta Lashert, megnyugtatta, hogy rendel ételt kettőjüknek, majd miután telefonált, rögtön tárcsázni kezdett ismét.

– Minek? – kérdezte Lasher. Babaarca máris megnyúlt egy kicsit, kék szeme se volt már olyan kerek, természetesebbnek látszott, mintha a szemhéja valamivel lejjebb ereszkedett volna. Kikapta Rowan kezéből a kagylót. – Ne telefonálj senki másnak!

– Tudni akarom, hogy Michael jól van-e.

– Nem számít, hogy jól van-e, vagy nincs jól. Hova megyünk? Mit csinálunk?

Rowan olyan fáradt volt, hogy alig bírta nyitva tartani a szemét. Lasher játszva fölkapta, kivitte a fürdőszobába, és azt mondta, le kell mosnia róla a szagot, a szülés, a betegség és Michael szagát. Főleg Michaelét, az ő kényszerű „apjáét”, Michaelét, az írét.

Ültek egymással szemközt a kádban, és eljött egy pillanat, amikor tömény iszonyat lett úrrá Rowanon. Úgy rémlett neki, hogy a szó szoros értelmében a testté lett ige mered rá angyalian mosolygó, nagyon kerek, rózsásfehér babaarcával, ámuló szemével. Majdnem sikoltozni kezdett megint.

Lasher melle szőrtelen volt. Meghozták az ételt. Lasher ismét tejet akart. Átölelte Rowant, és olyan mohón szopott, hogy a nő feljajdult a fájdalomtól.

Hagyd abba, mondta, meghallják a pincérek a szomszéd szobában! Lasher várt, amíg elhallgatott az ezüst burák csengése, aztán vadul szívni kezdte a nő másik mellét. Maga volt a tökéletes egyensúly kéj és kín között, ez az idegborzoló érzés, amely szétsugárzott a sajgó bimbókból. Rowan könyörgött neki, hogy legyen kíméletes.

Lasher négykézlábra állt fölötte a vízben. A farka vastag és kissé görbe volt. Befogta a nő száját, és Rowan lába közé csúsztatta a farkát. Rowant felhorzsolta a szülés, de azért átkarolta Lasher nyakát, és azt hitte, meghal a gyönyörtől.

Frottír fürdőköpenyben feküdtek a földön, és csinálták újra meg újra. Aztán Lasher a hátára henteredett, és mesélt a végtelen sötétségről, amelyben tévelygett. Mary Beth meleg ragyogásáról. Marie Claudette nagy tüzéről. Angélique sugárzásáról, Stella vakító lángjáról. Az ő boszorkányairól. Beszélt róla, miként sodorta rá magát Suzanne-ra, és érezte borzongását, tudta, mit

érez, de most már megkülönböztethető és önálló, ami sokkal hatalmasabb, édesebb, gazdagabb élmény. Azt mondta, hogy a test megéri a halált.

– Gondolod, hogy te is meghalsz, mint mások? – kérdezte a nő.

– Igen – felelte Lasher, és elnémult, de csak egy percre. Majd énekelni vagy zümmögni kezdett, esetleg a kettőt ötvözte eggyé, ismerősnek tűnő dallamfoszlányokat utánozva. Megevett mindent, ami puha vagy folyékony volt. – Babaétel – mondta nevetve. Megette a tört krumplit és a vajat, megitta az ásványvizet, de húst nem kért.

Rowan megvizsgálta a fogsorát. Tökéletes fogai voltak, pontosan annyi, mint egy felnőttnek. Kopásnak, romlásnak természetesen semmi nyoma. A nyelve puha volt. De Lasher nem sokáig tűrte ezt a vizsgálatot. Levegőre volt szüksége. Azt mondta, nem tudja, mennyi levegő kell neki, és szélesre tárta az ablakokat.

– Mesélj a többiekről – kérte Rowan.

A magnetofon be volt kapcsolva, a repülőtéri boltban Lasher több kazettás polcot kiürített. Felkészült. Kívülről-belülről ismerte a magnetofon működését. Nagyon kevés az olyan ember, aki mindkettőt érti.

– Mesélj Suzanne-ról és Donnelaith-ről.

– Donnelaith – mondta Lasher, és elkezdett sírni, hogy már nem emlékszik, mi volt korábban, csak arra, hogy fájt, egy csomó arctalan lény egy előszobában, és mikor Suzanne a nevén szólította, csak úgy odadobott egy szót az éjszakának: Lasher! Lasher! Talán nem is ezt akarta mondani, csak úgy összecsúsztak a szótagok, de benne, abban a magban, amelyről már el is feledkezett, megcsendült a felismerés, ezért „összejött” Suzanne-nak, közelebb húzódott hozzá, és szeleket kavart körülötte.

– Azt akartam, hogy menjen a székesegyház romjaihoz. Azt akartam, hogy nézze meg a színes üveget. De nem tudtam szólni neki, és nem volt többé színes üveg.

– Ezt most lassabban magyarázd el. De Lasher nem tudta kibogozni.

– Azt mondta, betegítsem meg az asszonyt, és én megbetegítettem. Rájöttem, hogy tudok dolgokat dobálni a levegőbe, tudom zörgetni a tetőt. Olyan volt, mintha egy hosszú-hosszú, sötét alagútból nyúlnék a fény felé, és most olyan éles, érzem a hangot, érzem a szagát... mondjál rímeket nekem, szavalj verseket! Valami vöröset akarok látni, hány vörös árnyalat van ebben a szobában?

Négykézláb kezdett mászkálni, és megbámulta a szőnyeg színeit, aztán átkúszott a fal tövébe. Hosszú, erős, kemény, fehér combja volt, az alkarja feltűnően hosszú. De ha ruha volt rajta, nem lehetett annyira észrevenni.

Hajnali három felé Rowannak sikerült kiszöknie a vécébe, és úgy érezte, legszebb álma vált valóra a pillanatnyi egyedüllétben. Ez lett a jövő egyik vezérmotívuma. Párizsban sokszor mindent megadott volna egy zárt mellékhelyiségért, ahol Lasher nem posztól az ajtó előtt, nem fülel minden hangra, nem kiabál be, választ követelve, hogy még mindig ott van, nem szökött meg, akkor is, ha nem volt ott semmiféle ablak, amelyiken Rowan kimászhatott volna.

Másnap Lasher szerzett magának útlevelet. Azt mondta, keres egy embert, aki hasonlít rá.

– És ha nincs útlevele? – kérdezte Rowan.

– Hát majd olyan helyre megyünk, ahol utazó emberek vannak. Ahova útlevél kell. Aztán kivárjuk a valószínű gyanúsítottat, ahogy mondják, és elvesszük az útlevelét. Te nem is vagy olyan okos, mint amilyennek gondolod magadat, hmmm? Ez olyan egyszerű, hogy még egy csecsemő is megérti.

Elmentek az okmányirodához. Kint várakoztak, majd követtek egy magas férfit, aki akkor kapta meg az útlevelét. Lasher egyszer csak elállta az útját, a rémült Rowan szeme láttára leütötte, és elvette az útlevelét. Senki sem figyelt fel rájuk, már ha egyáltalán észrevették őket. Az utcán nagy tömeg hömpölygött, és Rowan feje megfájdult a közlekedés robajától. Hideg volt, nagyon hideg. Lasher a kabátjánál fogva egy kapualjba vonszolta a férfit. Ilyen egyszerű volt. És Rowan ezt végignézte. Lasher nem volt esztelenül brutális. Ő csak harcképtelenné tette a férfit, ahogy mondta, és most már az övé volt az útlevele.

Frederick Lamarr, huszonöt éves, manhattani lakos.

A kép eléggé hasonlított, és mikor Lasher megkurtította kissé a haját, a felületes pillantás már észre sem vette a különbséget.

– De az az ember meghalhat! – mondta Rowan.

– Nincsenek különösebb érzéseim emberi lények iránt – felelte Lasher, majd meghökkent: – Én nem vagyok emberi lény? – A fejéhez kapott, előresietett, két másodpercenként megpördülve a sarkán, hogy ott van-e még a nő, noha azt mondta, fölvette a szagát, és rögtön észrevenné, ha a tömeg elválasztaná őket. Azt mondta, a székesegyházról próbál fölidézni egy emléket. Hogy Suzanne nem akart odamenni. Rettegett a székesegyház romjaitól a tudatlan lány. Tudatlan és szomorú. Üres volt a szurdokvölgy! Charlotte tudott írni. Charlotte annyival erősebb volt, mint Suzanne vagy Deborah.

– Az én boszorkányaim! – mondta. – Aranyat tettem a markukba. Amint tudtam, hogyan kell megszerezni, annyit hoztam nekik, amennyit csak bírtam! Ó, Istenem, élek, érzem a lábam alatt a földet, kinyújthatom a karomat, és érzem, amint a föld visszahúzza!

A szállodába visszaérve rendezettebb keretek között folytatták a krónikát. Lasher szalagra mondta a boszorkányok leírását Suzanne-tól Rowanig, és a nő meglepetésére közéjük számította Julient is. Az tizennégy. Nem tette szóvá, mert Lasher valamilyen okból roppant fontosságot tulajdonított a tizenhármas számnak. Újra és újra elmondta, hogy tizenhárom boszorkány kell, míg az egyik lesz elég erős megszülni az ő gyermekét, mondta, mintha Michaelnek semmi köze nem lenne hozzá, maga lenne a saját apja. Furcsa szavakat szúrt közbe: maleficium, dátum, belladonna. Egyszer még latinul is karattyolt.

– Mit akarsz mondani? – kérdezte Rowan. – Miért én voltam képes életet adni neked?

– Nem tudom – felelte Lasher.

Sötétedésre kiderült, hogy a mesélésben nem ismer arányokat. Képes volt negyvenöt percen át ecsetelni Charlotte ruháinak színét, hogy akkor milyen elmosódottnak látszottak, míg ma már el tudja képzelni a vékony, festett selymeket, majd két mondattal elintézte a család menekülését Saint-Domingue-ről Amerikába.

Sírt, amikor Rowan Deborah haláláról kérdezte; ezt nem tudta leírni.

– Romlást hoztam minden boszorkányomra, így vagy úgy, kivéve a nagyon erőseket, ők pedig bántottak, megkorbácsoltak, és engedelmességre kényszerítettek! – mondta.

– Kik? – kérdezte a nő.

– Marguerite, Mary Beth, Julien! Az ördög vigye el Julient! – Fékezhetetlenül kacagott, aztán fölpattant, és tökéletesen utánozta a finom urat, amint nyakkendőt köt, kalapot tesz, majd levágja egy szivar végét, a szájába dugja, úgy távozik hazulról.

Látványos volt ez a kis pantomim. Lasher tökéletesen átváltozott egy másik személlyé, még néhány szót is mondott elnyújtott, lusta franciasággal.

– Mi az a négyes és az ütés? – kérdezte a nő.

– Nem tudom – vallotta be –, de egy perce még tudtam, jártam Julien testében. Tetszett neki, ha ezt teszem. Nem úgy a többiek, akik féltékenyen őrizték a testüket tőlem, és azokba küldtek, akiktől féltek, vagy meg akarták büntetni, esetleg használni akarták őket.

Lerogyott és megint írni próbált a szállodai levélpapírra. Aztán szopott, ráérősen cserélgetve a nő jobb mellét a ballal. Aztán együtt aludtak. Rowan arra ébredt, hogy Lasher hágja. Elnyújtott, álomszerű orgazmusokat élt át, azt a fajtát, amit akkor szokott, amikor szinte túlságosan elfáradt a kielégüléshez.

Éjfélkor elutaztak Frankfurtba.

A frankfurti volt az első gép, amely a tengerentúlra tartott.

Rowan rettegett, hogy bejelentették a lopott útlevelet. Lasher azt mondta, nyugodjon meg, az emberi lények egyáltalán nem olyan eszesek, a nemzetközi forgalom gépezete lomha, nem olyan, mint a szellemvilág, ahol, ha éppen nem állnak egy helyben, fénysebességgel mozognak a dolgok. Sokáig habozott, mielőtt föltette volna a fejhallgatót.

– Rettegek a zenétől! – mondta. Aztán mégis föltette, és megadta magát. Lecsúszott az ülésben, és révült önkívületben bámult. Ujjaival dobolta a ritmust. A zene annyira megigézte, hogy nem is kellett neki más, amíg leszálltak.

Nem szólt a nőhöz, nem válaszolt neki, és mikor Rowan megpróbált kimenni a vécébe, Lasher keményen megragadta a kezét, és nem akarta elengedni. Rowannak csak nehezen sikerült kitépnie magát. Amikor visszajött, a szórakozottan mosolygó Lasher a székközben várta, fején a fülhallgatóval, kezét karba fonva, lábával ütve a ritmust egy dallamhoz, amelyet a nő nem hallhatott. Visszaültek, Rowan betakarózott, és elaludt.

Frankfurtból Zürichbe repültek. Lasher elkísérte a bankba. Rowan most már legyengült, szédült, a melle egyfolytában fájt a tejtől.

A bankban célratörő gyorsasággal cselekedett. Még csak nem is gondolt szökésre. Menedék, oltalom, ez volt az egyetlen gondolata, ó, milyen bolond volt!

Hatalmas összegeket utaltatott át magának párizsi és londoni számlákra, amelyeket valószínűleg nem lehet majd lenyomozni.

– Most menjünk Párizsba – mondta –, mert ha megkapják ezeket a rendelkezéseket, keresni fognak minket.

Párizsban vette észre, hogy finom szőr borítja Lasher hasát, göndörödik a köldöke és a mellbimbói körül. Most már könnyebben ment a szoptatás. Hihetetlen gyönyörűség volt, amikor a tej belövellt a mellébe. Lanyhán és tompán elnyúlva hagyta, hogy Lasher szopjon, hogy selymes haja csiklandozza az ő hasát, combjait.

Lasher továbbra is evett pépes ételeket, de igazából nem kellett neki más, mint az anyatej. Azért evett, mert Rowannak az volt a véleménye, hogy ennie muszáj. Hitt benne, hogy Lasher testének szüksége van a tápanyagokra, és nem tudta, mit vesz ki belőle a szoptatás. Hátha attól ilyen gyönge és fásult? Normális anyák érzik ezt a lomha nemtörődömséget, neki legalábbis ezt mesélték. Akkor kezdődtek az apró sajgások és fájások.

Kérte, hogy meséljen a Mayfair-boszorkányok előtti időről, a legtávolabbi, legkülönösebb dolgokról, amelyekre emlékszik. Lasher zűrzavart, sötétséget, bolyongást, végtelenséget emlegetett. Azt mondta, nem volt emlékezete, a tudata akkor kezdett szerveződni, amikor eljött... eljött...

– Suzanne – mondta Rowan.

Lasher üresen bámult rá, azután azt mondta, igen, és végigkántálta a Mayfair-boszorkányokat: Suzanne, Deborah, Charlotte, Jeanne Louise, Angélique, Marie Claudette, Marguerite, Kathehne, Julien, Mary Beth, Stella, Antha, Deirdre, Rowan!

Elkísérte a Banque de Suisse helyi fiókjába, ahol a nő újabb összegeket utaltatott át, úgy, hogy Rómán, sőt, egy esetben Brazílián keresztül küldjék. A banktisztviselők nagyon készségesen viselkedtek. Lasher türelmesen várakozott és figyelt a bank által ajánlott ügyvédi irodában, amíg Rowan rendelkezett, hogy élete végéig Michaelt illesse az Első utcai ház, valamint annyi pénz a hagyatékból, amennyit akar.

– De visszatérünk oda, ugye? – kérdezte Lasher. – Egy napon ott élünk majd, te meg én. Abban a házban! Nem lesz örökre az övé.

– Ez most lehetetlen. Ó, dőreség!

Az iroda munkatársai áhítatos tisztelettel nekiestek számítógépeiknek, továbbították a rendelkezést, és hamarosan kiderítették Rowannak, hogy igen, Michael Curry betegen fekszik az Isteni Könyörületesség kórház intenzív osztályán, a louisianai New Orleansban, de él!

Lehorgasztotta a fejét, és sírni kezdett. Lasher nézte. Egy órával később, miután eljöttek az ügyvédi irodából, azt mondta a nőnek, üljön le egy padra a Tuilériákban, és várja meg, nem megy messzire.

Két új útlevéllel tért vissza. Most már költözhettek más szállodába, és változtathattak személyazonosságot. Rowan zsibbadt volt, mindene fájt. Ahogy megérkeztek az új hotelbe, a fényűző V. Györgybe, lerogyott a lakosztály díványára, és órákig aludt.

Hogyan tanulmányozza Lashert? Nem a pénz jelentette a gondot, hanem az, hogy olyan műszerekre volt szüksége, amelyeknek a kezeléséhez nem értett. Szüksége volt személyzetre, elektronikai programokra, tomográfokra, ilyesmire.

Lasher elkísérte jegyzetfüzeteket vásárolni. A nő szeme láttára változott, bár nagyon apró lépésekben. Néhány barázda tűnt föl az ujjpercein, és a körme is erősebbnek tűnt, noha még mindig olyan színe volt, akár a húsnak. A szemhéjain megjelent az első finom redő, amitől valamivel

érettebbnek látszott az arca. Serkedt a bajusza és a szakálla. Nem borotválta le, noha vakaróznia kellett tőlük.

Rowan addig jegyzetelt, amíg annyira elfáradt, hogy nem látott. A legtöményebb tudományos szakzsargonba öltöztette a megfigyeléseit. Leírta, hogy Lashernek szüksége van levegőre, hogy akárhova mennek, mindenütt sarkig tárja az ablakokat, néha levegő után kapkod, álmában izzad a homloka, a kutacsa semmit sem zsugorodott a születése óta, hogy nem bír betelni az anyatejjel, ő pedig belebetegszik a kimerültségbe.

Negyedik párizsi napjukon ragaszkodott hozzá, hogy menjenek el egy nagy, belvárosi kórházba. Lasher nem akart. Rowan többé-kevésbé fondorlattal vette rá, fogadást kötött vele az emberi butaságra, ecsetelte, milyen vicces lesz majd beosonni, és úgy tenni, mintha ők is ott dolgoznának. Ez tetszett Lashernek.

– Már értem a csíziót! – mondta olyan diadalmasan, mintha ez a kifejezés külön jelentéssel bírna számára. Sok ilyen szólása volt, amelyeket élvezettel hajtogatott. „Ne félj, míg engem látsz. Okos embert csak egyszer lehet megcsalni”. Néha meg csak gajdolt vicces klapanciákat:

„Mamika, mehetek úszni?”
„Mehetsz ám, kicsi lányom,
Csak vizes ne legyen a hajad,
Egyébként maradsz az ágyon.”

A végtelenségig tudott hahotázni az ilyeneken. Ezt Mary Beth mondta. Azt Marguerite mondta. Stella meg azt mondta. „Mit sütsz, kis szűcs? Sós húst sütsz, kis szűcs?” Ezt egyre gyorsabban hadarta, míg suttogó sziszegéssé folyt össze.

Rowan megpróbálta mulattatni, különféle nyelvi leleményekkel próbálva ki, mit tud. Lasher valóságos hisztérikus rohamokban fetrengett az olyan furcsa nyelvi szerkezetektől, mint a „tiszta piszok”. Még az alliteráció is megkacagtatta: „Szil, szál, szalmaszál, erre felénk jaj mi száll! Jön a dongó, bongó, diri-diri dongó!”

Mintha Rowan ajkának mozgása mulattatta volna. Valósággal rögeszméje lett a hallott versike: „Peter, Peter, Tök Peter! Megette a tökmagot, tökbe dugta feleségét, rázárta a lakatot!” Néha még táncra is perdült, miközben szavalta.

A szellembirodalomban a zene volt az öröme. A zenét akkor is hallotta, amikor nem tudott más kisugárzást fogni a halandóktól. Suzanne dalolt munka közben. Lashernek eszébe jutott néhány régi mondat, amelyek mintha gael nyelven lettek volna, de nem igazán értette, mit jelentenek. Aztán el is felejtette. Majd panaszosán kántált latinul, de nem tudta elismételni, hiába próbálkozott.

Éjszaka felriasztotta valami, amit a székesegyházról mondott álmában. Valamiről, ami ott történt. Verejtékben fürdött, és erősködött, hogy Skóciába kell utazniuk.

– Az a Julien, az a körmönfont ördög! Ki akarta ám deríteni ezeket a dolgokat! Találós kérdéseket adott föl nekem, de én nem válaszoltam! Visszadőlt, és halkan mondta: – Lasher vagyok, az ige, amely testté lett. Én vagyok a titok. Beléptem a világba, és most el kell szenvednem a hús kínjait, és nem tudom, mik lesznek azok. Mi vagyok én?

Már akkor feltűnő volt, de nem szörnyszerű. Haja laza fürtökben omlott a vállára. Fekete kalapot viselt, amelyet mélyen behúzott a homlokába. Még a legszűkebb fekete kabát és nadrág is lötyögött rajta, mintha pálcikákból készült volna. Úgy nézett ki, mint egy bolond, bohém fiatal, David Bowie rocksztár valamelyik rajongója. Áradó derűje, ártatlan kérdezősködése, szertelenül boldog köszöntései senkit sem hagytak hidegen. Szóba elegyedett idegenekkel a boltban, és mindent tudni akart. Kiejtése fölvett egy árnyalatnyi franciás élességet, de ha Rowannal beszélt, ugyanúgy ejtette a szavakat, mint a nő.

Amikor Rowan késő éjszaka telefonálni próbált, Lasher fölébredt, és kicsavarta a kezéből a kagylót. Amikor a nő ki akart menni a szobából, elébe pattant, és elállta az útját. Ettől fogva csak olyan szállodai lakosztályt fogadott el, amelyben ablaktalan volt a mellékhelyiség. A fürdőszobai telefonokat kitépte a falból. Egy pillanatra sem engedte el Rowant a szeme elől, kivéve azt az egy alkalmat, amikor a nőnek sikerült bezárkóznia a vécébe.

Megpróbálta észre téríteni.

– Telefonálnom kell, tudnom kell, mi történt Michaellel! – Lasher megütötte, akkora erővel, hogy Rowan hanyatt esett az ágyra, és a fél arca megkékült. Lasher sírt. Ráfeküdt Rowanra, szopott, aztán belefúrta magát, egyszerre szopta és hágta. Megcsókolta a véraláfutást az arcán, Rowan pedig elélvezett, holott Lasher akkor már kihúzta belőle a farkát. Megbénította a gyönyörűség, úgy hevert ott, szétvetett lábakkal, görcsösen begörbült lábujjakkal, akár egy halott.

Éjszaka Lasher a halálról, a tévelygésről beszélt.

– Mi a legrégibb dolog, amire emlékszel?

Hogy nem volt idő, válaszolta.

– És mit ereztél Suzanne iránt? Szerelmet?

Lasher tétovázott, aztán azt felelte, inkább égő, hatalmas gyűlöletet.

– Gyűlöletet? Miért?

Őszintén bevallotta, hogy nem tudja. Kibámult az ablakon, és azt mondta, hogy általában nincs türelme az emberekhez. Ügyetlenek, buták, és nem tudják feldolgozni az adatokat az agyukban úgy, ahogy ő. Játszotta a bambát az embereknek, de nem teszi többé.

– Milyen volt az idő azon a reggelen, amikor Suzanne meghalt? – kérdezte Rowan.

– Hideg, esős. Annyira zuhogott, hogy egy darabig attól tartottak, el kell halasztani az égetést. Délre elállt, és kiderült az ég. A falu felkészült. – Zavarodottan bámult a levegőbe.

– Ki volt akkor az angol király? – firtatta Rowan. Lasher a fejét rázta. Fogalma sem volt róla. Mi a dupla spirál, folytatta a nő. Lasher villámgyorsan leírta a kromoszómák ikerfüzérét, amelyek a DNS-t tartalmazzák. Rowan rádöbbent, hogy Lasher ugyanazokat a szavakat használja, amelyeket ő tanult be gyerekként egy vizsgára. Ütemesen zengette a hangját, mintha a ritmus továbbította volna a tudást Rowan elméjéből az övébe... ha ugyan azt elmének lehet nevezni.

– Ki teremtette a világot? – kérdezte a nő.

– Fogalmam sincs! Hát te? Te tudod, ki teremtette?

– Van Isten?

– Valószínűleg nincs. Kérdezd meg másoktól. Ez túlságosan nagy titok. Ha ilyen nagy egy titok, akkor ahhoz nem lehet hozzáférni. Nincs Isten, nincs, egyáltalán nincs.

Különböző klinikákon, a kötelező fehér köpeny és a fölény mezében sikerült több fiolát megtölteni a panaszkodó Lasher vérével, és a körülöttük levő emberek egy pillanatig sem gondolták, hogy ő nem tartozik a laboratóriumhoz, nem valami különleges megbízással jött. Az egyik helyen sikerült több órán át vizsgálnia a vérmintákat mikroszkóp alatt, és le is tudta írni a megfigyeléseit. Viszont nem rendelkezett a szükséges vegyszerekkel és fölszerelésekkel.

Ez így nagyon kezdetleges volt, ami olyan keserű csalódást okozott Rowannak, hogy sikoltozni tudott volna. Bár a Keplinger Intézetben lehetne! Ó, ha visszatérhetne Lasherrel az Államokba, ha bejuthatna a genetikai laboratóriumba! De hát hogyan tehetnék?

Egy este meggondolatlanul elindult, hogy vásároljon az előtérben egy doboz cigarettát. Lasher a lépcsőnél érte utol.

– Meg ne üss! – figyelmeztette Rowan. Vad düh fogta el, az a fajta düh, amely embereket ölt valaha.

– Nálam ez nem működik, anyám!

Rowan rongyolt idegei elpattantak. Annyira elveszítette az önuralmát, hogy pofoncsapta Lashert. Fájt neki, keservesen sírt tőle, miközben előre-hátra ringatta magát egy székben. Rowan inkább énekelt neki, csak megvigasztalja:

Nagy ám a búbánat Hameln városában,
A szegény hamelni térdig jár a patkányban.
Patkányok a boltban, patkányok az ólban,
Patkány a konyhában, patkány a fazékban,
Nem marad mit enni, nem marad mit inni,
Nem lehet itt már mást, csak sírni, sírni, sírni!

Sokáig ült mellette a padlón, és figyelte. Maga volt a tiszta csoda, lobogó, fekete hajával, tágra nyílt szemével. Az arcszőrzete már vastagodott, de a keze még mindig babakéz, csak nagyobb, mint Rowané, és a hüvelykujja, bár nincs benne semmi rendellenes, kissé hosszabb az átlagos hüvelykujjaknál. Rowan szédült, zavart volt, és éhes.

Lasher rendelt neki ételt, és figyelte evés közben. Azt mondta, hogy mostantól rendszeresen kell étkeznie, aztán letérdelt a szék elé, a nő lába közé, feltépte a selyemblúzt, és megnyomta Rowan mellét, hogy a tej szökőkútként lövelljen a szájába.

Más gyógyintézetekben Rowannak sikerült bejutnia a röntgenosztályra. Kiparancsolt mindenkit, és két teljes koponyaröntgent is készített Lasherről. Így is voltak gépek, amelyeket nem használhatott, vagy nem ismerte a kezelésük módját. Aztán vérszemet kapott. Utasításokat adott embereknek, és ők segítettek. Önmagát játszotta meg, Rowan Mayfair doktort, az agysebészt. Idegenek között úgy viselkedett, mint egy látogatóba érkezett szakember, akinek az igényei elsőbbséget élveznek.

Ha kellett, magától elvett lázlapokat, ceruzákat, használta a telefont. Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: a vizsgálat, a megismerés, a megörökítés. Tanulmányozta Lasher koponyájának, kezének röntgenképét.

Megmérte a koponyáját, megtapintotta a feje búbján a puha foltot. A kutacs nagyobb volt, mint egy csecsemőé. Úristen, akár át is szakíthatná a bőrt az öklével, hát nem?

Lasher írása az első napoktól javult, főleg, ha vékony hegyű, könnyen csúszó tollat használt. Összeállította a Mayfairek családfáját. Nekivadultan körmök. Belevett mindenféle Mayfairt, akikről Rowannak sejtelme sem volt, Jeanne Louise-tól és Pierre-től induló, eddig ismeretlen ágakat, és fáradhatatlanul faggatta a nőt, hogy mondja el, mit olvasott a Talamasca krónikájában. Reggel nyolckor még lassan kanyarította gyermekesen gömbölyű ákombákomait, este már hosszú, döntött betűkkel írt, szemmel követhetetlen gyorsasággal. Akkor kezdte el azt a rovarhangú, különös dudorászást.

Követelte, hogy Rowan énekeljen neki. Rowan addig énekelt, míg végül gondolkozni sem tudott az álmosságtól.

Arra jön egy vándor, nagy égimeszelő,
A polgármesternek ezt adja elő:
Van nekem patikám a kendtek bajára,
Nem marad itt patkány, Hameln városába.
Hanem a munkámért fizetni kelletik –
Szól a polgármester: mondja, s megadatik!

Ám Lasher egyre bambábbnak látszott. Nem emlékezett olyan versikékre, amelyeket alig néhány napja hallott. Nem, nem, mondd csak el még egyszer!

Madarak szállnak szárnyak nélkül,
Fára ülnek lábak nélkül.
Jön egy király napkeletről,
Mind megeszi szája nélkül.

Rowan egyre jobban elcsigázódott. Lefogyott. Megriadt, ha szembesült a tükörképével egy szállodai előcsarnokban.

– Találnom kell egy nyugodt helyet, egy laboratóriumot, egy helyet, ahol dolgozhatok – mondta. – Úristen, olyan fáradt vagyok, hogy már mindenfélét látok! – Időnként halálos rémület rohanta meg a fáradtság pillanataiban. Hol van? Mi lesz vele? Lasher lefoglalta minden éber percét, és ha visszasüppedt önmagába, azt gondolta, végem van, rögeszmés vagyok, mint egy narkomániás. De akkor is tanulmányoznia kell Lashert, ki kell derítenie, mi ez! Vívódásának legsötétebb perceiben azt is meg kellett értenie, hogy oltalmazó, kisajátító szenvedéllyel kapaszkodik Lasherbe.

Mit tennének vele, ha kézre kerítenék? Már több bűncselekményt követett el. Útleveleket lopott, talán ölt is értük. Rowan nem tudta. Nem bírt összefüggően gondolkozni. Csak egy nyugodt helyet, egy laboratóriumot! Mi lenne, ha titokban visszatérnének San Franciscóba? Ha kapcsolatba léphetne Mitch Flanagannel? De egyszerűen képtelen volt felhívni a Keplinger Intézetet.

Szeretkezéseik némileg meggyérültek. Lasher még mindig szopott, bár egyre ritkábban. Felfedezte a párizsi templomokat, amelyek fölzaklatták, és értetlenkedő rosszindulatot keltettek benne. Odament a színes ablakokhoz, nyúlkált feléjük. Mélységes utálattal és gyűlölettel meredt a szentek szobraira, a szentségtartóra.

Azt mondta, hogy ez nem az igazi székesegyház.

– Nos, ha a donnelaith-i katedrálisra gondolsz, akkor természetesen nem az. Párizsban vagyunk.

– Azt fölégették! – sziszegte Lasher. Katolikus misét akart hallgatni. Hajnal előtt kirángatta Rowant az ágyból, és elvonszolta a Madeleine-be, hogy láthassa a szertartást.

Hideg volt Párizsban. Rowan egyetlen gondolatot nem gondolhatott végig, mert Lasher mindig megzavarta. Időnként azt se tudta, éjszaka van-e vagy nappal; Lasher fölverte, szopott vagy szeretkezett, gorombán, de vérforralón, Rowan ismét elbólintott, Lasher megint fölverte, hogy megetesse, közben egyfolytában beszélt valamiről, amit a tévéhíradóban látott, vagy másutt észrevett dolgokról. Az élet egyre jobban széttöredezett és összekuszálódott.

Lasher fölkapta az asztalról a szállodai menüt, és végigdalolta a fogásokat, majd vadul körmölni kezdett.

„És aztán Julien elhozta a házhoz Evelynt, és ott fogant Laura Lee, aki megszülte Aliciát és Giffordot. És Julien csinálta a törvénytelen Michael O'Brient a Szent Margitban nevelkedő árva lánynak, aki örökbe adta a fiát, és kolostorba vonult, mint Bridget Marie nővér, és ugyanennek a lánynak lett még három fia és egy lánya, és az a lány feleségül ment Alaister Curryhez, és annak a fia lett Tim Curry, aki...”

– Várj csak, mit írsz?

– Hagyj békén! – Rámeredt az írásra, majd apró darabokra tépte a papírt. – Hol vannak a jegyzetfüzeteid, miket írtál beléjük? – követelte.

Sose mentek túl messze, mert Rowan túl fáradt és gyenge volt. Mindegyre megeredt a teje, Lasher pedig jött, és felitta, miközben a karjaiban ringatta őt. A szopás olyan eksztatikus gyönyört szerzett Rowannak, hogy ahhoz képest semmi sem számított. Ilyenkor elhagyta a félelem.

Úgy vélte, hogy lehet Lasher aduja: a megnyugvás, a kéj meg a részeg öröm és igézet, amellyel társasága, gyakran összefüggéstelen hadarásának hallgatása, reagálásainak figyelése tölti el őt.

De mi ez! Az első perctől abban az illúzióban ringatta magát, hogy valamiként ő teremtette, óriási telekinetikus erejével varázsolta elő a saját magzatából. Most kezdte fölfedezni az ellentmondásokat. Először is nem emlékezett, hogy meghatározott elemi struktúrára gondolt volna, miközben mellette a parkettán a magzatmáztól ragacsos Lasher az életéért küzdött. Valamilyen hathatós pszichikus táplálékot adott neki, meg, most jut eszébe, még előtejet is, aminek bővében volt.

Ám ez a dolog, ez a kreatúra nagyon magas szintű szervezet – egyáltalán nem Frankenstein részekből összetákolt szörnye, nem a boszorkányság bizarr kiteljesedése. Ő is tisztában volt a tulajdonságaival, hogy nagyon sebesen tud futni, hogy olyan szagokat érez, amelyeket Rowan nem, és olyan szagot áraszt, amelyet mások öntudatlanul érzékelnek. Ez igaz. A nőt csak nagy néha rohanta meg ez a szag, de ha ez történt, az a hátborzongató érzése támadt, hogy a szag beburkolja, sőt parancsol neki, akár egy férőmön.

Naplójában fokozatosan áttért az elbeszélő módra, hogy ha vele történne valami, a laikus megtaláló is értse a feljegyzéseket.

– Elég időt töltöttünk Párizsban – mondta. – Idejöhetnek, hogy felkutassanak. – Befutott két átutalás, valóságos vagyon. Egy egész délutánt vett igénybe, amíg Rowan szétosztotta az összeget különböző számlákra, hogy ne találhassák meg a nyomát. El akart utazni, talán csak azért, hogy ne fázzon annyira.

– Ejnye, drágaságom, hiszen még csak tíz hotelben laktunk! Ne izgulj már, ne nézegesd örökösen a zárakat, tudod te, mi ez, a szerotonin teszi az agyadban, ez egy kibicsaklott félelem-futás mechanizmus. Kényszeres-rögeszmés vagy, mindig is az voltál.

– Honnan tudod te ezt?

– Már mondtam, hogy... én... – Elnémult. Kissé mintha megcsappant volna az önbizalma. – Azért tudtam, mert te is tudtad. Mikor szellem voltam, tudtam, amit a boszorkányaim tudtak. Én voltam...

– Mi bajod? Mire gondolsz?

Éjszaka Lasher az ablakhoz állt, és nézte Párizs fényeit. Többször meghágta Rowant, miközben az hol aludt, hol ébren volt. A bajusza megsűrűsödött, puha lett, a szakálla az egész állat eltakarta.

De a koponyáján még mindig megmaradt a kutacs.

Úgy látszik, Lasher növekedésének megvolt a maga beprogramozott üteme. Rowan számba vette a tulajdonságait, és összehasonlította más fajokéval. Például a karja olyan erős volt, mint egy majomé, de az ujjait feltűnően ügyesen használta. Rowan szívesen meghallgatta volna, mire lenne képessé egy zongorán. A légszomja volt a sebezhető pontja. Ezek szerint meg lehet fojtani. De olyan erős, olyan nagyon erős! Mi történne vele a vízben?

Elutaztak Párizsból Berlinbe. Lashernek nem tetszett a német nyelv. Nem találta csúnyának, csak „hegyesnek”, mint megjegyezte; zavarták az élesen parancsoló hangok. El akart menni Németországból.

Ezen a héten Rowan elvetélt. Fájásokhoz hasonló görcsei lettek, és mire észbe kapott, egy merő vér volt a fürdőszoba. Lasher tökéletes értetlenséggel bámulta a vért.

– Pihennem kell! – ismételte Rowan. Ha pihenhetne, valami csendes helyen, ahol nincs dalolás, nincs szavalás, semmi sincs, egyedül béke! De azért kikaparta a vér közepéből a parányi kocsonyát. A terhességnek ebben a szakaszában csak mikroszkóppal lehet látni az embriót, ennek a valaminek pedig már keze-lába volt! Igéző volt és undorító. Rowan kierőszakolta, hogy menjenek el egy laboratóriumba, ahol megvizsgálhatja az abortumot.

Sikerült három órát nyernie, mielőtt mások kérdezősködni kezdtek volna. Rengeteg jegyzetet készített.

– Kétféle mutáció van – mondta Lashernek. – Az egyik örökíthető, a másik nem. A születésed nem egyszeri eset. Elképzelhető, hogy... egy fajhoz tartozol. De hogy lehet ez? Hogy történhetett meg ez? Hogy képes egy telekinetikus kombináció... – Elharapta a mondatot, amelyben ismét a szakzsargonhoz menekült. A klinikáról lopott vérvételhez használatos eszközöket. Levett magától egy kis vért, és előírásosan lezárta a kémcsövet. Lasher komoran mosolygott rá.

– Te nem igazán szeretsz engem – mondta hidegen.

– Dehogynem szeretlek.

– Tudod jobban szeretni az igazat, mint a titkot?

– Mi az igazság? – Odalépett Lasherhez, két tenyerébe fogta az arcát, és a szemébe nézett. – Mire emlékszel régről, a kezdetekből, mielőtt eljött volna a földre az ember? Emlékszel, meséltél ilyen dolgokról, a szellemek világáról, és arról, hogyan tanultak a szellemek az emberektől. Beszéltél...

– Nem emlékszem semmire – mondta Lasher bambán.

Leült az asztalhoz, és átolvasta, amit írt. Kinyújtotta két hosszú lábát, keresztbe tette őket egymáson, a tarkóját ráengedte a szék támláján összekulcsolt ujjaira, úgy hallgatta saját magnófelvételeit. A haja már a vállát verte. Úgy kérdezte Rowant, mintha vizsgáztatná:

– Ki volt Mary Beth? Ki volt az anyja?

Rowan újra és újra elmesélte a családi históriát, abban a változatban, ahogy ő ismerte. Felmondta a Talamasca aktáit és a többiektől hallott pletykákat. Lasher kérésére leírta az összes élő Mayfairt, akikkel találkozott. Lasher kezdett elcsendesedni, a nőt kényszerítette, hogy beszéljen órákon át.

Kínszenvedés volt.

– Természettől szűkszavú vagyok – mentegetőzött. – Nem bírom... nem bírom...

Mikor annyira kimerült, hogy mozdulni sem bírt, újra görcsölni kezdett, mintha megint vetélne.

– Én ezt nem bírom tovább csinálni.

– Donnelaith – mondta Lasher. – Oda akarok menni. – Az ablaknál állt, és sírt. – Szeretsz engem, ugye, szeretsz? Ugye, nem félsz tőlem?

– Igen, szeretlek – felelte Rowan hosszas töprengés után.

– Olyan egyedül vagy... és én szeretlek. Igazán szeretlek. De ugyanakkor rettegek. Ez téboly. Ez nem szervezés, nem munka. Ez őrület. Félek... tőled.

Lasher föléje hajolt. Rowan megragadta a fejét és a mellbimbójára húzta, hogy bekövetkezzék a szopás révülete. Sose telik be vele? Örökké fog szopni? Kacagnia kellett a gondolattól. Örök csecsemő lesz, olyan csecsemő, aki jár, beszél és szeretkezik.

– Igen, és énekel, ezt se feledd! – figyelmeztette Lasher, amikor Rowan elmondta, mire gondolt.

Leült a tévéhez, és sokáig föl sem állt előle. Rowan anélkül használhatta a vécét, hogy Lasher a közelében toporgott volna. Fürödhetett ráérősen. Már nem vérzett. Ó, bár a Keplinger Intézetben lehetne! Mennyi mindent tehetne a Mayfair-pénzből, ha merné! Biztos, hogy már keresik őket, mindkettejüket!

Mindent rosszul csinált! New Orleansban kellett volna elrejtenie Lashert, megjátszva, hogy sohasem járt ott! Micsoda otromba, esztelen hibát követett el, de hát gondolkodni sem tudott azon a napon, azon a rettenetes karácsonyi reggelen! Úristen, egy örökkévalóság telt el azóta!

Lasher fenyegetően meredt rá. Gonosznak és ijedtnek látszott.

– Mi bajod? – kérdezte.

– Mondd a nevüket – felelte Rowan.

– Nem, te mondd... Fölemelte az egyik oldalt, amelyet gondosan teleírt összepréselt, keskeny betűivel, aztán letette. – Mióta vagyunk itt?

– Nem tudod?

Lasher sírt egy darabig. Rowan aludt, és mire felébredt, Lasher már lehiggadt, felöltözött és becsomagolt. Közölte, hogy Angliába mennek.

Észak felé hajtottak Londonból, Donnelaith irányába. Többnyire Rowan vezetett, de miután Lasher megtanulta, hosszabb és kihalt vidéki útszakaszokon tűrhetően elboldogult az autóval. Minden holmijuk a kocsiban volt. Rowan itt nagyobb biztonságban érezte magát, mint Párizsban.

– De miért? Itt nem fognak keresni? – kérdezte Lasher.

– Nem tudom, számítanak-e rá, hogy Skóciába utazunk. Nem tudom, elvárják-e tőled, hogy emlékezz dolgokra...

– Hát néha nem is emlékszem – mondta Lasher keserű nevetéssel.

– Most mire emlékszel?

Lasher gyűlölködve, komoran nézte. A szakáll és a bajusz baljóssá tette az arcát. A szexuális érettség egyértelmű jelei. A vetélés. A kutacs. Ez már a kifejlett állat, vagy csak a kamasz?

Donnelaith.

Nem is falu volt, mindössze egy fogadó, és a közeli ásatás főhadiszállása, ahol a régészhallgatók kis csapata evett és aludt. Lehetett túrára menni a várromhoz a tó fölött, a romfaluhoz és a székesegyházhoz lent a völgyben, és még messzebbre, az ősrégi sziklagyűrűhöz, amely derekas séta volt, de megérte. Ám csakis a kijelölt területeken lehetett közlekedni. Aki magányosan kószált, annak be kellett tartania a jelzőtáblák utasításait. A túrákat másnap délelőttre szervezték.

Rowant kirázta a hideg, amikor lenézett a fogadó ablakából, és a saját szemével láthatta, a távolságtól eltorzultan és elmosódottan a helyet, ahol ez az egész elkezdődött, ahol Suzanne, a falusi vajákos asszony felidézett egy Lasher nevű szellemet, amely örökre hozzákötötte magát Suzanne női leszármazottaihoz. A vére meghűlt tőle. Szürke és mélabús volt a hatalmas, félelmetes szurdokvölgy, olyan szép, amilyen szépek az északi helyek tudnak lenni, például Észak-Kalifornia hegyvidéki, eldugott megyéi. A közeledő alkony tömény csillogással szőtte át a nedves homályt, és a mélyben a táj olyan titokzatosnak látszott, mintha a meséből került volna ide.

Autó nem közelíthette meg a falut úgy, hogy észre ne lehessen venni. Egyetlen út volt, amelyen mérföldekre el lehetett látni északi és déli irányban. A turisták többségét autóbuszok hozták a közeli városokból.

Csupán néhány rettenthetetlen ember szállt meg a fogadóban: egy amerikai lány, aki a skóciai elpusztult székesegyházakról írt dolgozatot; egy öregúr, aki az isten háta mögötti helyen a klánja eredetét kutatta, abban a szent meggyőződésben, hogy visszavezetheti Robert Bruce-ig; egy fiatal szerelmespár, akik fütyültek a világra.

Valamint Lasher és Rowan. Vacsoránál Lasher megkóstolta a szilárd ételt, de utálta. Szopni akart. Éhesen bámulta a nőt.

Ők kapták a legtágasabb és legjobb szobát – nagyon csinosát, takarosát, alacsony mennyezetűt, amelyet fehérre meszelt gerendák tartottak, fodros ággyal, apró kandallóval a hideg ellen –, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt a szurdokvölgyre. Lasher közölte a fogadóssal, hogy telefon nem kell, ne zavarják őket, megrendelte, milyen ételeket főzzenek nekik, és mikor tálalják őket, aztán félelmetes, fájó erővel megmarkolta Rowan csuklóját:

– Most pedig kimegyünk a völgybe.

Levonszolta a nőt a lépcsőn a fogadó nagyszobájába. A szerelmespár gyanakodva sandított rájuk egy apró asztal mellől.

– Sötét van! – tiltakozott Rowan. Kifárasztotta a vezetés, és kissé émelygett megint. – Miért nem várhatunk reggelig?

– Mert nem! – mondta Lasher. – Húzd föl a túrabakancsodat! – Lehajolt, és ráncigálni kezdte Rowan lábáról a cipőt. Az emberek megbámulták. Rowan arra gondolt, hogy Lasher esetében korántsem szokatlan az ilyen viselkedés. Ez a jellemző. Egy őrült észjárása társult egy őrült naivságával.

– Majd én! – mondta. Visszamentek az emeletre. Lasher végignézte, ahogy felöltözik a hosszúnak ígérkező, éjszakai felfedezéshez, gyapjúzoknit, magas szárú, fűzős cipőt húz.

Végtelennek tűnő ideig baktattak lefele a lejtőn, majd a tó partján.

A félhold megvilágította a várrom fűrészes, csorba falait.

A szirtek nyaktörőek voltak, ám jól kitaposott ösvények vezettek közöttük. Lasher felkapaszkodott a csapáson, maga után vonszolva a nőt. A régészek nem fukarkodtak az akadályokkal, jelzésekkel, figyelmeztető táblákkal, de most senki sem volt a közelben, arra mehettek, amerre tetszett. Újonnan ácsolt, deszkalépcsők vezettek föl a roskadozó tornyokba, és le, a pincebörtönökbe. Lasher, aki máris lázas volt az izgalomtól, egy zerge biztonságával szökdécselt a nő előtt.

Rowannak eszébe jutott, hogy ez lenne a legjobb alkalom a szökésre. Bár lenne annyi bátorsága, hogy lelökje valamelyik ingatag lépcső tetejéről! Akkor leesne és placcs, úgy fájna neki, mint egy embernek! A csontjai nem törékenyek, több bennük a porc, mint a mész, de akkor is meghalna, egész biztos, hogy meghalna! Még be se fejezte a gondolatot, de máris elsírta magát. Érezte, hogy nem bírja megtenni! Nem bírja elintézni így! Hogy megölje? Képtelen lenne rá.

Gyáva és felelőtlen dolog ilyesmiről képzelődni, még felelőtlenebb, mint megszökni Lasherrel! Bár az is hebehurgyaság volt, most már tudja. Őrültségében azt hitte, hogy egyedül is képes lesz kezelni, irányítani, tanulmányozni Lashert! Bolond volt, bolond, bolond! Hogy ennyire elvegye az eszét a dölyf, az alkotó gőgje! Otthagyni az otthonát ezzel a vad, zsarnoki démonnal!

De tűrte volna Lasher, hogy mást tegyen? Nem ő sürgette, unszolta? Hányszor mondta: „Siess”? Mitől fél? Michaeltől, igen, Michaeltől van oka félni.

Az én hibám volt! Nekem kellett volna megakadályoznom, hogy ez a helyzet kialakuljon! Féken kellett volna tartanom ezt a valamit!

A vár kiégett, fűvel fölvert csarnokában, a holdfény tavában könnyebb volt magát hibáztatni, ócsárolni, gyűlölni, mint Lashert bántani.

Különben is kétséges, hogy megtehetné. Az egyetlen alkalommal, amikor szaporábbra fogta a lépést, Lasher azonnal sarkon fordult, megragadta a csuklóját, és maga elé penderítette. Szüntelenül résen volt. Simán föl tudta kapni hosszú majomkarjával a nőt, és oda tette, ahova akarta. Nem félt a zuhanástól.

Mégis volt valami a várban, ami megrémítette.

Sírt és reszketett, mikor kijöttek. Azt mondta, a székesegyházat akarja látni. Felhők vitorláztak a hold előtt, ám még így is egyenletes, fakó fény borult a szurdokvölgyre. Lasher ismerte a járást. Rá se hederített a kijelölt ösvényre, egyenes vonalban törtetett le a vár tövéből a lejtőn.

Végre megérkeztek a faluba, a feltárt házak alapjait, az apró főutcát elkerítő kötelek közé; ott magasodott a székesegyház óriási romja, amely mellett minden eltörpült; négy állva maradt falából esdeklő karokként nyúltak az alacsony ég felé a törött csúcsívek.

Lasher térdre esett a magas fűben, és rámeredt a tető nélkül tátongó, hosszú főhajóra. Látni lehetett a félkört, ami a büszke rózsaablak volt valaha. Ám üveg nem maradt meg a kövek között, amelyeknek a jelentős részét újonnan habarcsolták a helyére, hogy újjáteremtsék a nyilvánvalóan lerombolt falakat. Jobbra is, balra is nagy kockakövek hevertek, amelyeket más helyekről hozhattak ide a restauráláshoz.

Lasher fölemelkedett, megmarkolta Rowan kezét, és vonszolta magával, jelzéseken és akadályokon át, be a templomba. Tekintete végigjárta kétoldalt a csúcsíveket, és felkúszott az égre. A fellegek között bujkáló hold épp annyi fényt adott, amennyi elrajzolta a formákat. A székesegyház hatalmas, gótikus építmény volt, talán túlságosan is nagy egy ekkora helyhez, hacsak nem a hívők hadainak emelték.

Lasher egész testében reszketett. Szájához emelte a kezét, és dudorászni kezdett, azon a zöngicsélő hangon, ide-oda ringatózva.

Önmagán erőt véve konokul baktatott a fal tövében, majd fölmutatott egy magas, keskeny, üres ablakra. – Ott, ott! – kiáltotta, és mintha még valamit mondott volna, vagy legalábbis próbálkozott. Megint zaklatottnak és fáradtnak tűnt. Leroskadt, felhúzta a térdét, és magához szorította Rowant. Feje a nő vállára csuklott, majd lecsúszott a mellére. Durván fölrántotta Rowan pulóverét, és szopni kezdett. Rowan hanyatt dőlt. Minden akarat elfolyt belőle. Bámulta a fellegeket, és kétségbeesetten szeretett volna csillagokat látni, de csak az elmosódó holdfényt látta, és úgy érezte, nem a felhők mozognak, hanem a csúcsíves ablakrésekkel átlyuggatott, magas falak.

Reggel arra ébredt, hogy Lasher nincs a szobában! Ám telefon sem volt, és mikor kinyitotta az ablakot, látta, hogy majdnem hat méter választja el a fűtől. De ugyan mit is tenne, ha sikerülne lejutnia? Lashernél vannak az autókulcsok. Nem adja ki a kezéből őket. Másokhoz forduljon segítségért, magyarázza el, hogy fogoly? Akkor mit tenne Lasher?

Végig tudta gondolni a lehetőségeket. Forogtak körbe-körbe az agyában, mint lovak a körhintán. Aztán abbahagyta az egészet.

Megmosakodott, felöltözött, naplót írt. Megint összeszedett minden megfigyelt apróságot: hogy Lasher bőre durvul, az állkapcsa megkeményedett, bár a kutacsa még mindig nyitott; de főleg arról írt, milyen különös hatást tettek Lasherre a donnelaith-i romok.

A fogadó nagyszobájában talált rá, amint elmerülten diskurál az öreg fogadóssal. A fogadós tisztelettel fölállt, mikor meglátta Rowant, és kihúzott neki egy széket az asztaltól.

– Ülj le – szólt rá Lasher. A reggeli már készül. Rögtön meghallotta, amikor az emeleten Rowan kiszállt az ágyból.

– Képzelem – felelte a nő komoran.

– Folytassa – vetette oda Lasher az öregembernek.

A fogadósnak nem kellett biztatás. Ott folytatta, ahol abbahagyta: amerikaiak fizetik a feltárást, amely még a két világháború alatt sem szakadt félbe. Valami család az Államokban nagyon érdeklődik a Donnelaith-klán iránt.

Ám a tulajdonképpeni haladásra csak az utóbbi években került sor. Mikor megállapították, hogy a székesegyház 1228-ban épült, több pénzt kértek a családtól, amely általános elképedésre pukkadásig feltöltötte a régi alapítványt, úgyhogy egy egész edinburghi csapat áskál itt immár húsz éve, szedegetik össze a szétszórt köveket, és már nemcsak a templom alapjait tárták föl, de egy monostort és egy régebbi falut is, amelyet 700 táján, Tiszteletreméltó Béda idejében lakhattak. Valamilyen kultuszhely volt itt, de ennek a részleteit nem ismerte a fogadós.

– Mert azt mindig tudtuk, hogy létezett Donnelaith – magyarázta az öregember. – Ám a földesurak elpusztultak az 1689-es tűzvészben, utána pedig a falu is hanyatlásnak indult, és a

századfordulóra nyomtalanul eltűnt. Mikor elkezdődtek az ásatások, apám akkor építette a fogadót. Egy nagyon kedves, amerikai úr adta bérbe neki a telket.

– Kicsoda? – kérdezte Lasher értetlenül.

– Julien Mayfair, a Julien Mayfair alapítványon keresztül – felelte az öregember. – De tényleg beszélnie kellene a fiatal srácokkal az ásatáson. Jól nevelt, komoly gyerekek ezek a diákok. Megakadályozzák, hogy a turisták fölszedegessék a köveket vágy bármit, aztán kereket oldjanak velük.

Ha már a köveknél tartunk, ott az a régi kör. Sokáig főleg ott dolgoztak. Azt mondják, olyan ősi, mint Stonehenge. De a székesegyház az igazi szenzáció. Beszéljen a srácokkal.

– Julien Mayfair! – ismételte Lasher, mereven bámulva az öreg fogadóst. Olyan tehetetlen, gyanakvó és bamba volt a tekintete, mintha nem értené a szavakat. – Julien...

Délutánra, miután jól tartották étellel és borral a diákságot, kialakult a teljes kép, valamint szert tettek egy köteg régi röplapra, amelyeket pénzgyűjtő szándékkal nyomtattak annak idején.

A jelenlegi Mayfair Alapítvány székhelye New York; az alapítványié vő család rendkívül bőkezű.

Az ásatás vezetője, a tweedkabátos, bőrcsizmás, kellemesen kiadós angol nő, aki rövidre nyíratta szőke haját, szívesen válaszolt kérdéseikre. 1970 óta dolgozott a feltáráson. Kétszer kért pénzt a családtól, amely a legnagyobb mértékben készségesnek bizonyult. Igen, járt itt egyszer látogató, egy Lauren Mayfair nevű, elég kimért családtag.

– Meg nem mondták volna róla, hogy amerikai! – Az idős nő roppant mulatságosnak találta ezt a gondolatot. – De nem nagyon tetszet neki Donnelaith. Készített néhány fényképet a család megbízásából, és rögtön utazott is vissza Londonba. Emlékszem, azt mondta, hogy Rómába tart. Szerette Olaszországot. Hát gondolom, a legtöbb ember így van vele, hogy vagy a nyirkos Felföldet szereti, vagy a napfényes Itáliát.

– Itália – suttogta Lasher. – Napfényes Itália. – A szeme telefutott könnyekkel. Gyorsan letörölte őket a szalvétájával. Az angol nő észre sem vette. Beszélt tovább.

– De mit tud a székesegyházról? – faggatta a régésznőt Lasher, és kurta életében először tűnt elcsigázottnak, sőt, sebezhetőnek. Sűrűn törülgette a szemét a zsebkendőjével, allergiára hivatkozva, de Rowan látta rajta, hogy közel áll az összeroppanáshoz.

– Hát éppen ez az, hogy korábban tévedtünk, és túl kevés elmélettel hozakodtunk elő. Az igaz, hogy a nagyszerű gótikus katedrális 1228 táján épült, akkoriban, mint az elgini, csakhogy beleépítettek egy korábbi templomot, amelynek valószínűleg színes üvegablakai voltak. A kolostor pedig cisztercita volt, legalábbis egy ideig. Később franciskánus lett.

Lasher mereven bámulta.

– Úgy tűnik, hogy a székesegyháznak volt iskolája, sőt, talán még könyvtára is. Isten tudja, mi mindent találunk még! Tegnap rábukkantunk egy temetőre. Tudniuk kell, hogy erről a helyről több száz éven át hurcolták el az emberek a köveket. Nemrég tártuk fel a tizenharmadik századi, déli kereszthajó maradványait és egy kápolnát, benne egy sírbolttal, ami vitathatatlanul egy szentre utal, csak azt nem tudjuk, kinek a képmását faragták a szarkofágra. Egyelőre még vitatkozunk, hogy merjük-e kinyitni?

Lasher nem szólt. Váratlanul kínos lett a rájuk nehezedő csend; Rowan attól félt, hogy Lasher felsikolt, valami őrültséget művel, felhívja magára a figyelmet. Megpróbálta emlékeztetni magát, hogy épp így lenne jó. Álmos volt, húzta a mellét a tej. Az öreg régésznő fáradhatatlanul beszélt a várról, a környékbeli klánok háborúiról, az örökös csatározásról és vérontásról.

– Mi pusztította el a székesegyházat? – kérdezte Rowan. Zavarta, hogy nincsenek időpontjai. Rendet akart tenni a gondolataiban.

Lasher dühösen meredt rá, mintha Rowannak nem lenne joga, hogy megszólaljon.

– Magam sem tudom – mondta az idős asszony –, de van egy olyan sejtésem, hogy a klánok háborúiban veszett oda.

– Téved – szólt Lasher halkan. – Mélyebbre nézzen. A protestánsok tették, a képrombolók.

– Ó! – csapta össze a kezét már-már ujjongó örömmel a régésznő. – El kell mondania, miért gondolja így! – Majd nagy szónoklatot tartott a skóciai reformációról, a boszorkányokról, akiket száz éven át, pontosabban Donnelaith végpusztulásáig égettek embertelen kegyetlenséggel.

Lasher ült, mint akit főbe kólintottak.

– Fogadni mernék, hogy tökéletesen igaza van! John Knox és a reformátorai tették! Donnelaith egészen addig a rohadt tűzvészig erős vára volt a katolikusoknak. Még a gonosz VIII. Henrik sem tudta megtörni!

Most már magát ismételve ecsetelte nagy részletességgel, mennyire gyűlöli a politikai és vallási erőket, amelyek műalkotásokat pusztítanak el.

– Gondoljanak bele, azt az összes nagyszerű színes ablakot!

– Igen, a gyönyörű ablakokat.

Ennél többet a régésznő se mondhatott Lashernek.

Este ismét kimentek. Lasher hallgatott, nem volt éhes, nem volt szerelmes kedvében, de egy pillanatra sem tévesztette szem elől Rowant. A nő előtt kutyagolt a füves síkságon, amíg meg nem érkeztek a székesegyházig. A déli kereszthajó nagyobb részét deszkából barkácsolt, nagy tető és bereteszelt ajtók védték. Lasher betört egy ablakot, kinyitott egy ajtót, és bement. Egy kápolna romjai között álltak. A diákok újjáépítették a falat. Rengeteg földet elhordtak, hogy napvilágra kerüljön a kápolna közepén levő szarkofág, amelynek fedelén szinte szellemszerűvé kopott a faragott férfialak. Lasher egy darabig a szarkofágot bámulta, aztán a helyreállított ablakokat, végül veszett dühvel döngetni kezdte a deszkafalakat.

– Hagyd abba, mert idejönnek! – kiáltott rá Rowan, de nyomban el is hallgatott, mert azt gondolta: hadd jöjjenek! Hadd csukják a bolondokházába! Lasher észrevette a szemében a számítást, a pillanatnyi gyűlöletet, amelyet a nő nem tudott leplezni.

Miután visszatértek a fogadóba, Lasher bekapcsolta a saját felvételeit, aztán lekapcsolta, és kotorászni kezdett a jegyzeteiben.

– Julien, Julien, Julien Mayfair – mondta.

– Nem emlékszel rá, ugye?

– Mi?

– Semmire sem emlékszel – hogy ki volt Julien, vagy Mary Beth, vagy Deborah vagy Suzanne. Mindent elfelejtettél. Emlékszel Suzanne-ra?

Lasher falfehéren, néma dühvel meredt rá.

– Nem emlékszel – heccelte Rowan. – Már Párizsban elkezdtél felejteni. Most pedig már azt sem tudod, kik voltak.

Lasher odament hozzá, és térdre rogyott előtte. Eszelős izgalom rázta, ujjongó lelkesedésbe csapott át veszett dühe.

– Azt nem tudom, hogy ők kik voltak – mondta. – Abban sem vagyok egészen biztos, hogy ki vagy te! Azt viszont tudom, ki vagyok én!

Éjfél után arra ébredt, hogy Lasher éppen megerőszakolja. Miután végzett, rögtön menni akart, csak innen el, mielőtt keresnék őket.

– Ezek a Mayfairék nagyon agyafúrt emberek lehetnek. Rowan keserűen kacagott.

– Hát te miféle szörnyeteg vagy? Te nem az vagy, akit teremtettem. Nem vagyok én Mary Shelley!

Lasher megállította az autót, kiráncigálta Rowant a magas fűbe, és összeverte. Akkorákat ütött, hogy majdnem eltörte a nő állat. Rowan rákiáltott, hogy maradandó kárt tesz benne. Lasher félbehagyta az ütlegelést, és megállt fölötte, ökölbe szorítva a két kezét.

– Szeretlek – mondta sírva –, és gyűlöllek.

– Tudom, mire gondolsz – felelte a nő tompán. Az arca annyira fájt, hogy arra gondolt, Lasher mégis eltörte az orrcsontját és az állat. De nem ez történt. Nagy sokára felült.

Lasher szögletesen lerogyott mellé, és cirógatni kezdte nagy, meleg kezével. A végképp összezavarodott Rowan a mellére borult és zokogott.

– Istenem, ó, istenem, most mi lesz velünk? – Lasher simogatta, összecsókolta, szopott, bedobta az összes trükkjét, a gonosz trükkjeit, az apáca cellájába osonó ördög, távozz tőlem! De úgyse volt bátorsága semmihez. Vagy csak elfogyott a testi ereje? Olyan régen volt, amikor normálisnak, épnek, egészségesnek érezte magát.

Legközelebb akkor dühödött meg rá, amikor megálltak tankolni, és Rowan túl közel csellengett egy telefonfülkéhez. Lasher elkapta, mire a nő nagyon gyorsan szavalni kezdte a régi verset, amelyet az anyjától tanult:

Valamennyit ugrik éltében a szarka,
Valahányat billent annak tarka farka,
Valahány szarkának farka tolla tarka,
Oly sokáig tartson a szerencse marka!

Ahogy remélte, Lasher az oldalát fogta, sőt, térdre esett a nevetéstől. Milyen nagy lába volt! Rowan mellette állt, és énekelt:

Vasárnap ebédre megsül a fánk,
De jó vasárnap virrad ma ránk!
Vasárnap estére elfogy a fánk,
De szörnyű este köszöntött ránk!

Lasher sírva-nevetve könyörgött, hogy hagyja abba.

– Én is tudok ám neked egyet! – kiáltotta. Szökdécselve dalolni kezdett, nagyokat toppantva, és a combjait csapkodva hozzá:

Nyerget hozott a koca,
Bölcsőt himbált malacka,
Ugrált az asztalon a tányér,
Kanalat nyelt a kaszroly,
A nyárs az ajtó mögött
Hurkacöveket lökdösött.
Szólt a rostély: „Teringettét!
Én vagyok a rendőr bácsi,
Aki nem tud nyugton állni,
Levágom a fejét!”

Majd a fogát csikorgatva, gorombán megragadta Rowant, és visszahurcolta az autóhoz.

Mire megérkeztek Londonba, Rowan arca felpüffedt. Aki ránézett, megijedt tőle. Lasher bejelentkezett egy elegáns hotelbe, bár hogy melyikbe, arról a nőnek fogalma sem volt. Forró teát itatott Rowannel, édességekkel etette, és énekelt neki.

Azt mondta, sajnálja, amit tett, de ő most újjászületett, nem érti Rowan, mit jelent ez? Azt, hogy benne egy csoda székel. Aztán következett a szokott csókolózás, szopás és a durva szeretkezés, ami volt olyan jó, mint máskor. Ezúttal, merő kétségbeesésből, Rowan rászorította, hogy csinálja újra. Talán azért tette, mert ez volt az egyetlen lehetőség, hogy ő is érvényesítse az akaratát. Rájött, hogy a negyedik után még Lasher is kifullad és elalszik. Meg se mert mozdulni. Ha sóhajtott, Lasher kinyitotta a szemét.

Most már valóban gyönyörű volt. Bajusza-szakálla bibliai hosszúságúra és formájúra nőtt, úgyhogy minden reggel megkurtította. A haja nagyon hosszú volt. A válla is nagyon megszélesedett, de ez nem tűnt fel. Királyi, méltóságteljes volt a megjelenése. Ugyanarra a személyre vonatkoznak ezek a szavak? Meghajolt mások előtt, ha szólt hozzájuk, megemelte szürke puhakalapját. Az emberek szerették nézni.

Elmentek a westminsteri apátságba. Lasher bebarangolta az apátságot, megnézett minden részletet. Figyelte a járkáló hívőket. Nagy sokára megszólalt:

– Egyetlen egyszerű küldetésem van. Vén, akár a föld.

– Mi az? – kérdezte a nő. Lasher nem felelt.

A szállodában azt mondta:

– Most aztán komolyan kezdd el a kutatást. Kerítünk egy biztos helyet... nem itt, Európában... hanem az Államokban, olyan közel hozzájuk, hogy ne gyanakodjanak. Mindenre szükségünk van. A pénz nem akadály. Nem megyünk Zürichbe! Ott már keresnek. Meg tudod szerezni a pénzt?

– Már megtettem – figyelmeztette Rowan. Ebből és más elszólásokból tisztán láthatta, hogy Lasher egyszerű dolgokra sem emlékszik. – Az átutalások nyomát álcáztam. Visszamehetünk az Államokba, ha akarod.

Igazság szerint a szíve repesett a gondolattól.

– Van Genfben egy neurológiai intézet – mondta. – Oda kellene utaznunk. Világhírű és hatalmas. Ott végezhetnénk némi munkát, és befejezhetnénk az előkészületeket a Banque de Suisse révén. Ott elkészíthetnénk a terveket is. Az lesz a legjobb, hidd el.

– Igen – felelte Lasher. – Onnan pedig visszautazunk az Államokba. Itt keresni fognak. Engem is. Vissza kell térnünk. Gondolkozom a helyen.

Rowan elaludt, és mint az ördögűzésről, úgy álmodott a laboratóriumokról, a tárgylemezekről, a tesztekről, a mikroszkópról, a tudásról. Persze tudta, hogy egymaga nem lesz képes rá. A legtöbb, amit remélhet, hogy hozzájut egy számítógéphez, és rögzítheti, amit talált. Olyan városra volt szüksége, ahol hemzsegnek a laboratóriumok, ahol annyi a kórház, mint csillag az égen, ahol egyik nagy központból mehet a másikba...

Lasher az asztalnál ült, és egyfolytában a Mayfair-krónikát olvasta. A szája nagyon gyorsan mozgott. Megint zümmögött. Időnként fölnevetett, mintha új lenne a számára, amit olvas. Letérdelt Rowan mellé, és nézte.

– Elapadóban van a tej, ugye? – kérdezte.

– Nem tudom. Nagyon fáj.

Lasher csókolni kezdte. Kinyomott egy kis tejet az ujjara, és Rowan szájára kente. A nő sóhajtott. Azt mondta, olyan az íze, mint a víznek.

Genfben a legapróbb részletig kiterveltek mindent.

Az tűnt a leglogikusabbnak, hogy a texasi Houstonba menjenek. Hogy miért? Azért, mert Houston bővelkedik gyógyászati központokban és kórházakban. Houstonban a legváltozatosabb orvosi kutatások folynak. Rowan majd keres épületet, egy gyógyászati intézményt, amely üresen áll az olajválság miatt. Houstont agyonépítették. Állítólag három városközpontja is van. Ott senki sem találhat rájuk.

A pénz nem akadály. Rowan átutalásai biztonságban voltak a hatalmas Banque de Suisse-ben. Most már csak Kaliforniában és Houstonban kell nyitnia néhány fal számlát.

A Feküdt az ágyban, és miközben Lasher szorosan fogta a csuklóját, ő a texasi Houstonra gondolt, amely repülővel csupán egy óra otthontól. – Csak egy óra.

– Igen, sose fogják kitalálni – mondta Lasher. – Ennyi erővel a Déli sarkra is mehetnénk. Ravaszabb rejtekhelyet nem is találhattál volna.

Rowan szíve összeszorult. Elaludt. Émelygett. Arra ébredt, hogy vérzik. Újabb vetélés. Ezúttal ötcentis, vagy talán még annál is hosszabb volt a nyálkás góc, amely később szétmállott.

Reggel, pihenés után kifejtette, mit akar. El akar menni az intézetbe, meg akarja vizsgálni ezt a valamit, az összes lehetséges tesztet le akarja futtatni Lasherrel. Üvöltött és rikácsolt. Lasher végül rémülten és kétségbeesetten beleegyezett.

– Félsz nélkülem, mi? – kérdezte Rowan.

– Mi lenne, ha te volnál az utolsó férfi a földön? – kérdezett vissza Lasher. – És én az utolsó nő?

Rowan nem értette, hogy ez mit jelent. De Lasher láthatólag tudta. Elvitte a nőt az intézetbe. Most már a kisujjából kirázta a mindennapi cselekvéseket: tudott taxit leinteni, borravalót adni, olvasni, sétálni, futni, liftezni. Önállóan vásárolt magának egy üzletben egy olcsó kis fafurulyát, és az utcán furulyázott, de nagyon elégedetlen volt a hangszerrel és a saját muzsikusi képességeivel. Rádiót nem mert vásárolni, mert fuldoklóit a hangjától.

Az intézetben Rowan ismét szerzett fehér köpenyt, lázlapot, ceruzát, mindent, amire szüksége volt, sárga, rózsaszín, kék űrlapokat a különböző tesztekhez, és elkezdte kitölteni a hamis rendelvényeket.

Az egyik percben Lasher kezelőorvosa volt, a másikban laboráns, Lasher pedig, ha kérdezték, egy álruhás híresség modorában karattyolt.

A munka lázában sikerült egy hárompéldányos űrlapon utasítást írnia a hotelportásnak, hogy postázzon el a kaliforniai dr. Samuel Larkinnek a San Franciscó-i Egyetemi Kórházba egy orvosi küldeményt, amelyet Rowan hamarosan eljuttat hozzá. Hőre érzékeny, expressz küldeményként írják hozzá a számlájához.

Miután visszatértek a szállodába, fölmarkolt egy lámpát, és fejbe csapta Lashert, aki megtántorodott és összeesett. Arcából kiserkedt a vér, belefolyt a szemébe. Ám rögtön fel is pattant, annak a csodálatosan ruganyos csontnak-bőrnek ugyanúgy nem ártott az ütés, mint ahogy a csecsemők is túlélhetik a zuhanást egészen képtelen magasságokból. Elkapta Rowant, és eszméletlenre verte.

A nő éjszaka tért magához. Az arca felpüffedt, de csontja nem tört. A fél szeme majdnem bedagadt. Ez azt jelenti, hogy napokat kell töltenie a szobában. Napokat. Nem tudta, kibírja-e.

Lasher másnap reggel kötözte először az ágyhoz. Lepedőfoszlányokat használt, amelyeket erősen megcsomózott. Félig már végzett, amikor Rowan felébredt, és rádöbbent, hogy pecek van a szájában. Lasher órákra elment. Senki sem jött be a szobába, vélhetőleg Lasher utasítására. Rowan vergődött, sikoltozott, de hiába. Nem bírt elég erős hangot adni.

Amikor Lasher visszatért, elővette az eldugott telefont, lakomát rendelt Rowannak, és ismét esdekelt, hogy bocsásson meg neki. Aztán furulyázott.

Leste Rowan minden mozdulatát, miközben az evett. Sunyi és töprengő volt a szeme.

Másnap Rowan nem kapálózott, mikor Lasher kikötötte, ezúttal az előző napon vásárolt, úgyszólván elszakíthatatlan szigetelőszalaggal. Be akarta ragasztani a száját is, de a nő higgadtan figyelmeztette, hogy megfulladhat. Lasher beérte a kevésbé fájdalmas szájpecekkel, aztán elment. Rowan eszeveszetten rúgkapált, de hiába. Minden hiába. Folyt a teje, émelygett, és forgott vele a szoba.

Délután, a szeretkezés végeztével Lasher végignyúlt a nőn, izzadtan, súlyosan, selymes fekete haját Rowan mellei közé hajtva, bal kezébe fogva Rowan jobbját. Zümmögött és révedezett. Rowan nem volt megkötözve. Lasher elvágta a szigetelőszalagból sodort béklyókat. Akkor készíthetett újat, amikor akart.

A nő nézte a fényes fekete sörényt, beszívta Lasher szagát, hozzátapadt, aztán úgy egy órára visszasüppedt a félálomba.

Lasher még mindig nem ébredt föl. Szuszogva aludt.

Rowan kinyújtotta a bal kezét, és fölvette a telefonkagylót. A kezén kívül egyetlen porcikája se moccant. Sikerült egyszerre tartania a kagylót és beütögetnie a recepció számát. Olyan halkan beszélt, hogy alig értették.

Kaliforniában este volt. Lark végighallgatta, amit mondani akart. Lark valamikor a főnöke volt. Lark a barátja volt. Lark az egyetlen, aki hihet neki, aki hajlandó lesz megígérni, hogy elviszi a mintákat a Keplingerbe. Akármi történjék vele, a mintákat el kell juttatni a Keplingerbe! Mitch Flanaganben meg lehet bízni, bár megeshet, hogy már nem emlékszik Rowanra.

Valakinek tudnia kell!

Lark mindenfélét akart kérdezni. Nem hallja Rowant, beszéljen hangosabban. Rowan megmondta, hogy veszélyben van, és bármelyik pillanatban megszakadhat a vonal. Ki akarta bökni a szálloda nevét, de nem tudott dönteni. Ha Lark akkor próbálná megkeresni, mikor ilyen magatehetetlen, valószínűleg nem tudná kijuttatni innen a mintákat. Agya pattanásig feszült. Nem bírt gondolkozni. Motyogott valamit Larknek a vetélésekről. Akkor Lasher fölnézett, kitépte Rowan kezéből a kagylót, az egész készüléket kirántotta a falból, és ütni-vágni kezdte a nőt.

Csak azért hagyta abba, mert Rowan figyelmeztette, hogy megmaradnak az ütésnyomok, márpedig nekik Amerikába kell menniük. Holnap indulnak. Amikor Lasher megkötözte, rászólt,

hogy hagyja lazábbra a gúzst. Ha ennyire megszorítja, mozgásképtelenné teszi. A rabtartásnak is megvan a művészete. Lasher könnyek nélkül hüppögött.

– Szeretlek – mondta. – Bárcsak bízhatnék benned. Bár lennél a segítőtársam, bár megajándékoznál szerelmeddel és bizalmaddal. De én tettelek azzá, aki vagy, számító boszorkánnyá! Rám nézel, és meg akarsz ölni.

– Igazad van – felelte Rowan. – Most viszont át kell mennünk Amerikába, ha csak nem akarod, hogy megtaláljanak.

Az járt a fejében, hogy ha nem szabadul ki ebből a szobából, akkor megtébolyodik, és végképp használhatatlan lesz. Megpróbált kitervelni valamit. Át kell kelni a tengeren, közelebb kell jutni az otthonhoz. Közelebb. Houston közelebb van.

Tompa reménytelenség borult a világra. Most már tudta, mit kell tennie. Meg kell halnia, mielőtt ismét foganna ettől a valamitől. Nem szabad megszülni még egyet, nem szabad! Csakhogy ez kitartóan párzik vele, és már kétszer teherbe ejtette. Agya kiürült a rettegéstől. Életében először megértette, miért van az, hogy emberek nem tudnak cselekedni a félelemtől, csak megdermednek, és bámulnak ernyedt iszonyattal.

Mi történt a jegyzeteivel?

Reggel együtt csomagoltak. Külön táskába került minden orvosi dolog, a cédulák és űrlapok másolatai, amelyekkel különféle dolgokat rendelt a klinikákon. Rátette a tetejére a portásnak szóló utasítást, amely Lark címét tartalmazta. Lasher nem látszott észrevenni.

Sok csomagolóanyagot hozott el a laboratóriumból, de most még egyszer beburkolta törülközőkbe az anyagot. Közé nyomkodta a régi, véres ruháit.

– Miért nem dobod ki? – kérdezte Lasher. – Borzalmas ez a bűz!

– Én nem érzek semmit – felelte a nő hidegen. – Különben is megmondtam, hogy szükségem van csomagolóanyagra. Nem találom a jegyzetfüzeteimet. Volt egy csomó jegyzetem.

– Igen, olvastam – felelte Lasher halkan. – Kidobtam őket. Rowannak elkerekedett a szeme.

Tehát nincs feljegyzés, csak a minták. Senki sem tudja meg, hogy ez a lény élt, és szaporodni akart.

A szálloda ajtajánál, miközben Lasher megrendelte az autót, amely kiviszi őket a repülőtérre, Rowan átadta a portásnak a mintacsomagot meg egy köteg svájci frankot, és elhadarta németül, hogy azonnal továbbítsák a küldeményt Samuel Larkin doktornak. Rögtön ott is hagyta a portást, és mire Lasher megfordult, és mosolyogva nyújtotta felé a kezét, ő már majdnem odaért az autóhoz.

– Milyen sápadt az én feleségem! – mondta lágy mosollyal. – Milyen beteg volt!

– Igen, nagyon – felelte Rowan. Ugyan mit gondolhatott a londiner, mikor ránézett az ő beesett, véraláfutásos arcára.

– Hadd öleljelek magamhoz, édes drágaságom! – Átkarolta Rowant a hátsó ülésen. Megcsókolta, mikor elhúzott velük az autó. Rowan nem nézett vissza, hogy lássa, bement-e a portás a küldeménnyel. Nem mert. A portás úgyis megtalálja a csomagban a címet. Meg kell találnia.

Lasher csak New Yorkban jött rá, hogy a táska az orvosi holmikkal és a tesztek eredményeivel eltűnt. Fenyegetőzött, hogy megöli Rowant.

A nő az ágyon feküdt, és nem volt hajlandó megszólalni. Lasher kikötözte, gyengéden, figyelmesen; annyi helyet hagyott neki, hogy mozgathassa a tagjait, de ne szökhessen el. Az összesodort ragasztószalag erősebb pányva volt a világ összes kötelénél. Gondosan betakargatta Rowant, hogy ne fázzon. Bekapcsolta a ventilátort, felhangosította a televíziót, de nem annyira, hogy feltűnő legyen, majd távozott.

Teljes huszonnégy óra múlva tért vissza. Rowan nem bírta tartani a vizeletét. Gyűlölte Lashert. Haljon meg! Bár tudna olyan varázslatot, amely megöli!

Lasher mellette ült, miközben Rowan megszervezte houstoni tartózkodásukat. Igen, két emeletet egy ötvenemeletes, belvárosi toronyházban, hogy senki se zavarja őket. Ez még kicsi is volt houstoni viszonylatban. A városban jó pár épület üresen állt. Ez eredetileg egy rákkutató intézet központja volt, amíg csődbe nem ment, és pillanatnyilag nem volt más bérlője.

Voltak fölszerelések is a két emeleten, de ezekért nem vállaltak szavatosságot a tulajdonosok. Rowant nem érdekelte. Kibérelt mindent, lakást, irodákat, recepciót, vizsgálókat, laboratóriumokat. Megszervezte a közművek visszakapcsolását, a kölcsönautókat, mindent, amire szükségük lesz a komoly tudományos munkához.

Lasher nagyon hidegen figyelte, nézte a nő ujjait, ahogyan a gombokat nyomkodják. Figyelt minden hangra, ami elhagyta a száját.

– Ez a város nagyon közel van New Orleanshoz – mondta Rowan. Ezt ugye tudod? – Nem akarta, hogy Lasher később pocskondiázza miatta. Csuklója fájt a gúzstól. Éhes volt.

– Ó, igen, Mayfairék! – bökött Lasher a kinyomtatott krónikára az iratgyűjtőben. Nem volt nap, hogy ne mélyedt volna el vagy ebben, vagy az írásaiban, vagy a felvételeiben. – De az sose fordulna meg a fejükben, hogy olyan helyen keressenek, ami repülőgéppel csak egy óra, igaz?

– Nem – mondta Rowan. – Ha bántod Michael Curryt, megölöm magam. Akkor nem veszed több hasznomat.

– Nekem már így sincs hasznom belőled – felelte Lasher. – A világ tele van emberekkel, akik sokkal kedvesebbek és kezesebbek nálad, emberekkel, akik szebben énekelnek.

– Akkor miért nem ölsz meg? – kérdezte Rowan. Miközben Lasher töprengett, a nő összeszedte egész láthatatlan erejét, hogy megölje. Nem sikerült.

Most már nem akart mást, csak meghalni, vagy örökké aludni. A kettő valószínűleg ugyanaz.

– És még azt hittem, hogy valami nagyszerű, valami ártatlan dolog vagy – mondta. – Valami, ami új és ismeretlen.

– Tudom, hogy azt hitted! – csattant föl Lasher dühösen és félelmetesen. Kék szeme villámlott.

– Most már nem hiszem, hogy az vagy.

– A te dolgod kitalálni, mi vagyok.

– Azt próbálom – felelte a nő.

– Tudod, hogy gyönyörűnek találsz.

– Na és? Akkor is gyűlöllek.

– Igen, egyértelműen benne volt a jegyzeteidben. „Ez az új faj”, „ez a kreatúra”, „ez a lény” – milyen klinikai nyelven beszéltél rólam. Figyelj csak ide! Tévedsz. Nem vagyok új, édes drágaságom, vén vagyok, sokkal vénebb, mint képzeled. De most majd megint eljön az én időm. Jobb pillanatot nem is választhattam volna gyermeteg, szerelmes fajomnak. Nem akarod tudni, mi vagyok?

– Szörnyeteg vagy, természetellenes vagy, kegyetlen vagy és kapkodsz. Nem tudsz gondolkozni vagy összpontosítani. Hibbant vagy.

Lasher olyan dühbe gurult, hogy egy percig szólni se tudott. Meg akarta ütni Rowant. A nő látta, hogyan nyílik-csukódik az ökle.

– Képzeld csak el, édes drágaságom – mondta –, hogy kihal az emberiség, egyetlen nyomorult majomszerű fajzat vérében maradnak meg sűrítve az emberi gének, az adja tovább, egyre tovább, míg végül ismét megszületik a majmokból az ember!

Rowan nem szólt.

– Gondolod, hogy az az ember olyan nagyon könyörületes lenne a majmokhoz! Főleg ha szerezne magának egy nőstényt? Egy nősténymajmot, akivel tud párzani, hogy létrehozza a felsőbbrendű lények új dinasztiáját...

– Nem vagy felsőbbrendű nálunk – mondta Rowan hidegen. – Fenét nem vagyok! – vágta rá gyűlölködve.

– Nem tudom bizonyosan, miként történt, de azt tudom, hogy nem történik meg még egyszer.

Lasher a fejét rázta, és mosolygott.

– Micsoda bolond vagy te! Milyen önző! Azokat a tudósokat juttatod eszembe, akiknek a szavait most olvasom és hallom a televízióban. Megtörtént már valamikor régen, még régebben, legrégebben... és most eljött a megfelelő idő, a pillanat, és ezúttal nem lesz áldozat, ezúttal úgy harcolunk, mint még soha!

– Előbb halok meg, mint hogy ebben segítsek.

Lasher bágyadtan rázta a fejét. Elfordította réveteg tekintetét.

– Gondolod, hogy irgalmas uralkodók leszünk? Mikor irgalmazott az erős a gyengének? Irgalmasak voltak az Újvilágba érkező spanyolok a vadákhoz? Nem, még sohasem történt meg a történelem folyamán, hogy a fejlettebb faj, az előnyösebb helyzetben levő faj kímélte volna az alsórendűt. Épp ellenkezőleg, a fejlettebb kiirtja a fejletlenebbet. Nem így van? Ez a te világod, hát akkor válaszolj! Bár egyébként is tudom.

Könnyek szöktek a szemébe. Karjára hajtotta a fejét, és sírt. Amikor kisírta magát, megszárogatta a szemét egy törülközővel.

– Ó, mi lehetett volna közöttünk!

– Mi? – kérdezte Rowan.

Lasher csókolgatni kezdte, cirógatta, megbontotta a ruháját.

– Ezt hagyd abba! Kétszer már elvetéltem. Beteg vagyok. Nézz rám! Nézd az arcomat, a kezemet! Nézd meg a karomat! Egy harmadik vetélés megölne. Már így is halódom. Megölsz. Kihez fordulsz, ha meghaltam? Ki fog segíteni? Ki tud rólad?

Lasher töprengett, majd hirtelen pofon csapta a nőt. Habozott, de aztán úgy látszott, beéri ennyivel. Rowan mereven nézte.

Lasher az ágyra fektette, és a haját simogatta. Rowannak már alig volt teje. Lasher kiitta. Megmasszírozta a nő vállát, karját, lábát, végigcsókolta tetőtől talpig. Rowan elveszítette az eszméletét. Késő éjszaka tért magához. Felhorzsolt combja nyálkás volt Lashertől, és a saját vágyától.

Houstonban megértette, hogy a börtönt szervezte meg magának. Az épületben egy lélek sem tartózkodott, és Rowan nagyon magasan bérelte ki a két emeletet. Lasher két napig a kedvében járt, amíg beszerezték a kényelmükhöz szükséges tárgyakat a villogó neonfényes mesetoronyba. Rowan figyelt, várt, igyekezett megragadni a legparányibb alkalmat, de Lasher túlságosan éber volt, és túlságosan fürge.

Aztán kikötötte. Itt nem lesz kutatás, nem lesz tanulmány.

– Én tudom, amit tudnom kell.

Először egy napra hagyta magára. Másodszor egy egész éjszakára, és majdnem egy teljes délelőttre. Harmadszor, azaz most, talán négy napra.

Most pedig nézzük, mit művelt ezzel a fehér falú, üvegablakos, hideg, modern hálószobával, és furnérlemez bútoraival.

Rettenetesen fájt a lába. Átsántikált a fürdőszobából a hálóba. Lasher letakarította az ágyat, áthúzta rózsaszín lepedőkkel, és körülrakta virágokkal. Rowannak erről valami furcsaság jutott eszébe, egy kaliforniai nő, aki úgy lett öngyilkos, hogy rengeteg virágot rendelt, elrendezte őket az ágy körül, majd mérget vett be. Vagy csak Deirdre temetésére emlékezteti, a koporsóra a virágtengerben, és a koporsóban a halottra, aki olyan, mint egy nagy bábu?

Ez is olyan, mint egy halottas szoba. Ahová néz, hatalmas csokrok vázákban. Ha ő meghal, Lasher talán elkövet valami kapitális baromságot.

Hiszen olyan bolondos. Nyugodtnak kell lennie. Gondolkodnia kell, élnie kell, ravasznak kell lennie.

– Micsoda liliomok! Micsoda rózsák! Te hoztad? – kérdezte Lasher a fejét rázta.

– Rendelésre hozták, már az ajtónál voltak, mikor a zárba dugtam a kulcsot.

– Azt gondoltad, halva találsz, mi?

– Nem vagyok érzelmes, kivéve, ha zenéről van szó – felelte Lasher ragyogó mosollyal. – Az étel a szomszéd szobában van. Mindjárt hozom. Mit tehetek, hogy megszeress? Van valami, amit mondhatnék? Van hír, amely magadhoz térithetne?

– Utállak és gyűlöllek – mondta Rowan. Leült az ágyra, mert a szobában nem volt szék, és ő nem bírt tovább állni. Fájt a bokája, fájt a karja, és majd' éhen halt. – Miért tartasz életben?

Lasher kiment, és behozott egy nagy tálcát, tele hidegkonyhai salátával, hideg hússal, ömlesztett gyári szeméttel.

Rowan felfalt mindent, majd eltolta a tálcát. Volt egy liter narancslé, azt is megitta. Felállt, kitántorgott a fürdőszobába, közben majdnem összeesett. Sokáig kuporgott a vécécsészén a szűk

helyiségben, fejét a falnak támasztva. Félt, hogy hányni fog. Lassan fölleltározta a berendezést. Nem volt semmi a szobában, amivel megölhette volna magát.

Különben sem adja még fel. Bőven maradt benne harci kedv. Ha kell, a levegőbe röpíti magukat. Biztosan meg tudná szervezni. De hogy?

Fáradtan kinyitotta az ajtót. Lasher ott állt, keresztbe font karokkal. Fölkapta a nőt, és az ágyhoz vitte, amelyet megvetett fehér krizantémmal. Egy csokrot bontott szét hozzá. Amikor Rowan belesüppedt a merev szárak és illatos virágok szőnyegébe, elnevette magát. Olyan jó volt elengednie magát. Kacagott és kacagott, úgy gyöngyözött belőle a nevetés, akár az ének.

Lasher lehajolt, hogy megcsókolja.

– Ne csináld! Ha még egyszer elvetélek, belehalok! Van könnyebb, gyorsabb módja is, hogy megölj. Nem érted, hogy nem lehet gyereked tőlem? Mitől gondolod, hogy bárki is szülhet neked?

– Ó, ezúttal nem fogsz elvetélni! – nyugtatta meg Lasher. Ledőlt a nő mellé. Rowan hasára tette a kezét, mosolygott, elhadart egy zöngő szófüzért, szája nevetségesen eltorzult egy pillanatra – ez egy nyelv volt!

– Igen, drágám, igen, szerelmem, a gyermek él, a gyermek hall engem! A gyermek nőstény! Itt van a gyermek!

Rowan sikított.

Minden dühét a meg nem született lényre zúdította. Öld meg, öld meg, öld meg! Aztán, mikor verejtéktől ázottan és büdösen, szájában a hányás ízével hátradőlt, egy hangot hallott. Mintha sírna valaki.

Lasher furcsán, dallamosán zöngicsélt.

Aztán jött a sírás.

Rowan behunyta a szemét, úgy próbált kihüvelyezni belőle valami érthetőt.

Nem tudott. Ám most egy új hangot hallott. Ez a hang benne volt, és szavak nélkül beszélt hozzá egy nyelven, amelyet Rowan is megértett. Szeretetért, vigasztalásért esdekelt.

Nem bántalak többé, gondolta, az pedig szavak nélkül válaszolt, hálával és szeretettel.

Úristen, ez tényleg él, igazat mondott Lasher! Él és hallja Rowant. És szenved.

– Nem fog sokáig tartani – ígérte Lasher. – Szívem minden csepp vérével vigyázok majd rád. Te vagy az én Évám, csak bűntelen vagy. És amint megszületett, ha akarod, meghalhatsz.

Rowan nem felelt. Miért felelt volna? Két hónap óta végre volt valaki más, akihez szólhatott. Elfordította a fejét.

TIZENHÁROM

ANNE MARIE MAYFAIR úgy ült a kórház előcsarnokában, a bézsbarna, puha belga műanyagdíványon, mint aki nyársat nyelt. Mona rögtön meglátta, ahogy bejött. Anne Marie még mindig a temetési tengerészkék kosztümjét viselte, és hozzá a szemérmes blúzt, számos fodorral. Lábát keresztbe tette, nagy, fekete szemüvege az orrára csúszott, és egy képeslapot olvasott. Igen sikkes volt, mint rendesen, hátrafésült, kontyba csavart fekete hajával, apró orrával-szájával. A nagy pápaszemtől egyszerre tűnt butának és intelligensnek.

Fölnézett a közeledő lányra. Mona puszit cuppantott a nénje arcára, majd lehuppant mellé.

– Felhívott Ryan? – kérdezte Anne Marie titkolózó fojtottsággal, holott nagyon kevesen tartózkodtak a fényesen kivilágított előcsarnokban. Egy távoli fülkében liftajtók nyíltak-csukódtak. A jellegtelen, magas recepciós pultnál nem volt senki.

– Mármint anya miatt? – kérdezte Mona. Utálta ezt a helyet. De majd ha nagyon gazdag lesz, ha majd a gazdaság minden terén érdekelt Mayfair-mogul lesz, akkor rászán egy kis időt a belsőépítészetre, hogy megpróbálja feldobni az ilyen kopár, meddő helyeket. Aztán eszébe jutott a Mayfair Gyógyintézet. Természetesen azt muszáj folytatni. Majd segít Ryannek. Nem zárhatják ki belőle. Már holnap beszél Pierce-szel. Michaellel is beszélni fog, csak legyen egy kicsit jobb állapotban. Anne Marie-ra pillantott. – Ryantől tudom, hogy itt van.

– Igen, itt, és az ápolónők szerint azt hiszi, hogy megpróbáljuk örökre ide zárni. Legalábbis ezt mondta nekik reggel, amikor behozták. Egyfolytában alszik, amióta rákapcsolták az infúzióra. Az ápolónő azonnal telefonál nekem, amint anyád fölébred. Most azonban az érdekel, hogy szólt-e neked Ryan Edithről?

– Nem. Mi történt Edith-tel? – Mona alig ismerte Edithet, aki Lauren unokája volt, visszahúzódó, emberkerülő vadóc. Az Eszplanád úton lakott, és a macskái töltötték ki az életét. Színtelen, unalmas nő volt, nem járt sehová, még a temetésekre sem. Edith. Hogy is néz ki? Mona nem nagyon tudta.

Anne Marie kiegyenesedett, az asztalra dobta a képeslapot, és ráigazította szép szemére az ókulát.

– Edith ma délután meghalt. Elvérzett, mint Gifford. Ryan azt üzeni, hogy mostantól egyetlen nőrokonnak sem szabad egyedül maradnia. Valami genetikai betegség lehet. Mindig maradjunk egymás mellett, hogy legyen, aki segítséget hív, ha történne valami. Edith egyes-egyedül volt, akárcsak Gifford.

– Viccelsz? Tényleg meghalt Edith Mayfair? Csakugyan ez történt?

– Igen, hidd el, hogy ez. Képzeld el, mit érezhet most Lauren. Azért ment át hozzá, hogy leszidja, amiért nem jött el Gifford temetésére, erre ott fekszik a fürdőszobában az elvérzett Edith, és a macskái lefetyelik a vérét!

Mona egy darabig hallgatott. Részben azért, mert gondolkoznia kellett, nemcsak arról, amit tudott, de arról is, mennyit árulhat el belőle másoknak, és milyen céllal – részben pedig egyszerű megrendülésből.

– Szóval szerinted ez is intrauterin vérzés volt.

– Ja, valószínűleg vetélés, ezt állítják. Bár a magam részéről inkább lehetetlennek tartanám Edith esetében. Akárcsak Giffordéban. Egyik sem lehetett állapotos. Ezúttal lesz boncolás, úgyhogy csinálunk végre valami mást is, mint hogy imádkozzunk, gyertyát égessünk és csúnyán nézzünk egymásra.

– Az jó – mondta Mona fahangon. Visszahúzódott önmagába, és abban bizakodott, hogy kuzinja legalább egy percre befogja a száját. Nem volt ilyen szerencséje.

– Borzasztóan fel van zúdulva mindenki – tájékoztatta Anne Marie –, de akkor is követnünk kell az utasítást. Vetélés nélkül is el lehet vérezni, ez nyilvánvaló. Úgyhogy ne mászkálj magadban! Ha ájulás kerülgetne, vagy akármilyen szokatlan testi tünetet észlelnél magadon, azonnali segítséget kell kapnod!

Mona bólintott, miközben az üres falakat, a fukaron adagolt jelzéseket, a homokkal töltött, jókora hamuzó hengereket bámulta. Félórája mélyen aludt, amikor fölébresztette valami, ugyanúgy, mintha megrázták volna – egy szag, egy gramofon hangja. Ismét elképzelte a nyitott ablakot, a föltolt rámát, az estét, amelyben sötét tiszafák és tölgyek hajladoznak. Megpróbált emlékezni a slagra.

– Szólj már valamit, gyerek! – nógatta Anne Marie – Aggódom érted!

– Á, semmi, nincs nekem semmi bajom. Oké, szóval mindenki tartsa be az utasítást, ne legyen egyedül, ha terhesnek tudja magát, ha nem. Igazad van. Nem érdekes. Felmegyek, megnézem anyát.

– Ne ébreszd föl!

– Azt mondtad, reggel óta alszik. Akkor talán kómába esett. Talán már meg is halt.

Anne Marie elmosolyodott, megcsóválta a fejét. Fölemelte a képeslapját, és tovább olvasott.

– Ne vitatkozz vele, Mona – szólt az elforduló lány után.

Halkan nyílt a liftajtó a hatodikon. Mindig ide tették a Mayfaireket, hacsak nem kellett valamilyen okból befeküdniük egy meghatározott osztályra. A Mayfaireknek voltak itt társalgóik, és apró konyháik, ahol maguk melegíthették mikroban a kávéjukat, vagy hűthették a fagylaltjukat. Alicia járt már itt, egészen pontosan négyszer – kiszáradás, alultápláltság, bokatörés, szuicid állapot miatt –, és megesküdött, hogy ide ugyan nem hozzák be többé. Alighanem kényszerzubbonyt kellett ráadniuk.

Mona halk lépésekkel végigment a folyosón. Egy pillanatra meglátta magát egy vizsgáló sötét üvegében, és rondának találta a képet, a formátlan, vastag fehér vászonruhát egy olyan személyen, aki nem kislány. Bár jelenleg kisebb gondja is nagyobb.

Az illat akkor csapta meg, amikor a nyugati szárnyhoz ért. Ez az. Pont ez a szag.

Megtorpant, mély lélegzetet vett, és megállapította, hogy életében először komolyan fél valamitől. Utálatos érzés volt. Fejét félrehajtva állt, és gondolkozott. A lépcsőnél ott a kijárat. Szemben ajtó. A szárny túlsó végén megint egy kijárat. Itt, a pultnál, emberek.

Ha most itt lenne Michael, Mona rögtön belökné a kijárati ajtót, hogy lássa, áll-e a lépcsőn valaki, akinek ilyen szaga van.

De a szag máris gyöngült. Elvonulóban volt. Miközben a lány ezt fontolgatta, és némán dühöngött, amiért nincs elég kurázsija, hogy kinyissa azt a rohadt ajtót, megtette más: egy fiatal orvos, nyakában sztetoszkóppal. A lengőajtó visszacsapódott. A lépcsőpihenőn nem volt senki.

De ez nem jelenti azt, hogy fent vagy lent ne bujkálna valaki. Vagy távozóban van a szag, vagy már hozzászokott. Lassan beszívta a levegőt. Milyen sűrű, kéjes, élvezetes! Mi lehet ez?

Belökte a szárnyba vezető, kettős ajtót. A szag erősödött, ám itt, a fényszigeten, három nővér is irkáit a magas pultok között; az egyik telefonba susogott írás közben, a másik kettő elmerült a munkájában.

Egyik sem vette észre a lányt, ahogy elhalad a pult előtt, és belép a keskeny folyosóba. Itt nagyon erős volt a szag.

– Uramjézus, nehogy már! – motyogta. Nézte jobbra az ajtókat, nézte őket balra, de a szag eligazította, még mielőtt meglátta volna az „Alicia (CeeCee) Mayfair” feliratú ajtót.

Félig nyitva állt. A szobában sötét volt, az egyetlen ablak egy világítóudvarra nyílt. Üres fal bámult be az üvegen a mozdulatlan asszonyra, aki fejjel a falnak feküdt a fehér takaró alatt. Apró folyadékkristályos műszer jelezte a víztiszta glukóz cseppjeinek haladását a pici csövön át a ragasztóval vastagon bepólyált, jobb kézbe, amely ernyedten feküdt a fehér takarón.

Mona szobormereven állt, aztán kitárta az ajtót. Sarkig kitárta, hogy benézhessen a jobbról nyíló fürdőszobába. Porcelán vécé. Üres zuhanyozófülke. Gyorsan átvizsgálta a szoba többi részét, majd

visszatért a pillantása az ágyhoz, most már abban a magabiztos tudatban, hogy kettesben van az anyjával.

Alicia arcéle feltűnően hasonlított a koporsóban fekvő Giffordéra. Csupa él és csúcs volt a kiaszott arc, amely mélyen belesüllyedt a puha párnába.

Feküdt Alicia a takarók havas hantja alatt. Csupán egy apró, szabálytalan folt piroslott a fehérség közepén, a kéz közelében, amelybe ragasztó rögzítette a tűt és a csövet.

Mona közelebb araszolt. Baljával megmarkolta a krómozott ágyrácsot, és megérintette a piros foltot. Nagyon nedves. A folt a szeme láttára nőtt. A takarók fölisznak valamit. Gorombán kirántotta a takarót Alicia ernyedt karja alól. Az anyja meg se moccant. Az anyja meghalt. Merő vér volt minden. Az ágy csicsogott a vértől.

Hang hallatszott Mona mögül, majd azt súgta egy nő, rekedten, barátságtalanul:

– Ne ébreszd föl, drágám. Kutya nehéz dolgunk volt vele ma délelőtt.

– Ellenőrizte mostanában az életjeleit? – fordult meg Mona. A nővér akkor már látta a vért. – Nem hinném, hogy túl sok esélyünk lenne fölébreszteni. Miért nem szól Anne Marie kuzinomnak? Lent ül az előcsarnokban. Szóljon neki, hogy azonnal jöjjön fel.

Az ápolónő, egy idős teremtés, fölemelte a halott asszony kezét. Rögtön vissza is tette, majd kihátrált a szobából.

– Várjon csak! – szólt utána Mona. – Látott itt valakit?

De rögtön tudta, hogy értelmetlenséget kérdezett. Az ápolónő még csak nem is válaszolt, annyira félt, hogy őt hibáztatnák. Mona utánanézett. Az ápolónő lerohant a nővérpulthoz, ahol olyan sebesen beszélt, amennyire ember egyáltalán képes futás közben. A lány visszatért az ágyhoz.

Megtapintotta a kezet. Nem jéghideg. Nagyot sóhajtott. Hangok hallatszottak a folyosóról, gumitalpú cipők tompa hangjai. Mona az ágy fölé hajolt, hátrasimította a halott haját, és megcsókolta Aliciát. Az orca még őrzött egy parányi, múlóban levő melegséget. A homlok már kihűlt.

Az anyja most egészen biztosan meg fogja fordítani a fejét, ránéz, és felüvölt:

– Jól vigyázz, miket kívánsz! Nem megmondtam? Valóra válhat! A következő percben bezúdult a szobába a személyzet. Anne Marie a folyosón törülgette a szemét egy papírzsebkendővel. Mona kihátrált.

Sokáig ácsorgott a nővérpultnál, és hallgatta a világot. Oda kellett hívni egy szigorlót, hogy hivatalosan is nyilvánítsa halottá Aliciát. De az orvosra is várni kellett legalább húsz percet. Nyolc óra volt. Közben értesítették a család orvosát is. Meg persze Ryant. Szegény Ryan! Ó, Istenem, könyörülj Ryanen! Most már egyfolytában csörömpölt a telefon. Hát Lauren? Milyen állapotban lehet?

Végigballagott a folyosón. Nyílt a lift ajtaja, kilépett a szigorló, egy kölyök, annyira fiatal, hogy talán még azt se tudja eldönteni valakiről, meghalt-e. Úgy csörtetett el Mona mellett, hogy rá se nézett a lányra.

Mona kábán levitette magát a földszintre. A kórház a Prytania utcán volt, egyetlen háztömbnyire az Amelia és Szent Károly sarkától, ahol Mona lakott. Ráérősen baktatott a járdán, az utcai lámpák szűrt fényében, és töprengett.

– Úgy vélem, nem akarom tovább hordani az ilyen ruhákat – közölte magával fennhangon, mikor megállt a sarkon. – Ki van zárva. Ideje ejteni ezt a ruhát és a masnit. – A változatosság kedvéért a ház a másik oldalon ezúttal fényesen ki volt világítva. Emberek kászálódtak ki autókból. A levegő már sercegett az izgalomtól.

Több Mayfair észrevette a lányt. Az egyik rá is mutatott. Valaki eljött a sarokig, és úgy nyújtogatta a karját, mintha ettől nem üthetnék el az autók az utcán keresztülvágó Monát.

– Hát én már nem is szeretem ezt a ruhát – motyogta, fürgén igyekezve a közeledő járművek útjából. – Az ki van zárva. Hányni tudnék tőle. Ez már semmire sem jó.

– Mona, édesem! – mondta Gerald kuzén.

– Hát egen, pusztán idő kérdése volt – mondta ő. – Bár arra fixen nem számítottam, hogy mindketten meghaljanak. Nem, ezt nem láttam előre. – Elvonult Gerald mellett, el a kapunál és a bejárathoz vezető ösvény mellett csoportosuló Mayfairek között.

– Jó, jó, oké – mondta azoknak, akik szólni próbáltak hozzá. – Csak hadd szabaduljak meg ettől a nevetséges ruhától.

TIZENNÉGY

JULIEN TÖRTÉNETE

NEM AZ ÉLETEM TÖRTÉNETÉT kell hallania, mindazonáltal engedje elmondanom, miként jutottam a nyomára számos titkomnak. Azt tudja, hogy 1828-ban születtem, de megérti-e, hogy mit jelent ez? – a végnapjait egy ősrégi életmódnak, az utolsó évtizedeket, amikor a gazdag földbirtokosok még úgy élhettek, mint évszázadokon át.

Nemhogy nem hallottunk vasútról, telefonról, gramofonról vagy ló nélküli fogatokról, de nem is álmodtunk róluk!

És Riverbend – értékes bútorokkal, könyvekkel zsúfolt főépületével, a nagybácsiknak, nagynéniknek, unokatestvéreknek fedelet adó, sok-sok melléképületével, földjeivel, amelyek keleti, nyugati és déli irányban terpeszkedtek a folyópart és a szemhatár között – Riverbend maga volt a paradicsom.

Megjelenésem nemigen keltett feltűnést ebben a világban. Fiúgyerek voltam, és a család lányt várt, hogy boszorkánya legyen. Én csak királyi herceg voltam egy szeretetteljes, barátságos udvarban, de senki sem vette észre, hogy az újszülött kisfiúnak talán valamennyi férfi vagy női felmenőjénél hatalmasabb adottsága van a boszorkánysághoz.

Sőt, nagyanyámat, Marie Claudette-et annyira felháborította fiú voltom, hogy többé nem volt hajlandó szóba állni anyámmal, Marguerite-tel. Marguerite már szült egy fiút, Rémy bátyámat, és mikor volt olyan vakmerő egy újabb hímneműt hozni a világra, végképp kiesett a kegyekből.

Persze Marguerite a lehető leggyorsabban jóvátette a hibáját, mikor 1830-ban világra hozta Katherine-t, a leendő örökösnőt, a hagyaték kedvezményezettjét, az én édes húgocskámat. Ám anya és lánya addigra elhidegültek egymástól, és ez így is maradt Marie Claudette haláláig.

Nekem privátim van egy olyan gyanúm, hogy Marie Claudette ránézett Katherine-re, és azt gondolta: „Hiszen ez egy ütődött!”, mert bizony a húgom annak bizonyult. Csak hát szükség volt nőnemű boszorkányra, és Marie Claudette mindenképpen lányunokát akart a halála előtt, így ennek a bölcsőben óbégató gügye kisbabának adta át a nagy smaragdot.

Nos, mint tudja, mire Katherine nővé serdült, én már vezető szerepet vívtam ki magamnak a családban, nagy megbecsülés övezte boszorkányi adottságomat, és én nemzettem Katherine-nel Mary Beth Mayfairt, az utolsó nagy Mayfair-boszorkányt. Ugyancsak én nemzettem Mary Beth leányát, Stellát.

De most hadd térjek vissza korai gyermekkorom veszélyes napjaihoz, amikor férfiak és nők fojtottan pusmogva intettek, hogy legyek jó, ne kérdezgessek, minden téren tartsam tiszteletben a családi szokásokat, és ne is figyeljek oda, ha látok valami furcsát, ami a szellemek és kísértetek birodalmához tartozik.

Egyértelműen közölték velem, hogy az erős Mayfair férfiak rosszul végzik. Idő előtti halál, téboly, kiűzetés – ez a sors jut a krakélereknek.

Innen visszanézve persze már látom, hogy egyszerűen nem lehetettem olyan híres Falat Kenyér, mint Maurice és Lestan bácsik, vagy a galambepéjű kuzinok hada.

Először is, folyton kísérteteket láttam; hallottam a szellemeket; láttam a halott testből elszálló lelket; tudtam olvasni a mások gondolataiban, és időnként még szándéktalanul, harag nélkül is mozgattam tárgyakat vagy okoztam fájdalmat. Született kis boszorkány vagy varázsló voltam, mondja, aminek akarja.

Valamint nem emlékszem időre, amikor ne láttam volna Lashert. Számtalanszor ott állt anyám széke mellett, amikor reggel bementem hozzá köszönni. Láttam Katherine bölcsőjénél. De ő sohasem vetette rám a szemét, engem pedig idejekorán figyelmeztettek, hogy sose szóljak hozzá, ne próbáljam kideríteni, kicsoda-micsoda, és ne akarjam, hogy rám nézzen.

Nagybátyáim, valamennyien igen boldog emberek, így beszéltek:

– Vésd az eszedbe, egy Mayfair férfi megkaphat mindent, amit akar: bort, nőt, elképzelhetetlen gazdagságot! Ám nem feszegetheti a családi titkokat. Bízd azokat a főboszorkányra, mert ő lát és irányít mindent; ez az elv a mi hatalmunk alapja.

Hát én ismerni akartam a titkot. Nem óhajtottam csak úgy elfogadni a helyzetet, ennélfogva rettentően kíváncsi lettem nagyanyámra, aki egyébként világéletében és mindenütt a figyelem középpontjában állt.

Anyám, Marguerite, addigra eléggé eltávolodott tőlem. Ha összefutottunk, felkapott és összecsókolt, de ez nem sűrűn fordult elő. Állandóan a városba futkosott, vásárolni, operát hallgatni, táncolni, inni meg az ég tudja, mit még, vagy bezárkózott a dolgozószobájába, és rikácsolt, ha zavarni merészelték.

Én persze imádni valónak találtam, de nagyanyám, Marie Claudette, szilárdabb karakternek tűnt, aki üres perceimben – nem sok akadt – ellenállhatatlanul vonzott magához.

Ám előbb hadd ejtsek szót más tanulmányaimról. A könyvekről. Riverbend tele volt könyvekkel, ami, nekem elhiheti, nem volt jellemző a régi Délre. A nagyon gazdagoknál sose divatozott az olvasás; ez inkább a középosztály passziója. De mi valamennyien imádtuk a könyveket, és nem is emlékszem olyan időre, amikor ne tudtam volna olvasni franciául, angolul és latinul.

Németül? Igen, nekem németül is meg kellett tanulnom, akárcsak spanyolul és olaszul.

Gyerekfejjel fölhabzsoltam összes könyvünket, márpedig olyan nagyszerű könyvtárunk volt, hogy azt el sem tudja képzelni. A kötetek többségét elkorhasztotta az idő; volt, amit elloptak; volt, amit én adtam át sok évvel később olyanoknak, akik megbecsülik a könyvet. Ám akkor még kedvemre dúskáltam Arisztotelészben, Platónban, Plautusban és Terentiusban, Vergiliusban és Horatiusban. Éjszakákon át olvastam Chapman fordításában Homéroszt, és Ovidius hatalmas *Metamorphoses*-él, amelyet Golding adott vissza elragadó művészettel. Aztán ott volt Shakespeare, akit természetesen imádtam, és a nagyon mulatságos angol regények sokasága, a *Tristram Shandy*, a *Tom Jones*, a *Robinson Crusoe*.

Mindet elolvastam. Olvastam, mikor még azt se tudtam, hogy olvasok. Mindenhová magammal hurcoltam a könyveimet, megráncigáltam a szoknyákat, kabátokat, faggatóztam: „Ez mit jelent?”, sőt, még meg is kértem a nagybácsikat, nagynéniket, unokatestvéreket és rabszolgákat, hogy olvassanak föl izgalmas részeket.

Ha éppen nem olvastam, az idősebb fiúk – fehérek és feketék – társaságában kockáztattam a nyakamat: szőrén ültük meg a lovat, kígyóra vadásztunk az ingoványban, felmásztunk a mocsári tölgyekre és ciprusokra, hogy lássuk, támadnak-e délről a kalózok. Két és fél évesen eltévedtem a mocsárban egy vihar idején. Azt sose fogom elfelejteni, noha majd' meghaltam. És miután megtaláltak, attól fogva nem féltem a villámtól. Csepp agyamat majdnem kisütötte a mennykő és az égzengés azon az éjszakán. Sikoltoztam, jajgattam, de nem történt semmi. A villámlás-mennydörgés elvonult; nem haltam meg; és reggel könnyekben úszó anyám oldalán költöttem el az asztalnál a reggelit.

A lényeg az, hogy tanultam én mindenkitől, és bőven volt mit tanulni.

Életem első három évének legfontosabb tanítója anyám kocsisa volt, egy Octavius nevű, szabad színes ember, aki ötszörösen is az első Mayfairektől és különböző fekete ágyasaiktól származtathatta magát. Összesen tizennyolc, ha lehetett, és a legmulatságosabb lakója volt az ültetvénynek. Cseppet sem félt boszorkányos erőmtől. Ő figyelmeztetett, hogy titkoljam mások elől, és megtanított a használatára.

Tőle tanultam például, hogyan férkőzzek be a mások gondolataiba, akkor is, ha el akarnak zárkózni előlem, és hogyan sugalmazzak nekik dolgokat, amelyeket kivétel nélkül minden esetben teljesítettek is; miként kényszerítsem rá akaratomat a másik emberre, nehezen megfogható

szavakkal és taglejtésekkel; ő tanított meg igézni, amivel meg lehet változtatni a magunk és a mások szemében a környezetet. Elsajátítottam számos parázna fortélyt is, mert a legtöbb gyerekhez hasonlóan bennem is tombolt három-négy éves koromban a bujaság, és olyan dolgokkal kísérleteztem, amelyek tizenkét évesen pirulni késztettek – legalábbis egy-két évig.

De térjünk vissza a boszorkányokhoz, és ahhoz, miként szereztek tudomást rólam.

Marie Claudette nagyanyám mindig a családi körben időzött. Kiült a kertbe, és fekete hangászokból álló, apró zenekarral muzsikáltatott magának. Volt két jó hegedűse, mindkettő rabszolga; többen dudáltak, ahogy mi mondtuk, bár tulajdonképpen fából faragott csőrfuvola volt a hangszerük. Az egyik zenész házilag gyártott nagybőgőn játszott, a másik egyszerre két dobot cirógatott puha ujjakkal. A dalokat Marie Claudette tanította be nekik, és hamarosan azt is megtudtam tőle, hogy számos dallam Skóciából származik.

Egyre jobban megdelejezett a nagyanyám. A zenebonát nem kedveltem, de rájöttem, hogy ha fel tudom hízelegni magamat a karjaiba, akkor gyöngéd szeretetben lesz részem, és olyan érdekes dolgokat hallok, mint amilyenekről a könyvtárban olvastam.

Fenséges, kék szemű, fehér hajú asszony volt, és festői látványt nyújtott, ahogy elnyúlt a cifra vánkosokkal megrakott, fonott szófán, a szellőben fodrozódó baldachin alatt. Néha énekelgetett magának gael nyelven, máskor Lasherre mondott cifra átkokat.

Tudniillik az történt, hogy Lasher ráunt Marie Claudette-re! Átment szolgálni Marguerite-hez, vagy, az újszülött Katherine körül lebzselt. Marie Claudette számára csupán nagy néha volt egy csókja vagy egy-két verses szava.

Pár naponta elébe járult, és bocsánatáért esdekelt, amiért Marguerite-et halmozza el figyelmével, de, mondta nagyon tiszta, szép hangon, amelyet én is hallottam, Marguerite nem tűri, hogy másképp legyen. Mikor csókokkal udvarolt Marie Claudette-nek, hol szalonkábatot és pantallót viselt, ami újdonságnak számított akkoriban, hiszen alig néhány évtized választott el minket a háromszögletű kalaptól és a térdnadrágtól; hol pedig parasztosabb külsővel jött, otrombán szabott, cserzetlen bőrgúnyában, de minden esetben barna volt a haja meg a szeme, és maga volt a szépség.

És nicsak, ki az a fürtös hajú mosolygó, aki fölpattan a nagymama ölébe?

– Grandmère, árulja el, miért olyan szomorú? Mondjon el mindent!

– Látod az embert, aki hozzám jár? – kérdezte.

– Természetesen – válaszoltam –, de mindenki arra int, hogy tagadjam le ön előtt, bár hogy miért, fel nem foghatom, mert úgy tűnik, az ember szereti, ha látják, sőt még a rabszolgákat is ijesztgeti váratlan jelenéseivel, amire véleményem szerint nincs más oka, mint a hiúság.

Marie Claudette abban a pillanatban belém szeretett. Helyeslő mosollyal nyugtázta megfigyeléseimet. Azt is mondta, hogy még sose látott kétéves gyereket, aki ilyen okos lett volna. Két és fél éves voltam, de nem bajlódtam azzal, hogy erre figyelmeztessem. Egy-két nappal az után, hogy első komoly beszélgetésünket folytattuk „az emberről”, nagyanyám kezdett beavatni a dolgokba.

Mindent elmesélt Saint-Domingue-i régi otthonáról, amely, mint mondta, máig hiányzik neki, a szigeteken dívó vudu varázslatokról és ördögimádásról és arról, miként sajátította el a rabszolgák összes trükkjét a saját hasznára.

– Nagy boszorkány vagyok – mondta –, jóval nagyobb, mint anyád valaha lesz, mert Marguerite kissé bolond, és mindenen csak nevet. Ami meg a pici Katherine-t illeti, ugyan ki mondhat biztosat róla? Valami azt súgja, hogy bölcsen teszed, ha vigyázol rá. Jómagam kevés dolgon nevetek.

Mindennap felkapaszkodtam az ölébe, és kérdezgetni kezdtem. A borzalmas kis zenekar egyfolytában muzsikált; Marie Claudette sose szólt rájuk, hogy hagyják abba. Hamarosan számítani kezdett a jelenlétemre, és ha elmaradtam, Octaviust küldte értem, hogy keressen meg, mosdasson ki és szállítson le. Én örültem, bár időnként olyannak találtam a muzsikát, mintha macskák marakodnának. Egyszer megkérdeztem nagyanyámtól, hogy nem akarna inkább madárfüttyöt hallgatni, de ő megrázta a fejét, és azt felelte, ilyen aláfestéssel jobban tud gondolkozni.

A csörömpöléssel kísért mesékben egyre több lett a színes, titkos és erőszakos elem.

Nagyanyám addig mesélt, míg meg nem halt. Az utolsó napokban a szobájába hozatta a zenekart, és míg ők hangicsáltak, mi a párnán összebújva pusmogtunk.

Elmondta, miként idézte föl „tévedésből” Lasher szellemet Suzanne, a donnelaith-i javasasszony, akit aztán megégettek; miként vitték el Suzanne lányát, Deborah-t amszterdami boszorkánymesterek; miként követte Lasher a gyönyörű Deborah-t, miként udvarolt neki, tette gazdaggá és hatalmassá, csak azért, hogy Deborah szörnyű halált haljon egy francia kisvárosban, ahol ugyanúgy máglyára akarták vetni, mint az anyját. Utána következett Charlotte, Deborah lánya, aki az egyik amszterdami boszorkánymestertől fogant, a legerősebb az első három között, aki addig nem látott mértékben használta Lasher szellemet, hogy gazdagságra, befolyásra és korlátlan hatalomra tegyen szert általa.

Charlotte foganta – a tulajdon apjától, Petyr van Abeltől, az egyik vakmerő és titokzatos amszterdami varázslótól, aki önszántából követte a boszorkányt az Újvilágba, hogy óvja a szellemekkel való közösködés gonoszságaitól – Jeanne Louise-t és ikertestvérét, Petert; Jeanne Louise-tól és Petertől született Angélique, Marie Claudette anyja.

Aranyat, ékkövet, pénzt, minden elképzelhető fényűzést megszerzett a család. Még a Saint-Domingue-i rabszolgalázadás sem foszthatta meg mérhetetlen vagyonától, amelynek csupán töredéke származik a földművelésből, a nagyobb része biztos helyeken van elrejtve.

– Anyád azt se tudja, mije van – szólt Marie Claudette –, és minél többet gondolkozom rajta, annál fontosabbnak vélem, hogy neked elmondjam.

Természetesen kaptam a lehetőségen. Minden hatalmunk és gazdagságunk, mondta Grandmère, ennek a Lasher nevű szellemnek a mesterkedéseiből származik; Lasher megöli, akit a boszorkány halálra, megőrjíti, akit őrültségre ítél; feltárja a boszorkánynak a mások féltve őrzött titkait, sőt varázserejével még aranyat és kincseket is hoz neki, bár ehhez a szállításhoz sok energiára van szüksége.

Szerelmes természetű szellem, mondta nagyanyám, de némi fortély kell az irányításához. Csak nézzem meg, hogy cserbenhagyta őt, és örökké Katherine bölcsőjénél lebzsel!

– Ez azért van, mert Katherine nem látja – magyaráztam. – Ezért iparkodik. Nem adja fel a próbálkozást. Pedig úgyis hiába.

– Ah, hát így van? Hihetetlen! Hogy az én unokám ne lássa!

– Győződjön meg róla ön is. A csecsemő szeme nem mozog. Nem látja a kreatúrát, még akkor se, ha legerősebb formájában jön hozzá, amelyet akárki láthat és megérinthet.

– Ah, tehát tudod, hogy ezt teszi?

– Hallom a lépéseit a lépcsőn – mondtam. – Ismerem a fortélyait. Képes párából összetömörülni, aztán egy meleg széllökéssel eltűnik.

– Nagyon jó megfigyelő vagy – dicsért nagyanyám –, és én szeretlek. Repeső szívvel válaszoltam, hogy én is szeretem, mint ahogy ez volt az igazság. Nagyon drága volt nekem. Továbbá arra is rájöttem, míg az ölében üldögéltem, hogy általában sokkal szebbnek találom az öregeket a fiataloknál.

Életem végéig így voltam vele. Természetesen szeretem a fiatalokat is, főleg, ha olyan vígak és bátrak, mint az én Stellám, vagy az én Mary Bethem. Hanem a középkorúakat, azokat ki nem állhatom.

Engedje leszögeznem, Michael, hogy maga kivétel. Ne, ne szóljon! Ne törje meg a révületet! Nem fogom mondani, hogy a szíve mélyén gyermek, de akkor is van magában valami gyermeki hit és jóság, ami egyszerre izgató és bosszantó. Maga kihívás nekem, ír létére tudja, hogy számos természetfölötti dolog lehetséges, csak nem törődik velük. Nyugodtan értekezik tovább ászokfákról, gerendáról, habarcsról!

No de elég. Most minden magán múlik. Engedelmével visszatérek Marie Claudette-hez és a különös dolgokhoz, amelyeket családi kísértetünkről mondott.

– Kétféle hangja van – magyarázta –, egy olyan, amit csak a fejedben hallasz, és egy olyan, amelyet nemcsak te, de bárki meghallhat, ha van füle a hallásra. Sőt, néha olyan erősen, tisztán beszél, amit mindenki érzékel, ám ez ritkaság, mert az ilyen hang elnyüvi. És honnan szerzi hozzá az erejét? Tőlünk, tőlem, anyádtól és talán már tőled is, mert láttam a közelemben, amikor nálam voltál, és láttam, hogy nézed.

Ami a belső hangot illeti, azzal bármikor képes megőrjíteni, amint számos ellenséggel megtette, kivéve természetesen, ha föl vagy vértezve ellene.

– Ön mivel vértezi föl magát? – kérdeztem.

– Nem találod ki? – kérdezte. – Hadd lássam, milyen okos vagy! Velem együtt látod, ami azt jelenti, hogy megjelenik, ugye? Egybegyűjti minden erejét, és összeáll, néhány becses pillanatra olyan lesz, akár egy ember. Aztán kimerül és eltűnik. Mit gondolsz, miért ad magából olyan sokat nekem, ahelyett, hogy csak a fejemben suttogná: „Szegény anyókám, sohasem felejtelek el?”

– Hogy lássák – vontam meg a vállamat. – Hiú.

– Ó, igen! – nevetgélt nagyanyám kajánul. – És nem! Nagyon egyszerű oka van annak, hogy alakot kell öltenie, ha hozzám akar jönni! Én éjjel-nappal körülveszem magamat muzsikával, azon pedig csupán akkor juthat át, ha görcsös erőfeszítéssel összpontosít az emberi alakra és hangra! El kell fojtania a ritmust, amely megigézi, és eltereli a figyelmét.

Szereti a zenét, csakhogy a zenének hatalma van fölötte, úgy, mint a mesékben, ahol megszelídülnek a muzsikától a vadállatok. És amíg muzsikáltatok magamnak, a szellem nem mérgezheti elmémet, hanem hozzám kell járulnia, és meg kell ütögetnie a vállamat.

Emlékszem, akkor rajtam volt a sor, hogy kajánul nevetgéljek. A szellem bizonyos értelemben olyan volt, mint én. Nekem is meg kellett tanulnom, hogy akkor is csak Marie Claudette meséire figyeljek, amikor képtelenségnek látszott a zenéléstől. Ám Lashernél az összpontosítás egyenlő volt a létezéssel. Amikor a szellemek álmodnak, nem ismerik önmagukat.

Még sokáig fejtegethetném a témát, csakhogy túl sok mondanivalóm van, és most olyan... fáradt vagyok.

Hadd folytassam. Hol is tartottam? Ó, igen, Marie Claudette fölvilágosított, minő hatalma van a zenének a fajzat fölött, és nagyanya mellett azért szól egyfolytában a zene, hogy a szellem kénytelen legyen emberi alakban udvarolni, amivel egyébként nem fárasztaná magát.

– Ő tudja ezt? – kérdeztem.

– Igen és nem – válaszolta nagyanyám. – Könyörög, hogy hallgattassam el a zenebonát, mire én sírva felelem, hogy nem tehetem; akkor ő elébem járul, kezemet csókolja, és én láthatom. Igazad van, valóban hiú. Mindegyre megmutatkozik, csak hogy ellenőrizze, nem kószáltam-e el a birodalmából, de már nem szeret, és nem törődik velem. A szívében fönntart nekem egy helyet, ám ez semmi.

– Tehát van szíve? – kérdeztem.

– Ó , bizony, szeret ő valamennyiünket, főleg a nagy boszorkányokat, mert mi ébresztettük rá önmagára, és igen sokat segítettünk hatalma gyarapításában.

– Értem – mondtam. – És akkor mi van, ha ön már nem kívánja a jelenlétét, ha...

– Cssss! – pisszegett le Marie Claudette. – Ilyet sose mondj! Még trombitaharsogásban, harangzúgásban se!

– Rendben van – válaszoltam. Nekem már akkor se kellett kétszer mondani semmit. Nem hoztam szóba többé a témát. – De azt elárulhatja, hogy mi ez?

– Ördög – felelte Marie Claudette. – Hatalmas ördög.

– Hát ezt nem hiszem – vitatkoztam.

– Ezt meg miért mondod? – csodálkozott nagyanyám. – Ki más szolgálná a boszorkányt, mint az ördög?

Élőadtam mindent, amit az ördögről összeszedtem, imákból, zsoltárokból, szentmisén, fürge eszű rabszolgáinktól.

– Az ördög egyszerűen csak rossz – vontam le a következtetést –, és rosszul bánik mindenkivel, aki bízik benne. Ez a dolog viszont úgy szeret minket, mint a medve a mézet.

Ezzel nagyanyám is egyetértett; mindazonáltal, mondta, Lasher abban igenis olyan, mint az ördög, hogy nem hajlandó engedelmeskedni Isten törvényeinek, mert mindenképpen testté és emberré akar lenni.

– Miért? – kérdeztem. – Hát nem sokkal erősebb így? Miért akarna sárgalázat vagy merevgörcsöt?

Nagyanyám szívből kacagott.

– Azért akar testté lenni, hogy érezhesse, amit a test érez, láthassa, amit az emberek látnak, hallhassa, amit hallanak, és ne egy álomból kelljen összegyúrogatnia magát az örökkévalóságig, folyton a szétszóródástól félve. Azért akar testté lenni, hogy igazi lehessen, földi lény a földi világban, és dacolhasson Istennel, aki nem adott testet neki.

– Hmm, hát nagyon úgy hangzik, hogy túlértékeli az élményt – mondtam, ha nem is így, de azokkal a szavakkal, amelyeket egy hároméves fiú választhat, mert az én időmben a vidéki gyerekek már ennyi idős korukra is eleget láttak a halálból és a szenvedésből.

Marie Claudette ismét kacagott, és azt felelte, hogy a szellem meg fogja kapni, amit akar, és azért fürdet minket tejben-vajban, mert a céljait szolgáljuk.

– Erőt akar, mi pedig jelenléte minden órájában és percében erőt adunk neki; és arra az egyetlen célra tör, hogy szülessen egy olyan erős boszorkány, aki egyszer s mindenkorra megtestesíti.

– Nos, az nem az én Katherine húgocskám lesz – állapítottam meg. Marie Claudette mosolyogva bólintott.

– Attól félek, igazad van, de az erő jön és megy. Benned megvan. A bátyádnak egy csepp sem jutott.

– Ebben ne legyen olyan biztos – ellenkeztem. – Rémy csak ijedősebb. Látta a szellemet, aki csúnya pofákat vágott rá, hogy Rémy menjen el Katherine bölcsőjétől. Nekem nem kell pofákat vágni, de nem is menekülök előle. Annál pedig több eszem van, hogy felborítsam Katherine bölcsőjét. De mondja csak, miként testesítheti meg a boszorkány Lashert? Még anya mellett is legföljebb két-három percig látszik tömörnek. Mi a szándéka?

– Nem tudom – felelte nagyanyám. – Csakugyan nem ismerem a titkot. Egyvalamit azonban elmondanék neked most, amíg szól a zene, úgyhogy jól figyelj! Még gondolatban sem fogalmaztam meg magamnak, de neked most átadom. Mihelyt megkapja, amit akar, elpusztítja az egész családot.

– Miért? – kérdeztem.

– Nem tudom – ismételte nagyanyám rendkívül komolyan –, csak félek tőle, mert a csontjaimban érzem, hogy bár szeret minket, és szüksége van ránk, ugyanakkor gyűlöl is.

Némán töprengtem a hallottakon.

– Ő, meglehet, még nem tudja ezt – folytatta Marie Claudette –, vagy csak nem akarja, hogy tudjam. Minél többet töröm a fejemet, annál inkább arra kell gondolnom, nem te küldettél-e, hogy átadhassam neked azt, amit arra a bölcsőben fekvő kisdedre kellene testálnom? Marguerite bizonyosan nem hallgat rám, azt képzeli, ő a világ úrnője. Én pedig a poklokat félem vénségemben, és egy hároméves angyal társaságára vágyom.

– Szóval test, a dolog testté akar lenni – unszoltam nagyanyámat, mert emlékszem, egészen elbűvölt azzal, hogy angyalnak nevezett, ami nekem borzasztóan tetszett, és azt szerettem volna, ha tovább dicsérné bájaimat, ennek ellenére visszatértem a gonoszhoz. – Miként lehetne testté? Emberi testté? Újra megszületik, vagy belebújik egy holttetembe, vagy...

– Nem – válaszolta Marie Claudette. – Azt mondja, ismeri végzetét. Azt mondja, magában hordozza az eljövendő vázlatát; egy napon egy boszorkány és egy férfi megteremti a varázstojást, amelyben az ő alakja rejlik; abban jön el ismét, nem űzheti ki a gyermeki lélek, és akkor majd megérti az egész világ.

Hmm, még hogy az egész világ, gondoltam.

– Azt mondta: „ismét.” Úgy érti, hogy ez a valami volt már test?

– Olyasvalami volt, ami nem azonos a mostani mivoltával, de hogy mi, azt nem tudhatom pontosan. Szerintem bukott lény, amelyet arra ítéltek, hogy értelemmel megátkozottan, páraszerű alakban viselje el a magányt. Ő pedig meg akarja törni az átkot. Belőlünk akar egy erős boszorkányt, aki az lehet neki, mint Krisztusnak a Boldogságos Szűz: a megtestesülés edénye.

– Akkor sem ördög – jelentettem ki némi fontolgatás után.

– Ezt meg miért mondod? – kérdezte nagyanyám, mintha eddig nem is erről beszélgettünk volna.

– Mert az ördögnek fontosabb dolgai vannak, már ha létezik egyáltalán, és a létezésében egyáltalán nem vagyok biztos.

– Ezt honnan veszed, hogy nincs ördög?

– Rousseau-tól – válaszoltam –, akinek bölcselme szerint a legnagyobb gonosz az ember.

– Hát – mondta Marie Claudette –, azért még olvasgass egy kicsit, mielőtt elhatároznád magadat.

Akkor nem is beszélgettünk tovább.

Ám mielőtt nagyanyám meghalt – ami hamarosan bekövetkezett –, még sok mindent elmondott erről a szellemről. Többnyire a félelem által öl. Ember alakjában ráijeszt éjszaka a kocsisokra, lovasokra, amitől azok letérnek az útról, bele az ingoványba; néha még a lovakat is képes halálra rémíteni, nemcsak az embereket, ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy anyagi természetű.

El lehet küldeni, hogy kövessen férfiakat vagy asszonyokat, majd pedig számoljon be tevékenységükről a maga gyerekes módján, ámde vigyázatosság szükségeltetik sajátos kifejezéseinek értelmezéséhez.

Lopni természetesen tud, jobbára apróságokat, bár időnként derekas mennyiségű bankjegyet is képes eltulajdonítani. Kis időkre bele tud bújni az emberekbe, amikor is azoknak a szemével lát, kezével érez, ám ez sohasem tart sokáig. Az erőfeszítés kifárasztja és megkínozza, ezért előfordul, hogy puszta haragból és irigységből végez azokkal, akiket megszállt. Ezért nagyon meg kell gondolni, mielőtt segítséget nyújtanánk neki hasonló trükkökhöz, mert az ártatlan test akár el is pusztulhat a használat után.

Ez történt Marie Claudette egyik unokaöccsével, mielőtt nagyanyám megtanulta, hogyan parancsoljon a dolognak, miként szorítsa engedelmességre vagy koplaltassa hallgatással, szemének eltakarásával, mimelve, hogy nem hallja Lashert.

– Olykor-olykor nem is olyan nehéz meggyötörni – mondta. – Érez, felejt és sír. Nem irigylem.

– Én se – feleltem.

– Sohase gúnyold. Azért meggyűlöl. Fordítsd el a tekintetedet, ha meglátod.

Meg még mit nem, gondoltam, de ezt megtartottam magamnak.

Kint voltam a mocsárban Octaviusszal. Megszöktünk egy kis nomadizálásra, mint Robinson Crusoe. Lehorgonyoztuk lapos fenekű kis csónakunkat, tábort ütöttünk, Octavius fáért ment, én megpróbáltam tüzet gyújtani abból, amink volt, de nem jártam sikerrel.

Lángok csaptak ki a kezemben tartott gyújtósból. Fölnéztem, és ki áll ott, ha nem az én szeretett nagyanyám, Marie Claudette, csak még a szokottnál is ragyogóbb és egészségesebb; öregségében sose volt ilyen kerek, rózsás arca, gyönyörű, édes szája. Fölemelt, megcsókolt, letett és elment. Csak így. A kis farakás pedig lánggal égett.

Tudtam, mi volt ez. Búcsú. Nagyanya meghalt. Követeltem, hogy azonnal menjünk vissza Riverbendbe. Ahogy közeledtünk a házhoz, egyszer csak beleértünk a viharba, és, legalábbis utunk végén, rohanva kellett menekülnünk az eső elől, miközben a vad szél levelekkel, hulladékkal, sőt, szúrós kavicsokkal bombázott a kapuig, ahol az előrohanó rabszolgák betakartak pokrócokkal.

Marie Claudette valóban meghalt, és amikor zokogva közöltem anyámmal, honnan tudtam, akkor azt hiszem, életében először Marguerite csakugyan meglátott. Nem mintha nem nyalt-falt volna, ám abban a percben nem úgy szólt hozzám, mint egy kutyához vagy egy gyermekhez, hanem mint egy emberhez.

– Láttad, és ő megcsókolt – mondta.

Majd még ott a betegszobában, ahol a szél csapkodta a zsalugátereket, a zokogok és a rémült pap jelenlétében feltűnt anyám mögött az átkozott gonosz lélek; tekintetünk találkozott; ő fitogtatott könnyektől fátyolos, esdeklő szemmel nézett rám, aztán persze eltűnt.

Így fog végződni az én mesém is, nem gondolja? Maga majd kimondja a végszavakat: „Aztán Julien eltűnt.” És hol leszek akkor én? Hová megyek? Az égben voltam, amikor szólított, vagy a pokolban? Olyan fáradt vagyok, hogy már nem is érdekel, és talán ez a szerencsém.

De hogy visszatérjünk ahhoz a régi, lármás pillanathoz, amikor a szél befújta a záport a szobába, ahol nagyanyám kicsin és kellemdúsan feküdt az ágyon a csipkék szépséges tengerében, sovány, sötét hajú anyám mereven bámult rám, mögötte szemrevaló férfi alakját öltötte a gonosz lélek, és a pöttöm Katherine a bölcsőjében sírt – akkor kezdődött, anyám társaként, az én igazi életem.

Miután megvolt a temetés a plébániai temetőben – nekünk, katolikusoknak nem voltak temetőink a birtokainkon, kizárólag szentelt földbe temetkeztünk –, anyám megőrült. Én voltam az egyetlen, aki látta.

Félig se jártunk még a temetőből jövet a lépcsőn, amikor sikoltozni kezdett. Én taszigáltam be a szobájába, mielőtt kirohanhatott volna az erkélyre. A szobájában szívrepesztően üvöltözött, így gyászolta az anyját, mindent, amit elmulasztott megtenni és kimondani. Aztán a bánat átcsapott eszelős haragba.

Miért nem akadályozhatja meg ez a szellem a halált? Lasher, Lasher, Lasher! Felkapta ágyáról a pehelypárnákat, föltépte a kelmét, kiszórta belőlük a tollat. Ha még nem látott ilyet, próbálja csak meg, szakítson szét egy párnát. Egyedülálló élmény. Anyám pedig három párnát szaggatott szét. Állt a tollvihar közepén, és visított. Rövid életemben még sose láttam hozzá foghatóan szánalmas és nyomorult jelenséget. Elsírtam magamat a tehetetlenségtől.

Anyám magához szorított, és könyörgött, bocsássam meg, amiért ilyennek mutatkozott. Lefeküdtünk egymás mellé, ő végre-valahára álomba sírta magát. Leszállt az este, amely a gyertyák és az olajlámpák idejében korán befejezte a napot, és az ültetvényen átvette az uralmat a csend.

Éjfél is elmúlhatott, mikor fölébredtem. Nem emlékszem az óra számlapjára, csak az érzésre, hogy tavaszi, sötét éjszaka van. Ki akartam bújni az ágyunkat védő szúnyogháló alól, hogy beszélgessek egy kicsit a holddal és a csillagokkal.

Ahogy felültem, látom, hogy az ágy szélén ül a valami, és felém nyújtja fehér kezét. Nem sikítottam, mert nem volt rá idő; azonnal éreztem az arcomon az ujjait, és jólesett a simogatása. Majd mintha egyetlen becézgető kézzé változott volna körülöttem a levegő; a szertefoszlott dolog láthatatlan szájakkal csókolt, simogatott, és annyi kéjjel töltött el, amennyi ilyen zsenge korban érezhető. Az pedig, mint bizonyosan emlékszik, nem semmi!

Amikor befejezte, és én elnyúltam alvó anyám mellett, ismét testi alakban mutatta magát az ablaknál. A kéjtől kábán és ernyedten kikecmeregtem az ágyból, és odamentem hozzá. A keze után nyúltam, amely úgy csüngött alá, akár egy emberé. Letekintett rám könnyharmatos szemével, aztán közösen félrehúztuk a függönyt, és kimentünk az erkélyre.

Remegni látszott a fényben, háromszor-négyszer is eltűnt, majd feltűnt, mielőtt szertefoszlott volna egy forró léglökésben. Álltam a melegben, és először hallottam a fejemben a hangját, a bizalmas, titkos hangját:

– Megszegtem Deborah-nak tett fogadalmamat.

– Mit fogadtál? – kérdeztem.

– Azt se tudod, ki volt Deborah, te nyomorult hús-vér gyermek! Nevetségesen hisztérikus szavalatba csapott, amelyet mintha a könyvtár legvacakabb kecskerímeiből lopkodott volna össze. Akkor már majdnem négyéves voltam, és bár a költészetet még csak a dalokon át ismertem, már tudtam, mikor dagályos valami. Erre is megtanított a rabszolgák kaján kuncogása. Felismertem a nagyképűséget.

– Tudom, ki volt Deborah – közöltem, és felmondtam Deborah történetét, amit Marie Claudette-től hallottam: miként emelkedett magasra, majd miként vádolták boszorkánysággal.

– Elárulta a férje és a fiai, úgy bizony, és még őelőttük az apja. Vaj igen, az apja! Én pedig bosszút álltam rajta – mondta. – Bosszút álltam azért, amit ő és a pereputtya művelt Deborah-val és velem!

A hang elcsuklott. Hároméves apró mivoltomban is éreztem, hogy újabb hosszas klapanciákra van kilátásom, ám ő az utolsó pillanatban meggondolta magát.

– Érted, mit mondok? – kérdezte. – Megfogadtam Deborah-nak, hogy sohasem mosolygok fiúgyermekre, sohasem kedvezek a nővel szemben a férfinak.

– Igen, tudom – feleltem. – Ómama is elmesélte, hogy Deborah rózsabokorban jött a világra a Felföldön, a májusi devernyázás alatt nemzette valószínűleg maga a földesúr, aki a kisujját se mozdította, hogy megmentse a máglyahaláltól Deborah anyját, Suzanne-t, a mit sem értő, szegény boszorkányt.

– Vaj igen – felelte Lasher. – Így volt! Így volt! Szegény Suzanne-om, aki úgy idézett föl a mélységből, mint a gyermek, aki mit sem sejtve emeli ki a mély tóból a kígyót. Szótagokat fűzött füzérbe, úgy kiáltotta nevemet, és én meghallottam.

Valóban a földesúr, a Donnelaith-klán feje volt az, aki teherbe ejtette, majd pedig vacogott félelmében, mikor Suzanne-t égették! Donnelaith! Látod azt a szót? Le tudod írni betűkkel? Menj oda, és lássad düledékeit a kastélynak, amelyet én rontottam le! Lássad sírjait a klán végsarjainak, akik eltöröltettek a földnek színéről addig, amíg...

– Amíg?

Nem mondott semmit. Újra cirógatni kezdett, miközben én gondolkoztam.

– Hát te? – kérdeztem. – Hím vagy, nőstény, vagy semleges?

– Nem tudod? – kérdezett vissza.

– Nem firtatnám, ha tudnám.

– Hím! – mondta. – Hím, hím, hím!

Alig bírtam megállni, hogy pukkadozni ne kezdjek ezen a fennhéjázáson.

Amikor meguntam a nyálas-falast, és elfordultam tőle, anyám, aki az ajtóból figyelt bennünket, magához rántott, és azt mondta Lashernek:

– Nem szabad bántanod! Csak egy kisfiú, aki a légynek sem árt! Azt hiszem, a szellem a gondolatok között súgta meg a választ, mert anyám elcsendesedett. Annyit tudtam bizonyosan, hogy Lasher ezután eltávozott.

Reggel rögtön mentem a gyerekszobába, amelyet még mindig megosztottam Rémyvel, Katherine-nel, és néhány jóságos unokatestvéremmel, akikre nem is érdemes emlékezni. Nem tudtam valami jól írni. Ehhez meg kell értenie, hogy akkoriban sok ember tudott olvasni, de nem tudott írni. Egészen általános jelenség volt.

Elolvastam bármit, nyelvem folyékonyán pergette angolul és latinul az olyan szavakat, mint a transzfiguráció, de csak nemrég kezdtem ügyesebben és gyorsabban formálni a betűket, és alaposan megizzadtam, mire sikerült papírra vetnem, amit a gonosz lélek mondott, ám a végén csak meglett, miután föltettem az „ezt hogy kell írni?” kérdést mindenkinek, aki történetesen keresztülment a szobán. Ha tudni akarja, ezek a szavak máig bele vannak vésve a kézzel ácsolt, kis ciprusfa asztalba, amit maga, Michael, meg is érintett egyszer, amikor a gerendákat javította a padlás túlsó végében.

„Addig, amíg...” Ezeket a vészjósló szavakat mondta a gonosz lélek.

Akkor határoztam el, hogy megtanulok írni, és féléven belül meg is tanultam, bár a kézírásom csak tizenkét éves koromra csiszolódott ki. Első betűim sután dülöngéltek.

Elmondtam anyámnak mindent, amit a gonosz lélektől hallottam. Ő megrémült.

– Ismeri a gondolatainkat! – súgta.

– Hiszen azok nem is titkok – mondtam. – De ha azok, akkor muzsikáljunk, mikor megbeszéljük őket.

– Hogy érted ezt?

– Hát nagyanyám nem mondta?

Nem, vallotta be, nem mondta, így tehát én meséltem el. Mire Marguerite ugyanolyan eszelősen kezdett hahotázni, ahogy az este sírt; tapsikolt, sőt, a padlóra csüccsent, és azon nyomban küldetett a zenészekért, akik az anyjának muzsikáltak.

Majd a ribillió leple alatt, ami pont úgy hangzott, mintha részeg cigányok folytatnának vérre menő zenei vitát a mocsárlakó franciákkal, elmondtam anyámnak mindent, amit Marie Claudette-től hallottam.

Ezenközben a szellem is megjelent a szobában a banda mögött, ahol emberi alakját csak mi láthattuk, és eszeveszett táncra perdült. Befejezésül előre-hátra himbálta magát, majd eltűnt. De még mindig érződött a szobában a jelenléte, amely a muzsika jellegzetes, ismétlődő afrikai ritmusára lüktetett.

Ezzel a zenével álcáztuk a beszélgetésünket.

Marguerite-et nem érdekelte „a régi história”. Sose hallotta a Donnelaith szót. Nem nagyon emlékezett Suzanne-ra. Örült, amiért feljegyeztem. Mondta, hogy majd ad történeti könyveket.

Neki, magyarázta, a varázslás a szenvedélye, de az anyja sose méltányolta a tehetségét. Marguerite már zsenge korában összebarátkozott a New Orleans-i nagy hatalmú vuduboszorkányokkal. Tőlük tanult, nekik köszönheti, ha ma ért a gyógyításhoz, bájoláshoz, rontáshoz, és mindebben Lasher az ő rabszolgája, rajongója, szeretője.

Itt kezdődött el a párbeszédünk, amelynek csak anyám halálával lett vége. Tartózkodás nélkül feltárt előttem mindent, amit tudott, mint ahogy én is megajándékoztam a tudásommal. Végre annyira közel kerültem hozzá, amennyire egy anyához kell.

Ám hamarosan be kellett látnom, hogy anyám bolond, vagy kíméletesebben szólva monomániás, mert semmi sem érdekelte, ami kívül esett mágikus kísérletein. Feltétlen meggyőződéssel hitte, hogy Lasher az ördög, ha mást mond, az csakis hazugság lehet; ennélfogva én is csak annyit árultam el az igazságból, hogy a szellem elől el lehet rejtőzni a zenébe. Szenvedélyesen kutatott a mocsárban varázserejű növények után, elképesztő gyógymódokról diskurált a fekete öregasszonyokkal, dolgokat próbált átváltoztatni vegyszerekkel és telekinézissel.

Akkor persze még nem használtuk azt a szót, nem is ismertük. Anyám bizonyos volt Lasher szerelmében. Megszülte a lánygyermeket, és vállalkozott volna egy második, erősebb lányra is, amennyiben a szellem ezt kívánja. Ám az idő múlásával egyre kevésbé érdekelték a férfiak, egyre jobban rákapott a gonosz lélek ölelésére, és általában egyre bomlottabb lett.

Közben én gyorsan növekedtem, és mint ahogy csoda voltam háromévesen, ugyanolyan csoda számba mentem minden korban. Folytattam az olvasást, a kalandozást és a közösködést a démonnal.

A rabszolgák már tudták, hogy én parancsolok Lashernek. Hozzám fordultak segítségért, nekem könyörögtek betegségükben, hogy gyógyítsam meg őket. Már én voltam a rejtelmek forrása, nem az anyám.

Most választás előtt állok, Michael. Vagy elmesélek mindent arról, hogy mit és hogyan tanultunk meg, én és Marguerite; vagy átugrok a legfontosabb dolgokra. Kössünk kompromisszumot: röviden összefoglalom kísérleteinket.

De mielőtt ezt tenném, hadd mondjam el, hogy felserdült Katherine húgom, aki épp oly ártatlan volt, mint amilyen gyönyörű, mert nem találtatott benne egy szemernyi kétszínűség. Védelmező imádattal vettem körül e virágszálat, annál inkább, mert tudtam, mennyire kedvére van a gonosz léleknek, ha oltalmazom Katherine-t. De magamtól is nagyon szerettem a húgomat, és rájöttem, hogy látja „az embert”, de fél tőle. Visszariasztotta minden, ami természetellenes vagy természetfölötti volt. Anyánktól rettegett, megjegyzem, okkal.

Marguerite egyre vakmerőbben kísérletezett. Ha birtokunkon halva született egy gyermek, arra ő bejelentette az igényét. A rabszolgák igyekeztek eldugni előle az ilyen kisdedeket, különben e szegénykék anyám laboratóriumi üvegeiben kötöttek ki. Az egyik legélesebb emlékem ebből az időből, ahogy Marguerite, kezében batyuval, beviharzik a házba, rámvillantja mámoros mosolyát, visszahajtja a vásznat, megmutatja a pöttöm fekete holtat, betakarja, majd ujjongva bezárkózik a dolgozószobájába.

A szellem nagyon figyelmes volt. Naponta aranypénzeket dugott a zsebembe. Figyelmeztetett, ha valamelyik unokatestvérem rosszat forralt, őrködött a szobám előtt, és egyszer leütött egy szökött rabszolgát, aki el akarta lopni néhány ékszeremet.

Ha egyedül voltam, gyakran odajött hozzám, cirógatott, és olyan kéjes gyönyörökkel ajándékozott meg, amelyeket senki mással nem élhettem át.

Ugyanilyen hűséggel hódolt Marguerite-nek, miközben kitartóan próbálta levenni a lábáról Katherine-t a hízelgéseivel, de nála semmire sem jutott.

A húgom meg volt győződve róla, hogy halálos bűn az a gonosz kéj, amellyel sötét éjszaka kínálgatják. Úgy vélem, ő lehetett az első boszorkány, aki komolyan hitt ebben, bár azt igazán nem tudom, mitől eresztett benne ily erős gyökereket a katolikus felfogás, méghozzá előbb, mintsem a gonosz lélek elragadhatta volna buja álmokba. Ha hisz Istenben, akkor nyugodtan mondhatja, hogy Isten védelmezte a húgomat. Részemről kételkedem benne.

No szóval, anyám és én hamarosan meguntuk nagyanyám rettenetes malacbandáját, és fogadtunk egy zongoristát meg egy hegedűst. A szellem ezt ugyanolyan elbűvölt örömmel fogadta, mint a kakofón együttest. Megjelent a szobában, gyönyörű férfi képében, amit boldogan fitogtatott.

Ám hamarosan észrevette, hogy zene közben pusmogunk egymással, amit ő nem hall, ezért nem tudhatja, mit gondolunk vagy tervezünk, és ettől szörnyű haragra gerjedt. Hangosabb zene kellett a kirekesztéséhez, tehát visszahozattuk a korábbi csinnadrattás hangászokat, de akkor már tudtuk, hogy a zene és a ritmus a leghatásosabb. A lárma egymagában nem elég.

Gyöngyéletünk volt, az ültetvény virágzott, pénzünk magától szaporodott a külföldi bankokban, rokonaink hét határba házasodtak, és a Mayfair név egyre fényesebb lett a folyó partján. Királyként uralkodtunk földjeinken. Senki sem bánthatott és háborgathatott minket.

Kilencéves voltam, mikor megkérdeztem a gonosz lélektől:

– Tulajdonképpen mit akarsz tőlünk, anyámtól és tőlem?

– Amit mindnyájatoktól akarok – felelte. – Hogy tegyetek testté! – A bandát utánozva kántálta ezeket a szavakat, ritmusra zörgette a bútorokat, mintha a szoba lenne a dob, míg végül kezemet a fülemre tapasztva könyörögtem kegyelemért.

– Kacaj – mondta. – Kacaj.

– Az mit jelent? – kérdeztem.

– Kacagok rajtad, mert én is tudok olyan zenét csinálni, amitől rázod magad.

Fölnevettem.

– Igazad van – mondtam –, és azért használod ezt a szót, mert nem tudsz kacagni.

– Csak most – duzzogott. – De ha test leszek, majd nevetek ismét.

– Ismét? – kérdeztem.

Nem válaszolt.

Ó , mily tisztán él emlékezetemben ez a perc! Álltam a ház emeleti erkélyén, a fakorlátot simogató banánlevelek takarásában. Kint a folyón hajók úsztak a csatornákon át észak felé, a kikötő irányába. Meleg tavaszi napfényben fürödtek a mezők, lent a gyepen az unokatestvéreim játszottak, úgy negyvenen-ötvenen, egy sem volt idősebb tizenkettőnél; körülöttük hintaszékekben ültek a nénik és a bácsik, legyezték magukat és csevegtek.

Én pedig ott álltam a fajzattal. Fogtam a korlátot, és az arcom valószínűleg nagyon komoly volt a koromhoz képest, annyira próbáltam megérteni ennek a lényegét.

– Mindezt én adtam neked – mondta, mintha jobban olvasna érzéseimben, mint én magam. – A te családod az én családom; elhalmozlak benneteket áldással. Még nem tudod, mit adhat a gazdagság, mert túl fiatal vagy. Majd megérted, hogy herceg vagy egy királyságban. Nincs az a koronás fője Európának, akinek a hatalma a tiedhez lenne fogható.

– Úgy szeretlek – feleltem gépiesen, és egy pillanatig akartam is hinni, mintha egy emberi felnőttet csábítanék.

– Folytatom – mondta. – Védelmezd Katherine-t, amíg megszüli a leánygyermeket. Folytasd a vonalat; Katherine gyönge, erősek jönnek, meg kell történnie.

Gondolkoztam.

– Ez minden, amit tehetek? – kérdeztem.

– Egyelőre – válaszolta. – Ám te nagyon erős vagy, Julien. Rá fogsz ébredni dolgokra, és ha majd látod, amit tenni kell, én gondoskodom rólad.

Ismét gondolkoztam. Elnéztem a pázsiton a boldog sokaságot. Bátyám fölkiáltott értem, hogy jöjjek le; hamarosan kihajóznak a Bayouba. Nem akarok velük tartani?

Akkor megképzett előttem a két kútfő, amely ma is buzog ebben a családban: az egyik a boszorkányoké, akik a szellem révén tesznek szert gazdagságra és előnyökre; a másik a természetes vagy hétköznapi, amely már akkor is hatalmas erővel áradt, és talán a szellem pusztulása sem apaszthatta volna el.

Ismét megfelelt nekem.

– Úgy szállj szembe velem, hogy elpusztítom mindezt! Csak azért élsz, mert Katherine-nek szüksége van rád!

Nem válaszoltam. Bementem, fogtam a naplómat, leballagtam a szalonba, utasítottam a zenészeket, hogy teljes hangerővel játsszanak, majd lejegyeztem gondolataimat.

***

Adottságaink – enyém és anyámé – egyfolytában erősödtek. Gyógyítottunk, mint mondtam, varázsoltunk, elküldtük Lashert, hogy lesse ki azokat, akikről tudni akartuk az igazságot, néha pedig azért, hogy kémlelje ki, milyen pénzügyi változások várhatók.

Augustin leszármazottai elhagyták a földünket. Bevették magukat a Bayou-ba, és megteremtették maguknak a gyönyörű Fontevrault ültetvényt. Egyszer okvetlenül föl kell mennie a folyóparti úton, a Napsütés-hídon túl, és meg kell néznie Fontevrault romjait, mert sok-sok dolog történt ott.

Egyelőre annyit hadd mondjak, hogy Tobiasszal, Augustin legidősebb fiával sohasem békültem ki. Totyogó kisded volt a gyilkosság estéjén, ám irántam érzett gyűlölete megmaradt hatalmasnak, noha családja fényesen boldogult, megtartották a Mayfair nevet, és utódaik összeházasodtak a mi utódainkkal. Ez csak egy volt a számos ág közül a család fáján, ám egyike a legerősebbeknek. Mint tudja, Mona abból ered, hogy magam is összekeveredtem ezzel az ággal.

Hogy visszatérjek hétköznapjainkhoz, Katherine egyre gyönyörűbb lett, Marguerite pedig fakult, mintha lánya elszívná belőle az életerőt, holott szó sem volt ilyesmiről.

Marguerite csak belebolondult a kísérleteibe, amelyekkel életre akarta kelteni a halott csecsemőket. Biztatására Lasher belemerült a holtak húsába, mozgatta tagjaikat, ám sose hozhatta vissza a lelket. Nevetséges volt az egész ötlet.

Anyám azonban egyre mélyebbre ásta magát a mágiába, és engem is vitt magával. Mindenfelől rendeltünk könyveket. A rabszolgák tőlünk kértek orvosságot minden betegségükre. Annyira megerősödtünk, hogy puszta kézrátétellel kúrálni tudtuk a közönségesebb kórokat. Lasher ebben hű szövetségesünk volt, és ha ismert valamilyen kúrát, amely meggyógyíthatta a beteget – például véletlen mérgezés esetén –, akkor elmondta nekünk.

Ha nem a kísérleteimmel bíbelődtem, Katherine-t vittem New Orleansba, színházba, operába, balettet nézni. Végiglátogattuk a jó éttermeket, sétálni vittem, hadd lássa a világot, amit egy nő nem tehetett meg férfikísérő nélkül. Katherine ugyanolyan ártatlan és melegszívű volt, a haja fekete, a termete törékeny, az elméje kissé talán fogyatékos.

Kezdtem látni, hogy beltenyészetünk fölerősít bizonyos hiányosságokat. Most már a rokonok között is odafigyeltem ezekre a jelenségekre, amelyekhez kétségtelenül hozzátartozott egyfajta kedves ügyefogyottság. Ugyancsak sokan bírtak a boszorkányság adományával, sőt néhányan a jegyeivel is: fekete szemölccsel, furcsa alakú anyajeggyel, hatujjúsággal. Elég elterjedt volt a hatodik ujj, amely különböző formákat öltött. Lehetett apró kinövés a kéz élén, a kisujj tövében, lehetett a hüvelykujj mellett, sőt előfordult a kettős hüvelykujj. De akárkin jelentkezett, az okvetlenül szégyenkezett miatta.

Közben elolvastam Skócia történetét, mondhatni a gonosz lélek orra előtt, aki valószínűleg nem vette észre. Ugyanis berendeltem olvasás közben egy hegedűst, és a gyászos melódiától a démon számára megszűnt a

***

lépcsőjén. Az újszülött sírt. Göndör barna hajú, barna bőrű csöppség volt, a szája szívszakasztóan parányi és rózsaszín. Olyan pici volt, hogy semmiképpen sem lehetett volna hosszú életű. Anyám repesett. Rögtön egy kisfiúra kellett gondolnom, aki befőttesüvegbe zárt bogárral játszik, olyan brutális volt a kíváncsisága, és annyira elszakadt a ténytől, hogy ez a sírdogáló törékeny lény egy ember.

Becsukta az ajtót, gyertyát gyújtott, a gyermek mellé térdelt, és felszólította Lashert, hogy bújjon bele.

Nagy kántálással noszogatta a démont:

– Be a tagjaiba; láss a szemével; szólj a szájával; élj a lélegzetével, és a szívverésével!

A szoba mintha felduzzadt és összehúzódott volna, bár persze nem tett ilyet. Minden, ami zörögni tudott, zörgött, majd halk mormolássá olvadt össze az üvegek csörömpölése, csengők csöngése, zsaluk csattogása, és a pici újszülött a szemem láttára kezdett változni. Tagjainak mozgása összehangolt lett, az arca rosszindulatú, vagy talán csak felnőttes.

Már nem csecsemő volt, hanem ocsmány bábu, mert noha testileg nem változott, egy felnőtt férfi volt benne, az manipulálta, az mondta gurgulázó hangon:

– Lasher vagyok. Lássatok itt.

– Nőj, erősödj! – kiáltotta Marguerite, és égnek lökte két öklét. – Julien, parancsold meg neki, hogy növekedjen! Nézd erősen a kezét meg a lábát, és parancsold meg nekik, hogy növekedjenek!

Azt tettem, és minden meggyőződésem ellenére azt kellett látnom, hogy a csepp tagok hosszabbodnak. A kék csecsemőszem hirtelen bebamult, és a haja is lassan sötétbarnára változott, mintha festéket szívna magába.

A bőre viszont világosodni kezdett; pír festette át az orcákat. A láb egy pillanatra megnyúlt, akár a csáp. Aztán a kicsi meghalt. Csak úgy. Feljajdult, és meghalt.

Marguerite felkapta az ágyról, és belevágta az öltözőasztal tükrébe. A csöppség – eggyel több névtelen, halott gyermek – vért fecskendezett az üvegre, de nem törte be, aztán placcsanva lecsúszott anyám parfümjei, kenetei és fésűi közé.

A szoba megint remegett. Lasher közel volt, majd elment, és mi fáztunk, mintha magával vitte volna a balzsamos meleget. Marguerite leült, és sírt.

– Mindig így van! Eljutunk idáig, de az edény túl gyenge, hogy megtartsa! Elpusztítja, amit megváltoztat. Hogy lesz így testté? Most pedig annyira kimerült attól, amit tett, hogy nem jöhet hozzánk. Ki kell várnunk, amíg összeszedi magát a lebegésből!

Megigézett, amit láttam. Ki akartam menni, hogy leírjam. Anyám visszatartott.

– Mivel tehetjük testté? – kérdezte.

***

miközben húzta a zenekar? Emlékszik, hogy sírtam? Hát a versre, amit akkor mondott?

– Igen, igen, gyermekem! – felelte a titkos hang, és az eddigieknél hosszabb ideig tartott ki a látomás, amelyet anyám is, én is érzékeltünk, az a fenséges Marie Claudette, aki utoljára jelent meg nekem.

– A vers! – mondtam. – Segítsen már, nem jut eszembe.

– Gondolkozz csak, gyermekem, emlékszel te arra – felelte a kísértet.

– Á, igen! Szállj az égbe, kis cocó, csillagot rúg a patkó!

Á, igen, mondta Marie Claudette, és megismételte a versikét. Földhöz vágtam a babát.

– Ez bárgyúság – közöltem. – Sose volt játéklovam, mert sose érdekelt az ilyesmi, tehát sose temettem el az udvaron, és nem írtam hozzá buta verseket.

A gonosz lélek őrjöngött. Anyám magához rántott, hogy megvédjen. Röpködtek a bútorok, üvegek, köcsögök, könyvek. Rosszabb volt, mint a pelyhek esője. Bombáztak bennünket a tárgyak.

– Állj! – kiáltott rá anyám. – Ki fogja védelmezni Katherine-t? A szoba elcsendesedett.

– Ne akarj az ellenségem lenni, Julien! – figyelmeztetett a valami.

Akkor úgy rettegtem, mint akit akasztani visznek, mégis bebizonyítottam, amit akartam. Ez a lény hazug. Nem letéteményese ez semmiféle megszentelt bölcsességnek. Viszont simán meg tudna ölni, akárcsak az ellenségeimet, és most szörnyen haragszik. Fondorlathoz folyamodtam.

– Nos jó, tehát testté akarsz lenni?

– Testté akarok, testté akarok, testté akarok!

– Akkor istenigazából nekilátunk a kísérleteknek.

Michael, maga a saját szemével látta ezeknek az éveknek a termését. Amikor átlépte ennek a háznak a küszöbét, láthatta az üvegekben rothadó emberfejeket, a sötétben úszkáló csecsemőket, tevékenységünk summáját.

Úgyhogy hadd ne részletezzem e szörnyűségeket, és hogy miket műveltünk a valamitől való félelmünkben. Egyre mélyebbre süllyedtem a gonoszságba.

1847-et írtunk. Katherine karcsú tizenhét éves lánnyá cseperedett, akit körüludvaroltak rokonok és idegenek, ám ő nem óhajtott férjhez menni. Szegénykémnek az volt a legromlottabb élvezete, ha fiúnak öltöztettem, és magammal vittem a negyedvér bálokra meg a folyóparti csapszékekbe, ahova fehér nő nem tehette be a lábát. Őt ez roppantul mulattatta, és én is örültem, ha az ő szép szemén át láthattam ezt a sötét, ocsmány világot...

De miközben a gazdagodó város évről évre változatosabb szórakozásokat kínált, én és Marguerite a laboratórium elzártságában a legborzalmasabb áldozatokat mutattuk be a démonnak.

***

tán belemeríti a nemrég vásárolt vegyszerekbe, és lepecsételi az üveget. Az ember szeme engem nézett az üveg mögül.

Addigra Lasher is összeszedte az eszét, ha ugyan azt annak lehetett nevezni, és izmos férfi alakjában állt az anyám mellett. Erre a pillanatra is olyan tisztán emlékszem, mint bármelyikre, ahogy a gonosz szellem megjelenik a nagy szemű, csaknem kedves, ártatlan ember alakjában, Marguerite pedig a tetejénél fogva megragadja az üveget, a fénybe tartja, és gügyög a fejnek:

– Jól van, fejecske, jól csináltad, fejecske!

Majd tovább körmölt tervezett kísérletekről.

Michael, amikor eljött a házba, és látta azokat az üvegeket, mindent látott, amit ez a varázsolás eredményezett. Ennyi sült ki belőle. De honnan tudhattuk volna?

Minden új áldozattal izmosodott a ravaszságunk, a vakmerőségünk, a reményünk; megtanultuk, hogy a testnek erősnek és fiatalnak kell lennie. A magányos, otthontalan ifjonc volt a legjobb.

Rettegtem, hogy Katherine megtudja. Ő volt az én jobbik részem. Ha tudnád, gondoltam néha, mikor ránéztem, mégse bírtam eltépni magamat anyánktól és a dologtól. Katherine volt talán az ártatlan énem, a gyermek, aki sose voltam, a jó, aki sose akartam lenni. Szerettem Katherine-t.

Ugyanakkor élvezettel praktikáltam a gonosz szellemmel. Már az is titkos gyönyörűségemre volt, mikor elfogtuk az áldozatot, hazahoztuk, fölvezettük a lépcsőn, és rávettük, hogy legyen az ördög edénye. A kísérletek lázas izgalomba hoztak. Megdelejezett a gyertyák lobogása, az ágyon fekvő áldozat, a megszállottság folyamata.

Most már Lasher is válogatott. Világos bőrű és hajú egyedeket akart, akiket könnyebben megváltoztathatott, huzamosabb ideig járkálhatott és beszélhetett a testükben.

Bizonyos felületes mutáció mindig történt, de ennél többre sohasem került sor. Csak a haj és a bőr változott, semmi több.

Az áldozat pedig minden esetben meghalt.

Ám a szellem szerette. A szellem ezért élt.

– Ma este emberi szemmel akarom nézni a holdat – mondta. – Hozzatok nekem egy gyermeket! Ma este emberi lábbal akarom járni a táncot! Állítsátok a hegedűsöket az ajtó elé, és olyan lábat hozzatok, amely tud táncolni.

Jutalmul elárasztott bennünket arannyal és ékkövekkel. Sose volt üres a zsebem. Még jobban meggazdagodtunk; a valami figyelmeztetett, mikor és honnan vonjuk ki a befektetett pénzünket. Sohasem tévedett.

De történt más is. A valami utánozni kezdett. Láttam.

Néhány odavetett megjegyzésemből indult ki az egész.

– Miért kell neked mindig ilyen ósdinak, ilyen pedánsnak lenned?

***

Marguerite most már hivatalosan is bolondnak számított, de ez senkit sem érdekelt. Miért érdekelt volna? Sok száz fős volt a családunk! Rémy bátyám megnősült, és számos gyermeket

nemzett feleségével és negyedvér ágyasaival. Voltak Mayfairek itt, Mayfairek ott; rokonaink szép számmal költöztek be a városba, és teleépítették New Orleanst elegáns házakkal.

Tehát kit érdekelt, ha a főboszorkány nem mutatkozott fényes kerti mulatságainkon, báljainkon? Senkinek sem hiányzott. Ott voltam én, hogy táncoltassam az udvarlóinak tört szívén gázoló Katherine-t, aki már elmúlt huszonöt, tehát az akkori déli felfogás szerint vénlánynak számított, ám olyan szép volt, hogy senki se mert ilyet gondolni róla, ráadásul ekkora vagyonnal azt is megtehette, hogy sohase megy férjhez.

Elég korán rájöttem, hogy a húgom fél a házasságtól. Anyám és én persze elmondtuk neki, amit mondhattunk, ő pedig iszonyodott. Nem akart gyereket, nehogy tovább vigye a rossz vért.

– Szüzen fogok meghalni – mondogatta –, és akkor nincs tovább. Nem lesz több boszorkány.

– Ehhez mit szólsz? – kérdeztem Lashertől.

De csak annyit szólt, hogy „kacaj”.

– A húgod ember. Az emberek mohón vágynak egymásra; mohón vágynak a kicsikékre. Van itt elég unokatestvér, lehet választani. Olyanokat keress, akik hordozzák a jegyeket. Olyanokat keress, akik látnak.

Megtettem. Feltálaltam Katherine-nek az összes Mayfairt, akiben megvolt a boszorkányság szikrája. Ugyan sokat értem vele. Húgom, az az ábrándos, édes teremtés nem is vitatkozott.

Aztán bekövetkezett az elképzelhetetlen.

Viszonylag ártatlanul kezdődött. Katherine városi házat akart. Fogadjam fel az ír Darcy Monahant, az építse meg a házát a felsővárosban, ahol az amerikaiak laknak.

– Elment az eszed! – mondtam. Igaz, hogy az apám is ír volt, de sose ismertem. Kreol voltam, beszédben kizárólag a franciát használtam. – Miért laknánk mi azok között a procc amerikaiak között? Kereskedők és efféle szemét népek között?

Megvásároltam Darcy egyik házát a Dumaine utcában. Az ember, akinek eredetileg épült, tönkrement, és agyonlőtte magát. Hébe-hóba láttam a hazajáró lelkét, de nem zavart. Olyan volt, mint Marie Claudette szelleme: élettelen és elérhetetlen.

Beköltöztem a házba, és fényűző lakosztályt rendeztettem be Katherine-nek. Az se volt elég jó. Így hát azt mondtam:

– Rendben van, megvásároljuk a telket a Gesztenyefa és az Első utca sarkán, építünk rá valami bombasztikus borzalmat, görög templomi stílusban, ha az a gusztusod. Csak tessék, tombold ki magadat. Felőlem!

Darcy nyomban elkészítette a terveket, és felépítette a házat, amelyben állok. Fanyalogtam tőle, ám odajött Lasher, a vállam fölé hajolt, mint

***

– Jöjj most, én Lasherem, légy bosszulom! Állítsd meg őt, hogy ne pusztítsa el, akit szeretek!

Sikoltozva-zokogva rogyott a padlóra, és elájult. Ám Lasher máris ott volt, és úgy körültekert sötétséggel, mintha óriás tengeri lény lenne, én pedig a tehetetlen áldozat. Sötétség zsákja borult rám a szalon kettős kagylójában, aztán éreztem, amint a dolog kinyújtózik, a falakat horzsolja, majd ismét összeugrik.

– Fékezd magad, Julien! – parancsolta. – A boszorkány szereti ezt a halandót. Vigyázz! Ősi és megszentelt szavakkal szólított engem!

Darcy Monahan feltápászkodott, és nekem ugrott. Lasher lefogta a kezét. Az építész babonás volt, mint minden ír. Érezte a szellemet a sötétben, körülnézett, meglátta bájos Katherine-jét, amint nyöszörgő halomban hever a padlón, és ugrott, hogy magához térítse.

Veszett dühvel csörtettem ki a házból, vissza a Dumaine utcába. Negyedvér kéjnőket csődítettem a házamba, és sorra párzottam velük mérhetetlen bánatomban. Katherine és az az ír dúvad! Fent, az amerikaiak fertályában!

Így visszanézve látom, hogy túl sok mindent eltitkoltam a húgom elől. Egyszerű kísértetnek hitte Lashert, nem is tudta, mire képes, amikor megidézte.

– Nos – mondtam neki –, ha meg akarsz ölni, csak idézd meg ismét így, és ő majd igyekszik teljesíteni a kívánságodat.

Ebben nem nagyon hittem, de nem akartam, hogy átkokat vagdosson a fejemhez. Először Darcyvel csalt meg, aztán magával Lasherrel, mert ő volt a boszorkány – és én még hogy védtem egész életemben!

– Te nem tudod, minek parancsolsz – közöltem. – Én mentettelek meg tőle.

Katherine iszonyodott, búsult, könnyeket ontott, de nem engedett belőle, hogy feleségül akar menni Darcy Monahanhez.

– A jövőben nem szükséges megmentened – vágta oda. – Nyakamon a smaragddal megyek férjhez, úgy, ahogy családunk törvényei követelik, de Isten házában, az Ő oltáránál, és ott kereszteltetem a gyermekeimet, akik elfordulnak a gonosztól!

Vállat vontam. Valamennyien katolikus templomban esküdtünk. Minden Mayfairt megkereszteltek. Ugyan mi az? De nem szóltam.

Anyámmal megpróbáltuk lebeszélni Katherine-t Darcyról. Lehetetlenségre vállalkoztunk. Katherine a hagyatékról is hajlandó volt lemondani azért az ír bolondért, ő legalábbis ezt állította. A rokonok rajokban rohantak meg. Most mi lesz? Mit mond a törvény? Odavész a szerencsénk? Most lehetett látni, mennyire tisztában vannak vele, hogy a sötét gonoszság titkos kemencéje fűti a családi vállalkozást, és mennyire nincs kifogásuk ellene!

Az ament Lasher mondta ki.

***

Töprengtem, játszottam, ittam, táncoltam hajnalig, veszekedtem és verekedtem konföderációs hazafiakkal és jenki árulókkal, vagyonokat szereztem és veszítettem el különböző vállalkozásokkal, kétszer szerelmes lettem, és be kellett látnom, hogy éjjel-nappal az én Katherine-emet gyászolom. Talán valamilyen célra volt szükségem azonkívül, hogy pénzt szerzek, és elszórom a rokonaimra, új házakat építtetek a földjeinken, és gyarapítóm a vagyont. Katherine célt jelentett. Az én életemben sose volt más.

Kivéve persze a gonosz lelket, akivel játszhattam, akinek hízeleghettem, akit használhattam. Ó, kezdtem átlátni mindenen!

Aztán beköszöntött az 1871-és év. A nyár, mint rendesen, meghozta a sárgalázat, amely rendet vágott az újonnan érkezett bevándorlók között.

Darcy és Katherine éppen külföldről tértek haza a fiaikkal. Hat hónapot töltöttek Európában, és alighogy a nyalka ír kitette a lábát a szárazföldre, leterítette a láz.

Nyilván elveszítette az immunitását külföldön, vagy mit tudom én. Annyit tudok, hogy az írek mindig is hullottak ettől a kórtól, mi meg sose kaptuk meg. Katherine őrjöngött. Leveleket irkált a Dumaine utcába, hogy menjek át, gyógyítsam meg Darcyt.

– Meg fog halni? – kérdeztem Lashertől.

Megjelent az ágyam lábánál, keresztbe font karokkal, abban a ruházatban, amelyet én viseltem előző nap. Természetesen csak káprázat volt.

– Azt hiszem, meghal – felelte. – Talán ideje is. Ne bánkódj. A sárgalázzal szemben a boszorkány is tehetetlen.

Ebben én nem voltam olyan biztos. De mikor meglátogattam Marguerite-et, ő táncra perdült és azt rikácsolta:

– Haljon csak meg a lator, és minden fattya!

Ez azért undorító volt. Mit vétett az ártatlan kis Clay és Vincent, azonkívül, hogy fiúnak születtek, akárcsak én és Rémy bátyám?

Visszatértem a városba, töprengtem, hogy most mit tegyek, tanácskoztam orvosokkal, ápolónőkkel. A sárgaláz dühöngött, ahogy forróságban szokott, a temetőkben hegyekben álltak a hullák. Haláltól bűzlött a város. Máglyákat gyújtottak a miazmák ellen.

A gazdag szövőgyárosokat és nagykereskedőket, akik azért jöttek délre, hogy megszedjék magukat a háború után, ugyanúgy levágta a Kaszás, mint a hajóról frissen kiszállt ír parasztokat.

Darcy is meghalt. Meghalt. Katherine kocsisa bezörgetett hozzám.

– Meghalt, Monsieur. A húga kéri, hogy jöjjön át.

Most mit tegyek? Még egyszer se jártam az Első utcai házban, amióta elkészült. Szegény kis Clayt és Vincentet még csak nem is láttam! Azóta nem találkoztam a húgommal, hogy egy éve összevesztünk a nyílt utcán. Hirtelen semmivé töpörödött minden kincs és gyönyör. A húgom esdekelt, hogy jöjjek.

Mennem kellett, meg kellett bocsátanom neki.

***

Esetleg mondhatnám neki, hogy Katherine meghalt, de feltámadt, és most nagyon gyöngédnek kell lennünk hozzá. Ki tudja, talán még el is hinné.

– Ne aggódj, szépségem – nyugtattam. – Ha akarod, hazaviszlek, a kicsikkel együtt. Ott van az egész család.

Bólintott, és olyan gyámoltalanul, kecsesen intett, mintha azt mondaná, hogy tegyem, amit jónak látok.

Magamhoz öleltem, megcsókoltam, aztán visszafektettem, és megígértem, hogy itt maradok reggelig.

Az ajtó csukva volt, az ápolónő elment, a fiúcskáknak hangját sem lehetett hallani. Kimentem, hogy rágyújtsak.

Megláttam Lashert.

A lépcső alján állt, és fölnézett rám. Tanulmányozd ezt a házat, mondta a hangtalan hangján, tanulmányozd ajtóit, szobáit, mintáit! Riverbend elvész, mint az erőd, amelyet a messzi Saint-Domingue-en emeltünk, ám ez a ház állni fog, hogy megfeleljen a célnak.

Révületféle ereszkedett rám. Lementem a lépcsőn, és azt tettem, amit maga is ezerszer megtett, Michael: lassan bejártam a házat, megfogtam az ajtófélfákat, a rézkilincseket, elmerengtem az ebédlő festményein, a mennyezet szépséges stukkóin.

Valóban gyönyörű ház, gondoltam. Szegény Darcy! Nem csoda, ha olyan népszerűek voltak a tervei! Bár vélhetőleg nem folyt benne boszorkányvér. Clay és Vincent unokaöccseim alighanem ugyanolyan ártatlanok, mint Rémy bátyám. Kimentem a kertbe, láttam a hatalmas, nyolcszögletű pázsitot. A mészkő mellvéd pilléreibe nyolcszögeket vésztek. És mindenfelé szögben forduló kockakövek, amelyek mintákat, vonalakat, ábrákat rajzoltak a holdfényben.

– Lásd a rózsákat a vasban – mondta Lasher. A kovácsoltvas korlátokra értette. És én láttam, amit mutat, az egymást keresztező vonalakat, amelyek a kockakövek szögleteit ismételték, és a rózsákat.

Átkarolt séta közben, és engem felizgatott a közelsége. Félig-meddig fontolgattam, hogy behívom a fák közé, és átengedem magamat neki. Rákaptam, mint mondtam, akár az ajzószerre. De nem volt szabad elfeledkeznem drága testvéremről. Felébredhet, és sírni fog, mert azt hiszi, itthagytam.

– Emlékezz mindezekre – ismételte a szellem. – Mert ez a ház megmarad.

Amikor az előtérbe léptem, az ebédlő magas ajtajában láttam. A félfát fogta. Hogy nyújtózott az a kulcslyukat formázó nyílás, amely még hosszabbnak látszott attól, hogy fönt keskenyebb volt, mint lent!

Elfordultam és megállapítottam, hogy a tárva-nyitva hagyott bejárat, amelyen az imént léptem be, ugyanolyan formájú, mint az ebédlőé. Lasher a bejárat ajtófélfájának támaszkodott, olyan alakban, mint én, és nézett.

– Akarsz majd élni a halál után, Julien? Összes boszorkányaim közül téged érdekel a legkevésbé a végső sötétség.

– Nem tudsz te arról semmit, Lasher. Magad mondtad.

– Ne légy kegyetlen hozzám, Julien. Ma éjszaka ne. Úgy örülök, hogy itt lehetek! Akarsz élni a halál után? Akarsz-e lebegni és maradni? Ezt kérdezem én tőled.

– Nem tudom. Ha a pokolra akar vinni az ördög, akkor talán lebegek és maradok, ha erre gondolsz, leszek purgatóriumi kósza lélek, aki megjelenik a vudukirálynőknek és a spiritisztáknak. Úgy vélem, képes lennék rá. – Elnyomtam szivaromat a márványasztalon levő hamutálban. Az a márványasztal volt, ami a mai napig az előtér alsó végében áll.

– Ezt tetted, Lasher? Holmi hitvány halandó vagy, aki szellemmé váltán lebeg földközelben az örökkévalóságig, és keresi, miként burkolózhatna olyan misztériumba, amelyre nem érdemes?

Valami megváltozott a gonosz lélek arcában. Az egyik pillanatban ikertestvérem lehetett volna, a következőben elmosolyodott. Az én mosolyomat utánozta, tökéletesen. Nem sokszor láttam tőle ezt a trükköt. Az ajtófélfának dőlt, karjait keresztbe fonta, ahogy én tenném, még a fának súrlódó szövet hangját is utánozta, hogy mutassa, milyen erős.

– Az is lehet, Julien – mondta, szájával formálva a szavakat, olyan erős volt –, hogy üres minden misztérium. Az is lehet, hogy szemétből készült a világ.

– Te ott voltál, amikor megtörtént?

– Nem tudom – felelte, híven utánozva gúnyos hangomat. Felvonta a szemöldökét, úgy, ahogy én szoktam. Még sose láttam ilyen erősnek.

– Ha olyan hatalmas vagy, Lasher, akkor csukd be az ajtót – parancsoltam.

Megdöbbenésemre a kilincsért nyúlt, félreállt, és pontosan úgy csukta be az ajtót, mint egy ember. De ezzel a bámulatos teljesítménnyel el is ért a képességei határára. Elillant, csak a felforrósodott levegő maradt utána.

– Csodálatos! – suttogtam.

– Emlékezz erre a helyre, ha maradni akarsz, vagy vissza akarsz jönni; emlékezz a mintáira. Fénylenek majd neked a homályban, és hazavezetnek a túlvilágról. Ez a ház évszázadokra épült; ez a ház méltó a holtak szellemeihez; ebben a házban bátorsággal megmaradhatsz. Nem vehet erőt rajtad háború, forradalom, tűzvész vagy a folyónak árja. Engem... két minta őrzött valaha. Két egyszerű minta. Egy kör és kövek, kereszt formájába rendezve... két minta.

Ezt megjegyeztem. Még egy bizonyíték, hogy nem a poklok fejedelme. Fölmentem a lépcsőn. A szokottnál valamivel többet sikerült megtudnom róla, bár igazából ez sem volt sok. Azonkívül várt rám Katherine. Ébren volt, az ablaknál állt.

– Hova mentél? – kérdezte elfúló hangon. Ismét átkarolta a nyakamat, és a mellemre borult. Mintha Lasher mocorgott volna a közelben. Most ne gyere ide, üzentem gondolattal, megijeszted a húgomat. Fölemeltem Katherine állat, ahogy a férfiak szokták a nőkét, és megcsókoltam.

Abban a másodpercben különös meglepetés ért: megéreztem a hozzám tapadó mellét. Csak egy vékony fehér pongyola volt rajta, és én éreztem a mellbimbóit, a forróságát és a szájából sütő hőséget. Ám amikor elhúzódtam, és ránéztem, nem láttam mást, mint ártatlanságot.

Illetve láttam még egy nőt. Egy csodaszép nőt, akit szerettem, aki szembefordult velem, és eldobott egy másik férfiért, egy testet, amelyet úgy szerettem, ahogy fivérnek kell a nővért, amelyet ismertem gyerekkori közös csínyekből és úszkálásokból, mégis női test volt, a karjaimban volt. Vakmerőén megcsókoltam megint, és megint, és megint, és éreztem, amint tüzet fog.

Elborzadtam. Hiszen ez az én Katherine kishúgom! Az ágyhoz vezettem, és leültettem. Zavarodottan nézett rám, vagy mondjak inkább megigézettet? Azt hitte talán, hogy Darcy tért vissza?

– Nem – súgta – tudom, hogy te vagy az. Mindig szerettelek. Ne haragudj. Bocsásd meg a bűneimet, de kislány koromban egyre arról álmodoztam, hogy majd összeházasodunk. Együtt állunk az oltár elé. Csak mikor Darcyt megismertem, akkor adtam föl ezt a vérfertőző bolond álmot. Isten bocsásson meg nekem.

Keresztet vetett, fölhúzta a térdeit, és a takaró után nyúlt.

Nem tudom, mi ütött belém. Düh volt? Lenéztem az apró női alakra, erre a széttárt karú teremtményre, hajának fekete, kusza fátyolára, sápadtan didergő arcára, láttam, amint keresztet vet, és veszett harag fogott el.

– Hogy mersz így játszadozni velem! – mondtam, miközben hátralöktem az ágyra. Pongyolája szétnyílt, megláttam buján csábító mellét.

Szempillantás alatt feltéptem magamon a ruhát. Katherine sikítani kezdett. Rettegett.

– Ne, ne, Julien, ne tedd! – kiáltotta.

De akkor már rajta feküdtem, szétlöktem a térdeit, és leszaggattam a maradék rongyot, ami még az utamat állta.

– Ó, Julien, kérlek, kérlek, ne tedd! – jajgatta szívszakasztó hangon. Én vagyok az, Katherine!

De már megtörtént. Erőszakot követtem el rajta, és nem kapkodtam el, aztán lemásztam az ágyról, és az ablakhoz mentem. Attól féltem, szétrobban a szívem. Az nem lehet, hogy én ezt csináltam!

Katherine, aki zokogó kis batyuvá gömbölyödött az ágyon, hirtelen fölpattant, hozzám rohant, a nyakamba borult, és a nevemet kiáltotta:

– Julien, Julien!

Mit jelent ez? Hogy engem kér, védjem meg magamtól?

– Ó, édes kicsim... – Összeroppantam, és csókolgatni kezdtem. Aztán csináltuk újra és újra és újra.

Kilenc hónap múlva megszületett Mary Beth.

Akkor már Riverbendben laktunk, és én látni is alig bírtam Katherine-t.

Nem mertem háborgatni a saját fedelünk alatt, különben is kétlem, hogy magához engedett volna. Kitörölte az agyából az igazságot. Azt gondolta, hogy Darcy magzatát hordja a méhében. Éjjel-nappal morzsolta a rózsafüzért, imádkozott Darcy utószülöttjéért.

Mindenki, de mindenki tudta, mit műveltem vele. A gonosz Julien teherbe ejtette a húgát! A rokonok utálattal meredtek rám. Augustin fia, Tobias direkt azért jött át Fontervault-ból, hogy átkokat szórjon rám, és Belzebubnak nevezzen. Hét határban tudtak róla az emberek, ám nem mertek kifejezést adni rosszallásuknak.

Ami kártyás, kurvahajcsár barátaimat illeti, ők furcsának és férfiatlannak tekintették, de miután én egy szemernyi megbánást sem mutattam, vállat rándítva tudomásul vették a dolgot. Azt mindenesetre megtanultam, hogy szinte bármilyen bűnt megúszhat az ember, ha nem csinál semmit.

Közeledett a szülés. A család újra csak visszafojtotta a lélegzetét.

Hát Lasher? Egyöntetű közönyt tanúsított, már ha egyáltalán látni engedte magát. Szakadatlanul Katherine körül lebzselt, bár a húgom nem érzékelte.

– Az ő műve volt – jelentette ki anyám. – Ő lökött Katherine karjaiba. Ne gyötörd már magad! Mindenki tudja, hogy a húgod nem hagyhatja abba a szülést, amíg nincs egy lánya. Miért ne lehetnél az apa te, a hatalmas boszorkány? Szerintem príma ötlet!

Nem fárasztottam magamat azzal, hogy még egyszer megbeszéljem vele.

Azt se tudtam, hogy Lasher műve volt-e. Máig nem tudom. Annyit tudok, hogy még sose vásároltam kéjt ilyen magas áron, mint amennyit ezért az erőszakért kellett fizetnem, és hogy én, Julien, aki szemrebbenés nélkül és bármikor tudtam embert ölni, mocskosnak, kegyetlennek és gonosznak éreztem magamat.

Mary Beth születése előtt végképp megbomlott Katherine elméje, bár ezt senki sem vette észre, mert amióta megtörtént az erőszak, egyfolytában az olvasóját pergette, angyalokról és szentekről motyogott, akik szeretnek játszani a kisdedekkel.

Aztán elkövetkezett annak az éjszakája is, hogy a kíntól jajveszékelő Katherine megszabaduljon hatalmas terhétől. Én is a szobában voltam, a fekete bábaasszonyokkal, a fehér orvossal, Marguerite-tel és mindenkivel, aki segíteni tudott. Valóságos konklávé volt.

Katherine egy utolsó, dobhártyarepesztő sikollyal kinyomta magából Mary Bethet, a gyönyörű, tökéletes gyermeket, aki máris miniatűr asszony volt inkább, mint csecsemő. Vagyis babafeje volt, de azon dúsan, feketén göndörödött a haj, felső ínyében egyetlen fogacska fénylett, karja-lába maga volt a tökély. Kicsattanó életerővel rúgkapált, és harsányan sivalkodott, a legdallamosabb, legbűbájosabb hangon!

A karomba tették.

– *Eh bien, Monsieur*, íme az unokahúga! – mondta szertartásosan az öreg doktor.

Ahogy lenéztem a lányomra, szemem sarkából láttam, hogy előpárállik az ördög is, az én Lasherem, nem abban a tömöret mutató formában, amiben mások is láthatták volna, csak mint

jelenés, amely selyemsimán súrolta vállamat. És a gyermek is látta! A gyermek mosolyra húzta koraérett, pici száját.

Sivalkodása csendesedett; nyitotta-csukta parányi ökleit. Megcsókoltam a homlokát. Boszorkány volt minden ízében, parfümként csapott föl belőle a hatalom szaga.

Majd pedig következtek a legbaljósabb szavak, amelyek életemben hallottam. A gonosz lélek mondta őket a titkos hangján:

– Gratulálok, Julien! Megszolgáltad a célodat!

Mintha mennykő sújtott volna. Agyam lassan szívta magába az egyszerre néma és fülsiketítő szavakat.

Jobb kezem fölkúszott a csipke és a fehér patyolat alatt a kisded nyakához, hüvelyk- és mutatóujjam szoros gyűrűbe fogta a fehér húst. A szobában senki sem vette észre.

– Julien, ne! – súgta Lasher a fejemben.

– Eh, hagyjál már! – szóltam rá a titkos hangon. – Egy darabig még úgyis szükséged lesz rám, mint oltalmazóra, nemde? Csak nézz körül, szellem! De emberi eszélyességgel nézz, és ne egy ütődött angyal szemével! Mit látsz? Egy vén banyát, egy motyogó tébolyultat és egy újszülött lányt. Ki tanítja meg arra, amit tudnia kell? Ki oltalmazza, amikor kezdenek majd mutatkozni az adottságai?

– Julien, egy pillanatig se úgy értettem, hogy bántani akarnálak.

Fölkacagtam. Mindenki azt hitte, hogy a kapálózó kislányon kacagok, aki nagyon nézett mögöttem a szemecskéjével valamit, de azt rajta kívül senki sem láthatta. Visszaadtam dadáinak, hadd fürdessék meg még egyszer, hadd csinosítsák ki, mielőtt megmutatnák az anyjának.

Távoztam a szobából. Forrt bennem a düh. Megszolgáltad a célodat! Hát erre ment ki a játék? Minden bizonnyal! A többi csak tréfa volt! Tudtam!

De tudtam mást is. Tudtam, hogy körülvesz a hatalmas, virágzó család, olyan emberek, akiket szeretek, és akik szerettek engem, mielőtt megesett ez az ocsmányság, de talán megint szeretnének, ha elnyerném a bocsánatukat. És mögöttem a szobában van egy drága kisded, aki úgy megfogta a szívemet, mint mindig minden gyermek – és az a kislány az enyém, az én elsőszülöttem!

Minden, ami jó, gondoltam, mindenem megvan, ami jó ebben az életben! Átkozott legyen a démon, akitől nem szabadulhatok!

De milyen jogon panaszkodnék? Mi jogom a bánkódásra? A szégyenkezésre? Zsenge korom óta tűröm igáját, holott már akkor tudtam, hogy álnok, szeszélyes, nagyképű és önző. Tudtam, mégis a kezére játszottam, úgy, mint összes boszorkányunk, mint az egész család.

Most viszont, ha kénytelen életben hagyni, akkor ebből ki kell facsarnom valami hasznot. Mary Beth oktatása nem lesz elég, nem, távolról sem. Hiszen a fajzat is ördögien jó tanár. Nem, valami mást kell kitalálnom, amihez szükségem lesz minden boszorkányos tehetségemre.

Ezen rágódtam, amikor körülrajzott a család. Futva érkeztek az unokatestvérek, kurjongattak, hadonásztak, tapsoltak.

– Kislány, kislány! Katherine megszülte végre a lányt!

Ölelő karok fonódtak körém, szerető csókok záporoztak rám. Vagy a vérfertőzés volt a legdicsőbb tettem, vagy már eléggé megbűnhődtem érte, én nem is tudom, Riverbend mindenesetre megtelt ujjongással. Pezsgőspalackok durrogtak, húzta a zenekar. Az újszülöttet kihozták az erkélyre, hogy mindenki lássa. Még a folyón is dudáltak a hajók, örvendezésünk és vigalmunk tiszteletére.

Ó, istenem! Most mit fogsz tenni, te gonosz, elvetemült ember? – kérdeztem magamtól. Mit teszel, hogy életben maradhass, és megmenthesd azt a csöppséget a pusztulástól?

TIZENÖT

A VILÁG RENGETT Apa énekétől, Apa nevetésétől. Apa azt mondta, gyors, magas hangján:

– Emaleth, légy erős, vedd el, amit kell! Anyád esetleg megpróbál bántani. Harcolj, Emaleth, harcolj, hogy velem lehess! Gondolj a szurdokvölgyre, a napfényre és a gyermekeinkre!

Emaleth gyermekeket látott, sok-sok ezer embert, akik olyanok voltak, mint Apa és mint Emaleth, mert már látta magát, hosszú ujjait, hosszú tagjait, amint lebegő hajjal úszkál Anya vizében, a világban, amely máris túl szűk volt a számára.

Hogy kacagott Apa! Emaleth látta a táncát, Anya szemével látta. Hosszan énekelt csodaszép hangján Emalethnek.

Virágok voltak a szobában. Sok-sok virág. Az illat elkeveredett Apa szagával. Anya sírt, Apa az ágyhoz kötözte a kezét. Anya megrúgta, Apa átkozódott. Zengett az ég.

Apa, kérlek, szépen kérlek, légy kedves Anyához!

– Az leszek, most már az leszek, gyermekem! – jött Apától a titkos üzenet. – Visszajövök majd, hozok ételt anyádnak, ételt, amely téged erősít; ha pedig eljön az idő, Emaleth, harcolj, hogy megszülethess, harcolj minden ellen, ami megpróbál szembeszegülni veled!

Emalethet elszomorította a harc gondolata. Ki ellen kell harcolnia? Csak nem Anya ellen! Emaleth egy volt Anyával, szíve hozzá volt kötve Anya szívéhez. Ha Anya szenvedett, az Emalethnek is fájt, mintha valaki átlökte volna az Anyát jelentő világ falán.

Egy perce még meg mert volna esküdni, hogy Anya tud róla, Anya egy percre felfogta, hogy benne van Emaleth, ám aztán Apa és Anya megint marni kezdték egymást.

Most pedig, amikor csapódott az ajtó, amikor Apa szaga elment, és a virágok mocorogtak, bólogattak, lüktettek a szürkületi szobában, Emaleth hallotta, hogy Anya sír.

Kérlek, Anya, ne sírj! Elszomorítasz, amikor sírsz! Olyan szomorú lesz a világ.

Drágám, te csakugyan hallasz engem?

Anya tudja, hogy benne van! Emaleth forgolódott, fészkelődön összepréselt kis világában, lökdöste a tetőt, és hallotta Anya sóhaját: *Igen, Anya, mondd ki a nevemet, úgy, ahogy Apa mondja! Emaleth! Mondd ki a nevemet!*

Emaleth.

Akkor Anya komolyan kezdett beszélni hozzá: *Hallgass ide, pici lány, nagy bajban vagyok. Gyenge vagyok, beteg vagyok, kiéheztettek. Bennem vagy, és hála istennek, elveheted a fogamból, a csontomból, a véremből, amire szükséged van. Én azonban gyenge vagyok. Már megint kikötött! Segítened kell. Mit tegyek, hogy megmentsem magunkat?*

Anya, Apa szeret minket. Szeret téged és szeret engem. Meg akarja tölteni a világot a gyermekeinkkel.

Anya némán nyöszörgött.

– Hallgass, Emaleth! – kérte. – Rosszul vagyok!

Nyöszörgött a fájdalomtól az ágyon, amelyre rá volt kötve széthúzott keze-lába, és émelygett a virágok illatától.

Emaleth sírt. Anya szomorúsága olyan rettenetes volt, hogy azt nem bírta elviselni. Úgy látta Anyát, ahogyan Apa látta, olyan sápadtnak, soványnak, fekete karikás szeműnek, mintha egy bagoly feküdne az ágyban, egy bagoly; Emaleth egy baglyot látott a sűrű, sötét vadonban.

Figyelj ide, drágám! Nem leszel bennem örökké. Hamarosan meg kell születned, és akkor én meghalhatok, Emaleth. Az is lehet, hogy a halálom pillanatában érkezel.

Ne, Anya! Ezt még elgondolni is rettenetes, hogy Anya meghaljon! Emaleth ismerte a holtakat. Meg tudta szagolni a holtakat. Látta, amint a nyíltól talált bagoly lehullik az erdő földjére. Avar zizegett. Tudta, kicsoda a Halál, mint ahogy azt is tudta, mi a fent, mi a lent, mi a jobb és a bal, ismerte, mint a saját bőrét, a saját haját, amelyet megfogott, és az ajkához dörgölte. A holtak nem élnek! Fejében Apa hosszú meséi lebegtek, a szurdokvölgyről, ahol találkozniuk kell, hogy megerősödjenek.

– Jól jegyezd meg – mondta Apa egyszer –, ezek nem irgalmaznak azoknak, aki nem tartozik a fajtájukhoz. Neked ugyanilyen irgalmatlannak kell lenned, lányom, hitvesem, kicsi anyám!

Ne halj meg, Anya! Ezt nem teheted! Ne halj meg!

Igyekszem, drágám, de te is figyelj ide. Apád őrült, és gonosz álmokat álmodik. Ha megszülettél, ki kell szabadulnod innen! El kell menekülnöd tőlem és tőle, meg kell keresned azokat, akik segíthetnek! – Anya megint sírva fakadt, kétségbeesett bánattal, és rázta a fejét.

Apa jön vissza. Kulcs a zárban. Apa szaga, ételszag.

– Idenézz, kincsem! Hoztam neked narancslevet, tejet, és finomságokat! Leült Anya mellé az ágyra.

– Ó, nem tart sokáig! – mondta. – Figyeld csak, hogyan küzd! És a melledbe megint gyűlik a tej!

Anya sikított. Apa befogta a száját, és Anya meg akarta harapni Apa ujjait!

Emaleth sírt. Ez rettenetes, rettenetes, ez a harsogás és ez a sötét! Mit ér a világ, ha ennyire kell szenvedni? Semmit! Dolgokat akart dugni Apa és Anya szájába, hogy megállítsa a nyelvüket, és ne beszéljenek gyűlölettel. Lökdöste a világ tetejét. Látta magát megszületett nőként, amint futkos közöttük, és betömi a szájukat avarral, hogy ne mondhassanak sebző szavakat egymásnak.

– Megiszod a narancslevet, megiszod a tejet! – dühöngött Apa.

– Csak ha kioldozol, és engedsz fölkelni! Akkor eszem! Ha kiülhetek az ágy szélére, akkor eszem.

Kérlek, Apa, légy kedves Anyához – Anya szíve tele van bánattal! Anyának ennie kell! Anya ki van éhezve! Anya gyönge!

Jól van, édes drágaságom. Apa félt. Nem merte még egyszer itt hagyni Anyát, étel és víz nélkül.

Elvágta a ragasztószalagot, amelyet rácsavart Anya kezére és lábára.

Anya azonnal összehúzta a tagjait, oldalra fordította a lábát, és járkáltak, ő és Emaleth, előre, hátra, előre, hátra. Bementek a fürdőszobába, amely tele volt ragyogó fénnyel, csillogó tárgyakkal, a víz és a vízben levő vegyszerek szagával.

Anya becsukta az ajtót, és leemelt a vécécsésze hátsó részéről egy nagy fehér porcelántáblát. Mivel Anya értette ezeket a dolgokat, Emaleth is értette őket, bár nem teljesen. A porcelán kemény és nehéz volt; Anya félt. Anya magasra emelte a porcelántáblát, amely olyan volt, akár egy sírkő.

Apa belökte az ajtót, és Anya megfordult, és lecsapott a nagy porcelántáblával Apa fejére, és Apa kiáltott.

Emaleth zokogott. *Anya, ne tedd!*

De Apa csendesen, békésen, panasz nélkül lehullott a padlóra, és álmodott, és Anya ismét megütötte a porcelántáblával. Apa füléből vér ömlött a padlóra. Behunyta a szemét. Álmodott. Anya zokogva hátrált, és elejtette a porcelántáblát.

De Anya tele volt izgalommal, tele volt reménnyel. Anya is majdnem elesett, de átmászott Apán, és beszaladt a szobába, és összekapkodta a ruháit és a táskáját, igen, okvetlenül kell a táska, és már rohant is mezítláb a folyosón. Emaleth hánykolódott, és kinyújtotta a kezét, hogy megállítsa a világot.

Mentek a kis liften, le, le, le! Milyen jólesett Emalethnek! A szobán kívüli világban voltak. Anya a lift falának dőlt, rángatta magára a ruháit, hangosan motyogott, sírt, törülgette az arcát. Áthúzta a fején a piros pulóvert. Cibálta a szoknyát, de nem tudta begombolni. Lehúzta rá a pulóvert.

Hová mennek?

Anya, mi történt Apával? Hová megyünk?

Apa azt akarja, hogy elmenjünk. Mennünk kell, maradj csöndben, és légy türelmes!

Anya nem az igazat mondta. Emaleth hallotta Apát, ahogyan az ő nevét susogja a távolban.

Anya megállt a lift ajtajában. Túlságosan sok volt neki a fájdalom. Egyre több és több lett a fájdalom. Emaleth sóhajtott, és megpróbált nagyon kicsi lenni, hogy ne fájjon Anyának. De a világ szűk és kicsi lett. Anya felhördült, a szemére tette a kezét, és oldalra dőlt.

Anya, ne ess el!

Anya a lábára húzta a cipőjét, és futni kezdett. A vállára akasztott táska hintázott, és csapkodta az üvegajtót, ahogy kirohant rajta. De nem tudott messzire szaladni. Túlságosan nehéz volt. Átfogta karjával Emalethet, megállt, ölelte Emalethet, megnyugtatta.

Szeretlek, Anya!

Én is szeretlek, édesem. De most Michaelhez kell mennem.

Anya Michaelre gondolt, elképzelte a sötét hajú, mosolygós, nagydarab, jó embert, aki egyáltalán nem olyan, mint Apa. Angyal, mondta Anya, aki megment minket. Anya megnyugodott egy pillanatra, öröme és reménysége átömlött Emalethen. Emaleth örült.

Életében először érezte Anya boldogságát. *Michael!*

Ám ebben a kedves nyugalomban, amikor Emaleth Anyának támasztotta a fejét, és Anya keze tartotta Emaleth világát, Emaleth meghallotta Apa hívását.

Anya, Apa felébredt! Hallom! Hív!

Anya megállt az utcán. Autók és teherautók mennydörögtek mellette. Anya egy nagy, lármás kamion felé rohant, amely fénylő acélfalként magasodott előtte; pont olyan volt, mint egy nagy arc, aminek csúnya szája és orra van.

Igen, szívem, nagyjából olyan.

Anyának minden erejét összeszedve, sikerült fölkapaszkodnia a magas hágcsón, és kinyitnia az ajtót.

– Kérem, uram, vigyen magával, ahova megy! El kell mennem innen! – Anya becsapta a kamion ajtaját. – Hajtson, az isten szerelmére, én csak egy magányos nő vagyok, nem árthatok magának!

Emaleth, hol vagy?

– Hölgyem, magának inkább kórházba kéne mennie, hiszen beteg! – mondta az ember, de azért engedelmeskedett.

A nagy kamion elhúzott, a motor lármával töltötte meg a világot. Anya rosszul volt a kamion lármájától és rázásától, a fájdalomtól. Körkörös fájdalom. Anya feje hátracsuklott az ülésre.

Emaleth, anyád bántott engem!

Anya, Apa szólít minket!

Édes, ha szeretsz, ne válaszolj neki.

– Hölgyem, beviszem a houstoni közkórházba.

Nem, kérem, ne tegye, akarta mondani anya, vigyen el innen, de nem kapott levegőt. Olyan íze volt, mint a betegségnek, sőt, mint a vérnek. Szenvedett. Emalethnek is fájt Anya fájdalma.

Apa hangja nagyon messziről hallatszott, de már nem mondott szavakat, csak kiáltozott.

– New Orleans – mondta Anya. – Az az otthonom. Oda kell visszatérnem. El kell jutnom a Mayfair-házba, a Gesztenyefa és az Első utca sarkán!

Emaleth tudta, amit Anya tudott. Ott van Michael. Bárcsak beszélhetne a kamion vezetőjével! Bárcsak beszélhetne! Anya olyan beteg! Anya hamarosan hányni fog, és megint olyan szag lesz. Nyugodj meg, Anya, már nem hallom Apát.

– Michael Curry, New Orleansban. El kell jutnom hozzá. Fizetni fog magának. Rengeteget fog fizetni. Én is fizetek. Hívja fel. Nézze – majd álljunk meg egy telefonnál, később, ha kijutottunk a városból, de most ide nézzen!

Kivette a táskájából a pénzt, rengeteg sok pénzt, és az ember kerek emberszemmel meredt Anyára; nagyon meghökkent, de nem akarta, hogy Anya beteg legyen, segíteni akart neki, azt akarta tenni, amit Anya mond, mert azt gondolta, hogy Anya kedves, fiatal és szép.

– Dél felé megyünk? – kérdezte Anya, de megint olyan rosszul volt, hogy alig bírt beszélni. A fájdalom körültekerte, és rátekeredett Emalethre is. OOÓÓÓÓ!... Emaleth még sose érzett ilyen rosszat. Rugdalta a világot, de nem akarta megrúgni Anyát.

Apa hangja rég elhalt az autók robajában, a vakító fényekben. Óriási nagy volt körülöttük a világ.

– Most dél felé megyünk – mondta az ember. – Pontosan dél felé megyünk, de én szeretném bevinni egy kórházba.

Anya behunyta a szemét. Elméjében kialudt a fény. Feje félrecsuklott. Aludt, álmodott. A pénz az ölében hevert, a földön, a pedálokon. Az ember lehajolt, és egyenként szedegette föl a bankókat, mert közben megpróbálta szemmel tartani az autókat is, amelyek előtte száguldottak az úton. Autók, út, jelzőtáblák, sztráda: New Orleans, dél felé.

– Michael – mondta Anya. – Michael Curry. New Orleans. Bár tudja, most jut eszembe, hogy Mayfair néven van a telefon. Mayfair és Mayfair. A Mayfair és Mayfairt hívja.

TIZENHAT

ALICIA CEECEE MAYFAIR feltételezhetően délután négy óra körül vételt el, tehát több mint három órája halott volt, amikor Mona bejött hozzá. Természetesen megvizsgálták, a szemébe világítottak. Az ápolónő azt mondta, hogy nem akarta felébreszteni. Anne Marie kétszer is benézett hozzá, a halála előtt és után.

Senki sem látta, hogy valaki is bement volna a különszobába.

Leslie Ann Mayfair körbetelefonálta a család nőtagjait. Ryan az alsóvárosból telefonált. Carla, a titkárnője is telefonált.

Mona bereteszelte az ajtaját, amikor végre sikerült megszabadulnia az ölelgetéstől-csókolgatástól. Dühösen letépte magáról a fehér ruhát, és kirántotta a hajából a szalagot.

Persze, nem hívhatja föl Michaelt, nem tájékoztathatja, nem kérheti meg, hogy jöjjön át. A telefonra ráültek, természetesen.

Bugyiban-melltartóban feltúrta a faliszekrényt valami jobb ruha után, de nem talált. Kireteszelte az ajtót, és keresztülment a folyosón anyu szobába. A földszintről felhallatszott a beszélgetés moraja. Csapódott az autók ajtaja. Valahol Ó Evelyn sírt, hangosan és rettenetesen.

CeeCee faliszekrénye. CeeCee összesen százötvenöt centi volt, és már Mona is majdnem annyi. Addig turkált a ruhák, kabátok és kosztümök között, míg talált egy kis szoknyát, amire anyu azt mondta, hogy túl rövid. Ez épp jó lesz, és hozzá egy olyan fodros blúz, amiket CeeCee délelőtt kilenc és tizenegy között viselt, mielőtt megitta az ebédjét, hogy aztán hálóingre vetkőzve nézze a nappaliban a délutáni szappanoperákat.

Nohát ezt se teszi többé. Mona szédült. Ezeknek a ruháknak olyan szaga van, mint anyának. A kórházi szagra gondolt. Nem, itt nincs, egyáltalán nincs, különben már megcsapta volna az orrát.

A tükörbe nézett. Olyan, mint egy kicsi asszony, na jó, olyasféle. Fogta CeeCee hajkeféjét, fölkefélte a haját, és beletűzött hátul egy kontycsatot, úgy, ahogy CeeCee szokta.

És akkor egyetlenegy pillanatra, de csak egyetlenegyre mintha anyát látta volna. Felnyögött. Borzasztóan akarta, hogy igaz legyen. De csak Mona volt a tükörben, feltűzött hajjal, nagyon felnőttesen. Ott volt CeeCee rúzsa, halványrózsaszín árnyalatú, mert az utóbbi időben már sose volt elég józan ahhoz, hogy a divatos lángvöröset használja. Maga mondta, hogy olyan lenne vele, akár egy bohóc.

Mona kifestette a száját.

Oké, vissza a folyosón, zárjuk be az ajtót, töltsük be a számítógépet.

Bejött ragyogó zölden a WordStar könyvtár hagyományos menüje. Mona beütötte a Futtatást, és utasítást adott a \WS\MONA\SEGITSEG alkönyvtár létrehozására.

Azonnal átváltott ebbe az új könyvtárba, és megnyitotta a Segítség mappát.

„Én, Mona Mayfair írom ezt, március harmadikán, azoknak, akik utánam jönnek, és talán sohasem fogják megérteni, mi történt. Valami vadászik családunk nőtagjaira. Figyelmeztetik őket, de azt gondolják, hogy betegség. Nem az, sokkal rosszabb, valami, ami be fog csapni mindenkit.

Megyek, segítek figyelmeztetni a nőket.”

Mentette a mappát, amely némán eltűnt a gépben. Mona ottmaradt a gép előtt a sötét szobában, ahol csak a tűz világított, és a forgalom lármája lassan fölébe kerekedett az egykedvű csöndnek. Dugó van az úton. Kopogtattak.

Mona az ajtóhoz ment, és elhúzta a reteszt. Pereg a festék, pikkelyei megtapadnak az ujján. Kinyitotta az ajtót.

– Monát keresem. Ó, Mona! Nem ismertelek meg! – Bea néni volt. Egek Ura, gyermekem, te találtad meg anyádat?

– Ja, de nincs semmi bajom – mondta Mona. – Mindenkit fel kell hívni.

– Azt csináljuk, drágám, gyere le. Hadd öleljelek át.

– Senki sem lehet egyedül, még úgy se, mint én voltam az előbb, senki! Elment Bea mellett, és a lépcsőhöz sietett.

– Senki sem lehet egyedül! – kiáltotta.

A földszinten Mayfairek tolongtak a hosszú előtérben. Cigarettafüst rétegződött a lámpafényben. Sírás, zokogás, kávészag.

– Mona, édesem, van itthon egy kis teasütemény, amit feltálalhatok?

– Te találtad meg, Mona?

– Mona az. Mona, szívem!

– Hát, CeeCee meg Gifford majdnem olyanok voltak, mintha ikrek lennének.

– Nem, én mondom neked, hogy nem így volt!

– Nem betegség! – mondta Mona.

Bea zavartan, szomorúan karolta át a vállát.

– Én tudom, Aaron is ezt állítja. Még New Yorkban és Kaliforniában is felhívják a nőket.

– Igen, mindenütt.

– Ó, istenem – sóhajtott Bea. – Carlottának volt igaza. Föl kellett volna gyújtani azt a házat. Azt kellett volna. Abból a házból jött, ugye?

– Még nincsen vége, drága Beatrice – felelte Mona. Lement a lépcsőn. Amikor sikerült bejutnia egyedül a földszinti fürdőszobába, és rázárhatott egy újabb ajtót a világra, sírni kezdett.

– Az istenit, anyu, az istenit, az istenit, az istenit!

De ez nem tartott sokáig. Nem volt idő. Megint meghalt valaki. Mona hallotta, ahogy emelkednek a hangok, és ajtó csapódik. Valaki még sikoltott is. Meg kellett halnia valakinek.

Jött Ryan, és Mona nevét kiáltotta. A vastag ciprusfa ajtó letompította a hangokat. Délben holtan találták Lindsay Mayfairt a texasi Houstonban. Csak most tudták meg a családtól.

Mona kijött a folyosóra. Valaki egy pohár vizet nyomott a kezébe. Egy percig bámulta, mintha nem tudná, mi az, majd megitta.

– Köszönöm – mondta.

Ott volt Pierce. Kivörösödött szemmel meredt a lányra.

– Hallottad Lindsayt?

– Ide figyelj – mondta Mona. – Nem betegség. Ez egy személy. Ez ölte meg valamennyiüket. Tehát ezt kell tenniük. Minden városban gyűljenek össze egy házba, és ne mozduljanak egymás mellől. Ki ne tegyék a lábukat abból a házból! Nem fog sokáig tartani, mert leállítjuk. Mi nagyon erősek vagyunk, mi...

Nem fejezte be a mondatot. Körülötte elnémultak a rokonok. A csend átterjedt az előtérre.

– Ez csak egy magányos valami – mondta halkan a lány. Már csak Ó Evelyn sírdogált valahol a távolban:

– Drágáim, drágáim, drágáim... Akkor Bea is sírva fakadt. Mona is.

– Szedd össze magad – mondta Pierce. – Szükségem van rád. A többiek tovább sírtak, de Mona elhallgatott.

TIZENHÉT

JULIEN TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

ÉLETEM LEGSÖTÉTEBB NAPJAIT éltem Mary Beth születése után. Ha meglegyintett valaha is az erkölcs, akkor az ebben az időben történt. Az okával nem egészen vagyok tisztában, és mivel nem tartozik az elbeszéléshez, igyekszem gyorsan végezni vele.

Annyit hadd mondjak, hogy koraérett gyerek létemre hamarabb megszoktam a gyilkosságot, a boszorkányságot, általában a gonoszságot, mintsem ítélkezhettem volna fölötte. A háború, húgom elvesztése, majd megerőszakolása még élesebben tudatosította bennem azt, amit egyébként is gyanítottam, mégpedig hogy nekem valami titokzatosra, becsesre van szükségem a boldogsághoz. A gazdagság nem volt elég, a hús nem volt elég. Megfulladok, ha a családom nem virágozhat! Márpedig nem akartam megfulladni. Úgy kapaszkodtam az életbe, ahogy csak egy Mary Bethéhez fogható eréllyel sivalkodó baba kapaszkodhat.

Továbbá ismerni és szeretni akartam a lányomat. Ez volt a leghőbb vágyam. Most értettem meg, miért szólnak mesék és legendák arról a volta képpen egyszerű jelenségről, amit a karunkban tartott csecsemő testesít meg: az utódról, az örökösről, aki minket egyesít magában valaki mással.

No de elég. Maga ennyiből is ért. Az életem egyetlen hajszálon függött. Nem akartam, hogy elszakadjon.

Mit tehetek?

Néhány nap múlva megkaptam a választ. A gonosz lélek egyfolytában Mary Beth bölcsője mellett lebzselt. Mások is látták. „Az ember” áldását adta Mary Bethre; Mary Beth pici babaszeme szilárddá, erőssé tudta tenni; őrizte a kislányt, máris hízelgett neki. És a lény az én alakomat öltötte fel! Az én ízlésem szerint öltözött, az én modoromat utánozta, ha úgy tetszik, az én varázsomat árasztotta magából!

Összehívtam a zenekart, amelynek ricsaja már annyira idegesített, mint egy kihúzhatatlan, sajgó fog, és megpróbáltam beszélni Marguerite-tel Lasherről, hogy kicsoda-micsoda, és mit tudnak róla.

Anyám azonban csak a saját hatalmáról fecsegett összevissza, amellyel növényeket tud sarjasztani, sebeket gyógyít és olyan italokat kotyvaszt, amelyek hosszú életet adnak.

– A gonosz lélek egy napon testté lesz, és ha ő átjöhet, mi is átjöhetünk! A holtak is visszajöhetnek ugyanazon az ajtón.

– Vérfagyasztó ötlet! – mondtam.

– Azért gondolkozol így, mert nem vagy halott. No csak várj!

– Anyám, hát holtakkal akarod benépesíteni a földet? Hová tesszük őket?

– Minek teszel föl ilyen kérdéseket? – dühöngött Marguerite. – Magad kerested magadnak a bajt! Azt hiszed, Lasher nem tud elintézni? Dehogynem tud! Légy csendességgel, és tedd, aminek megtételére születtél! Itt van neked az élet, mit akarsz még?

Bementem a városba, Dumaine utcai lakásomra. Most is esett, mint azon az éjszakán, amikor az Első utcai házban jártam; az eső mindig megnyugtatta az idegeimet, és felvidított. Kinyitottam a tornác ajtóit, beengedem a gyönyörű esőt, amely hangos kopogással verte a vaskorlátot, és átáztatta a selyemfüggönyt. Nem érdekelt. Aranyat is akaszthattam volna az ablakra, ha úgy tartja kedvem.

Ujjaimat a tarkóm alatt összekulcsolva hevertem az ágyon, egyik cipőmet az ágylábra polcolva, és számba vettem változatos bűneimet... nem azokat, amelyekre a szenvedély vett rá, mert azokat nem tekintettem bűnnek, hanem azokat, amelyek rosszindulatból és kegyetlenségből fakadtak.

Hát, gondoltam, ennek az átkozott gonosz léleknek adtad a lelkedet. Mit adhatsz még neki? Megígérheted, hogy oltalmazod és erősíted a babát, de a baba máris látja Lashert. Azonkívül Lashernek tudnia kell, hogy ő is taníthatja a kislányt.

Az eső elállt, hold úszott a Dumaine utca fölött, és akkor megláttam a választ.

Odaadom neki emberi alakomat. A lelkem már az övé. Miért ne adnám neki a formát, amelyet mindig utánozott? Felajánlom a testemet, hogy szállj a meg.

Persze megkísérelheti, hogy megváltoztasson és végezzen velem. Ám ha az elmúlt kalandok során megváltoztatta a húst, mindannyiszor szüksége volt az anyám és az én segítségemre. Még akkor is segíteni kellett neki, ha növényeket változtatott meg, vagy korai virágzásra serkentette őket. Ha értene ehhez a dologhoz, sohasem folyamodott volna hozzánk.

Tehát a kockázat még nem lépi át az ésszerűség határait, mert megengedem neki, hogy bennem lakjon, járjon, táncoljon, belőlem lásson, de azt nem, hogy megváltoztasson.

Szólítottam, mivel nem tudhattam, hall-e a több mérföldes messzeségből.

Néhány pillanat múlva testet öltött a sarokban álló ovális tükör mellett. Láttam a képét a tükörben! Még sohasem találkoztam ezzel a jelenséggel. Milyen különös, hogy ez még csak meg sem fordult a fejemben! Hamarosan el is tűnt, de előbb még rám mosolygott, és megmutatta, hogy olyan elegáns ruhát visel, mint én.

– Akarsz testté lenni? – kérdeztem. – Akarsz a szememmel látni? Miért nem jössz belém? Tulajdonképpen miért is nem örülök neked, miért nem fekszem nyugton, amíg bennem vagy, és azt teszed, amire hatalmad van?

– Ezt akarod tenni?

– Nos, ősanyáimtól nyilván kaptál hasonló ajánlatot. Deborah vagy Charlotte bizonyosan hívott, hogy szállj beléjük.

– Ne űzz gúnyt belőlem, Julien – mondta hideg, titkos, hangtalan hangon. – Tudod, hogy nem szállnék bele asszonytestbe.

– A test az test – véltem.

– Én nem vagyok asszony.

– Hát akkor most itt van neked a férfi boszorka, akivel rendelkezhetsz. Megteszem az ajánlatot. Talán erre rendeltettem. Ezennel meghívlak, hogy gyere belém. Feltárom magamat neked. Végül is elég közel álltál hozzám.

– Ne gúnyolj! – ismételte. – Ha szeretkezem veled, úgy teszem, ahogy férfi a férfival.

Elmosolyodtam, de nem szóltam, bár roppantul mulattatott ez a fitogtatott férfiúi önérzet. Illett a szellem infantilis természetéről alkotott elképzelésemhez. Arra gondoltam, mennyire gyűlölöm, és milyen mélyre kell temetnem magamban ezt a gondolatot. Tehát elképzeltem, amint csókokkal és becézgetésekkel zsongít.

– Utána megjutalmazhatsz, ahogy szoktál – mondtam.

– Nehéz lesz elviselni.

– Érted megteszem. Te is sokat tettél értem.

– Vaj igen, és most félsz tőlem.

– Igen, némileg. Élni akarok. Tanítani akarom Mary Bethet, hiszen a gyermekem.

Csönd.

– Hogy menjek beléd... – mondta.

– Igen, tedd meg.

– És nem bőszítesz fel.

– Minden tehetségem szerint úgy fogok viselkedni, mint egy tökéletes úriember.

– Ó, mennyire különbözöl egy nőtől!

– Valóban? Mennyire? – kérdeztem.

– Sose szeretsz igazán, úgy, ahogy ők.

– Hmm, hát erről beszélhetnénk – vitatkoztam –, de légy nyugodt, mi kölcsönösen elősegíthetnénk egymás céljait. Ha a nők túl finnyásak, hogy ilyeneket mondjanak, akkor bízzunk benne, hogy vannak más eszközeik, amelyekkel elérhetik céljaikat.

– Kacaj.

– Kacaghatsz, amikor bennem vagy! Tudod, hogy megteheted. Halálos csönd lett a szobában. A függönyök mozdulatlanná merevedtek a rudakon. Az eső elvonult. Az erkély csillogott a holdfényben. Űrt éreztem. Testemen minden szál szőr felborzolódott. Felültem, erőlködve próbáltam fölkészíteni magamat, bár hogy mire, arról fogalmam sem volt, amikor huuussss, lecsapott rám a dolog, körülvett, magába tekert; részeg szédülés kerített hatalmába, és bömbölő morajba olvadtak össze a külvilág hangjai.

Álltam, jártam, ugyanakkor bukdácsoltam. A lépcső, a fényes utca, sőt, még az integető emberek is felpuhultak egy lidérces árnyékvilágban, és mintegy tengerzúgásban ekhózták a hangok: *Eh bien*, Julien!

Tudtam, hogy járok, mert járnom kellett, ám nem éreztem földet a lábam alatt, megszűnt az egyensúly, a fent, a lent, és én émelyegni kezdtem a rettegéstől. Fegyelmeztem magamat, nem küszködtem, minden erőmmel próbáltam beleernyedni ebbe a lénybe, aláhullani benne, még akkor is, ha ezzel elveszítettem az eszméletemet.

Örökkévalóságig tartó zűrzavar következett.

Legközelebb hajnali kettőkor volt egy értelmes gondolatom. Még mindig a Dumaine utcában voltam, de egy kávéház apró márványasztalánál ültem és cigarettáztam. Testem fáradt volt, fájt. Arra tértem magamhoz, hogy a felém hajló csapost bámulom, aki legalább hatodszor kérdezte:

– Még egyet, Monsieur, mielőtt bezárnánk?

– Abszintot. – Suttogásom rekedten szakadt föl a torkomból. Nem volt egy porcikám, amely ne fájt volna.

– Te nyomorult kurafi! – mondtam titkos hangomon. – Mi az ördögöt műveltél velem?

Nem kaptam választ. Lasher túlságosan kifulladt ahhoz, hogy feleljen. Órákon át tartott megszállva, és tombolt az én alakomban. Úristen, csupa sár a ruhám és a cipőm! A nadrágomat lehúzták, visszahúzták és rosszul gombolták be. Tehát megvolt valami nő vagy férfi, hm? És ugyan mi mást kaptunk még el?

Fogtam a friss pohár abszintot, felhajtottam. Felálltam, de majdnem elestem. A bokám fájt, az ujjperceimen vér száradt. Verekedtünk?

Sikerült elvergődnöm a Dumaine utcába, ahol már várt a szolgám, a színes Christian – egyébként vérbeli Mayfair –, egy igen jól fizetett, igen értelmes és gyakran igen csúfondáros ember. Kérdeztem, meg van-e vetve az ágyam.

– Mégis, mit gondolt? – kérdezte szokott stílusában.

Belezuhantam az ágyba. Hagytam, hogy Christian lehámozza a ruháimat, és elvigye őket. Kértem egy palack bort.

– Épp eleget ivott.

– Hozd azt a bort! – parancsoltam. – Különben kimászom az ágyból, és megfojtalak! – Behozta. – Kifelé.

Christian engedelmeskedett. Feküdtem a sötétben, iszogattam, és megpróbáltam emlékezni, mit csináltam... az utca, a fuldokló szédület, a víz alatti hangok. Majd persze kezdtek felmerülni a tiszta emlékek, olyan meghitten, amilyenek az emlékek lehetnek csupán, hogy lementem a szurdokvölgybe, összehívtam a népet, majd az egész menet besorjázott a székesegyházba. Még sose láttam ilyen gyönyörűnek a székesegyházat: feldíszítették szalagcsokrokkal, örökzölddel, és ott volt a jászolban a Kisjézus. Mámorosán szárnyalt az ének, és könnyek peregtek arcomon. Itthon vagyok, itt vagyok! Fölnéztem a szent színes képére a magas ablakon. Igen, gondoltam, Isten kezében vagyok, a szent kezében vagyok!

Összerázkódtam és felriadtam. Kinek az emléke ez? A helyet fölismertem: Skócia volt az. Tudtam, hogy Donnelaith-ben vagyok, és azt is tudtam, hogy évszázadokkal korábban kell lennie. Az emlék mégis az enyém volt, olyan tisztán, üdén, közvetlenül, amilyen csak az emlék lehet.

Asztalomhoz rohantam, és mindent leírtam. Jött a gonosz lélek, gyöngén, elmosódottan, alaktalanul, a hangja nem több sejtelemnél.

– Mit művelsz, Julien?

– Ezt én is kérdezhetném! – mondtam. – Élvezted a hancúrozást?

– Igen, Julien. Megint csinálni akarom, Julien. Most. Ám túl gyönge vagyok.

– Csoda? Menj, változz kámforrá! Én is el vagyok csigázva. Majd csináljuk. ..

– ... amint tudjuk.

– Jól van, jól van, te ördög!

A fiókba gyűrtem a papírokat. Aludtam, mint a holt, mire fölébredtem, fényesen sütött a nap. Tudtam, hogy ismét a székesegyházban jártam. Emlékeztem a rózsaablakra. Emlékeztem a szent szobrára a szarkofág fedelén, és az éneklő emberekre...

Mit jelent ez? Hogy ez a démon valójában egy szent? Nem, nem! Pokolba taszított, gonosz angyal? Nem tudom. Vagy egy szentet szolgált, neki hódolt, és aztán... mi volt?

A lényeg, hogy ezek minden kétséget kizáróan halandó emlékek voltak. A dolog emlékezett rá, hogy test volt valamikor; onnan maradtak ezek az emlékei, amelyeket nálam hagyott. Én vagyok talán az egyetlen, aki látta Lasher emlékeit. A gonosz lélek nyilvánvalóan tudja, hogy testi emlékei megmaradtak, de nem képes gondolkozni! Minket használ a gondolkozásra! Csak ha én elmondom neki, akkor fogja tudni, mi történt!

Ekkor pattant ki az agyamból az ötlet. Minden alkalommal többre emlékezz. Légy a gonosz lélek, ismerd meg a gonosz lelket, így végül megtudod róla az igazságot. Ha az igazság nem segít, mi segíthet? „Te gonosz, vacak kísértet! – gondoltam. – Te csak egy ember vagy, aki újjászületni akar! Nincs hozzá jogod, te kapzsi, telhetetlen ördög! Éltél valaha. Nem vagy bölcs, nem vagy örökkévaló. Menj a pokolba, és maradj is ott!”

Annyira fáradt voltam, hogy átaludtam a napot.

Este kilovagoltam Riverbendbe. Hívattam a bandát, megmondtam, hogy játsszák a Dixie-t, ahogy bírják, aztán leültem anyával, és megmondtam neki. Hallani sem akarta.

– Először is mindenható és örökéletű!

– Ördögöt!

– Másodszor, úgyis tudni fogja, ha szembeszállsz vele, és akkor megöl. – Valószínűleg.

Soha többé nem beszéltem bizalmasan Marguerite-tel. Úgy rémlik, sehogy sem beszéltem vele többé. Nem hinném, hogy feltűnt volna neki.

Bementem a gyerekszobába. A gonosz lélek a bölcsőnél lebegett. Láttam egy villanásra, most is ugyanazt a ruhát viselte, mint én, és még mindig fülig sáros volt. A hülye! Mosolyogtam.

– Akarsz belém jönni?

– Most a babuskám mellett kell lennem – mondta. – Nézd, milyen gyönyörű! Megvan benne a te boszorkányos tehetséged, a nagyanyád tehetsége, a dédanyád tehetsége. És ha elgondolom, hogy én még végezni akartam veled!

– Sose lehet tudni, igaz? Miket tanulsz, mikor bennem vagy? Sokáig nem felelt, aztán megjelent egy még vakítóbb lobbanásban, mint tiszta kiköpött másom, ahogy mondják; kihívóan meredt rám, mosolygott, aztán kacagni próbált, de semmi sem jött ki a szájából, és akkor eltűnt. Szembeszökően javult az arcjátéka, amióta jobban szerette az alakomat.

Kimentem. Most már láttam, mit kell tennem: akkor kell tanulmányoznom a kérdést, mikor a valami a kislány mellett időzik, és magamba kell engednem, ha jönni akar, olyan hosszú időre, amennyit elviselek.

Teltek a hónapok. Nagy ünnepséggel ültük meg Mary Beth első születésnapját. A városban ismét konjunktúra volt, a háború árnyai eltűntek, a pénz az utcán hevert. A felsővárosban sorra épültek a villák.

A gonosz lélek átlagosan hetente egyszer sajátított ki.

Mindketten ennyit bírtunk. Eltartott úgy négy-öt óráig, aztán huuuusss, visszakerültem önmagámba. Akárhol lehettem, amikor Lasher elhagyott. Ágyban is, akár férfival is. Lashernek ugyanolyan széles skálájú volt az érdeklődése, mint az enyém.

Ám szó sem volt valamiféle dr. Jekyll és Mr. Hyde helyzetről. A gonosz lélek, ha belém bújt, kitartóan bűbájos volt mindenkihez. Valóságos angyal!

– Jaj, drágám, olyan kedves voltál tegnap este! – mondta a szeretőm. – Ilyen szép gyöngyöt kaptam tőled!

– He?

Szóval ilyesmi. Továbbá azt is megtudtam, hogy az emberek csaprészegnek hittek, amikor Lasher bennem volt. Még rosszabb hírem lett. Ráadásul nem is voltam részeges, utáltam borgőzös lenni. Ám Lasher nem volt képes ennél jobbra. Úgyhogy el kellett viselnem a korholásokat, a mosolyokat, a csipkelődést: „Te aztán ugyancsak a pohár fenekére néztél tegnap este!” „Tréfálsz? Én nem emlékszem.”

Közben éjjel-nappal kísértett a székesegyház látomása. Láttam a füves dombokat, néha úgy láttam egy várat, mintha egy színes üvegablakon át nézném. Láttam a szurdokvölgyet és a ködöt. Aztán valami elviselhetetlen szörnyűség törölte ki az emléket. Ennél tovább nem jutottam. Fájdalom, fájdalmat éreztem, ha nagyon erőlködtem, kimondhatatlan fájdalmat.

Ezt nem is próbáltam megvitatni a latorral. Hogy ő mit tanult, amíg bennem volt... nos, ez nem lépte túl az érzékiség határait. Nyakalt, táncolt, bagzott, verekedett. Bár előfordult, hogy búslakodott később. *Magamnak kell testté lennem*!, nyavalyogta.

Arra is van némi bizonyítékom, hogy adatokat gyűjtött, mikor az én cipőmben járt, bár szokása szerint nem tudta felhasználni ezeket az adatokat, csak később lökte ki magából őket, nagy, lelkes szózuhatagokban.

Például beszélgettünk a változó időről, a vasútról, amely elsorvasztotta a folyami kereskedelmet; beszélgettünk a változó divatokról. Beszélgettünk a fotográfiáról, amely valósággal megigézte a latort. Sűrűn fotografáltatta magát, amikor bennem volt, noha idétlen részegségében még az is nehezére esett, hogy egyenesen tartsa magát a fényképész előtt. Gyakran hagyott ilyen képeket a zsebemben.

Ám túlságosan rágós falat volt neki ez a vállalkozás. Saját test kellett neki, nem az enyémben akart bukdácsolni. Mary Bethet féktelen odaadással imádta.

Néha hetekig nem tudott annyi erőt gyűjteni, hogy belém bújjon, mint ahogy nekem is két napomba telt magamhoz térnem. Ahogy Mary Beth nőtt, Lasher nagyon gyakran a kislányt használta ürügynek. Nekem így is megfelelt. A hírem Lasher nélkül is elég rossz volt, és öregedtem.

Mary Beth napról napra szépült, bennem pedig egyre jobban sírt a lélek. Gyűlöltem a komédiázást, hogy az unokahúgomnak kell mondanom a lányomat. Gyerekeket akartam, fiukat. Mindaz, amit még értékeltem, olyan szánalmasan megfogyott, hogy néha megriasztott egyszerűségük és elsöprő erejük.

Egyébként csendesen folydogált az életem. A démon támadásai ellenére is megőriztem ép elmémet, soha nem kerültem közel az igazi őrültséghez. Pénzt kerestem minden új vállalkozáson, amelyet a polgárháború befejezése kínált: építkezésen, kereskedelmen, pamutfeldolgozáson. Tudtarn, hogy ha meg akarom őrizni családom gazdagságát, nem szabad megmaradnom New Orleansban. A városban egymást váltogatta a felvirágzás és a visszaesés, de kikötőként kezdett veszíteni fontosságából.

A háború utáni években kezdtem el utazgatni New Yorkba. Miután a gonosz lélek otthon talált magának kellemes elfoglaltságot, szabad emberként élhettem New Yorkban.

Istenigazából nekiláttam a tartós vagyon megteremtésének.

Rémy bátyám beköltözött az Első utcai házba. Gyakori látogató voltam náluk.

Idővel, miután meggyőztem magamat, hogy semmi okom lemondani arról, ami a jó embereknek jár, beleszerettem fiatal unokahúgomba, Suzette-be, aki az ártatlan Katherine-re emlékeztetett. Be akartam költözni az Első utcába, mint a ház ura, hogy csendesen éldegéljünk a bátyámmal közös háztartásban.

Közben a lator fölvillanó emlékeiből is megtudtam valami újat. Színesebbek lettek a szurdokvölgy, a székesegyház és Donnelaith falu képei. Nem sokat haladtam előre-hátra az időben, de több részletet láttam, és rádöbbentem, hogy a székesegyházi álmot eltöltő mámor nem más, mint Isten szeretete.

Egy hétköznapi délelőttön szereztem róla bizonyságot. A Jackson téren álltam, és édes énekhangokat hallottam a Szent Lajos székesegyházból. Bementem. Gyönyörű kis negyedvér lányok, „színes gyermekek”, ahogy akkor neveztük őket, járultak első áldozáshoz liliomfehérben.

Lélegzetelállító szertartás volt, ahogy Jézusnak ez a sok gyermekmenyasszonya, kezükben rózsafüzérrel és fehér imakönyvvel, megtöltötte a templomhajót.

Isten szeretete. Igen, azt éreztem meg a Szent Lajos székesegyházban, a saját városkámban, és tudtam, hogy azt éltem át a szurdokvölgy ősi székesegyházában. Átkószáltam a napot, miközben megpróbáltam fölidézni az érzést, majd mindent megtettem, hogy elűzzem.

Föl-fölvillant előttem Donnelaith. Láttam a kőből rakott házakat. Láttam az apró teret. Magát a székesegyházat is láttam a messzeségben, az óidők fenséges, gótikus templomát.

Végül lerogytam egy kávéházban, ittam egy pohár hideg sört, és a falnak támasztottam a fejemet.

A démon ott volt láthatatlanul.

– Mire gondolsz?

Óvatosan, körültekintően elmondtam.

– Testté akarok lenni – mondta bátortalanul, zavart hallgatás után.

– Bizonyos vagyok benne, hogy azzá leszel – válaszoltam –, és Mary Beth meg én megfogadtuk, hogy segítünk neked.

– Az jó, mert akkor megmutathatom, hogyan maradhatsz és térhetsz vissza önmagádba. Meg lehet csinálni, mások is megtették.

– Neked miért tartott olyan soká?

– Ott nincs idő, ahol én vagyok – felelte. – Az csak egy eszme, de valóra fog válni. Csak a testedben élem át az idő egy fajtáját, amelyben a zaj és a mozgás a mértékegység. Ám én kívül vagyok az időn. Várok. Messzire látok. Magamat látom eljönni ismét, és akkor mindenki szenvedni fog.

– Mindenki?

– Mindenki, nem számítva klánunkat, a tieteket és az enyémet. A Donnelaith-klánt, mert te ugyanúgy ahhoz a klánhoz tartozol, mint én.

– Valóban? Tehát azt állítod, hogy rokonaink, törzsünk, leszármazottaink...

– Igen, mind áldottak, és a leghatalmasabbak ők a földön! Áldottak! Csak azt nézd, amit a te idődben tettem a földön! Még többre is képes vagyok, sokkal többre, és amikor igazából megtestesülök ismét, közétek fogok tartozni!

– Ígérd ezt meg – mondtam. – Esküdj meg rá.

– Ti megtarttattok. Mind, ahányan vagytok.

Behunytam a szememet. Láttam a szurdokvölgyet, a székesegyházat, a gyertyákat, a körmenetben vonuló falusiakat, a Kisjézust. A gonosz lélek jajveszékelt a kíntól.

Pisszenés sem hallatszott a szomorú utcán, a szellő járta, nyitott ajtajú kávéházban, ám az ördög vijjogott fájdalmában, és egyedül én, Julien Mayfair hallottam.

Hallja vajon a kis Mary Beth?

A gonosz lélek elment. Körülöttem elragadó közönségességében, zavartalan szürkeséggel terpeszkedett a lapos való világ. Fölálltam, feltettem a kalapomat, fogtam a botomat, és átmentem a Csatorna utcán az amerikai negyedbe, és kerestem egy közeli plébániát. Még csak azt se tudom, melyik templomhoz tartozott. Valami új templom lehetett, amelyet a környék ír és német bevándorlóinak építettek.

Kijött egy ír pap, mert akkoriban mindenütt lehetett ír papokkal találkozni. Missziós ország voltunk az íreknek, akik ugyanolyan magabiztosan láttak neki a világ megtérítésének, mint Szent Brendan idejében.

– Figyeljen rám – mondtam, – ha ki akarnék űzni egy ördögöt, segítene, ha pontosan tudnám, ki az? Ha ismerném a nevét, feltéve, ha van neki?

– Igen – felelte. – De az ilyesmit a papokra kellene bíznia. Igen nagy előny lehet a név ismerete.

– Gondoltam – mondtam én.

Fölnéztem. A paplak ajtajánál álltunk a járdán, de tőlünk jobbra kertfal húzódott. A fák, ahogy néztem őket, hajladozni, imbolyogni kezdtek, záporozott róluk a levél. Olyan erős szél támadt, hogy megmozdította az apró harangot a kis templomtoronyban.

– Meg fogom tudni a nevét – mondtam.

Még erősebben hajlongtak a fák, még több levelet vert le róluk a szél ostora, még nyomatékosabban ismételtem:

– Meg fogom tudni a nevét!

– Okvetlenül tegye azt – intett a pap –, mert számosan vannak a démonok. Az összes bukott angyal, a pogányok régi istenei, akik démonok lettek, amikor Krisztus megszületett, sőt még a kis nép is a pokolból való, tudja.

– A pogányok régi istenei? – kérdeztem. Akkor találkoztam először ezzel a teológiai csavarral. – Én azt hittem, a régi istenek hamis istenek voltak, és nem léteztek. Istenünk volt az Egy Igaz Isten.

– Ó, léteztek azok az istenek, csak démonok voltak. Ők azok a bukott, rosszindulatú, bosszúszomjas szellemek és kísértetek, akik éjszaka háborgatnak minket. Ugyanez érvényes a tündérnépre. A kis népre. Én láttam kis népeket. Láttam őket Írországban, és láttam itt.

– Jól van – mondtam. – Bejöhetek a kertjébe? – Adtam neki egy marék dollárt. A plébános örült. Bement, került egyet, hogy kinyissa a téglafal kapuját.

– Úgy látom, vihar készülődik – jegyezte meg. – Még eltörik az a fa. Reverendája lobogott a szélben.– Menjen csak be – mondtam. – Én szeretem a vihart, és majd becsukok magam után.

Magányosan álltam a fák között a zsúfolt kis kertben, ahol elvadult hajnalka indázott, és helyenként rózsaszín liliomok lángoltak. Elhanyagolt kertecske volt, egy grottában a Szűzanya szobra állt a mohától zöld sziklakövek között. A szél most már veszett dühvel korbácsolta a fákat. A liliomokat letörte és összezúzta, mintha otromba csizmát viselne. Egy fatörzsbe kellett kapaszkodnom, hogy el ne essek, de mosolyogtam.

– Nos tehát? – érdeklődtem. – Mit tehetsz velem? Teleszórsz levelekkel? Csinálj esőt, ha akarsz. Majd átöltözöm otthon. Tégy meg mindent, ami tőled telik.

Vártam. A fák megnyugodtak. Néhány kósza esőcsepp hullott a téglával burkolt ösvényre. Lehajoltam, és fölemeltem az egyik letört, zúzott liliomot.

Halk sírás összetéveszthetetlen hangját hallottam. Nem a fülem, csak a lelkem érzékelte a szívettépő sírást.

De nemcsak bánat volt benne, hanem méltóság és mélység, ami ijesztőbbnek rémlett minden mosolynál vagy fintornál, amellyel ijesztgetett valaha, és lelkem összefonta a bánatot az ujjongás emlékével.

Latin szavak jutottak eszembe, de nem igazán értettem őket. Úgy pattantak ki belőlem a szavak, mintha pap lennék, aki a litániát mondja. Dudaszót hallottam, harangok kongtak.

– Az Ördög Halálharangja – mondta valaki. – Egész karácsony éjszakáján húzzák, hogy kiűzzék az ördögöket a völgyből, elijesszék a kis népet!

Kitisztult az ég. Magam voltam. Csend lett a kis kertben, visszakerültem New Orleansba, a meleg déli nap sütött le rám. A plébános kikukkantott az ajtón.

– Meri, mon père – mondtam. Megérintettem a kalapomat, és elmentem.

Puha napfényben fürödtek az utcák. Hazamentem a Kertvároson át az Első utcába. Gyönyörű Mary Bethem a lépcsőn üldögélt, és ott volt mellette Lasher, mint egy árnyék, egy légi alak. Mindketten örültek nekem.

TIZENNYOLC

A BENZINKÚT FLUROESZKÁLÓ FÉNYSZIGET volt a sötét mocsárban. Műanyagból hajtogatott kis hasábban egyetlen krómozott készülék jelentette a telefonfülkét. A négyszögletes számocskák összemosódtak. Akárhogy erőlködött, nem látta őket.

Ismét a foglalt jelzés sípolt.

– Próbálja meg félbeszakítani! – könyörgött a központosnak. – Okvetlenül el kell érnem a Mayfair és Mayfairt! Van ott több vonal is. Kérem, próbálja meg! Mondja, hogy Rowan Mayfair keresi őket, nagyon sürgős ügyben!

– Asszonyom, nem fogadják a megszakításokat. Mindenfelől futnak be hozzájuk a megszakítási kérések.

A sofőr visszakecmergett a fülkébe. Rowan hallotta, ahogy fölberreg a motor. Intett a férfinak, hogy várjon, és elhadarta a központosnak a házi számot.

– Az az otthonom, tárcsázza helyettem, kérem, mert nem... nem bírom kiolvasni a számokat.

Ismét jött a fájdalom, a derekába hasító drótspirál, amely annyira emlékeztetett egy menstruációs görcsre, csak jóval komiszabb volt mindennél, amit eddig átélt.

– Michael, kérlek, vedd már föl, Michael... Csengett egyfolytában.

– Asszonyom, hússzor csengettünk oda.

– Ide figyeljen, el kell érnem valakit! Tegye meg a kedvemért! Hívja! Mondja meg nekik...

Visszajött valami hivatalos ellenvetés, ám az belefulladt a kamion motorjának csontot rázó bömbölésébe. Füstöt eregetett a kis cső a vezetőfülke tetején.

Amikor megfordult, kiesett a kezéből a kagyló, és koppanva csapódott a fülke műanyag falához. A sofőr mintha integetett volna, hogy jöjjön.

Anya, segíts! Hol van Apa?

Nincs semmi baj, Emaleth. Légy csendben, légy rendben. Légy türelmes hozzám.

Egyet lépett, egy pillanatig biztosan a terepben, a távolságban meg a többi hivatkozási pontban, a következőben rázuhant az aszfaltra. Tüzes fájdalom reccsent a térdében, és elájult.

Anya, félek!

– Kitartás, pici lány! – biztatta. – Tarts ki! – A kezét kinyújtotta, hogy arra essen, így csak a térde fájt. Két ember futott feléje a benzinkút irodájából, és a kamionsofőr is kiszállt, hogy segítsen.

– Minden oké, hölgyem?

– Igen, menjünk! – válaszolta. Fölnézett a sofőr arcába. – Sietnünk kell! – Igazság szerint nem bírt volna fölállni, ha nem támogatják. Ránehezedett a sofőr karjára. A mocsár fölött lila volt az ég.

– Nem érte utol őket?

– Nem – felelte Rowan –, úgyhogy siessünk.

– Hölgyem, nekem meg kell állnom St. Martinville-ben, egyszerűen muszáj, fel kell szednem...

– Megértem. Majd onnan telefonálok ismét, most csak menjen, kérem! Induljon! Vigyen minket innen!

Innen. A magányos benzinkúttól a lápvidék szélén, ahol a hunyorgó csillagok között nagy, ragyogó hold kúszik föl a lila égre.

A sofőr könnyedén felkapta, és beültette a fülkébe, körbekerült, beszállt Rowan mellé, kiengedte a vészféket, egy darabig hagyta recsegni-zihálni a hatalmas kamiont, majd berántotta az ajtót, és rálépett a gázra. Visszakanyarodtak a leállósáv nélküli útra.

– Még mindig Texasban vagyunk?

– Nem, asszonyom, Louisianában. Nagyon szeretném elvinni egy doktorhoz.

– Nem lesz semmi bajom.

Alighogy kimondta, ismét belemart a fájdalom, de olyan erővel, hogy majdnem felsikoltott. Belülről jött a döfés.

Emaleth, ha szereted Istent és Anyát...!

De Anya, itt egyre szűkebb! Úgy félek, Anya! Hol van Apa? Beleszülethetek a világba úgy, hogy nincs ott Apa?

Még nem, Emaleth. Sóhajtott, elfordította a fejét. A nagy kamion kilencven mérfölddel robogott a lepusztult, pocsolyás útpadkák között. A fák megnyúltak, közelebb jöttek, a lila ég elsötétült. A reflektorok fényes ösvényt hasítottak, a sofőr fütyörészett.

– Asszonyom, nem zavarja, ha bekapcsolom a rádiót?

– Csak nyugodtan – biztatta Rowan.

Újabb döfés. A kis rács mögül a Judds énekelt, sötéten, bársonyosan. Rowan elmosolyodott. Az ördög muzsikája. Újabb döfés. Előrezuhant, a műszerfalba kellett kapaszkodnia. Akkor eszmélt rá, hogy nem is kapcsolta be a biztonsági övet. Várandós anya létére! Szörnyű!

Anya...

Itt vagyok, Emaleth.

Az idő közel.

Még nem lehet! Maradj nyugton! Várj, amíg biztosak lehetünk mindketten!

Ám a fájdalom új abroncsa szorította össze a derekát. Mintha fehéren izzó vasat nyomnának a keresztcsontjához. Újabb döfés. Hangtalanul megpattant valami. Lucskos lett a combja, és ugyanakkor leszaladt a fejéből a vér. Az a borzasztó szédülés – mindjárt elájulok!

– Álljon meg itt – mondta.

A sofőr először nem is értette.

– Segítségre van szüksége, hölgyem?

– Nem. Állítsa meg a kamiont. Látja azokat a fényeket? Ott álljon meg. Oda megyek. Állítsa meg! – Rávillantotta a szemét a sofőrre. Látta a férfin a riadalmat, majd a félelmet. A kamion megállt.

– Tudja egyáltalán, ki lakik ott?

– Persze hogy tudom. – Kinyitotta az ajtót, és lebukdácsolt a hágcsón. A ruhája átázott. Biztosan az ülés is latyakos, és most majd a sofőr meg fogja látni a szembejövő járművek nyers fényében. Szegény ember, milyen undorítónak találhatja. Nyilván azt hiszi, hogy az utasa bevizelt, holott szó sincs ilyesmiről.

– Most menjen! Kösz! – Becsapta a fülke ajtaját.

– Asszonyom! – kurjantotta a sofőr. – A ridikülje! Fogja! Nem, nem, épp elég pénzt kaptam már magától!

Csak nem akart indulni. Rowan sietve lemászott az árokba, onnan felkapaszkodott a magas fűbe, és bemenekült a sűrű fák közé, ahol fáradhatatlan levelibékák trilláztak lágy kórusban. Törtetett a fény felé. A kamion végre elhúzott, és néhány pillanat múlva csend lett.

– Keresek egy helyet, Emaleth, egy puha, száraz helyet. Maradj nyugton, és légy türelemmel.

Nem bírok, Anya. Ki kell jönnöm.

Kiért a fák közül egy tisztásra. A lámpák, amelyeket látott, valahol jobbra égtek a messzeségben. Nem érdekes. Itt a nagy, füves tisztás és egy hatalmas, gyönyörű tölgyfa, amely olyan tragikusan támaszkodik hosszú karjaira, mintha elfárasztotta volna a hiábavaló erőfeszítés, amellyel az erdőt akarta elérni.

Szívettépően szép volt a csillagos éjszaka lágy izzásában, titáni, bütykös ágaival, sötét mohazuhatagaival. Hogy ragyog mögötte az ég!

Olyan gyönyörű! Emaleth, kérlek, Emaleth, ha meghalok, menj Michaelhez! Ismét felidézte Michael arcát, a házszámot, a telefonszámokat a benne levő pici elmének, amely tudja, amit tud.

Anya, nem tudok megszületni, ha meghalsz! Szükségem van rád! Szükségem van Apára!

Milyen éles körvonalú, súlyos és méltóságteljes ez a fa. Szép látomás merült föl Rowan előtt, a történelem előtti idők vadonairól, ahol templomok lehettek az ilyen fák. Zöld mezőt, erdős dombokat látott.

Az Donnelaith, Anya. Apa azt mondta, hogy Donnelaith-be kell mennem, mert ott találkozunk.

– Nem, drágám! – felelte hangosan. A törzs felé nyúlt, majd neki is tántorodott a sötét, érdes, jószagú kéregnek. Olyan volt, akár a szikla, itt, a tövében nem is tűnt élőnek, vaskeményen csavarodtak a gyökerei, csak a koronában motoszkáltak a szélfújta ágacskák. – Michaelhez menj, Emaleth! Mondj el neki mindent! Michaelhez menj!

Fáj, Anya, úgy fáj!

– Ne feledd, Emaleth! Michaelhez menj!

Anya, ne halj meg! Segítened kell, hogy megszülethessek! Nekem kell adnod a tejedet és a szemedet, különben kicsi és használhatatlan leszek!

Eltámolygott a törzstől, a puha, selymes fűbe, két nagy ágvilla közé. Itt sötét és simogató.

Meg fogok halni, drágám.

Ne, Anya! Már jövök! Segíts!

Itt sötétség volt és puhaság, nagy levélkupacok, mohalugas. Rowan elhanyatlott. Lüktető lökésekben jött a kín. Moha a magasban, bársonyos függöny, és milyen szép a hold, ahogy fönnakad a moha hálójában!

Kizúdult belőle a meleg lucsok. Aztán a legkomiszabb fájdalom jött. Aztán valami puha, nedves dolog cirógatta. Fölemelte a kezét, de nem tudta összehangolni a mozdulatait, nem bírta megtapintani.

Úristen, csak nem a gyerek nyúlkál ki a méhéből? A gyerek keze az a combján? Fent összezárult a sötétség, mintha egybeforrtak volna az ágak, majd ismét felragyogott a hold, és egy pillanatra megszürkült a moha. Rowan feje félrecsuklott. Csillagok hullottak a lila égen. Ez a mennyország.

– Tévedtem, iszonyú nagyot tévedtem – mondta. – A hiúság volt a vétkem. Mondd ezt el Michaelnek.

A fájdalom kiszélesedett. Tudta, mi okozza: most feszül szét a méhszáj. Sikított, nem bírta magába fojtani, és a kín egyre förtelmesebb lett, egyre förtelmesebb, aztán hirtelen megszűnt. Rowan visszasüllyedt a sajgó rosszullétbe. Megint látni akarta az ágakat, erőlködve próbált segíteni Emalethnek, de nem tudott.

Valami meleg és nagy nehezedett a combjára. A hasán feküdt. Érezte langyos, nedves érintését a mellén.

– Anya, segíts!

Látta a fölemelkedő kis fejet az illatos, elmosódó sötétségben, olyan volt, akár egy apácáé, hosszú, vizes haja sima fátyol. A fej emelkedett. Emelkedett.

– Anya, nézz rám! Segíts! Különben kicsi és használhatatlan leszek!

Az arc fenyegetően sötétlett az ő arca fölött, a nagy kék szem az ő szemét kereste, a vizes kéz hirtelen megragadta a mellét, és tejet fakasztott a bimbóból.

– Te vagy az én kislányom? – kiáltotta Rowan. – Ó, Apa illata! Te vagy az én pici lányom?

Megvolt a perzselő szag, annak az éjszakának a szaga, amelyen Lasher született, valami felfutott, veszélyes vegyületnek a szaga, ám most semmi sem villódzott a sötétben. A karok átölelték, vizes haj csapódott a hasára, a száj rátapadt a mellére, és Rowan egész teste beleborzongott a szopás mámorító, csodálatos elragadtatásába.

A fájdalom elmúlt. Gyönyörűen, teljesen elmúlt. Beburkolta az éjszaka sötétsége, lebéklyózta a rajta fekvő nő kéjes súlyával az avarba, a mohaágyra.

– Emaleth!

Igen, Anya. A tej jó. A tej finom. Megszülettem, Anya.

Meg akarok halni! Te is halj meg! Mindketten! Halj meg!

De már elkésett. Ringatózott, miközben Emaleth nagy kortyokban nyeldekelte a tejet, és ő semmit sem tehetett ellene. Még a tagjait sem érezte. Semmit sem érzett, csak ezt a szopást, és mikor azt próbálta mondani, hogy... elment, akármi volt is az. Ki akarom nyitni a szememet. Újra látni akarom a csillagokat.

– Olyan gyönyörűek, Anya! Donnelaith-ig is elvezetnének, ha nem lenne köztünk a nagy tenger.

Nem, tiltakozott volna Rowan, ne Donnelaith-be, megint mondani akarta Michael nevét, de valahogy összezavarodott a világ, nem egészen emlékezett, kicsoda is Michael, vagy miért akarja kimondani a nevét.

– Anya, ne hagyj itt!

Szeme kinyílt egy becses pillanatra, igen, látom, ott a lila ég, és egy magas, nádszálvékony alak áll mellette. Ez nem lehet az ő gyermeke, ez a nő, aki úgy emelkedik ki a sötétségből, mint a meleg, zöldellő televény groteszk kinövése, ez a szörnyű és...

– Nem, Anya, nem! Én gyönyörű vagyok! Anya, kérlek, kérlek, ne hagyj itt engem!

TIZENKILENC

A HELYZET NEM KÍNOS VOLT, hanem észveszejtő. Háromnegyed órája tartott a telefonbeszélgetés a keplingeresekkel.

– Nézze – mondta a fiatal orvos a vonal másik végén –, itt az áll, hogy személyesen maga jött a – maga szavaival élve – szigorúan titkos anyagért.

– Az isten verje meg, én Louisianában vagyok, New Orleansban, maga bolond! Tegnap reggel óta! A Pontchartrain hotelben szálltam meg, és most a Mayfair-családnál vagyok! Nem hoztam el semmit! Szóval azt mondja, hogy az anyag eltűnt?

– El az, Larkin doktor. Abszolúte. Hacsak nincs róla másolat, valami olyan helyen, amihez nem férhetek hozzá. De nem gondolnám, hogy lenne, mert...

– Hát Mitch hogy van?

– Jaj, ő nem fogja megúszni, Larkin doktor. De ha látná, maga se kívánná az ellenkezőjét. Ne is imádkozzon érte. Figyeljen, Mitch felesége keres a másik vonalon. Majd visszahívom.

– Dehogy hív! Bebújik a fúru-lyukba, és meglapul. Felfogja, mi történt? Valaki megfújta maguktól az összes anyagot, amit Rowan Mayfair rám bízott, mindent, amin Flanagan dolgozott! Jól lebőgtek, mondhatom! Flanagan pedig olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy kommunikációképtelen!

A vonal másik végén csend volt egy darabig, aztán beleszólt ugyanaz a fiatal, éles hang:

– Helyesbítek. Dr. Flanagan halott. Húsz perce halt meg. Vissza kell hívnom, Larkin doktor.

– Bölcsebben teszi, ha megtalálja a feljegyzéseket, bölcsebben teszi, ha megtalálja a teljes és hiánytalan számítógépes dokumentációját az összes kísérletnek, amelyeket Mitch Flanagan folytatott dr. Samuel Larkinnek, dr. Rowan Mayfair megbízásából!

– Ön dokumentálta, hogy elküldte nekünk ezeket az anyagokat?

– Magam vittem oda őket.

– És valóban maga hozta, személyesen? Nem valaki más, aki csak eljátszotta az ön szerepét? Mint ez a doktor tegnap, aki nem is maga volt, bár azt mondta, hogy az? Na jó, oké. Nézem ennek az embernek a videofelvételét. Tegnap, délután négy óra, Csendes-óceáni idő szerint. Magas, sötét hajú, mosolygó, és föltartja a kamerának az igazolványát, a kaliforniai jogosítványt: dr. Samuel Larkin. Maga pedig azt állítja, hogy maga Samuel Larkin, és New Orleansban tartózkodik?

Lark szólni sem tudott, csak krákogott.

Arra ocsúdott föl, hogy Ryan Mayfairt bámulja mereven, aki már egy ideje figyelte az iroda árnyai közül. A többiek még mindig a tárgyalóteremben várakoztak, zárkózott, ünnepélyes arcú gyűrűben a mahagóni asztal körül.

– Oké, Barry Akárkicsoda doktor – mondta. – Elküldetem magának az ügyvédemmel a teljes személyleírásomat, másolatokat az útlevelemről, a jogosítványomról, az egyetemi igazolványomról. Akkor majd láthatja, hogy nem én szerepelek a videón. Kérem, vigyázzon a videóra! Nehogy odaadja valakinek, aki beállít, és mosolyogva közli, hogy ő az újjászületett J. Edgar Hoover. Mellesleg én vagyok Samuel Larkin, és ha beszél Martha Flanagannel, kérem, tolmácsolja őszinte részvétemet. Ne fáradjon azzal, hogy értesíti a San Franciscó-i rendőrséget. Majd én felhívom őket.

– Csak az idejét vesztegeti, doktor. Ha itt valami félreértés történt, akkor semmiképpen sem deríthető ki, hogy ez az ember nem az volt, akinek mondta magát. Felejtse el a rendőrséget, mert maga épp olyan jól tudja, mint én, hogy...

– Doktor, jobb lesz, ha megtalálja a feljegyzéseket! Kell lenniük másolatoknak!

Letette, mielőtt az ifjú hülye felelhetett volna.

Tajtékzott, de ugyanakkor mintha megfagyott volna benne a vér. Flanagan meghalt. Flanagant elgázolták, mikor keresztülment a California utcán. Nem is emlékezett, hogy történt-e halálos gázolás valaha azon a belvárosi sarkon, hacsak nem egy olyan mazsola volt az elkövető, aki esős napon próbálta előzni a villamost.

Ryanre pillantott, de egyelőre nem árult el semmit. Újra beütötte a 415-ös területi kódot, majd egy telefonszámot, amelyet fejből tudott.

– Darlene – mondta –, itt Samuel Larkin. Küldjön virágokat Martha Flanagannek. Helyes. Helyes. Most ebben a pillanatban. Azért azt ne. Az jó lesz. Csak annyit írjon rá, hogy „Lark”. Köszönöm.

Ryan előjött az árnyékból, elfordult az orvostól, és átment a tárgyalóterembe.

Lark egy percig várt. Az arca izzadt, fáradt volt, és maga se tudta, mit akar. Olyan ellentmondó gondolatok tolongtak az agyában, annyi felháborodás, annyi türelmetlenség, annyi... annyi megdöbbenés! Hányszor nyargaltak föl, Mitch és ő, a Grant sugárútra, kedvenc kis Gooey Louie's büféjükbe, hagymás-bambuszrügyes töltött tojáskrokettre és olcsó sült rizsre, amit New York és medikus koruk óta szerettek!

Felállt. Nem tudta, mit fog mondani. Nem tudta, hogyan magyarázza meg ezt.

Mögötte nyílt az ajtó. Megkönnyebbülten látta, hogy Lightner az. Nátronpapír iratgyűjtő volt a kezében, és olyan fáradtnak, törődöttnek, mísznek látszott, mint délután az autóban, amikor jöttek át ide.

Mintha évszázadok teltek volna el azóta. Közben meghalt Flanagan.

Együtt mentek át a tárgyalóterembe. Milyen higgadtnak látszottak ezek a Mayfairek, milyen döbbenetesen higgadtak ezek a vörösre sírt szemű férfiak és nők, valamennyien jogászi tropikálszövetben és oxfordpuplinban.

– Nos, ez... ez nagyon nyugtalanító hír – kezdte Lark. Érezte, hogy az arcába szökik a vér. Megfogta a bőrszék támláját. Nem akart leülni. Rémes volt a tükörképe a távoli ablakban. Az üveg mögött maszattá folytak össze a város fényei. Leginkább az állólámpákat, a magas támlájú bőrszékek gyűrűjét, a sarokban álló Ryan alakját érzékelte az egészből.

– Eltűnt az anyag – mondta Ryan csendesen, szemrehányás nélkül.

– Fájdalom, el. Dr. Flanagan... meghalt, és nem találják a feljegyzéseket. Továbbá valaki... de ha az életem múlna rajta...

– Megértjük – felelte Ryan. – Ugyanez történt New Yorkban tegnap délután. Az egész genetikai dokumentációt elvitték. A párizsi Genetikai Intézetből szintúgy.

– Nos, akkor igen kínos helyzetben vagyok – mondta Lark. – Mert ebben az esetben kizárólag az én szavam a garancia rá, hogy létezik ez a kreatúra, hogy egy rejtélyes génállomány volt kimutatható a vér- és szövetmintákban. ..

– Megértjük – ismételte Ryan.

– Nem hibáztatnám magukat, ha most azt mondanák, hogy takarodjak ebből az irodából, és át ne merjem lépni még egyszer a Mason-Dixon vonalat – folytatta a sebész. – Nem hibáztatnám, ha...

– Megértjük – mondta Ryan harmadszor, és először kényszerített a szájára egy jéghideg mosolyt. Intett, hogy mindenki őrizze meg a nyugalmát. – Edith Mayfair és Alicia Mayfair boncolása azt bizonyítja, hogy mindketten elvetéltek. A szövet rendellenes. Már ebben a korai szakaszban is azt támasztja alá minden jel, amit ön mondott a kapott vizsgálati anyagról. Köszönöm a segítségét. Lark csak hápogott.

– Ennyi?

– Természetesen megfizetjük az idejét, és megtérítjük minden kiadását...

– Nem, én arra gondolok, várjon csak egy pillanatra, hogy most mit tesznek?

– Nos, ön mit javasolna? – érdeklődött Ryan. – Hívjunk össze sajtókonferenciát, és közöljük az országos tömegtájékoztatással, hogy van itt egy kilencvenkét kromoszómás, hímnemű genetikai mutáns, aki szaporodás céljából vadászik családunk nőtagjaira, és kísérleteivel meg is öli őket?

– Ezt nem fogom tűrni! – mondta Lark. – Nem szeretem, ha mások ugranak be a szerepembe. Ki fogom deríteni, ki volt ez, ki...

– Nem fogja kideríteni – szólt közbe Aaron.

– Úgy érti, hogy maguk közül volt valaki?

– Ha igen, azt sohasem bizonyítja be. Azzal valamennyien tisztában vagyunk, hogy a mieink közül kellett lennie valakinek, ugyebár. Senki más nem tudott róla, hogy ez a munka folyik a Keplinger Intézetben. Senki más, csak ön és a néhai Flanagan doktor. Valamint a Mayfair és Mayfair, miután közölte velük. Úgy gondolom, most azt kell elérnünk, hogy ön ép bőrrel visszajusson a szállodába. Úgy gondolom, hogy most segítenem kell a családnak. Ez már igazi családi ügy.

– Elment az esze?

– Nem, nem ment el, Larkin doktor – biztosította Lightner. – Szeretném, ha a szállodában maradna, Gerald és Carl Mayfair társaságában. Kint várják, hogy visszavihessék. Kérem, ne hagyja el a hotelt! Maradjon a lakosztályában, és várja meg, amíg jelentkezem!

– Arra céloz, hogy valaki ártani próbál nekem?

Ryan, aki még mindig a sarokban ácsorgott, udvarias, higgadt kis gesztussal kért figyelmet.

– Larkin doktor, sok a dolgunk. Ez egy nagy család. Már maga az egy robot, amíg utolérünk mindenkit. És öt óra óta még egy haláleset történt Houstonban.

– Ki volt az? – kérdezte Aaron.

– Clytee Mayfair – válaszolta Ryan. – Egészen közel lakott Lindsayhez, akivel csaknem egy időben halt meg. Gyanúnk szerint nagyjából egy órával azután nyithatott ajtót a látogatójának, hogy Lindsay tette Sherman Oaksban. Legalábbis ez a kép rajzolódik ki. Kérem, Larkin doktor, menjen vissza a hotelbe.

– Egyszóval elhisz mindent, amit mondtam! Elhiszi, hogy ez a kreatúra...

– Tudjuk, hogy az – mondta Ryan. – Most pedig menjen, kérem. Maradjon a Pontchartrainben, helyezze magát kényelembe, és ne mozduljon ki. Gerald és Carl ott lesz maga mellett.

Mielőtt a sebész válaszolhatott volna, Aaron karon fogta, átkísérte a külső irodába, majd onnan a folyosóra. Lark megpillantotta a két fiatalembert. Még két, skatulyából kihúzott Mayfair, világos gyapjúöltönyben, citromsárga illetve rózsaszín selyemnyakkendővel.

– Nézze, izé... le kell ülnöm egy percre – kezdte.

– Majd a szállodában – felelte az angol.

– A maguk emberei tették ezt? A maguk emberei mentek el a Keplingerbe és hozták el az adatokat?

– Ez az én feltételezésem – mondta Aaron siralmasan.

– Vagyis akkor ők gázolták el Flanagant? Ők ölték meg?

– Nem, nem szükségszerűen jelenti ezt. Nem, nem állíthatom, hogy ezt jelenti. Azt hiszem, hogy csak... csak kihasználtak egy váratlan alkalmat. Pillanatnyilag képtelen vagyok mást hinni. Ám amíg nem léphetek kapcsolatba az amszterdami Vénekkel, amíg nem jutok a nyomára annak, hogy ki küldött kit és hova, addig nincsenek igazi válaszaim.

– Aha – mondta Lark.

– Menjen vissza a szállodába, és pihenjen.

– De a nők...

– Mindenkivel kapcsolatba lépnek. Telefonálni fognak az összes ismert rokonnak. Én is telefonálok majd önnek, ha lesz valami hírem. Próbáljon meg nem gondolni rá.

– Ne gondoljak rá?

– Mi mást tehet, Larkin doktor?

Lark felelni akart, de nem talált szavakat. Semmi sem jött ki a torkán. Fölnézett a Gerald nevű ifjúra, aki éppen kitárta előtte az ajtót. A másiknak is nagyon mehetnékje volt, már el is fordult. Vagyis mozdulnia kell.

Már mentek is a lifthez, ahol két egyenruhás rendőr állt. A fiatalemberek nem is vettek tudomást róluk.

Lefelé vitte őket a lift, amikor a fiatalabb megszólalt:

– Az egész az én hibám – mondta. Ez volt a Gerald nevű. Alig huszonöt lehetett.

– Miért? – kérdezte az idősebb, vékonyabb, aki valamivel érdesebbnek látszott.

– Föl kellett volna gyújtanom a házat, úgy, ahogy Carlotta akarta.

– Miféle házat? – kérdezte Lark.

Egyik Mayfair sem válaszolt. A sebész megismételte a kérdést, de rá kellett jönnie, hogy még csak nem is figyelnek rá. Nem szólt többet.

Az előtér tömve volt egyenruhás biztonsági őrökkel, rendőrökkel és az iroda alkalmazottaival. Néhányan egykedvűen mérték végig őket. A nagy limuzin a higanygőz lámpák poshadt fényében várakozott.

– Mi van Rowannal? – kérdezte Lark, és megállt. – Egyáltalán keresi még valaki Rowant?

Most sem kapott választ. A két Mayfair mintha nem is hallotta volna. Nem volt mit tenni, be kellett ülni a bőrrel kárpitozott autóba. Parfétorta. A Pontchartrainben szervírozzák a legjobb parfétortát, amit kóstolt valaha. Nem is kell neki más, csak cikóriás kávé és parfétorta...

– Azt kérek, ha megérkeztünk. Parfétortát és kávét.

– Magától értetődik – felelte Gerald olyan hangon, mintha ez lett volna a sebész első értelmes mondata.

Lark nevetett magában. Vajon lesznek Martha mellett rokonok, akik vele menjenek Flanagan temetésére?

HÚSZ

JULIEN TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

HA MEGENGEDI, gyorsan a tárgyra térek. Csak 1888-ban láthattam meg a saját szememmel az álomszerűén kietlen, donnelaith-i tájat. „Emlékeim” nagyjából ugyanúgy folytatódtak, ám egyre több érthetetlen elem keveredett hozzájuk.

Erre az időre Mary Beth hatalmas erejű boszorkánnyá fejlődött, aki eszesebb, fortélyosabb és elvi szempontból érdekesebb volt Katherine-nél, Marguerite-nél, sőt Marie Claudette-nél is, már amennyire én meg tudom ítélni ezeket a dolgokat. Ám ő már egy új kor gyermeke volt, a háború, és ahogy akkor mondták, a krinolin utáni időké.

Társam volt három legfőbb tevékenységemben: a családról való gondoskodásban, a szórakozásban és a pénzcsinálásban. Bizalmasom, egyetlen barátom lett.

Sok szeretőm volt ezekben az években, férfiak és nők egyaránt. Megnősültem. Drága feleségem, Suzette, akit én nagyon szerettem a magam önző módján, négy gyermekkel ajándékozott meg. Bár elmesélhetném az egész történetet, mert bizonyos értelemben minden tettünk egy-egy szál a ki- és mivoltunkat jelentő szövedékben, és ez senkire sem volt érvényesebb, mint rám.

De erre nincs idő, így annyit engedjen mondanom, hogy állhattam akármilyen közel a feleségemhez, a szeretőimhez és a gyerekeimhez, Mary Beth volt a barátom, aki tudta Lasherről azt, amit én, ismerte e tudás terheit és veszélyeit.

New Orleans a bűnök fertője volt ebben a korban, isteni hely mindenkinek, aki szutyálkodni és játszani akart, vagy csak az életet akarta látni a maga mosdatlan erőszakosságában. Imádtam, sose féltem tőle, és a fiúnak öltözött Mary Beth velem jött mindenhová, ahol a gyönyöröket hajszoltam.

Míg a fiaimat kíméltem, keleti iskolákba küldtem, hogy ott készítsék fel őket a nagyvilágra, Mary Bethet sokkal tartalmasabb étkeken tartottam.

Intelligenciában senki sem volt hozzá fogható. Mindent megértett, legyen az üzlet, politika, akármi. Hűvös, fáradhatatlan, logikus elme volt, de mindenekfölött káprázatos képzelőerővel bírt. Látta a magasabb összefüggéseket.

És hamar rájött, hogy a démon viszont nem látja őket.

Hadd mondjak egy példát. Az 1880-as évek elején koncertezett New Orleansban egy Vak Henry nevű zenész. Vak Henry tudós idióta volt. Nem létezett zongoradarab, amit ne tudott volna lejátszani, legyen az Mozart, Beethoven, Gottschalk, ám egyébként az volt, aminek mondták: komplett gyengeelméjű.

Amikor elmentünk a hangversenyre, Mary Beth ráfirkantotta a programjára, ott, a démon orra előtt, akit teljesen megigézett a zene: „Vak Henry ugyanaz az intellektus, mint Lasher.”

Pontosan meghatározta. Ez sokkal rejtelmesebb kérdés, semhogy most elemezhetnénk. A maguk modern világa már jobban ismeri a tudós idiótákat, autista gyerekeket és társaikat. Mary Beth a maga egyszerű szavaival arra próbálta felhívni a figyelmemet, hogy Lasher nem képes beilleszteni tudását vagy érzékleteit a valós összefüggésekbe. Nekünk, élőknek vannak hivatkozásaink ahhoz, amit tudunk vagy érzünk, ennek a halott valaminek nincsenek.

Mivel pedig Mary Beth zsenge kora óta megértette ezt, egyáltalán nem mitizálta a szellemet. Amikor fölvetettem, hogy lehet bosszúszomjas kísértet, egy vállrándítással elintézte a lehetőséget.

Ám – és ez volt a lényeg – ő nem is irtózott a szellemtől úgy, mint én.

Sőt, szerette Lashert, aki szenvedélyesen ragaszkodott hozzá, mert a lányomtól megkapta az együttérzést, ami belőlem hiányzott.

Ahogy ezt figyeltem, ahogy láttam, miként bólogat Mary Beth az én gunyoros megjegyzéseimre, gondosan csomagolt figyelmeztetéseimre, mert tökéletesen felfogja, amit mondok, ennek ellenére mégis szereti Lashert, akkor már értettem, miért kedvelte Lasher mindig is jobban az asszonyokat a férfiaknál, mert azt hiszem, az emberi karakter egy olyan részére játszott, amely a férfiakban többnyire szunnyad. A nők szeretnek szerelmesek lenni, szánakozni, rajongani, mert érzéki örömöt lelnek benne.

Ez persze előítélet volt tőlem, előítélet, bizony. Amikor elmondtam Mary Bethnek, ő csak elhúzta a száját.

– Mintha az inkvizítorok régi érvét hallanám, hogy az asszonyok azért fogékonyabbak az ördög hízelkedésére, mert butábbak. Szégyelld magad, Julien! Talán csak az a helyzet, hogy én jobban tudok szeretni, mint te.

Vitatkoztunk rajta, amíg csak éltem. Amíg meg nem haltam.

Egyszer egy hirtelen kirobbant szóváltásban fölvetettem, hogy az asszonyok többsége erkölcsi fogyatékos, ezért akármire rávehető. Mire Mary Beth higgadtan rámutatott, hogy ő felelősséget érez Lasher iránt, mert így tartja tisztességesnek, belőlem viszont, a nagy pragmatikus diplomatából hiányzik ez a tisztesség, tehát én vagyok erkölcsi fogyatékos. Talán igaza is volt.

Bármint is legyen, én iszonyodtam a szellemtől, a lányom pedig nem.

– Ha te elmész – mondta –, akkor nem marad itt más, csak én és ez a dolog. Ő lesz az én szerelmem, vigaszom, tanúm. Nem igazán érdekel, mi ez, vagy honnan jött. Az se érdekel, ki vagyok, vagy honnan jöttem. Önáltatás lenne azt képzelnem, hogy meghatározhatom magamat ezekkel a fogalmakkal.

Akkor tizenöt éves volt, magas, fekete hajú, nagyon keménykötésű és nagyon szép, a maga zord, sötét módján, amit egyes férfiak nem találnának vonzónak. Rendkívül megnyerő, nyugodt fellépése volt. Általános csodálat övezte, és azok, akiket nem riasztott határozott pillantása és férfias önbizalma, odáig voltak érte.

Természetesen mély hatást gyakorolt rám is, annál inkább, mert az ilyen mondások után elmosolyodott, és bedobta azt a kis trükkjét, amivel soha el nem múló gyönyörűséget szerzett nekem: kibontotta vastag varkocsát, majd megrázta az apró gyűrűcskékből szőtt fekete fátylat, és kacagott, mintha ez a mozdulat átváltoztatná szellemi társból bimbózó asszonnyá.

Jól értse meg, én voltam az egyetlen férfi, aki le tudta igázni Lashert, és máig fenntartom, hogy azért, mert érzéketlen voltam a szellem gazsulálására. Holott nem titkoltam el a férfiszeretőimet. Nekem nincsenek előítéleteim a szerelem iránt, amely nem meri megmondani a nevét, satöbbi. Nekem a szerelem, az szerelem. Ám ezt a fajzatot a szívem mélyéből gyűlöltem. Gyűlöltem meggondolatlan baklövéseit, gyűlöltem a humorizálását.

Alors, Mary Beth, aki minden tekintetben osztozott nagyravágyásomban, már kislányként bedolgozta magát üzleti ügyeinkbe. Tizenkét éves korára velem együtt döntött befektetéseink bővítéséről és differenciálásáról; közösen fejlesztettük a Mayfair-vagyont olyan gépezetté, amely megállíthatatlanul ontotta a pénzt.

Kiterjesztettük tevékenységünket Bostonra, New Yorkra, Londonra és természetesen a Délre. A pénz olyan helyre került, ahol még több pénzt fialt, ami megint csak megsokszorozta magát, és így tovább. Ez a folyamat azóta sem szakadt félbe.

Mary Beth zseniálisan értett a pénzcsináláshoz, és megtanulta, hogy ehhez Lashert használja kémnek, besúgónak, megfigyelőnek, tudós hülye tanácsadónak. Döbbenetes volt nézni, hogy dolgoznak össze a démonnal.

Közben a miénk lett az Első utcai ház. Rémy bátyám csöndes, visszahúzódó ember volt, a gyerekei szelídek, jóindulatúak. A fiaim oda voltak tanulni. Szegény Jeannette lányom, aki együgyű volt, akárcsak Katherine, fiatalon meghalt. Nekik, az én édes Jeannette-emnek, drága feleségémnek, Suzette-nek megint csak megvan a maguk külön meséje, amelyet nem mondhatok el.

Miután anyám, Marguerite is követte kettejüket a sírba, engem és Mary Bethet végképp elszigetelt a világtól a közös tudás és a gyönyörök fáradhatatlan hajszolása. Ez az elszigetelődés azonban jóval előbb kezdődött.

Bolondultunk a modem világért. Gyakran utaztunk New Yorkba, csak azért, hogy lássuk a viruló nagyvárost. Imádtuk a vonatot; figyelemmel kísértük a találmányokat; beruháztunk a haladásba. Rajongtunk a változásokért, rokonaink és családtagjaink zömével ellentétben, akik a bezárt zsalugáterek mögött kapaszkodtak az óvilági múlt álmatag bubájába. Nekünk bezzeg...

Nekünk bezzeg... hogy is mondják mostanában?... mindenben benne volt a kezünk.

Továbbá engedje megjegyeznem, hogy 1887-es európai utazásunkig Mary Beth szigorúan őrizte, hogy úgy mondjam, amazoni állapotát, és egyetlen férfinak sem engedte, hogy akár egy ujjal illesse. Egyébként ezer módot talált a szórakozásra, de nem kockáztatta az anyaságot addig, amíg nem ő választhatta meg a boszorkány apját. Ezért is kedvelte jobban a fiúruhát, ha a városban mulatoztunk. És akármilyen gyönyörű, kormos szemű fiú volt, senkit sem engedett túlságosan közel magához.

Végül eljött az idő, amikor elszabadulhattunk egy hosszú európai utazásra, egy igazi, klasszikus körutazásra, hogy kiélvezhessük, amit a vagyon adhat, és ezen a csodálatos módon szerezzük meg a rég esedékes tudást. Nálam mindenesetre rég esedékes volt, de annak nevezhetnénk talán még Mary Beth esetében is. Ha sajnálok valamit, akkor azt, hogy miért nem utaztam többet, és miért nem bátorítottam családom tagjait az utazásra. Bár most már ennek nincs nagy jelentősége.

A szellem rettentően ellenezte az utazást; folyton azzal ijesztgetett, milyen veszélyek leselkednek a csavargókra, és azt hajtogatta, hogy New Orleans a paradicsom. Ám mi nem hagytuk eltántorítani magunkat; Mary Beth borzasztóan szeretett volna világot látni, és a szellem bármit megtett a kedvéért; alig egy órával a távozásunk után megállapíthattuk, hogy ő is velünk jött.

Az egész utazáson bármikor felidézhettük egy néma kívánsággal. Ha távolabbról figyeltem Mary Bethet, gyakran láthattam mellette Lashert is.

Rómában több órára megszállt, de az erőfeszítés kimerítette, sőt, mintha fel is dühítette volna. Könyörgött, hogy menjünk haza, keljünk át a tengeren, térjünk vissza a házba, amelyet ő úgy szeret! Azt mondta, gyűlöli ezt a várost, nem bírja elviselni. Azt feleltem, hogy márpedig mi utazni akarunk, micsoda bolondság azt képzelni, hogy a Mayfairek sose mennek külföldre, maradjon csendben, most már úgysem tehet semmit.

Amikor észak felé, Firenzébe indultunk Rómából, Lasher vigasztalhatatlan lett, sőt, annyira megvadult, hogy egyszerűen faképnél hagyott minket. Mary Beth megijedt. Akármit művelt, a szellem nem hallgatott a hívására.

– Így hát a magunk erejére kell támaszkodnunk a halandók világában – vontam meg a vállamat. – Mi történhet velünk?

Mary Beth búnak eresztette a fejét. Magányosan bolyongott Siena és Assisi utcáin. Hozzám alig szólt. Hiányzott neki a démon. Azt mondta, megbántottuk.

Engem nem érdekelt.

De megbántam! Amikor Velencében beköltöztünk a Canale Grande egyik pompás palotájába, a szörnyeteg eljött hozzám. Ez volt az egyik legfondorlatosabb és leggonoszabb trükkje.

Otthon hagytam New Orleansban kedves titkáromat és fiatal negyedvér szeretőmet, Victor Gregoire-t, aki távollétemben igazgatta irodámat, olyan jól, mint amire hitem szerint senki sem lett volna képes.

Arra számítottam, hogy Velencében is várni fognak Victor szokott küldeményei: levelek, szerződések, amelyeket ellenjegyezni és aláírni kell, ilyesmik. Főleg azonban az írásos bizonyságra volt szükségem, hogy New Orleansban minden rendben.

Hát ahogy ültem asztalomnál a csatorna fölött, az olaszos stílusban kifestett, hideg márványpadlós, barlangszerű bús teremben, bársonyfüggönyök között, belépett Victor. Vagy legalábbis úgy látszott. Ugyanis rögtön tudtam, hogy ez nem az én Victorom, hanem valaki, aki őt mímeli. Elém állt szemérmesen mosolyogva, tökéletes eleganciájával a magas, megtermett fiatalember, akinek halvány aranyszín bőrét, kék szemét, fekete haját olyan jól ismertem, aztán eltűnt.

Persze a szörnyeteg játszotta Victort; azért keltette ezt a látomást, hogy engem kínozzon. De miért? Illetve tudtam. Az asztalra hajtottam a fejemet, és sírtam. Egy óra múlva bejött Mary Beth az amerikai hírekkel. Victor két hete halálos balesetet szenvedett. Elgázolták a patika előtt, amikor

lelépett a járdáról a Prytania és a Philip sarkán. Két nappal később meghalt, utolsó leheletével is engem szólítva.

– Jobb lesz hazamennünk – vélte Mary Beth.

– Nem megyek! – vágtam rá. – Ezt Lasher művelte!

– Ő nem tenne ilyet.

– Egy fenét nem! Meg is tette! – tomboltam. Bezárkóztam hálószobámba a palota második emeletén, ahonnan csak a keskeny *callét* lehetett látni. Dühösen járkáltam fel-alá.

– Jöjj hozzám! – parancsoltam. – Jöjj!

Végül engedelmeskedett, ismét az én Victorom alakjában. Olyan fényes és merev volt, mintha papírból vágták volna ki.

– Kacaj, Julien. Most haza akarok menni.

Elfordultam a látomástól. Meglobogtatta a függönyöket, csikorgatta a padlót. Még mintha a vastag kőfalak is belerezegtek volna. Kinyitottam a szememet. – Nem akarok itt lenni! – közölte. – Haza akarok menni!

– Hát neked semmi, hogy Velencében sétálgathatsz?

– Gyűlölöm ezt a várost! Nem akarok zsoltárokat hallani! Gyűlöllek! Gyűlölöm Itáliát!

– No és Donnelaith? Ahhoz mit szólsz? Utazzunk északra, Skóciába? Ugyanis épp ez volt az egyik legfontosabb célom ebben az utazásban: hogy a saját szememmel láthassam a falut, ahol Suzanne fölidézte a szellemet.

Lasher dührohamot kapott. Asztalomról lesöpörte a papírokat, kapta az ágytakarót, valami alakszerűt sodort belőle, amely akkora ütést mért rám, hogy hanyatt estem. Még sose láttam ilyen erősnek. Amióta én élek, egyfolytában gyarapodott az ereje. És most megütött!

Felpattantam a padlóról, megragadtam a szövetet, földhöz csaptam, és átkokat szórtam a szellemre:

– Távozz tőlem, ördög! Ne lakomázz a lelkemen többé, ördög! Családom kivet téged, ördög! – Minden erőmmel és hatalmammal érzékelni próbáltam szellem mivoltában – és mikor megláttam a sűrűsödő, nagy sötétséget, mennydörgő kiáltással kiűztem az ablakon, ahol szörnyűséges, végeláthatatlan szövedék módjára lobogott a *calle* és a háztetők fölött.

Berohant Mary Beth. A szellem visszatért az ablakhoz. Ismét a legtüzesebb és legádázabb átkokat szórtam rá.

– Visszatérek Édenbe! – süvöltötte. – Levágok mindenkit, aki a Mayfair nevet viseli!

– Ó! – tárta ki karjait Mary Beth. – Akkor sose leszel testté, mi pedig sose térünk vissza, minden álmunk szertefoszlik, eltávozik mindenki, aki szeret és ismer téged. Egyedül leszel ismét!

Elhúzódtam tőlük. Már tudtam, mi következik. Mary Beth megint kinyúlt a szellem felé, és a legbársonyosabb hangján turbékolta:

– Te alkottad ezt a családot. Te alkottad az édent, amelyben élünk. Add meg nekünk ezt a kis időt! Mindent, ami jó, neked köszönhetünk. Te, aki mindig a kedvünkre tettél, sajnálnád tőlünk ezt a kis utazást, holott mi úgy örülnénk neki?

A szellem sírt. Hallottam azt a különös, hangtalan hangot. Csoda, hogy nem pötyögte hozzá: *Sírás!* úgy, ahogy azt szokta pötyögni: *Kacaj!* Nem tette. Az ékesebben szóló, szívfájdítóbb megoldást választotta.

Mary Beth az ablaknál állt. Sok itáliai lányhoz hasonlóan őt is korán megérlelte a déli hőség; mint egy pompás virág, olyan volt piros ruhájában, amelynek szoros dereka, bő szoknyája még dúsabbnak mutatta buja mellét és csípőjét. Lehajtotta a fejét, megérintette ajkával a tenyerét, és a lény felé fújta a csókot.

Lasher lassan rátekeredett, cirógatva fölemelte a lány haját, megcsavarta, visszaejtette. Mary Beth hagyta, hogy a szellem ide-oda hajlítsa a fejét. Átengedte magát a becézgetésnek.

Elfordultam, hallgattam, búsultam és vártam.

Lasher végül odajött hozzám.

– Szeretlek, Julien.

– Akarsz testté lenni? Ezután is árasztod az áldást reánk, aki a gyermekeid, segítőid, boszorkányaid vagyunk?

– Igen, Julien.

– Akkor menjünk Donnelaith-be – mondtam óvatosan. – Hadd lássam a völgyet, ahol családunk született! Hadd tegyek le egy virágkoszorút a szurdokban, ott, ahol Suzanne-unkat élve elégették. Hadd tegyem meg!

Ez a legszemérmetlenebb hazugság volt. Ugyanúgy nem óhajtottam ezt tenni, mint ahogy nem akartam tartant viselni és dudát fújni. Ám mindenképpen látni akartam Donnelaith-et, ismerni akartam, be akartam hatolni a rejtély szívébe!

– Jól van – felelte Lasher, aki mindenestül bevette a hazugságot, hiszen végül is ki tudott akkor nálam szebben hazudni neki?

– Fogd majd a kezem, amikor ott leszünk – kérleltem. – Mondd el, amit tudnom kell.

– Azt teszem – mondta belenyugvással. – Csak hagyd itt ezt az átkozott pápista országot! Hagyd itt ezeket az itáliaiakat és málladozó templomaikat! Menj északra, és veled megyek én is, a szolgád, szeretőd, Lasher!

– Jól van, szellem! – dicsértem, majd hozzátettem, szívből jövő őszinteségre törekedve: – Ugyanúgy szeretlek, szellem, mint ahogy te szeretsz engem! – És akkor könnyek szöktek a szemembe.

– Egy napon még ismerni fogjuk egymást a sötétségben, Julien mondta. – Ismerni fogjuk egymást, amikor kísértetként bolyongunk az Első utca termeiben. Testté kell lennem. A boszorkányoknak virulniuk kell.

Ez olyan ijesztő gondolat volt, hogy inkább nem szóltam. De nyugodjon meg, Michael, nem így történt. A tartományban, ahol vagyok, nincs rajtam kívül lélek.

Ezekre a dolgokra nincs magyarázat, elmém még most is tompa a megfelelő szavakhoz. Annyit tudok, hogy itt vagyok önnel, látom magát, és maga lát engem. Talán minden tartományban ez a teremtett lények sorsa.

De akkor még nem tudtam ezt, és a többi halandóhoz hasonlóan én se tudtam elképzelni a földhöz kötött lelkek mérhetetlen magányát. Test voltam, mint ön most, nem ismertem mást, fogalmam sem volt a határtalan purgatóriumról, ahol azóta szenvedek. Akkor az élők naivsága volt az osztályrészem, most a holtak értetlen, fájó epedése.

Imádkozom, hogy valami nagyobb következzék, ha majd elmondtam ezt a mesét. Még a büntetésnek is lenne alakja, célja, jelentése. Az örök lángokat nem tudom elképzelni, az örök jelentést igen.

Rögtön elhagytuk Itáliát, úgy, ahogy a démon kérte. Észak felé utaztunk, csupán két napra álltunk meg Párizsban, majd átkeltünk a Csatornán, és elindultunk Edinburghbe.

A démon nyugodtnak tűnt. Ha megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni, csupán annyit szólt:

– Suzanne-ra emlékezem. – Volt valami mérhetetlen reménytelenség abban, ahogy mondta.

Edinburghben különös dolog történt. Mary Beth a fülem hallatára könyörgött a démonnak, hogy jöjjön vele, és védelmezze. Ő, aki azelőtt álruhásan tartott velem, most magányos kószálásokra vágyott, csupán familiárisa kíséretében. Vagyis magával csalta Lashert. Fütyörészve távozott, fiúsan hosszú, hanyag léptekkel, tweedkabátban és térdnadrágban, sapka alá rejtve fölfésült haját.

Én legott indultam az edinburghi egyetemre, hogy megkeressem a történelem legkülönb professzorát, hamarosan rá is leltem, egykettőre levettem a lábáról pénzzel meg itallal, és bezárkóztam vele a dolgozószobájába.

Kedves háza volt az óvárosban, ahonnan a gazdagok réges-rég elköltöztek, ám a professzor ragaszkodott hozzá, mert töviről-hegyire ismerte az épület történetét. Nemhogy a szobák, de a szűk folyosók, sőt a lépcsőpihenő is zsúfolva volt könyvekkel.

Megnyerő, arany kedélyű emberke volt ez a történész, fénylő tar fejével, ezüst pápaszemével, és a kor divatja szerinti, lobogó fehér barkójával. Szalonnás skót kiejtéssel beszélte az angolt, és imádta hazájának néprajzát. Szobáiba bús képeket aggatott: Robert Burnsét, Stuart Máriáét, Bruce Robertét, sőt még Szép Karcsi hercegét is.

Mindezt roppant mulatságosnak találtam, de izgalmamban nem tudtam féket vetni a nyelvemre, amikor bevallotta, hogy igazat szóltak a diákjai, mert ő valóban szakértője a Felföld ősi szokásainak.

– Donnelaith – mondom. – Jól ejtettem ki? Vagy betűzzem?

– Nem, nem, jól mondta – nyugtatott meg. – De kitől hallotta? Ott nem fordul meg más, csak a halászok, vadászok meg a diákok, akiket érdekelnek a régi kövek. Kísérteties hely az a szurdokvölgy, bár persze gyönyörű, megéri a gyaloglást, de csak akkor, ha van ott valami célja. Szörnyű regék szólnak arról a környékről, felérnek szörnyűségben a Losh Ness vagy a Glamis-kastély legendáival.

– Van célom. Meséljen róla, mondjon el mindent, amit tud – sürgettem, attól félve, hogy bármelyik percben megérezhetem a szellem jelenlétét. Az jutott eszembe, nem valami rosszhírű kocsmába ment-e Mary Beth, olyan helyre, ahova be se engednek nőket, csakhogy maga mellett tartsa Lashert?

– Nos, ez egészen a római időkig megy vissza – kezdte a professzor. – Pogány kultuszhely volt, de a Donnelaith név egy ősrégi törzsi erődre utal. A Donnelaith-ek írek és skótok voltak, azoknak a hittérítőknek a leszármazottai, akik Írországból érkeztek ide Szent Brendán idején, hogy terjesszék az igét. És a rómaiak előtt itt voltak természetesen a piktek. A szóbeszéd szerint ők építettek várat Donnelaith-ben, mert a hely a pogány szellemek jóindulatát élvezte. Pogányok alatt a pikteket értem. Ez az ő területük volt Skóciában, úgyhogy valószínűleg őket is a Donnelaith-klán ősei közé kell számítani. Tudja, hogy volt ez a pogányokkal és a katolikusokkal.

– A katolikusok engesztelő szándékkal a pogány szentélyekre építkeztek, hogy beolvasszák a helyi babonákat.

– Pontosan – helyeselt a professzor. – Már a római források is borzasztó dolgokat jegyeznek föl arról a völgyről és a dolgokról, amelyek a szurdokban lapítanak. Említenek egy félelmetes, gyermekded fajt, amely uralma alá hajthatná a világot, ha valaha kiengednék a völgyből, valamint a „kis nép” egy különösen rosszindulatú válfaját. Ön természetesen hallott a kis népről. Figyelmeztetem, ne nevesse ki őket! – Ő mégis mosolygott, míg ezt mondta. – De már hiába keresné az eredeti anyagot. Akárhogyan is, ezek a törzsek ott fent már Tiszteletreméltó Béda előtt egyesültek a Donnelaith-klánban, és Béda még egy kultikus központról, egy keresztény templomról is tesz említést.

– Hogy hívták a templomot? – kérdeztem.

– Nem tudom – feleli a professzor. – Tiszteletreméltó Béda nem nevezte meg, legalábbis emlékezetem szerint. Nyilván egy híres szenthez lehetett köze, aki, mint ön is bizonyára kitalálta, megtért pogány volt. Tudja, egy olyan hatalmas, legendás király, aki váratlanul térdre esik, engedi, hogy megkeresztelják, és aztán szakmányban műveli a csodákat, pont azokat a dolgokat, amelyeket az akkori kelták és piktek elvártak Istentől, hogy egyáltalán átállhassanak hozzá.

Tudja, hogy a rómaiaknak sose sikerült igazán megzabolázniuk a Felföldet? Mellesleg az ír hittérítőknek sem. A rómaiak kimondottan megtiltották a katonáiknak, hogy bemerészkedjenek a szurdokvölgybe, vagy átmenjenek a közeli szigetekre. Állítólag a nők feslettsége miatt. A felföldiek katolikusok lettek később, igen, lángoló katolikusok, akik holtig készek voltak küzdeni a hitükért, de a maguk sajátos módján értelmezték a katolicizmust, és ez lett a vesztük.

– Ezt magyarázza meg – kértem, és újabb pohár portóit töltöttem neki, miközben a pergamen térképet kémleltem, amelyet a professzor szétterített közöttünk. Mint mondta, ez csak fakszimile volt, maga másolta az eredetiről, amelyet üveg alatt őriznek a British Museumban.

– A városka az ezernégyszázas években élte a fénykorát. Egyes bizonyítékok szerint vásárhely volt. Székesegyházát gyönyörűnek mondja a szóbeszéd. Ez nem az a templom volt, amelyet Béda említ, hanem katedrális, amelyet évszázadokig kellett építeni a Donnelaith-klán védőszárnyai alatt, akik rajongtak ezért a szentért, a skótok őrizőjének tekintették, aki egy napon megmenti a nemzetet.

A katedrális leírásáért az úti beszámolókhoz kell fordulnia. Márpedig nincs sok, és sohasem bajlódtak az összesítésükkel.

– Majd én összesítem őket – ígértem.

– Meg is teheti, ha van rá száz éve – mondta a történész –, mindenesetre föl kellene mennie a völgybe, mert akkor láthatná, mennyire kevés maradt: egy vár, egy pogány sziklagyűrű, a falu alapjai, amelyeket benőtt a vegetáció, és azok a szomorú romok a székesegyházból.

– Mi történt vele? Miért mondta, hogy a katolicizmus okozta a pusztulást?

– Ezek a felföldi katolikusok senkinek sem hajtottak térdet – magyarázta a professzor. – Se VIII. Henriknek, aki át akarta téríteni őket az új hitre Boleyn Anna miatt, se John Knoxnak, a nagy reformátornak. Végül John Knox – vagy a követői – pusztította el őket.

Behunytam a szemem, és láttam a székesegyházat. Láttam a lángokat. Röpködtek a szétrobbanó színes üvegszilánkok. Megborzongtam, kinyitottam a szememet.

– Különös ember ön – jegyezte meg a történész. – Önben van ír vér, nemde?

Bólintottam. Megmondtam az apám nevét. Hüledezett. Hát persze hogy emlékezett Tyrone McNamarára, a híres énekesre! Bár nem hitte volna, hogy mások is emlékeznének még, rajta kívül.

– És ön az ő fia?

– Vaj igen – bólogattam. – De folytassa. Hogyan pusztították el John Knox hívei Donnelaith-et? Ó, és a színes üveget. Mert volt színes üveg, igaz? Honnan került ide?

– Helyben állították elő – mondta a professzor – a XII. és a XIII. században az Itáliából jött ferences szerzetesek.

– Olasz franciskánusok? Úgy érti, Assisi Szent Ferenc rendje idáig eljutott?

– Kétségtelenül. Szent Ferenc rendje igen népszerű volt Boleyn Anna korában – mondta. – Az obszerváns fráterek adtak menedéket Katalin királynénak, amikor Henrik elvált tőle. De nem hiszem, hogy obszervánsok építették vagy tartották fent a donnelaith-i székesegyházat; ahhoz az túlságosan választékos, pompás, ékes volt. Nem, valószínűleg a minoritáké az érdem, hitem szerint az övék volt a templom. Mindenesetre, amikor Henrik király szakított a pápával, és országszerte fölprédálta a kolostorokat, a Donnelaith-klán pillanatnyi habozás nélkül elzavarta a király katonáit. Rettenetes, véres csaták tomboltak a völgyben, ahová még a legvitézebb angol katonák is vonakodtak betenni a lábukat.

– A szent neve?

– Már mondtam, hogy nem tudom. Nyilván valami értelmetlen halmaza a gael szótagoknak. Ha felbontanánk, alighanem ugyanolyan jelzős szerkezetet hüvelyeznénk ki belőle, mint a Veronika vagy a Kristóf.

– És John Knox? – kérdeztem sóhajtva.

– Nos, Henrik, mint tudja, meghalt. Lánya, a katolikus Mária foglalta el a trónt, és újabb vérfürdő következett, csak ezúttal a protestánsokat égették, akasztották meg minden. Ám aztán jött I. Erzsébet, a nagy királynő, és Britannia protestáns lett újra.

A Felföld úgy döntött, hogy nem vesz tudomást a dologról, csak hát 1559-ben John Knox, a nagy reformátor megtartotta Perth-ben híres prédikációját a pápista bálványozásról, és háború tört ki a szurdokvölgyben. A presbiteriánusok megrohanták a székesegyházat, felgyújtották, beverték a színes üvegablakokat, lerombolták a székesegyházi iskolát, elégették a könyveket, mindent! Rettenetes, rettenetes! Ők persze azt állították, hogy a völgyben boszorkányok laknak, akik egy emberi ábrázatú ördögöt imádnak. Természetesen semmit sem értettek a szentkultuszból. Végső soron azonban itt a protestantizmus csapott össze a katolicizmussal.

A kisváros sohasem tért magához. Elvegetált a tizenhetedik század végéig, amikor a klán utolsó tagjai is odavesztek a várban kitört tűzben. Ezzel megszűnt létezni Donnelaith.

– És nem volt többé a szent.

– Ó, a szent, akárki volt is, már 1559-ben eltávozott, Isten irgalmazzon neki. Kultusza eltűnt a székesegyházzal. Csak egy presbiteriánus falucska maradt, a határban a „fertelmes” pogány sziklagyűrűvel.

– Mit tudunk a pogány legendákról? – kérdeztem.

– Csak azt, hogy máig vannak, akik hiszik őket. Hébe-hóba beállít valaki. Még olyan messziről is, mint Olaszország. A kövekről kérdeznek. Az utat keresik Donnelaith-be. Még a székesegyházat is firtatják. Igen, így van, ahogy mondom: kérdezősködnek a donnelaith-i szurdokvölgyről, és

fölmennek, mintha keresnének valamit. És most itt van ön, aki a maga módján ugyanazokat a dolgokat kérdezi. Utoljára egy amszterdami tudós járt itt.

– Amszterdami.

– Igen, van ott egy tudós testület. Bár Londonban is van egy anyaházuk. Olyan a szervezetük, mint egy szerzetesrendé, de vallástalanok. Az én életemben hatszor jártak itt, hogy vizsgálódjanak a völgyben. Igen különös nevük van, és ebben szerencsésebbek a szentnél, mert az ő nevüket nem lehet elfelejteni.

– Mi az? – kérdeztem.

– Talamasca – felelte a történész. – Nagyon művelt emberek, fölöttébb tisztelik a könyveket. Nézze csak ezt a kis hóráskönyvet, ezt a gyöngyszemet! Tőlük kaptam. Mindig hoznak nekem valamit. Látja ezt? Egyike az első Jakab király-bibliáknak! Akkor hozták, amikor utoljára jártak itt látogatóban. Fent táboroznak a völgyben, de komolyan! Hetekig maradnak, de minden esetben csalódottan távoznak.

Hallatlan izgalomba jöttem. Csak arra a különös mesére tudtam gondolni, amit Marie Claudette-től hallottam háromévesen az amszterdami tudósról, aki eljött Skóciába, és megmentette Suzanne lányát, a szegény Deborah-t. Egy pillanatra olyan erővel rohantak meg a démon emlékképei, hogy majdnem elveszítettem az eszméletemet. Ám most túl drága volt az idő az önkívülethez. Itt volt ez a nyájas kis történész, akiből ki kellett szednem mindent, amit lehet.

– A boszorkányság – mondtam. – Boszorkányságot űztek ott fent. És a XVII. században boszorkányokat égettek. Arról mit tud?

– Ó, az a hátborzongató történet! Suzanne meg a donnelaith-i fejőlány. Történetesen van róla egy felbecsülhetetlen anyagom, egy eredeti röplap azokból, amelyeket akkoriban terjesztettek a boszorkánybírák.

A könyvespolchoz ment, és előkeresett egy szakadozott kis negyedrét ívet. Az elnagyolt metszeten egy asszony égett a lángokban, amelyek inkább jókora levelekhez hasonlítottak, és azt írták alá vastag betűkkel:

A DONNELAITH-I BOSZORKÁNY HISTÓRIÁJA

– Ezt megvásárolom – mondtam.

– Nincs az a pénz – így ő. – Viszont részletesen lemásoltatom önnek.

– Az jó lesz. – Kivettem a pénztárcámból egy vastag köteg dollárt. – Elég, elég! Ne essék túlzásba! Micsoda szenvedélyes ember! Nyilván az ír vér teszi. A franciák sokkal tartózkodóbbak. Az unokám készíti a másolatot, nem fog sokáig tartani. Szépen átírja pergamenre.

– Helyes, akkor most mondja el, miről szól.

– Ó, valami ósdi ostobaság. Egész Európában kézről kézre jártak az effajta röplapok. Ezt Edinburghben nyomtatták, 1670-ben. Elmondja, hogy az ördögtől megrontott Suzanne, a bábaasszony, miként adta el a lelkét a Sátánnak, minekutána megtortúrázták és elégették, de rózsabokorban világra jött lányát megkímélték, mert május első napján fogant, ennélfogva szentnek számított, akit illetni se mertek.

Végül egy kálvinista lelkészre bízták, aki, ha jól tudom, Svájcba vitte, hogy megmentse a gyerek lelki üdvösségét. Petyr van Abelnek hívták.

– Petyr van Abelnek? Biztos, hogy ez volt a neve? Ez áll itt? – Alig bírtam uralkodni magamon. Ez volt a valaha látott, egyetlen írásos bizonyítéka Marie Claudette meséjének. Nem mertem elárulni, hogy Abel az én ősöm is. Már Tyrone McNamara is elég kínos. Csak hallgattam megilletődötten, és még az is megfordult a fejemben, hogy ellopom a röplapot.

– Igen, Petyr van Abelnek, itt van leírva! – bizonykodott a történész. – Egy edinburghi lelkész jegyezte föl és nyomatta ki. Egész szép pénzt keresett rajta. Ezek a dolgok pont olyan népszerűek voltak, mint ma a képeslapok. Képzelje el az embereket, ahogy körülülik a tüzet, és bámulják ezt az ocsmány képet a szegény lány máglyahaláláról!

Tudja-e, hogy nálunk, Edinburghben egészen a XVIII. századig égették a boszorkányokat? A Boszorkánykútnál, az Eszplanádon?

Dünnyögtem valami együttérzőt, de annyira meghökkentett ez a kis bizonyíték, hogy nem tudtam tisztán gondolkozni. Megint rám szakadt volna egy adag Lasher emlékeiből, ha engedtem volna. Sietve folytattam a kérdezősködést.

– De a boszorkány idejére a székesegyház már rég romba dőlt – mondtam, igyekezve összetartani magamat.

– Igen, addigra gyakorlatilag nem maradt semmi. Csupán birkapásztorok éltek fent. Hanem tudja-e, hogy egyes történészek szerint a boszorkányüldözések jelentették az utolsó fellobbanását a protestáns-katolikus viszálynak? Lehet benne valami igazság. Azt mondják, hogy John Knox alatt nagyon unalmas lett az élet, nem volt többé színes üveg és szobor, a régi latin himnuszokat betiltották, a színpompás felföldi szokásokkal felhagytak, és a nép csak azért élesztette föl a régi pogány rítusok némelyikét, hogy legyen az életében egy kis szórakozás, tudja, egy kis regényesség.

– Gondolja, hogy Donnelaith-ben is ez történt?

– Nem, az jellegzetes boszorkányper. Donnelaith earlje *[a magyar grófnak megfelelő angol és skót nemesi rang]* szegény ember volt, aki egy sivár kastélyban lakott. Annyit tudunk róla, hogy később meghalt ugyanabban a tűzvészben, amely elemésztette a fiát és az unokáját. A boszorkány szegény falusi bábaasszony volt, akit azzal vádoltak, hogy megrontott valami hozzá hasonló nyomorultat. Boszorkányszombatról nem esett szó, bár Isten a megmondhatója, olyat is tartottak itt fent, más helyeken. Az asszonyról köztudott volt, hogy a pogány kőgyűrűhöz járkál. Ezt is fölhasználták ellene.

– És a kövek? Azokról mit tud?

– Vitatottak. Egyesek szerint olyan régiek, mint Stonehenge, talán még régibbek. Én azt hiszem, a piktekhez lehet közük, és valamikor régen vésetek lehettek rajtuk. Durván elnagyoltak, és nincs két egyforma nagyságú. Maradványai egy régibb építménynek, és az a véleményem, hogy szándékosan csonkították meg őket, levésték vagy lehorzsolták a feliratokat. A többit elvégezte az időjárás. – Fellapozott egy apró képeskönyvet. Ez a piktek művészete.

Iszonyúan zűrzavaros pillanatot éltem át. Nem tudtam, mit jelent, de sose felejtettem el. Néztem ezeket a harcosokat, a profilból ábrázolt, kezdetleges, kardos-pajzsos kis figurákat, sort sor után, és nem tudtam hova tenni őket.

– Úgy gondolom, ezek a kövek jelenthették a kultuszhelyüket. Vigye el az ördög Stonehenge-et! Bár ki tudhatja? Lehettek ezek a kövek az egyik ilyen furcsa törzsé, vagy akár a kis népé is.

– Kié a völgy? – kérdeztem.

A professzor nem tudta. A kormány kivágatta az erdőket, az utolsó tengődő telepeseket is elűzték. Siralmas, egyszerűen siralmas. Sokan elmentek Amerikába. Hallottam már a felföldi erdőirtásokról?

– Elmeséltem mindent, amit tudok – mondta. – Bár többet tudhatnék!

– Fog tudni – ígértem. – Hagyok itt pénzt a kutatásokra.

Azután kérleltem, hogy kísérjen el a donnelaith-i expedícióra, de ő esküdözött, hogy nem alkalmas rá.

– Szeretem azt a völgyet – mondta. – Több évvel ezelőtt jártam is fent az amszterdami rend egyik képviselőjével. Alexander Cunninghamnek hívták. Briliáns koponya volt! Fizetett mindent, és micsoda traktát vittünk magunkkal! Teljes hetet töltöttünk a völgyben. Merem állítani, boldog voltam, amikor visszatérhettem a civilizációhoz. Hanem Cunningham mondott valami nagyon furcsát a búcsúvacsoránk után.

«Ugye, nem találta meg, amiért ide jött?» – kérdeztem.

«Valóban nem, hála legyen érte Istennek, már ha létezik.» – Cunningham kiment a házból, majd visszajött. – «Hadd mondjak önnek valamit, öreg barátom. Sose vegye félvállról ezeknek a szurdokvölgyeknek a legendáit! És sose nevessen Glamis várának regéjén! A kis nép még mindig itt van, és ha tehetnék, elhoznák a boszorkányokat a szabbatra, a régi célra!»

«Miféle célra?» – csaptam le rá, de Cunningham nem válaszolt, és komoly aggályról látszott árulkodni a hallgatása.

– Hát miről szól a glamisi vár legendája? – kérdeztem.

– Ó, valamilyen átok ül azon a családon, és mikor elmondják az új örökösnek, az sose mosolyog többé. Sokat írtak erről. Jártam Glamisben. Ki tudhatja? Ám ez a talamascás komoly és tudós embernek tűnt. Pompásan éreztük magunkat a völgyben, ahogy felnéztünk a holdra.

– Viszont nem látták a kis népet. A professzor elnémult.

– Láttam valamit – szólalt meg végül. – De nem hiszem, hogy tündérek lettek volna. Egy töpörödött pár, férfi és asszony, elég idomtalanok, mint azok a szerencsétlenek, akik az utcán koldulnak. Hajnalhasadáskor láttam őket egyszer, és mikor elmeséltem talamascás barátomnak, valósággal tombolt, amiért ő nem látta őket. Nem jöttek el többé.

– Látta őket, a tulajdon szemével? Ijesztőek voltak?

– Hú, kirázott tőlük a hideg! – A fejét csóválta. – Elmondani se szeretem ezt a mesét! Ne feledje, barátom, a tündérek nem holmi aranyos lényecskék, hanem a vadon démonai; hatalmasak, veszedelmesek, és bosszúvágy fűtheti őket! Én mondom magának, hogy tündérek lámpásai égnek abban a völgyben! A tündérlámpás az a tűz, amely minden ok nélkül fölcsap a messzeségben, az éjszakai sötét láthatáron! Sok szerencsét kívánok a kiránduláshoz. Bár elmehetnék én is! Rögtön kezdjük gyűjteni önnek az anyagokat.

Hazamentem újvárosi előkelő szállásunkra.

Mary Beth még mindig nem tért vissza. Egyedül üldögéltem lakosztályunk szalonjában, amely a két kényelmes hálószobát elválasztotta, sherryt iszogattam, és leírtam mindent, amire a professzor elbeszéléséből emlékeztem. Hideg volt a szobában. Hideg lesz a szurdokvölgyben. De akkor is el kell mennem a völgybe, ahol szentek keverednek a tündérekkel.

Majd egy alattomos érzés lopózott hozzám a csendben. Lasher közeledik. Lasher a szobában van, a közelemben van, ismeri a gondolataimat.

– Itt vagy, kedves? – kérdeztem hanyagul, miközben az utolsó szavakat vetettem papírra.

– Tehát elmondták neked a nevét – állapította meg titkos hangján.

– Igen, Petyr van Abelét, de nem a szentét.

– Vaj igen, Petyrét – szólt halkan. – Emlékszem Petyr van Abelre. Petyr van Abel látta Lashert. – Nagyon szelídnek, tépelődőnek tűnt, a titkos hangja gyönyörűen zengett.

– Meséld el! – mézeskedtem.

– A nagy körben – mondta. – Oda fogunk menni. Én mindig ott voltam. Úgy értem, ti mentek oda.

– Lehetsz egyszerre ott és velünk?

– Igen – sóhajtotta, de mintha kételyt éreztem volna benne. Már megint a gondolkodása korlátaiba ütközött.

– Légy okos, szellem. Ki vagy te?

– Lasher, akit Suzanne szólított a völgyben – mondta. – Ismersz engem. Annyi jót tettem érted, Julien.

– Akkor áruld el, szellem, hol van az én Mary Beth lányom? Remélem, nem hagytad, hogy a saját feje után menjen ebben a sötét városban!

– Hadd emlékeztesselek, Julien, hogy a lányodnak nagyon jó feje van. Tudja az az irányt.

– Hogyhogy?

– Talált egy skótot, aki az apja lesz a boszorkányának. Felpattantam a székből.

– Hol van Mary Beth? – kérdeztem, az oltalmazó féltékenységtől tajtékozva.

De már hallottam is a dudorászását a folyosóról, és már be is nyitott, a hidegtől pirosra csípett arccal, kibontott hajjal. Nagyon szép volt, valósággal fénylett.

– Na, megcsináltam végre! – mondta. Tánclépteken belejtett a szobába, és megcsókolta az arcomat. – Ne nézz már olyan kétségbeesetten!

– De ki az?

– Ne pazarold rá becses gondolataidat, Julien – intett. – Úgyse találkozom vele többé. Lord Mayfair épp megfelel névnek, nem gondolod?

Tehát ezt a hazugságot írtuk meg haza, amikor már bizonyos volt, hogy Mary Beth megfogant. Lord Mayfair of Donnelaith volt a gyermek apja. Az „esküvőt” is a „faluban” tartották – holott hol volt ott falu...

De előreszaladtam. Abban a pillanatban azt éreztem, hogy sikeres volt a párzás, és mikor Mary Beth leírta a férfit – telivér skót, fekete hajú, szilaj, elragadó, nagyon gazdag – arra gondoltam: miért ne lehetne így is apát választani egy gyereknek?

Jó mélyen eltemettem magamba félelmet, fájdalmat, féltékenységet, restelkedést, mindent. Elvégre elkötelezett szabadgondolkodók vagyunk, Mary Beth és én. Rajtam ugyan ne nevessen a lányom. Különben is nagyon szerettem volna már Donnelaith-be menni.

Elmeséltem Mary Bethnek, amit megtudtam. Szeretett szellemünk meg sem próbált közénk állni. Sőt, nagyon csendes volt azon az éjszakán. Mind csendben voltunk. Csak az utcán volt hangzavar. Úgy rémlik, megölték az egyik helyi urat.

Csak később tudtam meg, ki volt. Bár a neve akkor se mondott semmit. Ma már úgy hiszem, hogy ő volt Mary Beth babájának apja.

Most menjünk Donnelaith-be. Hadd meséljem el, mit fedeztem fel ott.

Már másnap elindultunk két nagy batárral; az egyikben mi utaztunk a poggyászunkkal, a másikban a cselédségünk. Észak felé mentünk, megszálltunk a darkirki fogadóban, majd lóháton folytattuk utunkat. Két állat hozta a csomagjainkat, és két helyi skót vezetett, ugyancsak lóháton.

Mivel imádtuk a lovakat, mennyei élvezetet szerzett a lovaglás ezen a nyaktörő, hegyi terepen. Príma hátasaink voltak, annyi tartalékunk, hogy nyugodtan maradhattunk éjszakára, bár kevéssel indulásunk után fájón érezni kezdtem a korral járó sajgásokat és szaggatásokat, amelyeket korábban sikerült figyelmen kívül hagynom. Vezetőink fiatalok voltak, Mary Beth fiatal volt. Az utóvédben kullogtam, ám a dombvidék, a sűrű erdő, az égbolt olyan részegítően gyönyörű látványt nyújtott, hogy egészen megvigasztalódtam.

Ugyanakkor volt a vidéknek valami hideglelős kisugárzása, hiszen Skóciában jártunk! De akkor is el kellett jutnom a völgybe. Tehát bölcsen hallgattam, valahányszor elfogott a vágy, hogy forduljunk vissza, és mentem tovább. Sietve megebédeltünk, majd lovagoltunk tovább, csaknem alkonyatig.

Akkor érkeztünk a szurdokhoz, jobban mondva a hozzá vezető lejtőhöz. Erről a szirtfokról, fenyők, égerfák, tölgyek sűrű vadonéból néztük a messzi várat az öböl túlsó partján, a növényleples, üres héjat a gyönyörűen csillogó vizek fölött. A völgyben a székesegyház törött csúcsívei szökkentek az égnek, és tisztán látszott a kövek elutasítóan zordon gyűrűje.

A sötétedés ellenére úgy döntöttünk, hogy megyünk tovább. Lámpát gyújtottunk, leereszkedtünk a ritkás pagonyok között a füves völgybe. Akkor táboroztunk csak le, amikor megérkeztünk a kisváros, illetve az utána maradt falu jobban látható romjaihoz.

Mary Beth erősködött, hogy a pogány kövek között üssünk tábort, ám a két skót felháborodva tiltakozott.

– Az tündérkör, hölgyem! – mondta az egyik. – Ugyan ki merne ott táborozni? A kis nép nagyon rossz néven venné, nekem elhiheti!

– Ezek a skótok ugyanolyan bolondok, mint az írek – állapította meg Mary Beth. – Miért nem Dublinba mentünk, ha koboldokról akartunk hallani?

Kicsit megborzongtam a szavaitól. Már mélyen bent jártunk a völgyben. A faluban egyetlen kő nem maradt állva. Mérföldekre ellátszhattak a sátraink és a lámpáink. Váratlanul pőrének és védtelennek éreztem magamat.

Azon morfondíroztam, hogy a várromhoz kellett volna mennünk. És ekkor észbe kaptam, hogy szellemünk egész nap nem adott jelt magáról. Nem nyúlt hozzánk, nem bökdösött, nem éreztük a lélegzetét. Egyre borzongatóbb lett a félelem.

– Lasher, gyere hozzám! – súgtam. Hirtelen megrémültem, hogy talán azért ment el, mert megdühödött, mert bántani akarja azokat, akiket szeretünk.

Ám ő nem késett a válasszal. Ahogy ballagtam meggyújtatlan lámpámmal a magas fűben – minden lépés külön megpróbáltatás volt, annyira megviselt a lovaglás – hűsítő széllökésként érkezett, és hatalmas tányérban lefektette a füvet körülöttem.

– Nem haragszom rád, Julien – mondta, ám hangja rekedt volt a szenvedéstől. – A mi földünkön vagyunk, Donnelaith földjén! Azt látom, amit látsz, és sírok azért, amit látok, mert emlékszem, milyen volt egykor ebben a völgyben!

– Meséld el, szellem! – kértem.

– Ó, a nagyszerű templom, amelyet ismersz, a bűnbánók körmenetei és a betegek, akik mérföldeket jöttek hegyen-völgyön át, hogy imádkozzanak a szentélyben! És a virágzó város, tele üzletekkel, kalmárokkal, akik árulják a képeket... a képeket...

– Minek a képeit? – kérdeztem.

– Mi közöm hozzá? Újjá fogok születni, és akkor majd nem tékozolom el a testemet, mint azokban az években tettem. Én nem a történelem rabszolgája vagyok, hanem a nagyravágyásé. Megérted a különbséget, Julien?

– Világosíts fel – mondtam. – Van néhány alkalom, amikor őszintén kíváncsivá teszel.

– Túlságosan karakán vagy, Julien! Ezt akarom mondani: nincs múlt. Nem létezik. Csak jövő van. És minél többet tanulunk, annál többet tudunk. A múlt tisztelete közönséges babona. Azt teszed, amit tenned kell, hogy erős legyen a klán. Én ezt teszem. Én a boszorkányról álmodom, aki lát engem, és megtestesít. Te gazdagságot és hatalmat álmodsz a gyermekeidnek.

– Valóban – feleltem.

– Nincs más. Most pedig visszahoztál ide, és megtudhattam, hogy sohasem hagytam el ezt a helyet.

Mozdulatlanul álltam a sötét ég alatt. Előttem a székesegyház romjai magasodtak a hatalmas völgyben. Ezek a szavak belesajtolták magukat telkembe. Megjegyeztem őket.

– Ki tanított ezekre a dolgokra? – kérdeztem.

– Te – felelte Lasher. – Tőled és a fajtádtól tanultam, hogy inkább akarjak, iparkodjak, markoljak, mintsem siránkozzak. Azért emlékeztetlek, mert a múlt hazug ürügyekkel kiált hozzád.

– Gondolod?

– Igen – felelte. – Mik ezek a kövek? Semmik.

– Láthatom a templomot, szellem?

– Ó, igen! Gyújtsd meg a lámpádat, ha akarod. Ám sose fogod annak látni, aminek én láttam.

– Tévedsz, szellem. Amikor bennem voltál, hátrahagytál valamit magadból. Láttam a katedrálist. Láttam az ajtókban szorongó hívőket, a gyertyákat, az örökzöldet...

– Csend! – parancsolta. Szélként tekeredett körém, de olyan hirtelen erőszakossággal, hogy felboríthatott volna. Térdre estem. A szél elült.

– Köszönöm, szellem – mondtam. Gyufát rántottam, tenyeremmel védve a lángot, és meggyújtottam a lámpa kanócát. – Nem mesélsz azokról az időkről?

– Arról mesélek, amit innen látok. Látom a gyermekeimet.

– Most rólunk beszélsz?

Ám ennél többet nem volt hajlandó közölni, noha követett a magas fűben, a sziklás, egyenetlen talajon a romokig. Megálltam a hatalmas főhajóban, és felnéztem a törött csúcsívekre.

Uramisten, micsoda fenséges templom lehetett ez! Hány ilyet láttam Európa-szerte! Nem román stílusú volt, gömbölyű boltívekkel, rengeteg festménnyel, hanem hideg kő, kecses és kevély, mint Chartres és Canterbury katedrálisai.

– Hát az üveg? – súgtam. – Maradt valami a dicső üvegből?

És a szél, mintha nekem válaszolna, szelíden, gyászosan söpört végig a sötétedő szurdokvölgyön, majd a templomhajón, és úgy borzolta körülöttem a füvet, mintha engem simogatna. A hold följebb kúszott az égen, a csillagok kikönyököltek.

A hajó végében, ahol egykor a rózsaablak volt, ahol teljes magasságában megmaradt a csúcsív, hirtelen megláttam a szellemet: irdatlan volt, sötét és áttetsző, úgy gomolygott az égen, mintha nagy vihar készülődne, csak nem adott hangot; összesűrűsödött, szétszóródott, majd egyetlen váratlan robbanással semmivé foszlott.

Felhőtlen ég, holdvilág, távoli hegyek, erdők mozdulatlan egyszerűsége. Hideg és üres volt a levegő, a lámpám fényes lánggal égett. Egyedül álltam. Körülöttem mintha megnőtt volna a székesegyház, és én hiú, kétségbeesett, semmi kis törpévé töpörödtem. Leroskadtam a földre,

felhúztam a térdemet, ráhajtottam az államat. Belefúrtam pillantásomat a sötétségbe, és azt parancsoltam, hogy térjenek vissza belém Lasher emlékei.

De magányos maradtam, és nem éreztem mást, csak azt, milyen csodálatos az életem, és mennyire szeretem a családomat, amely dúsan virul e szörnyű gonosz védőszárnyai alatt.

Bár talán, gondoltam, ezt rejti minden család: egy átkot, az ördöggel kötött szerződést. Iszonyú bűnt. Hiszen hogy lehetne szabad és gazdag másképp az ember? Ámbár magam sem hittem ezt. Mert én az erényben hittem.

Láttam, hogyan értelmezem az erényt: jónak lenni, szeretni, szülőnek lenni, becézni, gyógyítani. Láttam az egészet, fénylő egyszerűségében. „Ugyan mit tehetnél, te ostoba?" – kérdeztem magamtól. – „Azonkívül, hogy vigyázol a családodra, lehetővé teszed, hogy ne szoruljanak senkire, erősek és egészségesek lehessenek? Adj nekik értelmet, és védd meg őket a gonosztól!"

Ekkor egy ünnepélyes gondolat töltött el. Mozdulatlan ültem, a meleg lámpafényben, a magas templomfalak között, a füvek nyoszolyáján. Megint fölnéztem, és láttam, hogy a hold a rózsaablak hatalmas körében áll. Üveg már nem volt benne, persze, de akkor is tudtam, hogy az ott a rózsaablak, mert tudtam, mit jelent a katolikus tanok hierarchiájában. A rózsa a legfenségesebb a virágok között, ennélfogva a legfenségesebb asszony, a Boldogságos Szűz jelképe.

Elgondolkoztam ezen, aztán már nem gondoltam semmire, csak imádkoztam. Nem a Szűzanyához, hanem ennek a helynek a légköréhez, az időhöz, tán a földhöz. Istenem, szóltam, mintha mindennek lenne egy neve, köthetünk üzletet? Megyek a pokolba, ha megmented a családomat. Talán a pokolra kerül Mary Beth is, és mindama boszorkányok, akik őt követik, de *a családomat mentsd meg! Tartsd meg őket erősnek, tartsd meg őket egészségesnek, tartsd meg őket áldottnak!*

Nem kaptam választ a fohászomra. Sokáig ültem ott. Felhőkbe burkolózott a hold, aztán levetette fátyolát, szépségesen ragyogott megint. Persze nem vártam, hogy választ kapjak imámra. De az alku eltöltött reménnyel. Mi, boszorkányok, elszenvedjük a gonoszságot, a többiek pedig virágoznak. Ez volt az én fogadalmam.

Feltápászkodtam, fogtam a lámpát, és elindultam vissza.

Mary Beth már aludni tért a sátorába. A két vezető pipázgatott. Hívtak, hogy csatlakozzak hozzájuk. Azt mondtam, fáradt vagyok. Lefekszem aludni, és korán kelek.

– Ugye, nem imádkozott, uram? – kérdezte az egyik skót. – Mert veszedelmes dolog abban a templomromban imádkozni.

– Ó, és miért? – kérdeztem.

– Ez Szent Ashlar temploma, Szent Ashlar pedig hajlamos meghallgatni az imákat, és ki tudja, mi történik akkor?

Ezen annyira nevettek, hogy a térdüket csapkodták, és csak bólogatni tudtak egymásnak.

– Szent Ashlar! – kaptam a szón. – Ashlart mondott?

– Igen, uram – felelte a másik, aki most szólalt meg először. – Az ő szentélye volt ez hajdanta, Skócia legnagyobb szentjéé, ám a kálomisták alatt bűn lett kimondani a nevét! Bűn! De azért a boszorkányok mindig tudták!

Semmivé lett a tér és az idő. Csak az emlékek voltak a szurdokvölgy néma, lidérces éjszakájában: a hároméves kisfiú, a vén boszorkány, az ültetvény, a francia mesék.

– Tévedésből idézték fel a szurdokvölgyben... – suttogtam. – Jöjj most, én Lasherem! Jöjj most, én Ashlarom! Jöjj most, én Lasherem! Jöjj most, én Ashlarom!

Ezt mormoltam, amit persze egyáltalán nem értettek a skótok, és akkor egyszer csak feltámadt a szurdok méhében a szél, de olyan hatalmas erővel, hogy bömbölt a hegyek ormain.

A sátrak lobogtak és csattogtak a szélben. Vezetőink futottak, hogy megfogják őket. A lámpák kialudtak. A szél orkánná erősödött. Mary Beth kimászott a sátorból, és a karomba kapaszkodott. Vihar csapott le Donnelaith-re, szakadt az eső, és úgy dörgött-villámlott, hogy azt se tudtuk, hogy lapuljunk előtte.

Kivéve engem. Elég hamar megértettem, hogy fölösleges kushadni: összeszedtem magamat, szemébe néztem a viharnak. Farkasszemet néztem az eső ostorát suhogtató egekkel.

– Verjen meg az isten, Szent Ashlar, ha te vagy az! – kiáltottam. – Te szent, te bukott szent, te trónfosztott szent! Menj vissza a pokolba! Nem vagy te szent, csak egy démon!

Az egyik sátrat leszakította és elsodorta a szél. A skótok rohantak, hogy megfogják a másikat. Mary Beth csitítani próbált. Az eső zuhogott, a hurrikán őrjöngött.

Amikor a legveszettebb volt a dühe, akkor láttuk meg a szellemet. Váratlanul fekete, kísérteties fellegtölcsér emelkedett ki a fűből, pörgött és pörgött, elsötétítette az eget, majd olyan hirtelen tűnt el, ahogy megjelent.

Sóbálványként, bőrig ázva álltam, az ing félig leszakadt a vállamról. Mary Beth fedetlen fővel járkált körbe-körbe a lucsokban, és érdeklődve, bátran nézte az eget.

Visszajött az egyik vezető.

– Szentségit! – haragudott. – Nem megmondtam, hogy ne imádkozzék hozzá? Mi a gyehennának imádkozott?

Én csak nevetgéltem.

– Jaj, Istenem irgalmazz! – sóhajtottam. – Ez a bizonyíték, mindenhatóm, hogy nem vagy ott, és ily semmi démonok lehetnek a te szentjeid?

Kissé melegebb lett. A skótok meggyújtották lámpásaikat. A földről úgy tűnt el a víz, mintha sose lett volna. Tépettek, ázottak voltunk, ám ismét felragyogott a hold, fénnyel árasztotta el a szurdokvölgyet. Mentünk a sátrakhoz, hogy megszárítsuk az ágyneműt.

Szemhunyást sem aludtam az éjszaka. Napkelte után megkerestem a vezetőinket.

– Tudnom kell ennek a szentnek a történetét!

– Ki ne mondja a nevét, az istenért! – riadt meg az egyik. – Bár én se tettem volna az este! És nem ismerem a történetét, de mástól se fogja megtudni! Régi legenda az, talán csak tréfa, habár azt megmondhatom, hogy még sok estén fogjuk emlegetni ezt az éjszakai vihart!

– Mondjon el mindent! – követeltem.

– Nem tudom. Öreganyám szokta mondani a nevét, ha valami lehetetlenséget kívánt, de figyelmeztetett, hogy vigyázni kell, csak olyat szabad kívánni, amit komolyan akarunk. Egyszer-kétszer hallottam a nevét itt fönt a hegyekben. Egy régi nótában dalolják, de csak ennyit tudok róla. Magam nem vagyok katolikus, nem ismerem a szenteket. Itt senki sem ismeri őket.

– Magam még ennyit se tudtam – bólogatott a másik skót. – Bár azt hallottam, mikor a lányom szólítja. Arra kérte a szentet, tegyen róla, hogy a legények megforduljanak utána.

Kérdésekkel ostromoltam őket, de nem szedtem ki többet belőlük. Ideje volt, hogy körülnézzünk a romoknál, a kőgyűrűben, a várban. A szellem lapult. Nem hallatta a hangját, nem jelentkezett.

Csupán egyszer fogott el a félelem, amikor a várromban végeztünk felderítést.

Alattomos hely volt. Ám Lasher tartózkodott a fortélyaitól.

Nem siettünk a felfedezéssel. Alkonyodott, mire másodszor is tábort vertünk. Láttam mindent, amit volt erőm látni. Sokméteres föld takarta a székesegyház padlóját; ki tudja, mit takarhat? Milyen sírokat? Minő rejtekeit könyveknek, okmányoknak? Bár lehet, hogy semmit.

Hát kedves Suzanne-om hol halt meg vajon? Utaknak, piactereknek, amennyire megállapíthattam, nem maradt nyoma. Lasherrel nem mertem kötözködni, nehogy feldühítsem. Még emlékeztem.

Darkirkben, a fehér falú házikókból álló tiszta, takaros, presbiteriánus faluban sem találtam senkit, aki tudott volna a katolikus szentekről. Emlegették a kőkört, a boszorkányokat, a hajdankort, a szurdokvölgyben tartott szabbatokat és a gonosz kis népet, akik időnként csecsemőket lopkodtak, ám mindez nagyon távol állt tőlük. Jobban érdekelte őket, hogy vonattal utazhassanak Edinburgh-be vagy Glasgow-ba. Nem szerették a völgybeli erdőt. Vasgyárat akartak, hogy településjön ide, és irtsa ki a fákat. Szóval nagyon földhöz ragadt emberek voltak.

Egy hetet töltöttem Edinburgh-ben banki tárgyalásokkal, hogy megvásárolhassam a földet, de végre az enyém volt! Rögtön kutatási alapítványt hoztam létre a kis történészprofesszornak, aki ropogós kacsasülttel és bordóival ünnepelte meg visszatérésemet.

Mary Beth újabb kalandra indult, és magával vitte a démont. A szörnyű éjszaka óta egyetlen szót sem váltottunk a démonnal, se hangosan, se némán; Lasher folyton a lányom körül lebzselt, csak vele beszélt. Nem árultam el Mary Bethnek, mit tettem, mit tanultam, mit tudok. Ő sem kérdezte.

Féltem kiejteni Ashlar nevét. Az volt az igazság, hogy féltem. Folyton azt a vihart láttam, a riadt skótokat meg Mary Bethet, ahogy kíváncsian kémleli az esős sötétséget. Magam sem értettem, mitől rettegek. Hiszen győztem, nem? Tudtam a szellem nevét. Kérdés, hogy hajlandó vagyok-e az életemet kockáztatni a harcban?

Végül leültem edinburghi kis pápaszemes tudósommal, és azt mondtam:

– Átnéztem a könyvtárban az összes szentek életét, Skócia történetét, de sehol sem találom Szent Ashlart.

A professzor jóízűen nevetett, és bort töltött. Rózsás kedvében volt ma este, hiszen csak az imént halmoztam el dollárokkal, csak azért, hogy Donnelaith történetét tanulmányozza! Gondtalan élete lesz még a gyerekeinek is!

– „Szent Ashlarra!” – mondta. – Az iskolások használják ezt a kifejezést. A lehetetlenségek szentje, olyan, mint másutt Szent Júdás. Persze nincs róla feljegyzés, legalábbis én nem tudok róla, de ne feledje, ez most református ország. Nagyon kevesen vannak a katolikusok, és a múltra a titkok homálya borul.

Ennek ellenére megígérte, hogy vacsora végeztével átnézzük a könyveket. Addig is a Donnelaith ásatására és megőrzésére létrehozott alapítványról beszélgettünk. A romokat feltárják, feltérképezik, leírja, azután kezdődhet a folyamatos tanulmányozás.

Végül visszavonultunk a könyvtárba, és a professzor kikeresett néhány ódon katolikus szöveget, még a VIII. Henrik előtti időkből. Ezek között egy névtelen kötet, *Az Fel-Földek Titkos Históriája.* Nagyon régi, elég nagy, fekete bőrtáblájú könyv volt, számos lapja eleresztette már a kötést. Amikor a professzor elém tette, láttam, hogy az oldalakat sűrűn teleírták.

Volt benne valami családfa; a történész azon futtatta végig az ujját.

– Itt van ni! Tudja olvasni? Dehogy tudja, hiszen gael nyelvű. De itt van Olaf fia, Ashlar, és felesége, Janet, a Drummard és Donnelaith klán alapítói, igen, itt a Donnelaith szó! És ha elgondolom, hogy ennyi év alatt egyszer sem akadt meg rajta a szemem! Holott számtalanszor láttam az Ashlart. Igen, Szent Ashlar. – Pergette a mállatag lapokat, amíg megtalálta a keresett oldalt. – Ashlar – olvasta az ákombákom betűket. – Igen, Drummard királya. Ashlar.

Fordítani kezdte a szöveget, és jegyezgetett közben egy noteszbe.

– Ashlar, a pogányok szeretett királya, és felesége, Janet, Felső Dearmach uralkodói messze északon a Nagy Völgyszorosban, a Felföld vadonában. Megtérítette 566-ban írországi Szent Kolumba. Igen, ez az, Szent Ashlar legendája! Meghalt Drummardban, ahol nagy székesegyházat emeltek, mely az ő nevét viselte. Drummardból lett később Donnelaith. Ereklyék... gyógyulások... aha, csakhogy a felesége, Janet, nem volt hajlandó kitérni pogány hitéből, és máglyán bűnhődött konok kevélységéért. „És amikor a nagy szent siratta hitvesének vesztét, forrás fakadt a perzselt földből, amelyben ezreket kereszteltek meg.”

Szó szerint megbénított a kép, a máglyán elemésztett Janet képe. A szent, a bűvös forrás. Szólni se tudtam megrendültségemben.

A tudós nyomban megígérte, hogy lemásoltatja a krónikát, és elküldi nekem.

Áttért más könyvekre, a piktek krónikájában is megtalálta Ashlart és Janetet, és ugyanazt a komor históriát a királynéról, aki nem volt hajlandó elfogadni Krisztus hitét, sőt, maga ajánlotta fel, férjét és rokonait megátkozva, hogy máglyára lép, mert inkább akart a szabadító tűz által fölmenni az istenekhez, mintsem gyáva keresztények közt kelljen élnie.

– Mármost tudnia kell, hogy ez mind legenda. A pikteket senki sem ismeri igazán. Az egész olyan zűrzavaros, még csak azt se mondja ki egyértelműen, hogy Ashlar és Janet piktek lettek volna. Nézze csak ezeket a gael szavakat! Azt jelentik: „a völgy magas férfiai és asszonyai”. Ezt pedig nagyjából úgy lehetne lefordítani, hogy „nagy gyermekek”.

Aha! Ashlar király megverte 567-ben a dánokat, akiknek menekülő hadait a véres kereszttel *[A véres vagy égett kereszt ugyanaz a skótoknál, mint a magyaroknál a véres kard: a hadba hívó jel. (Ford. mj.)]* fenyegette. Janetet, Ranald leányát máglyán égette meg 567-ben Ashlar klánja, bár maga a szent ártatlan volt a dologban, és könyörgött neofita híveinek, hogy legyenek könyörületesek.

A professzor levett egy újabb könyvet.

A FELFÖLD LEGENDÁI

– Á, megvan! Szent Ashlart még az 1600-as évek végén is tisztelték Skócia egyes részein, főleg a fiatal lányok, akik legtitkosabb vágyaik teljesítését várták tőle. Nem igazi kanonizált szent.

Becsukta a könyvet.

– Hát ez nem lep meg. Nem igazi kanonizált szent. Mindez még túl korai ahhoz, hogy történelemnek nevezhessük. Vagyis Róma sohasem avatta szentté, ugye, érti. Egy újabb Szent Kristóf.

– Tudom – feleltem, de rögtön el is némultam, mert ismét magukkal sodortak az emlékek. Tisztán láttam a székesegyházat. Ez volt az első alkalom, hogy az ablakait is láttam, magas, vékony ablakait, és a tarka üvegeket, nem annyira képeket, inkább arany-vörös-kék mozaikokat, és a rózsaablakot, ó, a rózsaablakot! Hirtelen láttam a lángokat. Láttam a szétfröccsenő üveget. Hallottam a csőcselék üvöltését. Annyira benne voltam az emlékben, hogy egy pillanatra éreztem a magasságomat, amint farkasszemet nézek a tömeggel, láttam feléje nyúló két kezemet!

Kitéptem magam a képből. Az öreg professzor kíváncsian sandított rám.

– Önnek szenvedélye ez a téma, ugye?

– Mondhatni bűnös szenvedélyem – válaszoltam. – Egy tizenharmadik századi székesegyház! Azért az már elég kései, hogy történelemnek lehessen nevezni!

– Valóban – helyeselt a professzor, és átment egy másik polchoz, amelyen a skóciai templomokkal és romokkal foglalkozó könyvek sorakoztak. – Csak hát annyi minden elveszett, olyan sok minden! Ha nem lennének korunk tudós elméi, akkor mindezeknek a katolikus épületeknek a nyomai... na, ez az. „Felföldi székesegyházak.”

– A donnelaith-i székesegyház, emelték a Donnelaith-klán védnöksége alatt. Szépítés és bővítés 1205-1266 között a Donnelaith-törzsfők parancsára. Különleges karácsonyi ájtatosság, a ferences barátok kezdeményezésére, amely ezerszám vonzotta a környék lakosait. Ma már nincs nyoma, de az ünnepek legfőbb patrónusai mindig a Donnelaith-klán tagjai voltak. Feljegyzések állítólag még megtalálhatók... Olaszországban.

Mélyet sóhajtottam. Nem akartam, hogy az emlékek ismét kizökkentsenek a jelenből. Mire tanítottak az emlékek? A professzor lapozott.

– Á, nézze csak, egy kezdetleges családfa a Donnelaith-klánról! Ashlar király, aztán itt a dédunoka, Tiszteletreméltó Ashlar, itt egy másik leszármazott, Áldott Ashlar, Mora normann királynő férje. Hú, hát itt egész sokan vannak Ashlarok!

– Látom.

– Még egy Ashlar, és még egy Ashlar, szépen végig lehet követni a nevet, már ha elhiszi az ember, hogy ezek a törzsfőnökök csakugyan léteztek. A klánok mindenesetre tobzódtak a mesés múltban, aztán a vaskalapos leszármazottak följegyezték ezeket a furcsa hagyományokat. Hát, nem tudom.

– Pillanatnyilag ez is elég, hogy elverjem az éhemet – mondtam.

– Aha, éhség, ez a megfelelő szó, ugye? – Becsukta a könyvet. Kell lennie többnek is, majd felkutatom. De őszintén megmondom, ezek a magánkiadású, régi szövegek nagyjából ugyanazt tartalmazzák. A legjobb akarattal néprajznak lehet minősíteni őket.

– De a tizenhatodik századról, John Knox koráról kell lennie feljegyzéseknek! Azoknak meg kellett maradniuk!

– Porrá lettek – válaszolta az öregember. – Vallásháború zajlott. Nem tudja elképzelni, hány kolostort romboltatott le VIII. Henrik! A szobrokat és képeket elkótyavetyélték vagy elégették. Szent könyveknek veszett nyoma örökre. És mikor sikerült megtörniük Donnelaith ellenállását, porrá égettek mindent. – Leült, és valami rendfélét kezdett tenni a könyvek között. – Összeszedek magának mindent – ígérte. – Ha találok utalást, amely szerint valamilyen más helyre szállították Donnelaith-ből a feljegyzéseket, azokat is felkutatom. De megmondom én magának a véleményemet: szerintem elveszett. A kolostorok és katedrálisok egész sorát fosztották ki akkor. És az a gazember Henrik a pénzért csinálta az egészet. A pénzért, meg hogy feleségül vehesse Boleyn Annát! De szörnyű, hogy egyetlen ember képes legyen így kifordítani a sarkából a világot! Ide

nézzen! „Szent Ashlar, azoknak a fiatal lányoknak a patrónusa, akik titkos vágyaik beteljesüléséért imádkoznak.” Tucatszámra találhatnék hasonló kitételeket.

Nagy sokára békén hagytam a professzort.

Megvolt, amit akartam. Tudtam, hogy *a kreatúra élt valamikor. Most kísértet, és forr a bosszúvágytól.*

Ennek a bizonyítékát éreztem mindenben, amit tudtam és megtudtam. Ahogy magányosan ballagtam fölfelé a dombon az öregember házából, egyre ezeket a részleteket hajtogattam magamban. Mért éppen hozzánk szegődött ez az ördög? Mit jelent, hogy testté lesz? De mindenekelőtt miként használhatom a nevet az elpusztítására?

Amikor a szobába léptem, Mary Beth már a díványon aludt, és Lasher mellette állt. Ódon nyersbőr gúnyáját viselte, a haja olyan hosszú volt, amilyennek évek óta nem láttam, és mosolygott rám.

Egy pillanatra annyira megdöbbentett életszerűsége és szépsége, hogy csak bámultam. Ez tetszett neki; mintha vizet adtam volna innia! Még fénylőbb és élesebb lett.

– Azt hiszed, tudod, pedig nem tudsz te semmit! – mondta az ajkát mozgatva. – Ismételten emlékeztetlek, hogy a jövő a minden!

– Nem vagy nagy szellem – feleltem. – Nem vagy nagy titok. Ezt kell megtanítanom a családomnak.

– Akkor hazugságot tanítasz nekik. Jövőjük a kezemben van. Az én jövőm az ő jövőjük. Ez a te legerősebb kártyád. Használd már egyszer az eszedet, a nagy tanultságodban!

Nem válaszoltam. Meghökkentett, hogy a kreatúra ilyen sokáig látható.

– Szent, aki Isten ellen fordult? – kérdeztem.

– Ne gúnyolj ezzel a badar népmesével, ezzel a bárgyúsággal! Netán azt gondolod, hogy valaha is közétek tartoztam? Mert akkor bolond vagy. Ha majd ismét eljövök, akkor... – Félbeharapta a mondatot, mert majdnem elsírta magát, ám aztán gyerekes hévvel folytatta: – Julien, szükségem van rád! A magzat Mary Beth méhében nem boszorkány, hanem egy ütődött lány; ugyanabban a fogyatékosságban szenved, mint Katherine húgod, sőt, mint az anyád, Marguerite! Neked kell megcsinálnod a lányoddal a boszorkányt!

– Hát még ez is rám marad? – sóhajtottam. – Azt akarod, hogy a tulajdon lányommal üzekedjek?

De Lasher már fakult, mert kimerítette magát. Mary Beth üdén és édesen aludt a díványon, a takarók alatt, sötét haja csillogott a tűz fényében.

– Megszüli ezt a gyermeket?

– Meg, csak várd ki. Nagy boszorkányt alkotsz majd vele.

– Hát ő?

– Ő lesz a legnagyobb – mondta Lasher fennhangon. Sóhajtott. – Hacsak nem számítjuk Julient.

Michael, ez volt az én legnagyobb diadalom! Megtudtam, amit most elmeséltem, a szellem nevét, történetét, azt, hogy vérünkből való, de ennél többet sohasem sikerült kiderítenem.

Ashlar! Minden ezzel a névvel függött össze. De Ashlar volt-e a démon? És ha igen, melyik volt az öregember könyveiben szereplő Ashlarok között? Az első, vagy valamelyik azok közül, akik utána jöttek?

Másnap reggel elutaztam Edinburgh-ből, csak egy levélkét hagyva Mary Bethnek. Darkirkbe mentem, ahonnan ismét fellovagoltam Donnelaith-be. Túl öreg voltam már, hogy egyedül tegyem meg az utat, de lázba hoztak fölfedezéseim.

Ismét átkutattam a székesegyházat a hűvös felföldi nap alatt, amely gyönyörű pászmákban nyilazott alá a fellegekből, aztán a kövek köréhez mentem, és megálltam.

Szólítottam, átkokat szórtam rá.

– Menj vissza a pokolba, Szent Ashlar! Ez a te neved, ez vagy, halandó ember, aki imádatot követelt, és a gőgöd tartott életben, hogy gonosz démonként gyötörj minket!

Hangom végigzengett a völgyön. Egyedül voltam, a szellem arra se méltatott, hogy válaszoljon. Ám a körben állva hirtelen elfogott az a szörnyű szédülés, mintha megütöttek volna, ami azt jelentette, hogy Lasher jön belém.

– Ne, menj vissza a pokolba! – süvöltöttem, de már hullottam is a fűbe. A világ átváltozott bömbölő szélviharrá, elsodorta a körülhatárolt alakokat, a támpontokat.

Éjjel tértem magamhoz. Tele voltam horzsolásokkal, ruhám elszakadt. A szellem az én alakomban tombolta ki magát, és éppen itt!

Egy darabig az életemért rettegve kuporgtam a sötétben. Nem tudtam, mi történt a lovammal, vagy hogy melyik úton hagyjam el ezt az átkozott, lidérces völgyet. Nagy sokára feltápászkodtam, és akkor vettem észre, hogy egy férfi fogja a vállamat.

Ő volt, ismét erősen, testiesen; ő vezetett a sötétben, arca nagyon közel volt az enyémhez. A vár felé mentünk. Olyan valósághű volt, hogy éreztem bőrzekéje szagát, és a rá tapadó fű illatát. Eltűnt, egyedül vánszorogtam tovább. Akkor ismét megjelent, és újból segített.

Végül megérkeztünk a csarnok romos ajtajához. Ott álomba merültem, mert nem bírtam tovább menni a fáradtságtól. Lasher a sötétben lappangott, hol páragomolyként, hol testet öltve, hol meg egyszerűen csak ott volt, és körém tekerte magát. Annyira elfáradtam és elkeseredtem, hogy kicsúszott a számon:

– Hát miket művelek én, Lasher? Tulajdonképpen mit akarsz?

– Élni akarok, Julien. Ez minden, amit akarok. Élni akarok, vissza akarok jönni a fényre. Nem az vagyok, aminek gondolsz. Nem az vagyok, aminek képzelsz. Tekints emlékeidre! A szent az üvegben van, nem? Miként lehetnék a szent, ha látom az ablakban? Sose ismertem a szentet; a szent lett az én bukásom!

Sose láttam a szentet az ablakban. Csak a színeket láttam, de most, a földön fekve ismét fölidéztem a templomot; ott voltam egy régebbi korban, és tisztán emlékeztem, miként léptem be abban az időben a kereszthajóba, majd a szent kápolnájába, és valóban ott tündökölt a nagyszerű üvegablakban, képén átsütött a nap, a hosszú hajú, szakállas katonaszerzetes képén, Szent Ashlarén, aki letiporta a szörnyeket. Szent Ashlar.

Azt mondtam abban a régebbi korban, azt kiáltottam lelkem kétségbeesésében: *Szent Ashlar, hát miként lehetnék én ez! Segíts rajtam, Istenem, segíts nekem!* Már vittek is el. Miféle választást kaphattam?

Mennyi epedés, mennyi kín!

A világ elfeketedett. Elhagyott az öntudat. Soha többé nem ismertem annyira életszerűen a gonosz lelket, mint abban a percben, amikor testileg álltam a székesegyházban. *Szent Ashlar!* Még hallottam is, amint a kőből faragott, büszke mennyezet visszaveri a hangját, a hangomat. *Hát miként lehetnék én ez, Szent Ashlar?* A merev, csillogó üveg nem válaszolt. Azt tette, amit a képek szoktak: változatlan maradt, parancsolt.

Feketeség.

Mikor reggel magamhoz tértem a várromok között, már kerestek a Darkirkből jött vezetők. Ételt, italt, pokrócokat, pihent lovat hoztak. Féltettek. Az előző hátasom nélkülem ment hazáig.

Ártatlan és bájos volt a völgy a reggeli káprázatban. Le akartam dőlni, aludni akartam, de fájdalom, csak a darkirki fogadóban tehettem. Ott átaludtam két napot. Volt egy kis lázam, de inkább csak pihentem.

Mary Beth halálra rémülten fogadott Edinburghben. Azt hitte, örökre elmentem. Lashert vádolta, amiért bántott. Lasher sírt.

Szóltam Mary Bethnek, hogy üljön a kandallóhoz, aztán elmeséltem mindent. Elmondtam a történetet, és hogy mit jelent. Elmondtam az emlékeket.

– Holtod napjáig erősebbnek kell lenned ennél a dolognál! – intettem. – Egy pillanatig se engedd, hogy föléd kerekedjen! Ez tud ölni, tud parancsolni, tud pusztítani. Élni akar, igen, és megkeseredett lélek, nem hordoz magasabbrendű értelmet, nem följebbvaló Istennél. Fekete kétségbeesés van benne. Olyasvalami, amit megvertek.

– Igen, ami szenvedett – szólt Mary Beth. – Ez a helyes ige. De Julien, veled már tényleg nem lehet bírni. Nem folytathatod ezt az ellenállást a végtelenségig. Mostantól mindenestül rám kell hagynod ezt a valamit.

Fölállt, és mondani kezdte nyugodt hangján, szokása szerint nagyon mértéktartóan bánva a gesztusokkal:

– Én arra használom majd ezt a dolgot, hogy olyan gazdaggá tegyem családunkat, amit te a legvadabb álmaidban sem tudtál elképzelni. Olyan erőssé teszem a klánt, hogy se forradalom, se háború, se lázadás ne vehessen erőt rajta. Ahol tehetem, egyesítem rokonainkat, bátorítom a házasságokat a családon belül, és gondoskodom róla, hogy a család nevét viselhesse mindenki, aki hozzánk akar tartozni. A családban fogok győzedelmeskedni, Julien, mert a szellem ezt érti. Ezt ismeri. Ezt akarja. Köztünk nincs háborúság.

– Úgy-e? – kérdeztem. – Hát azt mondta-e neked, hogy mit kellene csinálnom legközelebb? Hogy nekem kellene nemzenem a boszorkányodat? – Reszkettem a félelemtől és az indulattól.

Mary Beth szelíd megnyugtatással mosolygott rám, aztán megsimogatta az arcomat.

– No és, drágám, talán annyira nehezedre esne, ha eljön az idő?

Éjszaka a völgy boszorkányairól álmodtam. Orgiákról álmodtam. Mindenfélékről álmodtam, amiket szívesen elfelejtettem volna, de nem felejthettem. Edinburghból Londonba utaztunk, és ott maradtunk 1888-ig, amikor Mary Beth megszülte Belle-t. Kizárólag azért tudtuk, hogy a bűbájos csecsemő nem normális, mert Lasher megmondta.

Londonban beszereztem egy bőrbe kötött, finom velinpapír naplót, és beleírtam mindent, amit megtudtam Lasherről. Leírtam mindent, amit tudtam a családunkról. Sok hasonló írásom volt otthon, amelyeket elkezdtem, félbehagytam, elfelejtettem. De most emlékezetből összeszedtem mindent.

Följegyeztem az összes részletet Riverbendről, Donnelaith-ről, a legendákról, a szentről. Mindent. Lázas gyorsasággal írtam, mert nem tudhattam, melyik lesz a pillanat, amelyben a szörnyeteg megállít.

Ám a szörnyeteg nem tett semmit.

Naponta írt az öreg tudós, de többnyire Szent Ashlarról szóló meséket, hogy Szent Ashlar miként tett csodát egy fiatal lány kedvéért, mert a hajadonok patrónusa volt. Egyébként ugyanazt ismételte, amit együtt fedeztünk fel. Donnelaith-ben megkezdődtek az ásatások, de a munka legalább száz évet vesz igénybe. És ugyan mi olyat találhatnának, amit ne tudnék?

Mégis lelkesen válaszolgattam professzoromnak és barátainak, emeltem az alapítvány tőkéjét, és nem lehetett kívánságuk, amit ne teljesítettem volna, ha Donnelaith és a romok elmélyültebb tanulmányozása volt a cél.

Minden levelet bemásoltam a naplómba.

Azután új naplót nyitottam, és elkezdtem írni az életem történetét. Ezt a naplót is az erős kötése és a finom papírja miatt választottam. Sose gondoltam volna, hogy mindkét naplómnak előbb lesz vége, mint nekem.

Lasher nem zaklatott. El se mozdult Mary Beth mellől, aki úgyszólván a terhessége utolsó órájáig fel-alá kószált Londonban, lement Canterburybe, és elutazott Stonehenge-be. Mindig fiatalemberek kísérték. Ha jól emlékszem, akkor is ketten voltak mellette, két halálosan szerelmes, oxfordi tudós, mikor világra hozta a kórházban a pici Belle-t.

Sose éreztem ennyire távol magamtól, mint abban az időben. Imádta a várost, a műemlékeket, az újdonságokat, futkosott gyárakba, színházakba, megnézett minden találmányt. Járt persze a Towerben is, és a rettentően felkapott panoptikumban. Meg se kottyant neki a terhesség. Amilyen magas, erős, egészséges volt, simán kiadhatta magát férfinak. De nő is volt, minden ízében gyönyörű nő, aki alig várta a gyermekét, holott akkor már tudta, hogy nem lesz boszorkány.

– Akkor is az enyém – hangoztatta. – Az enyém. A neve Mayfair, akárcsak az enyém. Ez az, ami számít.

Én bezárkóztam a múlttal, kétségbeesetten próbáltam összehozni egy krónikát, amely alkalmas lehet a későbbi értelmezésre. Minél inkább egyedül maradtam, minél jobban megértettem, hogy papírra vetettem mindent, amit tudtam, annál tehetetlenebbnek és reménytelenebbnek éreztem magamat.

Nagy sokára megjelent Lasher.

Olyan volt, mint azon a napon, amikor a várban jártunk: barát, vigasztaló. Engedtem, hogy megsimogassa a homlokomat, és csókokkal csitítson. Ám titokban jajgatott a szívem. Rátaláltam a

dologra, amelyet tudnom kellett, ám ez sem segít. Ennél többet nem tehettem. Mary Beth szerette Lashert, és annyit látott a hatalmából, mint a többi boszorkány, aki valaha közösködött a szellemmel, akiket Lasher szolgált vagy csókolt.

Végül udvariasan és kedvesen fölkértem, hogy távozzon tőlem, menjen vissza a boszorkányhoz, és vigyázzon rá. Engedelmeskedett.

Mary Beth, aki az előző napon szült, a kórházban, ápolónőktől körülvéve pihent az édes kislánnyal.

Sétára indultam Londonban.

Egy régi templomhoz értem, talán ez is ugyanabból az időből való volt, ezt nem tudom, csak bementem, leültem hátul egy padban, lehajtottam a fejemet és imafélét mondtam.

– Istenem, segíts! – így beszéltem. – Soha nem imádkoztam hozzád igazából, csak annak a fajzatnak az emlékeiben az ősi katedrálisban, amikor az ő testében álltam Szent Ashlar ablaka alatt. Abban az egyetlen, megszállott pillanatban, amikor benne voltam, és ő imádkozott, én is megtanultam, miként kell imádkozni. Most is próbálkozom. Mit tegyek? Ha elpusztítom ezt a lényt, a családomat is elpusztítom?

Mélyen elmerültem a fohászban, mikor egyszer csak megérintették a vállamat. Fölnéztem, és ott állt egy fiatalember, elegáns feketében, fekete selyem nyakkendővel, szinte túlságosan is jól öltözött és jó modorú. Gyönyörűen ápolt, sötét haja volt, a szeme apró, de meghökkentően szürke és ragyogó.

– Jöjjön velem – mondta.

– Nocsak, netán maga a válasz az imámra?

– Nem, de tudni akarom, amit ön tud. A Talamascától jöttem. Tudja, kik vagyunk?

Természetesen hallottam az amszterdami tudósokról. Róluk mesélt az öreg professzor. Több mint valószínű, hogy közéjük tartozott ősöm, Petyr van Abel is.

– Így van, Julien, ön többet tud, mint gondoltam – szólt az ember. – Most jöjjön, beszélni akarok magával.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos – ellenkeztem. – Miért kellene beszélgetnünk?

Megmoccant körülöttem a levegő, melegedni kezdett. Hirtelen szélroham söpört végig a templomon, csapkodta az ajtókat. Az ember összerázkódott, riadtan nézett körül.

– Mintha tudni akarta volna, amit tudok – jegyeztem meg. – Most meg félni látszik.

– Julien Mayfair, maga nem tudja, mit csinál – mondta.

– De maga nyilván tudja.

A szél erősödött, feltépte az ajtókat; rideg nappali fény árasztotta el a megszentelt árnyékokba húzódott, poros szobrokat, a faragott fát.

Az ember hátrahőkölt. A távoli oltárra meredt. Éreztem, amint a levegő sűrűsödik, a szél erősödik, majd hömpölygő hullámban elindul e felé az ember felé. Tudtam, hogy derekas ütést fog mérni rá. Azt is tette. Az ember elterült a márványpadlón. Fürgén feltápászkodott és meghátrált tőlem. Megeredt az orra vére, végigfolyt a száján, az állán, finom zsebkendőjével kellett törülgetnie.

Ám a szél nem csitult. A templom tompán morajlott, mintha rengene alatta a föld.

Az ember kirohant a templomból, és eltűnt. A szél elült. A levegő olyan mozdulatlan lett, mintha semmi sem történt volna. A hajóban összezárultak az árnyékok, és már csak az ablakon nyilazott be a poros napfény.

Leültem, és megint az oltárra sandítottam.

– Nos, szellem? – kérdeztem.

Lasher a titkos hangján szólt hozzám az üres csöndben.

– Nem tűröm ezeket a tudósokat a közeledben! Nem tűröm őket a boszorkányaim közelében!

– De ők ismernek téged, igaz? Jártak a völgyben. Ismernek. Ősöm, Petyr van Abel...

– Igen, igen és igen! Már megmondtam, hogy a múlt semmi!

– Nincs hatalom a múlt ismeretében? Akkor miért űzted el a tudóst? Szellem, meg kell mondanom, hogy fölöttébb gyanúsnak találom ezt.

– A jövőért, Julien! A jövőért!

– Ó, ez azt jelenti, hogy amit megtudok, esetleg útját állhatja annak, amit te látsz a jövőben?

– Öreg vagy, Julien, jól szolgáltál engem, és szolgálni fogsz megint. Szeretlek, de nem tűröm, hogy bármikor, akármikor szóba állj a Talamasca embereivel, mint ahogy azt se tűröm, hogy háborgassák Mary Bethet, vagy bármelyik boszorkányomat!

– De hát mit akarnak? Mi érdekli őket? Az edinburghi öreg professzor azt mondta, hogy régiségbúvárok.

– Hazugok! Azt állítják, hogy tudósok, csakis tudósok! Ám förtelmes titkot rejtegetnek, és én tudom, hogy mi az! Nem tűröm, hogy a közeledbe jöjjenek!

– Tehát ugyanúgy ismered őket, mint ők téged?

– Igen! Ellenállhatatlanul vonzzák őket a titkok. De hazudnak. A saját céljaikra használnák, amit tudnak. Semmit se mondj nekik! Emlékezz arra, amit mondok! Hazudnak! Védjed tőlük a klánt!

Bólintottam, és elhagytam a templomot. Visszatértem a lakosztályomba, felnyitottam a nagy könyvet, a klán könyvét, Lasher könyvét.

„Szellem, nem tudom, képes vagy-e olvasni ezeket a szavakat, itt vagy-e, vagy elmentél oltalmazni a boszorkányodat. Mindezekről nincsen tudomásom. Ám egyet nem értek. Ha valóban ennyire tartasz ezektől a tudósoktól, ha valóban ki akarod rekeszteni őket, akkor mi az ördögért rendeztél nekik ekkora erődemonstrációt?

Miért mutattad meg jelenlétedet és erődet annak az embernek oly módon, amit ritkán alkalmaztál másokkal szemben? Ő, a tudós, aki járt a donnelaith-i völgyben, netán tud rólad valamit? Ó, gyermekes, hiú szellem, úgyis megszabadulok tőled!”

Becsuktam a könyvet.

Ezen a héten, miután Mary Beth hazatért diadalmas anyaságában, és nekilátott, hogy London valamennyi babakelengye-boltjából felvásárolja az összes csipkét, csecsebecsét és vicikvacakot, én is elmentem, hogy megejtsem a magam történeti kutatásait a titokzatos rend dolgában.

A Talamascáéban.

Nem volt könnyű. Még Szent Ashlarnál is kevesebbet emlegették őket, és a cambridge-i professzorok, akiket kérdeztem, csupán elmosódó válaszokat adtak: régiségbúvárok, gyűjtők, történészek.

Tudtam, hogy ennél többről van szó. Túlságosan élénken emlékeztem a szürke szemű fiatalemberre, túlságosan élénken emlékeztem, hogy megriadt, amikor földhöz teremtette a szél.

Végül fölfedeztem a londoni anyaházat, de képtelen voltam közel férkőzni hozzá. A park bejáratáig jutottam, láttam a magas ablakokat, a kéményeket. De a démon az utamat állta, és azt mondta:

– Fordulj vissza, Julien, ezek az emberek gonoszok! Ezek az emberek el fogják pusztítani a családodat! Julien, menj vissza, Julien, neked boszorkányt kell csinálnod Mary Bethnek! Megvan a célod. Messzire látok, és egyre tisztábban látok!

Egyszerűen túl sok volt nekem ez a csata. Rájöttem, hogy Lasher ezt a keveset is azért engedte összeszednem a Talamascáról, mert ennyi tudással úgysem kezdhetek semmit. De hogy többet tudjak, azt már megakadályozná.

Mindezt beleírtam a naplómba, de most már fölöttébb gyanakodtam a rendre.

Végéhez közeledik a mesém, de még engedje meg, hogy beszámoljak megszerzett tudásom utolsó morzsájáról, amelyet fegyverként kell használnia. Nem sok, és úgy vélem, már maga is sejti, miben áll: Lasher elpusztításakor senkiben sem szabad bíznia önmagán kívül, márpedig Lashert el kell pusztítania! Testet öltött, meg lehet ölni, ki lehet űzni, és hogy akkor hová megy, és mikor tér vissza, azt ugyan ki tudhatja Istenen kívül? Ám földi zsarnokságának, ennek az iszonyatnak véget lehet vetni.

Hazatérésünk után sürgetni kezdtem Mary Bethet, hogy menjen feleségül egyik szeretőmhöz, az elragadó Daniel MacIntyre-hez, akit ő is kedvelt. Lasher ennek ellenére tovább nyaggatott, hogy párosodjak a lányommal. Mary Beth elsőnek Carlottát szülte Danielnek, egy nyakas, nyomasztó lányt, aki olyan kérlelhetetlen katolikus volt, mintha az angyalok az első perctől rátették volna a

kezüket. Az lett volna a jó, ha egyenesen fölviszik az égbe. Lasher azonnal nekem ugrott, hogy nemzzek egy másik lányt.

De akkor már egy új korban éltünk: a modem korban. Maga el sem tudja képzelni, milyen elsöprő következményekkel jártak a változások. Mary Beth olyan hatalmas elszántsággal és sikerrel munkálkodott a tervén, hogy minden a háttérbe szorult a család kézzelfogható valósága mellett.

Amit Lasherről tudott, Mary Beth megtartotta magának, és rám parancsolt, hogy senkinek se mutassam a könyveimet. Lashert kísértetté, legendává stilizálta, hogy jelentéktelennek tűnjék azok szemében, akiket mostantól kezdve kizártunk a titkokból.

Végül – miután két hasznavehetetlen gyereket szült Danielnek, mert a második, Lionel, fiú lett, tehát még Carlottánál is alkalmatlanabb az anyja céljaira – megtettem, amit Mary Beth akart, amit Lasher akart, és ebből az egyesülésből, egy vénembertől és a vénember tulajdon lányától született az én gyönyörű Stellám.

Stella volt a boszorkány, mert ő látta Lashert. Hatalmas tehetséggel jött a világra, ám kislány korától a szórakozás lett a mindent elsöprő szenvedélye. Gondtalan, könnyelmű, vidám teremtés volt, imádott énekelni, dalolni. Voltak percek öregségemben, amikor eltöprengtem, miként viseli majd ez a gyermek a titkok súlyát? Nem csak arra lett, hogy boldoggá tegyen?

Stella, gyönyörű Stellám! Úgy hordozta a titkokat, mint könnyű fátylakat, amelyeket tetszése szerint ledobhat. Ám nem mutatkoztak rajta az őrültség jelei, és Mary Bethnek ennyi elég volt. Ez volt az ő örököse, Lasher láncszeme a boszorkányhoz, amely egykor visszahozza a világba a szellemet.

Hogy megöregedtem a századfordulóra!

Még mindig végiglovagoltam a Szent Károly út könnyű terepén. Az Audubon parknál leszálltam, a lagúnához vezettem a lovamat, és elnéztem az egyetemek nagyszerű homlokzatát. Minden megváltozott. Az egész világ megváltozott. Eltűnt Riverbend pásztori idillje, nem volt többé, aki rántásokkal, gyertyákkal, kántálással vajákoljon, mindez örökre eltűnt.

Csak egy hatalmas, dúsgazdag család maradt, amellyel senki sem akaszthatott tengelyt, ahol gyermekek elbűvölésére való esti mesévé változott a történelem.

Persze élveztem ezeket az éveket. Igazán! A Mayfairek hosszú sorában senkinek sem jutott annyi öröm, mint nekem. Sose dolgoztam olyan keményen, mint Mary Beth, sohasem törődtem annyi emberrel.

Megalapítottam fiaimmal, Cortlanddel, Barclayvel és Garlanddel a Mayfair és Mayfairt. Közösen dolgoztuk ki, Mary Beth és én, mert a hagyaték egyre bonyolultabb törvényes szabályozást tett szükségessé. Ám ugyanakkor lubickoltam a gyönyörökben is.

Ha éppen nem beszélgettem vidáman a fiaimmal vagy a menyeimmel, nem játszottam az unokáimmal és nem nevetgéltem Stellával, akkor kiruccantam Mesevárosba, a korabeli híres vöröslámpás negyedbe, hogy a legkülönb nőkkel háljak. Mary Beth, az immár kötelességtudó, háromgyermekes anya nem kísért el többé az ilyen duhajkodásokra, viszont én elvittem fiatal szeretőimet, így duplán kijutott az élvezetből, mert nézhettem a fiúkat a nőkkel.

Ó, Meseváros, ez megint egy tündérrege, egy félresikerült kísérlet, hogy úgy mondjam, szerves része történetünknek! Ám ezt is át kell ugranunk.

A fiaimnak hazudtam. Hazudtam a bűneimről, a kicsapongásaimról, a hatalmamról, Mary Bethről, Mary Beth Stellájáról. Megpróbáltam a világra, a gyakorlati dolgokra terelni a figyelmüket, a természet és a könyvek igazságaira, amelyeket apró koromban sajátítottam el. Nem mertem átadni nekik a titkokat, és mire férfivá serdültek, már tudtam, hogy nem is alkalmasak ennek a tudásnak a befogadására. Olyan szolid, jó fiúk voltak, olyan szenvedéllyel vetették bele magukat a pénzcsinálásba és a család istápolásába! Megháromszoroztam bennük a jó oldalamat, és nem mertem rájuk bízni a rosszat.

Ha pedig Stellának próbáltam elmondani valamit, ő vagy elaludt, vagy kacagásban tört ki.

– Nem muszáj ezzel ijesztgetned! – intett le egyszer. – Anya elmondta ám, miket fantáziálsz össze, miket álmodol! Lasher az én legtündéribb szellemem, és azt fogja tenni, amit mondok. Ez a lényeg! Tudod-e Julien, nagyon apart dolog ám egy családi kísértet!

Szóhoz se jutottam. Hát ez egy igazi modern lány. Nem tudja, miket beszél! Hát ezért éltem ilyen sokáig, hogy ezt lássam? Carlotta, az idősebb, szenteskedő, rosszindulatú szörnyeteg, ez a sziporkázó gyermek pedig viccnek tartja az egészet, holott a tulajdon szemével látja a szellemet! Azt hittem, belebolondulok!

Még a kényelemben és fényűzésben, még az új kor örömeinek kóstolgatása, automobilom vezetése, gramofonom hallgatása, sőt még olvasás közben is rettegtem a jövőtől.

Tudtam, hogy a démon gonosz. Tudtam, hogy hazudik. Tudtam, hogy öldöklő titok. És féltem azoktól az amszterdami tudósoktól. Féltem attól az embertől, aki olyan kurtán beszélt velem a templomban.

Amikor professzorom megírta Edinburgh-ből, hogy a talamascások nem hagyják élni, annyira szeretnék látni a hozzám intézett leveleit, a lelkére kötöttem, hogy semmit se áruljon el! Evégett megdupláztam az apanázsát. Ő mindent megígért, én pedig sose kételkedtem benne.

Egyszerűen olyan értelmetlennek tűnt ezeknek a tudósoknak a viselkedése. Bár az a viselkedés is, amit a démon tanúsított irántuk. Miért bánt velem olyan fenyegetően az az ember? És miért rendezte azt a tudatos bemutatót előttem a démon? Itt valami gonosz, rút cselt gyanítottam. Lehet, hogy Lasher egyszerűen csak élvezi, ha froclizhatja a Talamascát de vajon csak az infantilizmusa hajtja?

Utolsó éveimben bevettem magamat a padlásszobába, és magammal vittem az új idők egyik legnagyszerűbb találmányát, a felhúzható táskagramofont. El se tudom mondani, mekkora öröm volt az nekünk, hogy zenét hallgathattunk azokról a régi lemezekről – hogy kimehettünk a pázsitra, és akár ott is lejátszhattunk magunknak egy operaáriát!

Imádtam! No meg persze muzsikálás közben Lasher nem bújhatott be a fejembe, bár ezt egyébként is egyre ritkábban csinálta.

Ott volt neki Mary Beth és a kicsi Stella, akiket külön-külön imádott, szivattyúzta belőlük az erőt, és ingázott közöttük. Akkor volt a legboldogabb, ha egyszerre volt meg neki az anya és a lány.

Nekem akkor már nem kellett Lasher. Egyáltalán nem kellett, írtam a könyveimet, felhalmoztam őket az ágyam alatt. Volt szeretőm és szívbéli barátom, Richard Llewellyn, egy kedves fiatalember, aki imádta a földet is, amelyen jártam, de akinek a tulajdon érdekében, sohase mertem kitárulkozni.

Más értelemben is gazdag életet éltem. Akkor nálunk lakott Clay unokaöcsém és Minnie, Rémy lánya, fiaim pompásan boldogultak, konszolidáltuk a családi vagyont kezelő Mayfair és Mayfairt, vagy legalábbis előkészületeket tettünk rá.

Amikor Carlotta betöltötte a tizenkettőt, neki próbáltam kiönteni a lelkemet. Megpróbáltam ismertetni vele a történetet, megmutattam neki a könyveimet, inteni próbáltam. Elmondtam, hogy Stella örököli a smaragdot, ő lesz a démon kegyeltje, figyelmeztettem, mennyire fortélyos a démon, aki tulajdonképpen hazajáró lélek, mert már élt valaha, és nincs más célja, mint hogy ismét élhessen.

Sose felejtem el, mit tett erre Carlotta. Megátkozott, elmondott mindennek.

– Sátán, ördöngös, Beliál! Mindig tudtam, hogy itt lappang az árnyékban a gonosz! Csak most már nevet és históriát is adtál neki!

De majd ő a katolikus egyházhoz folyamodik, hogy elpusztítsa ezt a fajzatot! Jézusnak, az Ő szent Anyjának és a szenteknek hatalmával vesz rajta erőt!

Iszonyú veszekedés volt.

– Hát nem látod, hogy az is boszorkányság lesz, csak más alakban? – kiáltottam.

– Te meg ugyan mire tanítasz, te gonosz vénember? Hogy ördögökkel üzekedjek? Bagzanom is kell vele, ha le akarom győzni? Kiirtom! Kiirtom az egész törzset! – süvöltötte. – Majd meglátod! Nem lesz örököse az örökségnek! Én majd teszek róla!

Kétségbeesetten könyörögtem, hogy figyeljen rám, legyen rugalmasabb a nézeteiben, fogadja el a tanácsomat, és ne higgye, hogy megteheti, amit akar! Ahhoz ma már túlságosan hatalmas a mi családunk. Ám Carlotta a misék és az olvasója katolikus erejében bizakodva a sarkával tiporta mindeme misztériumokat.

Később Mary Beth szólt, hogy ne tulajdonítsak túlzott jelentőséget a lánya szavainak.

– Szomorú gyermek – mondta. – Nem szeretem. Megpróbáltam szeretni, de nem megy. Stellát szeretem, és Carlotta tudja ezt, mint ahogy azt is tudja, hogy nem ő örökli a smaragdot. Világéletében tudta. Belecsontosodott a gyűlölet és a féltékenység.

– Nem érted, hogy akkor is ő az okos? Nem Stella. Én is Stellát szeretem, de Carlotta az ész!

– Ez már évek óta eldőlt – válaszolta Mary Beth. – Carlotta zárva tartja előttem a lelkét. Előtte is. Ő kizárólag azért fogja megtűrni itt, hogy Carlotta szolgálhassa a kulisszák mögött a család ügyét.

– Hát nem látod, mekkora uralomra tett szert Lasher? Miként szolgálhatná Carlotta a család ügyét? Miként szolgálják azok az amszterdami tudósok? Itt van valami, amit meg kell fejtenem! Ez a valami képes megölni azokat, akiket halottnak akar látni!

– Öregemberhez képest túl sokat gondolkozol – jegyezte meg Mary Beth. – Nem alszol eleget. Minek bíbelődsz ezekkel az amszterdami tudósokkal? Kit érdekelnek ezek az emberek, akik boszorkányokról mondanak mesét? Boszorkányok is vagyunk, ebből fakad az erőnk. Te valami rendfélét próbálsz tenni, holott a rend nem létezik.

– Tévedsz! – vitatkoztam. – Elszámítod magadat.

Ha belenéztem Stella ártatlan szemébe, mindannyiszor rádöbbentem, hogy nem adhatom át neki a tudásom teljes súlyát. Összeborzongtam, valahányszor láttam, hogy a smaragd nyaklánccal játszik.

Megmutattam neki, hol rejtegetem a könyveimet az ágyam alatt, a lelkére kötöttem, hogy egyszer majd olvassa el. Szóltam neki a titokzatos Talamascáról, az amszterdami tudósokról, akik ismerik a szellemet, ámde súlyos veszélyt jelenthetnek családunkra. Nem szabad játszódni velük. Elmondtam Stellának, miként terelheti el Lasher figyelmét. Leírtam a démon hiúságát. Közöltem vele, amit tudtam, de nem mindent.

Ez volt az iszonytató: hogy egyedül Mary Beth ismerte a teljes történetet. Mary Bethet pedig megváltoztatta az idő. A huszadik század asszonya volt, mégis arra tanította Stellát, amit érzése szerint tudnia kellett a lányának. Odaadta neki a boszorkánybabákat, hogy azokkal játsszon! Egy olyan babát, ami anyám bőréből, körméből, csontjaiból készült, és egy másikat, amelyet Katherine-ből eszkábáltak!

Egy napon lejövök a lépcsőn, hát látom, hogy Stella az ágyán csücsül, keresztbe vetve rózsaszín lábait, fogja ezt a két babát, és beszélteti őket.

– Micsoda zagyva bárgyúság! – mondtam, ám Mary Beth félrevont.

– Nézd, Julien, tudnia kell, kicsoda. Ez régi szokás. – Nem jelent semmit!

Akár a falnak beszéltem volna. Mary Beth élete virágjában volt; én halódtam.

Feküdtem éjszaka az ágyban, és nem bírtam kiverni a fejemből azt a képet: a kislányt a két vacak babával. Miként választhatnám el a valóságosat a valótlantól? Mivel figyelmeztethetném Stellát, hogy rosszul is végződhet a dolog ezzel az ördöggel? Ám a démon ellenem dolgozott, és Carlotta epés természete is ellenem dolgozott. Carlotta is intette Stellát, én is intettem. Stella pedig egyikünkre sem hallgatott!

Nagy sokára sikerült elsüllyednem a mély, egészséges álomban. Megint a katedrálisról és Donnelaith-ről álmodtam.

Szörnyűségre ébredtem, bár a felfedezésre csak később került sor.

Felültem az ágyban, megittam a csokoládémat, olvastam egy kicsit, azt hiszem, Shakespeare-t, mert nemrég az egyik fiúm felhívta rá a figyelmemet, hogy van Shakespeare-nek egy darabja, amelyet még nem olvastam: *A vihar*. Nos tehát olvastam egy keveset, tetszett, ugyanolyan mélyenszántónak találtam, mint a tragédiákat, csak a szabályai és a ritmusa volt más. Aztán eljött az írás ideje.

Kikecmeregtem az ágyból, térdre ereszkedtem, és a könyveimért nyúltam. Eltűntek. Az ágy alatt nem volt semmi.

Egy förtelmes pillanat alatt rádöbbentem, hogy örökre búcsút mondhatok nekik. A házban senki sem akadt, aki hozzányúlt volna a holmimhoz. Egyetlen olyan személy volt, aki éjszaka be merészelt jönni, és elvitte a könyveket: Mary Beth. Ha pedig Mary Beth vitte el őket, akkor végük.

Lerohantam a lépcsőn, majd elestem közben. Mire a kertre nyíló ablakokhoz értem, annyira kapkodtam a levegő után, hogy megfájdult a fejem és az oldalam. A szolgákat kellett szólítanom, hogy segítsenek.

Jött Lasher, és körém göngyölődött, hogy támogasson.

– Nyugalom, Julien! – mondta lágy hangján. – Én mindig jó voltam hozzád!

De már láttam az ablakokon át, hogy ropog a tűz a kert túlsó sarkában, és Mary Beth sorra veti a tárgyakat a lángokba.

– Állítsd meg! – suttogtam. Alig kaptam levegőt. Lasher láthatatlanul rámtekerte magát, nehogy elessek.

– Könyörgök, Julien! Ne erőszakoskodj!

Csak álltam ott, próbáltam nem elájulni a gyengeségtől, és néztem a fűben a könyvtornyokat, a régi képeket, Saint-Domingue-i festményeket, az ősök ódon portréit, vissza, a kezdetekig! Láttam a számlakönyveket, főkönyveket, papírkötegeket anyám dolgozószobájából, a sok butaságot, amit összeirkált. És az összekötözött edinburghi leveleket! És a könyveimet, igen, egy még maradt, és Mary Beth épp akkor dobta volna a tűzbe, mikor a nevét kiáltottam!

Minden erőmet összeszedtem, hogy megfékezzem. A lányom, kezében a könyvvel, megpördült, mintha kampó akadt volna bele, és bamba értetlenséggel meredt rám, hogy miféle hatalom állította meg a kezét? Abban a pillanatban feltámadt a szél, kitépte Mary Beth ujjai közül a kötetet, és a napló pörgő, csattogó lapokkal vitorlázott a lángokba.

Levegő után kaptam. Átkaimnak – a legszörnyűbb átkoknak nem voltak hangjai. A világ elfeketedett.

A szobámban ocsúdtam fel.

Ágyamban feküdtem, és ott volt mellettem Richard, az én drága, fiatal barátom. Stella is ott volt, fogta a kezemet.

– Maminak muszáj volt elégetnie azokat az ócskaságokat – mondta. Nem feleltem. Egészen csekély szélütés ért, és egy darabig nem bírtam beszélni, bár akkor ezt még nem tudtam. Azt hittem, a magam akaratából zárkózom be a réveteg hallgatásba. Csupán másnap döbbentem rá, mikor bejött Mary Beth, hogy nehezen forog a nyelvem, és nem találom a szavakat, amelyek kellő nyomatékot adnának haragomnak.

Késő este volt. Mary Beth nagyon megrendült állapotom láttán, és rögtön Richardért kiáltott, mintha az egész a barátom hibája lenne. Közösen letámogattak a lépcsőn, mintha azt mondanák ezzel, hogy ha fel tudok kelni az ágyból, és képes vagyok járni, akkor már nem halhatok meg az éjszaka.

Leültem a szalon díványára.

Hogy szerettem azt a hosszú, kettős szalont! Úgy szerettem, ahogy maga szereti, Michael! Megnyugvás volt ott lennem, szemközt a fűre nyíló ablakokkal. A brutális máglya nyomai mostanra eltűntek.

Mary Beth órákig beszélt. Stella hol bejött, hol kiment. A beszéd lényege az volt, hogy az én időmnek és útjaimnak vége.

– Új korba lépünk – fejtegette –, amelyben a tudomány talán már ennek a szellemnek a lényegét is megfejti. – Beszélt és beszélt a spiritizmusról, a médiumokról, a szeánszokról, a pszüchagógoszokról, az okkultizmus tudományos vizsgálatáról, az ektoplazmához hasonló dolgokról.

Felháborodtam. Még hogy ektoplazma, amiből a médiumok materializálják a szellemeiket! Nem is válaszoltam. Bezárkóztam nyomorúságomba. Stella hozzám bújt, fogta a kezemet, és egyszer csak közbevágott:

– Mami, fogd be már a papuládat! Úgyse figyel rád, és csak untatod! Nem szóltam semmit, se pro, se kontra.

– Messzire látok – folytatta Mary Beth. – Látok egy jövőt, amelyben gondolataink és szavaink már nem számítanak. Látom törzsünkben a halhatatlanságunkat. Mi már nem éljük meg – egyikünk sem –, amikor Lasher végső győzelmet arat. Ám be fog következni, és mi aratjuk le a termést. Mi leszünk az anyjai ennek a virágzásnak.

– Rózsás reménykedés! – sóhajtottam. – És a szurdok? És a bosszúszomjas szellem? És a régi sebei, amelyek máig nem gyógyultak be? Ez a dolog jó volt. Érzem a jóságát. De most gonosz.

Majd megint rosszul lettem, nagyon rosszul. A szalonba hozták a párnáimat és a takaróimat, mert aznap már nem bírtam fölkapaszkodni az emeletre. Másnap se nagyon tudtam rászánni magamat, amíg meg nem szédített még egyszer a reménység, egy utolsó, elárvult barátnővel.

Ez pedig így történt.

Ahogy feküdtem a meleg napon, élveztem a folyami szellőt, és megpróbáltam nem érezni annak a tűznek a szagát, amely annyi mindent elégetett, hallottam, hogy Carlotta veszekszik – fojtottan és még a szokottnál is epésebben szapulja az anyját.

Végül bejött a szalonba, és megvetően végigmért. Magas, vékony lány volt, talán tizenöt lehetett, bár most nem emlékszem, mikor is született. Nem is tűnt olyan rútnak: selymes haja volt, és az a fajta szeme, amire azt mondják, hogy intelligens.

Nem szóltam, mert nem volt szokásom durván bánni gyerekekkel, akkor se, ha ezek a gyerekek durváskodtak velem. Nem vettem tudomást Carlottáról.

– Csinálod itt a felhajtást a tűz miatt! – mondta hideg, erényes hangon. – Az bezzeg nem izgat, amit azzal a gyermekkel művelnek, holott nagyon jól tudod, hogy azért teszik, mert félnek anyától! Félnek anyától és tőled!

– Miről beszélsz te? – kérdeztem. – Miféle gyermekről?

De Carlotta addigra kirohant, dühösen és keserűen. Bejött helyette Stella. Elismételtem, amit hallottam.

– Mit jelent ez, Stella? Miről beszél a nővéred?

– Hát el merészelte mondani neked? Pedig tudja, hogy beteg vagy! Tudja, hogy összetűztetek anyával! – Könnyek szöktek a szemébe. – Semmi közünk hozzá, mindössze arról van szó, hogy a fontevrault-i Mayfairek bolondok. Tudod, az Amelia utcai bagázs! Azok a zombik!

Természetesen tudtam, miről beszél. A fontevrault-i Mayfairek annak az Augustin kuzénnak a leszármazottai voltak, akinek életét én oltottam ki tizenöt évesen, egy pisztolylövéssel. Augustin özvegye és árvái otthagytak minket, tőlünk mérföldekre emeltek maguknak palotát a deltában, és csupán a legnagyobb családi összejöveteleken méltóztattak vizitelni nálunk. Mi meglátogattuk a betegeiket. Segítettünk eltemetni a halottaikat. Ugyanezt megtették ők is, de az évek során nem nagyon olvadt fel a jég.

Néhány fontevrault-i – ha jól tudom, az agg Tobias, és a fia, Walker innen úgy tizenöt sarokra szép házat építtetett a Szent Károly út és az Amelia utca sarkán. Érdeklődve figyeltem, hogyan lesz egyre nagyobb. Egész sokadalom tanyázott benne, zömmel öregasszonyok és öregemberek, akik valamennyien utáltak engem. Tobias Mayfair, ez a sír szélén tántorgó bolond vénség, aki ugyanúgy túlélte magát, mint én, és a legkomiszabb ember volt, akit ismertem, világéletemben engem hibáztatott mindenért.

A többiek nem voltak ennyire rosszak. Persze gazdagok voltak, részesültek a családi vállalkozások hasznából, noha közvetlenül nem volt szükségük ránk. Mary Beth következetesen meghívta őket a nagyszabású családi ünnepekre, főleg a fiatalabbakat. Mindig akadt néhány rossz csillagzat alatt született unokatestvér, akik a határvonalon vagy akármin túlról szereztek házastársat. A gyűlölködő Tobias azt mondta ezekre az esküvőkre, hogy Augustin sírján ropják a násztáncot. Most átkozódhatott csak igazán, amikor Mary Beth nem csinált titkot belőle, hogy ismét egyesíteni akarja a családot.

Sok mulatságos adomát mesélhetnék Tobiasról, aki többrendbeli kísérletet tett arra, hogy megöljön, de ma már ez úgysem számít. Tudni akartam, miről beszél Stella, mire célzott Carlotta, mi ez a habzó epe?

– Hát mit műveltek már megint Augustin gyermekei? – kérdeztem, mert csak ezzel a névvel foglaltam össze az egész kötözni való társaságot.

– Rapuncli, Rapuncli – felelte Stella. – Erre megy ki az egész. Bocsásd le hosszú hajadat, vagy elsorvadsz a padláson! – trillázta örök vidámságával. – Evelyn kuzin az, aranycsillagom, akiről mindenki azt mondja, hogy Cortland lánya.

– Már meg ne haragudj, de az én Cortland fiamról beszélsz? Azt mondod, hogy teherbe ejtette az egyik asszonyukat? Azoknál a Mayfaireknél?

– Cortland tizenhárom éve részegen besurrant Fontevrault-ba, és felcsinálta Barbara Annt. Tudod, Walker lányát. Ez a gyerek lett Evelyn, tudod. Barbara Ann belehalt Evelyn születésébe. És ezt hallgasd meg, aranycsillagom! Evelyn boszorkány, hatalmas erejű boszorkány, és látja a jövőt!

– Azt meg ki mondja?

– Mindenki. Megvan a hatodik ujja! Bélyeges, aranycsillagom, és furcsasága abszolúte túlmegy minden határon. Tobias elzárva tartja, mert attól fél, hogy anya megöli! Ezt képzeld el! Mert te és anya bántani akarnátok! Te, aki a nagyapja vagy! Cortland bevallotta, bár megesketett, hogy sose áruljam el neked. „Tudod, mennyire gyűlöli apa a fontevrault-i csűrhét" – mondta. – „Különben is, hogy segíthetnék annak a lánynak, amikor abban a házban megfojtanának egy kanál vízben?"

– Várj csak, gyermekem! Lassabban! Azt akarod mondani, hogy Cortland visszaélt a félkegyelmű Barbara Ann kiszolgáltatottságával, majd cserbenhagyta a csecsemőt, akinek az anyja belehalt a szülésbe?

– Semmivel sem élt vissza – vitatkozott Stella. – Barbara Annt ugyancsak a padláson tárolták. Kétlem, hogy egyáltalán látott volna emberi lényt, amíg Cortland meg nem látogatta szomorú rabságában. Én nem tudom, mi történt, hiszen még én is éppen csak megszülettem, mint tudod. És nehogy megharagudj Cortlandre, aki a legjobban imád minden fiad közül, mert akkor ő is haragudni fog rám, és nem lesz vége a haragnak. Felejtsd el az egészet.

– Felejtsem el?! Van egy unokám, akit innen tizenöt sarokra bezárva tartanak a padláson? Fenét fogom elfelejteni! Evelynnek hívják? A szegény hülye Barbara Ann volt az anyja? Ezt mondod? És az a szörnyeteg Tobias elzárja? Nem csoda, ha Carlotta magánkívül van. Igaza van! Micsoda ocsmányság!

Stella fölpattant a székből, és összecsapta a kezét.

– Anya, anya! – kiáltotta. – Julien bácsi magához tért! Nincs már szélütése! Ismét önmaga! Megyünk az Amelia utcába!

Mary Beth futva jött.

– Carlotta mesélt arról a lányról? – kérdezte. – Ne ártsd bele magadat!

– Ne ártsam bele magamat? – tomboltam.

– Jaj, anya, igazán, rosszabb vagy, mint I. Erzsébet! – kiáltotta Stella. Az is pont így félt szegény unokatestvérétől, Stuart Máriától! Az a lány nem árthat nekünk! Ő nem Stuart Mária!

– Nem is mondtam, Stella, hogy Stuart Mária lenne – szólt Mary Beth a szokott zavartalan nyugalmával. – Nem félek a gyerektől, akármilyen hatalmas. Én csak sajnálom. – Toronyként magasodott fölém, aki a pamlagon ültem. Mindenképpen menni akartam, de kíváncsi is voltam, szerettem volna többet tudni.

– Az egészet Carlotta robbantotta ki azzal, hogy odament látogatóba. A lány a padláson bujkál.

– Nem bujkál! Be van zárva!

– Csitt, Stella! Sok beszédnek sok az alja.

– Anya, Evelyn egész életében nem tette ki a lábát a házból, ugyanúgy, mint Barbara Ann. Ugyanazon okból. Az a család dúskál a boszorkányos adottságokban, Julien bácsi. Barbara Ann állítólag félcédulás volt, de ebben a lányban Cortland vére is folyik, és látja a jövőt.

– Senki sem lát bele a jövőbe – szögezte le Mary Beth –, és senkinek sem lenne szabad leselkednie. Julien, az a lány egy csodabogár. Bizalmatlan. Hangokat hall. Szellemeket lát. Nincs ebben semmi új. Csak holdkórosabb és magányosabb a többinél, mert öregemberek nevelték.

– Hogy merészel ilyet Cortland, hogy nem beszél nekem erről!

– Nem merészelt beszélni – mondta Mary Beth. – Nem akart fájdalmat okozni neked.

– Érdekli is az őt! Az isten verje meg, otthagyni egy pici lányt annál a pereputtynál! És Carlotta még képes odamenni, abba a házba, Tobias fedele alá, Tobiashoz, aki másnak se hívott engem, mint gyilkosnak!

– Gyilkos is vagy, Julien bácsi! – mondta Stella.

– Egyszer s mindenkorra fogd be a csőrödet – figyelmeztette Mary Beth. Stella duzzogni kezdett, ami legalább átmeneti győzelmet jelentett.

– Carlotta átment, hogy megkérdezze a lányt, miket lát, és jóslatot kérjen tőle, ami a létező legveszedelmesebb játék. Megtiltottam neki, ennek ellenére átment. Azt hallotta, hogy a lányhatalmasabb, mint eddig bárki a családunkban.

– Könnyű azt mondani – sóhajtottam. – Hatalmasabb mindenkinél? Volt idő, mikor magam is állítottam ilyeneket, még abban a régi világban, amikor lovon és hintóval jártunk, rabszolgaság volt és béke. Még hogy hatalmasabb.

– De nem, épp az a dolognak a kulcsa, hogy ennek a lánynak rengeteg Mayfair őse van. Amikor Cortland is belekeveredett, a szám egyenesen fantasztikusra nőtt!

– Értem – bólogattam. – Barbara Ann Walker Mayfairnek és Sarah Mayfairnek volt a lánya. Sarah pedig Aaron Mayfair és Melissa Mayfair házasságából született.

– Igen, és ez így megy vissza a gyökerekig. Nehéz olyan személyt találni ennek a gyereknek az ősei között, aki ne Mayfair lett volna.

– Érdekes gondolat – ismertem el, és a naplómat akartam, hogy leírhassam, megörökítsem, elmélkedhessek rajta, de aztán eszembe jutott, hogy a naplóim elégtek. Tompa fájdalom sajgott bennem, keserű lett a szájam. Hallgattam lányaimat, hogyan karattyolnak a fejem fölött.

– Ugyanúgy nem lát bele a jövőbe, mint ahogy más sem – jelentette ki Mary Beth, és leült mellém. – Carlotta mindössze azért ment át, mert bizonyítékot akart ahhoz a meggyőződéséhez, hogy átkozottak vagyunk, és el fogunk pusztulni. Ezt az egészet ő kavarta.

– Látja a lehetőségeket, akárcsak mi – mondta Stella színfalhasogató sóhajjal. – Erős megérzései vannak.

– És mi történt?

– Felment a padlásszobába Evelynhez. Többször is járt nála. Színészkedett a lánynak, faggatta, és akkor Evelyn, aki úgyszólván sohasem beszél, vagy évekig hallgat egyhuzamban, valami szörnyű jóslatot mondott.

– Mit?

– Hogy valamennyiünket eltöröl a föld színéről ugyanaz, aki fölmagasztalt és megtartott.

Fölkaptam a fejemet, és Mary Bethre néztem. – Julien, nincs ebben semmi!

– Ezért égetted el a könyveimet? Ezért pusztítottad el a tudást, amit gyűjtögettem?

– Julien, Julien! – csitított. – Öreg vagy, képzelegsz! A lány azért mondta, amit mondott, hogy ajándékot kapjon, vagy mit tudom én, hogy Carlotta menjen már el. Majdnem néma. Naphosszat ül az ablaknál, és nézi a forgalmat a Szent Károly úton. Néha énekel, vagy versben beszél. A cipőjét nem tudja befűzni – fésülködni sem tud önállóan!

– És az a gonosz Tobias nem engedi ki! – mondta Stella.

– Vigye el őket az ördög! Eleget hallottam! Szólj, hogy álljanak ki az autómmal a ház elé!

– Nem vezethetsz – figyelmeztetett Mary Beth. – Túlságosan gyenge vagy. Ott akarsz meghalni az Amelia utcai lépcsőn? Legyen benned annyi tapintat, hogy körünkben halálozol el, az ágyadban.

– Egyelőre nem halok meg, édes lányom – közöltem vele. – Szólj a fiúknak, hogy álljanak ki az autómmal, különben gyalog indulok el! Richard! Hol van Richard? Richard, hozz tiszta ruhát, mindent! A könyvtárban öltözöm át. Nem tudok felmenni az emeletre. Siess!

– Hű, most tényleg rájuk fogod hozni a szívbajt! – rikkantott Stella. Azt fogják hinni, azért jöttél, hogy megöld őket!

– Miért tennék ilyet? – kérdeztem.

– Mert Evelyn erősebb nálunk, hát nem érted? Nézz csak bele a hagyatékba, Julien bácsi! Nem erre oktattál mindig? Nincs-e jogcíme Evelynnek, hogy magának követeljen mindent?

– Természetesen nincs! Addig nincs, amíg Mary Bethnek van egy lánya, és Stellának, Mary Beth lányának is lesz egy lánya. Szó sem lehet ilyesmiről.

– Nohát, ők meg azt állítják, hogy vannak kikötések az erővel, a boszorkányos adottságokkal meg a többivel kapcsolatban. És dugdossák a lányt, nehogy megöljük.

Richard behozta a ruháimat. Sietve felöltöztem, hivatalos látogatáshoz illő pompába, majd elszalasztottam Richardot a porköpenyemért – Stutz Bearcatem nyitott kocsi volt, és az utakon vastagon állt a sár –, az autós szemüvegemért, a kesztyűmért, és a lelkére kötöttem, hogy siessen.

– Nem mehetsz oda! – mondta Mary Beth. – Halálra rémíted Tobiast és a lányt is.

– Ha Evelyn valóban az unokám, akkor elhozom onnan!

Kicsörtettem a tornácra. Önmagam lettem ismét, habár volt egy apró fogyatékosságom, amit egyedül én vettem észre. Nem egészen tudtam parancsolni a bal lábamnak. Nem akart tisztességesen hajlani és emelkedni, ezért húznom kellett egy kicsit. De ők nem vették észre, az ördög vigye el őket, nem látták, hogy meglegyintett a halál. Közeledett. Ennek ellenére azzal biztattam magamat, hogy még akárhány évig elélhetek ezzel a csepp nyomorékséggal.

Lementem a lépcsőn, a fiúk segítettek beülni az autóba. Stella az ölembe pattant, amivel majdnem sikerült egyszerre kasztrálnia és megölnie. Előlépett a tölgyek árnyékából Carlotta.

– Segítesz rajta?

– Természetesen segítek – mondtam. – Kihozom onnan. Iszonyú, iszonyú dolog! Miért nem szóltál előbb?

– Nem tudom – felelte Carlotta megrendültén. Lehajtotta a fejét. Rettenetes dolgokat látott.

– Nem azokra hallgatsz, akikre kell. Indulj, Richard!

Elhúztunk, Richard sarat és kavicsot fröcskölve robogott fölfelé a Szent Károly úton, és a maga figyelmetlen, amatőr módján felugratta az autót a járdára a Szent Károly és az Amelia sarkán.

– Ezt magamnak kell látnom, ezt a gyermeket a padláson – motyogtam dühösen. – Cortlandet pedig meg fogom fojtani, ha a közelembe merészkedik!

Stella kisegített az autóból, aztán ugrálni kezdett izgalmában. Ez volt az egyik legaranyosabb, vagy – az ember pillanatnyi hangulatától függően – a legőrjítőbb szokása.

– Nézd, Julien, édesem! – kiáltotta. – Ott fönt, a manzárd ablakában! Nyilván maga is látta azt a házat. Olyan szilárdan áll, mint az Első utcai.

Természetesen én is láttam, mint említettem, de sose jártam benne. Még csak azt se tudtam, hány Mayfair lakja. Pompás neoreneszánsz udvarház volt, nagyon dölyfös, de nagyon szép. Fából épült, de úgy tervezték, hogy azt a látszatot keltse, mintha kőből lenne, akár a miénk. A homlokzatán oszlopok voltak, a földszinten dór, az emeleten korinthoszi, magas boltozatból nyílt a bejárat, valamivel hátrább nyolcszögletű szárnyakban folytatódott a főépület, és az egésznek olaszosan félköríves ablakai voltak. Tömör és súlyos, mégis kecses. Nem is olyan rossz ház, bár persze nem olyan régi és letisztult, mint a mienk.

Stella mutatóujjának irányát követve rögtön ráleltem a padlásszoba ablakára.

Kettős tetőablak volt a homlokzat közepén, a tornác fölött, és esküszöm, éreztem a lány érverését, aki az üveg mögül lesett ki rám! Fakó kis arc a magasban, pászmányi haj. Aztán semmi, csak a napfény villogott az üvegen.

– Ó, ott van a szegény, édes Rapuncli! – rikoltotta Stella, és vadul integetett, noha a lány már eltűnt. – Ó, Evie, azért jöttünk, hogy megmentsünk!

Kirohant a tornácra Tobias és a fia, Oliver, Walker öccse. Ez volt még csak a kötözni való bolond. Elsőre szinte meg se lehetett mondani, melyik melyik, és melyik a rozogább.

– Miért zártátok be azt a gyermeket a padláson? – kérdeztem. – És csakugyan Cortland lánya, vagy ez csak hazugság, amelyet azért agyaltatok ki, hogy pletykálkodással keltsetek a családomban háborúskodást?

– Te nyomorult lator! – közölte Tobias. Előrelépett, amitől majdnem orra esett a lépcsőn. – Ne gyere az ajtóm közelébe! Takarodj a birtokomról! Te sátánfajzat! Igen, Cortland volt az, aki tönkretette az én Barbara Annemet! A karjaimban halt meg! Cortland volt az, Cortland! A gyerek pedig olyan boszorkány, akinek mását nem látod soha, de amíg én élek, nem fog csinálni több boszorkányt magából és belőled és azokból, akik előtted jártak!

Ez kétszer annyi volt, mint amennyit hallani akartam. Fölmentem a lépcsőn. A két vén bolond megrohant.

Megálltam, és nagy fennszóval kiáltottam:

– Jöjj most, én Lasherem! Nyiss utat nekem!

A vénségek rémülten hőköltek, Stella sikkantott az elragadtatástól. Ám a szél eljött, mint mindig, amikor a legnagyobb szükségem volt rá, amikor legnagyobb szüksége volt rá sebzett, vén lelkemnek és büszkeségemnek, és amikor a legkevésbé számítottam rá. Jött a kerten át, felsüvített a tornácra, zörőgve benyomta az ajtót.

– Köszönöm, szellem! – súgtam. – Köszönöm, hogy nem kellett szégyenben maradnom.

Szeretlek, Julien, ám azt kívánom, hogy hagyd itt ezt a házat, és mindenkit, aki benne van.

– Azt nem tehetem – válaszoltam. Beléptem a hosszú, hűvös, sötét folyosóba, amelyből kétoldalt ajtók nyíltak. Stella mellettem szökdécselt a deszkapadlón. Mögöttem jöttek a vénemberek, rikoltozva riasztották az asszonyokat, és a hosszú ajtósorok máris ontották a kotkodácsoló-sipító Mayfairek sokaságát. Valóságos baromfiudvar volt! Mögöttem a szél a tölgyeket korbácsolta, és letépett leveleket szórt a lábam elé.

Az arcok egy részével már találkoztam. Többé-kevésbé valamennyiüket ismertem. Egyre többen kukkantottak ki a folyosóra. Tobias újra meg akart állítani.

– Kotródj az utamból! – parancsoltam. Megálltam a sötét fából faragott, tölgyfa lépcső tövében, aztán kapaszkodni kezdtem.

A hall egyik oldalában indult fölfelé az óriási lépcső, amelybe középtájt széles pihenőt iktattak be. A pihenőnek színes üvegablaka volt, amelytől meg kellett torpannom. Mert attól, ahogy átjött az ablakon a fény, átjött a piros-sárga üvegen, a székesegyházra kellett gondolnom, és „emlékeztem”, ami nem történt meg velem azóta, hogy eljöttem Skóciából.

Éreztem, ahogy a szellem körém sűrűsödik. Vánszorogtam elakadó lélegzettel, amíg föl nem értem az emeletre.

– Hol a padlás lépcsője?

– Ott, ott! – kiáltotta Stella, és átkalauzolt a kétszárnyú ajtó mögött a hátsó folyosóra, ahol szűk aknában vezetett fölfelé a melléklépcső, és a tetején nyílt az ajtó.

– Evelyn! Gyere le, gyermekem! – kiáltottam. – Gyere le, Evelyn! Olyan magasra már nem bírok fölkapaszkodni! Gyere le, kislányom, nagyapád van itt érted!

Csönd lett a házban. A többiek a folyosó ajtajában szorongtak, onnan bámultak szájtátva; az arcok fehér oválisaiban üregesen sötétlettek a szemek.

– Úgyse hallgat rád! – kiáltotta az egyik asszony. – Sose hallgatott senkire!

– Nem is hall! – kiáltotta a másik.

– Nem tud beszélni!

– Odanézz, Julien, kívülről van bezárva az ajtó! – rikkantott Stella. És benne a kulcs!

– Ó, ti gonosz, vén bolondok! – üvöltöttem. Behunytam a szememet, összeszedtem minden erőmet, hogy megparancsoljam az ajtónak, nyíljék ki! Nem tudtam, képes leszek-e rá; az ilyesmi sohasem vehető bizonyosra. Lasher a közelben lengett; éreztem zavart riadozását. Nem szerette ezt a házat, ezeket a Mayfaireket.

Vaj igen, ezek nem az enyimek.

Ám mielőtt felelhettem volna, vagy rábeszélhettem volna, hogy mégis nyisson ajtót, az ajtó kitárult! Egy erő, amely nem az enyém volt, kilökte a zárból a kulcsot, és az ajtó felpattant, a poros lépcsőházba kizúdult a napfény.

Tudtam, hogy ezt nem az én hatalmam művelte! Lasher is tudta! Rám csomózta magát, mintha félne.

Csitulj, szellem, akkor vagy a legveszedelmesebb, ha félsz! Viselkedj! Nincs semmi baj. A lány nyitotta ki az ajtót. Maradj csendben!

Lasher ekkor elárulta rémülete igazi okát: Evelyntől ijedt meg! Hát persze! Megnyugtattam, hogy a lány nem jelent fenyegetést a magunkfajtáknak, ezért kérem, teljesítse a kívánságomat.

A pörgő porszemek felragyogtak a napsugárban, és megjelent egy magas, vékony árnyék: egy fényes, dús hajú, szépséges lány, aki mozdulatlan szemekkel nézett le rám. Ijesztően, már-már kiéhezetten soványnak látszott.

– Gyere le hozzám, gyermekem! – hívtam. – Győződj meg róla magad, hogy nem kell tovább raboskodnod!

Megértette a szavaimat, és ahogy jött lefelé zajt nem ütő, puha bőrcipőjében, egyszerre mindig csak egy fokot lépve, észrevettem, hogy ide-oda jár a tekintete, jobbra-balra, átsiklik rajtam, át Stellán, és látja a köröttünk sűrűsödő láthatatlan lényt. Látta az „embert”, ahogy nevezték, látta láthatatlanságában is, és ebből nem is csinált titkot.

A lépcső alján megfordult, és remegve hőkölt hátra a többiek láttán! Sose találkoztam még ehhez fogható, néma félelemmel! Megragadtam a kezét.

– Gyere, drágám. Majd te eldöntőd, egyedül te döntőd el, akarsz-e padláson élni.

Magamhoz húztam. Nem tiltakozott, de nem is engedte el magát. Milyen különös volt, mennyire sápadt, hogy hozzászokott a sötétséghez! Hosszú, vékony nyaka volt, cimpátlan, parányi füle, és akkor megláttam rajta a boszorkányok bélyegét, a hatodik ujjat a bal kezén! Ahogy mondták!

A többiek észrevették, hogy észrevettem, és nagy kajdácsolásba fogtak. Jöttek Evelyn nagybátyjai, Ragnar és Felix Mayfair, városszerte hírhedt fiatalemberek, akik köztudottan gyanakodtak ránk, és el akarták állni az utamat.

Ám abban a pillanatban feltámadt a szél. Én csak annyit éreztem, hogy jeges erővel oson a padlón, majd addig ostorozta azokat, akik nem akartak átengedni, míg meg nem hátráltak. Kézen fogtam Evelynt, visszavezettem a haliba, és lementünk a lépcsőn. Stella mellém furakodott.

– Ó, Julien bácsi! – pihegte, mint falusi lány a főhercegnek. – Imádlak!

És jött velünk ez a halovány hattyú, ez a fénylő hajú, pipaszár kezű-lábú leány, akinek siralmas ruháját valami virágmintás cukros zsákból varrták. Nem tudom, látott-e ilyen gúnyát, a legnyomorultabbak viselik. Az asszonyok bélésnek használják ezt az olcsó, virágos pamutot, amiből Evelyn ruhája készült. És a cipője! Azt már nem is lehetett cipőnek nevezni, inkább valami fűzős bőrharisnya-féle volt, mint a csecsemők lábbelije!

Keresztülvezettem a hallon. A szél előttünk járt, zörgette-csapkodta az ajtókat, végigborzolta a tölgyeket, megcsapkodta a Szent Károly úton gördülő fogatokat, szekereket, hintókat.

Senki sem próbált visszatartani, amikor átadtam a lányt Richardnak, hogy ültesse be az autóba. Melléje telepedtem, térdemen Stellával, és utasítottam Richardot, hogy indítson. Evelyn megfordult, rámeredt a házra, a padlásablakra, és a tornácon összeverődött, hüledező emberekre. Másfél métert se mentünk, amikor nagy visítozásban törtek ki.

– Gyilkos, gyilkos! Elvitte Evelynt! – Összevissza óbégattak. A fiatal Ragnar kirohant az útra, és azt ordította, hogy beperel.

– Nehogy elmulaszd! – kiabáltam túl a motor berregését. – Tedd csak tönkre magadat a perrel! A város első ügyvédi irodája vezetőjének vagyok az apja! Perelj! Alig várom!

Az autó végigtöfögött a Szent Károly úton, zajosan és nehézkesen, mégis gyorsabban minden lófogatnál. A lány, akit Stella majd felfalt a szemével, mozdulatlanul ült Richard között és közöttem, és megbámult mindent, mint aki még sose tette ki a lábát a házból.

Mary Beth a lépcsőn várakozott.

– No és mik a szándékaid vele?

– Richard – mondtam –, nem bírok továbbmenni.

– Hívom a fiúkat, Julien! – Azzal már futott is, kiáltozva – tapsolva. Stella és Evelyn kikecmergett az autóból. Stella a kezét nyújtotta.

– Gyere, angyalom! Nem hagyom, hogy eless, én hősöm!

– Mik a szándékaid vele? – ismételte Mary Beth.

– Bejössz a házunkba, gyermekem? – kérdeztem a nyúlánk, bájos lánytól, akinek gyöngykagyló-rózsaszín, gyengéd, kicsi szája élvetegen duzzadtnak látszott a beesett arcban, és a szeme olyan szürke volt, mint az esős égbolt.

– Bejössz-e a házunkba? – kérdeztem ismét. – Itt, a mi biztos fedelünk alatt határozd el, akarsz-e fogoly lenni. Stella, ha meghalok fölfelé menet, a te dolgod lesz megmenteni ezt a lányt, hallod?

– Dehogy halsz meg! – mondta Richard, a szeretőm. – Gyere, hadd segítsek! – Ám én láttam az arcán a riadalmat. Senki sem aggódott értem annyira, mint ő.

Stella előrement, Evelyn követte, utána jött Richard, aki jóformán vitt engem, túláradó férfias erővel; külön emelt föl minden lépcsőfokra, hogy megőrizhessem a méltóságomat, amennyire lehetséges.

Végre beléptünk a szobámba, a ház második emeletén.

– Hozzatok enni a lánynak – rendelkeztem. – Úgy néz ki, mint aki soha életében nem evett egy jóízűt. – Ételért küldtem Stellát és Richardot, magam pedig elterültem az ágyon. Gondolkodni se tudtam a kimerültségtől.

Fölnéztem, és lelkem eltelt reménytelenséggel. Itt ez az üde, gyönyörű teremtés az élet hajnalán, én pedig milyen vén vagyok, milyen közel a véghez! Fáradtságomban már ott igent mondtam volna a halálnak, ha ez a lány nem követelte volna, hogy maradjak még.

– Értesz engem? – kérdeztem. – Tudod, ki vagyok?

– Igen, Julien! – felelte különösebb erőlködés nélkül. – Mindent tudok rólad. Ez a te padlásszobád, ugye? – kérdezte vékony szopránján. Végighordozta tekintetét a gerendákon, a könyveken, a kandallón és a széken, a kincseimen, a gramofonon, a lemezek tornyain, majd szelíden, bizakodva mosolygott rám.

– Édes istenem – suttogtam. – Most mi tévő legyek veled?

HUSZONEGY

AZ EMBEREK, AKIK ebben a világos kis házban laktak, barna emberek voltak. Fekete hajuk volt, fekete szemük, a bőrük ragyogott az asztal fölötti lámpa fényében. Aprók, erős csontúak voltak, nagyon tarka, piros-fehér-kék ruhát viseltek, amely feszült gömbölyű karjukon. Az asszony, amikor meglátta Emalethet, az átlátszó ajtóhoz jött.

– Te jó ég, gyermek! Gyere már be! – mondta, és föltekintett Emaleth szemébe. – Ezt nézzed, Jerome! Anyaszült meztelen a gyermek! Nézzed már ezt a lányt! Jaj, kegyelmező atyaúristen!

– Megmosdottam a vízben – mondta Emaleth. – Anya beteg a fa alatt. Anya már nem tud beszélni. – Kinyújtotta vizes kezét. Haja vizesen lógott a mellére. Kicsit fázott, ám itt a szobában meleg és nyugodt volt a levegő.

– Na, gyere csak ide! – hívta az asszony, és megrángatta Emaleth kezét. Leakasztott egy kampóról egy darab vásznat, és törülgetni kezdte Emaleth hosszú, csöpögő haját. A víz tócsába gyűlt a fényes padlón. Milyen tiszták voltak itt a dolgok! Milyen természetellenesek! Mennyire különböztek az illatos, lüktető éjszakától, amelyben szárnyak suhogtak, és árnyak cikáztak! Ez itt menedék volt az éjszaka ellen, a rovarok ellen, amelyek csíptek, a dolgok ellen, amelyek megvágták Emaleth csupasz lábát, és megkarmolták csupasz karját.

A férfi mozdulatlanul bámult föl Emalethre.

– Hozzál csak egy törülközőt, Jerome, ne állj már ott! Hozz egy törülközőt a lánynak. Ruhát is. Mi történt a ruháddal, gyermekem? Hol van a ruhád? Valami rosszat csináltak veled?

Emaleth még sose hallott ilyen hangot, a barna emberek hangját. Ezeknek dalolt a hangja, nem úgy, mint a többi emberé, egészen más minta szerint hullámzott. A szemük fehérje sem volt tiszta fehér, hanem inkább halványsárgás, ami jól illett a gyönyörű, barna bőrükhöz. Még Apa hangja sem zengett ilyen puhán. Apa azt mondta: „Úgy születsz, hogy tudni fogsz mindent, amit tudnod kell! Ne engedd, hogy bármi is megijesszen!”

– Legyetek jók hozzám! – kérte Emaleth.

– Jerome, hozod már azt a törülközőt? – Az asszony letépett a rolniról egy nagy marék papírt, azzal szárítgatta Emaleth vállát és karját. Emaleth elvette a papírt, és megtörülgette az arcát. Hmmm. Ez a papír érdes volt, de nem fájdalmasan érdes, és jó szaga volt. Papírtörülköző. A kis konyhában mindennek jó szaga volt. Kenyér, tej, sajt. Érezte a tejet és a sajtot. Az a sajt, ugye? Sajt élénknarancsszín tömbje feküdt az asztalon. Emaleth akart belőle. De nem kínálták.

„Szelíd és udvarias természetűek vagyunk”, tanította Apa. „Régen azért is bántak velünk olyan gyűlölettel.”

– Miféle ruhákat? – kérdezte a Jerome-nak nevezett férfi, miközben levetette az ingét. – Semmi nincs ebben a házban, ami felmenne rá. Nyújtotta az inget. Emaleth szerette volna átvenni, de ugyanakkor megnézni is szerette volna. Kék és fehér színű volt, kicsi kockákban, mint ahogy az asztalon is kockákba rendeződött a fehér és a piros.

– Bubby nadrágja jó lesz – mondta az asszony. – Hozzál csak egy nadrágot, és add ide azt az inget.

A kicsi ház fénylett. Az asztalon fénylettek a piros-fehér kockák. Ha megragadná a piros-fehér kockák szélét, leránthatná az asztalról. Egy lapból volt. Fényes fehér hűtőszekrény, a hátulján motor. Ránézésre is tudta, hogy a kilincset le lehet nyomni. Bent van a hideg tej.

Éhes volt. Kiitta Anya összes tejét a fa alatt, miközben Anya merev szemmel bámult. Emaleth sokat sírt, aztán elment mosdani. A víz zöldes volt, és állott szagú. De a fű szélén volt egy kút, egy nyomós kút. Abban jobban esett a mosdás.

Sietve visszajött a férfi egy olyan nadrággal, amilyet Apa viselt, és a férfi is viselt. Emaleth fölvette, eltakarta hosszú, vékony lábát, és majdnem elveszítette az egyensúlyát. A cipzár hideg volt a hasán. A gomb is hideg volt. Nem baj. Egy újszülöttnek még minden porcikája érzékeny.

„Fogsz járni, de nem lesz könnyű", mondta Apa. A nadrág vastag melegbe burkolta. „Ám ne feledd, megtehetsz mindent, amit meg kell tenned."

Beledugta karját az ingbe, amit az asszony tartott. Ez már kellemesebb ruha volt, mint a törülköző, amellyel az asszony törülgette a haját. Emaleth haja aranyszőke volt, ragyogott az asszony ujjai között. Az asszony kezének a belseje nem barna volt, hanem rózsaszín.

Emaleth lenézett az ing gombjaira. Az asszony kinyújtotta a kezét, és ügyes ujjaival begombolt egy gombot. Nagyon gyorsan, szempillantás alatt. Emaleth máris tudta. A többi gombot ő gombolta be, nagyon gyorsan, és nevetett.

Apa azt mondta: „Tudónak születsz, mint ahogy a madarak is tudják, miként rakjanak fészket, a zsiráfok tudják, hogyan járjanak, a teknősök tudják, hogyan másszanak be a szárazföldről a tengerbe, noha senki se mutatta nekik. Emlékezz rá, hogy az emberek nem születnek ezzel az ösztönös tudással! Az emberek éretlennek és tehetetlennek születnek, de te rögtön tudsz futni és beszélni. Fel fogsz ismerni mindent."

Hát éppen nem mindent, gondolta Emaleth, de azt tudta, hogy óra van a falon, és rádió áll az ablakpárkányon. Ha bekapcsolják, beszéd jön ki belőle. Vagy zene.

– Hol az anyád, gyermek? – kérdezte az asszony. – Mit is mondtál, hol lett rosszul?

– Mennyi idős ez a lány? – kérdezte az asszony férje. Mozdulatlanul állt, a keze ökölbe szorult. Feltette a sapkáját, és vasvillaszemmel meredt a feleségére. – Hol az az asszony?

– Honnan tudjam, mennyi idős? Úgy néz ki, mint egy nagy magas kislány. Mennyi idős vagy, aranyom? Hol az anyád?

– Újszülött vagyok – mondta Emaleth. – Ezért olyan beteg az anyám. Nem az ő hibája volt. Nincs több teje. Halálosan beteg, és olyan szaga van, mint a halálnak. De tej, az volt elég. Nem tartozom a kis néphez. Ez olyasmi, amitől nem kell félnem többé. – Megfordult, előreszögezte a mutatóujját. – Menjél jó hosszan, menj át a hídon, és ott a fa alatt, ott van anyám, ahol az ágak a földet érik, de nem hinném, hogy fog még szólni. Álmodni fog, amíg meg nem hal.

A férfi kiment, becsapta az ajtót. Nagyon határozottan keresztülvágott a gyepen, aztán futni kezdett.

Az asszony bámulva nézte Emalethet.

Emaleth a fülére tette a kezét, de már késő volt. Az átlátszó ajtó csattanásától csengeni kezdett a füle, és a csengés nem akart abbamaradni. Meg kellett várni, amíg elhalkul. Átlátszó ajtó. Nincs benne üveg. Emaleth ismerte az üveget. Az asztalon a palack üvegből van. Emlékezett üvegablakokra, üveggyöngyökre, sok-sok üvegre. Műanyagra. Az átlátszó ajtó szúnyoghálóból és műanyagból készült.

„Be van kódolva minden", mondta Apa.

Emaleth az asszonyra nézett. Akart kérni ételt, de most az volt a fontosabb, hogy elmenjen innen, és megkeresse Apát, vagy Donnelaith-et, vagy Michaelt New Orleansben, azt, akit könnyebb. A csillagokra nézett, de azok nem mondták meg neki. Apa azt mondta: tudni fogod a csillagokból. Hát ebben a részében már nem volt olyan biztos Emaleth.

Megfordult, kinyitotta az ajtót, és kilépett rajta, vigyázva, nehogy becsapódjon, tartotta az ajtót az asszonynak. Dalolt minden levelibéka. Dalolt minden kabóca. Daloltak a dolgok, amelyeknek senki sem tudta a nevét, még Apa sem. Surrogtak és motoszkáltak a sötétben. Az egész éjszaka élt. Csak nézd a pici rovarok felhőjét a villanykörte alatt! Emaleth intett nekik. Szétszóródtak, de rögtön össze is álltak tömött kis bolyba.

A csillagokra nézett. Erre mindig emlékezni fog, a csillagok mintáira, ahogy leereszkednek a távoli fákra, az égre, amely fekete volt az egyik részén, sötétkék a másikon. Igen, és a holdra! Nézd a holdat, a gyönyörű, sugárzó holdat! Végre látom, Apai Igen, de hogy Donnelaith-be jusson, ahhoz tudnia kellene, hogyan állnak majd a csillagok, ha útjának végére ér. Az asszony megfogta Emaleth kezét. Ránézett a kezére, aztán elengedte.

– Milyen puha vagy! – csodálkozott. – Olyan puha és rózsaszín, mint egy kisbaba!

„Ne mondd meg nekik, hogy újszülött vagy!” intette Apa. „Ne mondd el nekik, hogy hamarosan meghalnak! Sajnáld őket, hisz eljött a végórájuk.”

– Köszönöm – mondta Emaleth. – Most megyek. Skóciába megyek, vagy New Orleansbe. Ismered az utat?

– Hát, New Orleans nem gond – felelte az asszony. – Skóciát nem ismerem. De nem mehetsz el így, mezítlábasán. Hadd hozzam ide Bubby cipőjét. Uramatyám, Bubby cipője lesz az egyetlen, ami felmegy a lábadra!

Emaleth az erdőt nézte a sötét füvön túl. A híd mögött ráhajolt a vízre a sötétség. Maga se tudta, megvárja-e a cipőt.

„Úgy születnek, hogy szinte semmi sincs beléjük programozva”, mondta Apa. „És ami esetleg van, azt is gyorsan elfelejtik. Már nem érzik a szagokat. Nem látják a mintákat. Már nem tudják ösztönösen, mit szabad enni. Meg lehet mérgezni őket. Már nem hallják a hangokat úgy, ahogy te, és nem érzékelik a dalok teljes ütemét. Nem olyanok, mint mi. Töredékek. Mi ezekből a töredékekből építkezünk, de nekik ez lesz a vesztük. Légy irgalmas.”

Hol van Apa? Ha Apa megfigyelte a csillagokat Donnelaith felett, akkor neki, Emalethnek is tudnia kell, hogy milyenek. Már egyáltalán nem érezte Apa szagát. Egy foszlánya sem tapadt hozzá Anyához.

Az asszony visszajött, letette a cipőt. Nehéz volt begyömöszölni hosszú, puha lábát, mocorgó ujjait a cipőbe. A vastag vászon horzsolta a bőrét. Ám ő tudta, hogy így a jobb, ha cipőt visel. Cipőt kell viselnie. Apa cipőt viselt. Anya is. Emaleth máris megvágta a lábát egy éles kővel, amely a fűben rejtőzött. Ez jobb. Jó érzés volt, amikor az asszony szorosan megkötötte a fűzőt. Milyen szépek a kis masnik. Nevetett, mikor látta a masnikat. De még szebbek voltak az asszony ujjai, masnikötés közben.

Milyen nagynak látszott Emaleth lába a kicsi asszony pici lába mellett!

– Isten veled, hölgyem, és köszönöm – búcsúzott Emaleth. – Nagyon jó voltál hozzám. Nagyon fájlalok mindent, ami történni fog.

– Ugyan mi, gyermek? – kérdezte az asszony. – Mi fog történni? Gyermek, mi ez a szag? Mi van a testeden? Először azt hittem, csak a Bayou vize. De ez egy másik szag.

– Szag?

– Igen, nagyon jó, mintha valami finom főne.

Ó, hát Emalethnek is ilyen a szaga? Ezért nem érzi Apát? Most talán be van bugyolálva a szagba. Az orrához emelte a kezét. Itt van. A pórusaiból jött a szag. Apa szaga.

– Nem tudom – mondta. – Bár úgy vélem, tudnom kellene ezeket a dolgokat. A gyermekeim majd tudják. Most mennem kell. New Orleansba kell mennem. Ezt mondta Anya. Úgy könyörgött. Menj New Orleansba. Azt is mondta, hogy New Orleans útba esik Skócia felé, így Apának is szót fogadhatok. Úgyhogy én megyek.

– Várj, gyermek! Ülj már le, várj, amíg Jerome visszajön. Jerome keresi anyádat. – Belekiáltotta a sötétbe Jerome nevét, de Jerome már elment.

– Nem, hölgyem, megyek! – Lehajolt, könnyedén rátette a kezét az asszony vállára, és megcsókolta sima, barna homlokát. Megérintette fekete haját, beszívta haja illatát, és megsimította a hölgy arcát. Kedves asszony.

Látta az asszonyon, hogy tetszik neki az ő szaga.

– Várjál már, aranyom!

Ez volt az első alkalom, amikor Emaleth megcsókolt Anyán kívül valaki mást. Ismét könnyek szöktek a szemébe. Lenézett a fekete hajú, nagy szemű asszonyra, és annyira sajnálta őket, amiért meg kell halniuk! Ilyen jó embereknek. Ilyen kedves embereknek. De a Föld nem elég nagy kettejüknek, és az emberek már elkészítették az utat a szelídebbeknek, a gyermekesebbeknek.

– Merre megy az út New Orleansbe? – kérdezte. Anya nem tudta. Apa sose mondta.

– Hát, gondolom, arra – felelte az asszony. – Bár megmondom őszintén, nem tudom, de úgy vélem, keletre. De te nem...

– Köszönöm, édes drágaságom! – mondta Emaleth, Apa kedvenc kifejezésével, majd elindult.

Minden lépéssel jobb lett. Egyre gyorsabban lépkedett a nedves füvön, onnan ki az útra, a villamos fehér fények alá, tovább, tovább, lobogó hajjal, hosszú karjait lóbálva.

Most már teljesen megszáradt a ruha alatt, csak a hátán maradt egy kis víz, amit nem szeretett, de az is hamarosan elpárolog. És a haja! A haja is gyorsan száradt, és egyre világosodott. Meglátta az árnyékát az úton, és nevetett. Milyen magas és vékony a barna emberekhez képest! Milyen nagy a feje! De még Anyához képest is. Szegény kicsi Anya, ahogy fekszik a fa alatt, és mereven bámulja a zöld sötétséget. Anya már nem is hallotta Emalethet. Anya már nem hallhat semmit. Ó, bár ne futottak volna el Apától!

De ő megtalálja Apát. Meg kell találnia. Ők az egyetlenek a világon. És Michaelt. Michael volt Anya barátja. Michael segíteni fog. Anya azt mondta: „Menj Michaelhez! Ez legyen az első dolgod!” Ennél többet nem is nagyon mondott. Menj Michaelhez, ez legyen az első dolgod!

Vagy Apának fogad szót, vagy Anyának.

„Majd én is kereslek”, mondta Apa.

Nem lesz ez olyan nehéz. A járás pedig mulatságos.

HUSZONKETTŐ

KILENCKOR GYŰLTEK ÖSSZE a Mayfair-toronyház felső emeletén: Lightner, Anne Marie, Lauren, Ryan, Randall és Fielding. Fielding tulajdonképpen nem volt annyira jól, hogy itt lehessen, ezt mindenki látta rajta, de senki sem kezdett vitatkozni.

Akkor se volt kifogás vagy meglepődés, amikor Pierce bejött Monával, bár Monát mindenki megbámulta, ami természetes is, mert még sose látták kék gyapjúkosztümben, noha ez – az anyjáé – persze egy kicsit nagy volt rá, de csak egy kicsit. Évekkel látszott idősebbnek, amit nemcsak az arckifejezése okozott, de a masni és a gyerekes loknik eltűnése is. Körömcipőt viselt, amelyet mintha ráöntöttek volna, és Pierce-nek meg kellett erőltetnie magát, hogy ne bámulja folyton Mona gyönyörű lábát.

Pierce-nek mindig nehezére esett megmaradnia Mona társaságában, már akkor is, amikor unokahúga egészen apró volt. Már a négyéves Monából is áradt a csábítás. Hányszor próbálta becsalogatni Pierce-t a bokorba! A „még túl kicsi vagy!” – kifogás körülbelül öt éve kiüresedett, ma pedig végképp siralmasan kongott. De most Mona is úgy ki volt facsarva, mint ő.

– Anyáink meghaltak! – súgta a fiatalembernek, mikor jöttek le az alsóvárosba. Ennél többet aztán nem is szólt az Amelia utca és az iroda között.

Majd a többiek is megértik, hogy Mona átvette az irányítást. Pierce épp megérkezett az Amelia utcába a hírrel, hogy minden Mayfairt értesítettek, még az Európában tartózkodó rokonokat is megkeresték. Azt hitte, gyönyörűen kézben tart mindent; még volt is a dologban valami sajátos izgalom, a halálesetek izgalma, amikor minden a fejére áll. Úgy gondolta, a háború kezdete lehet ilyen, amikor a szenvedés és a halál még nem nyűtte el az embereket a kétségbeesésig.

Na szóval, amikor megtelefonálták, hogy Mandy Mayfair is meghalt, akkor lebénult. Mona rögtön ott termett mellette.

– Add csak ide azt a kagylót! – parancsolta.

Mandy Mayfair ma halt meg, körülbelül déltájban, azaz félidőben Edith halála és Alicia halála között. Mandy nyilvánvalóan Gifford temetésére öltözött fel. Imakönyve és rózsafüzére az ágyon hevert. A Francia Negyedben levő lakásának ablakai sarkig ki voltak tárva az apró udvarra. Onnan akárki bemászhatott. Nem találtak bűncselekményre vagy erőszakos behatolásra utaló jelet. Mandy felhúzott térddel, két keresztbe tett kezével a derekát szorítva hevert a fürdőszoba padlóján, virágok között. Még a rendőrség is kitalálta, hogy az udvarról származik a lantana, amely ismét kivirágzóit a karácsonyt követő meleg hónapokban. Pici narancsszín és lila virágait szórták Mandyra.

Ezt már senki sem nevezhette „természetes halálnak” vagy valamilyen titokzatos betegség következményének. Ám Pierce nem jutott ennél tovább az okoskodásban. Mert ha valami jött, ami itt megölte Edithet, Mandyt, Aliciát, Houstonban Lindsayt, és a másik unokatestvért, akinek a nevére, szégyen-gyalázat, nem emlékszik, akkor ugyanez a valami jött el az anyjához.

Anyja nem halt békés halált; kezét kinyújtotta a tenger és mindama mitológiák felé, amelyekkel Pierce virágozta fel, mikor meglátta a holttestét, és hallotta, hogyan találtak rá, meg hogy még akkor is folyt a vére, mikor ráemelték a hordágyra.

Hát nem ez történt.

Kihúzta Monának a széket, eligazgatta, úgy, ahogy úriemberhez illő, majd maga is leült. Akkor vette észre, hogy Randall ül vele átellenben. De mikor ránézett az apja arcára, megértette, hogy azért Randall került az asztalfőre, mert most ő irányít. Ryan nem volt abban az állapotban, hogy bármit tegyen.

– No mármost tudjátok, hogy nem az, aminek gondoltuk – szólalt meg Mona.

Pierce meghökkenésére valamennyien bólintottak, mármint azok, akik vették a fáradságot, hogy egyáltalán csináljanak valamit. Lauren kimerültnek tűnt, bár egyébként higgadt volt. Egyedül Anne Marie-n látszott őszinte iszonyodás.

Lightner volt talán a legnagyobb meglepetés. Lightner kinézett az ablakon. A folyót bámulta a mélyben, és a crescenti kivilágított összekötő hidakat. Mintha észre se vette volna, hogy Pierce és Mona bejött. Nem nézett rájuk.

– Aaron – szólalt meg Pierce –, én azt hittem, hogy magától remélhetünk segítséget, valami útmutatást! – Mire észbe kapott, már ki is csúszott a száján. Folyton az ilyen dolgok miatt került kínos helyzetbe. Egy jogász nem mondja ki, amit gondol!, oktatta az apja. Egy jogász tartja a nyelvét!

Aaron az asztal felé fordult, keresztbe fonta a karjait, és előbb Pierce-re pillantott, aztán Monára.

– Miért bíznának meg bennem éppen most? – kérdezte halkan.

– Ami a lényeg – vette át a szót Randall –, tudjuk, hogy ez egy individuum. Tudjuk, hogy két méter magas, fekete hajú és valamiféle mutáns. Most már tudjuk, hogy Edith és Alicia elvetélt. A boncolási eredmények bizonyítják, hogy a vetélést ez az egyed okozta. Tudjuk, hogy legalább két esetben elképesztően felgyorsult az embrionális fejlődés, és az anyák a megtermékenyítést követő néhány órán belül sokkos állapotba kerültek. Minden percben várjuk, hogy Houston hasonló eredményeket igazoljon Lindsay és Clytee esetében.

– Hát persze, Clytee-nek hívták! – morfondírozott Pierce. Észbe kapott, hogy fennhangon beszél, és mindenki őt nézi.

– A lényeg, hogy nem betegség – összegezte Randall –, és ez egy individuum.

– És az individuum párzani akar – mondta Lauren hidegen. – Az individuum olyan családtagokat keres, akiket esetleges genetikai rendellenességeik alkalmassá tehetnek a párzásra.

– Valamint azt is tudjuk – vette vissza a szót Randall –, hogy az individuum a családfa azon ágain keresi áldozatait, ahol a leghalmozottabb a beltenyészet.

– Oké – mondta Mona –, négy halál itt, kettő Houstonban. A houstoni halálesetek később következtek be.

– Órákkal később – mondta Randall – Ebben az időközben az individuum simán fölszállhatott a houstoni gépre.

– Tehát nem történt természetfölötti beavatkozás – állapította meg Pierce. – Ha ez „az ember”, a testté lett ember, aminek anya nevezte, akkor ugyanúgy kell viselkednie, mint a többi embernek.

– Mikor mondta anyád, hogy ez az ember?

– Elnézést – szólt közbe Ryan halkan –, Gifford ezt régebben mondta. Igazából ugyanúgy nem tudhatta, mint ahogy mi sem. Csak feltételezte. Maradjunk annál, amit tudunk. Ez, ahogy Randall megfogalmazta, egy individuum.

– Igen – ragadta vissza az irányítást Randall –, és ha egyesítjük tudásunkat Lightner és a kaliforniai Larkin doktor adataival, akkor minden okunk megvan azt hinni, hogy az individuum egyéni génállománnyal rendelkezik. Kilencvenkét kromoszómája van, pontosan olyan kettős spirálban, mint az embernek, épp csak kromoszómáinak száma a duplája az emberének. Azt is tudjuk, hogy eltérő fehérjék és enzimek találhatók a vérében és a sejtjeiben.

Pierce-nek folyton az anyjára kellett gondolnia, nem menekülhetett a képtől, ahogy Gifford fekszik a homokban. Tulajdonképpen nem is látta, de most arra van ítélve, hogy folyton őt kelljen elképzelnie különböző testtartásokban. Megfélemlítették az anyját? Bántalmazta ez a dolog? Hogyan sikerült lejutnia a vízhez? Pierce mereven bámulta az asztalt.

Randall folytatta:

– Azért megnyugtató tudni, hogy ha itt egyetlen hímről van szó, akkor azt meg lehet fékezni, le lehet tartóztatni, akármi legyen is a története, akármilyen titkok övezzék is keletkezését, fogantatását, vagy nevezzük, aminek akarjuk.

– Hiszen épp erről van szó! – vágott közbe Mona. Úgy beszélt, ahogy szokott, vagyis mintha az egész világ azt várná, hogy szóljon. Annyira más volt! Hátrafésült vörös hajával, markáns körvonalú, bársonyos arcával egyszerre látszott idősebbnek és fiatalabbnak. – Nyilvánvalóan arra

törekszik, hogy ne egyedül legyen. Ha pedig ezek az embriók felgyorsult ütemben növekszenek, akkor ennek a valaminek bármikor születhet egy kifejlett utóda.

– Ez az igazság – mondta Aaron Lightner. – A színtiszta igazság. Annak az utódnak a növekedési ütemét pedig nem jósolhatjuk meg. Elképzelhető, hogy a gyermek érése ugyanolyan gyors, mint az individuumé, bár továbbra is rejtély, hogy ennek mi a magyarázata. Elképzelhető, hogy a dolog párzani fog az utódjával, sőt, azt mondanám, hogy ez lesz az első lépés, ha azt vesszük, hány élet ment veszendőbe a többi próbálkozással.

– Te jó ég, maga szerint ez tényleg ezt akarja? – kérdezte Anne Marie.

– Mi van Rowannal? Hallott róla valaki? – kérdezte Mona. Nemleges hangok és mozdulatok az asztal körül. Csupán Ryan vette magának a fáradságot, hogy hangtalan szájmozgással formálja a nem szót.

– Oké – mondta a lány. – Valamit el kell mondanom nektek. A dolog majdnem elkapott, így történt.

Pierce-nek már elmesélte az Amelia utcában, de a fiatalembernek feltűnt, hogy Mona a másodszori elmondáskor kihagy bizonyos részleteket hogy Michaellel volt, meztelen volt, ruhátlanul aludt a könyvtárban, és nem a nyíló ablak hangja ébresztette föl, hanem a gramofon. Ugyan miért hagyja ki? Pierce-nek úgy rémlett, mást se hallott világéletében, mint azt, hogy a Mayfairek kihagynak részleteket. Legszívesebben rákiáltott volna: mondd el nekik, hogy muzsikált a gramofon! Mondd el! Aztán mégse tette.

Volt valami groteszk ellentét a mutáns individuum, ahogy nevezték, meg a félhomályos legendák és csodák között, amelyek gőzként gomolyogtak az Első utcában. A gramofon muzsikál. Ez egy másik világhoz tartozik, mint a DNS, az RNS és a furcsa ujjlenyomatok, amelyeket a halottkém talált a Francia Negyedben, Mandy Mayfair lakásán.

Mandy volt az első, akin látni lehetett, hogy gyilkosság történt. Az fix, hogy a virágokat nem ő hintette magára; nyakán a véraláfutások arra utaltak, hogy viaskodott a valamivel. Gifford nem viaskodott. Rajta nem volt véraláfutás. Az anyját teljesen készületlenül érhette a dolog. Se rettegés, se szenvedés, se véraláfutás.

Mona a szagot magyarázta.

– Tudom, miről beszélsz – mondta Ryan, akin először látszott némi érdeklődés. – Ismerem azt a szagot. Destinben éreztem. Nem rossz. Majdnem...

– Jó, élvezetes. A ember szeretné letüdőzni – mondta Mona. – Máig érzem az Első utcában.

Ryan megrázta a fejét.

– Destinben gyönge volt.

– Neked gyönge, de nekem erős. Te ezt nem érted. Ez valószínűleg a genetikai kompatibilitás jelzője.

– Mona, gyermekem, mi az ördögöt tudsz te a genetikai kompatibilitásról? – kérdezte Randall.

– Most el ne kezdd froclizni Monát – mondta Ryan halkan. – Arra nincs idő. Tennünk kell valamit. Meg kell találnunk ezt a fajzatot. Be kell tájolni, hol bukkanhat fel a következő alkalommal. Láttál valamit, Mona?

– Nem én, semmit, de azóta is próbálok telefonálni Michaelnek. Két órája hívom hiába. Nem veszi fel. Komolyan aggódom, azt hiszem, át fogok...

– Nem mész ki ebből a szobából! – közölte Pierce. – Sehová sem mész nélkülem!

– Na jó, akkor te viszel oda!

Lauren a szokott gesztusával kért figyelmet. Megkocogtatta tollával az asztalt. Mindig csak kettőt koppant. Sose annyit, hogy falra másszon tőle az ember, gondolta Pierce.

– Vegyük át még egyszer. Nincs olyan nő, akit nem értesítettünk.

– Tudomásunk szerint – mondta Anne Marie. – Ha mi nem ismerjük az összes Mayfairt, akkor Isten segedelmével a dolog sem ismeri őket.

– Egész New Orleansben és Houstonban folyik a lehetséges tanúk kikérdezése – folytatta Lauren.

– Igen, de senki se látta ezt az embert jönni-menni.

– Viszont tudjuk, hogy néz ki – szúrta közbe Mona. – Larkin doktor is elmondta. Akárcsak a skóciai szemtanúk. Akárcsak Michael.

– Lauren, nem tehetünk mást, mint várunk – szólt Randall. – Megtettük, amit tehettünk. Annyi a dolgunk, hogy összebújjunk. Ez a valami nem adja föl. Előbb-utóbb fel kell bukkannia. Készen kell állnunk rá, ha bekövetkezik.

– Hogyan? – kérdezte Mona.

– Aaron – szólalt meg Ryan nagyon halkan –, a maguk londoni és amszterdami emberei nem segíthetnek rajtunk? Azt hittem, hogy ez a maga területe. Emlékszem, hogy hajtogatta Gifford: „Aaron tudja”. „Beszélj Aaronnal”. – Furcsán és fájdalmasan mosolygott, miközben ezt mondta.

Pierce még sohasem tapasztalta, hogy az apja így beszéljen vagy viselkedjék.

– Hiszen épp az a baj, hogy nem tudom – felelte az angol. – Csak hittem, hogy tudom. Azt gondoltam, töviről-hegyire ismerem a Mayfair-boszorkányok történetét. De nyilvánvalóan vannak dolgok, amelyeket nem tudok. Rendünk egyes tagjai önálló kutatásokat végeznek a témában. A londoni anyaháztól nem kapok egyértelmű választ, kivéve, hogy várjak, amíg kapcsolatba lépnek velem. Nem értem. Komolyan nem tudom, mit mondhatnék. Ki vagyok... ábrándulva.

– Most nem hagyhat minket a sárban! – mondta Mona. – Felejtse el azokat a londoni pofákat! Ne hagyjon a sárban!

– Igaza van – felelte az angol. – De nem tudom, mit kínálhatnék ezek után.

– Ugyan, menjen! – hurrogta le Mona. – Figyeljetek, telefonáljon már valaki Michaelnek! Nem értem, hogyhogy nem hallunk róla! Arról volt szó, hogy átöltözik, és átjön az Amelia utcába!

– Talán már megtette – vélte Anne Marie. Megnyomott az asztal alá szerelt apró dobozon egy gombot, majd halkan beleszólt a mikrofonba: Joyce, hívja fel az Amelia utcát! Nézzen utána, ott van-e Michael Curry! – A lányra pillantott. – Ilyen egyszerű ez.

– Nos, ha még mindig szükségük van arra, amit nyújtani tudok – szólt Aaron –, ha akarják, hogy beszéljek...

– Akarjuk! – sürgette Mona.

– Akkor azt mondanám, hogy a lény egészen bizonyosan nőstényt keres magának. És ha megtalálja a nőstényt, és ha a megfogant utód a lény jelenlétében jön a világra, aki így elviheti a gyereket, akkor a szó szoros értelmében szörnyeteg problémával állunk szemben.

– Én inkább – jelezte Randall – azzal foglalkoznék, miként foghatjuk el a lényt, mintsem azon spekuláljak...

– Ebben bizonyos vagyok – felelte az angol –, mindazonáltal emlékezzék arra, amit Larkin doktor mondott. Vagy amit Rowan mondott Larkinnak. Ennek a lénynek hihetetlen előnye van a szaporodásban! Érti, mit jelent ez? A család évszázadokig megvolt az egyszerű mesével, hogy van az ember, és az ember testté akar lenni. Most viszont valami sokkal rosszabbal kell szembenéznünk. Az ember nemcsak testté lett, de egyedülálló és hatalmas erejű lény.

– Úgy véli, hogy ez a dolog előre meg volt tervezve? – kérdezte Lauren azon a hideg, vontatott, vékony hangon, amit akkor használt, amikor nagyon elkeseredett, és megmakacsolta magát. – Úgy véli, az első perctől meg volt tervezve? Mi pedig nemcsak ajnároztuk, de a nőket is szállítottuk neki?

– Nem tudom – felelte az angol –, de egy dolgot tudok. A fölénye mellett kell lennie gyönge pontjainak is.

– A szag – mondta Mona. – Azt nem tudja leplezni.

– Nem, én a testi gyöngeségekre gondoltam – felelte Aaron.

– Larkin doktor és a new yorkiak félreérthetetlenül leszögezték, hogy a lény rendkívül ellenálló.

– Szaporodjatok és sokasodjatok és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá – mondta Mona.

– Mi köze ennek ehhez? – kérdezte Randall.

– Ezt fogja tenni – szólt Aaron csendesen. – Hacsak nem állítjuk meg.

HUSZONHÁROM

JULIEN TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

Ó, EL SEM TUDJA KÉPZELNI hangjának csodáját, és azt, hogy mennyire szerettem őt, ha Cortland gyereke volt, ha nem! Annyira szerettem, amennyire csak a véreinket szerethetjük, akik olyanok, mint mi. Holott az évek sivataga húzódott közöttünk. Lerogytam az ágyra, keserűen, tehetetlenül, magányosan, ő pedig mellém ült.

– Mondd csak Evelyn, gyermekem! Te látod a jövőt. Carlotta is azért járt nálad. Mit láttál?

– Én nem látok – mondta Evelyn, akinek hangocskája ugyanolyan alázatos volt, mint kicsi, kerek arca. Szürke szeme elfogadásért és megértésért csengett. – Látom a szavakat, és kimondom őket, de nem tudom, mit jelentenek. Azt pedig régen megtanultam, hogy hallgassak, és olvasatlanul, kimondatlanul hagyjam elenyészni a szavakat.

– Nem úgy, gyermekem! Fogd meg a kezemet. Mit látsz? Mit látsz nekem és családomnak? Mit látsz mindnyájunknak? Egy törzs vagyunk, akiknek egy a jövője?

Még fáradt ujjaimmal is éreztem érverését, forróságát, a boszorkányos talentumot, ahogyan mi neveztük, és láttam azt a gonosz hatodik ujjacskát. Én bizony lenyisszantottam volna, ügyesen, hogy ne fájjon, ha én vagyok az apja. Ha elgondolom, hogy Cortland az! A tulajdon fiam! Legszívesebben megöltem volna Cortlandet.

De tartsunk sort. Szorosan fogtam Evie kezét.

Valami megváltozott abban a tökéletes, kerek arcban; Evelyn fölszegte az állat, amitől a nyaka még hosszabbnak, még szebbnek látszott, és szavalni kezdett selymes hangján, hadarva, mintha a rímek sodornák magukkal:

Feltámad egy, aki túl rossz,
Eljön egy, aki túl jó,
Boszorkány vergődik közöttük,
Kitárul sarkig az ajtó.

Botlás közben vérzik a láb,
Iszonyat a tudás ára.
Elfagyott a tavaszi éden,
Pusztulásban jajgat a gyász.

Amaz órán jól vigyázz!
Ajtót mutass vigyázóknak,
Bölcseknek, tudósoknak,
Kik a gonoszt megnövelnék.

Hadd meséljen a sátán,
Forrjon az angyali indulat!
Tanúnak hívd a holtat,
Űzd ki az alkimistát!

Szaggasd az embertelen húst,
Egyszerű gyilkot ragadj,
Mert ha késve jön a tudás,
A halál lesz megvilágosodás.

Öld a sarjat, aki nem gyermek,

Ne kísértsen szánakozás,
Különben lehull a koronánk,
S nem lesz az édenben rügyfakadás.

Két napon és két éjszakán át maradt velem abban a szobában.

Senki se merte ránk törni az ajtót. Odajött a dédapja, Tobias, és fenyegetőzött. Tobias fia, Walker, a kapuban ordítozott. Nem tudom, hányan jártak még nálunk, miket mondtak, egyáltalán, mikor zajlottak ezek a veszekedések. Rémlik, mintha Mary Beth a lépcsőfordulón kiabált volna Carlottára. Richard talán ezerszer is kopogtatott, mire mindannyiszor azt feleltem, hogy nincsen semmi baj.

Együtt feküdtünk az ágyban, a gyermek és én. Nem akartam bántani. Nem is kárhoztathatom azért, ami történt. Annyit hadd mondjak, hogy a legszelídebb simogatásokkal halmoztuk el egymást; dédelgettem, babusgattam, megpróbáltam elűzni belőle a félelem és a magány dermedtségét. A bolond fejemmel azt képzeltem, a gyengédség biztonságot ad.

Ám még mindig túlságosan férfi voltam, hogy beérjem ilyen lapos és egyszerű magyarázattal. Addig csókolgattam Evelynt, míg meg nem értette, hogy joga van ezekhez a csókokhoz, és megnyitotta magát nekem.

Egymás mellett feküdtünk a hosszú éjszakában, és beszélgettünk, miután a többi hang elhallgatott.

Evelyn azt mondta, hogy jobban tetszik neki a padlásszobám, mint a sajátja, engem pedig eltöltött a szomorú tudat, hogy ebben a szobában fogok meghalni, méghozzá nagyon hamar.

Nem kellett mondanom a lánynak. Homlokomra tette puha tenyerét, hűsíteni próbálta. Keze selyem volt a szemhéjamon.

Újra és újra elmondta a verset. Én is vele mondtam, addig, amíg meg nem tanultam kívülről.

Hajnalra már nem kellett kijavítania. Nem mertem leírni a verset. Azt mondtam Evelynnek, hogy az én gonosz Mary Bethem elégetné. Mondd el a többieknek! Mondd el Carlottának! Mondd el Stellának! Közben majd megszakadt a szívem. Mit számítana? Ugyan mi történne? Mit jelenthetnek a költemény szavai?

– Elszomorítottalak – mondta Evie szelíden.

– Már azelőtt is szomorú voltam, kislányom. Te adtál nekem reményt. Azt hiszem, kedden, késő délután történt, hogy Mary Beth végre levette a vaspántot az ajtóról, és benyitott.

– Ide fogják küldeni a rendőrséget – mondta magyarázatul, nagyon gyakorlatiasan, minden drámázás nélkül, tehát a szokott modorában.

– Mondd meg nekik, hogy nem zárhatják be Evelynt ismét! Úgy menjen-jöjjön, ahogy neki tetszik! Azonnal telefonálj Cortlandnek Bostonba!

– Cortland itt van, Julien.

Behívtam Cortlandet. Stella a szobájába vitte Evelynt, mellette maradt, nehogy elvigyék. Carlotta is bement hozzájuk, hogy a lány biztonságban legyen.

Mármost, mint említettem, Cortland volt az én büszkeségem és örömem; az elsőszülött fiam, a legokosabb fiam, akit évek óta védelmezni próbáltam attól, amit tudtam. Ő azonban túlságosan agyafúrt volt ahhoz, hogy teljesen megvédhessem. Cortland lezuhant a talapzatáról, én pedig túlságosan dühös voltam, hogy ne őt hibáztassam azért, ami a lányával történt.

– Apám, esküszöm, hogy nem tudtam róla! Még most sem hiszek a fülemnek! Órákig tartana, ha most elmesélném annak az éjszakának a történetét. Esküdni mernék, hogy Barbara Ann az italomba kevert valamit, azzal veszejtett meg. Kivonszolt a lápra. Együtt ültünk a csónakban, ennyire emlékszem. Nagyon furcsa volt, valósággal ördögi! Esküszöm, apa! A csónakban ébredtem. Felmentem Fontevrault-ba, de becsapták előttem az ajtót. Tobias puskával fenyegetett. Azt mondta, agyonlő. Átgyalogoltam St. Martinville-be, onnan telefonáltam haza. Esküszöm, hogy ennyire emlékszem! Nagyon szomorú, ha Evelyn az én lányom, de nekem sohasem mondták. Úgy látszik, nem is akarták, hogy tudjam. Mostantól majd gondoskodom róla.

– Ezt tartsd meg az ötödik kerületi fellebbviteli bíróságnak! – mondtam. – Tudnod kellett, mikor megszületett! Hallottad a pletykákat! Tegyél róla, hogy ez a gyermek soha többé ne legyen rab,

hallod? Hogy meglegyen mindene, hogy elmehessen tanulni a városból, ha azt akarja és hogy legyen saját pénze!

Ezután elfordultam tőle, hátat fordítottam a világnak. Nem feleltem, amikor Cortland szólt hozzám. Evelynre gondoltam, arra, amit a hallgatásáról magyarázott. Mulattató hatalom lehet, ha az ember csak fekszik és hallgat; hadd gondolják mások, hogy nem is tud beszélni!

Családom tagjai jöttek és mentek. Evelynt visszavitték, de Cortland és Carlotta is vele tartott, hogy beszéljenek az érdekében. Nekem mindenesetre ezt mondták.

Csupán Richard sírása szaggatta a szívemet. Elmenekültem előle, visszahúzódtam önmagámba, ahol hallhattam a verset, szavalhattam a mondatait, miközben hiába próbáltam megfejteni az értelmét:

Hadd meséljen a sátán,
Forrjon az angyali indulat!

Mit jelent ez? Aztán megakadtam az utolsó versszaknál: „Különben lehull a koronánk, s nem lesz az édenben rügyfakadás."

Mi, a Mayfairek vagyunk a rügyfakadás, ez világos. Az éden, ez a mi világunk. Mi voltunk a rügyfakadás, s az egyszerű különben szó azt jelenti, hogy van még remény! Még megmenekülhetünk! Valaminek meg kell akadályoznia, hogy elfagyjon a tavaszi éden!

Botlás közben vérzik a láb,
Iszonyat a tudás ára.

Igen, van remény a versben, megvan a maga célja, nem ok nélkül hallhattam! De meglátom-e még, mikor a szavak valóra válnak? „Szaggasd az embertelen húst!" Ez volt a legfélelmetesebb mondat. Mert minő hatalommal bírhat ez a fajzat, ha nem ember? Ha nem lenne más, mint Szent Ashlar – csakhogy a látszat nem erre utal! Ember lesz-e, ha újjászületik? Vagy valami rosszabb?

„Szaggasd az embertelen húst!"

Ó, mennyit emésztődtem rajta! Micsoda lidércnyomás volt ez a lelkemen! Néha mindent kitúrtak az agyamból a vers szavai, hagymázas képei!

Végül eszméletemet veszítettem. Kijött az orvos. Akkor inkább felültem és megszólaltam, csak hogy hagyjon békén a tökfilkó. Az orvostudomány hétmérföldes léptekkel fejlődött fiúkorom óta, de ez nem akadályozta meg ezt a vízeszűt, hogy ágyam mellett állva „az erek elmeszesedéséről", „aggkori demenciáról" povedáljon, és egy kukkot sem értett abból, amit szeretteim mondtak.

Mekkora élvezet volt fölkelni, és kiparancsolni a szobából!

Meg szerettem volna sétálni is. Sose voltam az az egy helyben fetrengő fajta. Ez volt életem legfeketébb órája. Elmúlt, és én még mindig éltem.

Richard segített felöltöznöm, és letámogatott a földszintre, hogy a családommal vacsorázhassam. Az asztalfőre ültem, és látványosan faltam a gombát, a sült csirkét és a *boeuf daube*-ot, [*Párolt marhahús (fr.)*] vagy valami más szamárságot, csak hogy békén hagyjanak. Nem voltam hajlandó ránézni Cortlandre, hiába próbált szólni hozzám többször is. Szegény fiam, nagyon siralmasan érezhette magát!

A család kelepelt. Mary Beth gyakorlati dolgokról beszélgetett részeg férjével, Daniel McIntyre-ral. Hogy az micsoda szép ember volt szegény, és micsoda slampos vén roncs lett belőle! Arra gondoltam, hogy ezt mi tettük vele. Rajongó Richardom nem vette le rólam a szemét, és aztán megszólalt Stella: azt mondta, most, hogy megint fent vagyok, jól vagyok, el kéne menni autózni.

Autózni! Ez ám a kaland! Az autót úgyis megjavították. Igen? Nem is tudtam, hogy rossz volt. Mert Cortland elvitte... Fogd már be, Stella, meg van javítva, *mon père*, meg van javítva!

– Aggódom azért a lányért! – jelentettem ki. – Evelynért, az unokámért! Cortland sietett biztosítani, hogy vigyáznak Evelynre. Elvitték a belvárosba, és ruhákat vásároltak neki.

– Ti, Mayfairek, azt hiszitek, ez a válasz mindenre, ugye? – kérdeztem. – Elmegyünk a belvárosba, új ruhát venni!

– Tőled tanultuk, apa – mondta Cortland, és a szeme felcsillant. Megdöbbentem, hogy ennyire hitvány vagyok. Hogy meghátráltam attól a gyengéd kis mosolytól! Hogy meghátráltam!

– Na jó, készítsétek elő az autót, és kifelé mindenkinek! – parancsoltam. – Stella, Lionel! Mi hárman megyünk, kalandra fel! Kifele mindenki. Carlotta, te maradsz.

Carlottának nem kellett biztatás. Szempillantás alatt kiürült a hatalmas ebédlő, és – szokásuk szerint mintha közelebb jöttek volna a falfestmények, hogy elvigyenek a frízek alól Riverbend zöldellő mezeire, amelyeket olyan igézően örökítettek meg. Riverbend is elmúlt addigra.

– Elmondta neked Evelyn a verset? – kérdeztem Carlottától. Bólintott, majd lassan, ráérősen elszavalta szóról szóra, pontosan úgy, ahogy emlékeztem.

– Elmondtam anyának – szólt nagy megdöbbenésemre Carlotta. Ugyan sok értelme volt. Egyáltalán mit képzeltél, mi fog történni? – kérdezte. – Azt hitted, táncikálhattok az ördöggel, aztán nem kell megfizetnetek az árát?

– De hát sose tudhattam biztosan, hogy ördög-e! Riverbendben, mikor én születtem, nem volt se isten, se ördög! Megtettem, amit legjobb képességem szerint tehettem!

– Pokolra kerülsz – közölte a lány. Ettől egy pillanatra megrémültem.

Felelni akartam, annyi mindent akartam mondani még... el akartam mesélni Carlottának mindent, ami Riverbendben volt, ám ő felállt, az asztalra dobta a szalvétáját, olyan mozdulattal, mint egy kesztyűt, és kiment.

Ó, tehát elmondta az anyjának! Amikor Mary Beth bejött értem, elsuttogtam a rettegett szavakat:

– Szaggasd az embertelen húst...

– Jaj, ne prézsmitálj már, édesem! – türelmetlenkedett Mary Beth. Menj, érezd jól magad!

Amikor kiléptem az első tornácra, feltúráztatva várt a Stutz Bearcat, és elrepített engem és a kicsikéimet, Stellát és Lionelt. Elhajtottunk az Amelia utca mellett, de nem álltunk meg, nem néztünk be Evelynhez, mert attól féltünk, többet ártanánk vele, mint használnánk.

Mesevárosba mentünk a kedvenc dajnáimhoz.

Úgy rémlik, hajnal felé vetődtünk haza. Most azért emlékszem arra az éjszakára, mert nem jártam többször Mesevárosban; az volt az utolsó alkalom, amikor dzsesszt hallgattam, és bevittem a gyerekeket a bordélyházi csiricsáré szalonokba. De felháborodtak a barátnéim! Ám egy bordélyban mindent meg lehet vásárolni.

Stella élvezte! Ez az élet, sikongatta, így kell élni! Egyik pohár pezsgőt hajtotta fel a másik után, és lábujjhegyen pipiskedve táncolt. Lionel már feszélyezettebben viselkedett. Nem érdekelt, mert haldokoltam. Ültem Fehér Lulu zsúfolt szalonjában, hallgattam a zongorán a ragtime-ot, és arra gondoltam: meg fogok halni! Meg fogok halni! Ebben ugyanolyan monomániás voltam, mint mindenki. A világ összezsugorodott, és Julien körül forgott. Julien tudta, hogy vihar közeledik. És nem lehet majd ott, nem segíthet! Julien tudta, hogy minden élvezetnek, kalandnak, diadalnak vége! Julient leteszik a sírba, mint mindenkit.

Reggel, mikor hazaértünk, puszit adtam az én Stellámnak, megmondtam, hogy pompásan szórakoztam, aztán fölmentem a padlásszobába, abban a meggyőződésben, hogy nem teszem ki a lábamat onnan soha többé.

Végigtöprengtem a sötét éjszakákat. Mi lenne, ha valamilyen módon visszajöhetnék? Mi lenne, ha valamilyen módon én is a földhöz köthetném magamat, mint ez a dolog?

Végül is, ha ez Ashlar, egyike a számos Ashlaroknak, egy szent, egy király, egy bosszúszomjas kísértet, közönséges ember – ! A sötétség neszezett válaszul. Az ágy remegett. Ismét arra a verssorra gondoltam... a húsra, amely nem emberi.

– Azért jöttél, hogy zaklass, vagy hogy kedvemre tégy? – kérdeztem.

– Halj meg békével, Julien! – mondta. – Feltártam volna titkaimat már az első napon, mikor idejöttem veled a házba. Már akkor megmondtam, hogy egy ilyen ház átemelhet az örökkévalóságba, mert olyan, mint a régiek várai. Vésd eszedbe mintáit, Julien, vésd eszedbe kecses pártázatát! Akkor majd élesen látod a ködön át. De te nem figyeltél a leckéimre akkor. Most hallgatsz? Ismerlek. Élsz. Nem akartál a halálról hallani.

– Nem hinném, hogy tudnál a halálról – mondtam. – Azt hiszem, ismered a vágyat, a kísértést és az életet! De a halált nem! – Fölkeltem. Felhúztam a gramofont, hogy elűzze a dolgot. – Igen,

vissza akarok jönni! – suttogtam. – Vissza akarok jönni! Földhöz kötött akarok lenni, maradni akarok, a ház részévé akarok lenni. De tiszta szívből esküszöm, Istenem, hogy nem telhetetlen élni akarásból, hanem mert a mese nem ért véget, a démon itt marad, én pedig meghalok! Segíteni akarok, az Úr angyala akarok lenni valamiképpen! Ó, Istenem nem hiszek én benned! Semmiben sem hiszek, csak Lasherben és magamban!

Járkálni kezdtem. Járkáltam, járkáltam, és játszottam Violetta valcerét, azt a dallamot, amely nem vesz tudomást a bánatról, és egyszerűen ellenállhatatlan, olyan frivol, és ugyanakkor fegyelmezett.

Majd jött egy pillanat, egy váratlan és talán páratlan pillanat. Hosszú életemben még semmi sem hökkentett meg annyira, mint az az arc az ablakomban, egy kislányé, a tornác tetején kuporgó, elanyátlanodott gyermeké.

Tüstént feltoltam a makacskodó ablakkeretet.

– Evelynn! – mondtam. Ő pedig illatosán, puhán, tavaszi záportól nyirkosán repült karjaimba.

– Hogy jöttél hozzám, drágám? – kérdeztem.

– A rostélyon, Julien bácsi, kapaszkodva. Te mutattad meg, hogy egy padlásszoba nem börtön. Eljövök majd hozzád, ameddig csak tudok.

Szerelmeskedtünk, beszélgettünk. Együtt háltunk hajnalig. Evie elmesélte, hogy most már rendesek hozzá, elengedik hazulról, este egészen a Csatorna utcáig felsétált az úton, megint autózott és igazi cipője van. Richard szép ruhákat vásárolt neki. Cortlandtól kapott egy kabátot, amelyiknek prémes a gallérja. Mary Beth még egy ezüst keretes tükörrel és egy ezüst nyelű hajkefével is megajándékozta.

Hajnalban felültem, és felhúztam a gramofont. Keringőztünk. Bolond reggel volt, az a fajta, amely a tánctermekben és kocsmákban átlumpolt, részeg éjszakákat követi, pedig itt került sor rá, ebben a szobában. Evelyn egy szál alsószoknyát viselt, rózsaszín csipkeszegéllyel, és a hajában egy szalagot. Körbetáncoltuk a szobát, kuncogtunk, kacagtunk, míg végül valaki ... ó, igen, Mary Beth ránk nem nyitott.

Én csak mosolyogtam. Tudtam, hogy az én angyali kislányom eljön hozzám ismét.

Az éjszaka sötétjében beszéltem a gramofonhoz.

Megparancsoltam neki, hogy őrizze a varázst. Persze nem hittem az ilyesmiben. Következetesen nem voltam hajlandó hinni benne. Most mégis levágtam a körmeimet, és a nyesedéket betömködtem a fadoboz alja és oldalai közé. Vágtam a hajamból, és becsúsztattam a korong alá. Véresre haraptam az ujjamat, és rákentem a vért a sötét festékre. Úgy preparáltam a gramofont, mintha magamból készítenék babát, boszorkánybabát, és énekeltem hozzá a valcert. Játszottam a valcert, és azt hajtogattam:

– Gyere vissza, gyere vissza! Légy kéznél, ha szükség lesz rád! Légy kéznél, ha szólítanak! Gyere vissza, gyere vissza!

Iszonyú látomásom támadt: halott voltam, emelkedtem, már közeledett a fény, ám én elfordultam tőle, kinyújtott karokkal beleástam magamat a légbe, amely egyre sűrűbb lett, sűrűbb és sötétebb. Földhöz kötött. Az éjszaka fulladásig megtelt kísértetekkel, olyanokkal, mint én, kárhozottakkal, pokoltól rettegő bolondokkal, akik nem hittek a paradicsomban. Egyre zengett a valcer.

Végül beláttam, hogy hiábavalóság az egész. A varázsolás csupán eszköz az összpontosításhoz, hogy iszonyú, mérhetetlen energiát sűríthessünk egy tettbe. Vissza fogok jönni! Vissza fogok jönni!

Visszajövök!

Amaz órán jól vigyázz!

Igen, abban az órában visszajövök!

Különben lehull a koronánk,
S nem lesz az édenben rügyfakadás.

Michael, emlékezzék a versre!

Emlékezzék! Lássa meg, mit jelent! Michael, én mondom magának, nem lennék itt, ha a csata véget ért volna. Az óra, amelyről beszélünk, még csak ezután jön el! Magának a szeretet volt a

fegyvere, igen, az, ám a szeretet elégtelennek bizonyult. De vannak más eszközök is. Emlékezzék az „egyszerű gyilok”-ra a versből! Ha meglátja, ne tétovázzék! Ne engedje, hogy a jóság lefogja a kezét!

Mi másért engedtek volna ide? Mi másért lenne szabad hallanom a valcert még egyszer ez alatt a fedél alatt? Egyszer majd le kell játszania nekem az én valceremet, az én kis gramofonomon. Akkor játssza, ha nem vagyok itt.

De most hadd meséljek az utolsó éjszakákról, amelyekre emlékezem. Kezdek fáradni. Látom szavaimnak végét, de nem a történet végét. Azt önnek kell elmondania. Hadd adjam át azt a kevés szót, ami még megmaradt. És ne feledje ígéretét: játssza le nekem a zenét, Michael! Játssza le, kerüljek bár mennybe vagy pokolba, amit most még egyikünk sem tud, és talán sohasem fogja megtudni.

Egy héttel később adtam oda Evelynnek a kis gramofont. Kihasználtam, hogy egy délutánon senki sem lábatlankodik a házban. Átküldtem Richardot a lányért, hogy jöjjön, amilyen gyorsan tud, majd felhozattam a fiúkkal az ebédlőből egy derekas nagyságú zenedobozt, amelyiknek szép hangja volt.

Majd mikor kettesben maradtam Evie-vel, a lelkére kötöttem, hogy vigye haza a kis gramofont, vigyázzon rá, ki ne adja a kezéből, amíg Mary Beth él! Még Richardnak sem árultam el, hogy Evelynnek adtam a gramofont, mert féltem, hogy elkotyogná Mary Bethnek, ha a lányom megszorongatná.

– Fogd – mondtam Evie-nek –, és énekelj, amikor viszed! Abba ne hagyd!

Ezen a módon, gondoltam, ha Lasher meg is figyeli, hogy a lány elvitte a titokzatos kis játékot, a zenétől elbutultan nem tulajdonít jelentést a látottaknak. Majd észbe kaptam, hogy a szörnyeteg képes olvasni a gondolataimban.

Alighogy Evie elment, alighogy elhalt a lépcsőházban szoprán hangú éneke, felhúztam az új, nagy gramofont, és Lashert szólítottam, bár nem tudhattam, hallgat-e rám.

Amikor megjelent, így kérleltem:

– Lasher, oltalmazd meg azt a szegény kis Evie-t! Védd meg a többiektől, a kedvemért, védelmezd a gyermeket!

Figyelt, amennyire tudott a zene önkívületében. Láthatatlanul botladozott a szobában, leverte a tárgyakat a kandalló párkányáról, zörgette a képeket. Nekem így épp megfelelt. Ez is azt bizonyította, hogy itt van!

– Jól van, Julien! – dalolta hirtelen, és megjelent, víg táncban rúgva a port, mintha súlya lenne. Azt a mosolyt! Azt a káprázatos mosolyt! Mennyire kívántam egy pillanatra, hogy bár tudnám szeretni!

Eddigre, gondoltam, biztosan Evie is hazaért.

Hetek teltek el.

Evie szabadulása most már megmásíthatatlan tény volt. Richard gyakran megautóztatta őt és Stellát. Tobias rendszeresen magával vitte a misére.

Akkor jött hozzám, amikor kedve tartotta, és a főbejáraton sétált be. Ám még mindig voltak éjszakák, amikor inkább a rostélyt választotta, és úgy keresett föl, mint egy rettenthetetlen, kicsi istennő, szenvedélyével, bátorságával trágár és lázas forróságig fűtve véremet. Órákig csókolóztunk, cirógattuk egymást. Minő csoda, hogy rozzant vénségemben is ily rafinált szeretője tudok lenni egy zsenge lánynak. Meséltem neki titkokat, de csak néhányat.

Az istenek megadták nekem ezt az utolsó büszkeséget.

– Szeretlek, Julien – szólt a fortélyos Lasher, valahányszor a közelemben volt, abban a reményben, hátha muzsikálok a nagy gramofonon, amelyet ugyancsak megszeretett. – Miért akarná bárki is bántani Evelynt? Hol jön ő hozzánk? Látom a jövőt. Már megvan, ami kell.

Egy délután, amikor Mary Beth hazajött, magam mellé ültettem, és esküdöztem, hogy semmi fontosat nem mondtam annak a kislánynak. Vigyázzanak rá!

Könnyek szöktek Mary Beth szemébe, ami nála rendkívül ritkán fordult elő.

– Julien, hogy félreértesz te engem, és mindent, amit tettem az évek során! Egyfolytában azon fáradozom, hogy egyesítsem a családot, hogy számosak, erősek és boldogok legyünk! Azt képzeled, hogy bántanék egy gyermeket, akiben a te véred folyik? Cortland lányát? Jaj, Julien, megszakasztod a szívemet! Bízzál már benne, hogy tudom, mit teszek, és mindent helyesen tettem a családért! Bízzál bennem, kérlek! Julien, ne halj meg zaklatottan és rettegve! Ne engedd, hogy ez történjék veled! Ne engedd, hogy az utolsó órákat elrútítsa a félelem! Ha kell, éjjel-nappal itt ülök melletted. Halj meg nyugodtan! Mi a Mayfair-család vagyunk... egymillió mérföldre azoktól, akik Riverbendben voltunk valamikor réges-régen. Bízzál benne, hogy győzni fogunk!

Éjszakák teltek el álmatlanul. Már nem volt szükségem alvásra.

Addigra tudtam, hogy Evelyn a gyermekemet hordozza. Isten nem kegyelmez az öregeknek. Égünk, nemzünk. Micsoda hátborzongató fejlemény! A lány nem látszott sejteni. Én nem szóltam neki.

Már csak Cortlandben bízhattam, akit magamhoz hívattam, és fáradhatatlanul prédikáltam neki. Tudtam, hogy elszabadul a pokol, ha kiderül, hogy Evelyn állapotos. Már csak a csömörig ismételgetett utasításaimban és parancsaimban bízhattam, hogy akármi történjék, meg kell védeni a kislányt!

Jött egy éjszaka, békés, meleg. Nyár derekán halhattam meg. Biztosan akkor történt! A selyemmirtusz tele volt rózsaszín virágokkal. Ilyesmit nem képzelhettem.

Elküldtem mindenkit. Tudtam, mi jön. Csendesen feküdtem, párnákkal fölpolcolva, és a felhőket néztem a selyemmirtusz fölött.

Vissza akartam menni Riverbendbe. Marie Claudette mellett akartam ülni. Tudni akartam, de őszintén tudni akartam, ki volt az a fiatalember, aki rabszolgákat rabolt Marguerite eszelős kísérleteihez? Ki volt az az érzéketlen tacskó?

Feküdtem, és akkor rá kellett döbbennem a legszörnyűbb igazságra. Bár csak egy kis igazság volt. Nem tudtam mozogni. Nem bírtam fölemelkedni. Nem engedelmeskedett a karom. A halál úgy lopakodott bennem, mint a téli hideg. Megfagyasztott.

De mintha a fecsegőknek és a latroknak is lenne egy istenük, a tető peremén felbukkant Evelyn, fehér kezével markolva a zöld iszalagot.

Átkúszott a tornác tetején, és hallottam a hangját a vastag üvegen át:

– Julien bácsi, nyisd ki az ablakot! Evie van itt, nyiss ablakot nekem! Nem tudtam mozogni. Csak bámultam őt, az én édesemet, és megeredtek a könnyeim.

Akkor Evie összeszedte boszorkányos erejét. Kézzel és erővel feltolta a zörgő ablakot. Benyúlt, megfogta a vállamat, előrehúzott – akkor már nagyon törékenyre apadhattam – és megcsókolt.

– Ó, drágám, igen, igen...

Mögötte pedig készülődött az egész égboltot beterítő vihar. Evie körül akkor koppantak a tornác tetején az első esőcseppek. Az arcomon éreztem őket. Láttam, amint vadul hajladoznak a fák, és hallottam a szél jajgatását, mintha ő jajgatna; korbácsolta a fákat, sírva panaszolta bánatát, ahogyan siratta anyám halálát, siratta nagyanyámét.

Igen, boszorkányhalálnak szólt az a vihar, és én voltam az a boszorkány. Az én halálom volt, és az én viharom.

HUSZONNÉGY

LAZA KÖRT FORMÁLVA álltak a ködben. Mi az a fojtott recsegés? A menny dörög?

Még sose találkozott hozzájuk föghatóan veszélyes népséggel. Tudatlanság, szegénység volt az osztályrészük. Ahová csak nézett, a nyomorúság, a nélkülözés közös fogyatékosságait látta. A púpost. A dongalábút. A gyereket, akinek túl rövid a karja. És a többiek is! Sovány, durva arcok, szürke és barna gúnyába bujtatott, ijesztően idomtalan testek. A recsegés nem akart elhallgatni. Túl egyhangú volt mennydörgésnek.

Felült. Szédült.

– Én nem tartozom ide – mondta. – Ez álom. Vissza kell mennem oda, ahova tartozom. Itt nem bírok felébredni, de nem tudom, hogyan kerüljek vissza. – Meg kell őrülni ettől a recsegéstől! Milyen fojtott és kitartó! Ezek nem hallják? Talán a föld morog? Vagy mégse? Itt minden megtörténhet. Minden. Az a fontos, hogy fölébredjen!

– Segíteni akarunk – vált ki a kis körből egy lobogó szürke hajú, magas férfi. Fekete térdnadrágot viselt, szürke bajusza majdnem teljesen eltakarta az ajkát. Csupán egy apró darab látszott a szájból, amelyen kiömlött a mély bariton. – De nem tudjuk, kicsoda ön, illetve mit keres itt. Nem tudjuk, honnan jött, vagy miként küldjük haza.

Angolul beszélt, modern angolsággal. Ez egy összevisszaság! Egy álom!

Mi ez a csikorgás? Ez a recsegés? Ismerem ezt a hangot. Ki akarta nyújtani a kezét, hogy elhallgattassa. Én ismerem ezt a hangot!

A legközelebbi kő, amely olyan csorba volt, mintha kezdetleges kés döfne ki a földből, lehetett vagy hat méter magas, és dárdás-pajzsos harcosok sorakoztak rajta.

– A piktek – mondta.

Úgy bámulták, mintha nem értenék.

– Ha itt hagyjuk – szólt a szürkehajú ember –, eljöhet a kis nép. A kis nép gyűlölködő. A kis nép elhurcolja. Óriást próbálnak teremteni önnel, hogy leigázzák a földet. Önben megvan a vér, tudja.

Váratlan, éles csengés süvített át a hajladozó fű fölött, a kavargó szürke felhők alatt. Megint felhangzott ismerős csörömpölése. Hangosabb volt a fojtott recsegésnél, amely közben sem hallgatott el.

– Tudom, mi ez! – mondta. Fel akart állni, ám visszaesett a vizes fűre. Hogy bámulták a ruháját! Mennyire más volt, mint az övék!

– Ez a rossz idő! Hallják azt a hangot? Az egy telefon. Megpróbál visszavinni.

A magas férfi közelebb lépett. Csupasz térde retkes volt, hosszú lába csupa mocsok. Mint akit lelocsoltak piszkos vízzel, aztán hagyták, hogy rászáradjon a piszok. Ruhája ragadt a szennytől.

– Jómagam sose láttam a kis népet – közölte –, de azt tudom, hogy félni kell tőlük. Nem hagyhatjuk itt.

– Tűnjenek innen! – parancsolta Michael. – Én elhúzok. Ez egy álom, és maguknak el kell tűnniük. Ne ácsorogjanak itt! Mars! Dolgom van! Fontos dolgaim, amelyeket el kell végezni!

Ezúttal teljes magasságában fölemelkedett, de visszalökték, és ráesett a deszkára. Megint csengett a telefon. Megint és megint. Próbálta kinyitni a szemét.

A telefon elhallgatott. Ne csináld! Föl kell ébrednem! Abba ne hagyd a csörömpölést! Felhúzta a térdét, és sikerült négykézlábra vergődnie. A recsegés. A gramofon. A nehéz karból kiálló, kezdetleges tücske megakadt a lemez végén, és csak recsegett, recsegett, keresve, hol kezdhetné elölről.

Fény a két ablakban. Az ő ablakaiban. Ott a gramofon, Antha ablaka alatt, a feltámasztott fedélen apró aranybetűkkel a VICTOR szó.

Valaki jött fel a lépcsőn.

– Igen? – Föltápászkodott. A szobája. A tervezőasztal, a széke. A könyveivel zsúfolt polcok. Viktoriánus építészet. Az amerikai favázas építkezés története. A könyveim.

Kopogtak.

– Mr. Mike, itt van? Mr. Mike, Mr. Ryan keresi telefonon!

– Jöjjön, Henri, jöjjön csak be! – Hallja vajon Henri a félelmét? Fölismeri?

A kilincsgomb elfordult, mintha élne. A pihenőről bejött a fény. Henri arca oly sötét lett a mögötte világító csillártól, hogy Michael nem is látta.

– Mr. Mike, van jó hír és van rossz! Él, megtalálták, itt Louisianában, St. Martinville-nél, de beteg, nagyon beteg, azt mondják, nem bír se mozogni, se beszélni!

– Úrjézus, hát megtalálták? Biztosan Rowan?

Elrohant Henri mellett, lenyargalt a lépcsőn. Henri követte, egyfolytában beszélt, megtámogatta Michaelt, valahányszor elesni készült.

– Mr. Ryan már útban van ide. St. Martinville-ből telefonált a törvényszéki orvosszakértő. Papírok voltak a ridiküljében. Illik rá a személyleírás. Azt mondják, hogy biztosan Mayfair doktornő.

Michael hálószobájának ajtajában Eugenia állt, kezében a telefonkagylóval.

– Igen, uram, megtaláltuk! Michael átvette a kagylót.

– Ryan?

– Már úton van – mondta a hűvös hang a vonal másik végén. – Mentőautó viszi az Isteni Könyörületesség kórházba. Körülbelül egy óra múlva érkezik, ha közben folyamatosan használják a szirénát. Rosszak a kilátások, Michael. Semmire sem reagál. Kóma a diagnózis. Egyfolytában hívjuk a Pontchartrainben a barátját, Larkin doktort, de nem veszi föl.

– Mit tegyek? Hová menjek? – Addig akart robogni a 10-es államközin észak felé, míg meg nem látja a közeledő mentőautót, aztán egy rendőrkanyarral megfordul a fűben, és kíséri idáig. Egy óra! – Henri, hozza a kabátomat! Keresse meg a brifkómat! Lent a könyvtárban. A padlón hagytam a kulcsaimat és a levéltárcámat.

– Isteni Könyörületesség – mondta Ryan. – Már előkészítették a Mayfair-emeletet. Ott találkozunk. Nem láttad Larkin doktort, ugye?

Michael másodpercek alatt magára kapta a kabátját. Megitta a pohár narancslevet, amelyet Eugenia nyomott a kezébe, nyomatékosan figyelmeztetve a férfit, hogy nem vacsorázott, és most este tizenegy óra van.

– Henri, álljon ki a kocsival! Gyorsan!

Rowan él! Rowan a kórházban lesz nem egészen egy óra múlva! Rowan hazajön! Kutyaúristenit, tudtam, hogy haza fog jönni, de nem így!

Leszáguldott a haliba, elvette Eugéniától a kulcsait meg a levéltárcáját, zsebre gyűrte. Dollárcsipesz. Az nem kell. Mayfair-emelet. Ahol maga is feküdt a szívroham után. Gépekre kapcsolva, azokat hallgatva, mint most a gramofon karistolását. Rowan is oda kerül.

– Ide hallgasson, Eugenia, meg kéne tennie valami nagyon fontosat mondta. – Menjen föl a szobámba. Van ott a padlón egy ócska gramofon. Kurblizza föl, és játssza le a lemezt, oké?

– Most? Ilyen későn? Minek?

– Csak csinálja. Illetve figyeljen! Hozza le a szalonba, akkor könnyebb lesz. Á, mégse, nem bírja el. Csak menjen föl, játssza le néhányszor a lemezt, aztán feküdjön le aludni.

– A feleségét megtalálták, a felesége él, a kórházba indul hozzá, azt se tudja, jól van-e a felesége, vagy fejbe kólintották, vagy micsoda, és akkor azt akarja, hogy fonográfoljak?

– Pontosan azt. Nagyon szabatosan összefoglalta.

Ott volt az autó, nagy, sötét halként siklott a tölgyek alatt. Michael lenyargalt a lépcsőn. Még egyszer visszafordult Eugéniához:

– Csinálja! A lényeg, hogy Rowan él. – Beült hátra. – Indíts! – Becsapta az ajtót. – Él, és ha él, akkor hallani fog, mert beszélek hozzá, és el fogja mondani, mi történt. Uramjézus, Julien, Rowan él! Még nem jött el az óra!

Ahogy az autó rákanyarodott a Raktár utcára, és az alsóváros felé indult, beugrott a vers többi része is, az egész, a sötét, álomszerű szavak hosszú füzére. Hallotta Julien hangját, az egzotikusán franciás kiejtés úgy ékesítette a szavakat, mint vén szerzetesek a betűket, amikor kifestették őket élénkvörösre, aranyra, és telefonták levelekkel, parányi alakokkal:

Amaz órán jól vigyázz!
Ajtót mutass vigyázóknak,
Bölcseknek, tudósoknak,
Kik a gonoszt megnövelnék.

– Hát nem borzasztó? – kérdezte éppen Henri. – Az a sok szegény asszony! Csak bele is gondolni, hogy ugyanúgy haltak meg mind!

– Mi a csudáról beszél? – kérdezte Michael. Nagyon kellett volna egy cigaretta. Érezte Julien rövid szivarjának édes illatát. Beleivódott a ruhájába. Villámcsapásként lobbant előtte a kép, ahogy Julien rágyújt a szivarra, leszívja a füstöt, aztán integet. És a rézágy sötét csillogása a szobában, és Violetta, ahogy énekel a férfiaknak.

– Miféle szegény asszonyok? Miről beszél? Úgy veszem észre, én vagyok Rip van Winkle. Mondjon egy időt.

– Tizenegy harminc, főnököm – felelte Henri. – A többi Mayfair hölgyről beszélek. Mona kisasszony anyjáról a felsővárosban, szegény Edith kisasszonyról az alsóvárosban, habár vele a legjobb emlékezetem szerint sose találkoztam, a másik hölgy nevére még csak nem is emlékszem, és volt még a hölgy Houstonban, és utána még egy.

– Azt akarja mondani, hogy mindezek a nők meghaltak? Mindezek a Mayfair nők?

– Igen, főnököm. Mind ugyanúgy haltak meg, mondta Bea kisasszony. Telefonált Mr. Aaron. Mindenki telefonált. Azt se tudtuk, hogy otthon van. Nem égett a fenti szobában a villany. Honnan tudhattam volna, hogy a padlón aludt el?

Még mondott valamit, hogy az egész házat tűvé tette Michael után, hogy ezt és ezt mondta Eugéniának, és a házon kívül is kereste, meg a többi. Michael nem hallotta. Nézte a Raktár utca elsuhanó, megroskadt vén téglaházait, és a verset hallotta:

Botlás közben vérzik a láb,
Iszonyat a tudás ára.

HUSZONÖT

Szóval ez Stolov. Abban a pillanatban tudta, ahogy kilépett a gépből. Követték hát egész úton, és most itt várja a drabális ember, akinek sötét esőkabátját darabos izmok feszítik, és meghatározhatatlan árnyalatú, fakó, nagy szeme úgy villog, mint a tiszta ablaküveg.

Kefe szemöldöke, alig látható szőke szempillája, világos haja volt. Nem orosznak látszik, inkább norvégnak. Erich Stolov.

– Jó napot, Stolov! – Yuri átvette a baljába a táskát, hogy kezet nyújthasson.

– Á, szóval ismer? – kérdezte Stolov. – Erre nem számítottam. – Skandináv kiejtésében érződött egy csipet idegenes íz. Kelet-európai.

– Mindig ismerem az embereinket – felelte Yuri. – Miért jött New Orleansba? Aaron Lightnerrel dolgozik? Vagy csak velem akart találkozni?

– Épp ezt akarom megmagyarázni – mondta Stolov, nagyon könnyedén megérintve Yuri hátát, miközben sodortatták magukat az utasok folyamával a szőnyeges folyosón, amelynek ürege elnyelte a meleg hangokat. Stolov nagyon barátságosan és készségesen beszélt. Yuri egy szavát sem hitte.

– Yuri – folytatta a skandináv –, nem lett volna szabad elhagynia az anyaházat, bár én megértem, miért tette. De azt is tudja, hogy a mi rendünk a tekintély elvén alapul. Tudja, mennyire fontos az engedelmesség. Azt is tudja, miért.

– Nem tudom. Maga mondja meg, miért. Most én kiközösített vagyok, és nem érzem kötelességemnek, hogy beszéljek magával. Aaronhoz jöttem, kizárólag ezért vagyok itt.

– Ezt is tudom, természetesen tudom! – bólogatott a másik. – Beugrunk ebbe a kávézóba?

– Nem, a szállodába akarok menni. Minél előbb találkozni akarok Aaronnal.

– Még ha akarna, most akkor sem találkozhatna magával – felelte Stolov engesztelő, fojtott hangon. – Mayfaireknél válsághelyzet van, és Aaron náluk tartózkodik. Különben ő régi, lojális tagja a Talamascának. Nem fog örülni annak, hogy maga hirtelen felbuzdulásból csak úgy idejött. Akár feszélyezheti is a maga látványos szeretetnyilvánítása.

Yuri némán tajtékzott. Ki nem állhatta ezt a nagydarab, szőke embert.

– Akkor majd megkeresem magam. Nézze, Stolov, én tudtam, mikor távoztam, hogy ezzel betettem magamnak az ajtót. Akkor most miért beszél hozzám ilyen türelmesen és nyájasan? Aaron tudja, hogy maga itt van?

– Yuri, maga értékes tagja a rendnek. Most Anton az új rendfőnök. David Talbot talán ügyesebben intézte volna a dolgokat. Átmeneti időszakokban szoktunk elveszíteni embereket, akiket később fájón hiányolunk.

Az üres kávézó felé intett, ahol porceláncsészék gőzölögtek sima műanyag asztalokon. Gyenge amerikai kávé szaga, még ebben a városban is.

– Nem, nem akarok bemenni! – tiltakozott Yuri. – Meg akarom keresni Aaront! Aztán, ha úgy tetszik, beszélgethetünk hármasban. Tudatni akarom Aaronnal, hogy itt vagyok!

– Ezt most nem teheti. Aaron a kórházban van – mondta Stolov. Megtalálták Rowan Mayfairt. Aaron a család mellett tartózkodik. Aaron veszélyben forog. Ezért olyan fontos meghallgatnia, amit mondani akarok. Hát nem látja? Ezt a félreértést is az okozta, hogy annyira meg akarjuk védeni Aaront. És magát.

– Akkor talán szolgálhatna magyarázattal mindkettőnknek.

– Először hallgasson végig! – mondta Stolov szelíden. – Kérem! Gyakorlatilag elzárta az utat Yuri előtt, akinél jóval termetesebb volt.

Nem lépett föl fenyegetően, inkább úgy viselkedett, mint egy áthághatatlan torlasz, és áradt belőle a konok, önhitt erő. Ám az arca kellemes, értelmes volt. Ugyanolyan rendületlen türelemmel folytatta:

– Yuri, szükségünk van az együttműködésére! Különben Aaronnak baja eshet. Vegye úgy, hogy ez egy mentőakció Aaron Lightner érdekében. Aaron Lightnert annyira lenyűgözte a Mayfair-család, hogy már nem képes józanul gondolkozni.

– Miért nem?

Ám tulajdonképpen már beadta a derekát. Megfordult, hagyta, hogy Stolov bevezesse az étterembe, és megadóan helyet foglalt a magas norvéggel átellenben. Szótlanul figyelte, amint Stolov kávét és valami édeset rendel a pincérnőtől.

Úgy vélte, hogy Stolov egy tízessel lehet idősebb nála. Tehát negyven körül jár. A szétnyíló fekete esőkabát alatt a Talamasca szokásos, jól szabott öltönye. Tropikál szövet, drága, de nem hivalkodó. Ez a nemzedék így öltözködik, nem könyökben bőrrel foltozott tweedbe, mint David, Aaron és kortársaik.

– Maga nagyon gyanakvó, és oka is van rá – állapította meg Stolov. Pedig hát, Yuri, a mi rendünk egy igazi család! Nem lett volna szabad így elhagynia az anyaházat!

– Ezt már közölte velem. Miért tiltották meg a Vének, hogy beszéljek Aaron Lightnerrel?

– Fogalmuk sem volt róla, hogy ilyen következményei lesznek. Ők csak egy kis csendet akartak, hogy legyen idejük felkészülni Aaron védelmére. Stentori bőgéssel nem lehet figyelmeztetni.

A pincérnő gyenge, világos kávét töltött a porceláncsészékbe.

– Elnézést, én eszpresszót kérek. – Yuri eltolta a fakó löttyöt.

A nő cukormáztól ragacsos fánkot tett eléjük. Yuri nem volt éhes. A gépen evett valami tömős gusztustalanságot.

– Azt mondja, megtalálták Rowan Mayfairt? – A fánkot bámulta, és azon tűnődött, ráragadna-e az ujjara, ha megérintené? – Egy kórházat említett.

Stolov bólintott. Beleivott a borostyánszínű kávéba. Váratlan és érthetetlen agresszivitás villant fakó szemében, amelyet furcsán üressé tett a színek hiánya.

– Aaron haragszik ránk – mondta. – Nem akar együttműködni. Karácsony első napján történt valami a Mayfair-családban. Aaron szentül hiszi, hogy ha jelen lehetett volna, segíthetett volna Rowan Mayfairen. Minket kárhoztat azért, mert nem ment el Rowanhoz. Pedig téved. Bele is halhatott volna. Ez történt volna. Aaron öreg. Nyomozásai során ritkán – úgyszólván sohasem – került szembe ilyesfajta közvetlen veszéllyel.

– Nekem nem ez a benyomásom – jegyezte meg Yuri. – Mayfairék egyszer már megpróbálták megölni Aaront, akinek bőségesen kijutott a veszedelmekből. Nem ez volt az egyetlen veszélyes nyomozása. Aaron kincset jelent a rend számára, mert nagyon sokat látott és tett.

– De figyeljen már ide, most nem a család, nem a Mayfair-boszorkányok fenyegetik Aaront, hanem egy individuum, akit ők tápláltak fel és teremtettek meg, hogy úgy mondjam.

– Lasher.

– Látom, ismeri az aktát.

– Ismerem.

– Találkozott ezzel az individuummal, amikor Donnelaith-ben járt?

– Tudja, hogy nem. Ha részt vesz ebben a nyomozásban, akkor már látta a Véneknek készített másolatokat az Aaronnak szóló jelentéseimről. Tudja, hogy beszéltem emberekkel, akik látták ezt a, ahogy maga meghatározta, individuumot. De a saját két szememmel nem láttam. Maga igen?

– Miért haragszik ennyire, Yuri? – Micsoda kellemes, mély, tiszteletteljes hang.

– Nem haragszom, Stolov, csak nem szabadulhatok a gyanútól. Egész életemben feltétlen híve voltam a Talamascának. A Talamasca nevelt föl. Talán meg se érem a koromat, ha nincs a rend. Ám itt akkor is baj van. Furcsán viselkednek az emberek. A maga hangja is furcsa. Személyesen a Vénekkel akarok beszélni! Szólni akarok velük!

– Arra ne számítson, Yuri – mondta halkan Stolov. – Tudhatná, hogy a Vénekkel senki sem beszél. Aaron felvilágosíthatta volna. A szokott módon érintkezhet velük...

– Szóval vészhelyzet?

– A Talamasca számára? Nem. Aaronnak és Yurinak kétségtelenül az, de a Talamascánál ismeretlen fogalom a vészhelyzet. Mi olyanok vagyunk, mint a katolikus egyház.

– Mondta, hogy megtalálták Rowan Mayfairt. Mi van vele?

– Az Isteni Könyörületesség kórházban fekszik, de délelőtt hazaviszik. Éjszaka lélegeztető gépen volt, csak reggel kapcsolták le róla. Magától is lélegzik, de nem fog felépülni, mint ezt éjszaka megerősítették. Rendkívül súlyos agyi toxikózist szenvedett, azt a fajtát, amit, hogy az orvosait idézzem, a sokk, a kábítószeres túladagolás, az allergiás roham, az inzulinszint hirtelen megugrása szokott előidézni. Azt mondom, amit Rowan Mayfair orvosai közöltek a rokonokkal.

A család tudja, hogy Rowan gyógyíthatatlan. Erre az esetre nézve maga rendelkezett írásban. Mint a hagyaték kedvezményezettje, személyesen adott orvosi utasításokat hasonló válsághelyzetekre, tehát, hogy negatív diagnózis esetén le kell kapcsolni az életfenntartó készülékekről, és haza kell vinni.

Stolov az órájára pillantott, ami elég ocsmány szerkezet volt, tele parányi számlapokkal és folyadékkristályos kijelzőkkel.

– Valószínűleg már viszik is haza. Aaron vélhetőleg velük van. Adjon Aaronnak egy kis időt.

– Pontosan húsz percet adok magának. Magyarázkodjon ki, aztán elmegyek.

– Na jó. Ez a Lasher nevű individuum nagyon veszedelmes. Eddigi tudásunk szerint magányos képviselője fajtájának, és fogcsikorgatva próbál szaporodni. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy egyes Mayfair rokonokat fel tud használni erre a célra, mert a családnak van egy genetikai jellegzetessége, a dupla kromoszóma-állomány, amely nem található meg más emberekben. Arra is van bizonyíték, hogy Michael Curry ugyancsak rendelkezik ezekkel a rejtélyes plusz kromoszómákkal. Ez a sajátosság az északi országok lakosaira jellemző, elsősorban a keltákra. Amikor Rowan és Michael közösült, létrehozták ezt az egyedi kreatúrát, amely nem ember. Talán így sem születhetett volna meg, ha nem kerül sor egy rendhagyó spirituális beavatkozásra, egy agresszív és hatalmas, bolyongó lélek részéről. Ez a lélek behatolt az embrióba, előbb, mintsem a magzati lélek átvehette volna az irányítást, ez vezérelte a további fejlődést, új és talán példátlan mintába rendezve a fölös kromoszómákat. Ha úgy akarja, a talány találkozása volt ez a tudománnyal, a spirituálisé a genetikai rendellenességgel, ahol a szellem ragadta magához a kormányrudat. Egy természetfölötti, hatalmas dolog kapott itt természetes lehetőséget.

Yuri sokáig töprengett. Lasher, a szellem, aki testté akart lenni, aki vészes jóslatokkal fenyegette Petyr van Abelt, aki fáradhatatlanul próbált materializálódni, megszületett Rowan Mayfairtől. Ennyit ő is megállapított, mielőtt idejött volna. Az meg sem fordult a fejében, hogy a kreatúra párzani, szaporodni akar, holott ez logikus.

– Ó, de mennyire logikus! – helyeselt Stolov. – A fejlődés lényege a szaporodás. Ez a dolog most már nem szabadulhat az evolúció kereteiből. Nagyszabású bevonulást tartott! Szaporodni és uralkodni akar, ami sikerül is neki, ha rátalál a megfelelő nőre. Rowan Mayfairt tönkretették Lasher kísérletei a szaporodásra. Összeroncsolták a vetéléssel végződő, rövid terhességek. Más nőrokonok, akik nélkülözték a fölös kromoszómákat, elvérzettek néhány órával a kreatúra látogatása után. A család tudja, hogy a kreatúra elpusztította Rowan Mayfairt, és fenyegeti a többi Mayfair nőt is, mert gyors tempóban elhasználja őket, amíg talál egy olyat, aki túléli a megtermékenyítést, és eredményesnek bizonyul a szülésben. A család tehát zárja sorait, és elrejti ezt a tudást, ugyanúgy, ahogy a múltban rejtegetett más, okkult titkokat. Hatalmas vagyonát felhasználva maga is hajszát indít a kreatúra után, és nem tűri, hogy a külvilág beavatkozzék.

– Mi ebben a veszély Aaronra nézve? Abból, amit maga mondott, nem tudom kihüvelyezni.

– Pedig nyilvánvaló. Aaron tud erről a fajzatról. Tisztában van vele, hogy micsoda. Karácsony után, amikor még nem tudták, mivel állnak szemben, Mayfairék számos könnyelműséget, baklövést követtek el. Kórélettani bizonyítékokat vettek a kreatúra születésének helyéről, és elküldték őket egy érdektelen ügynökséghez. Majd Rowan vette föl a kapcsolatot egy San Franciscó-i orvossal, akihez mintákat juttatott el a maga és a fajzat szöveteiből. Szörnyű tévedés volt. Az orvos, aki egy San Franciscó-i privát kutatóintézetben elemezte ezeket az anyagokat, meghalt. Az orvosnak, aki leszállította az anyagokat, és idejött tárgyalni a családdal, nyoma veszett. Éjszaka minden magyarázat nélkül távozott a szállodájából. Azóta nem látták. New Yorkból eltűntek a kreatúrával

kapcsolatos genetikai vizsgálati anyagok. Ugyanez játszódott le egy európai génkutató laboratóriumban, amelynek a New York-i intézet küldött mintákat. A hivatalos forrásokban nincs többé nyoma a fajzat létezésének.

De mi... de a Talamasca tud róla! Mindent tudunk róla! Többet még azoknál a szegény szerencsétleneknél is, akik mikroszkóppal vizsgálták a sejtjeit. Többet a családnál, amely most minden eszközzel védekezni próbál. A lény arra törekszik majd, hogy megsemmisítse a tudásunkat. Ez elkerülhetetlen volt. Talán... tévesen ítéltünk.

– Ezt hogy érti?

A pincérnő letette az apró csésze feketekávét. Yuri megérintette a porcelánt. Túlságosan forró volt.

– „Figyelünk, és mindig itt vagyunk” – idézte Stolov. – Ez a mi jelmondatunk. Ám ezek a hatalmas lények, amelyeket figyelünk, e sötét és osztályozhatatlan formái az energiának, ezek a gonoszok vagy akármicsodák néha a szemtanúk pusztulására törnek, és akkor el kell szenvednünk hosszas éberségünk, hogy úgy mondjam, tudásunk következményeit. Talán ha jobban felkészültünk volna ennek a lénynek a születésére, bár... nem hiszem, hogy valaki is számított erre a lehetőségre. Most pedig... már késő.

Ez a dolog kétségtelenül megpróbál majd végezni Aaronnal. Megpróbál végezni magával. Velem is megpróbál végezni, mihelyt tudomást szerez róla, hogy részt veszek a nyomozásban. Ezért következett be változás a Talamascánál. Ezért van a baj, ahogy maga fogalmazott. A Vének bereteszelték az ajtókat, a Vének segítenek a családnak, ameddig tudnak, de nem tűrik, hogy rendünket fenyegessék. Nem nézik ölbe tett kézzel, hogy ez a lény betörjön irattárunkba, és megpróbálja elpusztítani páratlan feljegyzéseinket. Mint mondtam, előfordult már ilyesmi. Van módszerünk ilyen esetekre.

– De nincs vészhelyzet.

– Nem, csak az eljárás változik. Megerősítjük a biztonságot, védekezésből elrejtjük a bizonyítékokat, vak engedelmességet követelünk azoktól, akik veszélyben forognak. Vagyis úgy maga, mint Aaron, haladéktalanul térjenek haza a Talamascához.

– Aaron nem hajlandó?

– Körömszakadtáig ragaszkodik a családhoz. Bánja, hogy engedelmeskedett karácsonykor.

– Tehát mi a hivatalos célja a rendnek? A puszta önvédelem?

– Az önvédelem szélsőséges esete.

– Nem értem.

– Dehogynem érti. Az önvédelem szélsőséges esete, amikor elpusztítjuk a fenyegetést. De épp ez az, amit ránk kell bíznia: rám és a nyomozóimra. Mert mi tudjuk, miként járjunk el, hogyan kell lenyomozni, betájolni ezt a lényt, miként kell lecsapni rá, mivel kell megakadályozni, hogy elérje a célját.

– Velem pedig azt akarja elhitetni, hogy rendünk, a mi szeretett Talamascánk már a múltban is csinált ilyet.

– Természetesen. Nem lehetünk tétlenek, amikor megmaradásunk forog kockán. Van más módszerünk is, ám ebben nem jut szerep magának vagy Aaronnak.

– Hiányos ez a kép.

– Hogyhogy? Azt hittem, kimerítő beszámolót adtam.

– Maga a család ellen, a rend ellen irányuló fenyegetésről beszél. De mi van a veszéllyel, ami a többi embert fenyegeti? Mit akar ez az entitás? Mi lesz a következménye a sikeres párzásnak?

– De hát az nem történhet meg! Az elképzelhetetlen! Nem tudja, mit kérdez!

– Dehogynem tudom! – tiltakozott Yuri. – Végül is én beszéltem azokkal, akik látták! Ha ez a kreatúra megkaparintja a szükséges nőstényeket, szédületes sebességgel fog szaporodni, olyan sebességgel, amilyet a rovaroknál vagy a hüllőknél tapasztalunk, fényévekkel megelőzve a főemlősöket, akiken hamarosan túlszaporodik, háttérbe szorítja, majd vélhetőleg elsöpri őket a föld színéről.

– Maga nagyon eszes. Túl jól ismeri ezt a dolgot. Sajnálatos, hogy olvasta az aktát, és elment Donnelaith-be. De ne féljen, nem fog sikerülni a fajzatnak. Ki tudja, meddig él? Honnan tudhatnánk, nem rövid életű-e, akármilyen tempóban szaporodik?

Stolov fogta a kést meg a villát, apró háromszöget vágott magának a fánkból, megette. Aztán letette az evőeszközt, és felnézett.

– Győzze meg Aaront, hogy térjen vissza magával! Győzze meg, hogy bízza ránk a Mayfair-családot és gondjaikat!

– Hát tudja, ez falsul hangzik – mondta Yuri. – Túlságosan sok tényező van itt. Az átfogó képről nem is beszél, márpedig ez nem az általam ismert Talamasca stílusa. Ha a dolog ennyire veszedelmes... Nem, ez egyszerűen ellentmond annak, amit én tudok a rendről, a testvéreimről.

– Ezt meg hogy a csudába érti?

– Maga nagyon türelmesen bánik velem, amit méltányolok is. Ám a mi rendünk túlságosan csiszolt ehhez. A Vének tudják, miként intézzék a dolgokat, anélkül, hogy riadalmat és gyanakvást keltenének. Valahogy olyan erőltetett ez az egész. A Vének nagyon egyszerűen megnyugtathattak volna Londonban. Nagyon egyszerűen megnyugtathatták volna Aaront. Ez viszont otromba, kapkodó. Udvariatlan. Mit tudom én, ez nem az igazi Talamasca.

– Yuri, a rend feltétlen engedelmességet várt magától! Joga is volt elvárni. – Stolovon először látszott egy kis indulat. Gorombán lecsapta a szalvétáját az asztalra, a villa mellé. Szennyes szalvéta az asztalon. Kávéfoltos, cukortól maszatos szalvéta. Yuri merőn nézte.

– Yuri – folytatta Stolov –, nők haltak meg az utóbbi negyvennyolc órában. Valószínűleg ugyancsak halott ez a Samuel Larkin nevű orvos. Rowan Mayfairnek pár hete lehet hátra. A Vének igazán nem arra számítottak, hogy épp ebben az órában okozzon bosszúságokat nekik. Erre, hogy maga még növelje is a rájuk nehezedő terheket, ugyanúgy nem számítottak, mint Aaron illojalitására.

– Illojalitására.

– Már megmondtam. Aaron nem hajlandó otthagyni a családot. Pedig öregember. Semmit sem tehet Lasher ellen. Sohasem tehetett! – Ismét elővillant belőle a harag.

Yuri hátradőlt. Egy hosszú percig gondolkodott, a szalvétát bámulta. Stolov fölkapta a szalvétát, majd miután megtörülte a száját, visszaejtette az asztalra.

– Kapcsolatba akarok lépni a Vénekkel – közölte Yuri. – Tőlük akarom hallani ezeket a dolgokat.

– Hát persze. Még ma vigye magával Aaront. Vigye New Yorkba. Maga fáradt. Pihenjen előbb, ha akar, de olyan helyen, amelyet ismerünk. Aztán menjen. Ha majd New Yorkba ér, kapcsolatot teremthet a Vénekkel. Lesz rá ideje. Megbeszélhetik Aaronnal, azután rögtön térjenek vissza Londonba! Haza kell menniük!

Yuri felállt, a székére vetette az asztalkendőt.

– Velem jön Aaronhoz?

– Igen. Tulajdonképpen talán így is a legjobb, hogy maga itt van. Nem tudom, én képes lennék-e valaha is rábeszélni Aaront, hogy utazzon el. Máris induljunk! Ideje, hogy személyesen beszéljek vele.

– Vagyis még nem tette meg?

– Yuri, ki se látszom a munkából, ahogy mondani szokás! Aaron pedig nem akar együttműködni.

Autó várta őket, minden képzeletet felülmúló, amerikai Lincoln limuzin. Szürke bársonnyal kárpitozták, és az ablaküveg olyan sötét volt, hogy a külvilág elmerült az éjszakában. Ilyen ablakból, gondolta Yuri, nem is lehet látni a várost. Nagyon mozdulatlanul ült, és valamire gondolt, ami évekkel ezelőtt történt.

A hosszú vonatozásra gondolt Szerbia felé. Az anyja adott neki valamit. Jégtörő volt, bár Yuri azt akkor még nem tudta. Neki csak egy hosszú vastüske volt, amelynek fanyeléről lekoptatta a festéket az idő.

– Fogd – mondta az anyja. – Használd, ha kell. Rögtön a bordák közé szúrj.

Milyen ádáz volt az arca! És hogy megriadt a kisfiú!

– De hát ki akar bántani minket? – kérdezte. Vajon hová lett az a jégtörő? Talán a vonaton felejtette.

Elárulta az anyját. Őt is, önmagát is, igaz? Most jutott eszébe, miközben a finom autó felkanyarodott a gyorsforgalmira, hogy nincs fegyvere. Se jégtörő, se kés. Még a svájci bicskáját is otthon hagyta, mivel repülőgépre szállt. Ott nem szeretik az ilyet.

– Rögtön jobban érzi magát, mihelyt kapcsolatba lép a Vénekkel, mihelyt megteszi a jelentését, és megkapja a hivatalos felszólítást, hogy térjen haza.

Yuri a norvégre nézett. Talpig papos feketében ült, csak a gallérjából villant elő egy folt fehérség. Térdén pihenő, nagy, sápadt keze hol ökölbe szorult, hol kinyílt.

Yuri mosolygott.

– Milyen igaza van! Egy telex egy amszterdami számra. Milyen jól ki van számítva a bizalomkeltés!

– Kérem, Yuri, szükségünk van magára! – mondta Stolov leplezetlen, őszinte csüggedtséggel.

– Azt elhiszem. Milyen messze vagyunk még Aarontól?

– Már csak percekre. Itt minden kicsi. Még néhány perc, és ott vagyunk. Yuri levette a bársonnyal borított válaszfalról a fekete mikrofont. – Sofőr úr!

– Igen, uram?

– Álljon meg egy helyen, ahol fegyvereket árulnak. Ismer ilyen helyet a közelben?

– Igen, uram. A Déli Gát utcán.

– Az jó lesz.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte Stolov majdnem szomorúan. Összevonta bozontos, fakó szemöldökét.

– Ne aggódjék. Csak a cigányvér.

A Déli Gát utcában valóságos arzenált találtak a kirakatban és a falon.

– Szükség lesz egy louisianai jogosítványra – mondta az eladó. Stolov figyelt. Ez dühbe hozta Yurit, hogy Stolov itt áll és bámul, mintha joga lenne rá.

– Vészhelyzet van. Nekem mindenképpen kell egy hosszú csövű pisztoly, az ott, az jó lesz. Három-ötvenhetes Magnum. És egy doboz töltény. – Százasokat markolt ki a zsebéből. Tízet. Aztán komótosan kiolvasott még húszat. – Ne izguljon, nem bűnöző vagyok, de a fegyverre szükségem van. Megértette?

Még ott, a félhomályos kis boltban, a figyelő Stolov szeme láttára megtöltötte a pisztolyt. A többi töltényt elosztotta a zsebeiben, mindegyikbe egy marékkal.

Kiléptek a napsütésbe.

– Azt hiszi, csak úgy le lehet lőni ezt a dolgot? – kérdezte Stolov.

– Nem hiszem. Különben is, maguk állítják le, vagy nem? Lévén, hogy Aaron és én hazamegyünk. Csakhogy veszélyben forgunk. Maga mondta. Szörnyű veszélyben. Most viszont van fegyverem. – A limuzin felé intett. – Csak ön után.

– Nehogy valami ostobaságot vagy meggondolatlanságot kövessen el – intette a másik ember. Ezúttal nem volt harag a hangjában, csupán aggodalom. Rátette a tenyerét a cigány kezére. Yuri nézte, milyen fakó ennek a norvégnak a bőre, és milyen sötét az övé.

– Például?

– Például ne próbáljon lövöldözni – mondta Stolov ingerülten. – A rendnek ennél kifinomultabb hűségre van joga.

– Hm, értem már. Ne izguljon. Ahogy az angol nyelvterületen mondják: semmi gáz! Oké?

Ragyogóan rámosolygott Stolovra, kinyitotta a limuzin ajtaját, és megvárta, hogy a másik beszálljon. Most Stolov vágott feszengő, gyanakvó, sőt, egy kicsit ijedt képet.

Hát még ha tudnám, hogy kell elsütni, gondolta Yuri.

HUSZONHAT

MONA SE HITTE VOLNA, hogy ilyen lesz az első napja a Mayfair és Mayfairnél. Pierce sötét faburkolata, tágas irodájának nagy asztalánál ült, és egy 386 SX IBM-kompatibilis számítógépen kopácsolt veszettül, épp csak egy kicsit lassabban, mint az otthoni szörnyetegen.

Tizennyolc órával a műtét és tizenkét órával azután, hogy lekapcsolták a műszerekről, Rowan Mayfair még mindig élt, de akármelyik pillanatban leállhat a tüdeje. Vagy hetekig húzhatja. Senki sem tudta.

A nyomozás teljes gőzzel haladt. Mona egyelőre semmit sem tehetett azonkívül, hogy a többiek mellett maradt, gondolkozott, várt és írt.

Püfölte a fehér billentyűket. Kissé idegesítette a zajos kattogás. „Állománynak, bizalmas, Mona Mayfairtől”. Ez volt a címe a védett anyagnak. Monán kívül senki sem férhetett hozzá. Otthon majd átteszi modemmel. Most azonban nem mehet el. Ide tartozik. Tegnap este óta itt volt, és leírt mindent, amit látott, hallott, érzett, gondolt.

A nagy irodaház összes helyiségében égtek a telefonok. Fojtott hangok hullámzottak zűrzavarosán félig nyitott ajtók mögött. Futárok jöttek-mentek.

Nem volt idegeskedés, senki sem veszítette el a fejét. Ryan, Randall és Anne Marie a nagy irodában tartózkodott, Lauren a folyosó végében. Sam Mayfair és ketten a New York-i Grady Mayfairek közül a tanácstermi három készüléket foglalták le. Valahol Liz Mayfair és Cecilia Mayfair telefonálgatott. A családi titkárnők, Connie, Josephine és Cecilia Mayfair egy másik tanácsteremben tevékenykedtek. A ház telexgépei folyamatosan zúgtak.

Pierce átengedte Monának az irdatlan mahagóni asztalt és a nagy gépet. Elég gyámoltalanul festett a titkárnője jóval szerényebb számítógépénél. Ingujjra vetkőzött, zakóját a szék támlájára akasztotta. Nem sokat lendített, mert túlságosan álmos és bánatos volt, olyan, amilyennek saját véleménye szerint Monának is illett volna lennie. De nem volt az.

A legnagyobb titokban folytatott nyomozást olyan kitűnően megszervezték, hogy ennél jobban nem is lehetett volna.

Tegnap este, egy órával azután, hogy Rowant megtalálták, amúgy istenigazából beleerősítettek. Éjszaka Pierce és Mona többször is járt a kórházban, ahová hajnalban is visszatértek, majd folytatták a munkát. Ryan, Pierce, Mona és Lauren volt a nyomozás motorja. Randall és csapata jött-ment. Tizennyolc órája kezdődött a telefonálás, a faxolás, és már alkonyodott. Mona szédelgett, éhes volt, de olyan izgalomban tartotta a munka, hogy másra nem is tudott gondolni.

Valaki majd csak hoz vacsorát, nem? Vagy átugranak a felsővárosba. Nem akarta elhagyni az irodát. Úgy képzelte, hogy a következő adat egy houstoni baleseti rendelőből fut majd be, ahol a titokzatos kétméteres embernek segítséget kellett kérnie.

A houstoni kamionsofőr volt a legfontosabb láncszem.

Tegnap délután ő vette föl Rowant. Este megállt St. Martinville-ben, hogy beszámoljon a helyi rendőrségen a sovány, halálra vált nőről, aki berohant a mocsárba. Felvilágosítása alapján találtak rá Rowanra. A sofőrt később is felhívták, kifaggatták. Leírta azt a houstoni helyet, ahol Rowan odafutott a kamionjához. Elmesélte, hogy stopposa miket mondott, milyen kétségbeesetten szeretett volna eljutni New Orleansba. Igazolta, hogy előző este, amikor utoljára látta, Rowan még eszén volt. Lehet, hogy halálra vált, de tudott járni, beszélni, összefüggően gondolkozott, amíg be nem vette magát a mocsárba.

– Fájt valamije – mondta ma reggel Monának a telefonba, miután összefoglalta a történetet. – Úgy fogta át magát a két karjával, mintha görcs húzná, tudja.

Gerald Mayfair, aki valósággal belebetegedett a ténybe, hogy az őrizetére bízott Samuel Larkin doktor elpárolgott, kiment Shelbyvel, Pierce húgával és Patrickkel, Mona apjával St. Martinville mellé, a lápra, hogy átkutassa a helyet, ahol Rowant megtalálták.

Rowan rengeteg vért veszített, akárcsak a többiek, de nem halt meg. Tegnap éjfélkor, a könnyező Michael beleegyezésével sürgős műtétet hajtottak végre az eszméletlen asszonyon. El kellett távolítani a méhét, különben nem érte volna meg a reggelt a szövődményekkel járó, befejezetlen vetélés miatt. Nézze, mondták Michaelnek, már az is tiszta szerencse, hogy egyáltalán lélegzik!

Egyelőre lélegzett.

Ki tudja, miket találnak még a fűben a St. Martinville-i ingoványban? A kutatás ötlete Monától származott, aki borzasztóan szeretett volna odamenni. A teljesen kijózanodott Patrick is jelentkezett, hogy segít. Ryan azonban nem engedte el a lányt. Mona nem értette. Csak nem félti Ryan?

Ám amikor a nagybátyja percenként szólt át a házi telefonon, hogy mindenféle csipcsup kérdést tegyen föl, vagy mindenféle csipcsup javaslattal hozakodjon elő, a lány megértette, hogy Ryannek az ő segítségére van szüksége. Oké, végül is ezért van itt. A hívások között gépelte a saját feljegyzéseit.

Még nem volt dél, amikor megtalálták Houstonban az irodaházat. Futamatnyira volt attól a helytől a sztrádán, ahol Rowan felbukkant, és üresen állt, kivéve a tizennegyedik emeletét, amelyet bérbe adtak egy férfinak és egy nőnek. Ijesztő látványt nyújtott ez a tizennegyedik emelet. Itt tartották rabságban Rowant, itt kötözték ki hosszú időszakokra egy ágyhoz. A vizelettől és bélsártól lucskos matracra tiszta lepedőt húztak, az ágyat körülrakták virágokkal, amelyeknek némelyike még el sem hervadt. Friss ennivalót is találtak.

Vérfagyasztó volt! A fürdőszoba ragadt a vértől. Nem Rowan vérétől. Nyilván az ember sebesült meg. Talán leütötték. Már érkeztek a fürdőszobáról készült fényképek. Ám a lifthez vezető, majd az épület főbejáratától távolodó véres nyomok egyértelműen bizonyították, hogy az ember a saját lábán távozott.

– Nekem úgy tűnik, hogy a liftben ismét összeesett. Nézd csak ezt. Csupa vér a szőnyeg. Az ember gyenge, az ember sebesült. Akkor kétségtelenül az volt, de az-e még?

Átfésülték Houston összes elsősegély-helyét, kórházát, klinikáját, orvosi rendelőjét. Tervbe vették, hogy ellenőrzik az elővárosokat, azután koncentrikus körökben haladnak tovább, amíg rá nem lelnek a helyre, ahol a véres ember felbukkant. Az irodaház közvetlen közelében bekopogtattak minden ajtón. Átkutatták a sikátorokat, a háztetőket, az éttermeket, a bedeszkázott épületeket. Ha a sebesült a közelben rejtőzik, akkor megtalálják.

Ám a véres lábnyomok eltűntek a forgalomban. Hogy járműre szállt-e föl az ember, vagy csak átment az út másik oldalára, azt már nem lehetett kideríteni.

A nyomozás a nyilvánosság teljes kizárásával folyt. A legjobb volt, ami pénzzel elérhető.

Sorra bízták meg az ügynökségeket a feladatokkal. Folyamatosan végezték az adatok elemzését. Magánorvosok vették a vérmintákat a houstoni fürdőszobában, és olyan magánlaboratóriumokba vitték őket, amelyeknek a nevét egyedül Ryan és Lauren ismerte. A komor börtönt végigporozták ujjlenyomatok után. Minden ruhadarabot – márpedig sok volt – becsomagoltak, felcímkéztek és elküldték a Mayfair és Mayfairnek. Már kezdtek is érkezni a csomagok.

Követtek más nyomokat is. A Houstonban talált gyűrött levélpapírt és műanyag kulcsot visszanyomozták egy New York-i szállodáig. Embereket kérdezgettek. Rowan kamionsofőrjét a család költségén áthozatták a városba, hogy szóban is tartson egy minden részletre kiterjedő beszámolót.

Förtelmes látvány volt az üres irodaház, a mocskos cella, a halott virágok, a törött porcelán a véres padlón. Rowannak sikerült megszöknie, de aztán valami szörnyűség történt vele egy füves réten, a Gábriel Tölgyének nevezett, híres fa alatt. Csodaszép hely volt, Mona ismerte. Rengeteg iskolás ismerte. Az emberek direkt ezért a fáért jártak ki St. Martinville-be, az Árkádiái Múzeumért és Gábriel Tölgyéért. Bent St. Martinville-ben volt Evangelina Tölgye, kint, a régi ház közelében

Gábrielé. Gábriel könyököl, mondták róla, úgy várja Evangelinát. Rowan a Gábriel könyöke között esett össze a fűben.

Toxikózis, allergiás roham, az immunrendszer elégtelensége. Sok száz vizsgálatot végeztek, de a vérben nem találtak több toxint, se tegnap éjszaka, se a mai napon. Akármi előzte is meg, a vetélés befejeződött. Talán annyi történt, hogy Rowan elveszítette a magzatot, aztán pedig elájult.

Rút dolog volt, mérhetetlenül rút.

De mi lehetett rútabb Rowan Mayfairnél, aki merev nyakkal, törzse mellett mereven kinyújtott karokkal feküdt a fehér kórházi ágyon, és bámult a semmibe? Rettenetesen lefogyott, mészfehérré sápadt, de a karja volt a legrosszabb, az a kissé befelé forduló, párhuzamosan heverő, két kar. Meg az a tökéletes üresség az arcában, amelyről minden egyéniséget leradíroztak. Kissé elhülyültnek látszott a túlságosan kikerekedett szemével. Nem reagált se mozgásra, se fényre. Furcsán csücsöri lett a szája is, mintha megfosztották volna attól a jellegzetességtől, amely formára húzza az emberi szájat. A karja a mellette üldögélő Mona szeme láttára fordult beljebb a törzshöz. A nővéreknek kellett kifordítani.

Rowan haja meggyérült. Újabb bizonyíték a súlyos alultápláltságra és a megszakadt terhességre. Olyan kicsinek látszott a kórházi fehér hálóingben, hogy angyal is lehetett volna egy karácsonyi élőképben.

Michael kócosán, megrendültén ült mellette, és beszélt hozzá, elmondta, hogy majd ő vigyáz rá, itt van az egész család, Rowannak nem szabad félnie. Azt is elmondta, hogy színes képeket akaszt föl a felesége szobájában, és zenél neki a régi gramofonnal, amit talált. Beszélt és beszélt szakadatlanul.

– Mi majd elintézünk mindent. Mi majd el... elintézünk mindent.

Félt olyat mondani, hogy: „Mi majd megtaláljuk azt a mocskot, azt a szörnyeteget!” Ki is akarna ilyet mondani ennek az ártatlan bábnak, ami groteszk romja csupán a nőnek, aki valaha tökéletes precizitással és ragyogó sikerrel szabdalta az emberi agyvelőt?

Mona tudta, hogy Rowan már nem hall, és nem figyel. Az agy még vegetált, gépiesen működtette a tüdőt, ugyanazzal az ijesztő szabályossággal szivattyúztatok a szívvel, ám a végtagok egyre hidegebbek lettek.

Az agy bármelyik percben beszüntetheti az utasításokat, és akkor a test meghal. A tudat már nem törődött magával, a testből elmenekült a parancsoló. Az elektro-enkefalogramm csaknem lapos volt.

Ennyi csipogás akkor is lenne, ha egy bonctermi asztalon heverő halott agyra kapcsolnák a gépet. Állítólag azt is megcsipogtatja.

Rowant súlyosan bántalmazták. Ocsmányul. Sápadt karján és lábán véraláfutások sötétlettek. A jobb csípője eltört. Nemi erőszakra utaló sebeket, horzsolásokat találtak rajta. A vetélés rendkívül brutális volt. A combját vér és magzatvíz szennyezte.

Reggel hatkor lekapcsolták a lélegeztető gépről. Az egyszerű, gyors műtét nem járt szövődményekkel. Minden vizsgálatot elvégeztek rajta.

Délelőtt tízkor nagy sebbel-lobbal hazavitték, azon egyszerű okból, hogy attól féltek, nem éli meg az estét, márpedig Rowan az örökség átvételénél egyértelműen rendelkezett írásban arról, hogy az Első utcai házban kíván meghalni. „Az otthonomban”. Az esküvő előtti boldog napokban írta, a tulajdon kezével, tökéletes összhangban a hagyaték szellemével. Mary Beth ágyában akart meghalni.

Valamint tekintettel kellett lenni a családi babonákra. Az Isteni Könyörületesség folyosóján szorongó emberek ilyeneket mondogattak:

– A nagy hálószobában kellene meghalnia. Otthon lenne a helye.

– Haza kellene vinni az otthonába, az Első utcába.

– Nem fog meghalni ebben a kórházban – közölte sziklaszilárdan Fielding nagyapó. – Itt csak kínozzátok. Bocsássátok szabadon, vigyétek haza.

Sebességbe kapcsolt a Mayfairek mániákussága. Még Anne Marie is olyanokat emlegetett, hogy Rowant talán haza kéne vinni a híres nagy hálószobába. Ki tudja, hátha segítenek rajta a hazajáró lelkek? Még a komor Lauren is azt mondta:

– Vigyétek haza!

Az apácák talán megbotránkoztak volna, ha ennek bárki is tulajdonított volna bárminemű jelentőséget, de valószínűleg fütyültek volna a véleményükre. Cecília és Lily éjhosszat hangosan mondta a rózsafüzért a kórteremben. Magdalene, Liane és Guy Mayfair a kápolnában imádkozott a család két apácájával, a két töppedt kis apácával, akiknek a nevét Mona folyton összekeverte.

Lejött a vén Michael Marie Mayfair szóror, a Mayfair irgalmasnővérek korelnöke, és hangosan kántálta Rowan fölött az üdvözlégyeket és miatyánkokat.

– Ha ettől se ébred föl – mondta Randall –, akkor semmitől! Menjetek haza, készítsétek elő a hálószobáját!

Beatrice, noha nem szívesen hagyta magára Aaront, vállalkozott a feladatra, Stephanie és Spruce Mayfair segítségével, két fiatal, fekete rendőr kíséretében.

Az Első utcai ereklyetartóba visszakerült Rowan Mayfair egyelőre még magától lélegzett az atlasz Baldachin és a régi, tűzött takarók alatt. Már este hat óra volt, és ő még mindig nem halt meg.

Egy órája elkezdték intravénásán táplálni folyadékokkal, lipidekkel.

– Nem az életét hosszabbítják meg – mondta Fleming doktor. – Ez csak táplálás. Enelkül gyakorlatilag halálra éheztetnénk.

Michael nem vitatkozott. Túl sokan is voltak a vitatkozáshoz. Amikor telefonák, elmondta Monának, hogy Rowan szobája tele van ápolónőkkel és orvosokkal, a házban és az erkélyen hemzsegnek a biztonságiak, még az utcán is állnak. A környéken nem is értik, mi történt.

Bár egy ilyen városban, mint New Orleans, nem is olyan szokatlan látvány napjainkban a fegyveres őr. Testőröket fogadnak a bulikra, az összejövetelekre. Esti iskolai ünnepségen testőrök vigyázzák a tanintézet ajtaját. Még a vegyesboltban is testőr strázsálja a pénztárgépet. Pont ez illik ehhez a banánköztársasághoz, mondta egyszer Gifford.

– Ja – helyeselt Mona –, abszolút briliáns! Minimálbér, csőre töltött harmincnyolcassal!

Ám ezek az intézkedések, ha mégoly otrombák voltak is, eredménnyel jártak a családnál.

Nem támadtak meg több Mayfair nőt. Az asszonyok összegyülekeztek egy-egy háznál, minimum hat-hétfős csoportokban. Minden csoport mellett voltak férfiak.

Dallasból hozatott külön nyomozói osztag fésülte át Houstont, a magasházból kiindulva megkérdeztek mindenkit, látott-e egy ilyen és ilyen, magas, fekete hajú férfit, akinek fantomképét Aaron közlése alapján készítették el.

Keresték Samuel Larkin doktort is. Nem értették, miért hagyta el a Pontchartrain szállodát anélkül, hogy bárkinek szólt volna, amíg meg nem találták a recepción az orvos szobájába továbbított üzenetet:

„Rowan várja. Egyedül jöjjön.”

Ez az üzenet mindenkit aggasztott. Az tuti, hogy nem Rowan telefonált Larkin doktornak. Mikor ez a hívás befutott, Rowan már a hordágyon feküdt St. Martinville-ben.

Samuel Larkint akkor látták utoljára, amikor a Szent Károly úton szaporázta a lépést, a Jackson út irányába. „Jó lesz vigyázni”, szólt oda neki egy taxisofőr, talán, mert bosszankodott, amiért a sebész nem akar beülni a taxiba. De mit számít ez már? Csakugyan Larkin doktor volt az, aki nyomtalanul eltűnt, mire Gerald lerobogott az utcára.

Bizonyos értelemben Beatrice Mayfair volt a legőrjítőbb nyűg és a legnagyobb vigasztalás. Beatrice volt az, aki tűzön-vízen át ragaszkodott a normális eljárásokhoz, aki nem volt hajlandó elhinni, hogy csakugyan valami „szörnyűség” történt, aki ragaszkodott hozzá, hogy hívassanak még szakorvosokat, és végeztessenek további vizsgálatokat.

Ebből sosem engedett Beatrice. Ő volt az, aki rendszeresen látogatta szegény bolond Deirdre-et, és vitt neki cukorkát, amit Deirdre nem tudott megenni, meg selyempongyolákat, amelyeket Deirdre sose viselt. Ő vizitelt évente háromszor-négyszer Ó Evelynnél, még akkor is, ha Ó Evelyn éppen egy féléves hallgatási periódusában tartott.

– Ó, angyalom, de nagy kár, hogy bezárták a Holmes büfét! Emlékszel, hányszor löncsöltünk D.H.Holmesnál, te, én, Millie és Belle?

Most vélhetőleg a hálószobában sürgölődik. Aztán átmegy az Amelia utcába, meggyőződni róla, hogy evett-e mindenki? Jó, hogy Michael bírja Beatrice-t. Bár őt mindenki bírja. Az a

legmegdöbbentőbb Bea örökös derűlátásában, hogy valószínűleg feleségül megy Aaron Lightnerhez, márpedig ha létezik valaki, aki tudja, hogy itt szörnyűség történt, akkor az vitán fölül Lightner.

Aaron Lightner alaposan megnézte Rowant, aztán kiment. Riasztóan sötét volt az arca. Rámeredt Monára, majd elsietett a folyosón, keresett egy telefont, amelyen zavartalanul fölhívhatja Larkin doktort. Ekkor tudták meg, hogy Larkin eltűnt a lakosztályából.

Ugyan miről beszélgethet Beatrice és Aaron? Bea egyszer csak azt mondja: „Valamit be kellene adni neki injekcióban, hogy legyen energiája!” És épp csak hogy nem tapsikol hozzá. Aaron meg csak áll a félhomályos folyosón, nem hajlandó válaszolni a többiek kérdéseire, mereven nézi Monát, aztán a semmit, megint Monát, megint a semmit, addig, amíg a többiek egymással nem kezdenek diskurálni, és egyszerűen elfelejtkeznek az angol jelenlétéről.

Senki sem tette szóvá, hogy valamilyen különös szagot érzett volna a houstoni lakosztályban. Ám amikor befutott az első csomag, ruhákkal és párnahuzatokkal, Mona orrát rögtön megcsapta a szag.

– Ja, ez az – mondta –, ez a lénynek a szaga. – Randall felvonta a szemöldökét.

– Hát azt végképp nem értem, hogy a kettőnek mi köze egymáshoz. Mire Mona azzal forrázta le, hogy csak annyit mondott:

– Én se.

Két órával később ismét benézett Randall.

– Neked is haza kéne menned Ó Evelynhez.

– Abban a házban jelenleg tizenhét nő és hat férfi tartózkodik. Miből gondolod, hogy oda kéne mennem? Most nem akarok ott lenni. Nem akarom látni az anyám cuccait. Nem akarom. Nem logikus, hogy ott legyek. Semmi értelme, hogy épp a halott asszony lánya menjen oda, márpedig én az vagyok. Miért nem dőlsz le szunyálni?

Ekkor telefonált az egyik ügynökség, de csak azért, hogy jelentse, miszerint senki, de senki nem látta, hogy a titokzatos férfi elhagyta volna a houstoni házat. Utánanéztek az összes halálesetnek, amelyet bejelentettek a houstoni térségben, de egyikre sem illett a Mayfair nők halálában kirajzolódó minta. Mindegyiknek megvoltak a saját összefüggései, amelyek eleve kizárták a titokzatos ember szerepét.

Hatalmas, ágas-bogas és erős volt a kivetett háló.

Öt órakor befutott az első jelentés a légitársaságoktól. Igen, hamvazószerdán, délután háromkor fölszállt New Orleansban a houstoni gépre egy fekete szakállas-bajszos, hosszú fekete hajú ember. Első osztályon utazott, a székköz mellett ült. Feltűnően magas termetű, lágy hangú férfi. Elbűvölő modor, elbűvölő szempár.

Taxiba szállt a repülőtéren? Limuzinba? Buszra? A houstoni repülőtér óriási. Ámde máris emberek százai kérdezgetnek, veszik sorra feltűnés nélkül a lehetséges szemtanúkat.

– Ha ez itt járt, találunk valakit, aki látta!

– Mi van azokkal a gépekkel, amelyek Houstonból jöttek ide, éjszaka és tegnap? – Ellenőrzés, ellenőrzés, ellenőrzés!

Végül Mona azt gondolta: felmegyek én oda. Megnézem én Rowan Mayfair kuzinomat. Levizitelek én is. Ettől annyira összeszorult a torka, hogy egy darabig sem szólni, sem gondolkozni nem tudott. De akkor is mennie kellett.

Már besötétedett.

Befutott egy fax, egy másolat a beszállókártyáról, amelyet hamvazószerdán állítottak ki a Houstonba utazó magas embernek. A Samuel Newton nevet használta. Készpénzzel fizetett a jegyért. Samuel Newton. Ha létezik ilyen ember az amerikai kontinens bármilyen állami nyilvántartásában, akkor azt megtalálják.

Bár lehet, hogy az ujjából szopta a nevet. A gépen tejet ivott, sok-sok pohár tejet, olyan sokat, hogy végül már a második osztályról kellett hozni neki. Nem sok dolog történik egy New Orleans-Houston úton. Ahhoz nem elég nagy a távolság. Az embert mindenesetre sikerült ellátni tejjel.

Mona a monitort bámulta.

– Nincs támpontunk a hollétét illetően, viszont az összes asszonyt védelem alá helyeztük. Ha előkerül még egy holttest, ott régebben kellett bekövetkeznie a halálesetnek.

Leütötte a billentyűt, amely mentette és bezárta az állományt. Megvárta, hogy kialudjanak az apró fények, aztán leütötte a leállítás billentyűjét. A ventilátor fojtott zümmögése elhallgatott.

Felállt, és a retikülje után nyúlt. Ha a feje nem is, a keze ösztönösen tudta az ilyen pillanatokban, hol kell keresnie a retikült.

A vállára vetette a szíjat. A lába csak egy egészen kicsit sajgott az anyja felnőttes, puha bőrcipőjében. A kosztüm nem is volt olyan rossz. A blúz csinos. Hanem a cipő? Azt inkább hagyjuk. A cipő a legkevésbé vonzó része az asszonyiságnak.

Eszébe jutott egy apróság. Gifford mesélte, hogyan kapta az első magas sarkú cipőjét. „Nekünk csak törpetűsarkút volt szabad viselnünk.

A Maison Blanche-ba mentünk Ó Evelynnel. Toronymagas tűsarkút akartam, de ő azt mondta, hogy nem.”

Pierce összerázkódott. Már majdnem elbólintott, mikor meglátta az asztala mellett az unokahúgát.

– Átmegyek a házhoz – közölte Mona.

– Egyedül szó sem lehet róla. Még a liftbe sem szállhatsz be egyedül.

– Tudom. Őrök posztólnak mindenütt. Villamossal megyek. Gondolkoznom kell.

Pierce persze elkísérte.

Egy órát sem pihent az anyja temetése óta, az előtt meg végképp nem. Szegény, csinos Pierce, milyen szorongva és csüggedten ácsorgott a Carondelet és a Csatorna sarkán, mindenféle közönséges népség között várva a villamosra! Talán még sose villamosozott életében.

– Oda kellett volna szólnod Clancynek, mielőtt eljöttél – figyelmeztette Mona. – Telefonált. Mondták?

Pierce bólintott.

– Clancynek semmi baja. Claire és Jenn van vele. Jenn sír, és téged követel.

– Arra most nincs módom. – Jenn. Jenn még csak egy kisgyerek, akinek ebből semmit sem lehet elmondani. Jennt védelmezni pedig túlságosan nehéz feladat lenne.

A villamos tömve volt turistákkal. Nagyon kevés volt a tősgyökeres New Orleans-i. A turisták élénk színű, szépen vasalt ruhákat viseltek, mert még mindig hűvös volt. Majd ha eljön a nyirkos nyár, ugyanolyan rendetlenek és félpucérak lesznek, mint mindenki. Mona és Pierce szótlanul ült a fapadon, miközben a villamos mennydörögve-csikorogva robajlott a Szent Károly út alsó traktusában, az irodaházak manhattani stílusú, rövid szurdokvölgyében a Lee körtérig, és onnan a felsőváros irányába.

Mintha varázspálcával érintették volna meg a Jackson út és a Szent Károly út sarkát: hatalmas tölgyfák szökkentek elő a földből, komoran sötétlettek a Szent Károly fölött. Elmaradtak a koszlott, stukkós házak, elkezdődött az oszlopok és magnóliák világa: a Kertváros. Az ember valósággal érezte, amint körülveszi, betakarja, kiemeli magából a csend.

Mona elsőnek szállt le a villamosról. Átsietett a folyó felőli oldalba, gyorsan keresztülvágott a Jacksonon, és elindult a Szent Károly úton. Most nem is volt olyan hideg. Itt nem. Itt enyhe, szélcsendes idő volt, kabócák daloltak. Kissé korán szólaltak meg, de Mona örült nekik, mert szerette a hangjukat. Nem is tudta, hogy a kabócáknak is van idényük. A legváltozatosabb időkben énekeltek. Talán az van, hogy ha elég meleg az idő, a kabócák is rázendítenek. Világéletében szerette a danájukat. Nem is tudnék olyan helyen élni, ahol nincs ilyen pirregés, gondolta a lány, miközben az Első utca csorba járdáján szaporázta a lépést.

Pierce szótlanul baktatott mellette, és olyan réveteg arcot vágott, mint aki járás közben alszik el.

A Prytaniánál már látták, hogy emberek ácsorognak, autók parkolnak a nagy ház előtt. Látták az őröket. Voltak közöttük egy ügynökség khaki ruhás alkalmazottai, voltak szolgálaton kívüli New Orleans-i rendőrök, a szokásos kékben.

Mona már nem bírta a tűsarkút. Lehúzta, és harisnyában ment tovább.

– Majd megbánod, csak lépj rá egy nagy svábbogárra – figyelmeztette Pierce.

– Bár amilyen igazad van, fiam!

– Ó, ez csak az új technikád, Mona. Hallottam, hogy ezt próbáltad ki Randallen. Feltétel nélkül egyetértek. Mindazonáltal meg fogsz fázni pucér lábbal, és elszaggatod a harisnyádat.

– Pierce, ebben az évszakban még nincsenek svábbogarak. Egyébként mi értelme ilyeneket mondani nekem? Idefigyelsz rám? Felfogod, Pierce, hogy az anyáink meghaltak? Az anyáink? Mindkettő halott. Említettem volna már?

– Nem emlékszem – felelte a fiatalember. – Különben nehéz is észben tartani, hogy meghaltak. Folyton arra gondolok: anya tudni fogja, mit kell tenni ilyenkor, anya bármelyik percben itt lehet. Tudtad, hogy apám megcsalta anyámat?

– Hülye vagy?

– Nem, volt egy nője. Láttam őket reggel, lent a büfében. Apám fogta a nő kezét. Ő is Mayfair, Clemence-nek hívják. Apám megcsókolta.

– Csak egy aggódó rokon, aki az irodában dolgozik. Sokszor láttam ebédnél.

– Nem, az apám nője. Lefogadom, hogy anyám tudott róla. Remélem, nem érdekelte.

– Ezt én nem fogom elhinni Ryan bácsiról! – jelentette ki Mona, de már mondat közben tudta, hogy elhiszi. El bizony. Ryan bácsi olyan jóképű, csiszolt, sikeres ember, és olyan sokáig volt Gifford férje.

Jobb nem is gondolni erre. Gifford a sírban, meghala és eltemettették még a mészárlás előtt. Meggyászolták, mikor még volt idő a gyászra. Aliciára ugyan mit lehetne mondani? „Halt volna meg előbb?” Mona rádöbbent, hogy azt se tudja, hová vitték az anyját. A kórházban van? A hullaházban? Nem akart arra gondolni, hogy a hullaházban lehet. Most aztán alhat örökre. Egyszer s mindenkorra kiütötte magát. Monának nyeldekelnie kellett, mert ismét összeszorult a torka.

Keresztülvágtak a Gesztenyefán, átfurakodtak a testőrökből és rokonokból összeverődött kis csoporton, Eulalee, Tony és Betsy Mayfair között. A tornácon Garvey Mayfair, Dannyvel és Jimmel. Egyszerre több hang mondta a testőröknek, hogy Mona és Pierce bejöhet.

Őrök az előtérben. Őrök a kettős szalonban. Egy őr az ebédlő ajtajában, nagydarab, nagyfenekű, sötét alak.

És már csak a gyengülő, régi szag. Semmi friss, semmi új. Olyan gyenge, mint ami a houstoni holmikhoz tapadt. Ahogy Rowanhoz tapadt, mikor behozták.

Örök a lépcső tetején. Őr a hálószoba ajtajában. Bent is egy őr, az erkélyre vezető, földig érő ablaknál. Olcsó, síkos, fehér nejlonköpenyt viselő nővér állít az infúzión. Rowan a csipkés takaró alatt, elmosódó, kifejezéstelen kis arc a nagy, fodros párnán. Michael mellette ült és cigarettázott.

– Túl sok itt az oxigén?

– Nem, drágám, nekem ez már meg van engedve. – Dacosan slukkolt még egyet, aztán elnyomta a cigarettát az éjjeliszekrényen álló üveg hamutartóban. Gyönyörű, mély hangját bársonyosra simította a tragédia.

A másik sarokban merev háttal ült a merev támlájú székben a fiatal Magdalene Mayfair és a vén Lily néni. Magdalene a rózsafüzért mondta, pergette a tompán fel-felcsillanó, borostyán gyöngyöket. Lily lehunyta a szemét.

Mások is voltak az árnyékban. Az éjjeliszekrény lámpájából egyenesen Rowan Mayfair arcába hullott a fénykéve. Mintha fotózáshoz gyújtottak volna vakut. Az öntudatlan asszony kisebbnek látszott egy kisgyereknél. Egy ebadtánál, vagy egy földre szállt angyalnál. A haját hátrafésülték.

Mona kereste rajta a régi arckifejezést, az egyéniség bélyegét. Semmi.

– Zenéltem – mondta Michael, ugyanazon a mély, töprengő hangon. Fölnézett Monára. – A gramofonon, Julien gramofonján. Aztán a nővér azt mondta, hogy Rowan esetleg nem szereti a hangját. Olyan karcos, olyan... különös. Azt meg kell szeretni, ugye.

– Nyilván a nővérnek nem tetszett a hangja – mondta Mona. – Akarod, hogy föltegyek egy lemezt? Vagy felhozhatom a rádiódat a könyvtárból. Láttam tegnap, a széked mellett.

– Nem, így is jó. Nem ülnél le egy kicsit? Úgy örülök, hogy itt vagy! Tudod, hogy láttam Julient?

Pierce megmerevedett. A sarokban egy másik rokon, egy Hamilton nevű, gyorsan fölpillantott Michaelre, aztán elkapta a tekintetét. Lily pillái fölpattantak, szeme elfordult balra, és

megállapodott Michaelen. Magdalene mondta tovább az olvasót, pillantása lassan végigvándorolt a rokonságon, majd visszatért Michaelhez.

Ő mintha el is felejtette volna, hogy itt vannak. Vagy pedig fütyült rájuk.

– Láttam – súgta rekedten –, és... ó... olyan sok mindent mesélt. De azt nem mondta, hogy ez fog történni. Azt nem mondta, hogy Rowan hazatér.

Mona letelepedett a férfi mellé a kis bársonyszékre, az ággyal átellenben.

– Julien valószínűleg nem tudta – mondta fojtottan, neheztelve a többiek miatt.

– Úgy érted, Julien bácsi – kérdezte Pierce riadt, elfúló suttogással a szoba túlsó végéből. Hamilton Mayfair megfordult, és úgy bámult Michaelre, mintha a legfantasztikusabb dolgot hallotta volna.

– Te mit keresel itt, Hamilton? – érdeklődött Mona.

– Váltjuk egymást – súgta Magdalene.

– Csak itt szeretnénk lenni – tette hozzá Hamilton.

Nagyon illedelmesnek, valahogy mégis csüggedtnek látszott mindenki. Hamilton huszonöt éves lehetett. Jóképű volt, persze nem olyan sziporkázó és elragadó, mint Pierce, de azért nagyon mutatós, a maga szűkre szabott módján. Mona nem emlékezett, mikor beszélt vele utoljára. Hamilton a kandallónak támaszkodott, és őt nézte.

– Itt van az egész rokonság – mondta.

Michael úgy figyelte a lányt, mint aki nem hallotta a többieket.

– Mit értesz az alatt, hogy Julien nem tudta? Tudnia kellett!

– Ez nem így megy, Michael! – Mona igyekezett suttogóra fogni a hangját. – Egy régi ír mondás szerint a kísértet a maga dolgával törődik. Különben is, az nem egészen ő volt. A lelkek nem jelennek meg, mikor hazajárnak.

– Ó, dehogy – tiltakozott Michael fojtott, fáradt, de nagyon őszinte hangon. – Julien volt az! Ő volt! Órákig beszélgettünk.

– Nem, Michael. Ez olyan, mint a hanglemez. Ráilleszted a tűt a barázdára, és felcsendül a dal, de az énekesnő nincs a szobában.

– Itt volt! – erősködött Michael halkan, minden harciasság nélkül. Szinte oda se figyelve kinyújtotta a karját, és megfogta Rowan kezét. Rowan karja kissé ellenállt, a kéz a törzs közelében akart maradni. A férfi gyöngéden megszorította, aztán az ágy fölé hajolt, és megcsókolta a felesége kezét.

Mona szerette volna megcsókolni, megérinteni, mondani akart valamit, bocsánatot kérni, vallomást tenni, azt akarta mondani, hogy elnézést, hogy Michael ne aggódjon, de nem jutottak eszébe a megfelelő szavak. Valahol mélyen iszonyúan félt, hogy Michael nem is látta Julien bácsit, csak szép lassan elmegy az esze. A gramofonra gondolt, a percre, mikor ültek a könyvtár padlóján, ő és Ó Evelyn, közrefogva a gramofont. Ő fel akarta kurblizni, ám Ó Evelyn tiltakozott:

– Nem zenélhetünk, amíg Gifford várakozik! Nem rádiózhatunk és nem zongorázhatunk, amíg Gifford a hidegágyon fekszik!

– Tulajdonképpen mit mondott neked Julien bácsi? – kérdezte Pierce a maga ártatlan képedezésével. Nem viccelt. Valóban kíváncsi volt Michael mondandójára.

– Hogy ne aggódjak – felelte Michael –, mert eljön az idő. Méghozzá hamarosan, és akkor tudni fogom, mit tegyek.

– De nagyon bízol magadban – jegyezte meg Hamilton Mayfair. – Bár nekem lenne egy cseppnyi fogalmam arról, hogy mi folyik itt.

– Azt felejtsd el – tanácsolta Mona.

– Csendet kérünk! – szólt az ápolónő. – Jusson eszükbe, hogy Mayfair doktornő hallhatja! – Erélyes bólintással kért figyelmet. – Nem akarunk olyat mondani, aminek káros kihatása lehet, ugyebár.

A másik nővér egy apró mahagóni asztalnál ült, és írt. Vastag lábán feszült a fehér zokni.

– Éhes vagy, Michael? – kérdezte Pierce.

– Nem, fiam, de azért köszönöm.

– Én az vagyok – jelentkezett Mona. – Mindjárt jövünk. Lemegyünk, újítunk valami ennivalót.

– De visszajössz, ugye? – kérdezte Michael. – Jaj, Mona, de fáradt lehetsz! Őszinte részvétem, Mona. Én csak utólag hallottam.

– Oké, oké! – nyugtatta a lány. Hogy szerette volna megcsókolni! Hogy szerette volna azt mondani: azért nem jöttem ide egész nap, mert azt csináltuk. Nem bírtam idejönni Rowan fedele alá, most, mikor ilyen állapotban van, és én meg azt csináltam veled, pedig dehogy tettem volna, ha tudom, hogy hazajön, és ilyen állapotban jön, de azt gondoltam... azt gondoltam...

– Tudom, csinibaba! – mosolygott Michael. – Öt ez most úgysem érdekli. Semmi gáz!

Mona bólintott, és rávillantotta titkos, futó mosolyát.

Épp mielőtt kiléptek volna a szobából, Michael újabb cigarettára gyújtott. Csettenve lobbant a láng. A két ápolónő egyszerre fordult oda, és vasvillaszemmel mérte végig.

– Állítsák le magukat! – mondta Hamilton Mayfair.

– Hagyják már cigarettázni! – mondta Magdalene.

Az ápolónők ridegen, csökönyösen néztek össze. Hogy miért nem hozatunk más ápolónőket?, gondolta Mona.

– Igen – szólt Magdalene lágyan. – Hamarosan intézkedünk. Jobb lesz máris, gondolta Mona. Lement Pierce-szel a lépcsőn.

Az ebédlőben egy vénséges pap üldögélt. Csakis Timothy Mayfair lehetett Washingtonból, egy takaros, régimódi aggastyán. Eltéveszthetetlen öltöny, fekete ingmell, világítóan fehér papi gallér. Amikor Mona és Pierce elment az ajtó előtt, az öreg pap éppen azt mondta kongó suttogással a mellette ülő asszonynak:

– Azt ugye tudod, hogy ha meghal... nem lesz vihar! Most először nem lesz vihar!

HUSZONHÉT

AARON SE VETTE BE. Álltak hármasban a pázsiton, és Yuri arra gondolt, hogy besorolja-e ezt az időt az élete legrohadtabb napjai közé? Csak este talált rá Aaronra ebben a nagy, rózsaszín házban, amely előtt csörömpölve húznak el a villamosok, bent pedig emberek sírnak. Stolov lerázhatatlanul kísérte, nyomasztóan és idegesítően, fáradhatatlanul ontva a szabványos és cukros szavakat, miközben átmentek a szállodából az Első utcai Mayfair házhoz, majd végül kikötöttek a felsővárosban, az „Ameliában", ahogy ezt a zegzugos rezidenciát hívják.

Ott bent több tucat ember sírt, pont úgy, ahogy a cigányok jajgatnak és óbégatnak egy temetésen. Jó sokat ittak. Itt kint fürtökben ácsorogtak a Mayfairek, cigarettáztak és beszélgettek. A hangulat családias volt, de feszült. Mindenki várt valamire.

Ám nem volt több halott. Az egyik, mint Yuri megtudta, már a kriptában pihent, a többiek a közeli kórház fagyasztójában. Most nem gyászolni gyűltek össze, hanem védekezésből, mint mikor a jobbágyok fölmenekülnek a várkastély oltalmába, csak ezek az emberek sose voltak jobbágyok.

Aaron nem tűnt idegesnek. A körülményekhez képest még jól is nézett ki, jó színben volt, és a vonásait kiélezte a hideg gyanú, miközben Stolov terjengős beszédét hallgatta. Az öreg könyvmoly mintha megfiatalodott volna ebben a városban; most jobban hasonlított arra az energikus úriemberre, aki a korábbi években volt. Fehér, hullámos haja kissé megnőtt, és dúsabbnak látszott. A szeme a szokott fényben csillogott. Nem gyengítette le, nem vénítette meg, ami itt történt. Az ijedtség mélytengeri áramlata most kezdett átváltozni benne haraggá.

Mindezt Yuri azért tudta, mert olyan jól ismerte az angolt. Stolovon nem látszott, hogy tudja-e; ahhoz túlságos buzgalommal igyekezett megnyerni őket az álláspontjának.

Félrehúzódtak a rövidre nyírott pázsiton egy fa alá, amelyet Aaron magnóliának nevezett. Ez a fa nem virágzott, ahhoz még korán volt, viszont a létező legnagyobb és legfényesebb levelek zöldelltek rajta.

Stolov beszélt, beszélt, a maga mélységesen együttérző, kapacitáló modorában. Aaron szeme olyan volt, mint két hidegszürke kődarab. Semmi sem tükröződött bennük, semmit sem árultak el a haragon kívül. A cigányra nézett. Mit láthatott meg? Yuri egy pillantást vetett Stolovra, de az a pillantás olyan villámgyors és követhetetlen volt, akár egy szikra.

Aaron tekintete visszatért Stolovhoz, aki egyedül őt figyelte, valósággal belefúrta tekintetét az angolba, mintha okvetlenül ki kellene csikarnia a győzelmet.

– Ha ma nem akarnak elutazni, akkor, ugye, holnap? – mondta éppen Stolov.

Aaron nem szólt.

Stolov legalább kétszer öntötte már ki a lelkét. A deszkatornácon megjelent egy sötétszürke hajú, nagyon szép, idős asszony, és Aaront szólította. Az angol intett, hogy mindjárt megy.

– Jaj, istenem, mondjon már valamit! – unszolta Stolov. – Tudjuk, mennyire megviselte ez a dolog. Menjen vissza Londonba! Pihenjen, megérdemelte!

Hamis. Minden hamis, minden szava, az egész modora hamis.

– Igaza van – mondta Aaron halkan.

– Hogy? – kérdezte Stolov.

– Nem megyek innen, Erich. Nagyon örülök, hogy végre megismerhettem magát, és több eszem van annál, mintsem arra próbáljam rábeszélni, hogy ne engedelmeskedjen a kapott utasításoknak. Maga azért van itt, hogy elvégezzen valamit. Mindent meg is tesz érte, én viszont nem megyek. Velem maradsz, Yuri?

– De Aaron! – tiltakozott Stolov. – Yuri szempontjából már eldőlt a kérdés, mert...

– Magától értetődik, hogy maradok – mondta Yuri. – Miattad jöttem ide.

– Hol lakik, Erich? – érdeklődött Aaron. – A Pontchartrainben, mint mi?

– Az alsóvárosban – felelte Stolov. Kapkodott, ismét kezdte elveszíteni a türelmét. – Aaron, a maga viselkedése nem segít a Talamascának.

– Nagyon sajnálom – mondta Aaron –, de be kell vallanom, Erich, hogy ebben a pillanatban a Talamasca sem segít nekem. Én most már ide tartozom, Erich. Nagyon örültem a találkozásnak.

Ez bizony kiutasítás volt. Aaron kezet nyújtott. A magas, szőke ember olyan arcot vágott, mint aki tombolni fog, de aztán lehiggadt, és összeszedte magát.

– Reggel megkeresem. Hol fog tartózkodni?

– Nem tudom – felelte Aaron. – Vélhetőleg itt... velük. Az enyéimmel. Úgy gondolom, nekünk most ez a legbiztonságosabb hely.

– Nem értem, hogy viselkedhet így, Aaron! Szükségünk van az együttműködésére. Minél előbb kapcsolatba akarok lépni Michael Curryvel, beszélni akarok vele...

– Nem! Erről szó sem lehet, Erich! Tegye, amire a Vének utasították, de nem fogja zaklatni ezt a családot, az én engedélyemmel vagy hozzájárulásommal legalábbis nem!

– Segíteni akarunk, Aaron! Ezért vagyok itt!

– Jó éjszakát, Erich.

A szőke ember még állt egy darabig szótlan felháborodással, aztán sarkon fordult, és elment a nagy, fekete autóhoz, amely türelmesen várakozott rá két órán át, amíg Stolov előadta ezt a színjátékot.

– Hazudik – állapította meg Aaron.

– Nem is talamascás – mondta Yuri, de ez inkább feltételezés volt, mint kijelentés.

– Dehogynem az. Hozzánk tartozik, és hazudik. Egy pillanatra se mutasd neki a hátadat!

– Nem teszem, de akkor is, Aaron, hogy lehetséges ez? Hogy egy ilyen...

– Sejtelmem sincs. Hallottam már róla. Három éve dolgozik nekünk. Tudok olaszországi és oroszországi munkásságáról. Nagy tiszteletben áll. David Talbot igen sokra tartotta. Bár ne veszítettük volna el Davidot! Ám Stolov nem valami okos. Nem nagyon ért a gondolatolvasáshoz. Talán értene, ha nem komédiázna ennyit. Ám a színleléshez szüksége van minden agyafúrtságára. És nem is valami jó komédiás.

A fekete autó halkan elsuhant.

– Istenem, Yuri! – súgta váratlanul az angol. – De örülök, hogy itt vagy!

– Én is örülök, Aaron. Nem értem a dolgot. Kapcsolatba akarok lépni a Vénekkel. Beszélni akarok valakivel, egy hangot akarok hallani!

– Az sose fog megtörténni, fiam – mondta az angol.

– Aaron, hogy csináltátok a számítógép előtti időkben?

– írógéppel. Minden közlemény az amszterdami anyaházba ment, és postával jöttek a válaszok. A közlés több időt vett igénybe; bár gondolom, tömörebb is volt. De arc vagy hang sohasem kapcsolódott hozzá. Az írógép előtti korban a Véneknek szóló leveleket egy írnok jegyezte le. Senki sem tudta, ki az.

– Hadd mondjak valamit, Aaron.

– Tudom, mit akarsz mondani – felelte az angol higgadtan, tűnődve. – Ismerted az amszterdami anyaház minden zegét-zugát. Nem fér a fejedbe, hol találkoztak a Vének, hol fogadták a közleményeket. Senki sem tudja.

– Aaron, évtizedekig tartoztál a rendhez. Te folyamodhatsz a Vénekhez! Ilyen körülmények között kell lenni valamilyen útnak!

Aaron hideg mindentudással mosolygott.

– Yuri, neked magasabb elvárásaid vannak, mint nekem – jegyezte meg.

A szép, szürke hajú asszony lejött a tornácról és feléjük közeledett. Madárcsontú, vékony csuklójú teremtés volt, egyszerű, elegáns, selyem princesszruhát viselt. A bokája olyan karcsú és formás volt, akár egy lányé.

– Aaron! – mondta szelíd szemrehányással. Gyűrűkkel borított, fiatalos, finom keze felröppent, majd leereszkedett az angol vállára. Puhán megcsókolta Aaron arcát, aki néma megértéssel bólintott.

– Gyere be – hívta Yurit. – Szükségük van ránk. Majd később beszélünk. – Arca feltűnően megváltozott. Stolov távozása óta sokkal derűsebb, sokkal inkább önmaga lett.

A házban a készülő finomságok aromája felhozott, és a hangok vihara tombolt. Ki-kirobbant a hangos kacagás, az az önfeledten vidám fajta, amit virrasztásokon hallani. Mások – férfiak és nők – sírtak. Yuri előtt egy öregember ült keresztbe font karokkal egy asztalnál, és sírt. Selymes barna hajú, fiatal lány veregette a vállát. Az ő arcán csak a félelmet lehetett látni.

Yurit elvezették egy hátsó kis szobába az emeleten. Megfakult, de kedves helyiség volt, egyszemélyes, keskeny ággyal, amelynek óarany szatén takarója szebb napokat is látott. Poros függönyök lógtak az ablakokon. Neki azonban tetszett a szoba melegsége, meghittsége, még a színehagyott virágok is a falikárpiton. Sötétbőrűen, sötéthajúan, soványán nézett magára a ruhásszekrény ajtajának tükréből.

– Köszönöm – hálálkodott Beatrice-nak, a szürke hajú asszonynak –, de nem inkább szállodába kellene mennem, hogy magam gondoskodjak magamról?

– Nem – mondta Aaron – ne menj sehova. Maradj itt mellettem. Yuri azzal akart tiltakozni, hogy a házra a családnak van szüksége. Ám látta a barátján, hogy komolyan gondolja, amit mond.

– Jaj, el ne kezdjenek szomorkodni megint! – tiltakozott az asszony. Azt nem tűröm. Jöjjenek, harapunk valamit, és iszunk egy kis bort. Aaron, tessék leülni, és igyál egy pohár finom, behűtött bort! Maga is, Yuri. Jöjjenek!

Lementek a hátsó lépcsőn a földszintre, ahol a cigarettafüst fehér fátyollepedői úszkáltak a melegebb levegőben. A ropogó kandallótűz elé állított ebédlőasztal körül többen sírtak és nevettek egyszerre. Volt ott egy komor ember is, aki sötéten bámulta a lángokat. Yuri tulajdonképpen nem látta a tüzet, mert a kandalló mögött állt, de látta a villódzó fényt, hallotta a pattogást és érezte a meleget.

Egy szűk beugróban látomásszerű női alak bámult ki a hátsó ablakon az éjszakába. Rettenetesen öreg volt, valósággal átlátszó; gabardinruhát viselt megsárgult csipkével, és kezet formázó, nehéz, arany brosst. Az arany kéznek gyémánt körmei voltak. Vékony szálú, puha, fehér haját régimódi kontyba tűzte a tarkóján. Egy asszony, aki ugyancsak túl volt már az innenen, úgy fogta ennek az ősöreg nőnek a kezét, akihez képest fiatalnak látszott, mintha oltalmazni akarná valamitől.

– Gyere, Ó Evelyn, gyere ide hozzánk! – hívta Beatrice. – Te is, Édes Viv! Üljetek ide a tűzhöz!

Ó Evelyn, a vénséges-vén asszony halkan motyogott. Az ablakra mutatott, majd úgy hullott alá az ujja, mintha nem bírná tartani. Megint mutatott valamit, megint lehanyatlott a keze.

– Ejnye, kedves, már megint ezt csinálod! – mondta szelíden az Édes Vivnek szólított asszony. – Nem hallom ám! Pedig tudsz te beszélni, Ó Evelyn! – Úgy beszélt, mintha csecsemőnek gügyögne. – Bizony hogy tudsz. Tegnap is naphosszat beszéltél. Beszélj, drágám, beszélj, hadd hallgassalak!

A vénséges asszony érthetetlenül motyogott, és egyre mutogatott. Yuri csak a sötét utcát, a szomszéd házakat, a lámpákat, az égnek magasodó, fekete, komor fákat látta.

Aaron megfogta a karját.

Odajött egy hollóhajú fiatal nő. Csodaszép arany karikafülbevalót, piros kötött ruhát, divatos övet viselt. Egy darabig melengette a kezét a kandallónál, aztán közelebb húzódott. Olyan hűvös fölény áradt belőle, hogy Aaron és Beatrice, sőt még Édes Viv is azonnal odafigyelt rá.

– Mindenki együtt van – mondta célzatosan Aaronnak. – Mindenki jól van. Őrjáratoznak a háztömb körül, és a szemben levő háztömb körül is.

– Azt hiszem, most egy darabig nyugtunk lesz – mondta Aaron. Ügyetlen, mint egy gyerek. Több halált, több szenvedést is okozhatott volna...

– Jaj, drágáim! – sopánkodott Beatrice. – Muszáj erről beszélnünk? Polly Mayfair, gyöngyvirágom, menj vissza az irodába, rád most ott van szükség.

Polly Mayfair Gyöngyvirágom elengedte a füle mellett Beatrice szavait.

– Felkészülten várjuk – folytatta Aaron. – Mi sokan vagyunk, ő pedig egyszál maga. El fog jönni.

– El? – hökkent meg Polly Mayfair Gyöngyvirágom. – Miért mondja, hogy eljön? Miért jönne? Nem az lenne a logikus, hogy pucol, ahogy a lába bírja?

– És ha meghalt? – tódította Beatrice. – Feltételezve, ha létezett ilyen személy? Ha például kitámolygott abból a houstoni házból, és egyszerűen, ugye... kilehelte a lelkét az utcán? – Összerázkódott.

– Az túl szép lenne – vélte Aaron. – Mindenesetre, ha meghalt, akkor meg fogják találni, és arról mi tudni fogunk.

– Jaj istenem, remélem is – sóhajtott Polly Mayfair Gyöngyvirágom. Remélem, Rowan meg is ölte, amikor leütötte. Remélem, összeesett és meghalt!

– Én nem – mondta Aaron. – Bár nem akarom, hogy bárkit is bántson. Ennek nem szabad megtörténnie. Már így is rettenetesen sok bajt okozott. De azért látni akarom, beszélni akarok vele, hallani akarom, mit mondhat. Réges-rég szembe kellett volna néznem vele. Bolond voltam, hagytam bolonddá tenni magamat, de ezt az alkalmat nem hagyhatom ki. Beszélni akarok vele. Meg akarom kérdezni, mit gondol, honnan a pokolból jött, és egyáltalán mit akar?

– Aaron, ne menjünk bele ezekbe a kísértethistóriákba! – esdekelt Beatrice. – Gyertek már.

– Gondolja, hogy ez lesz? Hogy beszélni fog? – tamáskodott Polly Mayfair Gyöngyvirágom. – Ez meg se fordult a fejemben. Mindig úgy képzeltem el, hogy megtaláljuk, és... és elintézzük ezt a... megsemmisítjük. Véget vetünk valaminek, aminek sohasem lett volna szabad elkezdődnie! Senki sem tudja meg. Sose gondoltam rá, hogy még beszéljek is vele.

Aaron kissé megvonta a vállát. Yurit nézte, miközben válaszolt.

– Csak egy dologban nem látok tisztán. Az Első utcába megy? A Mayfair és Mayfairhez megy? Metairie-be megy, azokhoz, akik Cortland házában gyülekeznek? Vagy idejön? Kit keres meg, hogy szóljon vele, kitárulkozzék neki, a maga oldalára csalogassa? Ezt még nem találtam ki.

– De úgy véli, hogy ezt fogja tenni?

– Ezt kell tennie, kedves – mondta Aaron. – Ez a családja. A család magára zárta az ajtót. Mit tehet itt Lasher? Hova máshova mehetne?

HUSZONNYOLC

A FEHÉR FALAKNAK elektromos szája volt a magasban, abból jött a zene. A szoba közepén táncoltak az emberek, ringatóztak előre-hátra, nehézkesen, de ütemre, mintha ők is szeretnék a zenét. A muzsikusok sokan voltak, és idomtalan hangszereken játszottak, amelyek egyáltalán nem voltak olyan szépek, mint a tömlősíp vagy a hárfa. Mintha a régi dallamot hallaná ebben a zenében, de a kettő összefonódik, és ő már megint nem tudott gondolkozni. Csak a zene létezett. Látta a szurdokvölgyet. Látta az összes fivért és nővért, ahogy dalolnak, táncolnak. Aztán valaki mutatta, hogy jönnek a katonák!

A banda elhallgatott. A csend csörömpölt Emaleth fülében. Amikor nyílt az ajtó, ugrott egyet. Kacagtak az emberek, nagyon megbámulta valaki, egy asszony, aki szomorú, formátlan ruhát viselt.

New Orleansba kell mennie. Még mérföldeket kell megtennie gyalogszerrel. Éhes volt. Tejet akart. Itt volt étel, de nem volt tej. Ha lett volna, megérzi a szagát. Ám a mezőn tehenek álltak. Emaleth látta őket, és tudta, hogyan vegye el a tejüket, tehát korábban is csinálhatta. Mióta is hallgatja itt a zenét? Olyan régen kezdődött, már nem is emlékszik rá, de hát ez volt igazi életének első napja.

Mikor a nap felkelt, benyitott egy kis konyhába, kivette a hűtőszekrényből a tejet, és megitta az egészet. Reggel volt, a tej finom, édes, hideg, és a melegsárga nap hosszú, karcsú, poros pászmákkal nyilazott át az élettelennek tűnő, sovány fákon. Valaki a házból megtalálta Emalethet, aki köszönetet mondott a tejért. Sajnálta, hogy mind elfogyott, de szüksége volt rá.

Tulajdonképpen nem is volt fontos, mert ezek az emberek úgyse akarták bántani. Nem tudták, kicsoda Emaleth. Valamikor régen űzőbe vették, aki tejet lopott, fölkergették a hegyekbe, sőt...

– De ma már nem számít – mondta Apa. – Ez most a mi királyságunk ideje.

Menj most, menj New Orleansba! Keresd meg Anya kedvéért Michaelt! Igen, Anya ezt akarta, minden erejével. Állj meg a mezőn, ahol állva alszanak a tehenek, és reád várnak. Idd a tőgyből a meleg tejet! Igyál, igyál, igyál!

Elfordult, ám akkor ismét rázendített a banda. Ismét a zene. Három-négy hanggal bemelegített, aztán feldübörgött Emaleth cipőtalpán a torkáig, mintha a száján át lélegezné be a muzsikát. Behunyta a szemét, imádta a zenét! Jaj, de csodálatos a világ! Ringatózni kezdett.

Valaki megérintette. Megfordult, és egy férfit látott, aki majdnem olyan magas volt, mint ő, ráncos, naptól barna, tetőtől-talpig füstszagú öreg férfi, sötétkék ingben, zsírpecsétes nadrágban. Beszélt hozzá, de Emaleth csak a zenét hallotta, az ütem lüktetését, és előre-hátra ingatta a fejét. Olyan szép volt!

A férfi előrehajolt, és belemondta Emaleth fülébe:

– Csak nézegetel itt, szivi! Miért nem jössz táncolni?

Emaleth hátralépett. Olyan nehezére esett megőriznie az egyensúlyát erre a zenére. Látta, hogy a férfi kézen fogja, érezte durva, száraz ujjait. A kezén az összes pici barázda tele volt zsírral. Olyan szaga volt, mint az országútnak, és mint az elrobogó autóknak. Cigarettaszaga volt.

Emaleth hagyta, hogy a férfi gyengéden maga után húzza az ajtón át a meleg, ölelő fénybe, ahol az emberek táncoltak. Most már az egész teste vibrált a zenére. Képes lett volna elernyedni tőle, összecsuklani halomba a padlón. Ott tudott volna feküdni, míg a világ világ, énekelve és a völgyre gondolva. Olyan gyönyörű a völgy, mint egykor a sziget.

Vagy ezt teszi, vagy összeszedi magát, és táncol, táncol, táncol!

Azt tették: a férfi táncolni kezdett, átfogta két kézzel Emaleth derekát, közel jött hozzá. Mondott valamit. Emaleth nem hallotta, de mintha az lett volna:

– Milyen jó szagod van!

Behunyta a szemét, forgott, forgott, megtámaszkodott a férfi karjában, hozzásimult, jobbra-balra ingadozott. A férfi kacagott. Emaleth látta egy villanásra az arcát, látta, hogy a száját szavak mozgatják megint. A zene mennydörgött. Ha behunyta a szemét, visszajutott a többiekhez, járta a körtáncot, körbe-körbe-karikába, ki a kőgyűrűből, olyan sokszoros körben, hogy akik a belsőben járták, nem láthatták a szélső táncosait. Százak és százak táncoltak a tömlősíp és a hárfa zenéjére.

Ó, de ez még az első napokban történt, a katonák eljövetele előtt!

Később a völgyben együtt táncolt mindenki, nagy és kicsi, gazdag és szegény, aki ember, és aki nem az. Összejöttek, hogy megteremtsék a táltost. Sokan meghalnak, de ha megszületik a táltos... Ha lenne kettő... Megtorpant, a füléhez emelte a kezét. Mennie kellett. Apa! Jövök már! Megkeresem Michaelt Anya kedvéért. Nem felejtettem el, Anya! Nem vagyok gyermeteg! Ti mind csak olyan együgyű kisdedek vagytok! Segíts...

Elveszítette az egyensúlyát, mert a férfi megrántotta, de aztán megértette, hogy a férfi csak arra akarja rávenni, táncoljanak még egy kicsit. Forgatta-pörgette Emalethet. Ő átengedte magát a ritmusnak, élvezettel és egyre lendületesebben hajlongott előre-hátra, lobogtatta a haját.

Igen, nagyon szerette! Homályos foltban látta az igazi muzsikusokat. Voltak köztük hájasak, voltak girhesek, üveget viseltek a szemükön, reszeltek a nyirettyűn, és az orrukon át énekeltek magas hangon, gyorsan, érthetetlenül, és játszottak egy kis virginál-félén, aminek az igazi nevét nem tudta Emaleth. Ez nem volt benne a fejében. Azt a szájjal fújt hangszert sem ismerte, ami olyan volt, mint a doromb, de mégsem egészen az. Ennek ellenére szerette a muzsikát, szerette makacs lüktetését, isteni egyhangúságát, zúgását az ereiben. A zene kopogott a dobhártyáján, kopogott a szívén, megfagyasztotta és behabzsolta.

Akár a völgyben, úgy táncoltak ezek az emberek: öregasszonyok, fiatal nők, fiúk és férfiak. Még a kis gyermekek is. Nézd őket! Ám ezek az emberek nem alkothatják meg a táltost. Menj Apához! Menj...

– Gyere, cukorbaba!

Valami... egy cél. Menj innen! Ám Emaleth nem tudott gondolkozni, amíg szólt a zene. Tulajdonképpen nem is számított.

Igen, pörgesse csak a férfi! Táncoljunk! Emaleth mámorosán nevetett. Milyen jó volt! Ez most a tánc ideje. Hű! Járjuk! Apa megértené.

HUSZONKILENC

HAJNALI NÉGY ÓRA VOLT. A kettős szalonban gyűltek össze: Mona, Lauren, Lily és Fielding. Randall is ott volt. Hamarosan megjön a New York-i Paige Mayfair is. A gépe menetrend szerint érkezett. Ryan kiment elé a repülőtérre.

Némán ültek, vártak. Senki sem hisz benne, gondolta Mona. De meg kell próbálnunk. Mik vagyunk, ha még meg se próbáljuk?

Valamivel korábban átjött Bea néni az Amelia utcából, éjszakai hidegbüfét szervírozott, és kövér fogadalmi gyertyákat gyújtott a két kandallón. A gyertyák még csak félig égtek le. A kandallókban szökdécseltek a meleg fényű lángok.

Az emeleten halkan beszélgettek az ügyeletes ápolónők, akik afféle kávézgatós nővérszobát rendeztek be maguknak és a lázlapjaiknak Viv néni szobájában. Viv néni előzékenyen átköltözött az Amelia utcába, mert nagyon szerette Ó Evelynt. Ó Evelyn egész este motyogott és mutogatott neki, bár egybehangzó vélemény szerint azt se tudta, kicsoda Vivian.

– Ez a két öreg delnő egymásnak született! – állapította meg Bea néni. – Javaslom, nevezzük el őket Tweedledumnak és Tweedledee-nek [*Egy régi angol gyermekversike figurái (ford.mj.)*!] Ó Evelyn már megint nem beszél. Tuti, hogy ő Tweedledum!

A ház összes helyiségében, még a második emeleten is rokonok aludtak rögtönzött ágyakban. Itt volt valahol Pierce, Ryan, Mandrake és Shelby. Jenn és Clancy az emeleten aludt, a homlokzatra nyíló hálószobában. Más Mayfaireket a vendégházban szállásoltak el, Deirdre tölgye alatt.

A kapu előtt megállt az autó.

Nem mozdultak. Henri ajtót nyitott a nőnek, akit még egyikük sem látott soha. Paige Mayfair a dédunokája volt Cortlandnek és feleségének, Amanda Grady Mayfairnek, aki valamikor réges-régen otthagyta Cortlandet, és felköltözött északra.

Paige alacsony, vékony teremtés volt, arcra és alakra is emlékeztetett Giffordra meg Aliciára, csak még náluk is madárszerűbbnek látszott hosszú, vékony lábával, csuklójával. Ez is egy Mayfair-típus, állapította meg Mona. Paige nagyon rövidre nyíratta a haját, és azt a fajta óriási, karika alakú fülklipszet viselte, amelyet ki kell venni telefonálás előtt.

Különösebb ceremónia nélkül vonult be. Fielding kivételével valamennyien fölálltak a köszöntésére, és elhalmozták csókjaikkal, ami kijár egy olyan rokonnak is, akivel most találkoznak először.

– Paige kuzin. Randall kuzén. Mona kuzin. Fielding kuzén.

Végre sikerült leülnie háttal a zongorának egy aranyszínű, francia székbe. Kurta fekete szoknyája még följebb csúszott, és megmutatta, hogy a combja majdnem olyan vékony, mint a vádlija. A lába kiáltóan csupasznak tűnt a teste gyapjúfonalba bugyolált többi részéhez képest; még a nyakában is kasmír sálat viselt, amelyet most kezdett letekergetni. Nagyon hideg volt New Yorkban.

Belebámult a nagy tükörbe a szalon túlsó végén, amely természetesen visszaverte a Paige mögötti tükröt. Szalonok és kristálycsillárok követték egymást a végtelenségig.

– De csak nem egyedül jöttél a repülőtérről? – kérdezte Fielding, meghökkentően erős és fiatalos hangján. Mona maga se tudta, melyik az öregebb, Fielding-e vagy Lily, ám Fielding olyan vénnek látszott áttetsző, sárga bőrével, májfoltos, vézna kezével, hogy az ember egyszerűen nem értette, mi tartja életben.

Lilyben volt erő, bár a teste mintha csupa drótból és kötélből állt volna a szigorú selyemkosztüm alatt.

– Már megmondtam, szépapó – felelte Mona –, hogy két rendőrt állítottunk mellé. Kint vannak. A new yorkiak együtt vannak. Figyelmeztettük őket. Nincs egyetlen családtag, aki magában lenne. Mindenkinek szóltunk.

– Nincsenek új fejlemények, nemde? – kérdezte Paige udvariasan.

– Nincsenek – felelte Lauren, akinek sikerült még a hosszú napra következő hosszú éjszakában is megőriznie az ápolt, üzleti stílust. Nem volt egy ezüst hajszála, ami ne lett volna a helyén. – Nem találtuk meg – folytatta olyan hangon, mintha egy hisztérikus ügyfelet csitítgatna. – Ám nem történt újabb baj. A nyomozás ebben a percben is folyik.

Paige bólintott. Pillantása átvándorolt Monához.

– És te vagy a legenda, Mona – mondta azzal az elnéző mosollyal, ami a szép gyerekeknek jár. – Nagyon sokat hallottam ám rólad. Beatrice egyre téged emleget a leveleiben. És te vagy a kedvezményezett, ha nem tudjuk rávenni Rowant, hogy visszajöjjön.

Puff!

Monának még senki se mondott ilyet. A leghalványabb spúrt se gyűjtötte be tőlük, se itt, se az alsóvárosban, sehol. Muszáj volt Laurenre pillantania.

Lauren nem nézett vissza.

Úgy értitek, hogy ez már eldöntött dolog?

Senki sem akart a szemébe nézni. A tudatok bezárultak. Hirtelen észrevette, hogy Fielding bámulja. Azt is megállapította, hogy rajta kívül senki sem hökkent meg Paige szavaitól. Tehát eldöntötték, de az ő háta mögött, és most senki sem akar magyarázkodni, mentegetőzni, mosakodni. Pillanatnyilag túl sok a megvitatnivaló. De hogy a hagyaték kedvezményezettje, ez akkor is kolosszális! Hirtelen egy nagyon gúnyos gondolatocska vigyorgott az agyában: „Úgy értitek, a dilis kis masnis Mona, a részeges Alicia garabonciás gyereke?”

Nem mondta ki. Fojtogató marok szorította a belsejét. Ne halj meg, Rowan! Ne haragudj, Rowan! A tudat alól előugrott egy kaján és abszolút feslett emlék Michael Curry széles mellkasáról, és egy villanásra látta a szőrboholyból lógó farkát is, amely az imént cuppant ki őbelőle. Szorosan behunyta a szemét.

– Higgyünk benne, hogy csakugyan segíthetünk Rowannak – szólalt meg Lauren, de a hangja olyan fojtott és reménytelen volt, ami ellentmondott a szavainak. – A hagyaték főbenjáró kérdés. Három jogász most vizsgálja az okmányokat. De Rowan még él, Rowan az emeleten van. Túlélte a műtétet. Bár ennyi lett volna csak a baja. Az orvosok már varázsoltak; most rajtunk a sor a próbálkozásban.

– Tudod, mit akarunk tenni? – kérdezte Lily, akinek a szeme még mindig fátyolos volt a sírástól. Védekező testtartásba csomózta magát, karjait keresztbe fonta, egyik keze a torkára tapadt. Életemben először hallom reszketegnek és öregesnek a hangját, gondolta Mona.

– Igen, tudom – felelte Paige. – A nagybátyám elmondott mindent. Megértem. Az évek során olyan sokat hallottam rólatok, valamennyiötökről, és most itt vagyok. Ebben a házban. De hadd mondjam meg, hogy nem tudom, veszitek-e majd hasznomat. Ez olyan hatalom, amelyet mások éreznek. Én nem érzem. Nem is tudom, hogyan kell használni. Ezzel együtt kész vagyok próbát tenni.

– Egyike vagy a legerősebbeknek – mondta Mona. – Ez a fontos. Mi itt a legerősebbek vagyunk, de egyikünk sem tudja, hogyan kell használni az adományt.

– Akkor gyerünk – javasolta Paige. – Nézzük, mire vagyunk képesek.

– Én nem akarok semmiféle hókuszpókuszt! – tiltakozott Randall. Ha valaki elkezd itt nekem zöldségeket beszélni...

– Kizárt – mondta a beesett szemű Fielding, a botján pihentetve a kezét. – A lifttel kell fölmennem. Vigyél fel, Mona. Randall, neked is lifttel kéne jönnöd.

– Nem kötelező velünk jönni, ha nem akartok – közölte Lauren jéghidegen. – Megcsináljuk magunk.

– Én jövök – mondta Randall zsémbesen –, mindazonáltal engedtessék megjegyeznem a hitelesség kedvéért, hogy ennek a családnak most egy tizenhárom éves lány dirigál!

– Nem igaz – tiltakozott Lily. – Mind meg akarjuk tenni. Kérlek, Randall, segíts! Kérlek, most ne kötözködj!

Egy fürtben mentek ki az árnyékos előtérbe. Mona sose szerette ezt a liftet. Túl kicsi volt, túl poros, túl régi, túl erős motor hajtotta, túl gyorsan. Követte a két öregembert, segített Fieldingnek leülni a sarokban álló, egyetlen székre, egy apró, antik tonettszékre. Aztán becsapta az ajtót, elhúzta a kongó rácsot, és megnyomta a gombot. Rátette a kezét Fielding vállára.

– Ugye, nem felejtetted el, hogy ugrik egyet, amikor megáll? A lift az elvárásokhoz híven összerázta őket.

– Nyomorult alkotmány! – motyogta Fielding. – Ez jellemző Stellára, akkora teljesítményű liftet beszereltetni, amelyik az American Bank tetejére is fölvinné az embereket!

– Már nincs American Bank – emlékeztette Randall.

– Jó, tudod, mire értem! – felelte Fielding. – Ne velem pattogj, nem az én ötletem. Szerintem ez nevetséges. Miért nem Metairie-be megyünk, hogy Giffordot próbáljuk feltámasztani halottaiból?

Mona felsegítette Fieldinget, és a kezébe adta a botját.

– New Orleansban az American Bank épülete volt a legmagasabb magyarázta neki az aggastyán.

– Tudom – felelte a lány. Nem tudta, de ez volt a legbiztosabb módja, hogy rövidre zárja a társalgást.

A többiek már a nagy hálószobában várták őket. Michael is ott volt, keresztbe font karokkal állt a túlsó sarokban, úgy nézte Rowan nem változó arcát.

Az ajtó közelében, az éjjeliszekrényen szentelt gyertyák égtek a Szűzanya szobra mellett. Ezt nyilván Bea néni szervezte meg, gondolta Mona, ezeket a gyertyákat, ezt a lehajtott fejű, fehér fátylas Szűzanyát, a kitárt, pici gipszkezével. Gifford alighanem ugyanezt tette volna, ha itt van.

Hallgattak. Végül Mona törte meg a csendet:

– Úgy vélem, az ápolónőknek ki kell menniük.

– Miért, mit akarnak csinálni? – kérdezte bosszankodva a sápatag fiatalabb nővér, aki középen választotta el szőke haját a ropogósra keményített fityula alatt. Apácásan steril és tiszta volt. Idősebb társára nézett, ám a fekete asszony meg se mukkant.

– Rátesszük a kezünket, és igyekszünk meggyógyítani – magyarázta Paige Mayfair. – Valószínűleg semmi haszna, de mindannyiunkban megvan az adomány, így hát megpróbáljuk.

– Nem tudom, csakugyan kell-e ilyet csinálniuk – gyanakodott a fiatalabb ápolónő.

De az idősebb, a fekete megrázta a fejét, és intett neki, hogy ne akadékoskodjék.

– Menjenek ki! – parancsolta Michael halkan.

Az ápolónők távoztak.

Mona becsukta az ajtót.

– Milyen különös – jegyezte meg Lily. – Olyan ez, mintha nagy muzsikusok családjához tartoznánk, de nem tudnánk kottát olvasni, még csak azt se, hogy kell elénekelni egy dallamot.

Csupán Paige Mayfairen nem látszott elfogódottság; őt, aki messziről jött, aki nem az Első utca árnyékában nőtt fel, nem zavarta, hogy a többiek olyan simán olvassák egymás gondolatait, mint a betűt.

Letette apró bőrtáskáját a padlóra, és az ágyhoz lépett.

– Kapcsoljátok le a villanyt. Csak a gyertya maradjon.

– Badarság! – mondta Fielding.

– Jobb szeretem így – magyarázta Paige. – Jobb, ha semmi sem tereli el a figyelmünket. – Lenézett Rowanra, lassan végigsiklatta tekintetét a sima homloktól a lábujjak árbocáig a takaró alatt. Szomorú, kimondottan szomorú és elgondolkozó volt az arca.

– Úgyis hiába! – mondta Fielding. Nyilvánvalóan fárasztotta az állás. Mona közelebb vonszolta az ágyhoz.

– Támaszkodj a matracra – mondta erőltetett türelemmel. – Fogom a karodat. Tedd a kezed Rowanra. Egy kéz is elég lesz.

– Nem! – tiltakozott Paige. – Kettőt kérek!

– Abszolút marhaság! – mondta Fielding.

A többiek körülvették az ágyat. Michael hátralépett, de Lily intett neki, hogy álljon közéjük. Rátették a kezüket Rowanra. Fielding veszélyesen előredőlt, fűrészelve szedte a levegőt, bőnyés torkában köhögés készülődött.

Mona megérintette Rowan sápadt, sima karját. Megérintette a véraláfutásokat. Mi okozta? Az ember rázta meg ennyire? Szinte látni lehetett az ujjnyomokat. Mona rásimította a saját ujjait a nyomokra.

Gyógyulj meg, Rowan! Nem várt a többiekre, és most láthatta, hogy ők is erre a ceremóniátlan, néma döntésre jutottak. Hallotta a közös imát, látta, hogy Paige és Lily behunyja a szemét.

– Gyógyulj meg! – súgta Paige.

– Gyógyulj meg! – súgta Mona.

– Gyógyulj meg, Rowan! – mondta Randall mély, parancsoló hangon.

– Gyógyulj meg, gyermekem – mormolta végre-valahára a zsörtös Fielding. – Megvan az erőd hozzá. Gyógyulj meg! Gyógyulj meg! Gyógyulj meg!

Amikor Mona kinyitotta a szemét, látta, hogy Michael sír. Két kézzel szorította Rowan jobbját, és a többiekkel suttogta a szavakat. Mona behunyta a szemét, és újra elmondta:

– Ejnye, Rowan, gyógyulj már meg!

Múltak a percek, és ők nem mozdultak. Múltak a percek; hol ez, hol az mocorgott vagy suttogott, vagy szorosabbra fogta vagy megpaskolta a beteg húsát. Lily Rowan homlokára tette a kezét. Michael lehajolt, hogy megcsókolja a felesége fejét.

Végül Paige mondta ki, hogy megtették, amit tehettek.

– Megkapta az utolsó kenetet? – kérdezte Fielding.

– Igen, a kórházban, a műtét előtt – felelte Lauren. – De nem hal meg. Keményen tartja magát. Mély kómában van, és még napokig így maradhat.

Michael elfordult a rokonoktól, akik némán kiosontak a szobából.

A szalonban Lauren és Lily kitöltötte a kávét. Mona az asztalra tette a cukrot és a tejszínt. Még mindig vaksötét volt a hideg, mozdulatlan éjszaka.

Az állóóra elütötte az ötöt. Paige összerázkódott, felnézett az órára, majd lesütötte a szemét.

– Mi a véleményed? – kérdezte Randall.

– Nem haldoklik – mondta Paige – ám abszolút semmire sem reagál. Én legalábbis nem éreztem.

– Semmit – csatlakozott Lily.

– Na jó, legalább megpróbáltuk – mondta Mona. – Ez a lényeg. Próbálkoztunk.

Kiment a kettős szalonból az előtérbe. Mintha Michaelt látta volna a lépcső tetején, de csak az ápolónő ment arra. A ház pattogott és suttogott, ahogy szokta. Mona lábujjhegyen fölsietett a lépcsőn, igyekezve, hogy ne ugráljon a fokokon, mintha zongorabillentyűk lennének.

Az éjjeliszekrényen ismét fölkapcsolták a lámpát. A gyertyalángok belevesztek a sárga, nyers fénybe.

A lány megtörülte a szemét, és megfogta Rowan kezét. Az ő keze reszketett.

– Gyógyulj meg, Rowan! Gyógyulj meg! Nem haldokolsz, Rowan! Gyógyulj meg!

Michael átkarolta a vállát, és megcsókolta az arcát. Mona nem fordult el.

– Gyógyulj meg, Rowan! – ismételte. Sajnálom, amit a férjeddel csináltam, ne haragudj érte. – Gyógyulj meg, kérlek! – súgta. – Mit ér az egész... a hagyaték, a pénz, akármi... ha nem tudunk... ha nem tudunk gyógyítani?

Fél hét körül járhatott, amikor Mona meghozta a döntést. Lesz Mayfair Gyógyintézet. Úgy lesz minden, ahogy Rowan tervezte.

Kivitt egy gyapjútakarót a vendégház előtti tölgyfa alá, ült a száraz pokrócon, onnan figyelte a hajnal nedves csillámlását a banáncserjék üdezöld levelein, a bodros begóniákon, a tűzliliomokon, a zöld mohás téglákon. Az ég olyan ibolyaszínű volt, amilyen alkonyattal lehet. Alkonyatkor többször látta ilyennek.

A kert kapujánál egy őr aludt a székben. Egy másik őr fel-alá járkált az úszómedence mellett a macskaköveken.

A ház fényesebbnek, zárkózottabbnak látszott a mélyülő ibolyalila háttér előtt. Messze jobbra vérvörösen hajnalodott. New Orleansban a napfelkelte és a naplemente kivételével nemigen lehetett

tudni, merre van kelet, és merre van nyugat. Most éppen fölkelt, dicsősége teljében, és egyáltalán nem hangtalanul. A madarak akkora izgalomba jöttek, mintha meghallották volna. Mona körül elevenen susogott az összes nagy, loncsos levél.

Boldog volt, hogy láthatja, türelmetlen, esendő boldogság töltötte el. Egyedül volt a hajnallal. A hagyaték kedvezményezettjei

– Nyilván neked sem okozott túlzott meglepetést – súgta Lauren fojtottan. – Az egész csak leszármazás kérdése. Magad térképezted föl a számítógépeden. Majd megmagyarázzuk. Most nem beszélhetek róla, amíg Rowan él.

Lesz Mayfair Gyógyintézet, Rowan! Az lesz a te hagyatékod. Titkainkat magunkkal visszük mellőzhető magántörténelmünkbe, de a Mayfair Gyógyintézet állni fog, mint a szikla, hogy mindenki lássa!

Hirtelen szédülés rohanta meg. Olyan émelygős szédülés. Tulajdonképpen utált ilyen korán ébren lenni. Világéletében utált. Amikor kicsi volt, Alicia örökösen misére akart menni, ha berúgott előző este, ha nem. Aliciának okvetlenül föl kellett kelnie, hogy misére menjen. A felsővárosi Jézus Szent Neve templomba, villamossal. Mona akkor is ilyen rosszul érezte magát, fájt a feje, és rossz íze volt a szájának. Csak néhány éve szakadt meg ez a gyakorlat, amikor Alicia már reggel is ivott, és mire a lánya lejött, ő már sörrel a kezében ücsörgött a hátsó lépcsőn.

Bár most tulajdonképpen nem is olyan kellemetlen az ébrenlét, amikor láthatja, miként változik arannyá az a mélyvörös. Az utóbbi napok túlfeszített izgalma nagyon értékessé, tisztává tette a dolgokat. Jól nézd meg ezt a kertet, sose felejtsd el megnézni! A hagyaték! Jesszusom, Mona, ez a te kerted! Vagy hamarosan a tied lesz!

Nem csoda, ha nem bír aludni. Pedig megpróbálta. Okosabb is, ha arra használja ezt az időt, hogy gondolkodjon, tervezzen, rendet tegyen elhatalmasodással fenyegető rögeszméjében. Hol legyen a Mayfair Gyógyintézet? Milyen legyen a felépítése? Hová írják a Gyógyulás szót? Kőbe véssék? Üvegre fessék?

Pierce lesz a legerősebb szövetségese; ugyanabban a konzervatív bordában szőtték, mint Ryant, ám szívügye a gyógyintézet, mindenáron azt akarja, hogy működjön. Az utóbbi két hónapban Pierce volt az, aki nem hagyta elaludni az ötletet. Némi noszogatástól Pierce-ből is lehet alkotó, művész, látnok. Fog ez menni. Bár a konzervatívok mindenképpen fékezik őket egy kicsit, és le akarják majd fogni a szárnyukat, ha túl magasra repülnének, túl nagyot álmodnának.

A zakójával takarózó Pierce a közelben, a medence mellett aludt az egyik nyugágyon. Arra hivatkozott, hogy szüksége van az üdítő levegőre, nem bírja a benti áporodottságot. Mint egy kisgyerek, gondolta Mona, amikor elment mellette.

Meg fogjuk csinálni! Ez több holmi gyerekes követelőzésnél, hogy húszéves koromig be akarom utazni a világot, alagutat akarok fúrni Kínába, vagy létre akarom hozni a nemzetközi tőzsde legsikeresebb közös alapját. A hagyaték kedvezményezettje! Minden lehetséges. Ez a legfontosabb, ezt nem szabad elfelejteni.

Aliciának nem ez volt a véleménye, mikor a sörével gunnyasztott a lépcsőn. „Olyan fáradt vagyok, egyszerűen semmihez sincs erőm!” Ne gondolj rá, hogy a kórházi fagyasztó tepsiben fekszik. Igazából nem is fagyasztják meg az embereket a hullaházban, ugye? Csak hűtik őket.

Hol is látta azt a rengeteg könyvet a kórházakról? Rowan szobájában, ahol kifundálta, miként csábítsa el Michaelt. Az éjjeliszekrényen tornyosultak a könyvek. Majd elolvassa őket, hogy legyen fogalma a vállalkozásról. Mert ez fontos: a megbeszélésen már egy kidolgozott tervet kell letenni az asztalra, táblázatokat, listákat, olyan színes-fényes lézernyomatokkal szemléltetve az emeletek beosztását, mint amilyenekkel az új számítógépeket hirdetik.

Végre behunyta a szemét. Már érezte a napot; nem kellett látnia.

Most bedobja azt a kis trükköt, amitől mindig elálmosodik. Másodpercenként egy mérfölddel rohant az agya, ezért csináltatott vele.valamit: kiadta neki, hogy rendezze be a Mayfair Gyógyintézet előcsarnokait és irodáit, válasszon színeket, akassza fel a függönyöket, szemeljen ki festményeket, olyanokat, amelyek földerítik a várakozó betegeket, egy fényes pillanattal ajándékozzák meg az agyondolgozott orvosokat és ápolónőket, amikor kilépnek egy folyosóra, fölmennek egy lépcsőn, vagy áthaladnak a főbejáraton.

A gyógyítás ábrázolásai, olyanok, mint az a gyönyörű Rembrandt-festmény, a *Tulp doktor anatómiája*. Összerázkódott, kinyitotta a szemét. Nem, azt nem akarnák látni, az félelmetes. Gondolj másra, Piero Della Francesca rezzenetlen, gyönyörű arcaira, Botticelli asszonyainak szelíd, meleg szemére, csitító ábrándképekre. Olyan dolgokra, amelyek jobbak a valóságnál.

Nagyon álmos volt. Megpróbálta számbavenni, ki mindenki szerepel a Medicieknek azon a hatalmas firenzei képén, amelyből Lorenzo kitekint a nézőre. Ötéves volt, amikor Gifford először vitte magával Európába.

– Mamák és babák! – állapította meg, miközben a Palazzo Vecchiót járták. Hogy szeretett pörögni és ugrálni a kőpadlón! Még sehol sem látott ennyi képet arról a nagy témáról.

– Madonna a Gyermekkel! – súgta Gifford rendreutasítóan. Gifford lehajolt, megcsókolta. *Aludj egy kicsit*.

Igen, azt fogok. Nem akartam, mármint Michaellel, sose akartam...

Tudják ők azt. Már nem számít. Csekélység az egész. Mennyire Mayfair vagy, vad és fékezhetetlen akarsz lenni, aztán pedig kínoz a lelkiismeret.

Biztos vagy benne, hogy Rowan nem gyűlöl meg érte? Annyira csekélység volt? Nem gondoltam, hogy éppen te találod csekélységnek. Ez az egésznek a forsza, tudni kell eldönteni, mi a fontos, mi a csekélység.

Ez csekélység.

Végül rácsuklott a feje a tölgyfa rücskös kérgére, és elaludt.

HARMINC

TETSZETT NEKI A HÁZ. Úgy állt az Eszplanád úton, mint egy római palazzo vagy egy amszterdami, kert nélküli városi palota; noha bevakolt téglából készült, olyannak látszott, mintha kőből építették volna. Római színekre is festették, pompeji vörösre, sötét okkersárga szegéllyel.

Az Eszplanád út is látott szebb napokat, ám Yurit ennek ellenére elbűvölték a nagyszerű, nívós épületek az összegányolt, kommersz kacatok között. Élvezte a hosszú sétát, amelynek során addig kanyargóit a Francia Negyedben, amíg épp itt bukkant ki a kerület határán, a spanyolok és a franciák egykori főutcáján, amely máig sok ilyen úriházat megőrzött. Persze követte két ember, na és?

Megtapogatta zsebében a nagy, nehéz revolvert. Fa tus, hosszú cső. Remek.

Beatrice engedte be.

– Ó, hála Istennek, drágám, Aaron már tűkön ül! Mivel kínálhatom? – Kinézett a vendége mellett, és meglátta az embert a fa alatt, az utca másik oldalán.

– Köszönöm, asszonyom, nem kérek semmit – felelte Yuri. – A kávét nagyon feketén és erősen szeretem. Jövet fel is hajtottam egy csészével az egyik ilyen kis kávéházban.

A nagy, központi hallban álltak; mögöttük hullámtoronyként emelkedett a hatalmas lépcső, amely a pihenőnél szétágazott keskenyebb lépcsőkké a jobb és a bal oldali fal mentén. A padlót mozaikos csempével burkolták, a falakat ugyanolyan sötét rozsdavörösre festették, mint a kintieket.

– Én pontosan ilyen kévét főzök! – mondta Beatrice, és lesegítette Yuriról az esőkabátot, szó szerint kirázta belőle a cigányt. A pisztoly a zakója zsebében van, hála istennek! – Hagyományos eljárással, de pörkölt babkávéból. Menjünk a szalonba. De meg fog könnyebbülni Aaron!

– Akkor elfogadom, köszönöm szépen – felelte Yuri.

Balra is volt egy szalon, jobbra is. Ám a szemben levőből áradt a meleg, és ott állt Aaron a kandalló mellett, az egyik ócska, szürke gyapjúszvetterében, kezében pipával. Yurit most is meglepte az öregemberből sugárzó erő, amelyet mintha a gyanakvás és a harag fűtött volna.

– Üzentek a Vének – mondta bevezetés nélkül. – A Pontchartrainbe küldték, faxon.

– Ilyen eszközt használtak?

– Latinul írták. Mindkettőnknek szól. Két másolatban jött, egy neked, egy nekem.

– Milyen figyelmesek!

A kandalló előtt két céklavörös bőrdívány nézett farkasszemet, a sötétkék kínai szőnyegnek csak a közepe látszott ki alóluk. Az asztal üveglapját elborították a papírok. Tarka modern festmények, többnyire absztraktok, nagy, aranyozott keretben. Márványlapos asztalok, bojtos, bársonykárpitos karosszékek, kissé kopottak. Vágott virág, amit leginkább a várótermekben lehet látni. Nagy, buja virágfejek porcelán vázában, itt és ott, különböző tükrök előtt, és a kandalló párkányán is, az ünnepélyes oroszlánfő felett. Gyönyörű, szemet simogató látvány. Üzenet a Vénektől, ó, édes Istenem!

– Foglalj helyet, mindjárt lefordítom.

Yuri leült.

– Nem kell lefordítanod, Aaron, olvasok latinul. – Kurtán fölnevetett. – Időnként latinul írok a Véneknek is, csak hogy ki ne jöjjek a gyakorlatból.

– Hát persze – mondta Aaron. – Miként is felejthettem el? De ostoba vagyok. – A két fényes faxmásolatra mutatott, amelyeket csak úgy odadobtak a magazinokra, az építészet és a lakberendezés méretes és költséges útmutatóira, amelyek olyan elegáns tárgyakat hirdettek belsőépítészek nevei és híres arcok sokasága között, amelyekben ez a szoba is bővelkedett.

– Nem emlékszel Cambridge-re? – kérdezte Yuri. – Azokra a délutánokra, amikor Vergiliust olvastam föl neked? Nem emlékszel a Marcus Aurelius-fordításomra, amelyet neked készítettem?

– Emlékszem. – Aaron összeszorította a száját. – Máig itt van nálam. Kezdek elborulni. Annyira megszoktam, hogy a te nemzedéked nem olvas latinul. Nyelvbotlás volt. Hány nyelven beszéltél, mikor először találkoztunk?

– Nem tudom. Azt tudom, amit nem tudok. Hadd olvassam föl.

– Igen, de előbb mondd el, mire jöttél rá.

– Stolov a Windsorban szállt meg, ami nagyon elegáns, nagyon költséges hely. Két ember van vele, vagy inkább három. Mások is vannak itt a rendből. Követtek, mikor jöttem ide a Chartres utcán. Egy ember áll a túloldalon. Ugyanaz a kor, ugyanaz a stílus – fiatal angolszász vagy skandináv, sötét öltöny, egyenkülső. Eddig hatot ismerek arcról. Nem fáradnak azzal, hogy észrevétlenek maradjanak. Sőt, arra törekszenek, hogy megijesszenek vagy szorongassanak. Érted, hogy gondolom?

Beviharzott Beatrice, magas cipősarkai szexin kopogtak a mozaikpadlón. Letette az asztalra a tálcát, amelyen apró csészékben gőzölgőit a feketekávé.

– Még van egy egész kannával – jelezte. – Most megyek, telefonálok Ceciliának.

– Van valami újság a családban? – kérdezte Yuri.

– Rowan szépen tartja magát. Semmi változás. Agytevékenység van, de minimális. Ennek ellenére magától lélegzik.

– Folyamatos vegetatív állapot – jegyezte meg Aaron halkan.

– Ó, miért kell ilyen szavakat használnod már megint? – pirongatta Beatrice gyengéden.

– Tudod, hogy miért. Rowan nem gyógyul, egyelőre nem. Ezt nem szabad elfelejtem.

– De mi van a titokzatos emberrel? – kérdezte Yuri.

– Sehol semmi nyoma – felelte Beatrice. – Azt mondják, hogy nem lehet Houstonban. Azt el nem tudja képzelni, mi tömegű ember fésüli át Houstont! Persze, lenyírhatja a haját, na de mit kezd a kétméteres magasságával? Isten tudja, hol lehet. Itt hagyom magát Aaronnal, nem is akarok ilyenekre gondolni! Megyek vacsorát főzni a konyhába, ahol egy fegyveres testőr vigyáz rám.

– Nem eszik az olyan sokat – mosolygott Aaron.

– Jaj, hallgass már! – Nagyon olyannak látszott, mint akinél mindjárt felborul a pohár, de aztán csak odakopogott hozzá, adott neki egy cuppanós csókot, majd kisuhogott lobogó selymeiben.

Yurinak ízlett a kávé. Egy egész kanna! Hamarosan remegni fog a keze, és égni fog a gyomra, de nem érdekes. Annál, aki szereti a kávét, ez a szerelem mindent a háttérbe szorít.

Fölemelte a faxot. Annyira tudott latinul, hogy nem kellett gondolatban fordítania. Tisztán állt előtte, mint akármelyik nyelve, amelyet beszélt:

A Vénektől
Aaron Lightner és
Yuri Stefano részére

Uraim!

Ritkán kerültünk szembe ehhez fogható dilemmával: két rendtársunk árulásával, akik nemcsak drágák a szívünknek, de felbecsülhetetlen értékű, gyakorlott nyomozók, mintaképek valamennyi novícius és tagjelölt számára! Egyszerűen nem értjük, miként alakulhatott ki ez a helyzet!

Magunkat hibáztatjuk érte. Aaron, nem tájékoztattuk magát mindenről, amit felölel a Mayfair-boszorkányok esete. Azt akartuk, hogy a családra összpontosítson, ezért visszatartottunk bizonyos fontos információkat a donnelaith-i skót legendákkal, sőt, az észak-angliai és írországi keltákkal kapcsolatban. Ma már tudjuk, hogy nyíltabban és őszintébben kellett volna viselkednünk.

Kérem, értse meg, hogy a rend sohasem akarta kihasználni vagy manipulálni önt, mindössze arról volt szól, hogy a nyomozás érdekében vonakodtunk olyan feltételezéseket és gyanúkat is közölni magával, amelyekhez nem volt bizonyítékunk.

Ma már tudjuk, hogy tévesen ítéltünk. Önok elhagytak minket. Azt is tudjuk, hogy ezt nem tehették könnyű szívvel. Ez a tragédia is a mi lelkünket terheli.

Engedjék meg, hogy a tárgyra térjünk. Önök nem tagjai többé a Talamascának. Kiközösítjük önöket minden harag nélkül, vagyis tisztességgel megválnak a rendtől. Nincsenek többé kiváltságaik és kötelességeik. Archívumainkra, támogatásunkra nem tarthatnak igényt a jövőben.

A továbbiakban nem engedélyezzük, hogy használják azokat az információkat, amelyeket a Talamasca kötelékében gyűjtöttek össze. A jelenleg rendelkezésükre álló információkat, vagy azt, amit esetleg később tudnak meg a Mayfair-boszorkányokról, nem sokszorosíthatják, nem terjeszthetik, nem beszélhetnek róla. Ehhez minden körülmények között ragaszkodunk.

A nyomozás a Mayfair-boszorkányok ügyében mostantól Erich Stolov és Clement Norgan feladata, továbbá azoké az embereké, akik kettejükkel dolgoztak más világrészekben. Ők majd kapcsolatot teremtenek a családdal az önök segítsége nélkül, annak tudatában, hogy önök nincsenek kapcsolatban többé a renddel, és ők sincsenek kapcsolatban önökkel.

Arra az egyre kérjük önöket, hogy ne avatkozzanak bele abba, amit meg kell tenni. Feloldjuk önöket minden kötelességük alól, ám önöknek sem szabad akadályozniuk minket a kötelességeink teljesítésében.

Sürgős és fontos feladatunk, hogy megtaláljuk ezt a Lasher nevű lényt. Rendünk tagjai utasítást kaptak erre nézve. Kérjük, értsék meg, hogy mostantól semminemű figyelemre nem számíthatnak tőlük.

A jövőben majd meghívjuk önöket, hogy térjenek vissza az anyaházba; akkor (írásos formában) részletesen megvitathatjuk elpártolásuk okait, továbbá újbóli felszentelésüknek és fogadalmuk megújításának lehetőségeit. Addig viszont búcsút kell mondanunk fivéreink és nővéreink nevében, új rendfőnökünk, Anton Marcus. nevében, valamennyiünk nevében, akik szeretik, becsülik önöket, és nagy bánatot okoz nekik, hogy önök nem tartoznak többé a rendhez.

Tájékoztatjuk önöket, hogy a megfelelő időben és a megfelelő csatornákon át hozzájuthatnak a számlájukon elhelyezett jelentős összegű végkielégítéshez. Ez az utolsó anyagi támogatás, amelyet adhat önöknek

A Talamasca

Yuri összehajtogatta a síkos lapokat, és a saját példányát a zsebébe csúsztatta, a pisztoly mellé.

Fölnézett Aaronra, aki rendületlenül nyugodtnak látszott, és mélyen elmerült a gondolataiban.

– Az én bűnöm? – kérdezte Yuri. – Ezért átkoztak ki ilyen sebbel-lobbal? Nem kellett volna jönnöm?

– Nem, ne engedd, hogy megijesszen a szó. Azért átkoztak ki, mert nem voltam hajlandó elhagyni ezt a várost. Azért átkoztak ki, mert egyfolytában faggattam Amszterdamot, hogy mik történnek itt. Azért átkoztak ki, mert megszűntem „figyelni, és mindig itt lenni.” Örülök, hogy eljöttél, mert most már valamennyi rendtársamért aggódom. Nem tudom, hogyan mondjam el nekik. De te, aki David után a legdrágább voltál nekem, te itt vagy, és tudod, amit én tudok.

– Hogy érted ezt, hogy félted a rend többi tagját?

– Nem vagyok Vén – mondta Aaron. – Hetvenkilenc éves vagyok, de sose voltam Vén. – A fiatal férfira pillantott. Ennek a bevallása egymagában súlyos törvénysértés. – David Talbot sem volt Vén – folytatta. – Maga vallotta be nekem, mielőtt... mielőtt elhagyta a rendet. Azt mondta, sohasem beszélt senkivel, aki Vén lett volna, viszont gyakran hallotta az öregebbek félig-meddig titkos tiltakozását a feltételezés ellen, miszerint Vének lennének. Nem tudták, kik a Vének.

Yuri hallgatott. Tizenkét éves kora óta abban a hiszemben élt, hogy a Vének a testvérei, ők jelentik a döntőbíróságot az egyenlők között.

– Pontosan – helyeselt Aaron. – Most pedig nem tudom, kik ők, és mik az indokaik. Úgy gondolom, hogy ők öltek meg egy orvost San Franciscóban. Azt hiszem, ők ölték meg Samuel Larkin doktort. Azt hiszem, egész életünkben ők használták ki a magamfajta embereket, hogy adatokat gyűjtsünk nekik valamilyen titkos célra, amelyet az én nemzedékem sohasem értett, sohasem méltányolt. Nem hihetek mást, mint ezt.

Yuri megint csak nem válaszolt, ám ez ékesen szóló, részletes kifejtése volt az ő komor balsejtelmeinek, amelyeket Donnelaith-ből jövet érzett az anyaházban.

– Ha most próbálok hozzáférni az aktákhoz, nyilván megtagadják a belépést – gondolkodott fennhangon.

– Meglehet – válaszolta Aaron. – Bár a rendben nem mindenki ért a számítógépekhez úgy, mint te. Ismered más tagok belépési kódját?

– Sokét ismerem – felelte a cigány. – Most rögtön el kellene mennem egy olyan helyre, ahonnan telefonálhatok. Föl kellene kutatnom minden mást, az összes elképzelhető hivatkozást. Az több mint két nap. Beléphetek a letisztázott latin szövegváltozatba. Használhatok keresőszavakat. Lehet, hogy egészen sok mindent kiderítenék.

– De lehet, hogy erre ők is gondoltak. Gondolniuk kellett. Azért megér egy próbát. Az én eszem öreg már hozzá. Az ujjaim is. Ám az Amelia utcai házban van egy telefonos modem. Mona Mayfairé. Megengedte, hogy használd. Azt mondta, te úgyis rájössz a forszára. DOS. Érted te ezt a DOS-t?

– Úgy mondod – nevetett Yuri –, mint egy druida isten nevét. Ez a számítógép műveleti rendszerét jelenti, ami IBM-kompatibilis.

– Azt is mondta, hogy hagyott utasításokat a meghajtó tartalmára vonatkozólag, de be is tölthetsz egy könyvtárat, ha magad akarsz utánanézni. Azt mondta, a saját mappái zároltak.

– Ismerem Monát és a számítógépét – mondta Yuri csendesen. Eszem ágában sincs belenézni az anyagaiba.

– Úgy értette, hogy minden mást használhatsz.

– Aha.

– A Mayfair és Mayfairnél tucatszám vannak modemek, de azt hiszem, a Monáé a legkülönb. Az a technikai csúcs.

Yuri bólintott.

– Rögtön indulok is. – Töltött még egy csészével az illatos, aromás kávéból. Szokatlanul megmelegedett a szíve, ha Monára gondolt. – Aztán pedig beszélhetünk.

– Igen, beszélhetünk.

De miről? Túlságosan összetörtek ahhoz, hogy bármit is mondhassanak. Sötét, baljós felhő lebegett Yuri fölött, és azzal fenyegette, hogy mindjárt elborítja. Akkor érezte magát így, amikor elcipelték a halott anyja mellől a cigányok. Idegenek. Egy idegen világ. Kivéve Aaront meg ezeket a kedves embereket, főleg Monát, akit máris nagyon kedvelt.

Ma, déltájban ismerkedett meg Monával az Amelia utcában. Tejjel leöntött amerikai gabonapelyhet evett az ebédlőasztalnál. Mona egyfolytában kerepelt, kifaggatta, csacsogott, miközben csutkástól felfalt egy almát.

Az egész családot lázba hozta a hír, hogy Mona lesz a következő kedvezményezett. Folyamatosan járultak a lányhoz, körüludvarolták, épp csak a gyűrűjét nem csókolgatták. Végül ő elégelte meg:

– Hogy viselkedhetünk így, amikor Rowan még mindig él?

Mire azt válaszolta Randall, a többszörös tokájú, nagy, puha öregember:

– Annak ehhez semmi köze, drágám. Akár megél, akár meghal, Rowan már nem hordhat ki több gyermeket.

Mona meghökkent, aztán csak bólintott.

– Hát persze – suttogta.

– Nem akarja az örökséget? – kérdezte Yuri halkan, mert a lány annyira elcsendesedett. Csak ült, és farkasszemet nézett a férfival.

Mona fölkacagott. Nem volt a nevetésében semmi közönséges vagy rút. Édesen, fényesen csengett.

– Ryan majd elmagyarázza, Mona – szólt oda az egyik fiatalember. Talán Gerald? – De magad is kikérheted a jogi szövegeket, amikor akarod.

Sötét, félelmetes árnyék hullott Mona arcára.

– Kitől is van az a mondás? – kérdezte. – Szent Ferenctől? Julien bácsi citálta gyakran. Ó Evelyntől hallottam. Anyu is mondta. „Vigyázz, mit kívánsz... mert a kívánságod valóra válhat.”

– Ez úgy hangzik, mintha egyszerre mondta volna Julien bácsi, Ó Evelyn és Szent Ferenc – jegyezte meg Gerald.

Ezek után Mona távozott, de előbb még közölte azon az elképesztő amerikai orrhangon, amely egyszerre vontatott és hadaró:

– Na, nekem mennem kell a géphez. Tűnés az utamból. A gép.

Amikor Yuri fölment a bőröndjéért, hallotta a billentyűk kattogását az első szobából. Nem mert végigmenni a folyosón és benézni a nyitott ajtón.

– Tetszik nekem Mona Mayfair – mondta Aaronnak. – Annak van ám esze. De a többiek is tetszenek.

Hirtelen elvörösödött, és ez bosszantotta. Ez több tetszésnél. Hmmmm. Bár Mona úgyis túl fiatal. Vagy nem?

Felállt. Milyen szép ez a ház. Most érezte csak, milyen remek illat jön a konyhából.

– Ne siess már annyira – kérte Lightner.

– De Aaron, le fognak zárni mindent!

Bejött Beatrice. Tweedzakót hozott a karján, Aaron egyik kedvenc, kopott zakóját. Yuri esőkabátját is hozta.

– Szeretnénk, ha maradna vacsorára – mondta. – Félóra múlva kész. Nagyon különleges vacsora lesz. Aaronnak megszakad a szíve, ha elmegy. Az én szívem is megszakad, ha elmegy. Tessék, vegye föl.

– Itt vacsorázunk, mégis elmegyünk? – kérdezte Yuri, átvéve az asszonytól a fekete esőkabátot.

– A székesegyházba megyünk – magyarázta Aaron. Magára öltötte a tweedzakót, megigazgatta a széles hajtókát. Megigazította a lenvászon zsebkendőt. Hányszor is látta Yuri ezt a szertartást? Aaron most a zsebeit ellenőrizte, hogy megvannak-e a kulcsai és az útlevele. Elővett egy darab papírt. Széthajtogatta, Beatrice-ra nézett és elmosolyodott.

– Jöjjön velünk, legyen tanú az esküvőnkön – mondta Beatrice. Magdalene és Lily a templomban várnak.

– Ó, hát csakugyan összeházasodnak?

– Igen, drágám – mondta Beatrice. – Induljunk is. A vacsora tönkremenne, ha túl sokáig váratnánk. Igazi Mayfair-recept, Yuri. Remélem, szereti a fűszeres ételt? Párolt languszta.

– Köszönöm, Yuri – szólt Aaron halkan.

Beatrice is fölvette sötét blézerét, amitől a selyem ingruha hirtelen nagyon ünnepélyesnek és komolynak tetszett.

– Nekem ez megtiszteltetés – felelte Yuri. Ezért hajlandó elhalasztani Mona számítógépét, akármilyen nehezére essék is.

– Hanem tudjátok – indult előre Beatrice – azért olyan kár, hogy nem lesz díszes esküvő. Ha majd mindennek vége, Aaron, rendezhetnénk egy bankettet, nem gondolod? Ha majd ez az egész véget ér, és mindenki boldog lesz, akkor adunk egy fényességes partit! De most nem akarok várni. – Megrázta a fejét, és elismételte, csipetnyi szorongással: – Nem akarok várni.

HARMINCEGY

GONDOSAN MEGVÁLOGATTA, mikor menjen ki a fürdőszobába. Kivárta, hogy az ápolónő az ágy mellett álljon, aztán megtette a négy lépést a fürdőszobáig, bezárkózott, elvégezte, amit kellett, és visszajött.

Attól rettegett, hogy míg ő pisil, Rowan meghal. Hogy míg ő kezet mos, Rowan meghal. Hogy míg ő telefonál, Rowan meghal.

Még mindig vizes volt a keze, mert azzal se bajlódott, hogy megtörölgesse. Leült a füles karosszékbe, és nézte a túlsó falon a kandalló fölötti falmezőt, ahol tiszteletből meghagyták az átalakításnál a régi kínai mintás, patakos-fűzfás tapétát. Csak azon az egy helyen, a kandalló fölött. Különben az egész szoba megújult, felfrissült, és pihepuha kényelemmel vette körül a magas, antik ágyat.

Rowan ugyanúgy feküdt, mint mindig. Mozdulatlan szemében csillogott a fény.

Este nyolc óra tájban ismét végigfuttatták az összes gramot, ahogy Michael nevezte őket. Elektro-enkefalo, elektrokardio, satöbbi, satöbbi. Rowan szíve nem vert erősebben, mint mikor megtalálták. Az agya olyan halott volt, amennyire egy még élő agy lehet. Gyönyörű járomcsontú, finom, gyöngéd arca most mintha egy kicsit színesebb lett volna. Már nem látszott olyan kiaszottnak. Mutatkozott az infúziók hatása, főleg a szeme körül és a kezén, amely visszanyerte szokott formáját. Ahogy Mona fogalmazott: ez már nem úgy néz ki, mint Rowan, ez Rowan.

Imádkozom, hogy valami szép, kedves völgyben legyél, távol a tudástól! Imádkozom, hogy ne a gondolataink, csak a simogató kezünk érhessenek utol!

Michaelnek beállítottak egy nagy, rózsapiros füles karosszéket a sarokba, az ágy és a fürdőszobaajtó közé. Tőle jobbra volt a fiókos szekrény, azon a cigarettája, a hamutartó és a pisztoly, amit Monától kapott, nagy, nehéz 357 Magnum, amelyet Ryan vásárolt Giffordnak, két nappal Destin előtt.

– Ezt tedd el – intette Mona. – így kinyírhatod a szemétládát, ha beteszi a lábát ebbe a szobába.

– Vettem az adást – mondta Michael. Pont ilyen fegyvert akart, „egyszerű eszközt”, Julien kifejezésével élve, hogy szétlőhesse annak a fajzatnak a fejét, aki ezt művelte Rowannal.

Időnként mindennél valóságosabbnak érezte az időt, amelyet Juliennel töltött a padlásszobában. Monát kivéve senkinek sem próbált beszélni róla. Bár Aaronnak el akarta mondani, csak őrjítő módon egy percre se maradhattak négyszemközt. Aaront annyira felbőszítette a Talamasca gyanús viselkedése, hogy sose volt itthon, nyomozott, szondázott, jó ég tudja, mit még. Annyi időre tartott szünetet, hogy meglegyen a székesegyház sekrestyéjében a rövid esküvő, amelyet Michael kénytelen volt kihagyni.

– Az alsóvárosi Mayfairek a székesegyházban esküsznek – világosította föl Mona, aki most a homlokzatra néző hálószobában alszik, abban az ágyban, amelyet ő osztott meg Rowannal. Kimerítő lehet ilyen hirtelen előrukkolni többé-kevésbé szegény rokonból királynővé, gondolta Michael.

Ám a család nem vesztegethette az időt. Itt vészhelyzet volt. Ehhez fogható zűrzavar és földcsuszamlás még sose fordult elő Mayfairéknél. Több változás történt hat hónap alatt, mint a família egész történetében, beleértve a XVIII. századi Saint-Domingue-i rabszolgafelkelést. A család le akarta zárni az örökösödés kérdését, mielőtt kitörne a belháború a leszármazottak csoportjai között. Mona pedig gyerek, akit valamennyien ismernek, szeretnek és irányíthatnak.

Michael csak mosolygott, amikor a naivan őszinte Pierce így elszólta magát.

– Szóval a család akarja irányítani Monát? – dünnyögte.

Ám ez a folyosón történt, Rowan ajtaja előtt, és ott nem akart erről vitatkozni. Fél szemmel akkor is a feleségét figyelte, nézte, lélegzik-e. Gépen nem lélegezhetett volna ilyen szabályosan.

– Mert ez fontos – magyarázta Pierce. – Különböző okokból épp Mona a megfelelő személy. Lesz persze néhány kerge elgondolása, muszáj, hogy legyen, de Mona alapjában véve nagyon jófejű és épeszű.

Épeszű. De sajátos szóhasználat. Ezek szerint sok a családban a futóbolond? Nyilván.

– Apa szeretné, ha tudnád – folytatta Pierce –, hogy ez a ház a tied, amíg csak élsz. Ez Rowan háza. Ha netán csoda történne, mármint...

– Tudom...

– Akkor minden visszaszáll Rowanra, csak Mona maradna a kijelölt örökös. Ha Rowan tudna beszélni, akkor is dönteni kellene az örökösödés kérdéséről. Azokban az évtizedekben is, amelyeket Deirdre a hírhedt hintaszékében gubbasztott végig, valamennyien tudtuk, hogy a Kaliforniában élő Rowan Mayfair a kedvezményezett. De akkor Carlotta regnált, akit képtelenség volt rávenni az együttműködésre. Ezúttal olajozottan, hatékonyan és haladéktalanul intézkedünk. Tudom, hogy neked ez nagyon különösnek tűnhet...

– Nem is olyan különösnek – mondta Michael. – Szeretnék visszamenni. Idegesít, ha nem vagyok mellette.

– Pedig neked is aludnod kellene.

– Alszom én, fiam, ott alszom a székben. Nincs nekem semmi bajom. Jobban alszom, mint mikor agyongyógyszereztek. Így legalább természetes. Úgy alszom, hogy fogom közben Rowan kezét.

És próbálok nem gondolni arra, hogy mi az ördögért hagytál el, Rowan? Miért űztél el a szentestén? Miért nem bíztál bennem? És Aaron mi az ördögért nem szegte meg a Talamasca törvényeit? Miért nem jött ide? Illetve ez nem tisztességes, hiszen Aaron elmagyarázta, hogy kifejezetten eltiltották innen, és azóta se bocsátotta meg magának!

„– Ott ültem Tölgyes Rejtekben, és soroltam magának a kifogásokat. Hagytam, hogy egyedül térjen vissza a házba. A lelkiismeretemre kellett volna hallgatnom. Édes istenem, az örök dilemma!” – Itt a rend iránti hűség ingott meg. Szerencséje Aaronnak, hogy szereti Beatrice-t, és Beatrice szereti őt. Mire jutna különben, miután kitaszította a Talamasca? Az az arany bőrű, szénfekete szemű, jóképű cigány legalább fiatal.

Michael behunyta a szemét.

Az ápolónő megint az infúzióval matat. Hallatszott a műszerek halk csipogása is. Hogy gyűlölte ezeket a műszereket, amelyek őt is olyan sokáig körülfogták az intenzív osztályon!

És most a felesége van kiszolgáltatva a gépeknek, ő, aki olyan sok embert átsegített a gyógyászati technika siralomvölgyén!

Akármi történt is, Rowan iszonyúan megbűnhődött érte, és Michael megesküdött, hogy ha előkerül ez a fajzat, akkor ő megöli. Senki sem akadályozhatja meg benne. Megöli. Nem lesz tekintettel se törvényre, se vallásra, se családi óhajra vagy morális aggályra. Megöli. Julien ezt üzente. Nem lesz több esély!

Amint elmehet ettől az ágytól úgy, hogy nem kell aggódnia Rowanért, amint meghallja, hogy a felesége állapota stabilizálódott, maga indul a fajzat keresésére.

Nem sikerült párzania lányaival... a Mayfair-boszorkányokkal. Azokat választotta, akik hordozták a fölös kromoszómát, de nem lettek utódai. Miről ismerte föl aráit? Talán szagról, vagy olyan jelről, amelyet csak ő látott? Ugyanis nagymérvű rendellenességeket találtak Giffordban, Aliciában, Edithben és a houstoni két unokatestvérben.

Most majd vaktában próbál párzani? Ki tudja?

Rettegve várta, hogy mikor jönnek a hírek az újabb megmagyarázhatatlan, sorozatos halálesetekről? Mikor üti fel a fejét a szalagcímekben egy ismeretlen betegség? Nők a tepsiben, Dallasban, Oklahomában, New Yorkban. Csak képzeljék el ezt a magas, kék szemű lényt, a halált hozó ölelésével! Mert gyilkos magja azonnali peteérést váltott ki az összes nőből, a pete azonnal megtermékenyült, és az embrió azonnali, fékezhetetlen burjánzásnak indult.

Ezt tudták meg az orvosoktól. Továbbá azt, hogy benne, Michaelben is megvannak ezek a kromoszómák, csak inaktívak. És megvannak Monában, akiben ugyancsak inaktívak, valamint a New York-i Paige Mayfairben, továbbá Ó Evelynben, Geraldban és Ryanben.

A család, amennyire Michael megítélhette, jól viselte, amit megtudott, bár most már nagyon vitatták, hogy összeházasodjon-e Clancy és Pierce, tekintve, hogy mindkettőnél kimutatták az anomáliát?

Hát ő és Mona? Merje még megérinteni valaha? Ő is abnormális, a lány is az. De mennyire? Minek volt nagyobb szerepe Lasher születésében: a kromoszómáknak, vagy a bitorló léleknek? Különben is, milyen jogon nyúlna ő Monához? Ez már a múlté. Elmúlt abban a pillanatban, amikor meglátta Rowant a hordágyon. Múlt, múlt, múlt! Kiszórakozta magát. Megül ő holtig abban a székben, csak Rowan mellett lehessen.

Habár, mondták az orvosok, a mellett is nyomós érvek szólnak, hogy ne vegyék figyelembe a genetikai elemzést, legalábbis Pierce és Clancy bízzák magukat a „természetre", már akármit jelentsen ez itt. Pierce húgaiból hiányzik a dupla hosszú dupla spirál. Vannak extra génjeik, de az nem ugyanaz. Ryannak és Giffordnak is voltak extra génjeik, mégse lettek szörnyszülött gyerekeik. Michaelnek voltak szeretői. Igen, és ha évekkel ezelőtt a barátnője hallgat az ő kétségbeesett könyörgésére, és nem szakít tatja meg a terhességét, akkor talán most lenne egy normális gyermeke.

Deirdre genetikai állományának kórbonctani elemzése azt mutatta, hogy nem voltak fölös kromoszómái, a lányának viszont vannak. De akkor is, miért kellene veszniük azoknak, akik az anomáliát hordozzák?

– Az a valami karácsonykor jött át. Nem mi csináltuk. Nekünk csak egy magzatunk volt, de az a valami kitépte Isten kezéből. A magzat nem fajzott el Rowan testében. Nem kényszerítette vetélésre az anyját. Addig nem, amíg meg nem szállta a dolog.

Isten kezéből. De furcsa, hogy ő az Isten szót használja. De minél tovább maradt ebben a házban, minél tovább maradt New Orleansban, márpedig semmi se mutat arra, hogy ne maradna itt holtáig, annál természetesebbnek találta Isten fogalmát.

Mindenesetre ez a genetikai anyag épp csak most került elő. A család orvosainak szűk köre most is azon dolgozik napi huszonnégy órában, hogy megfejtse a titkot.

Ezeknek az orvosoknak nem eshet baja. Egyedül Ryan és Lauren tudja, hol dolgoznak, hogy hívják őket, melyik laboratóriumban dolgoznak. Ezúttal nem közlik a Talamascával, azzal a Talamascával, amelyben Aaron nem bízik többé, akiket a legsötétebb, legaljasabb bűnökkel gyanúsít.

– Aaron, ne szívja már annyira mellre! – kérlelte Michael délután. Lasher is megölhette azokat az orvosokat. Mindenkit megölhetett, aki rendelkezett valamilyen bizonyítékkal.

– Lasherből csak egy van, Michael. Nem lehet egyszerre két helyen. Kérem, higgyen nekem! A magamfajta ember nem tesz elhamarkodott kijelentéseket, főleg nem arról a szervezetről, amelyhez feltétlen hűséggel ragaszkodott egy életen át!

Michael nem nyaggatta tovább. De nem tetszett neki a gondolat. Egyáltalán nem tetszett! Másrészt volt valami, amit el kellett mondania Aaronnak. Csak lehetnének már négyszemközt egy darabig! De valahogy sose jött össze. Amikor Aaron benézett ma reggel, vele volt az a cigánykölyök Yuri, a fáradhatatlan Ryan és a klónja, Pierce.

Az órájára pillantott. Fél tizenegy. Ma van Aaronék nászéjszakája. Hátradőlt a karosszékben, és azon gondolkozott, mikor illendő telefonálni? Mézeshetei persze nem lesznek Aaronnak és Beatrice-nek. Hogy lehetnének? De most legalább törvényes házasokként tartózkodnak egy fedél alatt, és az egész család örül. Michael mást se hallott a vizitelő rokonoktól, akik naphosszat egymásnak adták a kilincset.

Üzenete van Aaron számára. Ezt nem szabad elfelejtenie. Észben kell tartania mindent, készen kell állnia, nem engedheti, hogy a fáradtság legyűrje, vagy megzavarja. Most nem.

Elfordult, nagyon halkan kihúzta a komód felső fiókját. Micsoda szépség ez a pisztoly! De szívesen kipróbálná egy lőtéren! Érdekes, Mona említette, hogy mennyire szeret célba lőni. Michaelnek is kedve szottyant rá. Mona mesélte, micsoda vicces gretnai helyen gyakorolták a

céllövést Gifforddal: fülvédőt, szemvédőt kellett viselni, és hosszú betonfülkékben álló kartonpapír figurákra pufogtattak.

Igen, a pisztoly és a jegyzettömb, amelyet néhány hete készített ide. És egy vékony fekete toll. Tökéletes.

Kivette a tömböt és a tollat, becsukta a fiókot.

Kedves Aaron!

Valaki majd elviszi magának ezt a levelet. Mert nekem egy darabig nem áll most módomban, hogy személyesen mondjam el. Továbbra is azt hiszem, hogy nincs igaza a T.-val kapcsolatban. Ők nem tehették ezt. Egyszerűen képtelenség. Azonkívül van még valami, ami ugyancsak ezt támasztja alá. Ezt tudnia kell.

Ez egy vers, amelyet Julien szavalt, amit ő Ó Evelyntől hallott több mint hetven éve. Nem tudok elszabadulni, nem kérdezhetem meg Ó Evelyntől, emlékszik-e rá. Különben is azt mondják, hogy már összevissza beszél. Maga talán megkérdezheti. Én így jegyeztem föl a gondolataimban:

Feltámad egy, aki túl rossz,
Eljön egy, aki túl jó,
Boszorkány vergődik közöttük,
Kitárul sarkig az ajtó.

Botlás közben vérzik a láb,
Iszonyat a tudás ára.
Elfagyott a tavaszi éden,
Pusztulásban jajgat a gyász.

Amaz órán jól vigyázz-
Ajtót mutass vigyázóknak,
Bölcseknek, tudósoknak,
Kik a gonoszt megnövelnék.

Hadd meséljen a sátán,
Forrjon az angyali indulat!
Tanúnak hívd a holtat,
Űzd ki az alkimistát!

Szaggasd az embertelen húst,
Egyszerű gyilkot ragadj,
Mert ha késve jön a tudás,
A halál lesz megvilágosodás.

Öld a sarjat, aki nem gyermek,
Ne kísértsen szánakozás,
Különben lehull a koronánk,
S nem lesz az édenben rügyfakadás.

Átolvasta. Szörnyű a kézírása. Hagytad gajra menni, haver. De azért olvasható. Bekarikázta a *bölcseknek, tudósoknak, alkimistát* szavakat.

Majd azt írta: „Julien is gyanakodott. Incidens egy londoni templomban. Nem szerepel a maguk aktáiban.”

Összehajtotta a papírt, zsebre tette. Ezt nem bízza másra, mint Pierce-re vagy Geraldra; valamelyik idejön éjfél előtt. Vagy esetleg Hamiltonra, aki elment hunyni egyet. Hamilton végül is nem olyan rossz fiú.

Zsebre vágta a tollat, miközben a baljával Rowan keze után nyúlt. Felesége ujjai összerándultak. Michael felugrott.

– Csak reflex, Mr. Curry – szólt ki az ápolónő az árnyékból. – Időnként megtörténik. Ha a felesége rá lenne kötve valamelyik műszerre, megkergülne tőle a tű, de az égvilágon semmit sem jelent.

Michael hátradőlt, szorította Rowan kezét, nem volt hajlandó elismerni, hogy ugyanolyan hűvös és élettelen, amilyen volt. Rowan arcélét nézte. Mintha kissé balra fordult volna. Bár talán téved. Lehet, hogy az ápolónők megemelték a fejét valamilyen okból. Vagy ő álmodik.

Ismét érezte Rowan ujjainak szorítását.

– Most is megtörtént! – Felállt. – Kapcsolja csak be azt a lámpát!

– Ez semmi, igazán csak magát kínozza! – vitatkozott az ápolónő. Halkan az ágyhoz lépett. Megfogta Rowan jobb csuklóját. Apró ceruzalámpát vett elő a zsebéből, lehajolt, és Rowan szemébe világított a vékony fénysugárral.

Hátralépett. A fejét rázta.

Michael visszaült. *Oké, kedves, oké! El fogom kapni. Meg fogom ölni. El fogom pusztítani. Majd én gondoskodom róla, hogy ne éljen sokáig a testben. Ezúttal semmi sem tart vissza. Semmi.* Megcsókolta a nyitott tenyeret. Ezúttal nem mozogtak az ujjak. Még egyszer megcsókolta Rowan tenyerét, aztán visszahajtogatta az ujjakat, és leengedte a kezet a test mellé.

De borzasztó elgondolni, hogy Rowan talán nem is kívánja az érintését, talán nem tetszik neki a gyertyafény, senkit sem akar a közelébe, de be van zárva a testébe, ahonnan nem szólhat ki!

– Szeretlek, édes drágaságom – mondta neki. – Szeretlek. Szeretlek. Az óra tizenegyet ütött. Furcsa, hogy az idő hol vánszorog, hol vágtat. Csupán Rowan lélegzésének ritmusa állandó.

Michael hátradőlt a székben, behunyta a szemét.

Éjfél elmúlt, mire kinyitotta ismét. Az órájára nézett, aztán óvatosan sandított Rowanra. Tényleg ugyanolyan? Az ápolónő a mahagóni asztalkánál írt, ahogy szokott. A túlsó sarokban Hamilton ült, és egy apró lámpa mellett olvasott.

A szeme valahogy... Á, úgyis csak lehurrogná az ápolónő. De akkor is...

Egy őr állt az erkélyen, háttal a csukott ajtónak.

Egy másik alak a szobában állt. Yuri volt, a fekete hajú, mandulaszemű cigány. Mosolyogva nézett Michaelre, aki annyira eltájolódott, hogy pillanatnyi kellemetlen zavart érzett. Pedig ennek a Yurinak kedves arca volt, majdnem az a derű sugárzott róla, mint Aaronéról.

Felállt, és intett a cigánynak, hogy jöjjön utána a folyosóra.

– Aarontól jövök – mondta Yuri. – Arra kért, közöljem a nevében, hogy immár boldog házasember. Azt üzeni, ne felejtse el, amit mondott! Senkit be ne engedjen a Talamascától, senkit! De szóljon is az őröknek! Én simán bejutottam. Hát nem szól?

– De, de, mindjárt! – Megfordult, intett az ápolónőnek. Az tudta, mit jelent az intés. Ellenőrizze a feleségem pulzusát. Ki kell mennem három percre, de addig nem megyek, amíg meg nem méri a pulzusát.

A nővér sietve megfogta Rowan csuklóját, majd jelekkel mutatta, hogy semmi változás.

– Biztos?

– Igen, Mr. Curry – sóhajtott bosszúsan az ápolónő.

Lementek a lépcsőn. Michael ment elöl, kicsit szédelegve. Nem kellene ennie? El ne felejtsen már enni. Aztán eszébe jutott, hogy vacsoraidőben valaki felhozott neki tálcát. Úgyhogy nem lehet semmi baja.

Kilépett a tornácra, és szólította a kapunál álló őröket. Jöttek is mind az öten. Yuri megmondta nekik. Senkit se engedjenek be a Talamascától. Csak őt. És Aaron Lightnert. Yuri megmutatta az útlevelet.

– Ismerik Aaront – mondta.

A testőrök bólintottak. Megértették.

– Nem engedünk be senkit, hacsak nem ismerjük. Névsorunk van az ápolónőkről.

Michael a kapuhoz kísérte Yurit. Jólesett a friss levegő, felébredt tőle.

– Nem akarom bajba keverni őket, de csak úgy besétáltam mellettük. Úgyhogy ne szálljon le róluk! – figyelmeztette Yuri. – Tartsa frissen az emlékezetüket! Nem is mondtam nekik a nevemet.

– Vettem az adást – felelte Michael. Megfordult, föltekintett a nagy hálószoba ablakára. Azon az estén, amikor először látta, gyertyaláng pislákolt a csukott zsalugáter mögött. Az alatta levő ablakra nézett, amely a könyvtárba vezetett. Ez az az ablak, amelyen majdnem bejött az a valami.

– Remélem, a közelben vagy, remélem, eljössz! – szűrte a foga között. Ez Lashernek szólt, az ő régi, titkos barátjának.

– Megvan még a pisztolya, amelyet Monától kapott? – kérdezte Yuri.

– Az emeleten van. Honnan tud róla?

– Mona mondta – felelte a cigány. – Tegye a zsebébe. Sose váljon meg tőle. Más okai is vannak rá. – Egy alakra mutatott, amely az árnyas Gesztenyefa utca túloldalán lapult a kőfal tövében.

– Az egy talamascás – mondta.

– De Yuri, azt csak nem gondolják komolyan, maga és Aaron, hogy ezek az emberek veszélyesek? Sunyin viselkednek, azt látom, nem segítenek rajtunk. De hogy veszedelmesek? Maguk haragszanak, mert történt valami. De azt nem gondolhatják, hogy a Talamasca tagjai képesek ölni. Yuri, én magam is utánanéztem a Talamascának. Ryan ugyancsak, mielőtt feleségül vettem Rowant. A Talamasca könyvbarátokból, nyelvészekből, középkor-specialistákból és hivatalnokokból áll.

– Szép leírás. A magáé?

– Nem tudom, úgy rémlik. Lehet, hogy én mondtam egyszer mérgemben Aaronnak. De komolyan, itt Lashertől kell félni. Lashert kell elkapni.

A zsebébe nyúlt. – Csaknem elfelejtettem. – Vigye ezt el Aaronnak. Elolvashatja, ha akarja. Egy vers. Nem én írtam. Okvetlenül adja át Aaronnak. Ne ma éjszaka, holnap, amikor találkoznak, az is időben lesz még. Most magammal keveredtem ellentmondásba, de nem érdekes. Mindössze azt akarom, hogy Aaron lássa. Ő talán lel benne valami értelmet, mert én nem.

– Jól van, holnap egykor találkozom Aaronnal. Visszamegyek a házhoz. Maga viszont tartsa a keze ügyében a fegyvert. Látja azt az embert? Clement Norgannak hívják. Ne szóljon hozzá, és ne engedje be!

– Ne kérdezzem meg tőle, hogy mi a fenét keres itt?

– Pontosan. Ne hagyja, hogy Norgan beleugrassa valamilyen beszélgetésbe, csak tartsa rajta a fél szemét.

– Ez nagyon katolikusán, nagyon talamascásan hangzik – jegyezte meg Michael. – Ne állj szóba az ördöggel, ne trafikálj a gonosz szellemmel!

Yuri csendes félmosollyal vállat vont. Pillantása belefúródott a sötétségbe, és megállapodott Clement Norgan távoli alakján, amelyet Michael épphogy kivett. Volt idő, mikor tisztán látta volna, de azóta tompult az éjszakai látása. Annyit tudott, hogy egy ember van ott. Belehasított, hogy valahol ebben a puha, gyengéd sötétségben ott lehet Lasher is. Figyel és vár.

De mire?

– Most mit fog tenni, Yuri? – kérdezte. – Aarontól hallom, hogy kirúgták mindkettejüket.

– Hmmm, hát nem is tudom – felelte Yuri. Arcán felragyogott a mosoly. – Azért jó érezni, hogy tehetek dolgokat, hogy képes vagyok... valami egészen új dologra. Eddig nem is gondoltam erre. – Ismét elkomolyodott. – Csakhogy nekem van egy rendeltetésem – szólt halkan.

– Mi az?

– Ki akarom nyomozni, mi történt a Talamascánál. Ki akarom nyomozni... ki határozott el mit és mikor. Ne is mondja, hogy ez nagyon hivatalosan hangzik, a Központi Hírszerző Iroda stílusa. Ma este jártam Mona Mayfairnél, és használtam a számítógépét. Megpróbáltam belépni az anyaház irattárába. Az összes kódot blokkolták. Képzelje el, ennyi kódot megváltoztatni, csak azért, hogy engem legyőzzenek! Talán ez a szokás, bár az én ottlétem alatt egyszer se változtattak a kódokon. Őrület!

Michael bólogatott. Számára nagyon egyszerű volt a dolog. Meg fogja ölni a lényt. De mit magyarázzon ezen?

– Mondja meg Aaronnak, hogy nagyon sajnálom, amiért nem lehettem ott az esküvőn. Pedig szerettem volna.

– Igen, Aaron tudja. Legyen óvatos. Vigyázzon és figyeljen. Két ellensége van, ugye, nem felejtette el?

Azzal Yuri elcikázott. Két nagy lépéssel átszelte a Gesztenyefa utcát, majd elindult az elsőn, egy oldalpillantásra se méltatva Norgant.

Michael fölment a lépcsőn, és magához hívta az ajtóhoz legközelebb posztoló őrt.

– Tartsa rajta a szemét azon az emberen.

– Ó, az oké. Magánnyomozó, a család fogadta fel.

– Biztos?

– Abszolúte. Megmutatta az igazolványát.

– Nem hiszem – mondta Michael. – Yuri felismerte. Nem magánnyomozó. Valamelyik családtagtól hallotta, hogy Mayfairék fogadták fel ezt az embert?

Az őr zavarba jött.

– Nem, ő csak megmutatta az igazolványát. Igaza van. Ryan vagy Pierce Mayfaimek kellett volna közölnie velünk.

– Csakhogy rájött!

Már majdnem azt mondta: „Hívja csak ide!”, ám akkor eszébe jutott az a különös, vallási ízű utasítás: „Ne álljon szóba vele!”

– Ismeri a következő váltást? – kérdezte. – A nevüket, az arcukat?

– Igen, mindenkit. És a hapsikat is, akik hátul őrködnek. Tudom, ki jön holnap délután háromkor, és holnap éjfélkor. Megkaptam a nevüket. Ki kellett volna kérdeznem az ürgét. Nézze, hadd kergessem el a szemétládát! Azt állította, hogy a Mayfair-családnak dolgozik.

– Ne tegye, csak figyelje. Talán mégis lehetséges, hogy Ryan fogadta föl, csak elfelejtett szólni magának és nekem. Csak tartsa szemmel, figyeljen mindenkire, aki hasonlítana hozzá, és ne engedjen be senkit úgy, hogy előzőleg ne szólna nekem!

– Igen, uram.

Michael bement, becsukta a magas ajtót, nekitámaszkodott. Nézte egy darabig a keskeny előteret, az ebédlőbe vezető kulcslyuk-ajtó régi, ismerős nyílását, és a foknyi színes falfestményt.

– Mi lesz ebből, Julien? Mivé forogják ki magukat a dolgok?

Holnap a család épp azért fog összeülni az ebédlőben, hogy megvitassák ezt a kérdést. Mihez fogjanak, ha nem kerül elő az ember? Mi a kötelességük mások iránt? Hogyan intézzék el ezt a dolgot?

– A részletekre megyünk rá – mondta Ryan –, arra, amit tudunk, úgy, ahogyan jogászként tennünk kell. Ez az ember elrabolta és bántalmazta Rowant. A bűnüldöző szerveknek ennyit kell tudniuk.

Michael mosolygott. Lassan elindult a hosszú lépcsőn. Ne számold a fokokat, ne gondolj rá, ne gondolj a melledben a nyilallásra vagy a szédülésre!

Érdekes lesz együtt dolgozni a „bűnüldöző szervekkel”. Hogyan tartsák titokban előttük ezt a sok mindent? Ó, istenem, most aztán örömünnepet ül a sajtó! A legszimplább és legolcsóbb szinten valószínűleg „sátánistának”, egy véres és veszedelmes „szekta” tagjának kiáltják ki az embert.

Majd arra a fénylő szellemre gondolt, „az emberre”, akit egyszer a karácsonyi jászolnál látott, és aki a kertből kémlelte őt. Arra a sugárzó arcra gondolt.

Milyen érzés, Lasher, hogy be vagy zárva a húsba? Hogy az egész világ téged keres? Hogy nem hatalmas démon vagy, hanem körözött szökevény? Korunkban már a tűt is megtalálják a szénakazalban. Te pedig valamivel feltűnőbb vagy a családi smukkos kazettában elkeveredett smaragdnál. Nem olyan nehéz kiszúrni, kelepcébe csalni, elkapni, lefülelni. Akkor bezzeg szó sem lehetett róla, amikor Julien családi ördöge voltál.

Megállt a hálószoba ajtajánál. Minden olyan volt, ahogy hagyta. Hamilton olvasott. Az ápolónő a papírjait töltögette. A gyertyák a drága viasz édes illatát árasztották, mögöttük táncolt a Szűzanya szobrának árnyéka. A borzongó árnyék csalóka életet varázsolt Rowan vonásaira.

Már vissza akart ülni a székébe, amikor mintha mozdult volna valami a folyosó végéből nyíló hálószobában. Nyilván a másik ápolónő. De neki akkor sem tetszett. Végigment a folyosón, hogy utánanézzen.

Egy pillanatig azt se tudta, mi ez, amit lát, ez a magas, ősz hajú, flanelpongyolás női alak. Beesett arc, égő szem, boltozatos homlok. Fehér haja kibontva omlik a vállára, és csak a csupasz lábfej villan elő a pongyola alól. Michael mellében fájdalommá erősödött a nyilallás.

– Csak Cecília vagyok – csitította a nő türelmesen. – Tudom, tudom! Köztünk, Mayfairek között vannak, akik már születésükkor úgy néznek ki, mint a kísértetek. Ha akarod, bejövök, és leülök Rowan mellé. Teljes nyolc órát aludtam. Miért nem dőlsz le egy kicsit?

Michael megrázta a fejét. Ostobának érezte magát, és nagyon megrémült. Remélhetőleg nem sértette meg szegény Ceciliát.

Visszatért, hogy folytassa a virrasztást. Rowan, Rowanom!

– Mi az a folt a hálóingén? – kérdezte az ápolónőt.

– Ó, nyilván egy kis víz – felelte a nővér, egy száraz mosdókesztyűvel törülgetve Rowan mellét. – Lemostam az arcát, és benedvesítettem a száját. Akarja, hogy megmasszírozzam? Mozgatni kell a karjait, hogy ne veszítsék el a rugalmasságukat.

– Igen, csinálja csak! Tegyen meg mindent! Tegye meg, valahányszor unatkozik! És ha a legcsekélyebb...

– Természetesen.

Michael leült, behunyta a szemét. Sodródott. Julien mondott valamit, de ő most csak a hatujjú Marie Claudette-re emlékezett a hosszú meséből. Hat ujja volt a bal kezén. Rowannak gyönyörű, tökéletes keze van. Sebészkéz.

Mi történt volna, ha azt teszi, amit Carlotta Mayfair akart? Amit az anyja akart? Ha sohasem jött volna haza?

Összerázkódott, felébredt. A nővér fölemelte Rowan jobb lábát, gyöngéden, óvatosan kenegette a bőrápolóval. Milyen sovány, hogy elapadt!

– Ezzel elejét vesszük, hogy elsorvadjon a lába. Rendszeresen kell csinálni. Majd figyelmeztesse a többieket. Felírom a lázlapra, de azért maga is jegyezze meg.

– Megjegyzem – ígérte Michael.

– Micsoda gyönyörű asszony lehetett – jegyezte meg a fejét csóválva a nővér.

– Most is gyönyörű – mondta Michael, de nem volt a hangjában se neheztelés, sem harag. Mindössze egy tényt közölt.

HARMINCKETTŐ

MEGINT AKARTA, ám Emaleth nem akarta abbahagyni a táncolást. Az épület üres volt, ma este nem jött senki. És Emaleth sem táncolt, legföljebb álmában. Kinyitotta a szemét, és ott volt a férfi. Szólt a muzsika, mégse álmában hallotta, és a férfi olyan mohó volt. Csináljuk! Le akarta húzni Emalethről a hosszú nadrágot, bele akart bújni. Emaleth nem is bánta volna, de neki New Orleansba kellett mennie. De tényleg! Oda nézz, már megint sötét van, éjszakai sötét. Alacsonyan állhatnak a csillagok a mező fölött, a lápvidék fölött, a sima országút fölött, ahol fehér fények álmodnak ezüst drótokon. Indulni kell.

– Na igazán, szivi!

– Már megmondtam, hogy mi nem csinálhatunk kisbabát! – figyelmeztette Emaleth. – Nem sikerülhet.

– Jó az így is, tündér. Én ugyan nem bánom, ha nem lesz belőle baba. Na gyere már, kis cukorfalatom! Kikapcsoljam a zenét? Hozzak egy kis tejet? Friss tejet. Te mondtad, hogy kérnél még egy kis tejet, emlékszel? Ide nézz, hoztam jégkrémet is!

– Hmmm, ez finom! – örült Emaleth. – Csavard le a tárcsát a zenén. Csupán akkor tudott mozogni. A kicsi, sovány zene úgy lüktetett az agyában, mintha egy hal csapkodna a parányi tócsában. Morzsolta Emalethet, de nem nyelte el.

Fölpattintotta a nagy palackon a műanyag kupakot, és mohón kortyolni kezdett. Ó, a jó tej! Nem Anya teje, de akkor is tej. Nem friss, nem meleg, de jó. Bárcsak lett volna több teje Anyának. Annyira éhezett Anyára. Úgy szeretett volna elbújni Anya karjaiban, és inni. Ez az érzés nemhogy nem múlt el, de egyre fájóbb lett. Sírni tudott volna, ha Anyára gondolt.

De azért az utolsó cseppig kiitta, és az is elég volt, hogy nagyra nőjön. Csupán akkor hagyta ott Anyát, mikor meg kellett tennie.

Remélem, hogy a barna emberek megtalálták Anyát, és ildom szerint való sírba tették. Remélem, hogy énekeltek fölötte, virágokat és vörös okkert vetettek mellé. Anya nem ébred fel soha többé. Anya nem beszél soha többé. Anyának nem lesz teje soha többé. Anyából örökre kiszáradt a tej.

Meghalt vajon Anya? Michaelhez kell mennie, el kell mondania neki, amit Anya üzent. Gyöngéd szeretet fogta el, ha Michaelre gondolt, akit annyira szeretett Anya. Aztán Donnelaith-be megy. És ha Apa máris várja?

Ivott, nyeldekelt. A férfi nevetett. Ismét fölhangosította a zenét. Bumm, bumm, bumm! Emaleth letette a palackot, megtörülte a száját. Már úton kellene lennie.

– Most el kell mennem,

– Még ne, szivi. – A férfi melléült, fogta, és gondosan félretette a tejespalackot. – Kérj egy kis jégkrémet? Az emberek, akik szeretik a tejet, mindig szeretik a jégkrémet.

– Még sose ettem – vallotta be Emaleth.

– Imádni fogod, cukorbaba. – Felbontotta a dobozt, és etetni kezdte Emalethet egy apró, fehér kanállal. Ó, hisz ez még édesebb, még kéjesebb, még jobban hasonlít Anya mellére! Emaleth beleborzongott. Elvette a dobozt, és kanalazni kezdett, miközben dúdolta a melódiát. Hirtelen megszűnt a világ, csak a zene és az íz maradt. Próbálta visszazökkenteni magát a pillanatba. A kis ház az erdőben; ő és a férfi a parketten. Az összes táncos elment. A férfi csinálni akarta vele. És utána a vérfolt a kezén, mikor lenyúlt.

– Csak úgy meghalt.

– Micsoda, drágám?

– A baba. Nem csinálhatom férfiakkal, csak Apával.

– Huhú, édes! Ezt jobb, ha eltitkolod!

Emaleth nem értette. De a férfi úgy örült! Kedves volt. Gyönyörűnek tartotta Emalethet. Nem kellett mondania, Emaleth látta a szemében. Muzsikával vagy muzsika nélkül is látta a bálványozó tekintetében. És szerette Emaleth szagát. Fiatalnak érezte magát tőle.

Felhúzta Emalethet az ágyról. A jégkrém a padlóra gurult. Jó érzés volt a férfi karjaiban imbolyogni előre-hátra, előre-hátra. Mintha egy harang szólna, szólítaná a népet a szurdokvölgybe. Hallod a harangot, az ördög harangját? Hallod a harangot?

A férfi magához szorította. Emaleth melle sajgott. Furcsa, bizsergő érzés.

– Ó, tejet fakasztottál bennem! – mormolta. Hátrébb húzódott, a zenét próbálta kirázni a fejéből. – Nézd meg! – Feltépte az ingét, és megnyomta a saját mellbimbóját.

Híg tejcseppek. Attól nem lenne jobban, ha meginná a saját tejét. Anyáért fájt a szíve, szopni akart. És lám, teje is lett, pedig meghalt benne a pici baba, akit a férfi csinált. Mindegy, a tej úgyis elapad, főleg, ha a férfi nem csinálja vele többé. De ha csinálni akarja? Az se baj. Ha összejön Apával a Kezdethez, akkor úgyis tejre, tejtől súlyos emlőkre lesz szüksége, és ágyékából fakadnak majd a gyermekek, éhes, gyönyörű gyermekek, míg meg nem telik velük a szurdokvölgy, mint egykoron, azután, hogy elkényszerültek a szigetről.

Megfordult, letérdelt, fölemelte a tejespalackot. Kishíján elájult a zenétől. Kishíján megfordult vele a világ.

Ivott, kiivott mindent, az utolsó cseppig.

– Hú, tündér, te osztán szereted a tejet!

– Igen, nagyon – helyeselt Emaleth, aztán hirtelen nem emlékezett, mint mondott a férfi. A zene! Kapcsold le a zenét!

A férfi lefektette a padlóra.

– Csináljuk még egyszer, tündér!

– Oké – felelte Emaleth –, de csak vérezni fogok. – Cseppnyit fájt a melle, de nyilván így kell lennie. – Ne feledd, mi nem csinálhatunk kisbabát!

– Hidd el, szivi, te vagy a legtündéribb kis csaj, a legtündéribb kis valaki, akit valaha... valaha... ismertem.

HARMINCHÁROM

Egykor elkezdődött a megbeszélés az ebédlőben. Az ápolónők megígérték, hogy szólni fognak a legapróbb változás esetén is.

Ebben a napszakban nem volt szükség mesterséges megvilágításra. Zuhogott be a napfény a déli ablakokon, sőt, még az utcára néző, északi ablakon is. Riverbend sokkal részletesebben látszott a falfestményeken, mint a csillár fényénél. Ezüst kávéskanna csillogott a tálalóasztalon. A pótszékeket hátratolták a fehérre festett szegélylécig.

A család kissé feszengő csendben ülte körül az ovális asztalt. Az orvos szólalt meg elsőnek.

– Rowan állapota stabil. Jól reagál a folyékony étrendre. A vérkeringése jobb. A folyadékháztartása jó. A szíve erős. Felépülésre nem számíthatunk, de Michaelnek az a kívánsága, hogy úgy viselkedjünk, mintha Rowan felépülhetne, tehát ingergazdag környezetet és minél nagyobb kényelmet biztosítsunk a számára. Vagyis szóljon a szobában a zene, esetleg be lehet kapcsolni a rádiót vagy a televíziót; a társalgás, értelmes témákról, nyugodt hangon egyenesen kívánatos. Rowan végtagjait naponta tornáztatni fogják, a haját ápolják, divatos frizurába fésülik, a körmeit manikűrözik, vagyis olyan szerető gonddal ápolják, mintha eszméletén lenne. Módjában áll, hogy megkaphassa a legjobbat, és azt is fogja kapni.

– De felébredhet? – szólt közbe Michael. – Megeshet...

– Igen – felelte az orvos. – Az mindig lehetséges, de egyáltalán nem valószínű.

Ennek ellenére mindenki egyetértett abban, hogy mindent el kell követni. Cecilia és Lily kifejezetten megkönnyebbült ezektől a tervektől, főleg azok után, mondták, amilyen reménytelenül fölkeltek a hosszú virrasztás végeztével az ágy mellől. Beatrice azt hangoztatta, hogy Rowan kétségtelenül érzi a szeretetet és a gondoskodást. Michael megemlítette, hogy tulajdonképpen nem is tudja, milyen zenét szeret Rowan. Tudja valaki?

Az orvos még nem fejezte be.

– Folytatjuk az intravénás táplálást, amíg a test képes megemészteni a folyadékot. Mert jöhet olyan idő, amikor már nem lesz képes; amikor szembe kell néznünk a máj- és veseproblémákkal; de az még egy kicsit odébb van. Egyelőre marad a kiegyensúlyozott étrend. A nővér esküszik rá, hogy Rowan ma reggel ivott szívószálon át egy cseppnyi folyadékot. Továbbra is megkínáljuk vele. Ám amíg nem mutatkozik igazi készség, hogy ilyen módon vegye magához a táplálékot – amiben én kételkedem –, addig folytatjuk az intravénás táplálást.

A rokonok bólogattak.

– Összesen egy-két csepp volt – mondta Lily. – Mint ahogy a kisbaba szopja a folyadékot.

– Akkor ezt a reflexet erősíteni kell! – vágta rá Mona. – Jézuskám, hátha ízlett neki az étel!

– Hát igen, az sokat számítana – helyeselt Pierce. – Időnként megpróbálhatnánk...

Az orvos csitítóan bólogatott, és intett, hogy figyeljenek rá.

– Ha Rowan szíve megállna – folytatta –, nem indítják újra mesterséges eszközökkel. Senki sem injekciózza, nem pumpál bele oxigént. Itt nincs is lélegeztető gép. Hadd haljon meg, ha Isten úgy akarja. És mert kérdezték, azt is meg kell mondanom, hogy ez akármeddig eltarthat, és bármikor félbeszakadhat. Az ilyen betegek évekig elélnek. Néhányan visszajönnek, ez igaz. Mások napokon belül meghalnak. Most annyit mondhatunk, hogy Rowan teste gyógyul, kigyógyítja magát az elszenvedett bántalmakból, az alultápláltságból. De az agy... az agykárosodás nem gyógyítható így.

– De megélhet egy olyan kort – buzgólkodott Pierce –, amikor fölfedeznek valami világrengető új dolgot!

– Természetesen – válaszolta az orvos –, és kipróbálunk minden elképzelhető gyógymódot. Holnap kezdődik a neurológia konzílium. Aki csak van, neves neurológus, azt mind idehívathatjuk a házhoz, hogy vizsgálja meg Rowant. Megtesszük. Rendszeresen találkozni fogunk a kezelési módok megbeszélése céljából. Nyitva tartjuk a sebészeti beavatkozás vagy minden más olyan eljárás lehetőségét, amely újraindíthatja Rowan agyműködését. De hadd emlékeztessem önöket, kedves barátaim, hogy ennek csekély a lehetősége. Világszerte vannak betegek ilyen állapotban. Az elektro-enkefalogram szerint Rowan agytevékenysége úgyszólván leállt.

– Nem lehetne átültetni bele egy darab agyat valakiből? – kérdezte Gerald.

– Én jelentkezem – mondta szárazon Mona. – Vegyenek tőlem annyi agysejtet, amennyit akarnak, így is több a szürkeállományom, mint a jelenlevők bármelyikének.

– Ne undokoskodj már, Mona! – háborgott Gerald. – Én csak egy szimpla...

– Én nem undokoskodom – közölte Mona –, mindössze azt javasoltam, hogy olvassunk több szakirodalmat, és tartózkodjunk a hülye kijelentésektől. Agyat nem ültetnek át, legalábbis nem úgy, amire Rowannak szüksége lenne. Vegetál, felfogtad?

– Fájdalom, ez az igazság – mondta az orvos halkan. – A „folyamatos vegetatív állapot” talán csak egy kicsivel kíméletesebb kifejezés. Ez a helyzet. Csodákért imádkozhatunk: tegyük is meg. Talán az az idő is eljön, amikor a közös elhatározás megszünteti a folyadék és a zsírok további adagolását. Ám ez a döntés ma még gyilkosság lenne. Nem tehetjük meg.

A doktor megrázott néhány kezet, elmormolt néhány „köszönöm”-öt, azután távozott.

Ryan átvette a helyet az asztalfőn. Kissé pihentebbnek látszott, mint tegnap, és alig várta, hogy beszélhessen.

– Rowan elrablójáról vagy rabtartójáról még mindig semmi hír. Nem történtek újabb merényletek Mayfair-asszonyok ellen. Úgy döntöttünk, hogy bizonyos korlátok között tájékoztatjuk a hatóságokat „az emberről”.

Fantomképet készíttettünk, amelyet Michael jónak talált. Kiegészítettük a szemtanúk által említett bajusszal és szakállal. Országos körözést kérelmezünk. Ám nyomatékosan közlöm mindenkivel, aki ebben a szobában tartózkodik, hogy ez a téma szigorúan a családban marad! A szerveknek, amelyek együttműködnek velünk, annyit mondjatok, amennyi okvetlenül szükséges!

– Csak ártanátok a nyomozásnak – szólt közbe Randall –, ha elkezdenétek povedálni szellemekről és ördögökről.

– Emberrel állunk szemben – mondta Ryan –, emberrel, aki jár, beszél, ruhát visel, mint más emberek. Bőséges közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, hogy ez az ember elrabolta és fogva tartotta Rowant. Kémiai bizonyítékokra egyelőre semmi szükség.

– Vagyis nincs duma a vérmintákról – állapította meg Mona.

– Pontosan – felelte Ryan. – Ha elfogják az embert, akkor előállhatunk további részletekkel. Az ember maga lesz az élő bizonyíték a feltételezésekre. Most pedig Aaron szeretne mondani egyet s mást.

Michael látta a barátján, mennyire nem öröm ez neki. Némán ülte végig a megbeszélést Beatrice oldalán, aki oltalmazóan fogta a karját; komor sötétkékbe öltözött, amiben jobban hasonlított a rokonsághoz, mintha lezárta volna a régi tweed-korszakot. Most nem angolnak látszik, gondolta Michael, hanem déli amerikainak. Aaron megcsóválta a fejét, szótlan elismeréseként mindennek, ami a családra vár, aztán megszólalt:

– Amit most mondok, nem fog meglepetésként hangzani. Megszakítottam kapcsolatomat a Talamascával. Rendünk tagjai olyan tettekre vetemedtek, amelyek megcsúfolták a család bizalmát. Felkérek mindenkit, hogy mostantól tekintsék ellenséges szervezetnek a Talamascát, és utasítsanak el mindenkit, aki a rendhez fűződő kapcsolataira hivatkozik.

– Ez nem Aaron hibájából történt – szólt közbe Beatrice.

– Milyen érdekes, hogy ezt mondod! – állapította meg Fielding savanyúan. Aaronhoz hasonlóan egész idő alatt ugyanolyan mélyen hallgatott, ezért a hangja rögtön figyelmet parancsolt, mint rendesen. Rózsaszín hajszálcsíkos, barna öltönye ugyanolyan ősöregnek látszott, mint a tulajdonosa. Látszott rajta, hogy maradéktalanul ki akarja használni a hajlott kor adta kiváltságot, vagyis hogy pontosan azt mondja, amit gondol.

– Felfogja – fordult Aaronhoz –, hogy magával kezdődött az egész?

– Ez nem igaz – felelte Aaron higgadtan.

– Dehogynem igaz! – vitatkozott Fielding. – Maga kereste meg Deirdre Mayfairt, amikor ő Rowant várta. Maga...

– Ez illetlenség, azonkívül rosszul van időzítve – torkolta le Ryan ellentmondást nem tűrő hangon. – Családunk utánanéz mindenkinek, aki házasság vagy akár alkalmi, társasági ismeretség révén kapcsolatba kerül velünk. Ennek az úrnak, noha ezt nem szívesen vallom be, a legapróbb részletig utánanéztünk, amikor először idejött. Nincs kapcsolatban azzal, ami történt. Az, aminek mondja magát, vagyis naiv és félrevezetett tudós, akinek kíváncsiságát bizonyos történelmi dokumentumok keltették föl a család iránt.

– Biztos ez? – tamáskodott Randall. – Végül is mi azokból a feljegyzésekből ismerjük a család históriáját, amelyeket ettől az úrtól kaptunk, azokból, amit a Talamasca volt olyan arcátlan elnevezni a Mayfair-boszorkányok aktájának, most pedig nyakig ülünk olyan eseményekben, amelyek logikusan illeszkednek az akta állításaihoz!

– Ja, ti egy követ fújtok? – jegyezte meg Beatrice olyan cérnahangon, ami egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Képtelenség! – szólt Lauren halkan. – Csak nem arra célozgattok, hogy Aaron Lightner a felelős az eseményekért, amelyeket följegyzett? Egek Ura, hát már elfelejtettétek, amit a tulajdon szemetekkel és fületekkel láttatok és hallottatok?

– Az ötvenes években – vágott közbe Ryan – Carlotta tüzetes nyomozást folytatott a Talamasca után, márpedig őt aligha lehetett jóindulattal vádolni. Törvényes támpontot keresett, amelynek alapján megtámadhatja a szervezetet. Nem talált semmit. A Talamasca nem konspirált ellenünk.

Ismét Lauren szólalt meg, olyan határozottsággal, amely elnémította a meghallgatásért vetélkedő hangokat.

– Semmit sem nyerünk rajta, ha folytatjuk ezt a témát – közölte. Feladatunk egyszerű. Gondoskodunk Rowanról, és megtaláljuk ezt az embert. – Végighordozta tekintetét a rokonokon, sorra megnézett mindenkit, először azokat, akik jobbra ültek tőle, aztán azokat, akik balra, aztán azokat, akik szemközt. Utoljára visszatért a pillantása Aaronhoz.

– A Talamasca krónikái felbecsülhetetlen segítséget jelentettek családunk történelmének megrajzolásához. Ellenőriztünk mindent, ami ellenőrizhető, anélkül, hogy egyetlen hibára vagy pontatlanságra bukkantunk volna.

– Ez meg mi a fenét jelent? – kérdezte Randall. – Hogy akarsz ellenőrizni ilyen badar...

– Utánanéztünk – magyarázta Lauren – az összes történelmi ténynek, amelyet említ a krónika. Deborah arcképét valóban Rembrandt festette. A hollandus Petyr van Abellel kapcsolatos feljegyzéseket, amelyek ma is megvannak Amszterdamban, átmásoltattuk titkos családi ügyiratainkba. De most nem óhajtok hosszas védőbeszédet mondani az okmányok vagy a Talamasca mellett. Érjétek be annyival, hogy a rend igen nagy segítségünkre volt Rowan eltűnésének idején. Donnelaith-ben a Talamasca nyomozott Rowan és Lasher ottjárta ügyében. Nekik köszönhetjük a legrészletesebb személyleírást erről az illetőről, amelyet nyomozóink is megerősítettek. Nagyon kétséges, hogy más ügynökségtől, legyen az világi, egyházi, vagy törvényes, megkaptuk volna ezt a segítséget. Csak hát... Aaron arra kért, méghozzá okkal, hogy szakítsuk meg a kapcsolatot a Talamascával, mi pedig ezt tesszük.

– Ezt nem lehet a szőnyeg alá söpörni – vélte Fielding. – Mi van azzal a Larkin doktorral?

– Senki se tudja, mi történt vele – válaszolta Ryan. – Ezt így kell elfogadnunk. De Laurennek igaza van abban, hogy nincs rá konkrét bizonyítékunk, miszerint a Talamasca bármilyen gonoszságra vetemedett volna velünk szemben. Bár igaz, ezt a kapcsolatot főleg Aaron jelentette. Aaron pedig a barátunk, most pedig már családtag, mert feleségül vette Beatrice-t...

– Igen, nagyon kényelmes! – morgott Randall.

– Te hülye vagy! – csúszott ki Beatrice száján.

– Ámen! – bólintott Mona.

– Befogod a szádat! – förmedt rá Ryan.

Rögtön észbe is kapott, hogy nem helyénvaló dolgot mondott, legalábbis Mona felhasználta minden hatalmát, hogy porba sújtsa összehúzottan villogó zöld szemének baziliszkusz pillantásával. Ám Ryan csak megpaskolta engesztelésül unokahúga kezét, és folytatta:

– Aaron azt tanácsolta... mint barátunk, rokonunk, hogy szakítsunk meg mindennemű kapcsolatot a Talamascával, mi pedig ezt tesszük.

Ismét többen kezdtek beszélni egyszerre. Lily többet akart tudni arról, hogy miért fordult Aaron a rend ellen. Cecília emlékeztetett mindenkit, hogy a környéken egy talamascás kérdezősködik, neki a szomszédok mondták, Anne Marie pedig csak „egy vagy két pontban” szeretett volna valamivel több felvilágosítást. Lauren mindenkit elhallgattatott.

– A Talamasca ellopta az orvosi adatokat, és ezt a tudást nem hajlandó megosztani velünk. Elzárkózott, ahogy Aaron mondaná, ha engednétek neki! Nem állunk meg, megyünk tovább, kész. Ha meghalljátok, hogy valaki a rendről tesz említést, jelentsétek az irodának; ne feleljetek semmiféle kérdésre; a továbbiakban is ragaszkodjatok az óvintézkedésekhez. – Hátradőlt, és a hatás kedvéért halkabban folytatta: – Zárjátok a sorokat!

Kínos csend támadt.

– Neked mi mondanivalód van, Michael? – kérdezte Lauren. Michaelt meglepte a kérdés. Olyan szórakozottan figyelte rokonait, mintha baseballt, futballt, sőt akár sakkozást nézne, miközben Julien emlékeivel, Julien szavaival sodortatta magát. Most el kell rejtenie ezeket a gondolatokat. Senkinek sem használt volna azzal, ha nyíltan beszél, mégis kibuktak valahogyan belőle a csendes szavak:

– Elintézem ezt az embert, abban a pillanatban és ott, ahol megtalálják. Tőlem nem menekül.

Randall beszélni kezdett. Fielding ugyancsak beszélni kezdett. Michael fölemelte a kezét, hogy hallgassanak.

– Vissza akarok menni az emeletre, a feleségemhez. Azt akarom, hogy a feleségem meggyógyuljon. Mellette akarok lenni.

– Akkor gyorsan intézzük el, ami még hátra van – mondta Ryan. Kinyitotta jókora bőr iratgyűjtőjét, és gépelt papírokat vett elő. – St. Martin ville-ben, ahol rábukkantak az eszméletlen Rowanra, nem találtak sem vért, sem szövetmaradványokat. Ha Rowan elvetélt, amiről az orvosok meg vannak győződve, annak a bizonyítéka rég eltűnt. Az közterület. Legalább két felhőszakadás volt azon a napon, amikor Rowan ájultan feküdt ott, és még egy, azután, hogy megtalálták. Két gyakorlott nyomozót küldtünk vissza a helyszínre, de továbbra sincs támpontunk arra nézvést, mi történt Rowannal. Átfésüljük a környéket, hátha rábukkanunk valakire, aki látta Rowant, vagy esetleg hallott valamit, ami segítségünkre lehet.

Néhányan csüggedten bólogattak.

– Nos, Michael, ami még hátra van a megbeszélésből, azt áttesszük az alsóvárosba. Most úgyis a hagyaték és Mona lesz a téma. Úgyhogy mi most itt is hagyunk téged és Aaront. Este majd visszajövünk, ha megengeded.

– Igen, természetesen! – helyeselt Michael. – Jól elvagyunk mi itt. Már kialakult a rutin. Hamilton az emeleten van az ápolónőkkel. Olyan olajozottan halad az élet, amennyire ilyen esetben elvárható.

– Michael – szólt Lauren –, tudom, hogy ez kínos kérdés, de akkor is föl kell tennem. Nem tudod, hol van a Mayfair-smaragd?

– De az isten szerelmére! – jajdult föl Bea. – Az az átkozott kő!

– Ez törvényes ügy – felelte Lauren fagyosan. – Törvényes. Meg kell találnunk a smaragdot, hogy a kedvezményezett nyakába akaszthassuk.

– Hát, ha rajtam múlna – jelentkezett Fielding –, beszereznék egy darab zöld üveget a Woolworth-ban. De én már túl vén vagyok, hogy átmenjek az alsóvárosba.

– Stella nem csináltatott másolatot róla? – kérdezte Randall hidegen. Hogy ledobhassa a húshagyókeddi felvonuláson a kerekes dobogóról?

– Hát, ha csináltatott, akkor azt le is dobta a kerekes dobogóról – mutatott rá Lauren.

– Nem tudom, hol van – mondta Michael. – Ha jól emlékszem, akkor is kérdezted, amikor még beteg voltam, a kórházban feküdtem. Nem láttam. Azt hittem, átkutattátok a házat.

– Át is – felelte Ryan. – De arra gondoltunk, hogy elnéztünk valamit.

– Valószínűleg nála van – jegyezte meg Mona halkan. Senki sem válaszolt.

– Meglehet – mondta Michael sápadt félmosollyal. – Valószínűleg nála van. Valószínűleg a tulajdonának tekinti. De az ember sose tudhatja... – Igyekezett megőrizni az épelméjűség látszatát, de hirtelen borzasztó viccesnek találta a dolgot. A smaragd! Zsebre vágta Lasher? Vajon megpróbálja eladni? Egy stráfkocsi lóvét kapna érte.

Ezzel véget is ért a családi tanács. Bea vissza akart menni az Amelia utcába. A többiek az alsóvárosba akartak menni.

Mona átnyalábolta Michaelt, megcsókolta, majd úgy fordult el tőle, mintha nem akarná látni a férfi hüledező vagy rosszalló tekintetét. Michael kissé megrökönyödött; az egyik pillanatban még elborította Mona üde édessége, a következőben már csak a semmi volt ott a lány helyén.

Beatrice futó puszit adott Michaelnek, majd elbúcsúzott újdonsült férjétől, fogadkozott, hogy később majd hazaviszi vacsorázni, és Michaelnek is készít valami harapnivalót.

– Hogy engem mennyien próbálnak eletetni – mormolta ámultan a férfi. – Amióta Rowan elment. Egyél, Michael, egyél.

Néhány perc alatt kiürült a ház. Az utolsó rokon mögött is becsukódott a nagy ajtó. Rezgett utána a ház. Michael mindig attól tartott, hogy ez a rezgés megárt a háznak, de valószínűleg rosszul hitte.

Aaron tovább ült az asztalra könyökölve a barátjával átellenben, az ablaknak háttal.

– Gratulálok a házasságukhoz – mondta Michael. – Megkapta a költeményt, amit Yurival küldtem? A levelet?

– Igen, átadta. Mesélnie kell Julienről. Mondja el, mi történt, ne úgy, mintha egy Óperencián túlról érkezett szimatolóval beszélne, hanem a barátjával.

– El is akarom mondani – mosolygott Michael. – Át akarom élni minden másodpercét. Le is írtam, úgyhogy nem felejtem el. Az az igazság, hogy Juliennek volt egy célja. Azért jött, hogy közölje velem: a valamit le kell állítani, meg kell ölni. És ez a feladat énrám vár.

Aaronban feltámadt a kíváncsiság.

– Hol van a barátja, Yuri? – kérdezte Michael. – Még mindig olyan jóban van velünk?

– Abszolúte – felelte Aaron. – Most is fent van az Amelia utcai házban. Ismét próbálkozik Mona számítógépén. Mona azt mondta, hogy az ő gépén Yuri felveheti a kapcsolatot a Vénekkel, de azok nem válaszolnak, akárhogy könyörög Yuri a magyarázatért. Elég szörnyű lehet neki.

– De magának nem.

– Nem – felelte Aaron pillanatnyi tűnődés után. – Nem annyira...

– Helyes – mondta Michael. – Julien gyanakodott a Talamascára, gondolom, erre a levelemből is rájött. Más dolgokat is mondott még, de száz szónak is egy volna a vége: ez a teremtmény álnok és hazug. Meg kell semmisíteni. Megölöm, amint tehetem.

– De ha a hatalmában lenne? Ha maga megfékezhetné, hogy ne...

– Nem, ez tévedés. Olvassa el a verset még egyszer. Meg kell ölnöm. Ha vannak kételyei, menjen föl az emeletre, és nézze meg a feleségemet. Fogja meg Rowan kezét. Megölöm Lashert. Meglesz rá a lehetőségem. Evelyn verse és Julien látogatása egyaránt ezt ígérte.

– Maga úgy viselkedik, akár egy megvilágosodott – mondta Aaron. Egy hete még sztoikus volt, csaknem csüggedt. Fizikailag is beteg volt.

– Igen, mert azt hittem, hogy a feleségem elhagyott. Gyászoltam a feleségemet és a bátorságomat, amelyeket elveszítettem. Most már tudom, hogy Rowan nem akart elhagyni. És miért ne viselkedhetnék úgy, mint Szent Pál a damaszkuszi úton, a látomás után? Felfogja, hogy én vagyok az egyetlen élő, aki látta ezt a lényt, és beszélt vele? – Kurtán fölnevetett. – Gifford, Edith, Alicia... már a nevükre sem emlékszem! Mind meghaltak. És Rowan néma, mint Deirdre. De én nem haltam meg! Én nem vagyok néma! Én tudom, hogy néz ki! Ismerem a hangját! És Julien hozzám jött el! Gondolom, van is bennem annyi hit, mint egy konvertitában! Vagy talán csak egy szentben.

A zsebébe nyúlt, elővonta a Ryantól kapott medált, amelyet Gifford talált meg karácsony első napján az úszómedence mellett.

– Magától kaptam, emlékszik? Vajon milyen lehet, amikor Szent Mihály úr beledöfi háromágú szigonyát egy ördögbe? Rúgkapál-e az ördög, visít-e a mamája után? De nehéz lehet Szent Mihálynak! Most majd megtudom.

– Tehát Julien az ellensége volt Lashernek? Biztos ebben? Michael sóhajtott. Már az emeleten kellene lennie.

– Mit szólnának az ápolónők, ha befeküdnék az ágyba Rowan mellé? Mit tennének, ha hozzábújnék, és magamhoz ölelném?

– Ez a maga háza – felelte Aaron. – Feküdjön Rowan mellé, ha akar. Küldje ki az ápolónőket.

Michael megrázta a fejét.

– Csak tudnám, hogy kívánja-e Rowan a közelségemet! Csak tudnám, hogy akar-e valamit egyáltalán! – Sokáig töprengett. – Aaron, maga az ő helyében – Lasherében – hol lenne most? És mit csinálna?

– Nem tudom – csóválta a fejét az angol. – Mondja, Michael, miért volt Julien annyira bizonyos Lasher gonoszságában? Mondja el, mit tudott Julien.

– Kinyomozta Lasher eredetét. Donnelaith-be utazott, hogy átkutassa a romokat. Nem a híres sziklagyűrű érdekelte, hanem a székesegyház. Egy Ashlar nevű szent. A korai Felföld szentje. Lashernek abban a völgyben volt valami köze a kereszténységhez. És ahhoz a szenthez.

– Ashlar, már hallottam Szent Ashlar legendáját – mondta Aaron halkan. – Megvan az irattárunk latin szekciójában. Emlékszem, olvastam is, de nem ezzel az esettel kapcsolatban. Ó, bár ne zárták volna ki Yurit a számítógépből! Mi köze Lashernek ehhez a szenthez?

– Ezt Juliennek sohasem sikerült megnyugtatóan tisztáznia. Először azt hitte, ez a lény maga a szent – egy bosszúszomjas hazajáró lélek. Csak hát ez nem ilyen egyszerű. Bár Lasher akkor is onnan származott, abból a völgyből. Nem az égből, nem a pokolból, nem is az időtlenségből jött, vagy miket is hazudozott össze a boszorkányoknak. A donnelaith-i szurdokvölgyben kezdődött sötét élete. – Egy pillanatra elnémult. – Maga mit tud Ashlarról?

– Ez egy régi skót legenda. Erősen pogány ízű – felelte Aaron. – Michael, miért nem beszélt nekem ezekről a dolgokról?

– Most beszélek, Aaron, de már úgysem számít. Meg fogom ölni Lashert. Majd ha meghalt, még mindig feltérképezhetjük a múltját. Szóval mit tud Ashlarról, a skót szentről?

– Ó, hát... valami olyat, hogy a szent párszáz évente visszatér. Itt-ott említik az írások. De az sose tudatosodott bennem, hogy Donnelaith-hez van köze. Újabb titok. Miért nem szerepelt a krónikában? Sose mulasztjuk el a kereszthivatkozásokat. Nagyon alaposak vagyunk. De még sose találkoztam legendával, amelyet kapcsolatba hoztak volna Donnelaith-tel. Azt hittem, nem létezik vonatkozó anyag.

– De maga miket hallott?

– A szent meghatározott külső jellegzetességekkel bírt. Időről-időre születik ugyanilyen külsővel valaki, akit kikiáltanak az újból megtestesült szentnek. Az új szentnek. Szóval nagyon pogány, nincs benne semmi katolikus. A katolikus egyháznak azért szent valaki, mert fent van az égben, nem pedig mert testből testbe vándorol.

Michael bólintott, még nevetgélt is egy kicsit.

– Ezt írja le nekem – kérte Aaron. – Mindent, amit Julien mondott. Muszáj megtennie.

– Azt teszem, de maga meg ne feledje, amit mondtam. Juliennek egyetlen üzenete volt: az, hogy a valamit meg kell ölni. Nem „érdeklődni” kell iránta, hanem ki kell radírozni. – Sóhajtott. – Karácsonykor kellett volna megtennem! Akkor kellett volna megölnöm! Valószínűleg meg is tehettem volna, de Rowan persze nem akarta. Hogy is akarhatta volna? Ezt az újszülöttet, ezt a talányt! Mindig ez történik. A fajzat megigézi az embereket. Most pedig testté lett. Hogy is van a régi mondás? „És az ige testté lett és lakozott mi közöttünk.” Aaron bólintott.

– Egyszer hadd mondjam el fennhangon – szólt fojtottan –, hogy ne kelljen örökösen ismételnem magamban. Ide kellett volna jönnöm magával a szentestén. Nem szabad lett volna engednem, hogy egyedül szálljon szembe velük, Lasherrel és Rowannal.

– Ne ítéljen Rowan fölött!

– Nem teszem. Nem ezt akartam tenni, csak annyit szerettem volna mondani, hogy itt kellett volna lennem. Most nem fogom cserbenhagyni, ha ez jelent egyáltalán valamit.

– Jelent – vont vállat Michael. – Hanem tudja-e, milyen fura érzésem van? Most, hogy elszántam magamat, ilyen könnyű lesz megölni. – Pattintott az ujjával. – Kezdettől ez volt az én bajom. Féltem, hogy meg kell tennem.

Nyolc óra volt. Sötét, hideg. Ha hozzáért az ember az ablakhoz, fázott a keze.

Aaron és Yuri az imént jött vacsorázni. Yuri a vacsora után nyomban indult is vissza az Amelia utcába, hogy Monával beszéljen. Elvörösödött, mikor mondta, hogy hová megy. No lám, gondolta Michael, Yuri lekozmált Monánál!

– Én voltam ilyen ennyi idős koromban – makogta a férfi. – Egészen rendhagyó. Megígérte, hogy megmutatja a számítógépes trükkjeit. Szóval... beszélgetni... fogunk.

Pirulás, hebegés, makogás! Ah, Mona hatalma! És most itt van még neki a hagyaték meg minden, hogy megvívjon velük. De Yuri tiszta ember. Tiszta, becsületes, jó.

– Meg lehet bízni benne – mondta Aaron halkan. – Igazi úr. Mona tökéletes biztonságban lesz a társaságában. Sose féljen.

– Monát senkinek se kell féltenie – mondta Michael némi szégyenkezéssel, és futólag érezte az utóízét azoknak a buja pillanatoknak, amikor átölelte a lányt, tudva, hogy nem helyes, ami meg fog történni, na és akkor mi van?

Milyen ritkán tett Michael rossz dolgokat, úgy, hogy azt mondta: na és? Aaron az emeleti hálószobában aludt.

– Az én koromban az ember már szundit egyet vacsora után – mentegetőzött, és fölment lefeküdni. Nagyon ki volt merülve. Michaelnek különben sem volt most kedve ahhoz, hogy Julienről beszéljen. Talán jobb is így, mert Aaronnak szüksége van pihenésre.

Most csak te és én, Julien.

Csend volt a házban.

Hamilton hazament, hogy kifizessen valami számlákat. Bea majd később jön. Egyetlen nővér tartotta az ügyeletet, mert amekkora az ápolóhiány, a világ összes pénzén sem lehetett keríteni még egyet. Viv néni emeleti szobájában egy nagyon rátermett segédápolónő immár háromnegyed órája telefonált.

Michael hallotta hangjának hullámzását.

A szalonban állt, és nézett ki az oldalkertbe. Sötétség. Hideg. Emlékezés. A Comus dobjai. Egy ember mosolyog a sötétségben. Hirtelen kisfiú volt megint, aki nem tudta, mit jelent erősnek lenni, biztonságban lenni. A félelem berúgta a gyermekkor ajtaját. A félelem letarolta a biztonságot, amit anya jelentett.

Rémítő dobok és fáklyák Húshagyókedd éjszakáján. Ha megöregszünk, meghalunk. Nem leszünk többé. Soha többé. Megpróbálta elképzelni magát holtnak. Egy koponya a földben. Élete során sűrűn látogatta ez a gondolat. Az leszek egy napon, óhatatlanul. Életem csekély számú bizonyosságainak egyike. Halott leszek. Lehetek koponya a földben. Lehetek koponya egy koporsóban. Ezt nem tudom, de az biztos, hogy meg fogok halni.

Mintha sírna a segédápolónő. Ez nem lehet. A lépcső puhán rezeg. Csukódik a bejárat. Milyen messze van tőle ez a jövés-menés. Ha bekövetkezne a legrosszabb, ordítanák a nevét.

Ő pedig felrohanna az emeletre, de miért? Hogy ott legyen, amikor a felesége kileheli a lelkét. Hogy fogja hideg kezét. Hogy mellére hajtsa a fejét, és érezze Rowanban az utolsó melegséget. Honnan tudja, hogy ilyen lesz? Mondta valaki? Vagy csak attól van, hogy Rowan keze egyre hidegebb és hidegebb, egyre merevebb és merevebb, és mikor Michael ránézett a körmeire, a szép, tiszta körmeire, látta, hogy kékesek.

– Nem lakkozzuk be – közölte az ápolónő. – Ezt a részt törölhetik. Látnunk kell a színét. Az oxigénellátás miatt. Milyen gyönyörű asszony volt!

Igen, ezt már mondta. Illetve nem ez a nővér mondta, a másik mondta. Hány közömbös szót mondtak még?

Hátborzongató volt, ahogy mozogtak a sötét fák. Hátborzongató volt nézni őket. Nem akart itt lenni, nem akarta bámulni a hideg, üres oldalkertet. Melegben akart lenni, Rowan mellett akart lenni.

Megfordult, lassan végigballagott a kettős szalonon, a ciprusfából faragott szépséges, ékes boltív alatt. Talán olvasnia kellene Rowannak, halkan, hogy a felesége kikapcsolhassa, ha nem tetszik neki. Esetleg bekapcsolja egy időre a rádiót? Julien gramofonját? Már nincs itt a komisz ápolónő, aki nem szereti a gramofont.

De hiszen kiküldheti őket a szobából! Hogy csak most fogja föl ezt! Hát szükségünk van nekünk ezekre az ápolónőkre?

Látta a feleségét holtan. Látta szürkén, hidegen, visszahozhatatlanul. Látta többé-kevésbé eltemetve. Nem részletesen, lépésről lépésre, az időben elosztva, csak a fogalmat, a fellobbanó villámfényben, a kriptába alásikló koporsót. Mint Giffordét. Ám az ő temetőjük itt van a Kertváros peremén, naponta átmehet, ráteheti a kezét a márványlapra, amely alig négy-ötujjnyira lesz az ő selymes, sötétszőke hajától. Rowan, Rowan!

Emlékezzék, mon fils!

Sarkon fordult. Ki mondta ezt? A hosszú előtér kong az ürességtől, kissé hideg. Az ebédlőben már sötét van. Nem igazi hangokra fülelt, hanem a természetfölöttiekre, megint arra a hangra. Emlékezzek? Igen, azt fogok!

– Igen, azt teszem! – mondta.

Csend. Csend volt körülötte, amely bebónyálta és fölhangosította kimondott szavait. Szaggatták a némaságot, mint egy mozdulat, egy hirtelen lehűlés. Csend.

Egy lélek se volt a közelben. Az ebédlőben senki. A lépcső tetején senki. Már Viv néni szobájában se ég a villany. Senki se telefonál. Üresség. Sötétség.

Ekkor hasított belé, hogy egyedül van!

Az nem lehet! A bejárathoz ment, kinyitotta. Egy pillanatig fel sem fogta. A fekete vaskapunál senki. A tornácon senki. A túloldalon senki. Csak az ünnepélyes, üres csönd. Elhagyott romvárossá lett a Kertváros a mozdulatlan utcai lámpák, a tölgylombok puha koloncai alatt. A ház olyan dermedt és élettelen, mint mikor először látta.

– Hol vannak? – Ráugrott a pánik. – A szentségit, mi folyik itt?

– Michael Curry?

A férfi a balján állt. Alig lehetett látni, csak a szőke haja csillant át az árnyékokon. Előrelépett. Kétujjnyival lehetett magasabb Michaelnél. Világos szeme volt.

– Maga küldött értem? – kérdezte halkan, tisztelettel. Nyújtotta a kezét. – Őszinte részvétem, Mr. Curry.

– Magáért? Hogy érti ezt?

– Megbízta a papot, hogy telefonáljon nekem a szállodába, ön kérte, hogy jöjjek. Szívből fájlalom, hogy vége.

– Nem tudom, miről beszél! Hová lettek innen az őrök? Hova lett, aki a kapuban állt? Mi történt mindenkivel?

– A pap elküldte őket – magyarázta az ember kíméletesen. – Mihelyt meghalt. Nekem is mondta a telefonban, hogy elküldi őket, tehát jöjjek ide, és várjam meg önt, itt az ajtóban. Őszinte részvétem. Remélem, nem félt és nem szenvedett.

– Ó, nem! Ez csak álom! Rowan nem halt meg! Az emeleten van! Miféle pap? Nincs itt semmiféle pap! Aaron!

Megfordult, berohant az előszobába, ahol olyan sűrű sötét volt, hogy egy pillanatig nem is látta a lépcső piros szőnyegét. Aztán nekirugaszkodott, kettesével szedte a fokokat, úgy rohant Rowan csukott ajtajához.

– Az isten verje meg, nem halt meg! Nem halt meg! Szóltak volna nekem!

Megtalálta a kilincset, de nem tudta elfordítani. A vállával akarta bedönteni az ajtót.

– Aaron! – üvöltötte ismét.

Kattanás. Fordult az apró zárszerkezet. Az ajtó felpattant, csak egy kicsit, mintha a maga jószántából tenné. Az ajtóknak megvan a saját üteme, mindegyik a maga módján nyílik-csukódik.

New Orleans ajtói sose állnak a hivatásuk magaslatán. Nyáron ez az ajtó annyira bedagad, hogy alig akar nyílni. Most nyitottan hintázott.

Michael rámeredt a fehér táblákra. Bent égtek a gyertyák, mint rendesen. Lángjuk vibrált a selyembaldachinon, a kandalló márványán.

Aaron beszélt. Aaron egy nevet mondott mögötte. Oroszos nevet. Amire a szőke ember halkan válaszolta:

– De hát ő kért, Aaron! Direkt telefonált! A pap mondta. Ő kérte, hogy jöjjek ide.

Besietett a szobába, ahol csak a gyertyák világítottak az apró oltáron. A Szűzanya árnyéka didergett és táncolt a falon. Rowan az ágyban feküdt, melle egyenletesen süllyedt és emelkedett a rózsaszín szatén hálóing alatt, amelyet frissen adtak rá. A keze befele görbült. A szája nyitva volt. Michael hallotta a lélegzését. Élt. Változatlan volt.

Térdre esett, az ágyba fúrta a fejét, és sírt. Megmarkolta a felesége kezét. Még ruganyos, még maradt benne egy szikrányi melegség. Még él.

– Ó, Rowan, drágám, drágaságom! Már azt gondoltam... – Aztán felzokogott, mint egy gyerek.

Csak lassan engedte ki magából a zokogást, mert tudta, hogy Aaron a közelében van. És a másik ember is itt van. Lassan fölnézett, és akkor észrevette az ágy lábánál az alakot.

A pap! Rögtön ez a szó ugrott be, mikor meglátta a régimódi, fekete gyapjúszövet reverendát, és a fehér papi gallért, de ez nem volt pap!

– Szervusz, Michael.

Lágy hang. Olyan magas, amilyennek mondták. Vállnál lejjebb érő, hosszú, fekete haj, gyönyörűen ápolt, csillogó szakáll-bajusz. Mint valami ocsmány Krisztus vagy egy Raszputyin, a könnyáztatta, fehér arcával.

– Én is sírtam érte! – susogta. – Ő már a halál völgyében jár; nem fog szülni többé; nem fog szeretni többé; már csak egy cseppnyi tej maradt benne, ő már majdnem elment.

Fogta a bal kezével a mennyezetes ágy oszlopát.

– Lasher!

Tökéletes szörnyszülött volt, magasabb minden normális embernél, cérnavékony alak, de tökéletes megtestesülése a fenyegetésnek, merev pillantású kék szemével, fénylő fekete bajusza alatt pirosló szájával, hosszú, csontos, fehér ujjaival, amelyek kígyóként tekeredtek az oszlopra. Szörnyeteg.

Öld meg! Most!

Szempillantás alatt fölpattant, ám Stolov átkapta a derekát.

– Ne, Michael, ne bántsa! Ezt nem teheti! – Aztán egy másik ember is nekiugrott, egy ismeretlen, aki a karjával rántotta vissza az ő nyakát, Aaron pedig esdekelt, hogy nyugodjon meg, várjon!

Az alak zavartalan mozdulatlanságban állt az ágy mellett, és lankatag lassúsággal törölgette jobb kezével a könnyeit.

– Csillapodjon, Michael, csillapodjon! – könyörgött Aaron. – Azonnal engedje el, Stolov! Maga is, Norgan!

– Csak ha nem öli meg – mondta Stolov. – Nem szabad megölnie.

– Egy fenét nem! – mondta Michael, ívbe feszítette a gerincét, hogy lerázza Stolovot, ám a másik továbbra is markolta a nyakát. Stolov szorítása elernyedt, és ő levegő után kapkodott.

A kreatúra nézte, és némán ontotta az ékesszóló könnyeket.

– Az ön kezében vagyok, Mr. Stolov – mondta. – Az önöké vagyok. Michael belevágta a könyökét a rajta csimpaszkodó ember hasába, és a falhoz csapta. Stolovot félrelökte, és egy szempillantás alatt elkapta Lasher nyakát. A kreatúra rémülten hörgött, és Michael haját tépázta. A szőnyegre hemperedtek. Ám a talamascások minden erejüket összeszedve cibálták volna le Lasherről, és Aaron, még Aaron is lefeszegette az ujjait a fajzat nyakáról! Aaron! Édes Istenem!

Egy pillanatig csaknem elájult. A mellét szüntelenül hasogatta a fájdalom kése. A vállát szurkálta, majd átnyilazott a bal karjába. Elengedték, mert a kandallónak hanyatlott, és úgyse bírt volna kárt tenni senkiben. Lasher feltápászkodott, lassan, szédelegve, még mindig levegőért kapkodva. Vékony alak, lobogó fekete reverendában. A talamascások közrefogták Michaelt.

– Várjon, Michael! – könyörgött Aaron. – Négyen vagyunk ellene!

– Ne bántsa, Michael! – mondta Stolov a szokott lágy hangján.

– Hagyják, hogy meglógjon – súgta rekedten. Fölnézett a magas, nádszálvékony alakra, aki őt bámulta könnyekben fürdő kék szemével, és fehér, sima arcán is patakzottak a könnyek. Ha Jézus eljönne hozzád, gondolta Michael, azt akarnád, hogy így nézzen ki. Ilyennek ábrázolták a festők.

– Nem szököm meg – mondta Lasher nyugodtan. – Akkor megyek, ha elvisznek, Michael. A Talamasca emberei. Most rájuk van szükségem. És ők tudják ezt, és úgysem fogják engedni, hogy bántsál. – Az ágyban fekvő alak felé fordult. – Eljöttem, hogy megnézzem az én imádottamat. Látnom kellett, mielőtt elvisznek.

Michael fel akart tápászkodni, de szédült, és megint szenvedett. Az istenfáját, Julien, adj erőt, hogy megtehessem! Pokolba! A pisztoly, itt van az ágy mellett a pisztoly! Az asztal tetején van a nagy pisztoly! Mondani akarta Aaronnak, hogy lője le! Húzza meg azt a ravaszt, és üssön a fejébe egy ökölnyi lyukat!

Stolov elébe térdelt.

– Nyugodjon meg, Michael! – kérlelte. – Csak ne próbálja bántani! Nem engedjük neki, hogy távozzon innen. Majd mi visszük el.

– Én kész vagyok – mondta Lasher.

– Michael – folytatta Stolov –, hát nézzen már rá! Tehetetlen. A hatalmunkban van. Kérem, higgadjon le!

Aaron úgy bámulta a kreatúrát, mint akit megigéztek.

– Nem megmondtam? – kérdezte Michael halkan.

– Hát csakugyan meg akarsz ölni? – kérdezte Lasher. Olyan kifogyhatatlanul ömlöttek belőle a könnyek, mint egy kisgyerekből. – Hát ennyire gyűlölsz? Csak mert megpróbáltam élni?

– Megölted a feleségemet – súgta Michael. Micsoda szánalmas, jelentéktelen hang! – Ezt tetted vele. Megölted a gyermekünket.

– Az én álláspontomat nem is akarod hallani, apa? – kérdezte a kreatúra.

– Meg akarlak ölni – felelte Michael.

– Eridj már! Hogy lehetsz ilyen rideg és lelketlen? Az nem érdekel, hogy velem mit műveltek? Az nem érdekel, miért vagyok itt? Netán azt gondolod, hogy bántani akartam őt?

Egyik kezével Aaron kezét, a másikkal a kandallópárkányt markolva Michaelnek végre sikerült föltápászkodnia. Gyenge volt minden porcikája, és a hányinger kerülgette. Állt, lassan lélegzett, hálás volt, amiért a fájdalom elmúlt, és mereven nézte Lashert.

Milyen gyönyörű a sima arc, milyen gyönyörű a bársonyos, fekete bajusz, a rövidre nyírott szakáll. Dürer Jézusa. És hozzá a legelbűvölőbb szempár, két sötétkék ablak egy kifürkészhetetlen és csodálatosnak tűnő lélekbe.

– Ó, igen, Michael, bizony hogy tudni akarod! Hallani akarsz mindent. És ők nem hagyják, hogy megölj, ugye, hogy nem, uraim? Még Aaron sem hagyja. Addig nem, amíg el nem mondtam, amit mondanom kell.

– A hazugságaidat! – súgta Michael.

A kreatúra nyeldekelt, mintha megütötte volna az ítélet, és elmázolta a könnyeit a jobb kézfejével, azzal a mozdulattal, amit egy gyerek használna a játszótéren, majd összeszorította a száját, és mély lélegzetet vett, ahogy Michaeltől látta, mikor az elzárta magába a zokogást és a könnyeket.

Mögöttük semmiről sem tudva feküdt az ágyon Rowan, és bámult a semmibe, zavartalanul, a hozzáférhetetlenség oltalmában.

– Nem, Michael – mondta Lasher. – Nem hazugságok lesznek. Ezt megígérhetem. Okosabbak vagyunk mi, ugye, semhogy azt hinnénk, hogy az igazság mentség mindenre. De hazugságokat nem hallasz tőlem.

Már megint az ebédlőben, csak ezúttal az udvari lámpák elmosódó arany fénye jött be az ablakon.

Ültek az asztalnál, az árnyékok között. Becsukták a két ajtót. Lasher az asztalfőre telepedett, egyik nagy fehér kezét kiterítette a deszkán, és bódultan bámulta.

Fölemelte a fejét, körülnézett. Úgy nézte a falfestményeket, mintha sorra kiemelné a részleteiket, majd visszaejtené őket a homályba. Az embereket nézte. Michaelt nézte, aki a jobbján ült.

A másik talamascás, Clement Norgan, még mindig nem tért magához attól, hogy Michael belekönyökölt a hasába, majd fölkente a falra. Vörös arccal ült az asztal másik végén, levegő után kapkodott, apró kortyokban itta a vizet. Pillantása a fajzat és Michael között vándorolt. Stolov a balján ült.

Aaron a barátja mellett ült, fogta Michael vállát. Michael érezte ebben a fogásban a görcsös feszességet.

Lasher!

– Igen, ismét itt, ebben a házban – mondta a kreatúra, elhaló, mély hangon, olyan hangon, amelynek a tulajdonosa feltétlenül bízik a kiejtése steril, tökéletes szépségében.

– Hadd beszéljen – kérte Aaron. – Négyen vagyunk, emberek. Úgy döntöttünk, hogy nem távozhat innen. Rowan pihen, nem zavarja senki. Hadd beszéljen.

– Pontosan – helyeselt Stolov. – Együtt vagyunk. Hadd magyarázkodjék. Ennyi magyarázatra joga van, Michael. Senki sem vitatja.

– A kókler! – mondta Michael. – Te küldted el Rowan ápolónőit. Te küldted el az őröket. Milyen okos! Hittek neked, Ashlar atya, vagy valamilyen más nevet mondtál?

Lasher hosszan, fájdalmasan mosolygott.

– Ashlar atya! – mormolta. Megnyalta rózsaszín nyelvével a száját, aztán csendesen összezárta ajkait. Michael egy pillanatra látta benne Rowant, látta ugyanazt a hasonlóságot, ami karácsonykor tűnt föl neki a finom arcban és a homlokban, még a hosszú vágású szem gyöngéd vonalában is. Ám a sötétkék írisz és a ragyogó, nyílt pillantás az övé, Michaelé volt.

– Ő már úgyse tudja, hogy egyedül van – szólt Lasher ünnepélyesen. Lassan ejtette a szavakat, tekintete ide-oda járt az elsötétített, nagy szobában. – Minek neki már az ápolónő? Már azt se tudja, ki áll mellette, ki siratja, ki szereti, ki ont könnyeket. Elveszítette a gyermeket, aki benne volt. És nem lesz több. Ami most következik, nélküle fog történni. Az ő története befejeződött.

Michael emelkedni kezdett a székről, de Aaron visszatartotta. A talamascások fenyegetően meredtek rá. Lashernek a szeme se rebbent.

– De ön el akarja mondani a történetét – szólalt meg Stolov olyan félénken, mintha egy uralkodóhoz vagy egy jelenéshez intézné szavait. – Mi pedig készek vagyunk meghallgatni.

– Igen, el fogom mondani! – ígérte a csaknem bátran mosolygó Lasher. – El fogom mondani, mit tudok most, hús és vér alakomban, mindent elmondok. Aztán ítélhetnek.

Michael kurtán, keserűen fölkacagott. A többiek megriadtak tőle. Ő is megriadt. Rászögezte a pillantását Lasherre.

– Na jó, *mon fils*! – mondta, szabatosan pontosan ejtve a francia szavakat. – Emlékezz, mit ígértél! Semmi hazugság!

Sokáig nézték egymást. A kreatúra épp csak egy kicsit rándult össze, mintha megütötték volna.

– Michael – mondta, visszasüllyedve az ünnepélyes komolyságba –, azt most nem mesélhetem el, mi voltam a sötétség századaiban; most nem mesélhetek arról a test nélküli, kétségbeesett lényről, akinek nem volt története, emlékezete, esze – de mégis inkább okosodni akart, szenvedés, gyászolás és epekedés helyett.

Michael összehúzta a szemét. Nem szólt.

– A történet, amelyet *én* el akarok mondani, az *enyém* – hogy ki voltam, mielőtt a halál elválasztott a testtől, amelyről később nem szűntem meg álmodni. – Fölemelte két kezét, és egy pillanatra keresztezte őket a mellén.

– Kezdetben vala – gúnyolta Michael.

– Kezdetben – ismételte a kreatúra, de ő minden gúny nélkül. Lassan, szívből fakadó esdekléssel folytatta: – Kezdetben – jóval azelőtt, hogy Suzanne elmondta imáját a körbe állított kövek gyűrűjében – kezdetben vala életem, igazi életem, olyan, mint most.

Csönd.

– Bízzon bennünk – kérte Stolov csaknem suttogó hangon. Lasher pillantása továbbra is rátapadt Michaelre.

– Te nem tudod, mily mohón vágyom elmondani neked az igazságot. Dacolok veled! Nem arra szólítalak föl, hogy bocsáss meg, hanem hogy hallgass meg!

HARMINCNÉGY

LASHER TÖRTÉNETE

HADD VIGYELEK VISSZA az első percekhez, úgy, ahogyan én emlékszem rájuk – nem oda, amit mások mondtak az egyik életben vagy a másikban, nem oda, amit álmaimban láttam.

Emlékszem, amint fekszem az anyám mellett az ágyban; dúsan faragott, kazettás mennyezetű ágy volt, gerezdes oszlopai okkersárga bársonyfüggönyt tartottak, ugyanilyen színűek voltak a falak is, bár a plafon az ágymennyezethez hasonlóan sötét fából készült. Sötét szemű, sápadt anyám sírt és reszketett az iszonyattól, miközben én szoptam. Erősebb és magasabb voltam nála, nem menekülhetett tőlem. Lefogtam, és ittam a melléből a tejet.

Tudtam, ki ez, tudtam, hogy benne voltam, és tudtam, hogy veszélyben forog az élete, mert ha napvilágra kerül szörnyszülött voltom, anyámat egészen bizonyosan boszorkánysággal vádolják, és halálra adják. Anyám királyné volt. Királynék nem szülhetnek szörnyeket. Azt is tudtam, hogy a király még nem vetette rám a szemét, mert az asszonyok nem engedték be az ágyasházba. Az asszonyok ugyanúgy rettegtek tőlem, mint az anyám.

Azt akartam, hogy anyám szeressen. A tejét akartam. A kastélyban tartózkodó férfiak az ajtót döngették. Fenyegetőztek, hogy erőszakkal hatolnak be a királyné ágyasházába, ha azonnal nem közlik velük, miért zárták ki őket.

Anyám egyfolytában sírt, és hozzám se akart érni. Angolul mondogatta, hogy Isten megverte azért, amit tett. Isten megverte őt és a királyt, immár romba dőlt minden álma, én vagyok az ég büntetése, idomtalanságom, termetem, akárki láthatja, hogy szörny vagyok, én nem is lehetek ember!

Mit tudtam én abban a pillanatban? Tudtam, hogy testté lettem ismét. Tudtam, hogy visszatértem. Tudtam, hogy újabb sikerrel járt a végeérhetetlen utazás, megint találtam egy biztos kikötőt. Boldog voltam.

Ennyit tudtam – és még azt, hogy nekem kell átvennem az irányítást.

Én csitítottam az asszonyokat, elárulva nekik, hogy tudok beszélni. Én mondtam, hogy elég tejet ittam, most már távozhatok, hogy önállóan kerítsek magamnak tejet, sajtot, effélét. Nem akarom, hogy anyámat veszély fenyegesse. Azt mondtam, hogy az ő érdekében juttassanak ki a kastélyból, úgy, hogy az udvar ne vegyen észre.

Persze döbbent csend fogadta, hogy tudok beszélni, tudok gondolkozni, hogy nemcsak óriáscsecsemő vagyok, de fortélyos értelemmel is bírok. Anyám fölemelkedett, és könnyes szemmel, mereven bámult. Kinyújtotta a bal kezét. Láttam rajta a boszorkányok bélyegét, a hatodik ujjat. Tudtam, hogy azért tértem vissza általa, mert hatalmas boszorkány, de ugyanakkor ártatlan, mint minden anya. Azt is tudtam, hogy távoznom kell innen, és meg kell keresnem a szurdokvölgyet.

Látomásomból hiányoztak a vonalak, a színek, a kontrasztok. Inkább fogalom volt, a visszhanghoz hasonló. Nem kérdeztem magamtól: „Miféle szurdokvölgyet?” Itt a kastélyban túlságosan sok veszedelem ólálkodott. Egy kövekből állított kör sejlett a látomásban, a köveken belül alakok alkottak kört, akiket újabb körkörös gyűrűk öveztek. Körök forogtak a körökben, és éneklés hallatszott.

De csak egy villanásra.

Azt mondtam anyámnak, hogy a szurdokvölgyből jöttem, és oda kell visszatérnem, ő pedig a könyökére támaszkodva súgta apám, Douglas of Donnelaith nevét. Megparancsolta az

asszonyoknak, hogy keressék meg Douglast, aki épp az udvarnál időzik, és valamiként hozzák ide, de tüstént. Motyogott valamit, amit nem értettem – valamit a boszorkányokkal párzó boszorkányokról, és hogy Douglas volt az ő rettenetes tévedése, tragikus tévedése, de annyira szeretett volna örököst adni a királynak!

Félájultan hanyatlott hátra.

Kiszóltak a titkos járatba nyíló ajtó kicsiny ablakán. Most a bábaasszony csitította a többieket, és végre közölte az ajtó előtt ácsorgó férfiakkal a szomorú hírt, hogy a királyné gyermeke éretlenül, idő előtt született.

Éretlenül! Kacagni kezdtem, és e lágy nevetés nagy vigaszomra volt, oly csodálatosnak tetszett, mint a lélegzés vagy a tej íze. De az asszonyok még inkább megriadtak. Úgy kellett volna, hogy szeretet és örvendezés fogadjon. Ezt én is tudtam. Itt valami nagy baj van.

Az ajtó előtt azt mondták a hangok, hogy a király látni kívánja újszülött fiát.

– Kérlek, hozzatok ruhákat! – mondtam. – Siessetek! Nem maradhatok pőrén és védtelenül ezen a helyen!

Megörültek, hogy már tudják, mit tegyenek. Az üzenet ment tovább a maga titkos útján, a titkos ajtóba foglalt ablakon át.

Nem tudtam, miként öltözködjem. Ezek nem olyan ruhák voltak, amelyeket ismertem. Minél tovább néztem a palotahölgyeket, a bábaasszonyt, az anyámat, annál inkább rájöttem, hogy nagyon megváltoztak a dolgok.

Most ne kérdezzék. „Mihez képest változott meg?”, mert nem tudtam. Gyorsan felöltöztettek a király legmagasabb és legsoványabb udvaroncának szép zöld bársonyruhájába. A bő ujjak gazdagon hímzettek voltak, a rövid, ujjatlan köpenyt prém szegélyezte. A nadrág volt a legrosszabb, mert az én lábam olyan hosszúra nőtt. Meg kellett csomóznom ott, ahol lötyögött rajtam, de az övvel átfogott, nyújtott szabású zeke úgyis eltakarta.

Megnéztem magamat a tükörben, és azt gondoltam: ez igen! Tudtam, hogy gyönyörű vagyok, különben ezek a nők még jobban megrémültek volna.A hajam még nem ért a vállamig, de hamarosan megnő. Barna volt. A szemem is barna volt, akárcsak az anyámé. Föltettem a prémszegélyű kalpagot, amelyet a kezembe adtak.

A bábaasszony térdre esett.

– Ihol a herceg! – kiáltotta. – Itt az örökös, aki a királynak kell!

A többiek iszonyodva rázták a fejüket, csitítani próbálták a bábát, mondták neki, hogy ez lehetetlen. Anyám elfordult, a párnába temette arcát, siratta az anyját, a nővérét, mindenkit, akit szeretett, mert bizonyosan tudta, hogy itt senki sem fog a pártjára állni. Ha nem lenne halálos bűn, eldobná magától az életet.

Most hogyan szökjem meg? Féltettem anyámat, de gyűlöltem is, amiért nem szeret, amiért szörnyszülöttnek tart. Tudtam, mi vagyok, tudtam, hogy van számomra hely, van rendeltetésem. Tudtam, hogy anyám viselkedése arcátlan és irgalmatlan, bár ezt nem állt módomban szavakba foglalni vagy bizonyítani. Én csak óvni akartam őt.

Álltunk a gyertyafényes szobában, a sötét kazettás mennyezet alatt, én és ezek a nők. A bábaasszony összeszedte magát, és megtagadta korábbi örömét. Ezt a szörnyet nyomban ki kell vinni és el kell pusztítani!

Elpusztítani? Már megint? *Ezúttal* nem! Nem, nem hagyom olyan könnyen megsemmisíteni magamat! Minden alkalommal többet kell tanulnunk. Engem nem pusztítanak el!

Utoljára megjelent a titkos ajtóban egy nagy, bozontos ember, az apám, Douglas of Donnelaith; kezdetlegesebb öltözéket viselt, mindazonáltal előkelő jelenség volt gazdag szőrméiben.

A kastélyban tartózkodott, és inaszakadtából sietett engedelmeskedni a királyné hívásának. Értetlen arcot vágott, amikor bebocsáttatása után meglátott engem az ágyasházban. Nem azt a tiszta borzadályt láttam rajta, mint a nőkön, hanem valami mást is, már-már tiszteletet.

– Ashlar, aki eljő újra és újra! – suttogta.

Láttam, hogy az ő haja-szeme is barna; tőle és a szegény, szomorú királynétól örököltem ezeket a tulajdonságokat. De én Ashlar voltam! Úgy hatott rám ez az újdonság – mert az volt! –, mintha

apám átölelt és csókokkal halmozott volna el. Boldog voltam. És mikor anyámra néztem, megsirattam a szomorúságát.

– Igen, apám – mondtam –, de nekem nincs itt helyem. Ez a hely ellenséges. El kell mennünk.

Apámnak nem volt szüksége a tanácsaimra. Ő is rettegett. Tudta, hogy menekülnünk kell.

– A királynénak már úgysincs több remény – szólt halkan. Keresztet vetett, majd keresztet rajzolt a homlokomra. De akkor már a csigalépcsőn siettünk.

Percek alatt kijutottunk a kastélyból egy fedett csónakhoz, amely a Temze folyó sötét vizén várt reánk. A Temzénél döbbentem rá, hogy nem vettem búcsút az anyámtól. Ettől mély szomorúság lett úrrá rajtam, és hirtelen iszonyat fogott el, amiért erre az álnok, sivár helyre, ebbe az érthetetlen időbe kellett születnem. Kezdhetem elölről a küszködést. Arra emlékszem, hogy szívesen meghaltam volna, ha tehetem, szívesen visszamentem volna. Bámultam a vizet, amely bűzlött London szennyétől, az emberek ezreinek szennyétől, és meg akartam halni ebben a sötétségben. Láttam a lélek párájában egy fekete alagutat, amelyből érkeztem. Oda akartam visszamenni. Sírva fakadtam.

Apám átkarolt.

– Ne sírj, Ashlar, Isten akarta így.

– Hogy akarhatta Isten? Máglyán égethetik meg az anyámat! – Máris szomjaztam a tejre. Anyám tejét kívántam, és elkeserített, amiért nem szoptam többet távozásom előtt. Azt a gondolatot pedig, hogy tűzzel égethessék el ezt a húsomból való húst, az én anyámat, istentelenségnek találtam, és az életem árán is megakadályoztam volna.

A születésemet írom le nektek, a gyertyafényes órák füzérét, amelyet nem felejthettem el, amíg a testben voltam. Azért emlékszem rá ilyen élénken, mert ismét testté lettem. Ám az Ashlar nevet nem ismertem. Most se tudom, és mint majd meglátjátok, sose fogom megtudni, ki volt igazából Ashlar.

Figyelmezzetek a szavamra, és jól értsétek meg: *semmit sem tudok az eredeti szentről.*

Később majd látok dolgokat, hallok meséket. Látni fogom Szent Ashlart a felföldön, Donnelaith nagyszerű székesegyházának üvegablakában. Hallom majd, ki volt Ashlar, hallom majd, hogy „eljöttem ismét”.

Ám én most csak azt mondom, amire emlékezem, és amit tudtam.

Sok nappalba és éjszakába telt, hogy megérkezzünk Skóciába.

A legvadabb tél volt, karácsony és újév között, amikor csatangoló szellemektől és gonosz mesterségüket űző boszorkányoktól rettegnek a pórok. Ilyenkor feledik jézus tanítását, állatbőrbe öltöznek, úgy járnak házról házra, sápot követelve a babonásoktól. Régi szokás.

Akkor háltunk falusi kis fogadókban, ha éppen utunkba estek, általában széna között és másokkal együtt, gyakran utálatos férgektől zaklatottan. Gyakran megálltunk, hogy ihassak tejet, tőgymeleg tejet. Jó volt, de nem olyan édes, mint anyám teje. Marokból haraptam hozzá a sajtot. Tiszta volt.

Lóháton utaztunk, vastag birkabőrökbe és prémekbe bónyáltan. Néma ámulattal néztem a hóesést, a mezőket, amelyeken lovagoltunk, a falucskákat, ahol menedéket kerestünk, a gerendavázas fogadókat, a szétszórtan ácsorgó, zsúptetős kunyhókat. Az erdőkben tivornyáztak, máglyák égtek, állatbőrbe bújt emberek ropták a táncot. Akik otthon maradtak, féltek.

– Nézd! – mutatta apám. – Nézd a nagyszerű kolostor düledékét! Ott a dombon! Olyan apátság volt, amelyet még Szent Ágoston idejében építettek. Felgyújttatta a király. Iszonyat napjai ezek az igaz keresztényeknek. Mindent kifosztottak. Az apácákat elkergették. A papokat elkergették. A szobrokat elégették, az ablakokat betörték, a kerengőkben patkányok és koldusok tanyáznak. Vége mindennek. És ha elgondolom, hogy egyetlen ember akaratából! Egy ember így elpusztíthassa sokak munkálkodását! Ezért jöttél te, Ashlar.

Ebben én kételkedtem. Sőt, meg is ijedtem, hogy apám ezt gondolja, ily egyszerű szavakat talál a hitéhez. Én mintha másképp tudtam volna. Ezt a másképp tudást hívjátok hitetlenségnek. Kételkedés rágott, éreztem, hogy apám álmokban tévelyeg, de hogy miből éreztem, azt meg nem mondhatom.

Ismét fölrémlett a körök látomása, a szélesedő körökben táncoló alakok. Erőlködtem, hogy lássam a köveket, amelyek csaknem középütt voltak, a legbelső táncoló kört fogták körül.

Szigorú és alapos kutatásba fogtam, hogy elmehessek a velem született tudás határáig. Valamikor éltem már, igen, ez biztos, ám ez az ember nem ismeri rendeltetésemet, nem tudja, ki és mi vagyok valójában. Abban bizakodtam, hogy eljön majd hozzám az igazság. És ezt honnan tudtam?

Átügettünk a rommezőn, lovaink patkói csattogtak a fedél nélkül maradt kerengő kőpadlóján. Sírva fakadtam. Mérhetetlen szomorúság fogott el, pusztító reménytelenséggel zúdult rám annak a pusztuló helynek a bánata. Borzadtam a testi lét kínjától. Apám vigasztalóan nyújtotta felém a karját.

– Csillapodj, Ashlar, hazamegyünk! A mi otthonunkkal nem történt meg ez.

Bementünk az erdőbe, ahol olyan sötét volt, hogy alig láttunk. Farkasok futkostak a közelünkben, éreztem őket, éreztem irhájukat, éhségüket. Útközben láttunk kalyibákat, de a bentiek nem nyitottak ajtót, noha a tetőn ütött lyukból füst bodorodott.

A sűrű erdő felkúszott a hegyekbe. Az utak meredekebbek lettek, a magaslatok fenséges kilátást kínáltak a partra és a tengerre. A végén az erdőben kellett aludnunk, fedél nélkül. Összebújtunk apámmal a vastag takarók alatt, lábunknál kötöttük ki a lovainkat. Védtelennek éreztem magamat a sötétben, annál inkább, mert mintha suttogást és furcsa hangokat hallottam volna.

Éjféltájban apám átkozódva ébredt. Felugrott, kardját suhogtatta, és nagyon dühösnek látszott, de a sötétség nem válaszolt.

– Tehetetlenek, buták és örökkévalók – motyogta.

– Kik, apám?

– A kis nép. Pedig nem kapják meg, amit akarnak. Gyere, itt nem alhatunk tovább, és már nem vagyunk messze hazulról.

Éberen lovagoltunk a sötét éjszakában, amelyre majdnem ugyanolyan sötét, búskomor téli nap következett.

Végül bekanyarodtunk a sziklák között a donnelaith-i szurdokvölgyhöz vezető keskeny, titkos hágóba.

Apám elmesélte, hogy ezenkívül két ismert út vezet a mi drága völgyünkhöz: az egyik az országút, amelyen társzekerek viszik a portékát a vásárra, a másik a rév, ahol a tengerjáró hajók horgonyoznak. Mindkét úton szakadatlanul hömpölyög a zarándokok áradata, akik aranyat hoznak Szent Ashlar oltárára, gyógyulást várnak a szenttől, meg akarják érinteni kőkoporsóját.

Megrémültem. Mit akarnak tőlem ezek az emberek! Különben is elfogott az éhség a tejre, a tejfölre, és olyan dolgokra, amelyek sűrűk, fehérek és tiszták.

Rengeteg háború volt a felföldön, mesélte apám, ádáz csaták tomboltak; családunk, a Donnelaith-klán ellenállt a király hadainak, nem volt hajlandó felgyújtani a kolostorokat, kifosztani a templomokat, megtagadni a római pápát. A skótok és a kereskedők csakis fegyveres őrséggel jönnek ebbe a völgybe és az apró kikötőbe.

– Felföldiek vagyunk! Szent Kolumba és Szent Patrik keresztényei vagyunk, a régi ír anyaszentegyház gyermekei vagyunk, és nem hajtunk térdet e pöffeszkedő király előtt, ki a windsori kastélyból rázza az öklét az égnek, vagy lakája, a canterbury-i érsek előtt, legyenek örökre kárhozottak! Megégetik a papokat, pedig ezzel csak a vértanúkat gyarapítják. Idővel majd megérted.

Ezek a szavak békességgel töltöttek el, bár nem ismertem sem Kolumba, sem Patrik nevét, és amikor ismét megpróbáltam összeszedni, amit tudok, úgy tűnt, hogy velemszületett tudásom megfogyatkozott az északi úton. Tudtam anyám karjaiban oly dolgokat, amelyeket elfelejtettem? Tudtam dolgokat a méhében? Nem remélhettem, hogy sikerrel üldözhetem e menekülő fantomokat. Eltávoztak tőlem, csillámló nyomukat hagyva csupán.

Megszülettem, test vagyok! Élek megint! Szertefoszlott a sötétség, és még ez a puha hótakaró is az élők világához tartozik! Nézd az eget, nincs festő, ki visszaadhatná ezt a kékséget! Majd amikor előbukkantunk a hegyekből, kitárta magát a mélyben a völgy, és ott állt a hatalmas katedrális.

Körülöttünk apró, puha pelyhekben hullott a hó. Annyira megszoktam a hideget, hogy már el is felejtettem utálni. Elbűvölt a látvány.

– Tekerd magadra a birkabőrt – mondta apám. – Felmegyünk a várba, ami a mi otthonunk.

Nem akartam fölmenni a várba. Inkább le akartam menni a helységbe. Micsoda nagyszerű kis város volt az akkor, el nem tudják képzelni! Semmi köze nem volt a romjain tengődő, későbbi silány falucskához! Bástyák és falak övezték, és a falakon belül laktak a polgárok, a kereskedők, a pénzváltók, és a városban volt a gyönyörű székesegyház. Körös-körül – mesélte apám –, a parasztok gazdálkodtak a zsíros földön, amely, noha most hó takarja, gazdag termést ad, és kövér, egészséges juhokat nevel.

A hegyeken túl, ott, ott és ott, mutatta apám, más erődök vannak, amelyekben a Donnelaith-klán hűbéres törzsfői élnek a mi oltalmunk békéjében.

Füst gomolygott a falak között szorongó száz kéményből, és a szétszórtan álló tornyokból, amelyeket alig lehetett látni a magas fák között, ínycsiklandó illatok szálltak a levegőben.

És a falak gyűrűjében, a város közepén magasodott a házak fölé behavazott nyeregtetejével, meredek gótikus toronysisakjaival a kivilágított, hatalmas székesegyház. A nagy ablakokon ezerszínű, mesés alakok rajzolódtak ki. Láttam, hogy még e kései órán is tömegek hömpölyögnek ki-be a kapukon.

– Kérlek, apám, engedd meg, hogy odamenjek! – rimánkodtam. Úgy vonzott az a templom, mintha ismerném, holott nem ismerhettem. Éheztem a látására.

– Nem, fiam, te velem jössz.

A várkastélyba kellett mennünk, magasan a tó fölött, amely az otthonunk volt.

Most jég takarja a mélyben a vizet, ám tavasszal, mesélte apám, százával érkeznek a kereskedők meg a lazachalászok; a partokon kalmárok nyüzsögnek, patyolatot adnak a gyapjúnkért, az irháinkért, a halunkért.

Ez a várkastély egy rakás kerek bástyából állt. Semmivel se volt szebb a baljós kőrakásnál, amelyben születtem. Belül kevésbé volt fényűző, de azért pezsgett benne az élet.

A csarnok, amilyen kezdetlegesek voltak ékességei – néhány boltív, a lépcső –, akár barlang is lehetett volna, ám most feldíszítették lakomához, és az erdei tündérek sem tehették volna meghittebbé és lakályosabbá.

A padlót elborította a zöld. Vastag füzérek szegélyezték a lépcsőt, keretezték a boltíveket, hálózták be az óriási kandallót. Mindent teletűzdeltek a skót fenyő illatos, gyönyörű ágaival, de használtak magyalt és repkényt is a díszítéshez. Ismertem e kedves örökzöldeket. Tudtam a nevüket.

Az erdő teljes fenségével bejött a várba. A falakon és az asztalon tucatszám égtek a gyertyák. Már hozták a padokat a vacsorázóknak.

– Ülj az asztalhoz – rendelkezett apám –, és minden körülmények között hallgass!

Úgy tűnik, épp idejében érkeztünk a lakomára, amely egyike volt csupán a karácsonyi tizenkét traktamentumnak. Az egész rokonság összegyűlt az ünnepre. Alighogy helyet foglaltunk a túlsó padon, már jöttek is a pompásan kiöltözött urak és dámák.

Köntöseik nem vetélkedhettek a londoni udvarnál kapott ruháimmal, de akkor is nagyon szépek voltak. Sok férfin láttam a kockás szövetből készült, övvel átfogott felföldi viseletet. A dámák ugyanolyan rafinált fejdíszeket hordtak, mint a király udvarhölgyei, öltözetük is ugyanolyan színpompás volt; noha szoknyáik és ruhájuk ujja egyszerűbbnek tűnt, sokan viseltek ékköveket.

Elbűvöltek az ékkövek. Úgy éreztem, bennük sűrűsödik minden szín és ragyogás, amit magam körül látok, mintha delej vonzaná őket a kristályokba. Arra gondoltam, hogy ha beledobnék egy pohár vízbe egy rubinkövet, az ott is lángolna, és vérvörösre változtatná a vizet.

Elmém ujjongva élvezte az érzékelés bolond tévelygéseit. Láttam, hogy a kandallóban nem is tuskó ég, hanem egy egész fatörzs. A végén még meredeztek a megperzselt ágak, mint a karok, amelyekről lemetszették a kezeket. Lángolt, akár a gyehenna, és apám odasúgta, hogy ez a karácsonyi rönk: a fivérei vonszolták be az erdőről a kastély csarnokába.

Karácsonykor gyújtják meg, és teljes tizenkét napon át ég.

Miután a több tucat ember elfoglalta a helyét a hosszú asztal két oldalán, lejött a lépcsőn maga a földesúr, az apám apja: Douglas, Donnelaith earlje.

Dús fehér szakállú, fehér hajú, téglavörös képű ember volt, aki pípesen viselte a tartant. Három gyönyörű lánya kísérte, a nagynéném.

Apám ismételten figyelmeztetett, hogy hallgassak. Már így is felfigyeltek rám, hogy ki légyen ez a magas ifjú? Addigra kiserkedt a szakállam és a bajuszom. Sűrű volt és sötétbarna. Senki se nézhetett nyurga gyereknek. A hajam is megnőtt.

Ámulattal néztem, ahogy letelepednek a vendégek, és a kőlépcsőn elfoglalja helyét a barátok kórusa, csupa fehér köntösű, tonzúrás ember, vagyis kopaszra voltak nyírva, kivéve a fülük fölötti hajgyűrűt. Rázendítettek gyönyörű énekükre, amely egyszerre volt derűs és gyászos. A zene nyílként fúródott szívembe. Egy percig lélegezni is elfelejtettem, annyira megrészegültem tőle.

Közben tudtam, mi történik körülöttem. Behozták a zöld ágakkal, arany-ezüst díszekkel, gyertyákkal körülrakott, nagy, sült vadkanfőt; helyeztek mellé fából faragott almákat is, amelyeket befestettek, hogy valódinak látsszanak.

Majd a vaddisznópecsenyét hozták a fiúk, ugyanazokon a nyársakon, amelyeken az állatok sültek; letették őket a tálalóasztalokra, és szeletelni kezdték a gőzölgő húst.

Mindent láttam, mindent hallottam, ám lelkemet elárasztotta a szerzetesek bús danája. Kedves skót karácsonyi éneket zengedezett lágyan húsz-harminc arany torok:

E mai nap egy kisgyermek
Szűztől született tinéktek...

Ismered a dalt, olyan régi, mint maga a karácsony Írországban vagy Skóciában. És ha emlékszel a dallamára, akkor legalább töredékesen felfogod, mit jelentett nekem az a pillanat, amikor szívem együtt énekelt a lépcsőn álló szerzetesekkel, és az egész terem hódolt a dalnak.

Mintha az üdvre emlékeztem volna, amelyet anyámban éreztem. Vagy egy másik életben? Nem tudom, de az érzés olyan mélyről fakadt, hogy nem lehetett új. Mentes volt a túlfűtött izgalomtól, maga volt a letisztult öröm. Táncra emlékeztem, amelyben kitártam karjaimat, hogy más kezekbe kapaszkodhassak. Drága, becses pillanat volt, mintha valamikor nagyon sokat fizettem volna érte.

A zene elhallgatott. A szerzeteseket borral kínálták. Aztán ők elmentek, és körülöttem kitört a víg hangzavar.

Ám most a földesúr emelkedett föl, hogy pohárköszöntőt mondjon. Kitöltötték a bort, és a vendégek nekiestek az étkeknek. Apám szeleteket vágott nekem a hatalmas sajtkorongokból, és figyelmeztetett, hogy úgy egyek, mint egy ember. Tejet hozatott számomra, amit a nagy eszem-iszomban senki sem vett észre. Volt nagy kacagás és tereiére, az ifjabb férfiak még össze is akaszkodtak duhaj jókedvükben.

Ám ahogy telt az idő, mind többen figyeltek föl rám. Lapos pillantásokat küldtek felém, majd összesúgtak szomszédjukkal, sőt mutogattak is, vagy előrehajoltak, és megkérdezték apámtól:

– Kit hoztál magaddal a lakománkra?

De a feltörő víg hahota vagy a karattyolás mindig mintha belefojtotta volna apámba a választ. Étvágytalanul evett, aggodalmasan körülnézett, majd váratlanul fölpattant, és kupát emelt. A szeme és az orra szinte ki se látszott abból a hosszú, csapzott, barna serényéből meg a szakállából, de a hangját, azt hallottam, amint zengve túlkiáltja a zsinatolást:

– Szeretett apámra, anyámra, véneinkre és rokonaimra, akiknek most bemutatom ezt az ifjút: Ashlart, a fiamat!

Hatalmas üdvrivalgás tört ki, majd minden átmenet nélkül fagyos csöndbe fulladt, amelyben csak a suttogást és a hápogást lehetett hallani. Ránk szögeződtek a tekintetek. Apám vaktában tapogatózott a jobbjával; felálltam, mert nyilvánvalóan ezt kívánta tőlem. És magasabb voltam nála, noha ő is olyan hosszúra nőtt, mint az összes jelenlevő férfi.

Ismételt hápogás, pusmogás. Az egyik asszony felsikoltott. A földesúr gyilkosán sandított rám villogó kék szemével, tüskés szürke szemöldöke alól. Riadtan néztem körül.

Ismét felbukkantak a szerzetesek, akik, úgy látszik, csak az előteremig mentek. Páran előrejöttek, és megbámultak. Érdekesnek találtam ezeket a csillogó fejű teremtményeket, az asszonyos, hosszú köntösükben. De aztán egyre többen nyomultak felém, amitől a vendégsereg még idegesebb lett.

– Az én fiam! – jelentette ki apám. – A fiam, ha mondom! Ő Ashlar, aki eljött ismét!

Ezúttal nem csak egy asszony sikoltott, és voltak, akik aléltan hanyatlottak hátra; a férfiak fölugrottak a padokról, felállt az öreg earl is, és akkorát csapott két öklével az asztalra, hogy jobbra-balra táncolni kezdtek a kupák és a kések, kiloccsant a bor, zörögtek a tányérok.

Majd rácáfolva korára a vén földesúr fölpattant a padra.

– Táltos! – mondta fojtott, rosszindulatú suttogással, és úgy nézett rám, mint aki ölni tudna.

Táltos. Ismertem a szót. Ez jelentett engem.

Menten elrohantam volna, ha apám nem ragadja meg a kezemet, és nem kényszerít maradásra. Mások elhagyták a csarnokot. A nők közül sokakat kitereltek aggodalmas kísérőik, és kivitték a legvénebbeket is, akik semmit sem értettek.

– Nem! – tiltakozott apám. – Szent Ashlar, aki eljött ismét! Szólj hozzájuk, fiam! Mondd meg nekik, hogy ez égi jel!

– De hát mit mondjak, apám? – kérdeztem, és e tisztán csengő hangtól, amelyben jómagam nem találtam semmi rendkívülit, az egész klán megveszekedett. Az emberek egymást taposták le az ajtókban. Az earl immár a kecskelábú asztalon állt, két kezét ökölbe szorítva, és rugdalta félre az útjából a megpúpozott tányérokat. A szolgák fedezékbe vonultak, a nők egy szálig kimenekültek.

Végül csak két szerzetes maradt. Az egyik, aki előttem állt, magas férfi volt, bár nem magasabb nálam. Akkor fölmosolygott rám az a vörös hajú, szelíd zöld szemű ember, és a mosolya olyan megnyugtató volt, akár a zene. Összeszorult tőle a szívem.

Tudtam, hogy a többiek a látásomat se bírják. Tudtam, hogy előlem futnak. Fölismertem azt a vakrémületet, amelyet anyám hölgyein és magán anyámon láttam.

Próbáltam megérteni, hogy mit jelent. Táltos, mondtam, mintha ez a szó fellobbantaná a belém rejtett kinyilatkoztatást, de nem történt meg.

– Táltos! – mondta a pap, mert az volt, bár azt én akkor még nem tudtam, franciskánus pap, és újból megajándékozott azzal a gyönyörű, gyengéd mosollyal.

Most már mindenki eliszkolt a csarnokból, kivéve apámat, engem, a papot és az asztalon álló earlt, és három embert, akik úgy lapítottak a kandallónál, mintha valamire várnának, bár hogy mire, azt fel nem foghattam.

Riasztónak találtam a jelenlétüket és azt a szorongást, ahogyan a földesúrra sandítottak, és amellyel az lenézett rám.

– Ashlar! – kiáltotta apám. – Hát nem látod? Mit kell még tennie Istennek, hogy figyelj rá? Csapjon bele a toronyba a mennykő? Apám, ez ő!

Észrevettem, hogy remegek. Döbbenetes érzés volt, még sose tapasztaltam ilyet. Még a téli hidegtől se dideregtem. Ám ezt a reszketést nem fékezhettem meg. Olyan volt, mintha a föld rázkódna a lábam alatt, noha sikerült állva maradnom.

A pap közelebb húzódott hozzám. Szeme feltűnően emlékeztetett az ékkövekre, bár ez nyilvánvalóan puha anyagból készült. Kinyújtotta a kezét, és elővigyázatosan, csaknem szertettel megsimogatta a hajamat, majd az arcomat és a szakállamat.

– Ashlar! – súgta.

– A táltos az, az ördög! – jelentette ki a földesúr. – Vessétek a tűzre! A kandallótól elindult felénk a három ember, ám apám és a pap elém állt. Ó, igen, el tudod képzelni, magad előtt látod, ugye? Az egyik a vesztemet süvölti, mintha maga lenne Mihály arkangyal, de a szelídebbek nem engedik, hogy ez történjen.

Én pedig rémülten bámultam a tüzet, bár szinte nem is gondoltam arra, hogy elemészthetne, hogy iszonyú kínokat szenvednék, ha a lángokba vetnének, és nem élhetnék tovább. Fülemben szenvedő, halódó ezrek jajgattak. Ám ahogy élesedett bennem a félelem, az emlék lecsapódott testemnek reszketésében, ökölbe szoruló kezemben.

A pap átkarolt, és vezetni kezdett kifelé a csarnokból.

– Nem fogjátok elpusztítani, amit Isten adott! Csaknem elsírtam magamat szeretetteljes érintésétől.

A földesúr kíséretében, aki egyfolytában gyanakodva vizslatott, apám és a pap átvitt a kastélyból a katedrálisba. A hó még mindig szállingózott, mindenfelé szőrmékbe és birkabőrökbe bugyolált emberekkel találkoztunk. Szinte azt se lehetett megállapítani, férfi vagy nő húzza-e össze magát fázósan a vastag bunda alatt. Olyanokat is láttam, akiket termetük után gyerekeknek is nézhettem volna, ha arcuk nem oly vén és göcsörtös.

Fény és énekszó áradt a kitárt ajtajú katedrálisból. Közelebb érve láttam, hogy a magas, csúcsíves ajtókat ugyancsak örökzöld ékesíti. Az egeket ostromló ének szépségére nincs szavam. A levegő sűrű volt a zöld fenyvesek illatától, amelybe finom füstszag elegyedett.

A templomban ujjongó vígsággal harsogott a dal, amely valahogy sokkal szilajabbnak, élesebbnek, diadalmasabbnak tűnt a szerzetesi kántusnál. A mámor mintha kimosta volna a ritmust a hangok részeg tolongásából. Könnyek szöktek a szemembe a hallatán.

Beálltunk a templomba igyekvők sorába. Hála Istennek, nem mehettünk gyorsan, mert alig álltam a lábamon az énektől. Hárman támogattak, csodálkozva gyengeségemen, amely egyszerre mindig csak egy lépést engedett: az earl, aki posztóköpenyével takarta el az arcát, apám, aki egy pillanatra sem vált meg prémjeitől és a csuklya alá rejtőző szerzetes.

A zarándokok kígyója lomhán kúszott a hatalmas főhajóban. Akármennyire megrendített az ének, nem győztem álmélkodni a katedrális mélységén és nagyságán. Az, amit eddig láttam, meg se közelítette szépségben és nagyságban ezt a templomot. Keskeny ablakai hihetetlen magasságokba szökkentek, elágazó boltíveit csakis az istenek rakhatták. Túlsó végén, magasan az oltár fölött virág alakú ablak nyílt. Újszülött agyamból magától értetődően pattant ki a gondolat, hogy ezt nem alkothatták emberek.

Végre odaértünk az oltárhoz, és akkor megláttam, mi vár reánk: egy szénával felhintett istálló, amelyben tehén bőgött, és volt ott egy ökör meg egy juh is. Az állatok nyugtalanul rángatták a pányvájukat, a vastag szénában ganéj gőzölgött. Az állatok előtt egy férfi és egy asszony állt, akik tetőtől-talpig élettelen kőből készültek. Jelképek voltak, amelyekre csak fölfestették a szemet és a hajat. Közöttük emberi csecsemő feküdt egy pici ágyban, ugyanolyan márványból, mint a férfi és az asszony, csak az ő pufók testét ragyogóra csiszolták, szeme és mosolygó szája fénylő üvegből készült.

Valóságos csoda volt ez nekem. Már mondtam, hogy a pap szeméről is az ékkövekre kellett gondolnom, és most megláttam ennek a kisdednek a művi szemét. Az összefüggés zavarba hozott és megbabonázott.

Zene itatta át ezeket a gondolatokat; minden gondolat lelassult, révedezően bizonytalan lett a zenétől. És egyszer csak a mélyről jövő bánat pillanatában a szemembe nézett az igazság:

Tökéletes bizonyossággal tudtam, hogy én sose voltam ilyen csecsemő, ám a körülöttem levő emberek mind így kezdték, és hogy termetemmel párosult értelmem rémítette halálra anyámat. Tudásomhoz nem fért kétely; talán az jutott eszembe, amit az elszörnyedt asszonyok sivalkodtak a születésemkor. Tudtam, hogy nem tartozom az emberi fajhoz.

A szerzetes azt mondta, hogy térdeljek le, és csókoljam meg a gyermeket, mert ő a Krisztus, aki meghalt a bűneinkért. Majd a jobb oldali oszlopról függő véres feszületre mutatott. Láttam a kereszten az embert, láttam a kezéből-lábából patakzó vért. A megfeszített Krisztus. Az Erdők Királya. A Zöld Zeusz. Csak úgy eszembe jutottak ezek a szavak, és tudtam, hogy a kisbaba azonos a Megfeszítettel. Emlékeimben ismét felhangzottak a távoli jajkiáltások, a lemészároltaké.

Mindezt a zene fogta össze egésszé. Komolyan úgy éreztem, hogy mindjárt elájulok. Talán a fátyol emelkedett föl annyira, hogy átnyúlhattam és megérinthettem volna a múltat. Ó, de hiszen lesznek még fájdalmasabb pillanataim, és mégse tudok meg soha semmit!

Néztem a keresztet, és összeborzongtam. Ilyen iszonyú halál. Képesek ilyen elragadó gyermeket nemzeni, csak hogy ilyen halált szenvedjen el. Szörnyetegek ezek? Majd rádöbbentem, hogy minden ember a halálra születik, rúgkapáló kicsi ártatlannak, aki azt se tudja, mi az élet. Letérdeltem, és megcsókoltam a gyermeket, akit úgy faragtak ki a kemény kőből, hogy puhának és élőnek tűnjék. Ránéztem a férfi és az asszony márványarcára. Visszanéztem a papra.

A zene elhalt, már csak a suttogást és a köhécselést verték vissza a csúcsívek.

– Jöjj most, Ashlar! – sürgetett a szerzetes, aki nyilvánvalóan nem akarta, hogy a zarándokok felfigyeljenek ránk, és gyorsan elvezetett a főhajóból nyíló kápolnához, ahová kettesével engedte be az áhítatosokat két csuhás barát. Vezetőm türelemre intette a hívőket, és megkérte az őröket, hogy zárják be a kápolnát.

Most a földesúr akar éjszakai fohászt intézni Szent Ashlarhoz. Ez olyan természetesnek tűnt, hogy senki sem neheztelt érte. A kívül rekedt ájtatosok letérdeltek, és imádkozni kezdtek.

Magányosan álltunk a kápolnában, amelynek falai fele olyan magasak voltak, mint a főhajóé, de ez cseppet sem csökkentette a szűk szentély fenségét. Gyertyaerdő égett az ablakai alatt. Közepén hatalmas szarkofág állt, amelynek fedelére fekvő alakot faragtak. Ez a hosszúkás kőláda volt az imádat gyúpontja: a zarándokok megcsókolták a kezüket, majd megérintették vele a kőbe faragott embert.

– Oda nézz, fiam! – mondta a pap, de nem a szarkofág fedelét mutatta, hanem a nyugatra néző ablakot. Az ablak fekete volt az éjszakától, de nem esett nehezemre meglátnom az alakot, amelyet az üvegdarabokat tartó ólompántlikák rajzoltak. Szemem látta a koronás fejű, hosszú köntösű, szálas férfit. Azt is láttam, hogy toronyként emelkedik ki a mellette álló alakok közül, hogy az enyémhez hasonlóan hosszú, sűrű haja van, és a szakálla meg a bajusza is hasonló formájú.

Az üvegre latin szavakat írtak, három strófát, amelyeket először nem értettem.

De a szerzetes átment a túlsó falhoz, és felolvasta a szavakat, miközben a feje fölé mutogatott, mert a szöveget jóval magasabbra írták, és amit akkor fordított latinról angolra, az örökre beleivódott a lelkembe:

Szent Ashlar, kedveltje Krisztusnak,
És a Boldogságos Szűznek,
Aki eljössz ismét,

Betegeket gyógyítani,
Megszomorítottakat vigasztalni,
Enyhíteni a halandók kínjait,

Ments meg minket
Az örök sötétségtől,
Űzd el az ördögöket a völgyből,
Vezérelj minket
A fénybe.

Lelkem eltelt áhítattal. Ismét fölzendült az ujjongó ének. Próbáltam védekezni, hogy ne teperjen le, de nem tudtam. A latin szavak varázslata szertefoszlott. Aztán elvezettek.

Átmentünk a székesegyház sekrestyéjébe, és leültünk a pap asztalához. Kicsi, meleg szoba volt, nem is láttam még hozzá foghatót, talán csak egy falusi fogadóban. Nekem nagyon tetszett.

A tűzhöz tartottam a kezemet, aztán visszarántottam és a köpenyem alá rejtettem őket, mert eszembe jutott, hogy az earl a tűzbe akart vettetni.

– Mi ez a táltos? – Hirtelen szembefordultam velük. Ők hárman szótlanul meredtek rám. – Mi ez, aminek neveztetek? És ki ez az Ashlar, a szent, aki eljő ismét?

Az utolsó kérdés hallatán az apám csalódott komorsággal behunyta a szemét, és lehajtotta a fejét. Az apjában fortyogott az erényes harag, ám a pap továbbra is úgy figyelt, mintha az égből jöttem volna. Ő felelt nekem:

– Te vagy az, fiam! – mondta. – Te vagy Ashlar! Mert Isten megadta Ashlarnak, hogy többször is testté lehessen, hogy újra és újra eljöhessen ez világba az ő Teremtőjének nagyobb dicsőségére, és evégett felmentést kapott a természet törvényei alól, mint a Szűzanya, aki fölméne a mennyekbe, és Illés próféta, aki testben ragadtatott el a földről. Isten úgy rendelte, hogy ismételten megtaláld utadat a világba egy asszony méhéből, sőt talán egy asszony vétkéből.

– Vaj, igen, így igaz! – mondta sötéten a földesúr. – Ha nem a kicsinyek által, akkor klánunk gyermekének és egy boszorkánynak vétkéből kell meglennie!

Apám szégyenkezve, rémülten hallgatta. A papra néztem, beszélni akartam az anyámról, bal kezének fölös ujjáról; el akartam mondani, miként mutatta meg nekem azt az ujjat, mondván, hogy a boszorkányok bélyege, de nem mertem megtenni. Tudtam, hogy a vén earl el akar pusztítani, éreztem gyűlöletét, rosszabb volt a fákat hasogató hidegnél.

– Káin bélyege volt ezen a születésen, én mondom neked! – szólt a nagyúr. – Átkozott fiam megtette azt, amire a hegyeken lakozó kis nép sok száz éven át nem volt képes!

– Láttad-e hullni a makkot a tölgyről? – rivallt rá a pap. – Honnan tudod, hogy váltott gyermek, és nem a mi vérünk? Honnan?

– Hat ujja van – suttogta apám.

– És te vele háltál? – háborodott föl a földesúr.

Mire apám bólintott, hogy igen, vele; és azt is motyogta, hogy olyan rangos dáma, akit meg se nevezhet, de van oly előkelő, hogy féljenek tőle.

– Ezt senki sem hallhatja! – parancsolta a pap. – Senkinek sem szabad megtudnia, mi történt! Majd én kézbe veszem ez áldott gyermeket, és gondom lesz rá, hogy a Szűzanyának szenteljék, és sose illessen asszonyt.

Azután átvitt egy jól befutott cellába, hogy ott tölthessem az éjszakát, és kívülről rátolta az ajtóra a reteszt. A cellának egyetlen parányi ablaka volt, amelyen beosont a hideg, de láthattam egy kis eget és néhány ragyogó csillagot.

Mit jelentettek nekem ezek a szavak? Nem tudom! Amikor fölálltam az ágyra, és kilestem az ablakon a sötét erdőre és a hegyek tarajára, elfogott a félelem. Mintha láttam volna, hogy jön a kis nép. Mintha a hangjukat is hallottam volna. Hallottam, ahogy dobolnak. A dobjaikkal zsibbasztják el a táltost, dobszóval varázsolják tehetetlenné, és aztán megrohanják. *Csinálj nekünk óriást, csinálj óriásnőt! Csinálj egy fajt, amely megbünteti az embereket! Töröld el őket a föld színéről! Az egyik felkapaszkodik a falon, kifeszíti a rácsot, és aztán!...*

Hátrahanyatlottam, de aztán fölnéztem, és láttam, hogy a rácsnak semmi baja. Képzelődtem. Bár éjszakáztam én falusi fogadókban szellentő részegesek, böfögő szajhák között, sőt erdőben is, ahol még a farkasok is megfutamodtak a kis néptől.

Most biztonságban voltam.

Hajnal előtt körülbelül egy órával jött értem a pap. Azt hittem, boszorkányok órája van, mert egyfolytában és baljósán kongott a harang, és ébredéskor tudtam, hogy én ismerem ezt a harangszót, álmomban húzták így, mintha pöröly zengetné az üllőt!

A pap megrázta a vállamat.

– Jöjj velem, Ashlar! – mondta.

Láttam a város mellvédéit. Láttam az őrség fáklyáit. Láttam a bakacsin eget és a csillagokat. A földet még mindig hó takarta. Egyre szólt a harang, bongása összerázott, a papnak kellett támogatnia.

– Az Ördög Harangja – magyarázta. – Azért szól, hogy kikergesse az ördögöket és a szellemeket, elűzze a tündelevényeket, ludvérceket és minden gonoszt, amely a völgyben ólálkodik, megfutamítsa a kis népet, ha ide merészkedne. Talán már tudják is, hogy eljöttél. A harang majd megvéd, a harang elüldözi a láthatatlan udvart az erdőbe, ahol senkinek sem árthatnak, csak a maguk fajtájának.

– De kik ezek a lények? – suttogtam. – Úgy félek a harang szavától!

– Nem, gyermek, nem! – nyugtatott. – A harang nem azért szól, hogy megrémítsen. Ez Isten szava. Gyere csak szépen, kövess a katedrálisba. Átkarolt erős, meleg karjával, úgy noszogatott a templom felé, egyszer még meg is csókolta az arcomat, ami puha, bizsergető érzés volt.

– Igen, atyám – feleltem. Olyan volt nekem ez a szeretet, akár a tej.

A katedrális kihalt, a harangszó mintha eltávolodott volna, mert magasan függött a toronyban, és nem a templomfalak, hanem a hegyek verték vissza a hangját.

A szent kápolnájába mentünk, ahol hideg volt, mert nem fűtötte a templomot a sok ezer élő test, és csupán az üveg választott el a téli sötétségtől.

– Te Ashlar vagy, fiam. Kétség nem fér hozzá. Most pedig mondd el, mire emlékszel a születésedből.

Nem akartam válaszolni. Borzasztóan elszégyelltem magam, amikor félelmében zokogó anyámra gondoltam, a kezére gondoltam, ahogy el akar lökni, miközben én a mellbimbójára tapadva iszom a tejét.

Nem válaszoltam.

– Atyám, mondd el nekem, kicsoda Ashlar, mondd el, mit kell tennem!

– Jól van, fiam, elmondom. Itáliába küldünk, rendünk házába küldünk Assisi városába, ott pedig tanulsz, hogy pap lehess.

Ezek a szavak semmit se mondtak nekem.

– Földünkön most üldözik a jó papokat – folytatta ő. – E völgyön kívül rebellis királypártiak, veszett lutheránusok és mindennemű gyülevész népek toroznak, akik elpusztítanának minket, és elpusztítanák nagyszerű székesegyházunkat, ha tehetnék. Azért küldettél, hogy megments minket, ehhez azonban tanulnod kell, és részesülnöd kell a szentségekben. Mindenekfölött pedig a Szűzanyának kell szentelned magadat. Sohasem illethetsz asszonyt, meg kell tagadnod ezt a gyönyörűséget az Isten dicsőségére. Jól jegyezd meg szavamat, sose feledd: az asszonnyal való vétek nem neked való. Tedd más fráterekkel, amit tenni akarsz. Ugyan mit számít, amíg Istent szolgálod? De sose érints asszonyt!

Embereink már várnak, hogy még ezen az éjszakán kihajózzanak veled a tengerre. Majd nekik gondjuk lesz rá, hogy elérd Itáliát. Aztán pedig, ha Isten jelt ad, hogy elérkezett az idő, vagy mikor egyenesen neked nyilatkoztatja ki a szándékát, akkor hazajössz.

– És azután mit teszek?

– Vezéreled a népet, vezeted az imát, misézel nekik, kézrátétellel gyógyítasz, mint azelőtt. Visszatéríted a népet a lutheránus ördögöktől! Légy szent!

Hazugságnak tűnt, szemérmetlen hazugságnak. Vagy inkább lehetetlen feladatnak. Mi az az Itália? Miért menjek én oda?

– Megtehetem én ezt? – kérdeztem.

– Igen, fiam, megteheted! – Súgva folytatta, kaján kis mosollyal: – Te vagy a táltos! A táltos csodalény! A táltos csodákat tud tenni!

– Akkor mindkét mese igaz! – mondtam. – Én vagyok a szent, én vagyok a furcsa nevű szörnyeteg.

– Ha majd Itáliában leszel, ha majd megállsz Szent Ferenc bazilikájában, a szent az áldását adja rád, és attól fogva Isten kezében leszünk. Az emberek félik a táltost, még mindig mesélgetik a régi meséket, holott a táltos több száz évente egyetlenegyszer jön el, és az mindig jó előjel! Szent Ashlar táltos volt, ezért mondjuk mi, akik tudunk, hogy visszajön!

– Akkor én különbözöm a halandó emberektől – jegyeztem meg. – Te pedig azt várod, hogy jelentsem ki: utánozni fogom ezt a szentet.

– Ó, te még táltoshoz képest is fortélyos elme vagy! – mondta ő. Ugyanakkor bírsz az isteni egyszerűséggel, a jósággal. De hadd fogalmazzak így, a te szíved kedvéért, ami olyan tiszta: ezt te döntőd el. Lehetsz a gonosz táltos, vagy lehetsz a szent! Bár nekem lenne ilyen választásom! Bár ne kellene csak egy gyönge papnak lennem egy olyan korban, amikor a papokat megégetteti, felkötteti, felnégyelteti vagy még ennél is cudarabb dolgokat mivel velük Anglia királya! A germániai Luther a pervátán ülve kapja meg Istentől a kinyilatkoztatást, és bélsarat csap az ördög pofájába! Igen, ez a vallás! Ez ma a vallás! Sötétséget akarsz a völgyben, rettegést és ínséget? Vagy vállalod, hogy a szentünk legyél?

Nem várta, hogy válaszoljak. Tompán, gyászosan folytatta:

– Tudtad-e, hogy magát Morus Tamást is kivégezték Londonban, hogy leütötték a fejét, és nyársra tűzték a londoni hídon? Mert így akarta a király kurvája! Hát így állnak a dolgok!

El akartam menekülni. Gondolkoztam is rajta, miként tehetném. Ha kimenekülhetnék a közeledő hajnalba, ahol már megszólaltak a tél madarai! Zavarba hozott, megkínozott a pap beszéde, ám túlságosan féltem az erdőktől, magától a völgytől, hogy el merjek futni. Ocsmány félelem mocorgott bennem, amitől meglódult a szívverésem és nyirkos lett a tenyerem.

A pap közelebb hajolt.

– Egy táltos, az semmi! Menj az erdőbe, ha táltos akarsz lenni! Majd megtalál a kis nép. Fogságba ejtenek, és kényszerítenek, hogy óriások légióját csináld meg nekik. Ez nem következhet be! Nem szabad bekövetkeznie! Utódaid vagy torzszülöttek lesznek, vagy semmik! Ám egy szent! Édes Istenem, szent is lehetsz!

Ó, igen, a kis nép! Mereven néztem a papot, igyekeztem megérteni, amit mond.

– Szent lehetsz!

Aliig fölfegyverzett, bundás férfiak léptek a templomba. A pap utasításokat adott nekik latin nyelven, amit akkor még alig értettem. Tudtam, hogy „tengeren” visznek Itáliába, és hogy rab vagyok. Rettegő kétségbeesésemben Szent Ashlar ablaka felé fordultam, mintha ő megmenthetne.

Fölnéztem a színes üvegablakra, és abban a percben egyszerű csoda történt. Felkelt a nap, és noha sugarai nem értek el eddig az ablakig, a fényáradat életre keltette gyönyörű színeit. A szent fölizzott. Lemosolygott rám, sötét szeme égett az üvegben, ajka rózsaszín volt, köntöse vörös. Tudtam, hogy ez csak a napkelte káprázata, de nem bírtam levenni róla a szememet.

Mérhetetlen béke töltött el.

Anyám iszonyodó arcára gondoltam, hallottam sikoltozását, amint visszhangzik a kis szobában. Láttam a népes Donnelaith-klánt, amint patkányként iszkolnak tőlem!

– Légy a szent! – súgta a pap.

Abban a pillanatban megfogamzott bennem a fogadalom, bár ahhoz, hogy szavakba öntsem, nem volt bátorságom.

Fölnéztem az ablakra. Szívembe véstem a szent részleteit. Láttam, ahogy meztelen sarka alá tiporja a kis népet... a ludvérceket, a tündelevényeket, a pokol démonait. És lám, a kezében botot tartott, és a bot vége átdöfte az ördögöt. Néztem a törpe fajzat gondosan megrajzolt alakjait. Hallottam a szívdobogásomat.

A fény hulláma felágaskodott a kép előtt, amelyen az élénkebb színek is parázslani kezdtek. A szentből ékköves káprázat lett, a szikrázó arany, a legsötétebb kék, a rubinvörös és a vakító fehér látomása.

– Szent Ashlar! – suttogtam. A fegyveresek megragadtak.

– Menj Isten hírével, Ashlar! Add át lelkedet Istennek, és ha újra eljő a halál, megismered a békét.

Ez volt az én születésem, uraim. Ez volt az én hazatérésem. Most el kell mondanom, mi történt később, milyen magasra kellett nyújtózkodnom.

Akkor elvittek. A vén földesurat sose láttam többé. Bár azt se hittem, hogy a völgyet, a székesegyházat vagy ezt a papot viszontláthatom még valaha. Kis bárka várt rám, amely fáradságos munkával átvergődött az öböl jégtáblái között, majd addig ment dél felé a part mentén, amíg el nem ért egy nagyobb hajóhoz, amelyre átszállítottak. Szűk fülkét kaptam, gyakorlatilag fogoly voltam, kizárólag tejet ittam, mert minden más étektől undorodtam, és a gyomrom örökösen émelygett a viharos hullámzástól.

Senki se vette magának a fáradságot, hogy közölje velem, miért vagyok bezárva. Senki se vigasztalt. Nem kaptam olvasni- vagy tanulnivalót, még egy rózsafüzért se, hogy imádkozhassak. A szakállas emberek, akik ellláttak, észrevehetően féltek tőlem, és egyetlen kérdésemre sem voltak hajlandók válaszolni. Végül buta kábulatba süllyedtem és csak énekelgettem, dallá fűzve a szavakat, amelyeket ismertem.

Néha úgy rémlett, úgy fűzögetem a szavakat, mint az emberek a virágokat, csak azt nézve, hogy minél szebbek legyenek a szavak. Órákig dalolgattam. Hangom mély volt, szerettem a csengését. Elégedetten elhevertem, behunytam a szemem, és variációkat énekeltem a Donnelaith-ben hallott zsoltárokra. Akkor hagytam csak abba, ha felébredtem, ha kizökkentettek a révületből, vagy ha elaludtam.

Nem emlékszem, mikor döbbentem rá, hogy vége van a télnek, vagy pedig mi jöttünk ki belőle, és már Itália partjainál hajózunk; én csak kinéztem a rácsos kis ablakon, és azt láttam, hogy leírhatatlan szépségű szírteket és zöld dombokat simogat a kedves napsugár. Végül kikötöttünk egy viruló városban, amelyhez foghatóval még sose találkoztam.

Akkor valami döbbenetes dolog történt. Ez a két ember, akik még mindig hajlandók voltak szóba állni velem, lehoztak a hajóról, elvittek egy kolostor kapujához, becsöngettek, a kezembe nyomtak egy batyut és otthagytak.

Káprázó szemmel hunyorogtam a napsütésben, és mikor megfordultam, egy szerzetes állt a nyitott kapuban, és tetőtői-talpig végigmért. Még mindig a londoni elegáns ruhát viseltem, de persze nagyon mocskos volt a hosszú úttól, és a szakállam meg a hajam is hosszúra nőtt. Semmi se volt nálam, csak az a batyu; zavaromban azt adtam oda a szerzetesnek.

Rögtön kibogozta a bőrszíjat. Négyrét hajtott, nagy pergamenlevél volt a rongyos vászonbatyuban.

– Gyere be, kérlek! – invitált jóságosán a szerzetes. Széthajtotta a pergament, rápillantott, aztán elsietett, engem pedig otthagyott egy csodaszép, csendes udvaron, ahol virágok aranylottak a meleg déli napsütésben. Valahol énekeltek, ugyanolyan bús férfihangok, mint a donnelaith-i kántusban. Szerettem az éneket. Behunytam a szememet, egyszerre lélegeztem be az énekszót és a virágillatot.

Szerzetesek jöttek ki az udvarra. A skóciaiak fehéret viseltek, ám ezek durva barna darócban jártak, és sarut húztak a lábukra. Körülvettek, megöleltek, megcsókolták a két orcámat.

– Ashlar testvér! – köszöntöttek, és olyan meleg szeretettel mosolyogtak rám, hogy sírva fakadtam.

– Mostantól ez az otthonod. Semmitől se félj többé. Itt fogsz élni és virulni Isten szeretetében.

Megláttam az egyik barát kezében a széthajtogatott pergament.

– Mi van benne? – kérdeztem angolul.

– Hogy Krisztusnak szentelted életedet. Hogy alapítónk, Szent Ferenc nyomdokain akarsz járni, hogy Isten papja akarsz lenni.

Ezt még gyengédebb szavak és ölelések követték. Egyáltalán nem féltek tőlem, és akkor én azt gondoltam: semmit se tudnak rólam! Nem tudják, hogyan születtem! Ahogy végignéztem magamon – kezemen, lábamon, hajamon –, azt is gondoltam: magasságomat és sörényemet leszámítva akár tartozhatnék is közéjük.

Ez meghökkentett.

Vacsoránál – amikor sokkal finomabb étket tálaltak elém, mint amit ők ettek – szótlanul ültem, nem egészen tudva, mit kellene tennem vagy mondanom. Abban nem kételkedtem, hogy elmehetnék, ha akarnék. Átmászhatnék a falon.

De miért tennék ilyet? Velük tartottam a kápolnába. Velük énekeltem. Hangomat hallva bólogattak, helyeslően mosolyogtak, és engem hamarosan elsodort ismét az ének, miközben megint a feszületet bámultam, ugyanazt a jelképet, a keresztre szögezett Krisztust. Nem naivságból mondom így, hanem hogy elképzeljék annak, aminek én láttam azt a megkfnzott, összevert, meggyalázott, tövisekkel koronázott, vérző testet, az Erdők Urát, akit nyársakkal döfködve végigkergettek a réteken, majd fűzfa kosárba zárva elégették.

Boldogság gyöngyözött bennem. Alkut kötöttem magammal. Maradj egy ideig. Holnap is elszökhetsz. De ha elszöksz, elveszíted ezt a helyet, elveszíted Szent Ashlart.

Éjszaka, mikor cellámba kísértek, így szóltam hozzájuk:

– Nem kell bezárnotok.

Meglepődtek, zavarba jöttek. Nem is akartak bezárni, mondták. Meg is mutatták, hogy nincsen zár az ajtón.

így hát szabad akaratomból maradtam ott. Feküdtem és álmodtam az itáliai meleg éjszakában, álmodtam, és időnként hallottam, ahogy énekelnek a kápolnában.

Amikor reggel közölték velem, hogy ideje indulni Assisibe, azt feleltem, készen vagyok. Gyalog megyünk, mondták, mert franciskánusok vagyunk, méghozzá obszervánsok, hív követői Ferenc testvér szellemének, így hát nem ülünk lóra.

HARMINCÖT

LASHER TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

MIRE ASSISIBE értünk, megszerettem útitársaimat, e fratereket, és rájöttem, hogy valóban semmit sem tudnak rólam, kivéve, hogy pap akarok lenni. Ugyanúgy öltöztem erre az útra, mint ők, barna darócba, saruba, derekamon egy szál kötéllel. A hajamat még nem vágtam le, és batyuban hoztam elegáns ruhámat, de azért nagyon hasonlítottam rájuk.

Ahogy bandukoltunk az út szélén, e szerzetesek meséltek rendjük alapítójáról, Szent Ferencről, a jómódú Francescóról, aki megtagadta a gazdagságot, lett belőle koldus és prédikátor, ápolta a bélpoklosokat, akiktől halálosan rettegett, és annyira szeretett minden élőt, hogy karjára telepedtek az ég madarai, és a farkast megszelídítette érintésével.

Nagyszerű képek rajzolódtak ki előttem, miközben ők beszéltek: láttam Ferenc arcát, amelyet talán a skóciai sugárzóan zöld szemű franciskánusból és útitársaim ártatlan arcából elegyítettem – vagy talán csak eszmény volt, annak a részemnek az alkotása, amelyben már kifejlődött a készség a képzelődésre és az álmodásra.

Akármint volt is, én ismertem Ferencet.

Ismertem. Átéltem félelmét, amikor apja megátkozta. Ismertem boldogságát, amikor Krisztusnak adta magát. De mindenekfölött átéltem azt a szeretetet, amellyel fivéreinek és nővéreinek szólított minden élőt, és átéltem szeretetét a körülöttünk levő emberek – a földjeiken munkálkodó itáliai parasztok, a városiak, a monostorok és tanyák lakói iránt, akik oly szívesen adtak szállást éjszakára.

Minél boldogabb lettem, annál többet gondolkoztam azon, nem rossz álom volt-e csak britanniai születésem, olyasmi, aminek egyáltalán nem lett volna szabad megtörténnie.

Úgy éreztem, ezekhez a ferencesekhez tartozom. Szent Ferenchez tartoztam. Nem a megfelelő helyre születtem. És ha a szentség azt jelenti, hogy olyanná kell lennem, mint Ferenc, annak csak örülni tudok. Ez annyira természetesnek tűnt, és akkora békességgel töltött el, mintha olyan időkre emlékeznék, valami szörnyűség bekövetkezte előtt, amikor még csak szelídek bírták a földet.

Amerre mentünk, gyerekeket láttunk; dolgoztak szüleik mellett a mezőkön, játszadoztak a falusi utcákon. Amikor beléptünk Assisi hegyi városába, ott is, mint valamennyi helységben, hemzsegtek a legkülönbözőbb korú gyerekek, és én magyarázat nélkül is megértettem, hogy ezek itt apró emberek, útban a felnőttség felé – nem a rettegett kis nép, az ellenségeim, akik megölnének puszta irigységből. A tudásnak az a keserű morzsája se volt jó másra, mint ijesztgetésre, mert nem magyarázott meg semmit. Ó, de szépek is voltak ezek a rügyező emberek, akik lassan növekedtek, évről évre szerezték meg a magasságot és a tudást, amelyet én születésem közben és közvetlenül utána kaptam!

Amikor szoptató anyákat láttam, kívántam a tejet. De tudtam, hogy az nem boszorkánytej. Nem segítene rajtam. Különben is megnőttem. Még utazás közben is nőttem. Húszesztendős, erős, egészséges halandónak látszottam mindenki szemében.

Úgy döntöttem, hogy ezeket a gondolatokat nem árulom el senkinek. Inkább kiléptem magamból, és elmerültem a vidék, a szőlősök, a kertek, és a bársonyos itáliai napfény igézetében.

Assisi egy magaslatot koronázott meg, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a simogató szépségű vidékre. Mennyivel szelídebb volt, mint a fenyegető hósipkás bércek és ormok, amelyek Donnelaith-et szorongatták!

Emlékezetemben akkor már kezdtek összekeveredni a donnelaith-i események. Ha nem tanultam volna meg írni a következő hetekben, és nem rögzítettem volna titkosírással a történteket, akkor talán tökéletesen elfelejtem a származásomat. Bizonyos, hogy elmaszatolta őket az idő.

De hadd térjek vissza a pillanathoz. Délben haladtunk át Assisi kapuján. Azonnal a Szent Ferenc bazilikához vittek, amely a kisváros túlsó végén állt. Magasztos építmény volt, bár nem olyan hideg, mint a donneiaith-i, boltívei nem hegyesek, hanem kerekek, gyönyörű falfestmények ábrázolták Ferenc életét, és alattuk volt a szent ereklyéje, amelyhez rajokban sereglettek a hívők, mint otthonom Szent Ashlarjához.

Sok százan kerülték meg a szent sírját, amelyre nem faragtak képmást, hogy kezükkel illessék, megcsókolják és fennhangon könyörögjenek Szent Ferenchez gyógyulásért, vigasztalásért, közbenjárásért a Jóistennél.

Én is megérintettem a szent ereklyéjét, és imádkoztam Ferenchez, aki immár egyéniség, színes és regényes alak volt számomra.

– Ferenc! – súgtam a kőnek. – Itt vagyok! Azért vagyok itt, hogy fráter legyek, de te tudod, hogy azért küldtek, mert szentté kell lennem!

Ágaskodó büszkeséggel töltött el, hogy senki se tudja a titkot. Egy napon majd visszatérek Skóciába Ferenc tanításaival, és valószínűleg megmentem a népemet, ahogyan a jó páter mondta. Arra rendeltettem, hogy alázatossággal míveljek nagy dolgokat.

Ám ez kevélység volt. „Ha szentté akarsz lenni, komolyan csináld intettem magamat.” – „Utánoznod kell Ferencet, ezeket a frátereket, és más szenteket, akikről hallottál, ezt a nagyravágyást pedig el kell felejtened. Egy szent nem vágyhat arra, hogy szent legyen. A szent, az Krisztus szolgája. Lehet, hogy Krisztus semmivé akar tenni. Erre is készülj fel.”

De titokban akkor is bizakodtam, mikor e néma dorgatóriumot tartottam magamnak. Arra rendeltettem, hogy úgy ragyogjak, mint Szent Ashlar a színes ablakon!

Órákat töltöttem a szentélyben, valósággal megrészegített a nagy kőkoporsó mellett elhaladó jámborok rajongása. Buzgalmuk úgy hatott rám, mint a muzsika. Akkor már tudtam, hogy, mint ma mondanák, nemcsak a zenére vagyok hiperérzékeny, de minden hangra: a madárcsicsergésre, az emberi hangok színére, beszédük ütemére, akaratlan rímeikre. Valósággal elvarázsolt, ha olyan emberrel találkoztam, aki magától értetődően beszélt alliterációkban.

De a szentélyben az a lángoló hit volt a legvarázslatosabb, amelyet Ferenc ihletett.

Még aznap felvitték a Carcerihez, a remetelakba, ahol Ferenc és első követői élték magányos életüket. Ott voltak az első cellák. Gyönyörű kilátás nyílt a környékre. Ez volt az a hely, ahol Ferenc járt és imádkozott.

Most már nem gondoltam arra, hogy elmegyek. Most a szegénység, a szüzesség és az engedelmesség fogadalma nyugtalanított. Titkos büszkeségem nyugtalanított, hogy nem hagy nyugodni Szent Ashlar legendája, fölemészti a lelkemet.

Engedelmükkel szünetet tartok, amíg elmondok egy fontos tényt: több mint húsz évig éltem Itáliában a ferencesek életét. Hogy pontosan meddig, azt nem tudom. Sose számoltam. Harminchárom év nem lehetett, arra emlékeznék, mert az krisztusi kor.

Tehát nem siettem Donnelaith-be, mert még nem jött el az idő. Testem ezekben az években alig változott: erős, egészséges, ruganyos maradtam. Bőröm kissé megvastagodott, elveszítette a csecsszopók bőrének puhaságát, arcom nyert néhány kifejező barázdát, de nem sokat. Egyébként majdnem ugyanaz maradtam.

Szeretném, ha megértenék, hogy én nagyon boldog voltam ferencesként. Ez az élet teljesen természetes volt számomra. Hiszen bizonyos mértékig épp ez lett az oka mindennek.

A karácsony ugyanolyan nagy ünnep volt Itáliában, mint azon a lidérces felföldön, amelyet csak rövid időre ismertem. Számomra a karácsony lett a legfontosabb valamennyi szent nap között. Akárhol jártam is Itáliában, karácsonyra mindig hazatértem Assisibe.

Már első itáliai karácsonyom előtt elolvastam a jászolba született Kisjézus történetét. Számtalan festményen láttam, és egész szívemet, egész lelkemet odaadtam a Mária karján ülő csöppségnek.

Behunytam a szememet, és elképzeltem, hogy pici baba vagyok, aki sose voltam, gyámoltalan vagyok, éhes és ártatlan. Ilyenkor részeg önkívület töltött el. Úgy döntöttem, hogy Krisztust – a

tiszta gyermeket – fogom látni minden férfiban és asszonyban, akivel szót váltok. Ha bosszúság vagy harag fogott el, ami ritkán fordult elő velem, a gyermek Jézusra gondoltam. Elképzeltem, amint a karomon tartom. Feltétlenül hittem Benne, hittem abban, hogy ha sorsom egy napon beteljesedik, akkor Krisztussal leszek. A jászolnál fogok térdelni, és megérintem a gyermek Jézus parányi kezét.

Az Isten végül is örök, akiben egyesül a gyermek, a férfi, a keresztre feszített Megváltó, az Atyaisten és a Szentlélek-isten. Szinte azonnal felfogtam, olyan tökéletes tisztasággal, hogy csak nevettem a teológiai szőrszálhasogatáson.

Pap, híres hitszónok, himnuszok énekelője voltam, mire elhagytam Itáliát; időnként gyógyítottam is, és vigaszt vagy boldogságot nyújtottam mindenkinek, akit ismertem.

Hadd fejtsem ki részletesebben.

Naiv ártatlanságom kezdettől elbűvölt mindenkit. Sose gondolták volna, mi az igazi oka: az, hogy gyerek vagyok. Kedvesnek találták rajongásomat a sajt és a tej iránt. Azért is szerettek, mert olyan gyorsan tanultam. Rövid időn belül képes voltam írni olaszul, angolul és latinul.

Szent akartam lenni, elszántan és rendíthetetlenül, testben-lélekben.

Számomra nem létezett alantas munka. Csatlakoztam azokhoz a társaimhoz, akik a városból kirekesztett bélpoklosokat ápolták.

Nem féltem a bélpoklosoktól, pedig, gondolom, félhettem volna, de nem tápláltam a félelmet. Ez az egyik jellemző tulajdonságom: azt fejlesztek ki magamban, amit akarok.

Semmi sem taszított, kivéve a gyűlöletet és az erőszakot, és ez így volt egész földi tartózkodásom során. Vagy elszomorított, vagy elbűvölt valami, de ritkán maradtam meg a középúton.

A leprásokban azt találtam igézőnek, hogy mindenki annyira félt tőlük. Persze azt is tudtam, mily keményen kellett küzdenie Ferencnek, amíg legyűrte irtózását a poklosoktól, én pedig olyan nagy akartam lenni, mint ő. Vigasztaltam őket. Fürdettem és öltöztettem azokat, akiket már annyira kikezdett a mételу, hogy elhagyták magukat. Hallottam, hogy Sienai Szent Katalin egyszer egy poklos fürdővizéből ivott. Én daloló szívvel megtettem ugyanezt.

Nagyon hamar elhíresültem Assisiben: én voltam az ártatlan, az elragadtatott, az Isten balgája, az ifjú szerzetes, akiben lánggal lobog Ferenc szelleme, aki magától értetődően míveli azt, amit a szent szeretett volna elvárni tőlünk.

Mivel pedig olyan egyszerűnek, annyira mindennemű álságtól mentesnek, ha úgy tetszik, olyan gyermetegnek látszottam, az emberek szívesen megnyíltak érdeklődéstől ragyogó pillantásomnak. Meghallgattam mindent. Egyetlen szavukat sem engedtem el a fülem mellett. Képzeljék el azt a hosszúra nőtt kisdedet, aki voltam, amint apró gesztusokból és elszólásokból tanulom az élet nagy igazságait!

Ez történt a lelkemben.

Éjszakánként tanultam olvasni, és végül elsajátítottam az írást is. Attól fogva állandóan írtam. Az alvást annyira lerövidítettem, amennyire bírtam. Könyv nélkül bevágtam dalokat és verseket. Tanulmányoztam a bazilika freskóit, a giottói remekműveket, amelyek elmesélik Ferenc életének fontos eseményeit, köztük azt, miként kapta meg a stigmákat, Krisztus kéz- és lábsebeit. Szóba elegyedtem a zarándokokkal, hogy halljam, mit tudnak a világról.

Az általam ismert első dátum az 1536-os év. Gyakran utaztam Firenzébe, hogy adakozzak a szegényeknek. Meglátogattam őket viskóikban, kenyeret és innivalót vittem nekik. Firenze még mindig a Mediciek városa volt. Persze túljutott már dicsősége delelőjén, mint később majd megállapítják, de akkoriban senki se mert volna ilyet mondani.

Érett pompájában virult a nagyszerű város, amelyben ezerszám árulták a nyomtatott könyvet, és mindenfelé Michelangelo szobrait láthattad. Céhei még mindig hatalmasak voltak, holott a kereskedelem nagy része akkor már átcsoportosult az Újvilágba. Mindig volt valami látványosság, egymást követték a körmenetek, köztük a híres úrnapi, de voltak gyönyörű élőképek és színjátékok is.

A Mediciek bankja pedig a legnagyobb bank volt az egész világon!

Firenzét művelt, fürge eszű, beszédes férfiak és asszonyok lakták; ez a város adta Dantét, a költőt, Machiavellit, a politika lángelméjét, Fra Angelicót és Giottót, Leonardo da Vincit és Botticellit. A nagy írók, nagy festők, nagy fejedelmek és nagy szentek városa. Tömör kőből épült, és bővelkedett palotákban, templomokban, bűbájos terekben, hidakban és kertekben. Talán nem is volt hozzá fogható. Firenze bizonyosan egyedülállónak tartotta magát, és én ugyanezt gondoltam róla.

Ahogyan kötelességeim gyarapodtak, fokozatosan megismertem minden talpalatnyi helyet Firenzében, és tudomásom volt róla, mi történik a nagyvilágban.

A világot természetesen pusztulás fenyegette! Az emberek örökösen a végnapokat emlegették.

VIII. Henrik angol király elfordult az igaz hittől; Róma fenséges városa épp csak kezdte kiheverni a gyalázatot, amelyet közösen követtek el rajta a protestáns hadak és a katolikus spanyolok. A pápának és a bíborosoknak az Angyalvárba kellett menekülniük, ami mélységes kiábrándulást és bizalmatlanságot ébresztett a népben.

Még mindig nem távozott tőlünk a Fekete Halál; tízegynéhány évente követelt áldozatokat. A kontinensen háborúk dúltak.

De a legrémesebb mesék a protestánsokról szóltak: az őrült Luther Mártonról, aki az egész német népet az anyaszentegyház ellen fordította, és más veszekedett eretnekségekről, az anabaptizmusról, a kálvinizmusról, amelyek naponta hasítanak maguknak tetemes karéjokat a keresztény lelkek birodalmából.

Azt suttogták, hogy a pápa tehetetlen a skizmatikusokkal szemben. Folyton üléseznek a zsinatok, de nem jutnak semmire. Az egyház reformálni akarja önmagát, hogy választ adhasson a nagy hitehagyottaknak, Kálvin Jánosnak és Luther Mártonnak. De úgy rémlik, a világot is kettéhasították a protestánsok, akik egy egész kultúrát söpörtek el ott, ahol lerázták a pápa fennhatóságát.

Ám a mi pazar virágokat hajtó világunk, Assisiben, Firenzében, Itália más városaiban és falvaiban, feltétlen hűséggel látszott csüggeni az igaz anyaszentegyházon. Aki olvasta a Szentírást, nem kételkedhetett benne, hogy Urunk itt ment végig a Via Appián. Itália csordultig töltötte lelkemet a muzsikájával, a kertjeivel, zöld vidékeivel. El sem tudtam képzelni, hogy másutt is lehessen élni. Egy város volt, amelyet még Firenzénél is jobban szerettem, mégpedig Róma, de őt is talán csak a nagysága, a Szent Peter tündöklése miatt. No de hát Velence is maga volt a csoda. Nekem egyik városban épp olyanok voltak a szegények, mint a másikban. Az éhesek mindenütt éhesek, és amerre mentem, tárt karok fogadtak.

Számomra könnyű és természetes volt, hogy igazi poverello legyek, akinek nincs semmije, aki ott kér szállást, ahol éri az este, aki a Szentlélekben bízik, ha bonyolult kérdésre kell válaszolnia, vagy meg kell mondania, mi az igazság.

Nagyon boldog voltam, amikor első szentbeszédemet mondtam egy firenzei téren. Kitártam karjaimat, és rendem szokásai szerint kerültem mindennemű teológiai szőrszálhasogatást, nem beszéltem másról, csak arról, hogy szeressük Istent. „Olyanoknak kell lennünk, mint a gyermek Jézus, az ártatlan, a bizakodó, a jó!”

Ezt Ferenc akarta így, hogy koldusok és vándorok legyünk, akik a szív hangján szólnak. Ám rendünket nagyon megosztották az értelmezés kérdései. Mit akart Ferenc tulajdonképpen? Milyen szervezetünk legyen? Ki az igazi szegény? Ki az igazi tiszta?

Én tartózkodtam minden döntéstől és következtetéstől. Hangosan szóltam Ferenchez, és életemhez az övéről vettem a példát. Belemerültem a jócselekedetekbe, és eredményesen gyógyítottam a betegeket.

Nem tettem csodákat. Senki se dobta el a mankóját, azt kiáltván: „Járok!” Tehetségem volt az ápoláshoz, le tudtam lohasztani a magas lázakat, visszahoztam a betegeket a halál küszöbéről. Talán az lehettem, amit az emberek természetes gyógyítónak neveznek. Bizonyos értelemben én is kezdtem érezni az erejét. Tanultam apróságokból, és fokoztam a hatásukat. Ha magam tartottam a poharat a beteg szájához, sokkal nagyobb javulás mutatkozott az állapotában, mintha más adott volna innia.

E korai években megtudtam valami mást is, mégpedig azt, hogy számos rendtársam nem tartja be a szüzességi fogadalmat. Szeretőik voltak, vagy a firenzei bordélyokba jártak, vagy egymással háltak a sötétség leple alatt. Magam is felfigyeltem gyönyörű fiúkra és leányokra, meg is kívántam őket, időnként aludni sem hagytak buja képzelgéseim. Kifejlett férfi voltam, mire Itáliába értünk, hónaljamon és hímtagom körül kiserkedt a sötét szőr. E tekintetben mindig is olyan voltam, mint más férfiak.

Nem felejtettem el a donnelaith-i franciskánus szavait. „Sohasem illethetsz asszonyt!” Sokat gondolkoztam ezen. Arra persze rájöttem, hogy a férfiak és nők párzásából lesznek a gyerekek, és arra a következtetésre jutottam, hogy e szigorú tilalom célja megakadályozni, hogy magamhoz hasonló szörnyeket nemzzek.

De hát miféle szörnyeteg vagyok én? Már ebben se voltam biztos. Születésem és származásom emléke kínpadra vont; oly gyalázat volt ez, amelyet senkinek se gyónhattam meg.

Ugyanebben az időben – vagyis egyéniségem kialakulásának első éveiben – voltak olyan sejtelmeim, hogy figyelnek. Olyan személyek figyelnek, akik tisztában vannak imposztorságommal, és egyszer majd feltárják előttem, mi vagyok.

Firenze utcáin sűrűn találkoztam hollandusokkal, akiket rögtön föl lehetett ismerni jellegzetes öltözetükről és kalapjukról; ezek az emberek mintha mindig rám szögezték volna a szemüket. Majd egy angol érkezett Assisibe, hol hosszas időt töltött, és napról-napra eljött, úgy tűnt, kizárólag azért, hogy engem halljon prédikálni. Gyönyörű tavasz volt, Szent Ferenc életéből mondtam példázatokat, és máig emlékszem annak az angolnak a kémlelő, hideg pillantására.

Sose hőköltem e kémek elől. Farkasszemet néztem velük. Volt, mikor meg is fordultam, és elindultam feléjük. Mindig elmenekültek. Mindig visszatértek.

Közben egyfolytában gyötört a szüzesség kérdése. Csinálhatom-e asszonnyal? És ha szörny születik belőle?

Attól nem féltem, hogy Isten helytelenítené, ha szeretőt vagy ágyast tartanék. Mi sem látszott egyszerűbbnek. Hiszen akkora erőpróba, hogy le kell mondani a hús örömeről, ki kell zárnunk életünkből a titok megfejtését!

Én a szent útját választottam.

Nem tűrtem, hogy a szikra lángot gyújtson bennem, ezért nem is kerekedett tűzvész.

Olyan tiszta ember hírében álltam, aki meg se látja az asszonyokat; egyre eredményesebben gyógyítottam, bár még mindig nem tudtam, csoda folytán-e, vagy pusztán gyakorlottságból.

Később lett egy új szenvedélyem. Akkoriban volt egy olyan nézet, hogy az éneklés talán ugyanolyan könnyen fölemelheti a lelket Krisztushoz, mint a szentbeszéd. Kezdtem leírni himnuszaimat, ezeket a sok-sok rímet használó, egyszerű verseket, és elénekeltem őket spontán összejöveteleken. Sokkal jobban szerettem énekelni, mint prédikálni. Belefáradtam, hogy egyszerű igazságokat mondogassak, de az éneklésbe sose fáradtam bele.

Hamarosan tudták az emberek, hogy ahol én felbukkanok, ott lesz muzsika is, valamilyen rövid dal, gyakran nem több lantpengetéssel kísért szavalásnál. Volt egy kisded játékom, amelyről senki sem tudott. Azzal kísérleteztem, hány napig húzhatom úgy, hogy nem prózában beszélek, hanem csak énekelek, anélkül, hogy fölkelteném környezetem figyelmét vagy bosszankodását.

Itáliai tartózkodásom tizedik évében pappá szenteltek. Ha akarom, hamarabb is megtörténhetett volna, ám én szántszándékkal lassan és nagyon aprólékosan tanultam. Ebben az évtizedben állandóan utaztam, jártam az utakat, emberekkel találkoztam, és Isten szavával köszöntöttem őket. Az idő nem látszott fontosnak. Nekem nem volt sürgős a végzetem elé rohanni.

Miután fölszenteltek, nem féltem többé a betegségtől. Énekeltem azoknak, akikről már lemondtak. Elüldögéltem olyan szobákban, ahova mások féltek belépni.

Ám az élet nem volt tökéletes. Időnként borzongató élességgel jutottak eszembe születésem körülményei. Ilyenkor felriadtam, felültem, gondolkoztam. Ó, ez nem lehet! Majd visszadőltem a sötétben, és nagyon is tudtam, hogy lehet: nincsen apám, se anyám, nincsenek testvéreim! Nem az vagyok, akinek hisznek. Úgy emlékeztem a királynéra, a folyóra és a felföldre, mint egy lidérces álom képeire.

És úgy rémlett, e zaklatott percek után még sokkal kínzóbb élességgel tudatosodott bennem, hogy követnek, lesnek rám. Persze magamat hibáztattam a képzelődésért, de minél többet morfondíroztam ezen, annál különösebb lett az életem.

Majd jöttek idők, amikor sajátos módon és önkéntelenül is elárultam igazi természetemet. Szerettem a tejet. Az ördög mindig az asszonyi kebel látványával kísértett. Még böjtben is muszáj volt tejet innom, nem bírtam tartózkodni tőle. Az volt a legnagyobb bűnöm, hogy megtörtem a böjtöt, és tejet ittam. Vagy csak úgy belemarkoltam a sajtba, és tömtem a szájamba. Minden lágy ételt szerettem, de különösen kínzó vágyat éreztem a sajt és a tej után.

Egyszer betévedtem egy mezőre, ahol legelt a nyáj. Akkor kelt a nap, senki sem járt a közelben. Én legalábbis azt hittem. Letérdeltem egy tehén mellé, és a tőgyéből egyenesen a szájamba fecskendeztem a meleg tejet.

Miután teleittam magamat, eldőltem a fűben, és bámultam az eget. Állatiasnak és rútnak éreztem magamat azért, amit tettem. Jött egy öreg paraszt. Kopott, ám tiszta és rendesen megfoltozott gúnyát viselt, arcát sötétbarnára sütötte a nap.

Riadtan motyogott valamit, és elfutott. Fölkeltem, utánaszaladtam, fölkapva csuhámat, hogy ne essek el.

– Mit mondtál nekem? – kérdeztem.

Megint motyogott, valami ellenséges dolgot, talán egy átkot, azzal eliszkolt.

Mérhetetlenül szégyelltem magamat. Ez a paraszt tudta, hogy nem vagyok ember. Attól a naptól fogva szüntelenül mardosott a tudat, hogy félrevezetem a környezetemet.

A városban viszontláttam a parasztot. Ő is észrevett. Esküdni mertem volna rá, hogy másokkal volt, és összesúgtak a láttomon. Bár az is lehet, hogy csak képzeltem. Majd egy reggel arra léptem ki a kerengőre, hogy egy nagy korsóban friss tejet helyeztek a cellám elé. Megdermedtem tőle. Egy darabig azt se tudtam, hol vagyok, ki vagyok, mi történik velem. Annyit tudtam csak, hogy ez áldozat, és megtörtént már azelőtt is, és azelőtt és azelőtt! A szurdokvölgy, a kis néptől körülfogott magányos óriás, ahogy megy a kör szélére, a tejáldozat! Szédültem. Évek óta először képzett meg előttem az álló sziklák gyűrűje, és az összefogózkodott alakok körei. Rengeteg sok kör, mindegyik nagyobb az előzőnél, olyan sok kör, hogy számba venni sem tudom!

Fölkaptam a korsót, és mohón ittam, ahogy a tejet szoktam kortyolni. Mikor felnéztem, láttam, hogy mozdul valami a kert másik oldalán, alakok tűntek el sietve a kerengő árnyai között.

Azt hiszem, néhány szerzetes is észrevette. Nem tudtam, mit gondoljak. Senkinek sem mertem szólni a dologról. Kivertem a fejemből. Azt mondtam Szent Ferencnek, hogy az ő eszköze vagyok, semmi sem érdekel, csupáncsak Isten szolgálata.

Este már nem kételkedhettem benne, hogy egy hollandus követ. Reggel visszatértem Assisibe, hogy szóljak Ferenccel, megújítsam fogadalmamat, megtisztítsam a lelkemet.

Az elkövetkező napokban sokan járultak hozzám, gyógyulásért esedezve. Kezemmel illettem őket, néha elképesztő sikerrel. Bizonyos, hogy a parasztok suttogtak rólam. A legkülönösebb helyeken tünedeztek föl a tejáldozatok. Például befordultam egy kihalt utcába, és az utca végén ott várt rám a kövekre helyezett tejeskancsó.

Akkor kezdett gyötörni még egy gondolat. Lehet, hogy engem meg sem kereszteltek? Hacsak nem feltételezem, hogy anyám rémült bábaasszonya és udvarhölgyei gondoskodtak róla. Ám ebben kételkedtem.

Miközben ezen rágódtam, igyekezve fölidézni annak az északi földnek a részleteit, ahol születtem, és ahonnan elűztek, belémhasított, hogy ha engem nem ért keresztvíz, akkor nem is lett volna szabad pappá szentelniük; természetszerűleg így nem is tudom Krisztus testévé és vérévé változtatni a kenyeret és a bort.

Meddő marad minden, amit tettem! Búskomorságba süllyedtem, senkihez sem akartam szólni.

Majd rájöttem, hogy képzeltem csak azt az angliai születést. Hiszen ez meg sem történhetett. Donnelaith! Sose hallottam, hogy lenne temploma, lennének ott testvéreink. Bár persze VIII. Henrik éveken át üldözte a katolikusokat. A jó Mária királynő csak nemrég helyezte vissza jogaiba az igaz anyaszentegyházat.

Ha képzelgéseim igazat mondanak, akkor saját számításaim szerint nagyjából húsz éves voltam. Feltéve, ha valóban ez volt elveszett gyermekkorom: egy emlékezetből kihullott történet, visszaidézhetetlen, eltemetett élmények. De nem így tűnt, és minél többet rágódtam, annál több dolgot találtam gyanúsnak, annál zaklatottabb lettem.

Végül eldöntöttem, hogy asszonyt kell ismernem. Tudnom kell, ebben is ember vagyok-e. Persze lángolt bennem a vágy, mindig is lángolt! De most már volt rá ürügyem: a tudás.

Úgy éreztem, egy nő karjaiban tudhatom csak meg, hogy van-e lelkem! Kacagtam ezen az ellentmondáson, pedig igaz volt. Ember akartam lenni, és halálos bűnt kellett elkövetnem, hogy megtudjam, az vagyok-e.

Elmentem Firenze számos bordélyának egyikébe, amelyet ismertem, mert már többször vittem oda szentségeket a haldokló nőknek, sőt egyszer az utolsó kenetet is föladtam egy balszerencsés kereskedőnek, akit, szegényt, egy örömlány karjaiban ért a halál. Papi öltözetben jártam e nyilvánosházban, és senki sem botránkozott meg rajta.

Most azonban parázna szándékkal mentem a bordélyba. A lányok körülrajzottak: „A kedves Ashlar atya!”, mert mindig úgy beszéltek velem, mintha gyermek vagy együgyű lennék.

Undorodva fordultam ki az örömházból. Lementem a térről az Arnóhoz, rákanyarodtam a legközelebbi hídra, amely zsúfolásig volt nagy forgalmú üzletekkel, emberek jöttek-mentek, és egyszer csak észrevettem, hogy egy ember figyel, akinek ruháján megismerszett a hollandus. Feléje indultam, de ő bemenekült a sokaságba, és eltűnt, akár a kámfor.

Akkor már nagyon elfáradtam. A híd közepén jártam, amikor kitártam karjaimat, és dalra fakadtam. Eszelőssé tett a félelem és a bánat, miközben emlékeimet próbáltam összeegyeztetni istenfélelmemmel, és csak úgy dalra fakadtam. Nem is volt az olyan szokatlan, abban az órában mindenféle mulatságot kínáltak a firenzei utcák. Semmi kivetnivalót nem találtak egy dülöngélő-dalolászó, bolond ferencesben.

Fokozatosan fölfigyeltek rám. Ezt nem lehetett elkerülni. Otthagyták, amivel foglalatoskodtak, és kis csoport verődött össze körülöttem. Magamat átölelve dülöngéltem előre-hátra, miközben daloltam, és mikor fölnéztem a dal révületében, láttam, hogy egy szépséges asszony figyel merőn. Zöld szeme volt, olyan, mint a donnelaith-i ferencesé, és divatosan szőke, hosszú haja.

Majd valami elképesztő dolog történt: a nő leengedte fátyolát, és elment. Akkor döbbentem rá, hogy a kukucskáló arc a tarkója fölött van, mintha hátrafordították volna a fejét. El voltam ragadtatva!

Elviselhetetlenül égetett a gerjedelem, de most még gonoszabb vágy szökkent talpra a szívemben. Hiszen ez is szörnyeteg, mint én!

Abbahagytam a dalolást, és elhárítottam az alamizsnát. Vigyétek a templomba, mondtam, azoknak, akik megérdemlik. Majd követtem a nőt, aki egy mellékutcában várt rám. Ismét megmutatta arcát, majd elsietett. Hamarosan egy szűk sikátorba értünk. Egészen bizonyos, hogy a hátát bámultam, amikor fölemelte fátyolát, és újólag megmutatta arcát!

Végül megpördült, a selyem, az atlasz, a bársony és az ékkövek fekete örvényét kavarva maga körül, és erélyesen kopogtatott egy ajtón. Az ajtó feltárult, és mikor én utánarohantam, hogy lássam egy villanásra, mielőtt eltűnik, ő megragadta csuklómat, és berántott a küszöbön.

Szűk, zsúfolt udvarba kerültem, amilyenből oly sok van Firenzében; az ódon falakról pergett az okkersárga festék, és tarka virágok virultak a szűrt napfényben. Három másik nő ült a padon, egy fa alatt, dúsan hímzett ujjú, bő szoknyás, gyönyörű ruhában, amely olyan mélyen ki volt vágva magasra felpolcok keblükön, hogy engem a téboly kerülgetett, ha csak rájuk néztem. Akkor láttam, hogy teljesen hétköznapi asszony, aki idehozott! Előrenézett az arca, mint mindenkinek, csak a fátylak trükkje volt a kis szemfényvesztés.

Maga vallotta be nekem, amitől olyan kacajra fakadtak, mintha sose akarnák abbahagyni.

Szédelegtem. Az asszonyok hirtelen megrohantak:

– Atya, vedd le a ruhádat! Gyere, maradj velünk a kertben! – A szőke, aki a híres Lucrezia nevet viselte, azt mondta, ő igézett meg, hogy kövessem, de ne féljek, nem boszorkányok ők, csak a férjeik vadászni mentek vidékre, ők tehát azt tehetnek, ami tetszik.

Vadászni mentek a férjek? Furán hangzott. Megsejtettem az igazságot, hogy ezek szabadnapos szajhák, akik engem szemeltek ki vágyuk tárgyául.

– Büszkék vagyunk, hogy mi avathatunk be, szűz gyermek! – mondta a legidősebb, aki ugyanolyan szép volt, mint társnői. Magukkal vontak a mozaikos padlón a hálószobáig. Levették sarumat, csuhámat, ujjongó sikongással ledobálták magukról a ruhát, és dalolva körültáncoltak, pucéran, akár a nimfák. Nekik ez csak tréfa volt, játék, megbotránkoztatni a fiatal franciskánust, aki sűrű szakállt viselt a gyermekes arcán.

De én nem botránkoztam meg. Ismét megszállt a különös tudás egy időről, amikor mindenki ezt tette, és a Gyönyörök Kertje volt a világ; meztelenül ficánkoltunk, játszadoztunk, énekeltünk, táncoltunk a virágok között, és torkig laktunk gyümölccsel.

Majd megrohant a félelem. Minden eltűnt, csak a feketeség maradt.

Eközben a szatírt játszottam a nőknek, akik azt nagyon mulatságosnak találták. Végül belehenteredtünk az ágyba, ahol elhalmoztak csókjaikkal. Megragadtam a legközelebbi nő mellét, és olyan erőszakosan kezdtem szívni, hogy feljajdult a fájdalomtól, miközben a többiek összecsókolták meztelen váltamat, hátamat, vesszőmet, mellkasomat.

Egy villanásra az angliai ágyasházban voltam megint, anyám karjaiban, és átéltem a szopás erőszakos gyönyörűségét. Részeg voltam a gyönyörtől, amely a vesszőmben hágott a csúcsra, és hamarosan sorra hágtam ezeket az asszonyokat, majd elölről kezdtem, hogy ismét végigmenjek rajtuk.

Már este volt. Az udvar fölött előbújtak a csillagok. A város moraja elhalt.

Aludtam.

Anyámmal voltam, de nem azzal a gyűlölködővel, aki zokogott az iszonyattól, hanem egy hozzám hasonló, hosszú, nyúlánk teremtéssel, ki túlságosan is magas volt, hogy igazi asszony lehessen. Cirógatott ujjaival, melyek túlságosan hosszúak voltak, akár az enyémek. Hát senki se látja, hogy szörnyeteg vagyok, és ez az asszony is az? Hogy lehet ily könnyen lóvá tenni az embereket?

Álmokban sodródtam, ködben voltam, emberek futkostak sírva-zokogva. Vérengzés volt. „Táltos!”, ordította valaki, majd láttam álmomban a parasztot a Firenze melletti mezőn, hallottam suttogását: „Táltos!”, és megint láttam a tejeskancsót.

Szomjazva ébredtem. Azonnal felültem egyenes derékkal, ahogy szoktam, és körülnéztem a homályban.

A nők mozdulatlanul hevertek, de a szemük nyitva volt. Ezt ugyanolyan borzalmasnak találtam, mint azt az érzékcsalódást, hogy egyikük arca átcsúszott a tarkójára. Ennek a szőkének olyan merev volt a tekintete, hogy meg akartam rázni, hátha magához tér. Ahogy megérintettem, akkor láttam, hogy holtan fekszik a tulajdon vérében. Halottak voltak mind, egy mellettem, három a padlón, és az emberszagtól bűzlő ágyat lucskosra áztatta a vér.

Eszelős félelemmel rohantam ki az udvarra. Térdre roskadtam a szökőkút mellett, és reszkettem. Nem hittem a szememnek. Ám amikor föltápászkodtam, és visszatértem, láttam, hogy igaz! A nők meghaltak! Ismételten megérintettem őket, de nem volt már élet bennük. Nem gyógyíthattam ki őket a halálból!

Összekapkodtam csuhámat, sarumat, felöltöztem és elmenekültem.

Hogyan halhattak meg ezek a nők? Eszembe jutott, amit a ferences mondott: „Sose illess asszonyt!”

Sötét éjszaka volt Firenzében, ám így is sikerült visszatalálnom a kolostorba, ahol bezárkóztam a cellámba. Reggelre egész Firenze tudott róla, hogy négy áldozatot követelt a döghalál új változata.

Azt tettem, amit korábban szoktam: hazatértem Assisibe. Végiggyalogoltam az utat. Közeledett a tél, amely, noha enyhe, itt is tél, úgyhogy nem volt könnyű utam, ám én nem törődtem vele. Tudtam, hogy követ valaki, egy ember lóháton, de csak nagy néha láttam villanásnyi időkre. Kétségbe voltam esve.

Ahogy megérkeztem a kolostorba, imádkozni kezdtem. Imádkoztam Ferenchez, hogy vezéreljen és segítsen; imádkoztam a Boldogságos Szűzanyához, hogy bocsássa meg bűneimet, amelyeket e nőkkel elkövettem. Kitárt karokkal feküdtem a templom kőpadlóján, mint felszenteléskor szoktak a

papok. Sírva könyörögtem megbocsátásért és megértésért. Nem akartam arra gondolni, hogy az én vétkem ölte meg ezeket az asszonyokat.

Elképzeltem a gyermek Jézust, azzá a gyámoltalan kisbabává lettem, és azt mondtam:

– Jézus, segíts nekem! Istennek Szent Anyja, segíts nekem! Mitévő legyek?

Gyónásra járultam az egyik legidősebb fráterhez.

Olasz volt, de csak nemrég érkezett haza Angliából, ahol most halálra adják a protestánsokat. Újjáépítettük templomainkat, papokat küldtünk abba az országba, ahol a katolikusok az üldöztetések közepette is megtartották a hitet.

Azért ezt a papot választottam, mert mindent meg akartam gyónni: születésemet, emlékeimet, a különös dolgokat, amelyeket mondtak nekem! Ám ahogy térdeltem a gyóntatószékben, mindeme dolgok olyanoknak tűntek, mint egy őrült álmai. Komolyan hittem, hogy közönséges ember vagyok, és volt valaha rendes gyermekkorom, amely valamilyen módon eltöröltetett szívemből és elmémből.

Annyit gyóntam meg, hogy az asszonyokkal voltam, és hogy halálukat okoztam, bár hogy mi módon, azt fel nem foghatom.

Gyóntatóm kinevetett, szelíden, megnyugtatón. Dehogyis én öltem meg az asszonyokat. Ellenkezőleg, Isten megóvott a dögvésztől, amely megölte őket. Ez bizonyítja, hogy az Úr énnekem különleges sorsot szán. Ne is gondoljak rá többé. Számos pap elbotlott már, szajhát vitt az ágyába. Az a fontos, hogy lépjünk túl a bűnön és a bűntudaton, szolgáljuk szorgosan tovább az Urat!

– Ne légy oly önérzetes, Ashlar. Hát végül te is engedtél a kísértésnek, mint mindenek. Lépj át rajta. Most már tudod, mily semmi a gyönyör. Isten megkímélt a döghaláltól Magának.

Azt is mondta, hogy várhatólag Angliába kell majd mennem, mert Angliának oly szüksége van ránk, mint még soha.

– Mária királynő haldoklik. Ha a korona a boszorkány lányára, a romlott Erzsébetre száll, akkor iszonyú erővel kezdődik elölről a katolikusok üldözése.

Kiléptem a gyóntatószékből, elmondtam a bűnbánati imákat, majd kimentem a széljárta, didergős mezőre.

Boldogtalan voltam, Nem úgy éreztem magamat, mint akit feloldoztak. Szemem tágra meredt, és dülöngélve jártam. Tudom, hogy én öltem meg azokat a nőket! Boszorkányoknak gondoltam őket! De nem azok voltak! Altatás, szemfényvesztés volt az arc a tarkón és minden! Ők pedig belehaltak!

De mi a nagyobb igazság? Mi a valóság? Azt egyetlen módon tudhatom meg! Menj Angliába, menj hittérítőként Angliába, harcolj a protestáns herézissel, és keresd meg a donnelaith-i völgyet! Ha rátalálok a várkastélyra, ha rátalálok a székesegyházra, ha rátalálok Szent Ashlar ablakára, akkor tudni fogom, hogy nem képzeltem e dolgokat! És meg kell találnom a klánt! Meg kell fejtenem, mit jelentenek a régi szavak, hogy Ashlar vagyok, aki élj ő ismét!

Vacogva, magányosan bolyongtam a mezőn, és arra gondoltam, hogy ilyenkor még az én édes Itáliám is tud hideg lenni. Nem azért hideg, mert arra a helyre akar emlékeztetni, ahol születtem? Ünnepélyes és rettenetes pillanat volt ez nekem, aki sose akartam elhagyni Itáliát. Megint arra gondoltam, amit a donnelaith-i pap mondott: „Választhatsz!”

Hogyan választhatnám, hogy nem maradok itt, ahol Istent és Szent Ferencet szolgálhatom? Hogyan választhatnám, hogy nem felejtem el a múltat? Ami a nőket illeti, ujjal se nyúlok hozzájuk soha többé! Soha többé! Nem lesz több ilyen halál. Ami meg Ashlart illeti, ki ez a szent, aki nem is szerepel az egyházi kalendáriumban? Igen, maradj itt! Maradj a fényes Itáliában, amely az otthonod lett!

Egy ember követett. Nyomban észrevettem, ahogy elhagytam a várost. Egyre közelebb jött. Fekete posztóruhás ember, fekete lovon.

– Felajánlhatom önnek a lovamat, atyám? – kérdezte a hollandi kereskedők kiejtésével, amelyet ismertem. Gyakran hallottam Firenzében, Rómában és mindenütt, ahol megfordultam. Fölnéztem, és láttam, hogy vörösarany haja, kék szeme van. Germán. Hollandus. Nekem egyremegy. Abból a világból való, ahol tombol a skizma.

– Tudja, hogy nem teheti – válaszoltam. – Ferences vagyok, nem ülök lóra. Miért követett? Láttam önt Firenzében, és már azelőtt is sokszor.

– Beszélnie kell velem – mondta. – Velem kell jönnie. A többieknek fogalmuk sincs az ön titkos természetéről, ám én tudom, mi az!

Iszonyúak voltak e szavak. Most szakadt el a hajszál, amely az örök kardot tartotta a fejem fölött. Elfogyott a levegőm, kétrét görnyedtem, mintha megütöttek volna. Továbbtántorogtam a mezőn, majd beleroskadtam a puha fűbe, eltakarva szememet az izzó naptól.

A hollandus leszállt a nyeregből, és utánam jött, száron vezetve a lovát. Szántszándékkal közém és a nap közé állt, hogy levehessem a kezemet a szememről. Atlétatermete, vastag szemöldöke, halvány arca volt, ami Észak-Európában elég gyakori.

– Tudom, kicsoda ön, Ashlar – mondta hollandias ízű olasz nyelven, aztán átváltott latinra: – Tudom, hogy a Felföldön született. Tudom, hogy a Donnelaith-klánból származik. Tudtam a létezéséről, kevéssel azután, hogy megszületett. Voltak, akik megérezték a szagát, és hírül vitték még más országokba is. Évekbe telt, amíg rátaláltam önre itt. Azóta figyelem. Elárulja a magassága, a hosszú ujjai, tehetsége a dalhoz és a vershez, éhe a tejre. Láttam, mikor elvette a parasztok adományait. De tudja-e, mit művelnének önnel, ha tehetnék? Az ön fajának ma is jár a tej és a sajt; a sötét erdők pórnépe tudja ezt, máig otthagyják éjfélkor az asztalon, vagy az ajtó előtt.

– Minek nevez maga? Ördögnek? Erdei manónak? Démonnak vagy lidércnek? Én egyik sem vagyok!

Fájt a fejem. Mi a valóságos? Ez a szépséges fű, amelyben feltérdeltem? Fönt ez a hidegkék ég? Vagy a vérfagyasztó, gonosz emlékek, és ennek az embernek a szavai?

– Néhány napja Firenzében halált hozott négy nőre – folytatta. – Ez volt a végső bizonyíték.

– Ó, istenem, tehát tudja! Igaz! – Sírni kezdtem. – De miként öltem meg őket? Miért haltak meg? Én csak azt tettem, amit más férfiak!

– Halált hozna minden nőre! Nem figyelmeztették, mielőtt elhagyta a völgyet? Ó, azok a bolondok, akik elküldték! Évek óta figyeltünk és vártuk, hogy eljöjjön! Értünk kellett volna küldetniük! Tudják, kik vagyunk, azt is tudják, hogy arannyal fizettünk volna magáért, arannyal, de olyan nyakasak!

Felháborodtam.

– Úgy beszél rólam, mintha jobbágy lennék! Én apám fia vagyok, azok pedig alja népek!

De ő csak tördelte a kezét, és esdekelt, hogy értsem meg:

– Követeink ismételten figyelmeztették őket, de ők babonások és vakok!

– Miféle követek? Kitől? Az Ördögtől! – Rámeredtem erre a fekete emberre, a fekete lovára. – Ki itt a vak? Édes Jóistenem az égben, kegyelmezz nekem, hogy megértsem ezt, és legyőzhessem a Nagy Hitető fortélyos hazugságait! Mondja meg, miért öltem meg azokat az asszonyokat, vagy Isten úgy legyen hozzám irgalmas, hogy puszta kézzel töröm össze a csontjait!

Fölemelkedtem viharzó haraggal. Alig bírtam megállni, hogy el ne kapjam a torkát. A harag is olyan volt nekem, mint minden indulatom: azonnali és feltétlen. A hollandus megrémült, mikor feléje indultam. Sokkal magasabb voltam, mint ő. Hátrált, amikor kinyújtottam a kezemet.

– Hallgasson ide, Ashlar, ezek nem a Nagy Hitető hazugságai, hanem a színtiszta igazság! A maga gyermekét nem hordhatja ki a közönséges asszony, csupán a boszorkány, vagy a törpe szörnyeteg, a maga népének és a boszorkányoknak a korcs fajzata, vagy egy tiszta nő a tulajdon véréből.

Ezek a szavak a szívemig hatoltak. Egy tiszta nő a tulajdon véremből! Mit idéztek föl a képzeletemből? Egy halvány arcú, könnyű léptű, magas szépséget, akinek ugyanolyan finom ujjai vannak, mint nekem? Nem ilyet képzeltem el, amikor a szajhákkal háltam? Vagy csak álmodtam? Hirtelen megsemmisültem, ahogy a tömjéntől vagy a zenétől szoktam. Aztán eszembe jutott az anyám. Ő nem volt tiszta. Elém tartotta a kezét, és mutatta rajta a boszorkányok jegyét.

– Ön nem ismeri, minő veszedelem lehetne abból – folytatta a hollandus –, ha tudomására jutna, ebben az országban vagy másutt a tanulatlan pórnépnek! Mit gondol, miért küldték el a skótok oly sebbel-lobbal?

– Ne rémítgessen! Azonnal hagyja abba! Én itt szeretetteljes, békességes életet élek a mások szolgálatában! Azért küldtek ide, hogy pap legyek! – Ekkor megnyugodtam. Feltétlen hittel hittem

e szavakban. Fölnéztem az égboltra, amelynek szépsége tökéletesen bizonyítani látszott Isten kegyelmét.

– Azért küldték el, nehogy a parasztok megöljék, úgy, ahogyan fajának fennmaradt példányaival tették. Az ön látványa, szaga, magjának fenyegetése visszavethetné őket a pogány idők kegyetlenségébe.

– Faj? Miket beszél? Faj? – Nem bírtam tovább hallgatni. Ökölbe szorítottam a kezemet, nem tudtam megütni, képtelen voltam kárt tenni benne. Életem húszegynéhány évében egyszer se ütöttem meg senkit. Képtelen voltam az erőszakra. Sírtam és elfutottam. A hollandus utánam iramodott.

– Jöjjön velem! – kiáltotta. – Én gondoskodom a készletekről az útra! Önnek nincsenek becses tárgyai, személyes tulajdona! Hozza a breviáriumát, nem lesz szüksége másra! Jöjjön! Elmegyünk Amszterdamba, és ha majd biztonságban lesz, akkor elmondom az igazságot!

– Nem megyek! – mondtam. – Még hogy Amszterdamba! A heretikusok fészkébe! Amszterdam a pokol másik neve! – Sarkon fordultam. Miket beszél maga? Hogy nem vagyok halandó?

Ismét megriadt, mikor föléje hajoltam, holott nagyon izmos ember volt, de aztán mégse hátrált.

– A teste olyan, amely félrevezethet másokat – mondta –, de a lelkét senki sem ismeri. A legősibb legendák azt tartják, hogy az ön fajának nincsen lelke, amelyet meg lehetne téríteni, meg lehetne váltani; hogy képesek láthatatlanul lebegni az ég és föld közötti sötétségben, mert az égből kizártan az az egyetlen reményük, hogy visszatérhetnek tetszetős alakban.

Elhűltem, de nem azért, hogy ilyeneket hihetnek rólam, hanem attól, hogy ily lények létezhetnek! Lelketlenek! Sötétségben, kirekesztve a mennyekből! Sírva fakadtam.

Látásom kitisztult, és ránéztem erre az emberre, aki oly elborzasztó gondolatnak adott szavakat. Szavai szikraként pattogtak bennem. Mintha nyirkos fa sercegne és pattogna. Minél tovább bámultam, annál tisztábban éreztem, hogy gonosznak kell lennie, az ördögtől érkezett, valamely sötét hadtól, mely vígan vinné pokolra lelkemet.

– Tehát azt mondja, nincs lelkem? Nincs lelkem, mi megváltható? Hogy merészel ilyet mondani? Hogy merészeli azt mondani, hogy nincs lelkem?

Dühömben megütöttem. Egyetlen jól irányzott csapással leterítettem. Megdöbbentett az erőm, és ez a bűn ugyanúgy megrémített, akár a többi.

Elrohantam a mezőről haza.

A hollandus követett, de nem merészkedett a közelembe. Nagyon riadtnak látszott, amikor beléptem a kolostorba, de oda már nem jött utánam. Arra gondoltam, hogy a kereszt, a templom, a megszentelt föld ijesztette el.

Éjszaka rájöttem, mit kell tennem. Lementem az altemplomba, a kőre feküdtem, Ferenc koporsója elé, és imádkoztam hozzá:

– Ferenc, hogyan lehetséges az, hogy nincs lelkem? Vezérelj engem, Atyám! Istennek Szent Anyja, segíts a gyermekeden, mert árva és magányos vagyok!

Mély álomba merültem. Angyalokat láttam, és láttam a Szűzanya arcát, kisdeddé lettem karjaiban, keblén feküdtem, eggyé váltam a gyermek Jézussal. Ferenc pedig azt mondta, hogy ez az én utam: ne a megfeszített Krisztussal akarjak egy lenni, bízzam azt másokra, ezzel az ártatlan babácskával legyek egy. Vissza kell térnem Skóciába, vissza kell térnem oda, ahol elkezdődött.

Féltem karácsony előtt ily csekély idővel elhagyni Assisit – nem vehetek részt a nagy körmenetben, nem segíthetek elkészíteni a betlehemi jászolt, a pásztorokkal és a Szent Családdal – de tudtam, hogy amint megkapom az engedélyt, azonnal indulok.

Menj északra, keresd meg Donnelaith-et! A magad szemével lásd, mi van ott!

Elmentem a gvárdiánhoz, egy jóságos, bölcs emberhez, aki egész életében ott szolgált, ahol Ferenc született. Higgadtan végighallgatott, aztán azt mondta:

– Ashlar, ha most mész, a vértanúk halálával fogsz halni. Épp most kaptuk a hírt, hogy Anglia királynőjévé koronázták a Boleyn-boszorka lányát, Erzsébetet, és ismét elkezdődött a katolikusok égetése.

A Boleyn-boszorka. Törnöm kellett a fejemet, hogy ki is ez? Ó, igen, Henrik szeretője, aki megigézte a királyt, és az Anyaszentegyház ellen fordította. O, igen, Erzsébet a lányuk. Tehát meghalt a jó Mária királynő, aki megpróbálta visszatéríteni az országot az igaz hitre.

– Atyám, nem engedhetem, hogy ez visszatartson – mondtam. – Nem engedhetem! – Aztán egy lélegzetre kitálaltam neki az egész mesét.

Fel-alá járkáltam a cellában, egyfolytában beszéltem, elmondtam mindent, amit hallottam, vigyázva, hogy ne csapjak át versbe. Meséltem a különös hollandusról. Meséltem a vén grófról, az apámról, az ablakba foglalt Szent Ashlarról és a papról, aki azt mondta: „Te vagy Szent Ashlar, aki eljött ismét! Szent lehet belőled!”

Bizonyosra vettem, hogy a gvárdián kinevet, mint a gyóntatóm tette, mikor kijelentettem, hogy én okoztam a nők halálát.

Őt mintha villám sújtotta volna. Sokáig hallgatott, majd becsöngette a szolgáló frátert.

– Most már megmondhatod a skótnak, hogy bejöhet.

– A skótnak? – kérdeztem. – Ki az az ember?

– Ez az az ember, aki Skóciából érkezett, hogy téged elvigyen. Mindeddig nem engedtük. Nem hittünk neki! Ám te magad igazoltad szavait. Ő a fivéred. Apátoktól jön. Most már tudjuk, hogy igaz, amit mondott.

Erre nem számítottam. Most döbbentem rá, mennyire szerettem volna, hogy a gvárdián lehazugozzon, azt mondja, ez az egész ördögi sugallat, verjem ki a fejemből ezeket a gondolatokat.

– Küldd be az ifjú earl fiát – ismételte a rendfőnök a hüledező szolgáló fráternek.

Sarokba szorítottak. Egyszer csak az ablakokat kezdtem kémlelni, hogy kiszökhetnék-e rajtuk.

Rettegtem, hogy a hollandus fog belépni az ajtón. Ez nem történhet meg velem! Kegyelmi állapotban vagyok, Isten nem engedheti, hogy az ördög karmaiba essek! Behunytam a szemem, és megpróbáltam kitapogatni a lelkemet. Ki merészeli azt mondani, hogy nincs lelkem?

Bejött a cellába egy magas, vörös hajú férfi, a skótok azonnal fölismerhető barbár, kezdetleges öltözékében, kockás szövetszoknyában, bozontos prémekben, cserzetlen bőr lábbeliben. Erdei vadembernek látszott a testhez tapadó nadrágot, finom zekét viselő, választékos itáliai urakhoz képest. Hajába barna fürtök keveredtek, a szeme sötét volt. Mikor ránéztem, rögtön megismertem, bár nem tudtam, honnan ismerős.

Aztán fölmerült bennem az emlék, a kandalló mellett álló emberek. Ég a karácsonyi rönk, Donnelaith earlje azt mondja: „Égessétek meg!”, és azok az emberek máris engedelmeskednének. Ez is a klánhoz tartozik, bár olyan fiatal, hogy akkor nem lehetett ott.

– Ashlar! – súgta. – Ashlar, érted jöttünk! Szükségünk van rád! Most apánk a gróf, és azt parancsolja, hogy jöjj haza!

Azután térdre esett, és megcsókolta a kezemet.

– Ne tedd ezt – tiltakoztam szelíden. – Én csak az Úr eszköze vagyok. Kérlek, ölelj meg, mint férfi a férfit, ha akarsz, és azután mondd el, mit kívánsz.

Engedelmeskedett és megölelt.

– A fivéred vagyok – mondta. – Ashlar, katedrálisunk még áll. Völgyünket is megtartja Isten kegyelme. De lehet, hogy már nem sokáig. Az eretnekek azzal fenyegetnek, hogy még karácsony előtt lecsapnak ránk, és elpusztítják rítusainkat. Pogányoknak, boszorkányoknak, hazugoknak becsmérelnek, holott ők azok, akik hazudnak. Segítened kell harcunkat az igaz hitért. Anglia és Skócia vérben fürdik.

Nagyon sokáig néztem rá. Aztán a gvárdiánra, a mi izgatott, lelkes rendfőnök atyánkra néztem. Ránéztem a szolgáló fráterre, akit annyira lenyűgöztek a hallottak, mintha én egy szent lennék. Igen, az eretnekek ezt művelik, ilyen szavakkal szeretnek gyalázni minket.

A hollandusra gondoltam, aki odakint vár és figyel. Talán az ő trükkje. De aztán észbe kaptam. Ez itt apám fia. Látszik a hasonlóság. A többi is igaz.

– Gyere velem – mondta a fivérem. – Apánk vár. Meghallgattad imáinkat. Te vagy a szent, akit Isten küldött, hogy vezessen minket. Nem halogathatjuk tovább, indulnunk kell.

Akkor valami különös játékot űzött velem az elmém. Azt mondta: ennek egy része igaz, egy része nem az. De ha elfogadod az iszonyatot, el kell fogadnod a káprázatot. Hogy az egyik

mennyire igaz, az a másiktól függ. Igen, a születés megtörtént, és te tudod, hogy boszorkány volt az anyád! Még gyanítod is, ki lehetett az a boszorkány. Tudod. Ennélfogva te vagy a szent, és a te órád ütött.

Mindent összevéve, nagyon jól tudtam, hogy az, ami reám vár, a képzelet és az igazság, a legendák és az elképesztő tények összessége, és úgy fogadtam el kétségbeesésemben, a letagadhatatlan tényéktől elborzadva, mint aki fejest ugrik. Annyira beleéltem magamat az álomba, hogy most már senki se tarthatott volna vissza a hazatéréstől.

– Megyek veled, testvér! – mondtam, és mielőtt kialakulhatott volna bennem a tiltakozó gondolat, belemenekültem a küldetéstudatba, engedtem, hogy elcsábítson és leigázzon.

Egész éjszaka bátorságért imádkoztam, hogy ha Angliában valóban üldözik a keresztényeket, legyek eléggé hős a hitvallói halálhoz.

Egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy halálomnak rendeltetése lesz. Hajnalra, azt hiszem, meggyőztem magamat, hogy mártírnak születtem, ám egyelőre még rengeteg izgalom és kaland választott el a végső lángoktól.

Kora reggel gvárdiánunkhoz mentem, és megkérdeztem, megtenne-e bátorságom megacélozására két dolgot? Először, vigyen be a templomba, a keresztelőmedencéhez, és kereszteljen meg Ashlarnak az Atya, a Fiú és a Szentlélek Úristen nevében úgy, mintha ez még nem történt volna meg. Másodszor, illetne-e kezével, rám ruházván a papi szentséget, úgy, mintha ez is először történne? Átadná-e nekem a hatalmat, amelyet ő is egy paptól kapott, aki ugyancsak egy paptól kapta, és így tovább, vissza az időbe Krisztusig, aki Peternek mondta: „Ezen a kősziklán építem föl az én egyházamat!”

– Igen, fiam – felelte –, igen, szeretett Ashlarom. Jöjj, ha kívánod e szentségeket, ha erőt adnak neked, akkor Szent Ferenc nevében megtesszük. Mindezen években sose kértél semmit. Jöjj, úgy teszünk, amint kívánod.

így tehát, gondoltam, ha igaz is, én akkor is Jézus gyermeke vagyok, aki íme azzá lettem a keresztség szentsége által, és Isten fölszentelt papja vagyok.

– Szent Ferenc, légy velem! – imádkoztam.

Úgy döntöttünk, hogy szárazföldi utunk a katolikus Franciaországon át fog vezetni, és onnan áthajózunk Angliába. Felmentést kaptam fogadalmam alól, hogy nem ülök lóra. Ügyünk megkövetelte a sietséget.

Így kezdődött a hosszú utazás. Öten voltunk férfiak, valamennyien felföldiek, akik az elképzelhető legsebesebben és a legmostohább körülmények között utaztunk, időnként az erdőben táborozva. Rajtam kívül valamennyien állig fel voltak fegyverezve.

Párizsban ismét láttam a hollandust! Egy vasárnap történt a Notre Dame előtt, amikor más hívők ezreivel együtt misére igyekeztünk ebben a katolikus városban. A hollandus a közelembe furakodott.

– Ashlar! – szólított meg. – Maga őrült, ha visszamegy a völgybe!

– Hordja el magát! – kiáltottam.

A hollandus hideg beletörődéssel nézett rám. Már-már megvetően. Mintha épp erre a szertelenségre számított volna tőlem. Nem ment el, noha fivérem és emberei öldöklő pillantással méregették.

– Jöjjön velem Amszterdamba! – mondta. – Jöjjön, és hallgassa meg a történetemet! Ha visszamegy a völgybe, meghal! Angliában most gyilkolják a katolikus papokat, és önt annak fogják hinni. Ám a völgyben áldozati állatja lesz ezeknek az embereknek! Ne engedje, hogy bebolondítsák!

Közelebb nyomakodtam hozzá.

– Most mondja el, itt, Párizsban! Üljünk le, és meséljen!

Ám mielőtt befejezhettem volna, a fivérem visszarántotta a hollandust, és akkora ütést mért rá, hogy az elrepült és a tömeg rémült sivalkodásától kísérten összeesett.

– Hányszor figyelmeztettünk? – mondta fivérem a hollandusnak. Tágulj a családunktól! Tágulj a völgyünktől! – Arcul köpte az összeesett embert.

A hollandus fölnézett rám, és úgy rémlett, gyűlöletet sugároz az arca, hamisítatlan gyűlöletet; vagy csak a kudarcot láttam?

Fivérem és emberei bevonszoltak a templomba.

Áldozati állat! Halál minden közönséges asszonynak...

Lelki békém odalett. Az utazás csodája megtört. Esküdni mertem volna rá, hogy a székesegyházban többen is fölfigyeltek a kis összecsapásra, és megértették, mert sunyin és bizalmatlanul sandítottak rám, vagy pedig mulattak rajtam. Áldozáshoz járultam.

– Jöjj hozzám, én Istenem, találj ártatlannak és tisztának!

Fura figurák vannak a párizsi sokaságban. Egészen biztosan csak én képzeltem, hogy engem bámult a tömeg peremén minden cigány, minden torz alak, minden tuskólábú és púpos. Behunytam a szememet, és lélekben énekeltem a himnuszokat.

Másnap este polgári gúnyát öltöttünk, és vitorlát bontottunk Angliába. Sűrű köd ült a tengeren, és most már nagyon hideg volt. Visszatértem a tél földjére, az alacsony égbolt, a sápadt napsugár, az örökös didergés földjére, a titkok földjére, a rettenetes igazságok földjére.

Négy nappal később, titokban kötöttünk ki Skóciában, mert Erzsébet üldözte és máglyára vettette a katolikus papokat. Fellovagoltunk a hegyekbe, ahol a lesben álló pókhoz hasonlóan kötött gúzsba a tél. „Megvagy!” – mondták a fűrészes ormok. – „Volt egy esélyed, de elszalasztottad!”

Örökösen az amszterdami emberre kellett gondolnom. Ám volt egy célom. Donnelaith-ben követelni fogom apámtól az igazságot. Nem a legendák érdekelnek, nem az imádságok, hanem a teljes történet. Miért félnek tőlem az emberek? Miért félt a saját anyám?

HARMINCHAT

LASHER TÖRTÉNETE FOLYTATÓDIK

A VÖLGY ostrom alatt állt. A központi hágót elzárták. A titkos mélyúton jöttünk, amely még szűkebbnek és nyaktörőbbnek rémlett ennyi év után. Helyenként olyan meredek, sötét és elvadult volt, hogy már attól tartottam, vissza kell fordulnunk.

Ám hirtelen véget ért az út, és előttünk ragyogott a karácsonyi, behavazott Donnelaith a téli alkony bronzos fényében.

Hívők ezrei menekültek a völgybe, a környék kisvárosaiban tomboló vallásháború elől. Nem volt ez olyan sokaság, amilyet Rómában vagy Párizsban látni, ám e magányos, gyönyörű földön igazi tömeget jelentett. Szükségszállásokat eszkábáltak a városfalak mentén, a székesegyház támpillérei alatt, viskók nőttek ki a völgyből. A szorost eltorlaszolták. Ezernyi tűzből gomolygott a füst a téli égre. Itt és ott látni lehetett ékes sátrakat, mintha lovagi háború készülne.

Az ég sötétedett, a nap tüzes narancsszínre festette a felhőtornyokat. A székesegyházat már kivilágították. Nem harapós, hanem ropogós hideg volt, a pompás templomablakok parázsként izzottak a korai szürkületben. A tó vize féltékenyen őrizte a napvilág utolsó csillámait. Fegyveres felföldiek járőröztek a partokon.

– Először imádkozni szeretnék – mondtam a fivéremnek.

– Nem, Ashlar – intett le –, most felmegyünk a várkastélyba. Már az egy csoda, hogy még nem égettek hamuvá. Szenteste van, esküvel fogadták, hogy ezen az éjszakán támadnak. Meghasonlás van közöttünk is, mert vannak, akik protestánsok akarnak lenni, azt gondolják, hogy Kálviné és Knoxé az igazság. Aztán vannak az öregek, a babonások. A tulajdon népünk képes lenne itt helyben egymás torkának ugrani!

– Jól van – mondtam, pedig fájt a szívem a székesegyház után, fájó szívvel emlékeztem arra az első karácsonyra, amikor a betlehemhez járultam, amikor láttam a kisdedet a jászolban, amely mellé igazi szamarat, ökröt, tehenet pányváztak, és édesen illatozott a széna meg a téli zöld. Ó, szenteste! Ez azt jelenti, hogy a Gyermek még nincs a jászolban. Idejében jöttem, hogy lássam, talán a magam kezével tehetem oda! És akárhogy fáztam, akármilyen barátságtalan volt a sötét, mégis azt gondoltam: ez az otthonom.

A kastély többé-kevésbé olyan volt, amilyenre emlékeztem, nagy, jellegtelen, mogorva kőrakás, bizonyosan nem rútabb a Mediciek középületeinél, vagy azoknál az építményeknél, amelyeket a háborútól felszántott Európában láttam. Ahogy megláttam, hirtelen félni kezdtem. Megfordultam a felvonóhídon, lenéztem a városkára, amely jóval kisebb és szegényebb volt Assisinél. Váratlanul ijesztően barbárnak tűnt minden, ez az érthetetlen föld, amelyet savószín, torzonborz, bárdolatlan, mocskos szájú emberek laknak.

Gyávaság volt, amit éreztem? A firenzei dómban szerettem volna himnuszokat hallgatni a nagymisén, Assisiben akartam lenni, a karácsonyi zarándokok között. Húsz év után először nem vagyok ott!

Sötétedés után sokkal baljósabbnak rémlett a városkában és a templom körül tolakodó sokaság. Az erdő közelebb jött, mintha le akarná nyelni azt a néhány épületet, amelyet emberkéz alkotott.

Mintha két törpét láttam volna, két kis lényt, akik túlságosan rútak, idomtalanok és fürgék voltak, hogy gyerekek lehessenek; kirohantak a kastélyból a felvonóhídra, és egy szempillantás alatt eltűntek.

Ám az egész olyan gyorsan történt, és olyan sötét volt, hogy azt se tudhattam, láttam-e egyáltalán valamit.

Még egy pillantást vetettem a völgyre. Ó, de gyönyörű a székesegyház! Égnek törő gótikus lendületével kecsesebb még a firenzei templomoknál is. Csúcsívei dacoltak a mennyekkel, ablakai látomások voltak.

Ezt, csak ezt, meg kell menteni, gondoltam, és könnybe lábadt a szemem.

Aztán bementem a várba, hogy megtudjam az igazságot. A csarnokban ropogott a tűz. Sötét posztóruhás emberek gyülekeztek a kandalló mellett. Apám rögtön fölkelt egy gazdagon faragott karosszékből.

– Menjetek ki! – parancsolta a többieknek.

Azonnal megismertem. Rendkívül parancsoló, még mindig vállas alak volt, kissé hasonlított az apjára, bár korántsem volt olyan vén, mint annak idején a gróf. A haja csíkokban őszült, de még őrizte sötétbarna csillogását, és a szeme ragyogott a szeretettől.

– Ashlar! – mondta. – Hála Istennek, hogy megjöttél! – Átnyalábolt, és nekem eszembe jutott, mikor először láttam. Ugyanilyen szeretettel tekintett rám. Majd megszakadt a szívem. – Ülj a tűzhöz, és hallgass meg!

– Erzsébet, a Boleyn cudar lánya ül a trónon, de nem is ő jelenti a legnagyobb fenyegetést. Visszatért a száműzetésből John Knox, a megveszekedett protestáns, aki országszerte képromboló lázadásra bujtogatja a népet.

– Megőrültek ezek az emberek – háborgott apám –, hogy össze akarják zúzni Boldogságos Szűzanyánk szobrait, el akarják égetni könyveinket? Nem vagyunk bálványimádók! Hála Istennek, itt van nekünk a mi Ashlarunk, aki épp idejében jött vissza, hogy megmentsen minket!

Összerázkódtam.

– Apám, mi nem vagyunk bálványimádók, és én nem vagyok bálvány – közöltem. – Isten papja vagyok. Mit tehetek a háború ellen, amelyről annyi rémséget hallottam itáliai éveimben? Én csak apró dolgokra vagyok képes!

– Apró dolgokra! Te vagy a sorsunk! Nekünk, felföldi katolikusoknak szükségünk van egy vezérre. A protestánsok és az angolok bármelyik percben összeszedhetnek annyi embert vagy erőt, hogy áttörjenek a torlaszon. Figyelmeztettek, hogy ha meg merészeljük tartani az éjféli misét a székesegyházban, megostromolják a várost! Vannak juhaink, van gabonánk. Ha kitartunk ezen az éjszakán, és még karácsonytól Vízkeresztig, talán meglátják benne Isten kezét, és eltakarodnak.

– Ma neked kell vezetned a körmenetet, Ashlar, te leszel az előénekes a latin himnuszokban! Neked kell a jászolba tenned a Kisjézust a Szűzanya és a jó Szent József közé. Te vezeted az állatokat a jászolhoz, hogy hódoljanak a Kisjézus előtt. Légy a mi papunk, Ashlar, olyan, amilyennek a papnak lennie kell! Járj közben értünk a mennyekben, könyörögj Isten kegyelméért, úgy, ahogyan csak egy pap képes!

Persze tisztában voltam vele, hogy a protestánsok épp ezt az elképzelést találják ásatagnak, miszerint mi, papok, titokzatos, magasztos lények vagyunk, és úgy beszélünk Istennel, ahogy a közember nem tud.

– Apám, én csak annyira vagyok képes, mint akármelyik pap – mondtam. – De mi történik, ha tartjuk magunkat egész karácsonyon át? Miért vonulnának vissza? Miért ne csapnának le ránk, mihelyt elfogynak a juhaink és a gabonánk?

– A karácsony az ő gyűlölségük tárgya, Ashlar, mert az az ideje a legpompásabb pápista ceremóniának. A legdíszesebb ruhák, a tömjén és a gyertyák ideje. A legnagyobb latin mise ideje. És régi babona is áskál Skóciában, Ashlar. A karácsony a pogányoknál a boszorkányok ideje volt, amikor a bujdosó lelkek jártak. A kintiek azt állítják, hogy e völgyben boszorkányok tanyáznak, hogy nekünk, Donnelaith-eknek, vérünkben vagyon a boszorkányos adomány. Azt mondják, völgyünkben tenyészik a kis nép, amely a bujdosó lelkeket hordozza. Pápistaság, boszorkányság, e vádakat zagyválják össze oly emberek, kik körmük szakadtáig küzdenek, hogy azt mondhassák, Krisztus nincs benne a borban meg a kenyérben, és hogy bűnt követ el az, aki Isten anyjához imádkozik!

– Értem. – Titokban összeborzongtam. A kis nép a bujdosó lelkeket hordozza?

– Szentünket bálványnak nevezik! Ördögimádónak neveznek minket! A mi Krisztusunk az Élő Krisztus!

– Nekem pedig meg kell erősítenem a népet... – mormoltam. – De ez nem azt jelenti, hogy vért kellene ontanom.

– Csak emeld föl szavadat Istennek fiához! – mondta apám. – Gyújtsd össze a népet, hallgattasd el a zúgolódókat! Mert vannak közöttünk puritánok, kik más útra térnének, sőt olyanok is, kik azt állítják, hogy ha győzni akarunk, előbb meg kell égetni boszorkányainkat! Hallgattasd el e szófia beszédet! Szólítsd a népet Szent Ashlar nevében! Te mondjad az éjféli misét!

– Értem – mondtam –, te pedig azt mondod nekik, hogy én vagyok az ablakból leszállt szent.

– Az is vagy! – közölte apám. – Isten szeretete által az vagy! Tudod, hogy az vagy! Ashlar vagy, aki eljő ismét. Ashlar vagy, aki tudónak születik. Tudod, hogy mi vagy! Huszonhárom évig éltél szentségi életet a franciskánus rend kebelén. Igazi szent vagy. Fiam, bátorság is legyen benned, ne csak alázat! Gyáva papunk van éppen elég! Ott lent vacognak a sekrestyében, attól rettegnek, hogy a városi protestánsok az oltártól hurcolják el és a karácsonyi máglyára vetik őket!

Erről eszembe jutott az a réges-régi karácsony és a nagyapám, aki megparancsolta, hogy égessenek el a karácsonyi máglyán. Az égő fa. Ma lesz-e vajon, és meggyújtják-e az éjféli mise után, amikor megszületik a Világ Világossága?

Hirtelen kizökkentem gondolataimból. Fülledt illat csapott meg, sűrű, elemezhetetlen parfüm. Olyan erős volt, hogy egészen összezavarodtam tőle.

– Te vagy Szent Ashlar – ismételte apám olyan hangon, mint aki neheztel a hallgatásomért.

– Nem tudom, apám – feleltem halkan.

– Dehogynem tudod! – kiáltotta egy ismeretlen hang, egy női hang. Megfordultam, és egy korombeli, vagy nálam talán valamivel fiatalabb nőt pillantottam meg. Dúsan hímzett, pompás ruhát viselt, és nagyon szép volt: selymes, vörös haja hosszú fonatokban omlott a hátára. Belőle párállott az az illat, amely titokzatos változást idézett elő bennem, fojtott, epedő izzást gyújtva testemben.

Szíven talált a szépsége, gyűrűs haja és a szeme, amely ugyanolyan mélyen ülő és ragyogó volt, mint apánké. Az én szemem fekete volt. Az anyám szeme. Egy tiszta nő a tulajdon véremből, jutottak eszembe a hollandus szavai. Ám ez a nő nem az. Tudtam. Ez embernőstény. Jobban hasonlított az apánkra, mint rám. A magam vérét föl fogom ismerni, mint ahogy mindig is ösztönösen tudtam bizonyos dolgokat.

A nő közeledett hozzám. Illata incselkedett velem. Fogalmam sem volt, hová tegyem az érzéseimet. Éhség, szomjúság, szenvedély kavargóit bennem.

– Bátyám, nem vagy te Szent Ashlar! – mondta. – Táltos vagy te, ennek a völgynek az átka a sötét idők óta, az átok, amely váratlanul lobban fel a vérünkben!

– Elhallgass, szuka! – förmedt rá apám. – Komolyan beszélek! Ezzel a két kezemmel öllek meg téged és követőidet!

– Vaj igen, mint Rómában a jó protestánsokat! – majmolta a nő nagyon tiszta, csengő hangon. Fölemelte állat, és rám szögezte mutatóujját: – Hogy mondják Itáliában, Ashlar? Tudod-e? „Ha apánk lenne az eretnek, magunk vinnénk máglyájára a rozsét!” Helyesen idéztem?

– Azt hiszem, húgom – feleltem halkan –, de az Isten szerelmére, legyen eszed. Türelemmel szólj hozzám.

– Türelemmel! Hát nem tudónak születtél? Vagy ez is hazugság? Egy királyné karjaiban, mi? Aki miattad veszítette el a fejét.

– Csönd legyen, Emaleth! – kiáltotta apám. – Nem félek tőled!

– Akkor te vagy az egyetlen, apám. Bátyám, nézz rám, hallgasd meg, amit mondandó vagyok!

– Nem tudom, mit mondasz, én ezt nem értem. Anyám nagy királyné volt. Sose ismertem a nevét – hebegtem botladozó nyelvvel, hiszen rég sejtettem, ki lehetett az anyám, ostobaság volt az ellenkezőjét tettetnem, amit ez a nő is tudott. Okos teremtés volt, átlátott franciskánus szelídségemen, a riadt ártatlanság álarcán.

Ronda, szennyes lobbanásban jött vissza anyám gyűlölete, mellbimbójának érintése a számban. Eltakartam az arcomat. Ezekért az igazságokért jöttem vissza? Miért nem maradtam Itáliában? Én ostoba! Hát mit képzeltem, mire lesz jó egy rút igazság?

– A Boleyn – tudatta velem ez a nő, Emaleth, a húgom. – Anna királyné volt az anyád, akit kivégeztek, mert boszorkányságot űzött és monstrumokat fialt.

A fejemet ráztam. Én csak azt a szegény, rémült asszonyt láttam, aki sikoltozott, hogy vigyenek a szeme elől. A Boleyn, suttogtam, és eszembe jutott az összes régi mese az akkori vértanúkról, a karthauziakról és a katolikus papokról, akik nem akarták szentesíteni a király és a Boleyn bűnös házasságát.

Látván, hogy nem tiltakozom, még csak nem is beszélek, húgom vérszemet kapott, és folytatta:

– És a királynő, aki Anglia trónján ül, a nénéd – mondta –, és annyira fél anyjának szörnyeket vető vérétől, hogy nem tűri férfi érintését, és nem megy férjhez soha!

Apám megpróbálta félbeszakítani, ám Emaleth belefojtotta a szót, úgy szögezvén rá mutatóujját, mint egy fegyvert:

– Csönd, vénember! Te tetted! Üzekedtél Annával, holott tudván tudtad, hogy boszorkányujja van! Tudtad, hogy az ő fogyatékossága és a te örökséged megteremtheti a táltost!

– És ki bizonyítja, hogy megtörtént? – kérdezte apám. – Azt hiszed, él még abból az időből bárki ember vagy némber? Erzsébet az egyetlen, aki él, de ő kisded volt, azonkívül nem is tartózkodott a kastélyban azon az éjszakán. Ha tudná, hogy van egy élő fitestvére – még ha szörnyeteg is aki magának követelhetné Anglia trónját, Ashlar már nem élne!

A szavak úgy hasítottak belém, mint minden – a zene, a szépség, az álmélkodás vagy a félelem. Tudtam. Emlékeztem. Megértettem. Csupán egy fájdalmas pillanatig kellett időznöm a régi históriánál. Anna királynét azzal vádolták, hogy megigézte Őfelségét, a királyt, és torzszülött gyermeket szült a királyi ágyba. Henrik akkora buzgalommal igyekezett cáfolni apaságát, hogy házasságtöréssel vádolta feleségét, és öt hírhedetten fajtalan, feslett erkölcsű férfit küldött előre, köveznék ki Anna útját a vérpadhoz.

– Csakhogy nem ők nemzették ám a fiúgyermeket! – kárörvendett a húgom. – De nem ám, hanem a mi apánk, azért lettem én boszorkány, te pedig a táltos! A völgy boszorkányai tudják. Tudja a kis nép is, a szörnyetegek és a kitaszítottak, akiket elűztek a hegyekbe! Alig várják a napot, hogy ágyamba fogadjam a férfit, aki hordozza a magot, és méhemből, mint szegény Annáéból, táltos támadhasson!

Közel lépett hozzám, szemembe nézett, hangja hasogatta dobhártyámat. Be akartam fogni a fülemet, de ő megragadta a kezemet.

– Akkor ismét lesz nekik áldozatra egy lélektelen démonuk, hogy megkínozhassák, úgy, mint még sose kínoztak meg férfit vagy asszonyt! Ó, igen, érzed a szagot, ami belőlem jön, és én is érzem a szagot, ami belőled jön! Én boszorkány vagyok, te pedig a Gonosz vagy! Ismerjük mi egymást, ezért szigorúbban tartom szüzességi fogadalmamat, mint Erzsébet! Belém férfi nem plántál szörnyeket! Ám vannak e völgyben más boszorkányok is, akik érzik az Erősnek szagát, a gonosz illatát, és már tudja a szél, hogy hazajöttél! Hamarosan megtudja a kis nép is!

Az alacsony lényecskékre gondoltam, akiket futólag láttam a várkapuban. Húgom összerázkódott, körülnézett, mintha valamit hallott volna. A lépcső homályba burkolózó tetején fojtott nevetés visszhangzóit.

Apám előrelépett.

– Ashlar, az Istennek és az ő Szent Fiának szerelmére kérlek, ne hallgass a húgodra! Boszorkány, ez a színtiszta igazság! Gyűlöl téged, mert te vagy a táltos, te születettél tudónak, és nem ő, mert ő csak egy bőgő csecsemő volt, mint a többi. Ő csak egy asszony, mint az anyád volt, aki vagy szülhet ilyen csodát, vagy nem, ki tudhatja? A kis nép szomorú és könnyen kiengesztelhető; vén és közönséges szörnyetegek, kik mindig is éltek Skócia és Írország hegyeiben-völgyeiben; akkor is itt lesznek, ha az ember kihalt. A kis nép nem számít.

– De mi a táltos, apám? – kérdeztem. – Az is egy régi és közönséges szörnyeteg? Honnan származik ez a dolog?

Apám lehajtotta a fejét, és intett, hogy figyeljek:

– Megvédtük ezt a völgyet a rómaiaktól, amikor harcosok voltunk, és felállítottuk a nagy sziklákat! Megvédtük a dánoktól, a normannoktól és az angoloktól is.

– Vaj igen – kiáltotta húgom –, és megvédtük egykoron a táltosoktól, amikor elmenekültek szigetükről, és ebben a völgyben kerestek menedéket a római hadak elől!

Apám elfordult tőle, kizárva Emalethet a beszélgetésből, és megragadta a vállamat.

– Most a tulajdon skót népünktől védjük Donnelaith-et – mondta katolikus királynőnk, uralkodónk és a hitünk nevében. Stuart Mária, a skótok királynője az egyetlen reményünk. Told félre ezeket a vajákos és boszorkányos meséket! Nagyon is földi célja van létednek és eljövetelednek! Te fogod Anglia trónjára ültetni Máriát, a skótok királynőjét! Te fogod elpusztítani John Knoxot és minden pereputtyát! Skóciát soha többé nem gázolják le angolok vagy puritánok!

– Nem válaszolt a kérdésedre, bátyám! – kiáltott Emaleth.

– Húgom – szóltam csendesen –, te mit akarsz, mit tegyek?

– Hagyd el a völgyet – felelte –, ahogy jöttél. Fuss, mentsd az életedet és a mienket, mielőtt a boszorkányok megtudnák, hogy itt vagy, mielőtt a kis nép tudomást szerezne róla! Fuss, hogy ne hozhassák ránk a protestánsokat, mert te, bátyám, élő bizonyítéka vagy a vádjaiknak: a boszorkány szörnyszülött gyermeke! Ha felélesztéd a régi rítusokat, a protestánsok véren érnek minket! Emberi környezeteddel áprilist járathatsz, de Isten ellen nem nyerhetsz csatát! Bukásra vagy ítélve.

– Miért nem? – kiáltottam. – Miért nem nyerhetek?

– Hazugságok! – vágott közbe apám. – A legősibb hazugságok a világnak ebben a fertályában! Szent Ashlar győzött! Szent Ashlar táltos volt, mégis megépítette Istennek a katedrálist! Ugyanazon a helyen, ahol megégették feleségét, a pogány királynét, szent forrás fakadt, amelyben Ashlar megkeresztelt mindeneket, kik éltek a tó és a hágó között! Szent Ashlar levágta a többi táltost! Levágta mindet, ahányan voltak, hogy az Isten képére alkotott ember uralhassa a földet! A táltosokon épült föl Krisztus temploma! Ha ez boszorkányság, akkor Krisztus temploma is boszorkányság.

– Vaj igen, levágta! – rikoltott Emaleth. – Nem az egyik isten nevében, hanem a másikában! Maga járt elöl népe aratásában, nehogy őt is levágják! Kiirtotta a klánját, hogy mentse a maga életét! Feláldozta még a feleségét is! Ez a ti nagy szentetek! Egy szörnyeteg, aki becsapott mindenkit, hogy uralkodhasson, torkig töltekezhessen a dicsőséggel, és ne kelljen együtt veszni a fajtájával!

– Isten szent nevére, gyermekem – mondta apám –, ez a csoda most már a mienk. Egyetlenegyszer esik meg sok száz év alatt.

Húgom megfordult, kihívóan meredt rám. Apám rángatta volna vissza.

Ahogy ott néztek rám, láttam, mennyire emberiek, és hogy hasonlítanak.

– Várjatok – mondtam halkan, olyan halkan, ami fölért egy eszeveszett vijjogással. – Tisztán látom, hogy valamennyiünknek van egy esélye Isten előtt. A táltos szó semmit sem jelent önmagában. Hús és vér vagyok. Megkereszteltek. Pappá szenteltek. Van lelkem. Testi szörnyszülöttségem nem zár ki a mennyekből. Nem vagyunk eleve elrendeltetve, ahogy a lutheránusok és a kálvinisták szeretnék elhitetni velünk.

– Ezzel itt senki sem száll vitába, bátyám – közölte Emaleth.

– Akkor engedd, hogy vezessem a népet, Emaleth! – kértem. – Engedd jó cselekedetekkel bizonyítanom, hogy valóban bírom Isten kegyelmét! Nem vagyok gonosz, mert nem akarok gonosz lenni. Ha rosszat tettem másokkal, tévedésből tettem! Ha úgy születtem, amint mondjátok, és most már tudom, hogy ez igaz, akkor talán épp azért történt úgy, hogy feslett anyám hatalma megtörjön, megbuktassam a nénémet, és trónra ültessem Stuart Máriát.

– Tudónak született! Balekjául születtél azoknak, akik láncon tartanak! De mindig is így volt a táltossal! „Keresd a táltost, csináld a táltost!” – vijjogta gúnyosan Emaleth. – „Szaporítsad, hogy lehozd az égből a villámot! Hogy az eső hulljék, búza bokrosodjék!”

– Ezek régi dolgok, és immár nem számítanak! – torkolta le apám. Most már a mi Urunk, Jézus Krisztus az Erdők Királya. A Boldogságos Szűzanya a mi Holdánk. Ha a falusi korhelyek irhákat és állatszarvakat öltenek, azért teszik, hogy a körmenetet kísérjék a jászolhoz, nem pedig, hogy régi módra devernyázzanak.

Egyek vagyunk a régi szellemekkel és az Egy Igaz Istennel. Békében vagyunk a természettel, mert mi tettük Szent Ashlarrá a táltost! Ebben a völgyben béke és virágzás volt osztályrészünk ezer éven át. Gondold ezt el, lányom, ezer éven át! A kis nép fél tőlünk, nem háborgat minket. Éjszakára kint hagyjuk áldozatul a tejet, és ők nem mernek többet elvenni annál, amit adunk.

– Ennek is vége lesz – mondta Emaleth. – Menj innen, Ashlar, különben pont azt adod meg a protestánsoknak, amire szükségük van. A völgy boszorkányai tudni fognak rólad. Megismernek a szagodról. Menj, amíg még van idő, és élj Itáliában, ahol senki se tudja, ki vagy!

– Lelkem van, húgom! – feleltem, annyira fölemelve a hangomat, amennyire mertem. – Bízzál bennem, húgom. Képes vagyok egyesíteni őket, de legalábbis megőrzőm a biztonságunkat.

Emaleth megrázta a fejét, és elfordult.

– Te meg tudod tenni? – kiáltott rá apám vádlón. – Te, a varázslataiddal, a gonosz könyveiddel, az undorító ráolvasásaiddal? Képes vagy elérni bármit? Világunk a pusztulás szélén áll. Te mit tehetsz ellene? Ashlar, hallgass rám, ez egy kicsi völgy, morzsája csupán az északi földnek! Ám mindeddig kibírtuk, és ezután se halunk meg! Hát miből áll a világ, ha nem ilyen kicsi völgyekből, embercsoportokból, akik együtt imádkoznak, dolgoznak, szeretnek, úgy, mint mi? Ments meg minket, fiam, esdekelve kérlek! Szólítsd az Istent, akiben hiszel, hogy segítsen! Nem számít az egy szemet se, hogy ki voltál, és mit tett apád meg anyád!

– Nincs az a protestáns vagy katolikus, aki rám tudna bizonyítani bármit is – mondtam halkan. – Húgom, elmondod majd nekik, amit tudsz?

– Tudni fogják.

Kiléptem a csarnokból. Most a pap voltam, nem az alázatos ferences, hanem a hittérítő, és tudtam, mit kell tennem.

Keresztülvágtam a várudvaron, átmentem a felvonóhídon, és elindultam a behavazott ösvényen a templom felé. Körös-körül emberek jöttek fáklyákkal, előbb furcsálkodva, aztán izgatottan néztek rám, az Ashlar nevet suttogták, amire én bólintottam, és két kézzel vetettem feléjük a keresztet.

Ismét észrevettem egy olyan fekete gúnyát, fekete csuklyás köpenyt viselő, parányi torz lényecskét, aki szélsebesen rohant felém a mezőkön át, majd elinalt. Mintha a többi ember is észrevette volna, mert pusmogva közelebb húzódtak egymáshoz, de aztán követtek lefelé az úton.

A mezőkön emberek táncoltak. A fáklyavilágnál sötéten rajzolódtak az ég hátterére, és láttam, hogy állatbőröket meg szarvakat viselnek! Nekik már elkezdődött a karácsonyi vigalom, az ősi, pogány orgia. Őket kell hívnom, hogy körmenetben járuljanak a Kisjézushoz. Ehhez nem fér kétség.

Mire a városkapuhoz értem, igazi sokaság követett. A székesegyházhoz mentem, és intettem őket, hogy várjanak. Beléptem a sekrestyébe, ahol két öreg papot találtam. Félősen néztek rám.

– Adjatok rám palástot, adjatok rám ornátust – szóltam. – Egyesíteni fogom a völgyet. De legalább egy reverendára és egy karingre szükségem lesz. Tegyétek, amit mondtam!

Azt se tudák, hogy segítsenek. Jöttek a kis ministránsok, ők is felöltötték a karingüket.

– Ejnye, atyák! – pirongattam a papokat. – Látjátok, e kisfiúk bátrabbak nálatok! Hány az óra? Indulnia kell a körmenetnek. A misét pontosan akkor kell mondani, amikor tizenkettőt üt az óra! Nem menthetek meg mindenkit, protestánsokat, katolikusokat, pogányokat, de összehozhatom őket, lehozhatom Krisztust az oltárra az Átváltoztatás misztériumában, és Krisztus megszületik ma éjjel e völgyben, úgy, ahogy mindig is megszületett!

Kimentem a sekrestyéből a tömeghez, és emelt hangon szóltam hozzájuk:

– Készüljetek a körmenetre! Ki akar József lenni, ki akar a mi Áldott Anyánk lenni, ki az a gyermek a helységben, kit a jászolba helyezhetek, mielőtt misézni járulnék az Isten oltárához? Ma éjszaka hadd legyen hús és vér, hadd legyen völgybeli a Szent Család! Azok pedig közöttetek, akik állati alakot szeretnének ölteni, csatlakozzanak a körmenethez, és hajtsanak térdet a jászolnál úgy, ahogy az ökör, a bárány és a szamár hódolt a gyermek Jézus előtt! Jöjjetek, ti hívségesek! Az idő immár elközelgetett!

Mindenütt elragadtatott arcokat láttam, minden arcon Isten kegyelmét láttam. Csupán villanásnyira mutatta meg magát az a torz kis némber, ki daróc nagykendője alól sandított föl rám. Láttam villogó szemét, fogatlan mosolyát, aztán eltűnt, mintha láthatatlanná változott volna a

termetesek tolongásában. Csak egy közönséges szörnyeteg, gondoltam. Ha létezik a kis nép, akkor nyílván az Ördögé, tehát a Világ Világosságának meg kell mentenie őket.

Behunytam a szememet, összetettem a kezemet, hogy ők is építsenek a tenyerükből egy keskeny kis templomot, azután halkan rázendítettem a gyönyörű, panaszos, adventi himnuszra:

Jöjj, óh jöjj, Immánuel!
Rabláncon senyved Izrael,
Életünk gyászra fordula,
Jövel, Istennek Szent Fia...

Hangok csatlakoztak hozzám, énekhangok, méla flóták, tamburinok, sőt még dobok puha döngése is:

Örvendj,
Örvendj,
Immánuel
Eljövend hozzád,
Ó, Izrael!

Fent a toronyban megszólalt a harang, nem olyan lassan, mint mikor a lidérceket űzi, hanem szaporázva, ahogy a hívőket szólongatja hegyekből, völgyből, vízpartról.

Volt néhány kiáltás – „Meghallják a protestánsok! Elpusztítanak minket!”-, de túlkiabálták őket:

– Ashlar, Szent Ashlar, Ashlar atya! Visszatért a mi szentünk!

– Húzzátok az Ördög Harangját! – parancsoltam. – Űzze el a boszorkányokat és a gonoszokat a völgyből! Űzze el a protestánsokat, mert bizonyosan ők is meghallják az Ördög Harangját!

Az emberek helyeslőén ordítottak, aztán ezer hangon zúgott fel az adventi himnusz. Visszavonultam a sekrestyébe, hogy magamra öltsem karácsonyi arany-zöld ornátusomat, mert a város olyan gyönyörű, hímzett miseruhát csináltatott, hogy az a gazdag Firenzének sem vált volna szégyenére, és hamarosan fel is öltöztettek úgy, ahogyan egy papot kell, a legfinomabb patyolatba és arannyal áttört kazulába. A többi pap sietve öltözött. A ministránsok elszaladtak, hogy kiosszák a körmeneti szentelt gyertyákat. Mondták, hogy az egész környékről jönnek a hívők, és hozzák a karácsonyi örökzöldet, holott korábban nem mertek ilyet tenni.

– Atyám – imádkoztam –, ha meghalok ezen az éjszakán, a Te kezeidbe teszem le az én lelkemet.

Majdnem éjfél volt, de ahhoz még korai, hogy átmenjek a templomba. Mélyen elmerültem az imába, Szent Ferenchez könyörögtem erőért, és mikor véletlenül felnéztem, ott állt Emaleth sötétzöld csuklyás köpenyben a sekrestye küszöbén, és intett vékony fehér kezével, hogy jöjjek át a szomszédba.

Sötét faburkolatos helyiség volt, amelyet nehézkes tölgyfa bútorokkal rendeztek be, és könyvespolcokat építettek a falaiba. Olyan igazi, papnak való hely, csendes megbeszélésekre, talán tanulmányokra való. Még sose jártam ilyenben. Láttam ismerős latin szövegeket, láttam alapítónk, Szent Ferenc szobrát, és szívem eltelt boldogsággal, noha nem volt az a gipsz vagy márvány képmás, amely fölért volna a lelkemben őrzött, sugárzó alakkal.

Lelkemben csendesség volt. Nem akartam beszélni a húgommal. Én csak imádkozni akartam, de a szag nyugtalanná tett.

Húgom beljebb vezetett a szobában, amelynek falain gyertyák sokasága égett. A kis rombuszokra osztott ablaktáblák mögött esett a hó. Elképedésemre az amszterdami hollandust pillantottam meg az egyik asztalnál. Intett, hogy foglaljak helyet. Levette idomtalan holland kalapját, és komolyan nézett rám.

Húgomból áradt a furcsa, ingerlő illat. Ismét megéheztem tőle, magam sem tudom, mire. Nem óhajtottam kideríteni, hogy érzéki éhség-e.

Teljes miseornátusban voltam. Óvatosan leereszkedtem a székre, és összekulcsoltam ujjaimat az asztal lapján.

– Mit akar? – A húgomra pillantottam, majd a hollandusra. – Netán gyónni óhajt, hogy ma éjszaka magához vehesse Krisztus testét és vérét?

– Mentsd az életedet – szólt Emaleth. – Távozz haladéktalanul!

– És tagadjam meg ezeket a jó embereket és az ügyet? Bolond vagy!

– Hallgasson rám, Ashlar! – kérte az amszterdami ember. – Ismételten felkínálom önnek a védelmünket. Ma éjszaka ki tudom csempészni a völgyből. Hagyja itt ezeket a gyáva papokat. Merítsenek magukból bátorságot.

– Egy protestáns országba? Minek?

Emaleth válaszolt helyette:

– Ashlar, a legendák szürkületében, a rómaiak és a piktek eljövetele előtt a te fajod egy szigeten élt, pucéran és vadon, mint a majmok az őserdőben – tudónak születtek, igaz, de aztán holtukig nem is tudtak többet annál, amivel a világra jöttek!

Másokhoz hasonlóan kezdetben a rómaiak is párzani akartak velük. Hiszen ha olyan fiukat nemzhetnének, akik órák alatt férfivá érnek, micsoda hatalmas nép lehetnének akkor! Ám a közösülésnek ezer esetben egyszer lett eredménye. Mivel pedig a nők meghaltak a táltos hímek magjától, a férfiakat pedig végeérhetetlen és meddő bujálkodásra csábították a táltos nőstények, a rómaiak úgy döntöttek, hogy a táltos fajt ki kell irtani.

Ám a táltosok megmaradtak a szigeteken és a felföldön, mert úgy tudtak szaporodni, akár a nyulak. Majd mikor végül elhozták a kereszténységet Szent Patrik ír szerzetesei, Ashlar, a táltosok vezére térdet hajtott a megfeszített Krisztus képe előtt, és kijelentette, hogy egész faját le kell gyilkolni, mert nekik nincs lelkűk! Ám erre megvolt a maga jól felfogott oka, mert Ashlar tudta, hogy ha a szapora és együgyű táltosok elsajátítják a civilizáció szokásait, akkor nem lesz, ami megállítsa őket.

Mert Ashlar akkor már elszakadt népétől. Keresztény lett. Járt Rómában, beszélt Nagy Szent Gergely pápával.

így hát ő ítélte halálra a tulajdon véreit. Ellenük fordult. A nép átstilizálta ezt áldozattá, szertartássá, olyan kegyetlenné, amilyen csak egy pogány vérengzés lehet.

Ám a mag azóta is utazik a vérben, és időnként kihajtanak belőle ezek a tudónak született, nyúlánk óriások, ezek a különös teremtmények, akiket Isten megajándékozott a dallal és az utánzás fortélyával, ám megtagadta tőlük a képességet a komolyságra és a kitartásra.

– De hát ez nincs így! – tiltakoztam. – Én vagyok az élő bizonyság Isten előtt!

– Nem – mondta Emaleth –, te jó követője vagy Szent Ferencnek, a kolduló szentnek, mert együgyű bolond vagy. Az volt Szent Ferenc is, az Isten kolontosa, aki mezítláb csatangolt, prédikálta a jóságot, egy kukkot se értett a teológiához, és csak azt fogadta el követőjéül, aki minden tulajdonáról lemondott. Ennél tökéletesebb helyre nem is küldhették volna, mint Itáliába, a ferencesekhez. Hamisítatlan félnótás vagy, mint egy táltos, aki mást se akar naphosszat, mint énekelni, táncolni és táltosokat csinálni, hogy azok is játszadozzanak, táncoljanak és énekeljenek...

– Nőtlen vagyok – mondtam –, Istennek vagyok szentelve. Semmit se tudok e dolgokról! – Amilyen mély sebet kaptam, az is csoda volt, hogy egyáltalán kijöttek belőlem a szavak. – Én nem vagyok ilyen fajzat! Hogy merészelsz? – suttogtam. – Most segíts meg, Szent Ferenc! – fohászkodtam.

– Ismerem ezt a történetet – szólt közbe a hollandus. Emaleth bólogatott. – Egy rendhez tartozom, amelynek Talamasca a neve. Ismerjük a táltosokat, mindig tudtunk róluk. Rendünk alapítója a tulajdon szemével látta korának táltosát. Az volt az ő nagy álma, hogy összehozza a hím táltost a nősténnyel vagy a boszorkánnyal, akinek a vére elég erős, hogy elbírja a táltos magot. Ezt akarjuk évszázadok óta, ezért várunk, és figyelünk, hogy megmenthessük a táltost, megmentsünk egy emberöltőben legalább egy hímet és egy nőstényt! Ashlar, mi tudjuk, hol van a nőstény! Ért engem?

Láttam Emalethen, hogy megdöbbent. Erről nem tudott. Most már gyanakodva sandított a hollandusra, aki ugyanolyan sürgetően folytatta:

– Van lelke, atyám? – Átváltott behízelgőbb hangra. – Van értelme felfogni, hogy mit jelent egy tiszta vérű táltos nő, és olyan utódok, akik már az első napon járnak és beszélnek? Olyan gyermekek, akik hamarosan nemzeni kezdenek maguknak is gyermekeket?

– Micsoda bolond maga! Úgy jött ide, mint a sátán, aki meg akarta kísérteni Krisztust a pusztaságban. Most azt mondja: „A világ urává teszlek?”

– Igen, ezt mondom! És kész vagyok segíteni önnek, hogy visszahozhassa, ereje és hatalma teljében, a fajtáját!

– De hiszen ön agy nélküli szörnyetegnek tart engem! Akkor miért viselkedne ily nagylelkűen?

– Bátyám, menj vele! – kérlelt Emaleth. – Én nem tudom, létezik-e a nőstény, magam sose láttam nőnemű táltost. De születtek ilyenek, ez igaz. Ha nem mész, meghalsz még ezen az éjszakán! Hallottad említeni a kis népet. Tudod, ki ezek?

Nem válaszoltam. Szerettem volna azt mondani, hogy nem érdekel.

– A boszorkányok porontyai, akiknek nem sikerül megnőni táltossá. A kárhozottak lelkeit hordozzák magukban.

– A kárhozottak a pokolban vannak – feleltem.

– Tudod, hogy nincs így. A kárhozottak sokféle alakban járhatnak vissza. A holtak, kik nem találnak nyugalmat, kapzsik és bosszúszomjasak. A kis nép táncol és párzik, kiszemeli a keresztény férfiak és asszonyok közül a táncra és paráználkodásra kész, leendő boszorkányokat, hátha egyesül a vér a vérrel, megtalálja zsák a foltját, és megszületik a táltos.

Ez a boszorkányság lényege, bátyám, mindig is ez volt. Összehozni, berúgatni az asszonyokat, hogy részegségükben az életüket is merjék kockáztatni a táltosért. Minden orgiának, mely e sötét völgyekben zajlott, ősidők óta egy a célja: megteremteni az óriások faját, amely puszta létszámfölénye folytán kipusztítja a többi halandót.

– Isten sose tűmé, hogy ez történjen – feleltem nyugodtan.

– Mint ahogy a völgy népe sem! – vágott közbe a hollandus. – Nem érti? Vártak, figyeltek, használták a táltost, évszázadokon át. Szerencsének tartják, ha összehozhatják a hímet a nősténnyel, de csakis a saját kegyetlen szertartásaik céljára!

– Nem tudom, miről beszél. Én nem vagyok ilyen dolog.

– Amszterdami házamban ezer könyv van, amely a maga fajáról és más csodalényekről mesél; e könyvek tartalmazzák a tudást, amelyet várakozás közben gyűjtögettünk. Ha nem együgyű, akkor jöjjön!

– Hát maga micsoda? – kérdeztem. – Az alkimista, aki hatalmas homunculust akar csinálni?

Emaleth az asztalra hajtotta a fejét, és sírt.

– Gyerekkoromtól ismerem a legendákat – mondta keserűen, hosszú ujjaival törölgetve a könnyeit. – Imádkoztam, hogy sose jöjjön el a táltos! Senki sem illethet, nehogy ily fajzat szülessen tőlem! Ha pedig mégis megtörténne, amitől Isten mentsen, akkor megfojtom, mielőtt boszorkánytejet szívhatna a mellemből! Ám neked, bátyám, engedték, hogy élj, teleihattad magadat a boszorkány tejéből, és nagyra nőttél. Aztán elküldték, hogy megmentsenek. Most pedig hazajöttél, hogy beteljesítsd a leggonoszabb jóslatokat. Nem érted? A boszorkányok talán máris terjesztik a hírt! A bosszúvágyó kis nép megtudja, hogy itt vagy. A protestánsok körülveszik a völgyet. Az alkalomra várnak, hogy lecsaphassanak ránk, a szikrát várják, amelyet tűzvésszé szíthatnak.

– Ezek hazugságok. Hazugságok, hogy kioltsák a Világ Világosságát, amely ezen az éjszakán jön el a világba! Hallod a harangokat? Indulok misézni. Húgom, ne gyere az oltárhoz pogány babonaságaiddal. Nem teszem a szádba Krisztus testét.

Amikor fölálltam, a hollandus megragadta a karomat. Minden erőmre szükség volt, hogy kitépjem magamat.

– Isten papja vagyok! – mondtam. – Assisi Szent Ferenc követője! Azért jöttem e völgybe, hogy keresztény misét mondjak! Ashlar vagyok, és Isten jobbján állok!

Egyszer se álltam meg, míg végigmentem a székesegyházon, és kiléptem a kapun. A sokaság hangos ujjongással fogadott. Fejem szédült az imént hallott, összefüggéstelen mondatoktól, fenyegetésektől, sejtetésektől. Ez csak demonológia lehet, semmi más.

Kezemet áldásra emelve haladtam a városiak között, *In Nomine Patris, et filii, et Spiritus sancti, amen*. Kék fátylas, gyönyörű fiatal leány lett körmenetünk Boldogságos Szüze, Szent Józsefet egy rózsásképű fiú adta, akinek szénnel kellett sötétítenie pelyhedző legénytollát, végül pedig egy alig néhány napja született, rózsás, pici és gyönyörű csecsemőt tettek karjaimba.

Láttam, hogy itt vannak az állatbőrös emberek is, égő gyertyát szorongatva. Gyertyafényben úszott a völgy, az egész kisváros megtelt égő gyertyákkal. Ez a fény hamarosan betölti a mögöttünk levő, gyönyörű székesegyházat.

Egy tört pillanatra ismét láttam egy ilyen formátlan darócba öltözött, púpos kis lényt, de nem szörnynek látszott, csak közönséges törpének, amilyennel Firenze utcáin is találkozhatni, legalábbis ezt mondtam magamnak. Az csak természetes, hogy a nép kitér az útjából, és rémülten felhördül, mikor iszkolni látja, mert az ilyenek megijesztik a tudatlanokat. Nem ők a hibásak.

A harang ütni kezdte az éjfélt. Karácsony volt, Krisztus megszületett! Bejöttek a templomba a bő, kockás szoknyát viselő dudások, a fehér angyalkának öltözött gyermekek, és az egész nép, szegény, gazdag, rongyos, módos.

– Krisztus megszületett, Krisztus megszületett! – szállt a himnusz. Megint hallottam a tamburinokat, a sípokat, a dobok döngését. A ritmus elhomályosította a látásomat, de azért mentem tovább, szememet a ragyogó oltárra és a jászolra szögezve, amelyet az oltártól jobbra állítottak fel, a márvány áldoztató rács előtt. Karomban a csecsemő nagyokat rikkantott, mintha ő is közölni szeretné a jó hírt, és rúgkapált gyönyörű, pufók lábacskáival, amikor a magasba emeltem.

Én sose voltam ilyen gyermek. Sose voltam ilyen csoda. Ősrégi és talán elfeledett valami vagyok, amelyet a sötét időkben imádtak. De ez most nem számít. Bizonyos, hogy Isten lát engem! Bizonyos, hogy Isten tudja, mennyire szeretem Őt, az Ő népét, a Betlehemben született gyermek Jézust, és mindazokat, akik kimondják az Ő nevét. Bizonyos, hogy Szent Ferenc letekint rám, az ő hűséges követőjére, gyermekére.

Az oltárhoz értem, térdet hajtottam, és a patyolattal megvetett szénaágyra helyeztem a csöpp gyermeket. Sírt nagyon, hogy így otthagyják, szegény pici Krisztus! Az én szemem is könnybe lábadt hétköznapi tökéletességétől, egyszerű szimmetriájától, szemének, hangjának természetes fényétől.

Hátraléptem. Mária az apró csoda mellé térdelt. A kis jászol jobb oldalára letérdelt az ifjú Szent József. Jöttek a pásztorok, a tulajdon donnelaith-i pásztoraink hozták vállukon a juhokat, kötélen vezették a jászolhoz az ökröt és a tehenet. Hangosabb és még sokkal gyönyörűbb lett az ének, összeolvadt a duda- és a dobszóval. Szédelegtem, látásom elködösült, és miközben alábuktam a zenébe, szomorúan állapítottam meg, hogy nem láttam az én szentemet. Mikor végigmentem a hajó közepén, eszembe se jutott, hogy fölnézzek az ablakra. Bár nem érdekes. Az úgyis csak üveg és történelem.

Most megidézem az Élő Krisztust. Ministránsaim készen álltak. A lépcsőhöz mentem, és elmondtam az ősi latin szöveget:

Bemegyek az Úrnak oltárához.

A Consecratiónál, amikor csengettyűk csilingelése jelezte a megszentelt pillanatot, felmutattam az ostyát. Ez az én testem. Fölemeltem a kelyhet. Ez az én vérem. Megettem a testet, megittam a vért.

Majd megfordultam, hogy kiszolgáltassam Urunk testét a közelgő emberáradatnak, fiatalnak, öregnek, gyengének, erősnek, a kisgyermekeseknek, akik meghajtották a babácskák fejét, miközben elvették tőlem a szentostyát.

Fönt, a hatalmas épület égnek nyúló, keskeny csúcsívei között meggyűltek az árnyak, ám az áldott, ragyogó fény fölemelkedett a magasba, megvilágított minden zugot, átmelegítette a hideg kő minden hüvelykjét.

Áldozáshoz járult a földesúr is, az én apám, és vele együtt rettegő húgom, Emaleth, aki az utolsó pillanatban lehajtotta a fejét, így senki sem láthatta, hogy nem szolgáltattam ki neki az ostyát. Jöttek régről ismert nagybátyák, rokon asszonyok, más erősségek törzsfői, klánjukkal, utánuk pedig a völgybeli parasztok, pásztorok, a kisváros kereskedői, végtelen folyamban.

Egy óránál is hosszabb ideig áldoztattunk, többször váltanunk kellett a kupát, hogy az utolsó völgybeli is a szívébe fogadhassa az Elő Krisztust.

Egyetlen itáliai templomban, egyetlen nyílt mezőn, Isten tökéletes csillagokkal telefestett kupolája alatt sem találkoztam ehhez fogható boldogsággal! Amikor megfordultam, hogy elmondjam a befejező szavakat Menjetek, a mise véget ért! – minden arcon bátorságot, örömet, békességet láttam.

Gyorsabban, szinte féktelen örvendezéssel kongott a harang. A dudák valami szilaj melódiát sípoltak, és feldübörögtek a dobok.

– A várkastélyba! – kiáltotta a nép. – Itt az ideje az uraság lakomájának!

Egyszer csak az izmos falusiak vállán találtam magamat.

– Kiállunk a pokol ellen! – kiáltotta a nép. – Halálig harcolunk, ha kell! – Jó volt, hogy vittek, rriert a muzsika olyan vígan és hangosan szólt, hogy aligha mehettem volna a saját lábamon. Bomlott igézetben tűrtem, hogy végigvigyenek a hajón, és ezúttal jobbra fordultam, hogy fölnézzek szentemnek fekete üvegalakjára.

Holnap, ha fölkel a nap, gondoltam. Akkor eljövök hozzád. Ferenc, légy velem! Mondd meg, hogy jól csináltam-e! Aztán elborított a zene. Annyi telt tőlem, hogy egyenesen üljek hordozóim vállán, akik a templomból kivittek a sötétbe, ahol a hó fénylett a földön, és a kastély fáklyái lángoltak.

A nagycsarnokot felhintették örökzölddel, mint mikor először láttam, az összes viaszgyertyát meggyújtották, és mikor engem letettek a lakomaasztal előtt, betolták a kandalló irdatlan, tátott szájába a hatalmas karácsonyi fenyőt, és meggyújtották.

– Égj, égj, égj a Karácsony tizenkét éjszakáján át! – énekelték a falusiak. A dudák vijjogtak, a dobok döngtek. Majd hozták a szolgák a húst és a bort.

– Hát mégis meglesz a karácsonyi lakománk! – kiáltotta az apám. Nem fogunk félni többé!

Hozták a fiúk a vadkanfőt a hatalmas tálcán, és a megsütött állatokat a fekete nyársakon. Amerre néztem, díszes köntösű hölgyek és gyerekek táncoltak kis csoportokban. Végül mindenki felállt laza körökbe a magas mennyezet alatt, és lábat emelve rákezdtek a törzsi táncra.

– Ashlar – mondta apám. – Visszaadtad nekünk az Urat. Az Isten áldjon meg érte.

Hűdötten ültem az asztalnál, bámultam őket, agyam egy ütemre lüktetett a dobokkal. A dudások most már táncoltak is muzsikálás közben, ami nem volt kis dolog. A körök felbomlottak, átalakultak újabb körökké. A zsíros ételszag a fejembe szállt, a máglya vakított.

Behunytam a szememet. Nem tudom, meddig támasztottam a fejemet a szék támlájának, hallgattam nevetésüket, dalaikat, muzsikájukat. Valaki bort adott innom, és én megittam. Valaki húst adott, és azt is elvettem. Hiszen karácsony volt, ehettem húst, ha akartam, ezen a napon nem kellett szegény franciskánusnak lennem.

Valami megváltozott a szobában. Átmeneti csöndnek hittem. Aztán rájöttem, hogy a dobok lassabban döngenek. Baljósabb lett a hangjuk. A dudások pedig valami gyászos, halk melódiát fújtak.

Kinyitottam a szememet. A gyülekezet elhallgatott, vagy csak megigézte őket a muzsika. Nem tudom, melyik lehetett. Úgy éreztem, ha megmozdulnék, én is elszédülnék. Láttam a dobosok merev tekintetét, láttam az ittas dudások gyászos arcát.

Ez nem karácsonyi zene volt, hanem valami sötétebb, fajtalanabb. Megpróbáltam felállni, de nem bírtam a zenétől, amelyből mintha eltűnt volna a dallam, ugyanazt a motívumot ismételgette újra, újra és újra.

Aztán jött a szag. Ó, ez csak a húgom, gondoltam, ám ezt csak én tudom, és elfojtom a vágyakat, amelyeket kelt.

Ekkor felhördültek a csarnokban szétszóródott és a lépcsőn összegyűlt emberek, sőt volt, aki megfordult, és eltakarta az arcát, míg mások a falhoz hátráltak.

– Mi ez? – kiáltottam. Apám állt, és úgy bámult, mint akihez nem érnek el a szavak. Ugyanezt tette Emaleth, minden rokonunk és a többi törzsfő. A dobok döngtek, a dudák sivítottak és dörögtek.

A szag erősödött, és miközben erőlködve igyekeztem talpon maradni, láttam, hogy bejön a csarnokba egy csoport, akiken nincs más szín, mint fehér és fekete.

Ismertem e szigorú köntösöket. Ismertem e merev, fehér gallérokat. Ezek puritánok. Azért jöttek, hogy háborúzzanak?

Valamit takargattak, miközben egyszerre léptek. Most már mintha a dobosokat és a dudásokat is olyan révületbe ejtette volna a zene, mint engem.

Kiáltani akartam: „Nézzétek, a protestánsok!”, de messze voltak tőlem a szavak. A szag erősödött.

A csoport fellazult, és fekete körükben ott állt egy fülig érő szájjal mosolygó, villogó szemű, púpos, törpe némber.

– Táltos, táltos, táltos! – rohant meg visítva, és akkor már tudtam, hogy ő szaglik így! Láttam, hogy Emaleth hozzám akar futni, ám apám elkapta, és akárhogy kapálódzott, térdre kényszerítette.

A kis nép egyik tagja. Égő szemű és ádáz.

– Vaj igen, óriásokat fogunk csinálni, óriás bátyám, én hitvesem! – rikoltotta, és karjait kitárván széttárta rongyait is. Melle hívogató, hatalmas tömlőként lógott apró hasára.

A szag megtöltötte az orromat, a koponyámat. A törpe fellépett elém az asztalra, és mintha megnőtt volna, gyönyörű, kecses, karcsú lett. Kinyújtotta hosszú, fehér ujjait, hogy megsimogassa arcomat. Egy tiszta nő a tulajdon véredből!

– Ne, Ashlar! – sikoltotta Emaleth. Láttam apám alázúduló öklét, hallottam, ahogy Emaleth összeesik a kőpadlón.

Az előttem álló nő ragyogott; haja a szemem láttára lett hosszabb, befedte csupasz hátát, vörösaranyban kígyózott mellei között. Megemelte fürtjeinek fátylát, két kézre fogva kínálta kebleit, majd leejtette a kezét, és megnyitotta lábai között a nedves, rózsaszín száj titkos ajkait.

Nem ismertem észt, csupán a szenvedélyt, csupán a zenét, csupán az igéző szépséget. Fölemeltek az asztalra, rátettek az elnyúló nőre.

– Táltos, táltos, táltos! Csinálj táltost!

A dobszó hangosodott, mintha nem lenne határa erejének. A dudák összefolyó, egyhangú zöngést hallattak. Alattam arany szőr közül mosolygott a száj, úgy mosolygott rám, mintha beszélni tudna! Nyirkos volt, gyengéd, asszonyi fluidumtól fényes, és én akartam, éreztem a szagát, kellett nekem, meg kellett kapnom!

Előhúztam a vesszőmet, beleszúrtam a hasadékba, és döfölni kezdtem.

Ugyanaz a révület volt, mint anyámat szopni. Mint firenzei szajháim csengő nevetése, duzzadó mellük puha szorítása, a lábuk közötti szőrös titok; a hús megszorult rajtam, és elragadtatott jajveszékelést facsart belőlem. És nem akart vége lenni, folytatódott, tovább és tovább, és én egy egész életet éltem le nélküle, én bolond, bolond, bolond!

A deszka recsegett és dongott szeretkezésünktől. Kupák hullottak a kőre. Mintha a máglya tüze emésztett volna. Patakzott rólam az izzadtság.

És alattam, a kemény deszkákon, a kifolyt borban, a szétszóródott húsdarabok között, a megszaggatott vásznon nem a szépséges, parázsvörös hajú nő feküdt, hanem a törpe kis némber az ocsmány vigyorával.

– Úristen, nem érdekel, nem érdekel! Még, még! – Majdnem üvöltöttem a gerjedelemtől. Csináltuk és csináltuk, míg végül megszűnt az emlék, az ész, a cél, a gondolat.

Bódultan éreztem, hogy leráncigálnak a törpe asszonyról, aki vonaglik a deszkán, és valami jön ki belőle, arról a titkos, nedves helyről, ahová elvetettem a magomat.

– Nem, nem akarom látni! Állítsátok meg! – sikoltottam. – Ó, Istenem, bocsáss meg nekem! – Ám a csarnok visszhangzóit a féktelen hahotától, amely a dobokkal és a dudákkal versengve olyan csörömpölő hangzavart szabadított el, hogy be kellett fognom a fülemet. Azt hiszem, bőgtem. Bőgtem, mint egy állat, de így se hallottam a hangomat.

Jött ki a banya öléből az új táltos, szemem láttára nőttek hosszabbra vékony karjai, deszkán futkosó ujjai megnyúltak, végül a fej, a nyálkás, keskeny fej is előbukkant a fájdalmában jajgató anyából, és tudónak született, a saját erejéből tornászta ki magát a méh lucskos tojásából, és tudó szemmel nézett rám!

Egyre hosszabbodva siklott elő a törpéből, a szeme ragyogott, a szája nyitva volt, makulátlan bőre olyan tökéletesen csillogott, akár egy emberi újszülötté. Rávetette magát az anyjára, mint én az előbb, és szopni kezdett, sorra szopta laposra a két emlőt, aztán felállt. Az emberek ujjongtak és harsogtak.

– Táltos, táltos! Csinálj egy másikat, csinálj asszonyt, csinálj táltost hajnalig!

– Ne, hagyjátok abba! – kiáltottam, ám ez az újszülött szörnyeteg, ez a bamba gyermek, ez a furcsa, tántorgó óriás akkor már rá is feküdt a banyára, és olyan keményen megerőszakolta, mint én az előbb. Nekem pedig újabb banyát hoztak, elém tették, erőszakkal ráfektettek, és a vesszőm ismerte őt, ismerte a szagot, tudta, mit akar.

Hol voltak most a szentjeim?

A csarnokban az emberek dobrokoltak és énekeltek. Daluk egyhangú, mély, folyamatos zöngésben olvadt össze a dobok dübörgésével. Amikor lerántottak a törpéről, szemem fennakadt, és nem láttam. Bort loccsantottak az arcomba, gyermek született az új asszonyból, akit nekem hoztak, az emberek ismét kiáltoztak:

– Táltos, táltos! – Majd pedig: – Lány, lány! Megvan mindkettő! A csarnok beleremegett a fajtalan üvöltözésbe. Az emberek ismét táncra perdültek, de nem körben, hanem kart karba öltve. Felpattantak a székekre, az asztalokra, felrohantak a lépcsőn, csak azért, hogy szökellhessenek. Láttam a gróf arcán az iszonyodó haragot, a fejét rázta, valamit kiáltott nekem, ám szavai elvesztek a zsivajban.

– Csináljuk őket karácsony reggelig! – harsogta a nép. – Csináljuk őket, égessük őket! – Miközben fáradságosán próbáltam feltérdelni, láttam, hogy megragadják elsőszülöttemet, a fiút, aki már olyan magas volt, mint az apja, és a karácsonyi máglyára vetik.

– Hagyjátok abba, Istennek nevében hagyjátok ezt abba! – Senki se hallotta, én se hallottam magamat, se a fiam sikoltását, bár bizonyosan síkoltott, láttam sima arcán a rémületet. Visszaroskadtam, fejem lekókadt. Istenem, segíts nekünk! Ez boszorkányság! Állítsd meg, ó, Istenem, segíts rajtunk, ezek áldozatra tenyésztettek minket, mi vagyunk a bárányok, ó, Istenem, kérlek, ne többet, ne legyen több halál!

A tömeg mennydörgött, ringatózott, zöngte az egyhangú, morajló kántust. Hirtelen ordítás hasított a levegőbe, olyan számos torokból, és olyan hangosan, hogy ezt már meg kellett hallaniuk!

Katonák törték be az ajtót! Százszámra zúdultak be a csarnokba! Minden pajzsos-kardos-páncélos fegyveresre jutott egy vasvillát vagy otromba ekevasat szorongató pásztor vagy paraszt.

– Boszorkányok, boszorkányok, boszorkányok! – rikoltották a támadók.

Felálltam, és kiáltottam, hogy csend legyen. Fejek hullottak. A leszúrtak irgalomért könyörögtek. Férfiak harcoltak asszonyaik védelmében. De még a kisgyermekeknek sem járt kímélet.

A támadók megragadtak, kihurcoltak a csarnokból a hideg éjszakába. Hozták velem a többi szörnyeteget, az újszülötteket és a banyákat, akikből lettek. A hegyek sikoltozástól és csatakiáltásoktól visszhangzottak.

– Mindenható Isten, segíts nekünk, segíts rajtunk! – kiáltottam. – Segíts rajtunk, ez gonoszság, ez rossz, ez nem a te igazságod! Büntesd meg a bűnösöket, de ne mindenkit! Édes Istenem!

Ledobtak a katedrális kőpadlójára, és végigvonszoltak a padok között. Körülöttem robbantak a hatalmas ablakok. Tüzeket láttam, fuldokoltam a fekete füsttől. A kőpadló felhorzsolt. Láttam, amint a jászolban lángra lobban a széna! Az állatok bőgve tépték a pányvájukat, de a tűzből nem szabadulhattak.

Végül odavetettek Szent Ashlar szarkofágja elé.

– Ki vele az ablakon, ki vele az ablakon! – kiáltották.

Nagy nehezen föltérdeltem. A katedrálisban égtek a fából faragott padok és az ékességek. A füstbe fulladt világban a halódók sikoltottak. Kezemnél-lábamnál fogva hirtelen fölkaptak a földről, meglóbáltak, előre-hátra, előre-hátra, és megcélozták velem a szent nagy ablakát!

Arcom és mellem az üvegnek csapódott, hallottam, ahogyan törik, és azt gondoltam: most bizonyosan meghalok. Fölmegyek a békességbe, az éjszakai csillagok közé, és Isten majd megmagyarázza, miért történt ez.

Mintha láttam volna a völgyet. Égett a kisváros. Minden ablak tüzes szájat tátott. Lángoltak a kunyhók, hullaszőnyeg takarta a földet. Szédelegve döbbentem rá, hogy ezek nem a fölemelkedő lélek látomásai. Még mindig élek.

Majd ismét megrohant a dühös csőcselék. Megragadtak.

– Vigyétek a kövekhez! – mondták. – Vigyétek mindet, ott égessétek meg őket a kövek gyűrűjében, égessétek meg a boszorkányokat és a táltost!

Feketeség, vakrémület, hörgő kapkodás levegőért, kétségbeesett viaskodás egy percnyi könnyebbségért – csak egy percet, Uram, amiben nem kell vadállatként küzdenem, ó, Istenem, segíts rajtunk, ne engedd, hogy tűz legyen a vége!

Amikor talpra rántottak, ködösen láttam, hogy a kövek ősi gyűrűjében állunk, a durván lenagyolt sziklák baljósán rajzolódtak az égre és az égő kisváros hátterére. Lángok nyelték el a nagyszerű székesegyházat, vége lett a csodálatos ablakoknak.

Eltalált egy kő. És még egy. És még egy. A harmadiktól patakzani kezdett a szememből a vér. Hallottam a lángokat. Éreztem a forróságot. De akkor már haldokoltam a fejemen koppanó kövektől. Szinte nem is éreztem a lángot, mikor belém kapott...

– Mindenható Isten, a Te kezeidbe teszem le az én lelkemet, Ashlar szolgád nem bírja tovább. Mindenható Isten, gyermek Jézus, fogadj be engem! Boldogságos Szűzanya, fogadj be engem! Szent Ferenc, segíts az égbe jutnom! Mária, Istennek Szent Anyja, most és... A Te kezeidbe!

És azután...

És aztán.

Nem volt Isten.

Nem volt Kisjézus a karjaimban.

Nem volt Boldogságos Szűzanya, most és halálunk óráján.

Nem volt fény.

Nem volt ítélet.

Nem volt menny.

Nem volt pokol.

…

Sötétség volt.

…

Aztán jött Suzanne.

Suzanne kiáltott az éjszakában.

Ashlar, Szent Ashlar!

Fényes, hús-vér alak, alig látható a körben! És nini, milyen kerek a kövek gyűrűje! Halljad a hangot!

Jött a hívás a hosszú-hosszú évek után, a gyönge kis hang, nem erősebb, mint egy szikra, de aztán erősebb, csengőbb lett, és én összesűrűsödtem, hogy jobban halljam:

– Jöjj most, én Lasherem, halld meg a hangomat!

– Ki vagyok én, gyermek? – Az én hangom szólott? A saját hangomat hallom végre?

Nincs idő, nincs múlt, nincs jövő, nincs emlék... Csupán a meleg hús ködös látomása a párában, egy elmosódó lény, amely fölfelé nyújtózkodik a körből.

És az ő gyermeteg válasza, kacagása, szeretete: Az én Lasherem, az vagy, az én bosszulom, az én Lasherem, jöjj!

HARMINCHÉT

LASHER ELHALLGATOTT Keze tenyérrel lefelé nyugodott az asztal lapján, fejét lehorgasztotta.

Michael nem szólt. Bizalmatlanul kémlelte Clement Norgant, majd Aaront, végül Erich Stolovot. Látta Aaron arcán a részvétet. Erich Stolov szóhoz se bírt jutni.

Lasher arca nagyon nyugodt volt, csaknem derűs. Ismét könnyek ültek rajta, azok a könnyek, amelyeket ékszerként viselt. Michael összeborzongott, mintha a lény szépségének, egyenletes, bársonyos hangjának igézetétől próbálna szabadulni.

– Az önöké vagyok, uraim – mondta Lasher ugyanazon a lágy hangon, és Stolovra pillantott. – Azért jöttem el önökhöz ennyi évszázad után, hogy segítsenek. Egyszer már fölajánlották, közölték is, milyen céllal, de én nem hittem önöknek. Most pedig ismét űznek és fenyegetnek.

Stolov kényelmetlenül sandított Aaronra és Michaelre. Norgan Stolovot figyelte, mintha tőle várna útmutatást.

– Jól tette – mondta Stolov. – Bölcsen tette. Kész vagyunk Amszterdamba vinni magát. Ezért vagyunk itt.

– Azt már nem – szólt Michael halkan.

– De Michael, hát mit akar tőlünk? – kérdezte Stolov. – Azt képzeli, csak úgy félreállunk és tűrjük, hogy elpusztítsa ezt a teremtményt?

– Michael, hát nem hallottad a történetemet? – kérdezte Lasher szomorúan, és úgy törölgette a szemét, akár egy gyerek.

– Nyugodjon meg, nem történik semmi baja! – ígérte Stolov. Michael felé fordult. – Magunkkal visszük. Eltávolítjuk a keze ügyéből; olyan helyen lesz, ahol nem tehet kárt se magában, se az asszonyaikban. Mintha sose járt volna itt...

– Várjon! – kérte Lasher. – Michael, hiszen végighallgattál! – mondta megtörten. Előrehajolt, esdeklően nézett könnyfátyolos szemével. Szakasztott, mint Dürer Krisztusa.

– Michael, te nem bánthatsz engem! – folytatta könnyesen remegő, lágy hangon. – Nem ölhetsz meg! Hát azért hibáztatsz, aki vagyok? Nézz a szemembe, nem teheted meg. Te is tudod.

– Sose tanulsz, mi? – súgta Michael. Aaron sietve megszorította a barátja vállát.

– Nem lesz itt semmiféle öldöklés. Magunkkal visszük. Amszterdamba visszük. Elkísérem Erichet és Norgant. És őt. Gondoskodom róla, hogy egyenesen az anyaházba vigyék, és elhelyezzék...

– Nem viszik.

– Michael! – tiltakozott Stolov. – Ez túlságosan hatalmas misztérium, hogy egyetlen ember csak úgy elpusztítsa, egyetlen perc alatt!

– Nem az – mondta Michael.

– Még csak a megismerés kezdetén tartunk! – érvelt Aaron. – Istenem, hát nem érti, mit jelent ez? Michael, térjen már magához...

– Megértem én – felelte Michael. – Mint ahogy Rowan is megértette. Menjen az összes misztérium a pokolba! – Gyilkosan nézett Stolovra. Végig ez volt a cél, mi? Dehogyis figyelni, várni, adatokat gyűjteni; hanem ahogy a hollandus mondta Lashernek, összehozni a táltosokat, a hímet a nősténnyel, és elölről kezdeni a tenyésztést!

Stolov a fejét rázta.

– Nem fogjuk megengedni, hogy bárkinek is baja essék – mondta. Főleg neki nem! Mi csupán tudni, tanulni akarunk!

– Ugyan már, ne hazudjon – mondta Michael. – Mind hazudnak, és most már maga is bedőlt nekik, Aaron! Magát is elszédítették!

– Michael, nézz rám! – suttogta Lasher. – Emberélet kioltásához a legnagyobb akaraterő, a legnagyobb hiúság szükséges – de az enyémhez? Megőrültél, hogy újra csak kiűznél az ismeretlenbe, hogy szertefoszlatnád a csodát? Ó, dehogy tennél te ilyet! Nem vagy te olyan érzéketlen! Se olyan kegyetlen!

– Minek kell győzködnöd? – kérdezte Michael. – Nem bízol ezekben az emberekben, hogy megvédenek?

– Michael, te az apám vagy! Segíts! Gyere velünk Amszterdamba! Stolovhoz fordult. – Önöknél van az asszony, ugye? A nőstény táltos. Valamennyi kísérletem kudarcot vallott. De önöknél megvan!

Stolov nem szólt. Kifejezéstelenül nézett Lasherre.

– Nem, ez tévedés! – mondta Aaron. – Nincs táltosnőnk. Nincsenek ilyen titkaink. Viszont adunk magának menedéket, ahol válaszolhat a kérdéseinkre, leírhatja a történetet, amelyet elmesélt. Minden rendelkezésünkre álló eszközzel segíteni fogunk.

Lasher halvány kis mosolyt küldött Aaron felé, majd ismét Stolovra nézett. Hanyagul megdörgölte könnyes szemét szép, hosszú kezével. Michael nem vette le a szemét a fajzatról.

– Aaron – mondta –, ezek megölték Larkin doktort. Megölték San Franciscóban dr. Flanagant. Elpusztítanak mindenkit, aki az útjukba áll. A táltost akarják, ahogy a hollandus mondta Lashernek ötszáz éve! A balekjuk volt, én is az voltam. Abban a percben tudhatta, amikor bejöttünk ebbe a szobába.

– Nem tudom elhinni! Nem tudom! – tiltakozott Aaron. – Stolov, szóljon már hozzám! Norgan, menjen, telefonáljon Yurinak! Monánál van, a másik házban. Hívja át. Ide kell jönnie.

Norgan nem mozdult. Stolov lassan fölállt.

– Ez most nehéz lesz magának, Michael – mondta. – Maga bosszút akar, pusztítani akar.

– Sehova se viszi, haver – felelte Michael. – Ne is próbálkozzék.

– Hallgasson már – kérlelte Aaron. – Várjuk meg Yurit.

– Miért, hogy még nagyobb legyen a túlerő? Nem emlékszik a versre, amit küldtem?

– Versre? – Lasher szeme elkerekedett a kíváncsiságtól. – Te tudsz egy verset? Elmondod nekem? Úgy szeretem a verseket. Rowan olyan szépen tudta mondani őket.

– Ezer verset tudok – felelte Michael. – De te csak ezt a strófát fogod hallani, abból is megérted!

Hadd meséljen a sátán,
Forrjon az angyali indulat!
Tanúnak hívd a holtat,
Űzd ki az alkimistát!

– Nem értem, mit jelent – mondta Lasher ártatlanul. – Mit jelent? Nem értem. Nincs benne elég rím.

Váratlanul a mennyezetre nézett. Stolov ugyancsak fölfigyelt. Félrehajtotta a fejét, lesütötte a szemét, mintha a látását kikapcsolva akarná meghatározni a hang forrását.

Az a cincogó muzsika volt, az a sercegő, cérnahangú muzsika. Julien gramofonja.

Michael fölkacagott.

– Mintha emlékeztetni kellene! Mintha elfelejtettem volna!

Kivágódott a székéből, Lasherre vetette magát. A kreatúra hátrahőkölt, épp hogy sikerült kisiklania Michael markából. Lasher elbújt a sietve föltápászkodó Stolov és Norgan mögé.

– Nem engedhetik, hogy megöljön! – suttogta. – Apám, ezt nem teheted! Nem, nem lesz ilyen végem megint!

– Egy fenét nem! – felelte Michael.

– Apám, olyan vagy, mint a protestánsok, akik örökre el akarták pusztítani a gyönyörű színes üveget!

– Tudlak sajnálni!

A kreatúra balra vetődött, és akkor földbe gyökerezett a lába. A tálaló ajtaját bámulta.

Egy villanásra Michael is látta Julien ősz hajú, kék szemű alakját. Karjait keresztbe fonva, csendesen, mosolyogva támaszkodott az ajtófélfának, elállva a kijáratot.

Az emberek még csak tápászkodtak, amikor a nesztelen léptű Lasher már el is cikázott az előszobába. Michael félretaszította Aaront és a talamascások után vetette magát; nagyot lökött Stolovon, és akkorát húzott be Norgannak, hogy az kétrét görnyedt és összeesett.

Lasher megtorpant, mint akinek földbe gyökerezett a lába. A ház elején bámult valamit. Michael ismét látta Julien alakját a nagy kulcslyuk-ajtóban. Pontosan úgy állt, keresztbe font karokkal, csendesen mosolyogva, mint az előbb.

Amikor Michael rávetette magát a kreatúrára, Lasher táncos mozdulattal félreszökkent, megpördült, és felrohant a lépcsőn.

Michael zihálva rohant utána. Karnyújtásnyira volt Lasher fekete reverendája, fekete bőrcipőjének sarka. Közvetlenül Michael mögött Stolov üvöltött valamit, és már meg is ragadta Michael vállát.

A pihenőn megint csak Julien állta el a ház hátsó részébe nyíló ajtót. Lasher visszahőkölt, majdnem elesett, aztán végigszáguldott az emeleti folyosón, és feldübörgött a második emeletre vezető lépcsőn.

– Engedjen el! – mennydörögte Michael, és lökött egyet Stolovon.

– Nem, nem fogja megölni! Nem fogja!

Michael megpördült. A legendás bal horog telibe találta Stolov állat. Stolov hanyatt esett, lebucskázott a meredek lépcsőn.

Michael egy másodpercig kétségbeesett megbánással nézte a gyűrött emberi kupacot a lépcső alján.

Ám Lashernek sikerült menedékre találnia a második emeleti hálószobában. Csattant a retesz.

Michael utánarohant. Beleöklözött az ajtóba. A vállával döngette, egyszer, kétszer, aztán hátralépett, és belerúgott. Ropogott a deszka, a zár lehullt.

A kis gramofon cincogva zenélt. A tornác tetejére nyíló ablak nyitva állt.

– Ne, Michael, az Isten szerelmére! Ne csináld ezt velem! – suttogta Lasher. – Mit tettem én azonkívül, hogy élni próbáltam?

– Megölted a gyerekemet, azt tetted! – válaszolta Michael. – Otthagytad a halál szélén a feleségemet. Elvetted a gyerekem élő testét, és rákényszerítetted az akaratodat, a te sötét akaratodat, ezt tetted! És megölted a feleségemet, ugyanúgy elpusztítottad, mint őelőtte az anyját, a nagyanyját és az összes nőt, a kezdetekig! Megöllek! Boldogan öllek meg!

Megöllek Szent Ferenc nevében! Megöllek Szent Mihály nevében! Megöllek a Boldogságos Szűzanya és a Kisjézus nevében, akit úgy szeretsz! Jobb ökle belecsapódott Lasher arcába. Lasher megtántorodott, körbe-körbe dülöngélt, orrából patakzott a vér.

– Istenem, ne, ne csináld! Ne csináld!

– Testté akartál lenni? Hát most test vagy, és most majd megtudod, mi történik, ha a test meghal!

– De hát tudom, Isten irgalmazzon nekem! – ordította Lasher. Amikor Michael ismét rárohant, Lasher keményen sípcsonton rúgta, és akkorát húzott be neki az öklével, hogy a férfi a falnak tántorodott. Michael egészen elhűlt. Ekkora ütés, ettől a puhának látszó, hosszú, vékony kéztől! Ezek szerint mégsem olyan erőtlen.

Feltápászkodott. Szédült. Ismét a fájdalom. Ne, még ne!

– Verjen meg az isten! Verjen meg az isten, amiért ilyen erős vagy, de az erő ezúttal nem lesz elég!

Odavágott Lashernek, ám az egy kecses, hosszú szökkenéssel ismét kitért. A fehér ököl nagyot csattant Michael állán, mielőtt lebukhatott volna, vagy védekezőn maga elé emelhette volna a jobb karját.

– Michael, a kalapácsot! – szólt Julien.

A kalapács! A nyitott ablak párkányán! A kalapács, amellyel fölfegyverkezett, mikor azon az estén átkutatta a házat; betörőt keresett, de csak Julient találta a sötétségben! Rohant érte, fölkapta, két kézre fogta, megcsóválta, és lesújtott a kormos végével a fajzat koponyájára.

Az acélköröm átszakította a hajas, puha fejbőrt, belesüppedt a kutacsba, amely még mindig nem forrt össze. A kreatúra szája tökéletes o betűvé nyílt a megdöbbenéstől. Koponyájából szökőkútként lövellt a vér. Úgy kapott a fejéhez, mintha a lyukat akarná betömni, majd megtántorodott, mert a szemébe folyt a vér.

Michael kitépte a körmöt a sebből, és újra lesújtott, mélyebbre vágva az acéllal a fajzat agyába. Egy ember már belehalt volna, de ez csak dülöngélt, bukdácsolt. Dőlt belőle a vér, mint a csapból.

– Ó, Istenem, segíts! – sikoltotta Lasher. Az arcán patakzó vércsermelyek megkerülték az orrát, belefolytak a szájába. – Ó, mennybéli Úristen, miért? Miért? – jajgatta. A vér lefolyt az állán. Vérzett, mint a töviskoronás Krisztus.

Michael újra fölemelte a kalapácsot.

Váratlanul megjelent a vörös képű, lihegő Norgan, és kettejük közé ugrott, eltakarva Lashert. Michael lecsapott, Norgan azonnal meghalt. A kalapács betörte a homlokcsontját, és három hüvelyk mélyen fúródott az agyba.

Norgan megroggyant. A kalapácson csüngött, amíg Michael ki nem rántotta a homlokából.

Lasher tántorgott, táncolt, halkan sírt. Vére még mindig patakzott, eláztatta fényes, fekete haját. A nyitott ablakra esett a pillantása. Rövid hajú, légies fiatal nő állt a sötétben a tornác tetején, nyakában az aranyláncra fűzött smaragd hunyorgott. Térdig érő, virágos ruhát viselt, és integetett.

– Igen, jövök már, édes drágaságom! – Lasher az ablakhoz dülöngélt, és kikecmergett a tetőre. – Várj, Anthám, le ne essél!

Teljes hosszúságában kiegyenesedett, úgy próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Michael is kimászott a kátrányos tetőre, és talpra szökkent. A lány eltűnt. Holdfényes és mélysötét volt az éjszaka. Két emelet magasan álltak a macskakő felett. Michael még egyszer megcsóválta a kalapácsot. Az utolsó ütés halántékon találta Lashert, és leröpítette a tetőről. Nem sikoltott zuhanás közben. Fejjel csapódott a macskakövekbe. Michael tüstént átmászott az alacsony korláton. A kalapácsot az övébe szúrta, két kézre fogta a vasrácsot, és lefelé indult, félig-meddig szabadesésben az iszalag és a kövér banánlevelek között. A végén egyszerűen elengedte a rácsot, a párnás növényi szárakra bízva magát.

A valami a kerti ösvényen hevert, szétvetett végtagokkal, fekete hajának koszorújában. Meghalt.

Tátva volt a szája, kék szeme mereven nézte az éjszakát. Michael melléje térdelt, és püfölni kezdte a kalapáccsal, ezúttal a tömpe végével, összetörte, szétmorzsolta a homlokcsontot, a járomcsontokat, az állcsontokat. Csak azért emelte ki a fegyvert a véres pépből, hogy megint üssön.

Végül nem maradt arc. Lashernekek nem csontjai voltak, hanem porcai, vagy mondjuk a porcogónál kicsivel keményebb anyag tarthatta a húsát, amely most lelappadt, behorpadt, összetöppedt, mintha a fajzat gumiból vagy műanyagból lenne. Ott, ahol az arc volt, a rongyolt bőr vérben ázott.

Michael mégsem hagyta abba. Lecsapott a kalapács kormos végével a torokra, feltépte. Ezt addig ismételte, amíg el nem választotta a fejet a nyaktól.

Ekkor hátradőlt, a földszinti tornác alapjának támaszkodott, és levegő után kapkodott. Kezéből véresen lógott a kalapács. Ismét fájt a melle, de már nem félt. A hullát bámulta; a sötét kertet bámulta. Fölbámult a sötét égből hulló fényre. A zuhanó fajzat összetörte maga körül a banáncserjéket. A fekete sörény beleragadt a szétvert orr, a kitört fogak, zúzott csontok formátlan, véres masszájába.

Michael föltápászkodott. Most már hatalmasan, tüzesen, csaknem elviselhetetlen erővel szaggatta a mellét a fájdalom. Átlépte a hullát, kiment a puha, zöld pázsit közepére. Pillantása lassan vándorolt a szomszéd ház homlokzatán, ahol egyetlen fény sem csillant a sötétségben. Az ablakokat elfüggönyözte a tiszafa, a banán és a magnólia. Semmit sem lehetett látni. Tekintete végigsiklott az első kerítés mellett a sötét bokrokon, a kihalt utcát kémlelte.

Semmi mozgás a kertben. Semmi mozgás a házban. Semmi mozgás a kerítésen túl. Nem volt szemtanú. Senki sem vette észre, hogy megint öltek a csendes Kertvárosban, puha árnyékok mélyén. Senki sem fog jönni, senki sem telefonál.

Most mit csináljon? Egész testében reszketett, a keze csúszott a verejtéktől és a vértől. A bokája fájt, megrándíthatta, mikor lemászott a rostélyon, vagy az utolsó, méternyi zuhanásnál. Nem

érdekes. Járni, mozogni tud. Le tudja törülgetni a kalapácsot. Nézte a kéken csillogó medence mögött a kert sötét végét. Nézte a hátsó udvart a vasrácson túl. Látta Deirdre tölgyét, amint vaskos karokkal nyúl az ég felé, eltakarva a sápadt fellegeket.

A tölgyfa alá, gondolta. Ha majd kifújtam magamat. Ha majd... Ha majd... Térdre esett a fűben, és az oldalára dőlt.

HARMINCNYOLC

SOKÁIG FEKÜDT a földön. Nem aludt. A fájdalom hol elmúlt, hol kiújult. Végül vett egy mély lélegzetet, ami már nem fájt annyira. Felült. A kín újból dübörögni kezdett, ám ez most kicsi volt, mintha megrekedt volna a szív kamrái vagy billentyűi között. Nem tudta, melyik lehet. Nem is érdekelte. Föltápászkodott, a macskakőhöz ment.

A ház változatlan némasággal bújt meg a sötétben. Drága Rowanom, Aaron... De nem hagyhatja itt ezt az összeroncsolt hullát.

Úgy hevert, ahogy hagyta, csak mintha még laposabb, vagy talán csak gyűröttebb lett volna. Michael nem tudta. Fölnyalábolta a testet. A fej nem jött vele, mert hozzáragadt a kőhöz. Az utolsó húscafat úgy vált ketté, mint a csirkezsír.

Na jó, majd visszajön a fejért. Elindult a kikövezett ösvényen a törzzsel, a lábakat a földön vonszolva. Megkerülte a medencét, kiment a hátsó udvarra.

Nem is volt nehéz az öles után. A test nem nyomott sokat, és Michael mindent nagyon ráérősen csinált. Először arra gondolt, hogy igazából a selyemmirtusz alá kellene temetnie. Ott látta először „az embert”, amint mosolyogva néz rá, a kerítés előtt elhaladó kisfiúra.

De valaki észrevehette volna az utcáról. Nem, jobb a hátsó udvar. Akkor senki sem lesheti ki a temetést Deirdre tölgye alatt. És akkor ott van még a két hulla, Norgan és Stolov. Azt tudta, hogy Stolov meghalt. Kitörte a nyakát, mikor leesett a lépcsőn. Norgan is halott.

Norgan nyilván azért érkezett késve, mert megpróbálta magához téríteni Stolovot. Jó, ezt még lesz idő ellenőrizni. Talán csakugyan igaz, amit a famíliáról mondanak, hogy itt nyugodtan lehet embert ölni, mert Mayfairék a fülük botját sem billegetik.

Nyirkos sötétség volt a hátsó udvarban, a magas téglafal tövében a banáncserjék már kiheverték a karácsonyi fagyot. Alig látta a tölgyfa gyökereit a sötétben. Letette a hullát, ráhajtogatta karjait a törzsre. Akár egy hosszú, karcsú játékbaba, olyan volt nagy lábfejével, hatalmas kezével, tetőtől talpig fehér, hideg műanyagból.

Visszament a tornác mellé. Levette a pulóverét és az ingét. Visszabújt a pulóverbe, aztán óvatosan fölemelte a hajánál fogva a fejet. Vigyázott, hogy ne kenje össze magát, így is épp elég véres. A bőr, a vér, a szétvert csont nagyja is feljött a fejjel, de a nyálkás, puha maradékot mégis kézzel kellett összekaparnia. Megvolt egy marékkal. Feltörölte a nyomokat a zsebkendőjével, és azt is rádobta az összehajtogatott ingére. Egy batyu. Egy batyura való fej.

Ha most lenne egy üvege, abba tehetné. De jobb lesz eltemetni. A ház sötét és csendes. Nem piszmoghat egész éjszaka ezzel. Rowannak szüksége van rá. Aaron talán meg is sebesült. És az a kettő... még azokat is el kell intézni. Hamarosan itt lesznek az emberek. Ahogy szoktak.

Visszavitte a fejet a tölgyfa alá. Aztán becsukta és elreteszelte a hátsó udvar vaskapuját, csak arra az esetre, ha erre tévedne valamelyik unokatestvér.

Hátul, a szerszámos kamrában volt az ásó. Még sose használta. Náluk a kertészek végzik az efféle munkát. Most pedig a vaksötétben kell eltemetnie a hullát.

A tavaszi eső puhára áztatta a talajt a tölgyfa tövében. Egész könnyen lehetett ásni. Csak a gyökerekkel gyűlt meg a baja, mert kintebb kellett menni miattuk, de végül csak sikerült ásnia egy görbe szélű, keskeny üreget, amely egyáltalán nem emlékeztetett a rémfilmek és a modern temetések szabályos téglalapjaira. Belecsúsztatta a hullát. Utánadobta az ingből kötött véres batyuban a fejet. A közeledő nyár nyirkos hősége semmi idő alatt szétbontja ezt a dolgot. Már el is eredt az eső.

Áldott eső! Lenézett a sötét lyukba, de semmit se látott a hullából, csak egy ernyedt, fehér kezet. Nem is olyan, mint az emberi kéz. Az ujjak túl hosszúk, a csontok túl bütykösek. Inkább mintha viaszból csinálták volna.

Fölnézett a sötét ágakra. Egész rendesen esett, ám a sűrű lombkupolán alig néhány csepp tudott áttömi.

Hideg csend volt a sötét kertben. Hátul, a vendégházban nem égett villany. A falon túlról pisszenés se hallatszott a szomszédoktól.

Ismét lenézett a mállatag, formátlan lyukba. A kéz kisebb, apadtabb lett. Mintha elveszítené az anyagát. Az ujjak egymásra torlódtak, összemosódtak, körvonalaik felpuhultak. Ez már nem is kéz.

Csillogott valami más is a sötétségben – egy parányi, zöld szentjánosbogár.

Letérdelt. A gödör görbe széléig csúszott, a baljával megtámaszkodott a másik partban, nehogy beleessen a sírba, a jobbjával lenyúlt a zöld sziporkáért.

Majdnem elveszítette az egyensúlyát, de sikerült megmarkolnia. Érezte a smaragd csiszolt éleit.

Kitépte a láncnál fogva a véres rongyok közül. Fölemelte a sötétségből a sáros tenyerében megbújó követ.

– Megvagy! – súgta.

A kreatúra a nyakán viselte, a ruhái alatt.

Michael nézte, forgatta, odatartotta a csillagfénynek az ékkövek ékkövét. Nem érzett lélekrázó indulatokat. Semmit. Csak valami szomorú, komor elégedettséget, hogy megtalálta a Mayfair-smaragdot, kilopta a feledésből, annak a jeltelen, titkos sírjából, aki mégis veszített végül.

Veszített.

Látása elködösült. Olyan istent sötétség volt itt, olyan nyugalom. Összegöngyölte az aranyláncot, úgy, ahogy egy rózsafüzérrel tenné, és kövestől begyűrte a nadrágja zsebébe.

Behunyta a szemét. Ismét elveszítette egyensúlyát, majdnem belecsúszott a sírba. Majd ismét megjelent neki a vizesen csillogó kert. A kéz már nem látszott. Talán a hulló göröngyök takarták el, mint ahogy hamarosan el kell takarniuk az egészet.

Valahonnan hang hallatszott. Talán kapu csukódott. Van valaki a házban?

Sietnie kell, akármennyire fáradt, akármilyen lomhának érzi magát!

Siess!

Negyedóráig vagy még annál is tovább lapátolta a nyirkos földet a gödörbe.

Körülsusogta az eső, megvilágította a kaméliák leveleit, az ösvény köveit.

Állt az ásóra támaszkodva a sír fölött, és hangosan elmondta Julien versének másik strófáját:

Szaggasd az embertelen húst,
Egyszerű gyilkot ragadj,
Mert ha késve jön a tudás,
A halál lesz megvilágosodás.

Aztán leroskadt a tölgyfa alá, és behunyta a szemét. Dübörgött benne a fájdalom, amely mintha türelmesen kivárta volna, hogy eljöjjön az ideje. Egy percig lélegezni is alig tudott, ám miután megpihent, egyszerre pihentette tagjait, szívét, lelkét, újból egyenletesen, könnyen lélegzett.

Talán el is aludt, ha van olyan alvás, amelyben tudunk mindenről, amit tettünk. Az álmok ugrásra készen várakoztak. Úgy rémlett, mindjárt megtántorödik, és alászáll az áldott feketeségbe, ahol mások várják, sokan mások, hogy kikérdezzék, vigasztalják, talán vádolják. Szellemek szállnak a légben? Valóban csak aludni kell, hogy az ember szemtől szembe lássa őket, hallja kiáltozásukat?

Michael nem tudta. Visszajártak a régi képek – mesék, más álmok töredékei. De nem engedi, hogy megcsússzon. Nem engedi, hogy lebucskázzon a legmélybe...

Aludt a kertjében, éber, biztonságos álommal, az eső kedves társaságában, amely körülsóhajtozta, de nem ért hozzá, az erős tölgy magas lombsátra alatt.

Hirtelen látta, ahogy alatta is alszik a roncsolt, fehér test, ha ugyan a holtakra alkalmazható az a szelíd szó, hogy alvás.

Az élők alusszák az ő álmát. De mi van a friss halottakkal, vagy a rég halottakkal, egyáltalán mindenkivel, akinek távoznia kell a földről?

Sápadtan, gyűrötten, ennyi évszázad után ismét legyőzötten, jeltelen sírban...

Olyan hirtelen ébredt, hogy majdnem felkiáltott.

HARMINCKILENC

Amikor átnézett a vaskerítésen, látta, hogy az egész ház fényesen ki van világítva.

Villany égett a földszinten és az emeleteken. Mintha valaki elment volna az emeleti folyosón, az egyik ajtó előtt. Biztosan Eugenia. Szegény öreg. Hallania kellett. Talán a hullákat is látta. Csak egy árnyék a rostély mögött. Ahhoz túl messze vannak, hogy hallja is őket.

Visszavitte az ásót a kamrába. Épp ekkor erősített bele az eső. Áradt az a finom szag, ami az esővel jár együtt.

Mennydörgés ropogott, fehér villám fűrészelt bele az égbe, nagy vízcseppek fröccsentek szét Michael fején, arcán, kezén.

Kinyitotta a kaput, a medence melletti csaphoz ment. Kibújt a pulóveréből, megmosta a karját, az arcát, a mellét. Még mindig fájt, mintha rágcsálna benne valami, és a bal keze eléggé zsibbadt. De azért ökölbe tudja szorítani. Tud markolni. Visszanézett a sötét tölgyre. Semmit se látott a tövében. Szuroksötét volt az udvaron, az esős ég alatt.

Az eső elmosta Lasher vérét a kockakövekről, ahol Lasher meghalt.

Erősen, kitartóan esett, fürdette a köveket, amíg el nem tüntette az utolsó nyomot is.

Michael állt és nézte. Bőrig ázott, és nagyon szeretett volna egy cigarettát. De hát az eső úgyis eloltaná. Látta az ebédlő ablaka mögött Aaron homályos alakját; úgy ült az asztalnál, mintha azóta se állt volna fel. Az a majdnem fesztelenül ácsorgó, sötét, magas árnyék, az Yuri. És még valaki, akit nem ismer.

Mind itt vannak a házban. Hát ez elkerülhetetlen volt. Valakinek jönnie kellett. Beatrice-nek, Monának, akárkinek...

Csak mikor eltűnt a vér, akkor vágott keresztül a köveken, és került előre a bejárathoz.

Két rendőrautó parkolt a ház előtt. Tetejükön villogtak a lámpák. Emberek álltak a kapuban, köztük Ryan és a fiatal Pierce. Mona is ott volt, farmerben-pulóverben. Michael majdnem elsírta magát, mikor meglátta.

Istenem, miért nem tartóztatnak le? Miért nem jöttek hátra az udvarba? Úristen, mióta lehetnek itt? Mennyi ideig tartott megásnom a sírt?

Úgy elmosódott minden.

Nem látott mentőt, de ez nem jelent semmit. Talán meghalt az emeleten a felesége, és már el is szállították. Rowanhoz kell mennem, történjék akármi. Addig innen el nem vonszolnak, amíg nem adok neki búcsúcsókot.

A lépcső felé indult.

Ryan azonnal beszélni kezdett, ahogy meglátta:

– Hála Istennek, Michael, hogy visszajöttél! Igazán megbocsáthatatlan dolog történt, bár félreértésen alapult az egész. Rögtön azután, hogy távoztál, ígérem, nem fog bekövetkezni többé!

– Micsoda? – kérdezte Michael.

Mona flegmán nézett rá. Milyen szép a maga üde, fiatal módján! Milyen döbbenetesen zöld a szeme! Michael arra gondolt, amit Lasher mondott az ékkövekről.

– Teljes keverés az őrökkel és az ápolónőkkel – felelte Ryan. – Egyszer csak mindenki hazament. Még Henrit is hazaküldték. Egyedül Aaron maradt itt, ő meg aludt.

Mona kissé megrázta a fejét, és fölemelte egyik csöpp kezét. Aranyos Mona.

– Rowan jól van? – kérdezte Michael. Semmit sem jegyzett meg abból, amit Ryan mondott, csak arra, hogy a beszédéből következtethetően Rowan még nem halt meg.

– Igen, jól – felelte Ryan. – Bár egy ideig egyedül volt a házban, nyitott ajtók mellett. Valaki vélhetőleg azt mondta az őröknek, hogy nincs rájuk szükség többé. Valami pap volt a plébániáról, akit eddig még nem sikerült felkutatnunk, de fel fogjuk! Az ápolónőknek szó szerint azt mondták, hogy Rowan... Rowan...

– De Rowannal minden oké.

– Lényeg, hogy semmihez sem nyúltak. Eugenia egész idő alatt a szobájában volt, bár annak ugyan nem sok hasznát vettük. De nem történt semmi. Átjött Mona meg Yuri, és itt találták a kihalt házat. Ők ébresztették föl Aaront, azután telefonáltak nekem.

– Aha – mondta Michael.

– Azt se tudtuk, hol vagy. Aztán Aaronnak eszébe jutott, hogy sétálni mentél. Jöttem, amilyen hamar tudtam. Amennyire megállapíthatom, semmiben sem esett kár. Persze mindenkit kirúgtam, már újak vannak helyettük.

– Ja, értem – biccentett Michael.

Fölmentek a lépcsőn az előszobába. Minden olyan volt, amilyennek lennie kell. Piros szőnyeg a lépcsőn. Keleti lábtörlő az ajtó előtt. Ilyen karcolások mindig előfordulnak a vikszelt padlón.

Monára nézett, aki valamivel hátrább állt a nagybátyjánál. A farmer nem is lehetett volna szűkebb. A huszadik század egész divattörténete másképp alakult volna, gondolta Michael, ha a zsávoly nem lenne ilyen szívós, ha nem tapadna ilyen passzentosan a kis női csípőhöz.

– Semmit sem forgattak fel – mondta Ryan. – Semmi sem tűnt el. Még nem kutattuk át az egész házat, de...

– Majd én megcsinálom – mondta Michael. – Minden oké.

– Megkettőztettem az őröket – folytatta Ryan –, és az ápolónőket is. A házból senki sem távozhat valamelyik családtag egyértelmű engedélye nélkül. Tudnod kell, hogy nyugodtan elmehetsz sétálni, mert ha visszatérsz, akkor is a legnagyobb rendben találod Rowant.

– Ja – helyeselt Michael. – Akkor én most föl is mennék, hogy megnézzem Rowant.

Rowanra tiszta hálóinget adtak. Fehér selyemből készült, bő ujja volt és szűk kézelője. Rowan olyan volt, mint mikor Michael magára hagyta ugyanaz a szelíden álmélkodó arc, ugyanazok az összekulcsolt ujjak a kedves kék szalaggal szegélyezett, hímzett takarón, amely szintén új volt. A szoba illatozott a tisztaságtól és a szentelt gyertyáktól. Az asztalon, ahol azelőtt az ápolónők írtak, hatalmas váza állt, tele sárga virággal.

– De szép virágok – jegyezte meg Michael.

– Igen, Bea hozta – mondta Pierce. – Bármi történik, Bea csak hozza a virágot. Bár nem hinném, hogy Rowan a legcsekélyebb mértékben is érezte volna, hogy nem stimmel valami.

– Igen, a legcsekélyebb mértékben sem – helyeselt Michael.

Ryan tovább mentegetőzött, bizonygatta, hogy ez soha többé nem fordul elő. Az árnyékból kilépett Hamilton Mayfair, aprót biccentett köszönés gyanánt, majd ugyanolyan nesztelenül eltűnt, ahogy jött.

Halk csilingeléssel érkezett Beatrice. Talán a karperecei csilingeltek. Puszit adott Michael arcára, mielőtt a férfi megláthatta volna, és beburkolta jázminillatú parfümjébe. Michaelnek a jázminról a nyárra kellett gondolnia. Nyár. Már nincs is olyan messze. A gyertyákat nem számítva egyetlen apró lámpa világított a szoba árnyai között. Beatrice átkarolta, magához szorította a férfit.

– Ó, drágám, hiszen te bőrig áztál! – állapította meg.

– Az bizony igaz – bólogatott Michael.

– Nehogy izgasd már magad – pirongatta Bea. – Minden a legpazarabbul alakult. Mona és Yuri mindent elintézett. Úgy döntöttünk, hogy tökéletes rendbe szedünk mindent, mire visszatérsz!

– Kedves tőletek – mondta Michael.

– Kifújtál – közölte Mona. – Pihenned kell.

– És le kell vetned ezt a vizes ruhát! – csatlakozott Beatrice. – Különben megfázol. Az első szobában van a holmid?

A férfi bólintott.

– Majd én segítek – jelentkezett Mona.

– Aaron, hol van Aaron? – kérdezte Michael.

– Ó, neki semmi baja! – biztosította Beatrice. Megfordult, rávillantott egy ragyogó mosolyt. – Te csak ne aggódj Aaronért. Az ebédlőben van, a teáját issza. Azonnal akcióba lendült, amint Mona és Yuri fölkeltette. Aaron a lehető legjobban van. No, én lemegyek, hozok neked valami meleg italt. Kérlek, engedd, hogy Mona segítsen. Most rögtön le ezzel a ruhával!

Alaposan végigmérte a férfit. Michael is megnézte magát, és látta, hogy a nadrágja meg a pulóvere csupa sötét folt. Annyira sötét és vizes volt a ruhája, hogy nem lehetett megkülönböztetni a vizet a vértől. Ha majd megszárad, akkor meg lehet.

Mona benyitott a homlokzatra nyíló hálószobába. Michael követte. Itt volt a fehér mennyezetes, esküvői ágy. Itt is virág. Sárga rózsa. Az ablakokon széthúzták a függönyt, az utcai lámpa átsütött a tölgyek kusza ágai között. Olyan ez a hálószoba, mint egy ház a fa tetején, gondolta Michael.

Mona kisegítette a pulóveréből.

– Ide figyelj, ezek a ruhák olyan ócskák, hogy teszek én neked egy szívességet. Elégetem őket. Működik ez a kandalló?

Michael bólintott.

– Mit csináltatok a két hullával?

– Csss, ne olyan hangosan! – pisszegett Mona, rögtön megérezve a drámát. – Azt mi elintéztük Yurival. Ne is kérdezd többé.

Lehúzta a cipzárt.

– Ugye tudod, hogy megöltem? – kérdezte Michael. A lány bólintott.

– Helyes. Bár láthattam volna! Csak egyszer! Egyetlenegyszer nézhettem volna meg magamnak!

– Nem, ne is akard látni, ne is keresd, sose kérdezd, hová tettem, vagy...

Mona nem válaszolt. Nyugodt, eltökélt volt az arca, nem férhetett hozzá a férfi gyöngédsége vagy aggodalmai. Michael most is olyan paff lett az ártatlanságnak és a tudásnak ettől a csak Monára jellemző, egyedülálló elegyétől, mint rendesen. Makulátlan volt üde szépségében, amely a gondolatok veszélyes, mély tárnáját takarta.

– Kijátszottnak érzed magad? – súgta Michael.

A lány továbbra sem felelt. Még sose látszott ennyire érettnek, ennyire bölcsnek, ennyire nőnek – és ennyire titoknak. A másság egyszerű titka áradt belőle, az, amit puszta különállása miatt érzünk a másik emberben, mert sose birtokolhatjuk és ismerhetjük meg maradéktalanul.

Kivette a zsebéből a sáros smaragdot, és előrenyújtotta. Hallotta, hogy Monának elakad a lélegzete. Fölnézett a lány megilletődött arcába.

– Ezt vidd magaddal – mondta halkan. – Ez most már a tied. Vedd el. És, soha, de soha ne fordulj meg és ne nézz hátra! Még csak ne is próbáld megérteni!

A lány komolyan, némán nézte. Beitta a férfi szavait, de nem árulta el, mit szól hozzájuk. Talán tiszteletet tükrözött az arca, talán csak elzárkózást.

Összezárta ujjait a smaragdon, mintha el akarná rejteni. Rányomta öklét a szennyes ruhákra.

– Most fürödj – mondta nyugodtan. – És pihenj. De először ide az alsót, a zoknit és a cipőt. Hadd szabadítsalak meg azoktól is.

NEGYVEN

VILÁGOS VOLT, mikor fölébredt. Rowan szobájában ült, az ágy mellett. Felesége úgy bámulta a fényt, mintha látná. Michael nem emlékezett, mikor aludt el.

Valamikor éjszaka elmesélt Rowannak mindent. Mindent. Elmesélte Lasher történetét, elmondta, hogyan ölte meg Lashert, miként vágta bele a kalapácsot a kutacsába. Azt se tudta, beszélt-e olyan hangosan, hogy Rowan hallja. Talán. Egyhangúan mondta. Arra gondolt, hogy Rowan tudni akarná. Tudni akarná, mi történt, és hogy vége. A kamionsofőrnek azt mondta, hogy hazajön.

Aztán elhallgatott. Amikor behunyta a szemét, Lasher lágy hangját hallotta emlékeiben, ahogy mesél Itáliáról, a gyönyörű napsütésről és a Kisjézusról. Vajon mennyit tudott ebből Rowan?

Kiszabadult-e Lasher lelke? Igaz-e, hogy Szent Ashlar eljön ismét? Hol jön el legközelebb? Donnelaith-ben? Ebben a házban? Ki tudhatná?

– Az az egy biztos, hogy addigra én már rég halott leszek – mondta halkan. – Száz évbe került neki, hogy eljöhessen Suzanne-hoz. De nem hinném, hogy még itt lenne. Azt hiszem, megtalálta a fényt. Úgy vélem. Julien megtalálta. Talán Julien segített neki, hogy ő is megtalálja. Talán úgy igaz minden, ahogy Evelyn mondta.

Halkan elszavalta a verset Rowannak. Az utolsó strófa előtt szünetet tartott, aztán azt is hozzátette:

Öld a sarjat, aki nem gyermek,
Ne kísértsen szánakozás,
Különben lehull a koronánk,
S nem lesz az édenben rügyfakadás.

Egy darabig hallgatott.

– Sajnáltam – szólalt meg végül. – Átéltem azt az iszonyatot. Komolyan átéltem. De akkor is meg kellett tennem, amit tettem. A másodlagos okok miatt tettem, már ha a feleség és a gyerek iránti szeretet nevezhető másodlagosnak. De voltak itt elsődleges okok is, és tudtam, hogy a többiek nem tennék meg. Tudtam, hogy megbabonázná és rabul ejtené őket, mert egyszerűen nem tehet mást. Hiszen épp ez volt a dologban a szörnyű.

Ezután elaludt, és mintha Angliáról álmodott volna, behavazott völgyekről, nagyszerű székesegyházakról. Úgy gondolta, hogy még egy darabig álmodni fog ilyen álmokat. Talán örökre. Esett, de ugyanakkor sütött a nap. Ez jó.

– Kedves, akarod, hogy énekeljek neked? – kérdezte halkan. Aztán elnevette magát. – Összesen ha huszonöt régi ír nótát tudok. – De nem volt hozzá bátorsága, vagy talán csak eszébe jutott Lasher arca, nagy, ártatlan kék szeme, amikor azt mesélte, milyen volt énekelni a népnek. Gyermeki buzgó lelkesedésében még el is énekelte nekik sotto voce a dallamot.

Halott. Megöltem. Michael összeborzongott. Reggel van, ne nyugtalankodjál! Kelj föl.

Bejött Hamilton Mayfair.

– Kérsz egy kis kávét? Addig én ideülök Rowan mellé. Milyen... szép ma reggel.

– Ő mindig szép – mondta Michael. – Kösz, akkor én le is mennék egy kicsit.

Lement a lépcsőn.

A ház tele volt fénnyel. Esőcseppek sziporkáztak a tiszta ablaküvegen.

Még mindig érezte a tűz szagát, amit Mona gyújtott az éjszaka, mikor elégette a hálószoba kandallójában az ő holmiját.

Michaelnek kedve támadt igazi nagy tüzet rakni a szalon kandallójában, és ott inni meg a kávéját, egyszerre fűtőzve a nap és a tűz melegénél.

Odament az elsőhöz, a kedvencéhez. Törökülésbe hajtogatta a lábát, és a márványnak támaszkodott, amelybe virágokat faragtak. Annyi energiája se volt, hogy készítsen magának egy csésze kávét, vagy összekészítse a gyűjtést és a fát. Nem tudta, ki van a házban. Nem tudta, mitévő legyen.

Behunyta a szemét. Halott, meghalt, megölted. Mindennek vége.

Nyílt, majd csukódott a bejárat. Bejött Aaron. Először észre sem vette Michaelt, és összerezzent, mikor meglátta.

Aaron frissen borotválkozott, szürke Norfolk gyapjúzakót viselt hófehér inggel és nyakkendővel. Dús, fehér haját gyönyörűen megfésülte, szeme kipihenten csillogott.

– Tudom, hogy sose bocsátja meg – szólt Michael –, de meg kellett tennem. Muszáj volt. Kizárólag ezért jöttem ide.

– Ó, szó sincs itt megbocsátásról – csitította Aaron. – Ne is gondoljon rá, egy percig se. Verje ki a fejéből, mint egy ártalmas gondolatot, amivel nem szabad foglalkozni. Csak... csak az a baj, hogy nem segíthettem. Nem bírtam megtenni.

– Miért? A misztérium miatt? Sajnálatból vagy szeretetből?

Aaron tétovázott. Körülnézett, mintha arról akarna meggyőződni, nincs-e a közelben valaki. Lassú léptekkel odament a tűfestéses karosszékhez, leült.

– Őszintén megmondom, hogy nem tudom. – Komolyan nézett a barátjára. – Én képtelen lettem volna megölni. – Hangja annyira elhalkult, hogy Michael alig hallotta. – Képtelen lettem volna megtenni.

– Hát a rend? Velük mi lesz?

– A renddel kapcsolatban nincsenek válaszaim. Kaptam üzeneteket, hogy hívjam föl Amszterdamot, hívjam fel Londont, menjek vissza. Nem megyek. Yuri majd megtalálja a válaszokat. Ma reggel elutazott. Hat lóval kellett elvonszolni Monától, de akkor is elment. Megígérte, hogy minden este telefonálni fog. Annyira bele van habarodva Monába, hogy kizárólag ez a megbízás tudja felrázni. Kihallgatást kell kérnie a Vénektől. Okvetlenül ki akarja deríteni, mi történt, tudni akarja, csakugyan azért jött-e Stolov és Norgan, hogy elvigyék Lashert, és ha igen, a Vének utasítására cselekedtek-e?

– És maga? Mit gondol, vagy fogalmazzak inkább úgy, mire gyanakszik?

– Komolyan nem tudom. Néha arra gondolok, hogy egy életen át félrevezettek. Arra is gondolok, hogy hamarosan visszatérnek, és akkor én is meghalok, mint a két orvos. Semmit sem szabad tennie, ha ez bekövetkezne! Úgyse tehetne semmit! Máskor meg vagyok győződve róla, hogy a rend az öreg tudósok gyülekezete, olyan adatok gyűjtésére, amelyeket mindenki más kiselejtezne. Nem bírom elhinni, hogy okkult céljai lennének! Nem bírom! Hitem szerint rá fogunk jönni, hogy Stolov és Norgan önkényesen döntött a tenyésztés mellett, mert olyasmit találtak a megszerzett orvosi adatokban, aminek képtelenek voltak ellenállni. Az történhetett velük, ami Rowannal. Az orvostudomány csodája! Rowannak is ezt kellett éreznie, amikor elmenekítette a kreatúrát a házból. „Ajtót mutass vigyázóknak, bölcseknek, tudósoknak, kik a gonoszt megnövelnék.”

Lehet, hogy így volt. Találtak valamit, ami veszedelmes és használható. Hitehagyottak lettek miatta, hazudtak a Véneknek, mit tudom én. Már nem tartozom közéjük, kívülálló vagyok. Akármit fedeztek is föl, azt nem fogják tudatni velem.

– Hát Yuri? Őt nem bánthatják?

Aaron csüggedten sóhajtott.

– Őt visszavették. Legalábbis ezt mondják. Egy biztos: Yuri nem fél tőlük. Visszatért Londonba, hogy a szemük közé nézzen. Véleményem szerint azt gondolja, hogy tud ő vigyázni magára.

Michael a cigányra gondolt, akit olyan rövid ideig ismert. Nem egy képként, hanem képek sokaságaként látta maga előtt, amelyek közösen alkották az ártatlanság, az agyafúrtság és az erő benyomását.

– Nem aggódom túlságosan – mondta Aaron. – Leginkább Monának köszönhetően. Yuri vissza akar jönni Monához, ezért nagyon óvatos lesz. Mona kedvéért.

– Logikus – mosolygott Michael.

– Remélem, Yuri megtalálja a választ. Valósággal megszállottja lett a rendnek, a Véneknek, a tervnek. De Mona talán még megmentheti. Ahogy engem mentett meg Beatrice. Hát nem különös ennek a családnak a hatalma? Olyan hatalmuk van, amelynek semmi köze... hozzá.

– Hát Stolov és Norgan? Őket nem fogják keresni?

– Nem. Ezt is verje ki a fejéből. Yuri majd elintézi. Nincs rá bizonyíték, hogy bármelyikük itt járt volna. Senki se jön ide kérdezgetni, szimatolni. Majd meglátja.

– Nagyon rezignáltnak tűnik, de nem boldog – állapította meg Michael.

– Úgy gondolom, kicsit még korai az idő a boldogsághoz – felelte Aaron halkan. – Annál mindenesetre sokkal boldogabb vagyok, mint voltam. – Néhány pillanatra elgondolkozott. – Egy élet meggyőződését nem vagyok hajlandó a sutba dobni csak azért, mert két ember gonosz dolgokat művelt.

– Pedig Lasher megmondta – emlékeztette Michael. – Azt mondta, hogy a rendnek ez volt a célja.

– Meg, meg! De az régen volt. Akkoriban az emberek még hittek olyan dolgokban, amelyekben ma már nem hisznek.

– Vélhetőleg.

Aaron sóhajtott, vállat vont.

– Yuri majd kideríti. Yuri vissza fog jönni.

– De ugye nem komolyan tart attól, hogy ártanak magának? Mármint ha ők a rossz fiúk.

– Nem – felelte Aaron. – Szerintem nem fárasztják magukat vele. Ennyire azért... ismerem őket... ily sok év után.

Michael nem válaszolt.

– Továbbá semmiféle értelemben nem tartozom hozzájuk többé folytatta az angol. – Ez az otthonom, ez a családom. Házasember vagyok, megmaradok Bea mellett. És talán... talán... a többi... a Talamasca, a titkai, a tervei... talán... nem is érdekel. Talán azon a karácsonyon szűntem meg törődni velük, amikor Rowan elvesztette harcának első ütközetét. De akkor már bizonyosan nem érdekeltek többé, mikor megláttam Rowant a hordágyon az üres arcával.

– Miért nem fordult a rendőrséghez Stolov és Norgan miatt. Aaron meghökkent.

– De hiszen tudja! Ennyivel tartoztam magának, nem gondolja? Hadd adjak már át magának egy keveset a derűlátásomból! Mellesleg igazából Mona és Yuri döntött. Én túlságosan kába voltam minden komolyabb tevékenységhez. Az egyszerűbb megoldást választottuk. Ez aranyszabály: válassza mindig az egyszerűbb megoldást.

– Az egyszerűbbet.

– Igen, amit maga tett Lasherrel. Az egyszerűbbet. Michael nem válaszolt.

– Itt már nincs sok tennivaló – összegezte Aaron. – A család még nem tudja, hogy biztonságban van, de hamarosan rájönnek. Sok apró változás történik majd, amiből megtudják, hogy vége, hogy az ablaktáblák valóban nyitva vannak, és valóban bejöhet a nap.

– Igen.

– Rowanhoz orvosokat hívatunk. A legjobbakat. Jut eszembe, el kellett volna hoznom egy kazettát, Pachelbel Kánonját. Bea említette, hogy Rowannak tetszett. Együtt hallgatták egyszer, amikor Rowan Beánál volt. Beánál! A saját otthonomról beszélek.

– Elhitte, amit mesélt a táltosról, a legendákról és a kis népről?

– Igen. És nem. – Aaron egy hosszú percig gondolkozott, mielőtt folytatta: – Nem akarok több rejtélyt és kirakóst. A családommal akarok lenni, mert szeretném, ha Deirdre Mayfair megbocsátaná, hogy nem segítettem neki, és szeretném, ha Rowan Mayfair megbocsátaná, amiért hagytam, hogy ez történjen vele. Azt is szeretném, ha maga megbocsátaná, amiért engedtem, hogy

bántsák, és magára lőcsöltem a gyilkosság terhét. Aztán pedig, ahogy mondani szokták, felejteni akarok.

– A család győzött – mondta Michael. – Julien győzött.

– Maga győzött – felelte Aaron. – Mona pedig épp hogy elkezdte győzelmeinek sorozatát! – Csöndesen mosolygott. – Remek egy lányt kaptak Monában! Azt hiszem, fölmegyek a felsővárosba, és meglátogatom. Azt mondja, olyan szerelmes, hogy meg is őrül, ha Yuri nem telefonál este! Úgy megőrül, mint Ophelia. Látnom kell Viviant, és megvizitelem Ó Evelynt. Akar velem jönni? Gyönyörű séta lenne a Szent Károly úton, tíz háztömb, épp a megfelelő táv.

– Most ne. Talán egy kicsit később. De maga csak menjen. Csönd lett.

– Az Amelia utcaiak szeretnék, ha átjönne – mondta végül Aaron. Mona abban reménykedik, hogy vállalja a felújítások irányítását. Azt a házat évek óta elhanyagolták.

– Pedig gyönyörű. Láttam.

– Maga kell oda.

– Hát ezt tudnám vállalni. Most menjen.

Másnap reggel ismét eleredt az eső. Michael a tölgyfa alatt ült, a friss ásás, a feltépett fű közelében, amelyre épp csak egy pillantást vetett.

Ryan kijött, hogy beszéljen vele. Óvatosan megmaradt az ösvényen, nehogy sáros legyen a cipője. Michael látta rajta, hogy a téma nem sürgetős. Ryan olyan felszabadultnak tűnt, mint aki tudja, hogy elmúlt a veszedelem.

– Mondanom kell neked valamit – szólalt meg.

Ryan megtorpant – a pillanatnyi zökkenésben elárulta a félelmét és a fáradságát –, de aztán összeszedte magát, és nagyon lassan bólintott.

– Nincs több veszély – mondta Michael. – Most már senkitől sem kell félni. Visszavonhatod az őröket. Ápolónőből elég lesz esténként egy. Többre nincs szükség. Ha akarod, Henrit is lepasszolhatod. Adj neki nyugdíjat, vagy mit tudom én. Vagy küldd át Mona házába.

Ryan nem szólt, csak bólintott.

– Rád bízom, hogyan közlöd a többiekkel – folytatta Michael. – De mindenképpen tudniuk kell, hogy nincs több okuk a félelemre. A jövőben senki se bántja a nőket. Nem hal meg több orvos. Ezzel kapcsolatban nem. A Talamasca még jelentkezhet. Ha megteszik, küldd őket hozzám. Nem akarom, hogy az asszonyok tovább rettegjenek. Nem lesz semmi baj. Biztonságban vannak. Ami azokat az orvosokat illeti, akik meghaltak, velük kapcsolatban nem tudok semmit, ami segítene. Semmit sem tudok.

Ryan mintha kérdezni akart volna valamit, aztán mégse tette, csak bólintott.

– Ezt majd én elintézem – mondta. – Te csak ne izgasd magad. A doktorokat is vállalom. Nagyon értelmes ez a Henrit illető javaslatod, át is küldöm a felsővárosba. Patrick majd szépen belenyugszik. Úgy sincs abban az állapotban, hogy vitatkozhatna. Azért jöttem ki, mert látni akartam, hogy vagy, de már tudom, hogy semmi bajod.

Ezúttal Michael bólintott. Még mosolygott is egy kicsit.

Ebéd után ismét leült Rowan ágy mellé. Az ápolónőt elküldte, nem bírta tovább kerülgetni. Egyedül akart lenni. A nővér különben is nyomatékosan célozgatott rá, hogy meg kellene látogatnia a beteg anyját a Touro kórházban.

– Nem lesz itt semmi baj – mondta Michael. – Menjen csak. Hatig vissza se jöjjön.

A nővér rettentő hálás volt. Michael az ablakból nézte, amint táncos léptekkel távozik. A sarkon megállt és rágyújtott, aztán rohant, hogy elérje a villamost.

Magas fiatal lány állt az utcán, két kézzel a fogta a kerítést, úgy bámult föl a házra. Nagyon hosszú, vörösarany haj. Egész csinos. Különben olyan csontkollekció, mint elég sok nő manapság. Talán valamelyik rokon, aki udvariassági látogatásra jött. Remélhetőleg nem az. Michael elhúzódott az ablaktól. Ha a lány becsönget, nem nyit ajtót. Olyan jó egyedül lenni végre!

Visszament a székhez és leült.

A pisztoly a márványlapon feküdt. Nagy volt és rút, vagy gyönyörű, attól függ, milyen szemmel nézzük a fegyvereket. Michael nem félt a fegyverektől, de nem is örült, hogy ez itt van, mert látta magát, amint fölemeli a pisztolyt, és kiloccsantja az agyvelejét, majd Rowanra pillantott, és azt gondolta: „Nem, addig nem, kedves, amíg szükséged van rám, addig nem teszem, addig, amíg nem történik valami...”

Egyáltalán érzékel valamit Rowan? Akármit?

Az orvos azt mondta, hogy ma reggel erősebb volt, de a vegetatív állapota nem változott.

Adták neki a lipideket. Tornáztatták kezét-lábát. Kirúzsozták a száját rózsaszínre. Megfésülték a haját.

Aztán itt van még Mona is.

– Mert Yuri ide vagy oda, rám is szüksége van – mondta fennhangon a csöndnek. – Persze nem úgy. Ennél több csak ártana neki. Mindannyiuknak ártana. Szent Patrik napján is itt kell lennem, ugyebár, hogy fogadjam őket az ajtóban, kezet rázzak velük. Én vagyok a házigazda, amíg...

Hátradőlt a székben, Monára gondolt, akinek a csókjai oly szűziesek, amióta Rowan hazajött. Édes kis Mona. És az a sötét, eszes Yuri. Szerelmesek.

Mona talán már dolgozik is a Mayfair Gyógyintézet tervein. Talán most is ezzel foglalkoznak a felsővárosban, ő és Pierce.

– De csak nem adjuk oda a családi vagyont ennek a fiatalkorú bűnözőnek! – mennydörögte éjszaka Randall, aki épp Rowan ajtaja előtt veszekedett Beával.

– Jaj, hallgass már! – förmedt rá Bea. – Nevetséges vagy! Ez olyan, mint a királynői hatalom, te vén szamár. Mona csak jelkép!

Hátradőlt, kinyújtotta a lábát, cipője eltűnt az ágytakaró alatt. Összekulcsolta a mellén a kezét, úgy bámulta a pisztolyt, az ezüstszürke ravaszt, milyen hívogató; a lövedékekkel teli, kövér, szürke dobtárat és a fekete, műszálas burkolatot, amely úgy szorul a csőre, mint a hurok az akasztott nyakára.

Nem, majd valamikor később. Bár nem gondolná, hogy így csinálja. Nem, inkább iszik valami erőset, amely lassan, mérgezőn szétárad a szervezetben, aztán befekszik Rowan mellé, magához öleli, és úgy alszik el, a feleségével a karjaiban.

Majd ha Rowan meghal, gondolta. Igen, pontosan akkor teszem.

El ne feledje, a pisztoly nem maradhat itt. El kell tenni valami biztos helyre. Itt az a sok gyerek, az ember sose tudhatja, mi történik. Ma délelőtt is gyerekekkel érkeztek Rowan látogatói, és a Szent Patrik-nap megint csak idecsődíti a gyerekeket. Alig két sarokra, a Raktár utcában lesz a nagy felvonulás. Görgő dobogókról szórják majd a krumplit és a káposztát, szóval ami az ír gulyáshoz kell. A család szereti, maguk mondták. Majd ő is megszereti.

Tedd már el azt a pisztolyt! Valamelyik gyerek megláthatja.

Csönd.

Esett. A ház nyikorgott, mintha laknák. Valahol ajtó csapódott. A szél csaphatta be. Bár kocsiajtó is lehet, vagy egy másik ház ajtaja. A hang tud így trükközni az emberrel.

Eső kopogtatta a gránit ablakpárkányokat. Sajátságosán illett a hangja a díszes, nyolcszögű szobához.

– Bárcsak... bárcsak lenne valaki, akinek... akinek gyónhatnék mondta halkan. – Most az a legfontosabb, hogy tudd: nem kell aggódnod többé. Véget ért, úgy, ahogyan talán te is akartad, hogy véget érjen. Már csak azt szeretném, ha létezne valamilyen végső feloldozás. Furcsa. Olyan rossz volt, mikor karácsonykor kudarcot vallottam. És most, noha győztünk, valahogy még rosszabb. Vannak ütközetek, amelyeket egyszerűen nem akar megharcolni az ember. És túl sokba kerülhet a győzelem.

Rowan arca nem változott.

– Édesem, nem szeretnél egy kis muzsikát? – kérdezte Michael. – Nem akarnád hallani azt a régi gramofont? Komolyan mondom, engem megnyugtat a hangja. Nem hinném, hogy mást is érdekelne rajtad és rajtam kívül, de most úgy szeretnék játszani rajta. Hadd hozzam le.

Fölállt, majd lehajolt, hogy megcsókolja a feleségét. Rowan puha szája ernyedten engedett. Rúzsos íz. Gimnáziumi íz. Elmosolyodott. Nyilván az ápolónő rúzsozta ki. Ő szinte észre sem vette. Rowan mögötte nézett valamit. Sápadt volt, gyönyörű és csúnya.

Megkereste a padlásszobában a gramofont, összeszedte a *Traviata* lemezeit, majd megtorpant könnyű terhével. Ismét megigézte, hogy egyszerre esik és süt a nap.

Az ablak csukva.

A padló tiszta.

Megint Julienre gondolt, a pillanatnyi Julienre, ahogy elállja a bejáratnál Lasher útját.

– Nekem pedig még csak eszembe se jutott azóta – mondta fennhangon. – Nyilván úgy véltem, hogy már elment.

Hullottak a percek. Tudja-e még használni ezt a szobát? Mereven nézte az ablakot, a tornáctető szélét, ahonnan a földerengő Antha intett Lashernekek, hogy jöjjön.

– „Szólítsad be a holtat” – súgta. – Maga megtette.

Lefelé baktatott a lépcsőn, és egyszer csak megtorpant, nem is tudta, mitől riadt meg. Mi volt ez a hang? Óvatosan letette a gramofont és a lemezeket, el az útból.

Egy nő sír, vagy talán gyerek? Szívettépő, puha sírás. Nem az ápolónő. Az majd csak órák múlva lesz itt. Nem ő az. És Rowan szobájából hallatszik a sírás.

Nem merte remélni, hogy Rowan az! Nem merte, és tökéletesen tisztában is volt vele, hogy ez nem Rowan hangja.

– Ó, édes drágaságom! – sírta a hang. – Úgy szeretlek, édes drágaságom! Igen, igyál csak, idd a tejet, igyad, ó, szegény Anya, édes, szegénydrágaságom!

Michael agya nem talált magyarázatot. Üres volt, néma rettegés marcangolta. Lement a lépcsőn, vigyázva, hogy ne üssön zajt, és belesett a hálószobába.

Égimeszelő lány ült az ágy szélén, egy nyakigláb, nádszálkarcsú, fehér lány, olyan magas és vékony, amilyen Lasher volt, haja vörösarany fürtökben takarta hosszú, keskeny hátát. Az a lány volt, akit Michael az utcán látott! És Rowant ölelte magához, Rowant, aki felült, és hozzátapadt a lányhoz, valósággal ráforrt, úgy szopott a lány meztelen jobb melléből.

– Úgy, úgy, drága Anya, igyál csak! – mondta a lány. Könnyek peregtek nagy zöld szeméből, végigszánkáztak az arcán. – Igen, Anya, igyál csak, ó, fáj, de te azért csak igyad! A mi tejünk az, a mi erős tejünk. – Aztán az óriás lány elhúzódott, hátradobta a haját, és a bal mellét kínálta Rowannak. Rowan lázasan lecsapott rá, bal keze fölemelkedett, úgy tapogatózott, mintha meg akarná ragadni a lány fejét.

A lány meglátta Michaelt. Könnyes szeme tágra nyílt. Olyan volt, mint Lasheré, olyan óriási és kerek! Az arca tökéletes ovális, a szája, akár egy angyalé.

Fojtott hang tört fel Rowanból. Háta hirtelen kiegyenesedett, balja keményen megragadta a lány haját. Kiköpte a mellbimbót, és iszonyú sikításra nyitotta a száját.

– Michael, Michael, Michael!

Merev tekintettel hátrált az ágytámláig, fölrántotta a térdét, és rászögezte ujját a lányra, aki fölugrott, és befogta a fülét.

– Michael!

A magas, vékony lány sírt. Arca összegyűrődött, mint egy kisbabáé, nagy zöld szeme eltűnt az összeszorított szemhéjak mögött.

– Ne, Anya, ne! – Cérnavékony, hosszú, fehér ujjai eltakarták fehér homlokát, nedvesen remegő száját. – Ne, Anya!

– Öld meg, Michael! – süvöltötte Rowan. – Öld meg! Michael, állítsd meg!

A lány zokogva tántorodott a falnak. – Anya, Anya, ne...

– Öld meg! – üvöltötte Rowan.

– Nem bírom! – kiáltotta Michael. – Nem bírom megölni! Az Isten szerelmére!

– Akkor megölöm én! – kiáltotta Rowan. Azzal fölkapta az éjjeliszekrényről a pisztolyt, két marokra fogta reszkető kezével, hunyorítva célzott, és három golyót eresztett a lány arcába. A szoba perzselt füstszagtól bűzlött.

A lány arca darabokra szakadt. Cserepekre tört, ovális porcelán maszkjának repedéseiből vér fröccsent.

A hosszú, vékony test megroskadt és a padlóra zuhant. Haja legyezővé nyílt a szőnyegen.

Rowan elejtette a pisztolyt. Most már ő is zokogott, mint a lány. Bal kezét a szájára tapasztva fojtotta magába a zokogást, miközben kikászálódott az ágyból. Az orsópillérbe kapaszkodott, mert reszketett a lába.

– Csukd be az ajtót! – parancsolta rekedt, fuldokló hangon. Válla rázkódott, majdnem összeesett.

Mégis elindult, tántorogva, tetőtől-talpig reszketve az erőfeszítéstől, és térdre roskadt a lány mellett.

– Ó, Emaleth, babácskám, kicsi Emaleth! – zokogta.

A halott lány szétvetett karokkal hevert, blúza nyitva volt, arca véres ragaccsá mállott, és a haj most is belecsapzott a ragacsba, a gyönyörű haj, ugyanolyan selymes, mint Lasheré, és nem maradt arca. Hosszú, vékony keze olyan volt, akár a lombját vesztett fa hosszú, vékony ága, és a padlóra folyt a vére.

– Ó, kisbabám, szegény drágaságom! – mondta Rowan. Majd ismét rátapadt a lány mellére.

Csak a cuppogó szopás hallatszott a szobában. Rowan kiürítette a bal emlőt, aztán ugyanolyan falánk mohósággal áttért a jobbra.

Michael szólni se bírt.

Végül Rowan hátradőlt, megtörölte a száját. Felnyögött, fojtottan, fájdalmasan, majd még egyet hüppögött.

Michael mellé térdelt. Rowan a halott lányt bámulta. Aztán erélyesen pislogott, mintha ki akarná tisztítani a látását. A lány jobb mellbimbóján még maradt egy parányi csepp tej. Rowan letörölte az ujja hegyével, és leszopta az ujját.

Szeméből patakzott a könny, de nem fordította el a tekintetét, úgy nézett Michaelre, mintha azt akarná a férje értésére adni, hogy mindent tud, ami történt. Visszajött. Itt volt, Rowan volt, meggyógyult.

Hirtelen megragadta Michael kezét, mintha ő akarná vigasztalni. Keze hideg volt, reszketett, és még mindig ömlött a szeméből a könny.

– Most már ne aggódj, Michael – mondta. – Ne aggódj. Majd én kiviszem a fa alá. Még csak gondolni se fog rá senki. Majd én elvégezem. Leteszem mellé. Te eleget tettél, a lányomat bízd rám.

Hátradőlt, halkan, hüppögve sírt. Szeme becsukódott, feje félrecsuklott, de azért határozottan megpaskolta a férfi kezét.

– Ne aggódj – ismételte. – Kicsi drágám, babácskám, Emaleth! Majd én leviszem. Magam teszem le a földbe.

22.00
1992. augusztus 5.

A BOSZORKÁNYOK ÓRÁJA ÉS A LASHER KRONOLÓGIÁJA

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: DR. TORKOS ATTILA

Megjegyzések: 1) [ ]-ben *dőlt betűvel* jelezzük, hogy az adott dátumhoz tartozó információ melyik regényből származik. 2) Sem a *Boszokcányok órája*, sem a *Lasher* nem adja meg a Talamasca létrehozásának pontos dátumát. Az i.sz. 758 évszám *A kárhozottak királynőjé*ből származik. Mivel a Mayfair-regények és *A kárhozottak királynője* ugyanazon fiktív világban játszódik, a pontosabb kronológia érdekében felhasználtuk az utóbbi regényben megadott dátumot. *A kárhozottak királynője* (és a vámpírokról szóló többi regény), illetve a Mayfair-kötetek összefüggéséről bővebb beszámoló olvasható *A kárhozottak királynője* és a *Boszorkányok órája* utószavában.

758
Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb „természetfeletti" jelenségek megfigyelésére. [*A kárhozottak királynője*]

11. század
A természetfeletti jelenségeket vizsgáló rend felveszi a Talamasca nevet. [*Boszorkányok órája*]

1205-1266
Szent Ashlar templomát felújítják, és katedrálissá bővítik. [*Lasher*]

1535. december
Boleyn Anna és a boszorkány Douglas of Donnelaith gyermeke, Lasher születése. Lasher órák alatt felnőtté válik. Apja a néphiedelem szerint időnként újjászülető Ashlarnak hiszi fiát. Lasher később Itáliába megy tanulni. [*Lasher*]

1559. december
Apja hívására Lasher hazatér Skóciába. [*Lasher*]

1559. december 24.
Egy Talamasca-tag táltosként azonosítja Lashert, és elmondja neki a táltos faj történetét. John Knox protestánsai lerohanják Donnelaith-ét. Szent Ashlar katedrálisának elpusztításakor Lashert is megölik. Lasher kísértete földhöz kötött marad. [*Lasher*]

1646
Petyr van Abel születése. [*Boszorkányok órája*]

1652
Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1654
Petyr a Talamascához kerül, majd később a rend tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1658
Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erőt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [*Boszorkányok órája*]

1664
Suzanne Mayfairt megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Abel, a Talamasca tudósa magával viszi Suzanne lányát, Deborah-t az amszterdami anyaházba. [*Boszorkányok órája*]

1664-1667
A Talamasca intése ellenére Deborah is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal később Montcleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [*Boszorkányok órája*]

1667
Charlotte Mayfair születése Deborah és Petyr rövid szerelmi kapcsolatából. [*Boszorkányok órája*]

1669
Geertruid van Stolk (boszorkány, a Talamasca tagja) halála. [*Boszorkányok órája*]

1685
Charlotte férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1689. szeptember
Deborah-t elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Haitire menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, a gróf meghal a tűzben. Charlotte Haitin ültetvénytulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonra tesz szert. [*Boszorkányok órája*]

1689. október
Petyr a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte teherbe esik az apjától. Petyr halála. [*Boszorkányok órája*]

1690
Charlotte és Petyr ikergyermekei: Peter és Jeanne Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1690 után
A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, főleg a nőkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erősödő Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasodásra ill. kereszteződésre veszi rá őket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erősödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a

család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetővé tevő végső egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [*Boszorkányok órája*]

1725
Jeanne Louise és Peter gyermeke, Angélique Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1743
Charlotte Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1755
Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1760
Angélique és Vincent St. Christophe gyermeke, Marie Claudette Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1771
Peter és Jeanne Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1789
Marie Claudette átköltözteti a Mayfair-családot Louisianába, létrehozza a La Victoire ültetvényt Riverbend-nél. [*Boszorkányok órája*]

1799
Marie Claudette és Henry Marie Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1813
Octavius születése. [*Lasher*]

1819
Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Clifford McNamarához. [*Boszorkányok órája*]

1824
Marie Claudette Mayfair férje, Henry Marie Landry halála. [*Boszorkányok órája*]

1825
Augustin Mayfair születése. Francois Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1827
Rémy Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1828
Marguerite és Tyrone McNamara fia, Julien Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1829
Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal később Arlington eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

1830
Marguerite és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1831
Marie Claudette halála. [*Boszorkányok órája*]

1843
Julien agyonlövi Augustint. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair-család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [*Boszorkányok órája*]

1856
Arthur Langtry (a Talamasca egyik boszorkánykutatója) születése. [*Boszorkányok órája*]

1857
Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansban, az Első utcán, és építkezni kezdenek. [*Boszorkányok órája*]

1858
Katherine és Darcy beköltöznek New Orleansba, az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1859
Clay Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1865
Vincent Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1871
Darcy Monahan halála. Katherine visszaköltözik Riverbendre. [*Boszorkányok órája*]

1872
Katherine és Julien lánya, Mary Beth Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1875
Julien feleségül veszi Suzette Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]

1879
Julien és Suzette fia, Cortland Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1880
Richard Llewellyn születése. [*Boszorkányok órája*]

1882
Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Később Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault ültetvényről. [*Lasher*]

1885
Suzette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1887
Julien és Mary Beth Mayfair Európába utaznak. Victor Gregoire halála. [*Lasher*]

1888
Julien és Mary Beth megveszik a donnelaith-i kastélyromot, és ásatásokba kezdenek. Belle Mayfair születése. [*Boszorkányok órája, Lasher*]

1889
Julien, Mary Beth és Belle hazatérnek Európából. [*Boszorkányok órája*]

1891
Marguerite Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1895
Stuart Townsend születése. [*Boszorkányok órája*]

1896
A Mississippi elárasztja Riverbendet. A Mayfair-család fő ága beköltözik a La Victoire ültetvényről az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1897. február 11.
Daniel McIntyre anyjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1897
Rémy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1899. január 15.
Mary Beth Mayfair feleségül megy Daniel McIntyre-höz. [*Boszorkányok órája*]

1899
Barbara Ann és Cortland lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [*Lasher*]

1899. szeptember 1.
Mary Beth és Daniel McIntyre lánya, Carlotta Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1900. november 2.
Mary Beth és Daniel McIntyre fia, Lionel Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1901. október 10.
Julien és Mary Beth lánya, Stella Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1905. január 2.
Katherine Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1905
Daniel McIntyre bíró lesz. Stuart Townsendet egy lázas delírium során megszállja Antoinette Fielding kísértete. [*Boszorkányok órája*]

1907
Sheffield Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1911
Pierce Mayfair születése. Lily Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1913
Julien elviszi magával Evelynt az Amelia utcai Mayfair-házból az Első utcaiba. Julien és Evelyn lánya, Laura Lee Mayfair születése. [*Lasher*]

1914
Felice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1914. nyár közepe
Julien Mayfair halála. [*Lasher*]

1915
Stuart Townsendet egy fejsérülés során elhagyja Antoinette Fielding kísérteié, Stuart visszanyeri valódi énjét. [*Boszorkányok órája*]

1916
Peter Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1918
Stuart Townsend csatlakozik a Talamascához. [*Boszorkányok órája*]

1919
Nancy Mayfair születése. Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1921
Aaron Lightner születése. [*Boszorkányok órája*]

1921. november
Stella és Cortland lánya, Antha Marie Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1923
Ellen Louise Mayfair (Ellie) születése. Beatrice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1924
Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának. Lauren Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1925. május
Mary Bethnél rákot diagnosztizálnak. [*Boszorkányok órája*]

1925. szeptember 12.
Mary Beth Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1925. december
Daniel McIntyre halála. [*Boszorkányok órája*]

1928
Stella összegyűjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint „áthozzák” Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bánjon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [*Boszorkányok órája*]

1929. június
A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erőszakos halált hal az Első utcai Mayfair-házban. [*Boszorkányok órája*]

1929. augusztus
Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltűnése miatt, találkozik Stuart kísértetével a Mayfair-házban. Stella kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megőrül, és elmegyógyintézetbe kerül. [*Boszorkányok órája*]

1929. szeptember 7.
Arthur Langtry halála. [*Boszorkányok órája*]

1929. november 6.
Lionel Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1935
Emilie Blanchard halála. [*Boszorkányok órája*]

1936
Ryan Mayfair születése. Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [*Boszorkányok órája*]

1938. április
Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Lacy-vel New Yorkban. [*Boszorkányok órája*]

1941
Michael Curry születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. július 1.
Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansba. [*Boszorkányok órája*]

1941. október 4.
Antha és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. december 10.
Antha Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1943
Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

1944
Laura Lee lánya, Gifford Mayfair születése. [*Lasher*]

1945
Comell Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1949
Barclay Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1951
Garland Mayfair halála. Grady Mayfair halála. Amanda Grady Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1952
Sheffield Mayfair halála. Irwin Dandrich halála. [*Boszorkányok órája*]

1954
Ellie Mayfair férjhez megy Graham Franklinhez. [*Boszorkányok órája*]

1955
Edith Mayfair születése. [*Lasher*]

1957
Elaine Barrett (a Talamasca egyik boszorkánykutatója) halála. [*Boszorkányok órája*]

1958
Aaron Lightner megkezdi New Orleansben a Mayfairek megfigyelését. Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [*Boszorkányok órája*]

1959
Cortland megerőszakolja Deirdre Mayfairt. Richard Llewellyn halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. október
Cortland Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. november 7.
Megszületik Deirdre és Cortland lánya, Rowan Mayfair, akit születése után Carlotta azonnal elvitet San Franciscóba nevelőszülőkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertől. Rowan úgy nő fel, hogy semmit nem tud a Mayfair-családról és saját, rendkívül erős boszorkányképességeinek hátteréről. [*Boszorkányok órája*]

1960
Yuri Stefano születése. [*Laster*]

1962
Yuri Stefano apjának halála. [*Lasher*]

1963
Laura Lee lánya, Alicia Mayfair születése. [*Lasher*]

1965
Gerald Mayfair születése. Hamilton Mayfair születése. [*Lasher*]

1969
Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [*Lasher*]

1972
Aaron Lightner apjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1975
David Mayfair születése. Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [*Lasher*]

1976. november
Alicia és Patrick lánya, Mona Mayfair születése. [*Lasher*]

1979

Millie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1981
Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [*Lasher*]

1984
Idősebb Pierce Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1986
Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [*Lasher*]

1987
Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [*Lasher*]

1987. ősz
Bridget Mary nővér halála. [*Boszorkányok órája*]

1988. január
Nancy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1988
Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1989. május 1.
Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimenti és újraéleszti. [*Boszorkányok órája*]

1989. augusztus
Michael és Rowan egymásba szeretnek. Michael New Orleansba utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair-család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírre Rowan New Orleansba megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Első utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [*Boszorkányok órája*]

1989. november 1.
Michael és Rowan összeházasodnak. Az esküvő után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik Mayfair-boszorkányt. [*Boszorkányok órája*]

1989. december
David Talbot lemond a Talamasca rendfőnöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [*Lasher*]

1989. december 24.
Lasher erőszakos vetélést idéz elő Rowanben, majd a magzatot percek alatt felnőtté változtatva annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltűnnek. [*Boszorkányok órája*]

Lasher és Rowan Donnelaith-be utaznak. [*Lasher*]

1990. eleje
Mona Mayfair elcsábítja Michaelt. Rowan titokban Lashertől származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherről kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával. A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair-család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebből 46 inaktív. A

Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbennek, hogy Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtegetett Tessával párosítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv felett. Lasher és Rowan az USA-ba utaznak. Több vetélésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vétel el. [*Lasher*]

1990. február 28.
Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél és elvérzik. {*Lasher*]

1990. március 3.
Gifford temetése. Lasher még további 5 Mayfair-nőt teherbe ejt, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nők (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [*Lasher*]

1990. március 3. után
Rowan megszökik Lashertől. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaleth, és rendkívül gyorsan felnőtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodnak. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan pedig megöli Emaleth-et. [*Lasher*]

A MAYFAIR-CSALÁDFA

Megjegyzés: A Mayfair-családfa szándékosan nem a genealógia tudományában megszokott ábrázolásmódot alkalmazza. Ilyen mértékű beltenyészet esetén, mint ami a Mayfair-családban tapasztalható, a hagyományos családfaszerkezettel szemléltetve a vérvonalak követhetetlenül kuszává válnának. Az áttekinthetőség érdekében számos, kevésbé fontos személyt nem szerepeltetünk a családfán, ezáltal a fontosabb személyek közti ismételt vérfertőzések még szembetűnőbbé és követhetőbbé válnak. A családfa tehát korántsem teljes, de a Mayfairregények (Boszorkányok órája, Lasher, Táltos) összes hangsúlyos szereplője megtalálható rajta.

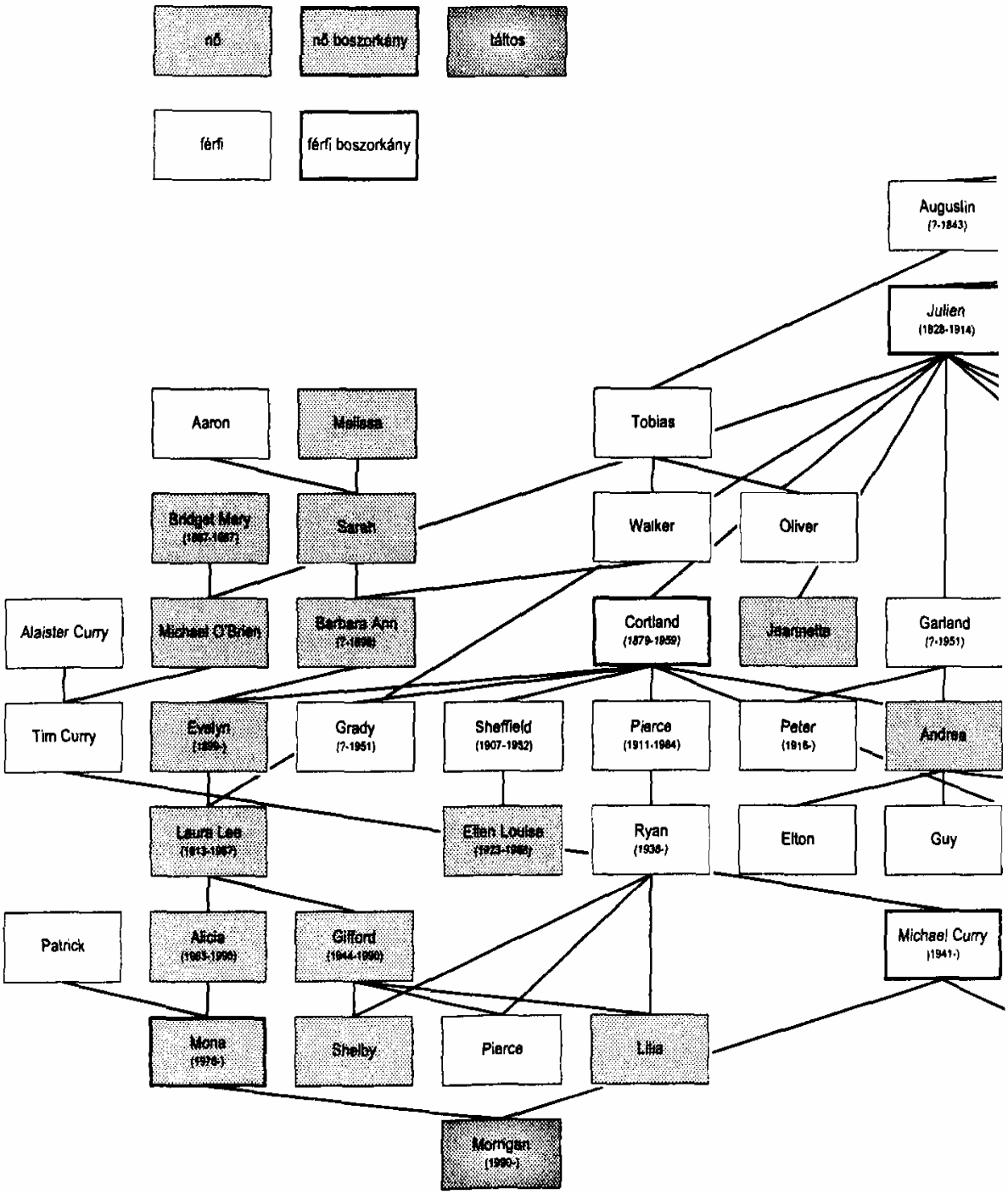

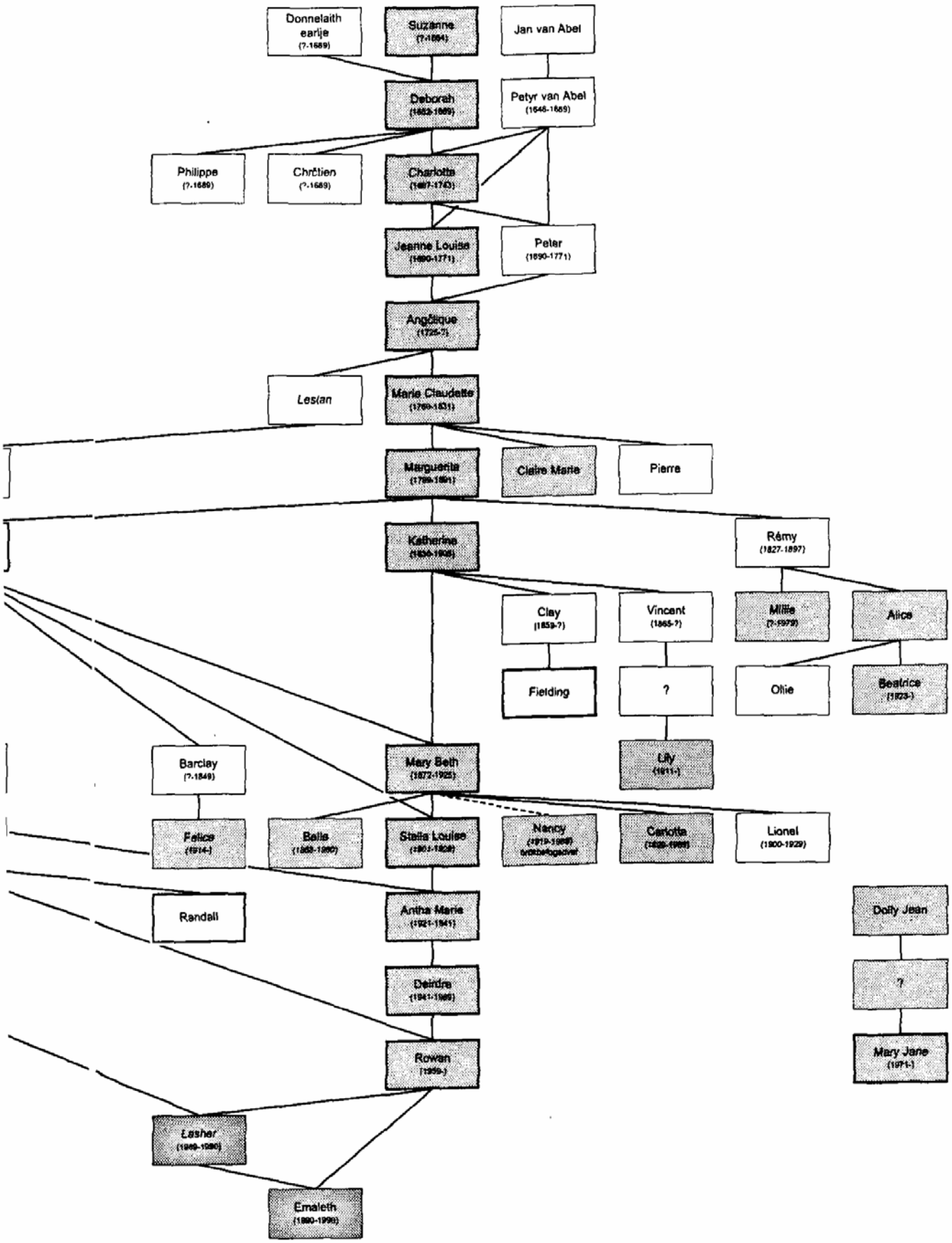
Donnelaith earlje (?-1689)
Suzanne (?-1684)
Jan van Abel
Deborah (1652-1689)
Petyr van Abel (1646-1689)
Philippe (?-1689)
Chrčtien (?-1689)
Charlotte (1687-1743)
Jeanne Louise (1690-1771)
Peter (1690-1771)
Angčlique (1725-?)
Lestan
Marie Claudette (1760-1831)
Marguerite (1789-1891)
Claire Marie
Pierre
Katherine (1830-1905)
Rémy (1827-1897)
Clay (1859-?)
Vincent (1865-?)
Millie (?-1979)
Alice
Fielding
?
Ollie
Beatrice (1923-)
Barclay (?-1849)
Mary Beth (1872-1925)
Lily (1911-)
Felice (1914-)
Belle (1863-1960)
Stella Louise (1901-1928)
Nancy (1919-1988) brokbefogadvel
Carlotta (1929-1988)
Lionel (1900-1929)
Randall
Antha Marie (1921-1941)
Dolly Jean
Deirdre (1941-1989)
?
Rowan (1959-)
Mary Jane (1971-)
Lasher (1989-1990)
Emaleth (1990-1999)